

Giới thiệu Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm

Một cô bé chỉ mới ba tuổi đã bị cha mẹ bán đi cho người khác chỉ vì thiếu nợ tiền xã hội đen, số phận bất hạnh của cô tuy xa cha mẹ từ nhỏ nhưng ít ra cô đã được mua bởi một gia đình giàu có và hết mực thương yêu mình như con ruột...

Các bạn đang đọc truyện Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm của tác giả Mây Mờ Mộng! Thời gian trôi qua, cô đã cùng chung sống với cha mẹ nuôi của mình ở nước ngoài cũng đã hơn mười năm và cuối cùng cô cũng biết được rằng đó chỉ là cha mẹ nuôi của mình.

Nhưng cô vẫn chưa hay được rằng ngày xưa mình bị bán đi chứ không phải từ trại mồ côi mà ra, nếu sự thật này được phơi bày 100% trước mắt cô thì liệu đó có thể là một cú sock rất lớn giành cho cô và khả năng suy sụp tinh thần sẽ rất lớn. Vậy, cái kết sẽ như thế nào !!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Cô chủ ơi, cô chủ!” Tiếng cô giúp việc gọi làm cô giật mình bừng tỉnh, vội mở mắt ra. Cô ngồi dậy hỏi với chất giọng lạnh như băng: “Mấy giờ rồi cô?” “Đạ, bây h đã là 6h rồi, cô chủ xuống ăn sáng đi kẻo muộn, 7h bắt đầu vào học rồi đấy ạ. Hn cô còn phải đi nhận lớp mới nữa” Sau khi giục Zami cô giúp việc nhanh nhẹn mở tủ lười trong đó ra 1 bộ đồng phục trường Sweet Sun đặt lên giường rồi xin phép ra ngoài. Khi nghe cô giúp việc phổ biến xong thì Zami cũng đi vào nhà vệ sinh làm VSCN, chỉ còn 1 tiếng nữa để vào học mà cô vẫn ung dung đánh răng, ung dung rửa mặt, ung dung đi 1 cách bình thường ko bao h cô biết khái niệm từ “VỘI” là gì cả. Lạnh lùng là 1 trong những phẩm chất ko thể ko có của cô, vì vậy dù có là chuyện gì xảy ra, cháy nhà, chết người, bố mẹ ốm nặng cô vẫn đứng đưng như vậy để mặc bao lời nói xấu về cô là người Vô Tình, vô nghĩa nhưng... ko bao h có on. Ngược lại cô rất biết ơn bố mẹ đã nhận nuôi cô từ 1 trại trẻ mồ côi, từ 1 con bé mồ côi ko hơn k kém để đến bây h được làm tiểu thư con nhà giàu, con chủ tịch tập đoàn JK. Tuy người ngoài nhìn có vẻ nghĩ cô biết ơn vì được sống trong ngôi nhà giàu có, nhưng sự thật lại hoàn toàn khác, cô biết ơn vì bố mẹ đã nhận nuôi cô để cô có bố có mẹ, tưởng rằng ko có bố mẹ ruột bên cạnh sẽ có bố mẹ nuôi bù đắp tình thương. Phải! thứ cô cần, thứ cô luôn ao ước tuy nhỏ bé nhưng chứa đựng cả nỗi khát khao của 1 cô bé gái, chỉ mong muốn có 1 gia đình đầm ấm như bao đứa trẻ khác mà dường như cô không thể với tới được với điều ước đó. Thương để ko thương cô sao, ko mỉm cười với cô dù chỉ 1 lần và kể từ đó trong cô hình thành 1 phẩm chất ko thể ko có “LẠNH LÙNG”. Cô chỉ được nhận tình yêu thương của bố mẹ nuôi trong 3 năm trọn vẹn làm người mà thôi, rồi ông bà đi đến hết ngày hết đêm, ko còn những bữa cơm thân mật nữa, ko còn được nằm trong vòng tay mẹ, ko được bố dạy dỗ. Mà cô đã phải sống lủi thủi 1 mình trong căn biệt thự to lớn rộng rãi, mọi người nhìn vào chắc hẳn đều ao ước được sống như cô 1 lần phải ko? Còn cô, chỉ muốn được như mọi người có bố mẹ lo lắng quan tâm, chứ ko như cô 1 mình 1 biệt thự và hàng tá người giúp việc. Cô đơn lắm!!!

Bộ đồng phục của trường Zami được thiết kế theo kiểu áo trên váy dưới, áo sơ mi dài trắng tinh khôi, bên dưới là chiếc váy ngắn đen mượt, ca-ra-vat màu đen hợp với màu chiếc váy ngắn bên dưới. Đi kèm theo bộ đồng phục là chiếc tất đen dài từ chân lên tới đầu gối, xắn tay áo lên tới khuỷu, mặc gọn bộ đồng phục trường, khoác trên vai chiếc cặp đinh màu đen, kẻ mắt màu đen thêm 1 tí gọi là tôn lên vẻ lạnh lùng vốn có của chủ nhân, mái tóc dài thẳng buông thõng hờ hững sau tấm lưng nhỏ bé. Cô ung dung đi xuống nhà mặc dù chỉ còn 40ph nữa là đến giờ học, nhiều lúc mọi người phải phát điên lên về độ thờ ơ của Zami. Ăn sáng 1 cách nhanh gọn, đi đổi giày thể thao màu đen huyền vào chân, cô vào gara nhà mình lôi con xe mui trần đen ra và đi với tốc độ như tốc độ ánh sáng, người đi đường ko khỏi giật mình mà thốt lên: “Này thằng kia, mày đi thế à?” Cô nghĩ thầm “Chẳng lẽ cả đời ông chưa gặp con nào đi xe với tốc độ như này sao?” Mỉm cười lạnh nhạt, xe phóng nhanh như không điểm dừng, xe đen người chủ của chiếc xe ngoài chiếc áo sơ mi trắng thì trên người độc mỗi màu đen là chủ đạo. Nếu ko có chiếc áo sơ mi trắng chắc ai cũng nghĩ xe này do mà làm mất, lao như tên lửa mà nhìn vào toàn 1 màu đen, có thánh cũng chịu chứ đừng nói đến người thường.

Dừng lại trước cánh cổng trường Sweet Sun mà cô sắp học, nhìn bao quát xung quanh trường, khá to mà cũng rộng rãi, có vẻ trường này rất danh tiếng toàn các cô các cậu ầm vào học, hot boy hot girl ko thiếu. Cười khinh bỉ cô thầm nghĩ: “Lại một mồi đây” Gửi xe xong, cô lôi chiếc Iphone ra tìm trong danh bạ 1 số của người nào đó rồi bấm nút Call. 1 giọng nói trầm trầm vang lên: “Alô”

“Tôi là học sinh mới, trường của ông to quá, làm sao tìm được phòng ông bây h” _ Cô cố tình nấn ná cố tình nói đều ông hiểu trường 1 tí thôi mà sao giọng ông ta có vẻ run run đáp lại: “A...a.c...ô..Za...mii”

“Làm sao vậy, nói từ từ để xem nào” cô dờ giọng đe dọa lão già đầu dây bên kia

“Đâu có đâu, tôi ko dám, nhà trường này cũng chỉ rộng hơn biệt thự cô ở có 1 chút thôi mà” _ Ông cố cười cười nói

“Ông đang lạc đề rồi đấy, hiệu trưởng cần thiết phải nhiều lời vậy sao??? Tôi hỏi phòng ông ở đâu” _ Zami gằn giọng lên từng chữ một

“Cô đi thẳng lên tầng 3 khu A, phòng hiệu trưởng nằm ở phía bên trái đầu dãy” _ Hiệu trưởng

“Cảm ơn” _ Cô cúp máy luôn ko cần biết đầu dây bên kia có muốn nói thêm gì nữa ko, đơn giản là đã quá muộn thời gian lên lớp. Ko cần biết ko cần nhìn nhưng nghe qua giọng nói và tiếng thờ cô dám cá là ông hiệu trưởng phải toát mồ hôi khi biết người gọi điện là cô. Khẽ mỉm cười với những gì mình vừa nghĩ cô đi lên theo chỉ dẫn của lão hiệu trưởng già.

“Cộc...cộc...cộc...”

“Mời vào”_Hiệu trưởng Hiếu

“Cạnh”Sau khi nghe được sự đồng ý từ người bên trong,cánh cửa bật mở,1 cậu con trai cao ráo khôi ngô từ tốn bước vào.Khẽ đẩy gong kính lên,hiệu trưởng Hiếu đan các ngón tay xen kẽ nhau đặt lên bàn nhìn cậu con trai trù mến

”Bố có việc gì cần cần dặn ạ”_Thiện

“Con ngồi xuống đi,sẽ có người vào lớp cùng con”_Hiệu trưởng Hiếu chỉ tay vào chiếc ghế cạnh bàn ông đang ngồi.Thiện gật đầu nhẹ rồi ngồi xuống theo yêu cầu của ông

Cửa lại bật mở 1 lần nữa,người con gái mặc đồng phục trường đằng sau đeo chiếc cặp đinh đen,một viên đen kẻ nhẹ quanh ánh mắt hút hồn của cô.Mái tóc dài thẳng tự nhiên,khẽ đưa tay vén vài lọn tóc đang lòa xòa trước mặt cô nhìn hiệu trưởng 1 cách lạnh lùng có phần lăm le ông.Ko muốn gấp rắc rối và làm tốn thời gian của cô,ông chỉ tay vào Thiện nói:”Thiện,dẫn Zami lên lớp của con đi”

Thiện thoáng bất ngờ khi người anh cần dẫn đi lên lớp là 1 đứa ko biết phép tắc lễ độ chào hỏi gì cả,nể bố anh nên anh mới miễn cưỡng dẫn cô đi theo lời bố cần dặn,chứ ko đòi nào anh có thể đi chung với 1 con người vô văn hóa vô phép tắc như vậy được.Anh ko phủ nhận cô ta có sức hút kì lạ về đẹp hoàn mỹ quyến rũ nhưng đó chả liên quan hay ảnh hưởng gì đến chính trị đến kinh tế nhà anh phép tắc là phép tắc,dù gì cô ta cũng là 1 đứa con gái vô đạo đức khó bỏ qua.Thường ngày bố anh đâu có nhút nhát đâu mà sao hn bố thay đổi 1 cách lạ lẫm,nhìn thoáng qua ai cũng thấy sắc mặt ông có vẻ rất điềm nhiên bình thường,anh là con ông chẳng nhẽ ko nhận ra ông đang có nét thay đổi trên khuôn mặt,Thiện có thể thấy rõ vài giọt mồ hôi đang lăn dần xuống 2 bên thái dương của bố mình.Biết là ở lại lâu chỉ làm bố thêm căng thẳng dù ko biết lí do là gì hay do người con gái kia gây áp lực cho ông thì cậu vẫn rời khỏi phòng ông 1 cách nhanh chóng cho qua chuyện bằng 1 câu nói:”Đi thôi,sắp vào học rồi”

Rời khỏi phòng hiệu trưởng,anh đi trước cô đi sau,cậu ta có vẻ cũng cao cũng có chút gọi là đẹp trai,nhưng...ngọt ngát đến mức khó thờ.

“Chào anh Thiện,hn anh sao đi học muộn vậy”1 con bé cổ tò ra dễ thương chạy sán sán bên cậu hỏi thăm

“Tôi đi học sớm hay muộn có ảnh hưởng đến kinh tế nhà cậu ko”_Thiện

Con bé kia nghe xong,mặt mày xa xầm mặt đỏ như quả cà chua,căn bản muốn hỏi thăm mà lại bị người ta hỏi vặn 1 cách quá đáng như thế bảo sao ko ngượng

Ko lâu sau lại 1 đám đứa con gái bu vào cậu hỏi rõ lắm”Sao hn Thiện đi học tới muộn vậy”“Đúng rồi đấy,mọi ngày chỉ cần đứng ở cửa lớp là thấy cậu mà đợi mãi chả thấy nên chúng tớ tức tốc chạy xuống xem cậu có làm sao ko” Tự dưng chả liên quan nói đúng hơn là vô duyên đến mức trơ trên,1 con tra hiệu từ trên trời rơi xuống à ko...từ dưới cổng chui lên chỉ tay vào mặt Zami hỏi cô 1 cách tự nhiên mà đến mẹ cô chưa bao h có hành động như vậy với cô cả,tò gan=gan trời rồi đấy,2tay đưa lên chống hông mặt vênh vênh lên nói:”Này,con kia mày là ai mà đi cùng anh Thiện,Muốn tao bẻ gãy răng cho mày chữa ko hả”

Cô cười khinh bỉ chế giễu:”Tại sao trên đời này lại có những con người như cậu nhì,đúng là cận bã xã hội mà.Cậu về bảo bố mẹ cậu dạy lại cậu đi thì hẵng đến tiếp chuyện với tôi,nói đúng hơn là bây h cậu chả có tư cách gì để nói chuyện với tôi cả”

Cô ta tức giận nắm chặt tay thành nắm đấm,bặm môi giận dữ nhìn cô,2 mắt như tóe ra lửa vậy,điều đó ko những ko làm Zami sợ cong đít lên chạy như con bé đó nghĩ mà còn là 1 trò cười buổi sáng cho cô.Điều to gan hơn nữa là nó dám dơ tay lên định tát vào mặt cô,nhưng với vài món võ cón con cô học dở nửa khóa thì cũng đủ để cô gạt tay nó ra vào tát lại.Nhưng...cô chưa kịp làm thì đã có người làm thay cô rồi,vâng!Thiện đã ra tay,cậu ta đứng chắn trước mặt cô dơ tay nắm chặt cổ tay con bé vô duyên đó,nhìn sắc mặt đủ biết nó đau như thế nào.Hành động gì vậy trời,anh hùng cứu nữ nhân chắc,tôi ko thêm

“Gi thế,tránh qua 1 bên đi,việc tôi tự tôi lo”_Zami

Cậu ta làm lơ lời nói của cô,nhìn chăm chăm vào những đứa thần kinh bán loạn trước mặt gằn giọng từng chữ một:”Tốt nhất là các cô nên biến đi trước khi có lệnh đuổi học”

“Nhưng bọn em.bọn em...”_Đám con gái nhao nhao

“Biến”_Thiện

Đám con gái ko hèn mà chạy thẳng căng,họ biết khi làm hot boy nổi giận sẽ rất phiền phức,đặc biệt là Thiện chỉ cần 1 chút thôi,1 chút kích thích cũng làm cậu như muốn phát điên lên và cho đối phương ăn 1 nắm đấm vào mồm

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

“Cô giỏi nhỉ,mới vào trường mà đã gây xích mích rồi sao”_Thiện vẫn tiếp tục đi,ko liếc cô dù chỉ 1 cái

“Anh nhìn mà ko thấy là tôi hay họ gây sự trước sao”_Zami

“Cô ko biết khái niệm từ NHỊN và từ SỢ à”_Thiện

“Anh nói đúng rồi đấy,trong từ điển của tôi khh có 2 từ đó đâu”_Zami

“Tùy cô thôi,tôi ko đảm bảo được sẽ có lần thứ 2 tôi ra tay giúp cô đâu”_Thiện

“Tôi tưởng anh phải nghe rõ câu tôi vừa nói chứ”_Zami

Thiện quay mặt lại,nheo nheo mắt nhìn cô khó hiểu

“Việc tôi tự tôi lo”_Nói rồi cô đi thẳng vào lớp,cơ bản là đã đến lớp cô cần tìm 1 l a 1,biển xanh trên cửa ra vào to lù lù từng con số

Cô chỉ mới bước được 1 bước khỏi đầu đã bị 1 bàn tay vô duyên nào đó nắm lấy cổ tay cô như muốn níu giữ,rõ ràng là ko có ý đe dọa như bàn tay đó nắm lấy cổ tay con bé kia.Cô quay lại nhúu mày hỏi:”Sao vậy”

“Tôi nghĩ là trong từ điển của cậu cũng ko có 2 từ LỊCH SỰ luôn ý nhỉ.Lần sau vào phòng hiệu trưởng đừng quên gõ cửa,hon nữa tôi thấy thái độ của cậu với người cao tuổi như thế là hơi hỗn đấy.Và...đừng bao h bỏ đi khi người ta chưa nói xong”_Thiện dõ giọng đe dọa

Gạt tay cậu ra,cô cười lạnh:”Chưa phải lúc để tôi tỏ ra lịch sự với người ko xứng đáng thôi”

Nhìn theo bóng cô đi vào lớp cậu cười thú vị, trên đời này còn có người con gái như vậy sao. Tưởng loài này phải tuyệt chủng lâu rồi chứ nhỉ,lặng lẽ bước vào lớp theo sau cô và cậu đáp chân xuống chỗ ngồi của mình 1 cách nhanh chóng

Đưa mắt ra ngoài cửa cô Lan Anh mỉm cười triu mến nhìn Zami nhưng cô lại nhìn cô Lan Anh với ánh mắt phát ra cả nghìn tảng băng lớn

“Lại đây nào Linh,gới thiệu với mọi người về em đi”_Cô Lan Anh kéo Zami lên bục giảng

“Tôi tên Nhật Linh,gọi là Zami cũng được”_Tôi quay qua nhìn cô Lan Anh như thể muốn kết thúc màn trào hời nhanh chóng=1 ánh mắt biết nói:”Chỗ ngồi của em ở đâu”Nhưng tiếc thay bà cô này ngu si quá mức cần thiết,rõ ràng là biết Zami đáng sợ và có sức ảnh hưởng lớn như thế nào mà vẫn thích ra trò xoay cô vì nghĩ cô là học sinh mới.Nhưng...sai lầm rồi cô ơi

“Cô nghĩ em ko nên ích kỉ như vậy chứ.Em chắc là từng đầy đủ giới thiệu hết về em ko”_Lan Anh

Bà mụ già gian xảo vừa dứt lời thì cả lớp nhao nhao lên cười chế giễu Zami,bà này được đẩy,thích chơi thì Zami chơi đến cùng cho bà 1 phen thâm hại cho biết thế nào là chọc vào tổ kiến lửa.Mỉm cười khinh bỉ:”Còn em lại nghĩ là như vậy chẳng phải là quá THỪA LỜI sao.Thông tin của em cũng chả có gì ảnh hưởng đến giấc ngủ nhà cô đâu.Em nghĩ giáo viên như cô nên tập trung tinh thần cho giờ giảng dạy đi,gìà rồi nhiều lời ko mồm miệng sao,quá h vào lớp 5ph rồi đấy cô à”_Zami nhìn đồng hồ rồi vỗ vỗ vai cô Lan Anh như 1 đại ca vỗ vai đàn em.Cô Lan Anh mặt mày xa xảm,cau có như khi ăn ớt,lần đầu bà bị 1 con ranh xoay lại như vậy đã thế nó còn là lính mới nữa chứ,bề mặt thật đấy

“À mà cô ơi bàn của em ngồi ở đâu thế nhỉ”_Zami nheo mắt hỏi bà giáo viên già lắm chuyện

“À...Tùy em thôi,bàn cuối ngồi 1 mình cũng được tùy em”_Bà cố mỉm cười chữa thẹn,thật ra trong lòng bà đang tức sôi cả bụng,dạ dạy sắp biến thành tro rồi.Con bé này đúng là đầu khấu với nó thì trả ai đỡ được,hiệu trưởng Hiếu nói quả ko sai lầm,con chủ tịch tập đoàn JK đã vậy nó còn rất tinh ranh mà mãnh,chỉ muốn đùa vui với con bé 1 chút mà lại bị nó xoay lại 1 cách đau đớn.Cô phục em rồi!

Nhận được câu trả lời mình cần biết,cô đi xuống bàn cuối mà ko thèm may mắn liếc qua lớp học đến 1 cái.Cô có biết là cả tá con trai đều nhìn cô với vẻ mặt thán phục cả về vẻ đẹp cả về IQ ko,lớp học lại có thành viên ưu tú xuất hiện,hay rồi đấy.Với IQ cao ngất ngưỡng và tài năng đối đáp siêu phàm bao năm tập luyện với bọn nhãi nhép thì bây h cô đã thấy tự hào về bản thân hơn.Cô chỉ được có võ mồm còn võ tay chân thì bó cả tay cả chân toàn tập,căn bản vì quá lười nên học dở nửa khóa đã bỏ để tung tăng đi chơi,bay nhảy như chim.

“Thôi chúng ta bắt đầu học bài mới,các em mở sách vở ra nào”_Lan Anh

Cậm cụi vào sách vở,hiếm lắm mới có ngày cô ngoan ngoãn vậy đấy,thế mà cô ko hay biết rằng có bao nhiêu con gái trong lớp(trừ cô Lan Anh)thì bấy nhiêu cặp mắt nhìn cô tỏ vẻ khó chịu,1 cậu con trai nào đó tưởng chừng đang đọc sách nhưng lại luôn chú ý đến từng hành động lời nói của Zami và những vẻ mặt khó chịu của những cô gái trong lớp cũng chả thể qua nổi cặp mắt xanh của anh.Sắp có trò vui rồi đấy,lần này cho cô tự xử nhé,tôi ko liên can.3 tiết học nhàm chán trôi qua nhạt nhẽo,cuối cùng cũng đến giờ nghỉ giải lao.Lấy trong cặp ra 1 chiếc head phone cô đeo lên tay rồi chọn 1 bài rock mà mình yêu thích nhất.Gục đầu xuống bàn,nhâm nhĩ từng nốt nhạc thì 1 sự tác động nào đó gạt mạnh chiếc head phone ra khỏi tai cô,lần này máu điên của cô lên tới đỉnh điểm rồi đấy,cô gét nhất là bị người khác chen chân làm gián đoạn chuyện riêng của mình

“Gi vậy”_Zami giọng có chút bức mình,cô hướng mắt lên thì chiếc mặt là những hình ảnh của 3 đứa con gái nào đó son phấn lồe loẹt giọng chanh chua như vắt chanh.Hay thật đấy,ở trường này đào tạo học sinh kiểu pro gì mà toàn kiểu vô duyên quá thế

“Mày mới chuyển đến mà sao chảnh thế em”_Con tóc xù xù nhìn như con chó xù đưa tay lên định đẩy cằm Zami lên nhưng rất tiếc bàn tay cô đã nhanh chóng bắt lấy tay nó nắm vào khoảng ko bên cạnh

“Cảm ơn cô quá khen”_Zami

1 con gái chen chân vào, đúng là loài nào giống nấy cùng 1 hội cùng vô duyên ko thể đỡ nổi.”Mày biết bọn tao là ai ko mà vừa mới vào lớp đã kèn kiệu như vậy rồi, ở đây ko có đất cho em thể hiện đâu cưng à”

“Vậy sao? Nhìn mặt tao giống đang quan tâm chúng mày là ai ko”_Zami

“À con này láo nh”_Con đó vung tay lên định tát vào mặt cô nhưng... Rất tiếc! Đã nói rồi, với trình độ học dở nửa khóa võ như Zami thì việc hất tay con bé đó trước khi bàn tay dơ bẩn vô duyên kia chạm vào mặt mình là chuyện quá nà bình thường luôn :3

Có vẻ như tài đối đáp của Zami quá cao và muốn cho cô ăn tát là 1 điều vô cùng ko dễ dàng 1 chút nào đã khiến 3 con điên ko chịu nổi mà tức đến nát mặt...

Đập tay lên bàn, nghiêng răng ken két, buông lời đe dọa mà có lẽ đã quá thừa thãi rồi cô nương à.”Mày nhớ mặt bà mày đây này, lần sau mày ko có cửa đâu con” Nói rồi nó hất mặt ý nói với 2 con kia là xong chuyện rồi, mai tính sổ sau, haizz với cái đứa có thú vui hằng ngày là bắt lỗi và chọc cho đối phương phải phun máu điên ra như Zami thì phải buông 1 lời gì đó gọi là “TẠM BIỆT” cho nó phải phép 1 tí cho đỡ bị nói là người vô văn hóa, ko lịch sự.”Rất vui nếu lần sau các em đến đây và lại thất bại thảm hại như hôm nay”

Tuy là có nghe thấy nhưng chúng nó vẫn cố bỏ qua vì chúng nó nghĩ là Zami sắp đến ngày tận thế rồi, có vẻ như chúng nó hơi tự tin và quá huênh hoang khi còn chưa biết đối thủ là con người thế nào, quá nguy hiểm

“Bộp, bộp, bộp” Định đeo head phone lên tiếp tục sự gián đoạn ko đáng có đó thì từ đâu bay vào tai Zami những tiếng nghe rất giống tiếng đuôi chuột đuôi mèo mà mấy thằng hàng xóm bệnh hoạn hay làm nhưng kèm theo đó phải là tiếng “Xùy xùy” đằng này có vẻ như tiếng vỗ tay bồm bộp đó hơi có don. Ngẩng mặt lên nhìn người gây ra tiếng động mà cô cho là tiếng đuôi chuột, đuôi mèo =)) Thiện cười to tiến lại phía cô đang ngồi

“Đừng làm ồn, trong lớp ko phải chỗ để cậu vỗ tay bồm bộp như thằng điên lần đầu tiên được ăn khoai tây chiên đâu”_Zami

Đang cười lớn mà cũng phải im, có tí tức đấy, cay phết đấy, đường đường là 1 hot boy khối 11 mà bị nói là thằng điên lần đầu tiên được ăn khoai tây chiên bao giờ cơ chứ. Kệ cho qua chuyện, cậu biết có nói đến đâu Zami cũng ăn lời nói của cậu đến đấy chính vì thế nên... Nam nhi sẽ nhường nữ nhi mà bỏ qua cho những lời nói ko mấy thiện cảm cô. Haizz tất cả chỉ là nguy hiểm, ko cãi được thì cứ nói lại còn bày đặt tư tưởng “Nam nhi nhường nữ nhi” hot boy mà rõ lắm chuyện.

“Kính nhi, đám hẹn lần sau tiếp nữa mà còn dám khăng định lần sau họ sẽ thất bại thảm hại thì đúng là gan cô hơi bị to đấy”_Thiện

“Gan tôi á... to BÌNH THƯỜNG”_Kết thúc lời nói KHIÊM TỐN đó cô ra khỏi lớp để mặc ai đó đứng suốt rớt quai hàm, chưa nói xong mà đã đi rồi. Đúng là chứng nào tật nấy, ngựa quen đường cũ. Thật sự thì phải nói là Thiện là hotboy nhưng đúng là có tí ngu đấy, chả biết như thế nào mà cứ bày đặt văn vẻ, hết tư tưởng “Nam nhi nhường nữ nhi” rồi “Ngựa quen đường cũ” Zami có bao giờ thay đổi đâu mà quen đường cũ mới chả đường mới, đấy gọi là ăn sâu còn lâu mới bỏ thì đúng hơn =))

Nơi mà cô thích nhất, nơi mà được thả hồn vào thiên nhiên, mọi u buồn đều được tan biến. Đi thẳng lên sân thượng, để biết sân thượng nằm đâu khá dễ vì khu cô học thì là tầng 4 là tầng cao nhất mà còn đường lên thì chỉ có thể là sân thượng thôi trong khi cô đi qua cầu thang thấy gió khá mạnh vài chiếc lá úa vàng còn kẹt dưới thềm cửa.

Đúng như cô nghĩ, vừa mở cửa sân thượng gió thổi mạnh làm tóc cô bỗng tung bay bất ngờ, đóng lại cửa vì ko muốn mọi người chú ý. Ngồi lên chiếc ghế gỗ đã dính ít bụi và gãi theo năm tháng, để ý xung quanh, dường như học sinh trường này ko hay lên sân thượng hóng mát cho lắm thì phải, chẳng phải quá là lãng phí sao. Với cô chỉ cần là trường có sân thượng thì dù là trường nào cô cũng học được hết. Khẽ vuốt vuốt màn hình điện thoại, dừng lại và bấm vào bài mình cần nghe, đặt chiếc dt xuống ghế. Cô khẽ ngả đầu ra sau thành ghế, từ từ cất giọng hát theo bản năng, lúc trầm lúc bổng vang lên ko kém phần sôi động, quả thực cô hát nhạc rock rất hay, mọi người mà nghe dù chỉ 1 lần cô hát sẽ ko thể quên được giọng ca đầy và họ sẽ phải cảm thấy khá tội lỗi vì mình đã vứt bỏ 1 thiên tài ca hát. Nếu bạn là 1 người có vốn hiểu biết khá nhiều về âm nhạc, thì qua cách cô hát bạn có thể thấy rằng cô đang quá mệt mỏi, muốn chút hết mọi muộn phiền vào lời ca. 1 con bé phải chịu nhiều tổn thất ko đáng có, bố mẹ ko biết ở phương trời nào, còn sống hay đã chết, bố mẹ nuôi ngày ngày cặm cụi việc công ty rồi nước ngoài. Nếu vậy còn nhận nuôi cô lần gì cơ chứ, thà rằng sống ở trại trẻ mồ côi còn có bạn có bè có người chăm sóc, đấy 1 mình 1 nhà ko người quan tâm chỉ có mấy cô giúp việc người dung nước lá đi ra đi vào. Cuộc sống này, mệt mỏi thật đấy!!!

Dường như hát ko làm cô giải tỏa căng thẳng, nỗi mất mát dường như quá lớn, “AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” cô cố hét lên thật to và dài chỉ để mong ông trời hiểu nỗi lòng cô, nhưng... tất cả những gì cô nhận được sau tiếng hét chỉ là 1 ko gian lặng thinh ko có gì đặc sắc ko có gì khác ngoài im lặng. Vừa lúc bài hát kết thúc cũng là lúc tiếng chuông vào lớp réo lên, lấy lại vẻ lạnh lùng hằng ngày, cô chậm rãi đi xuống để về lớp. Bước xong bậc cầu thang cuối cùng, đôi mắt cô dừng lại tại chỗ 1 nhóm người đang bàn tán. Đúng là cô phải đi 1 chuyến thăm hiệu trưởng hỏi ông hành nghề mấy năm mà trong trường đào tạo toàn học sinh VÔ DUYÊN VÔ GD thế này, hành lang là chỗ công cộng mà bàn tán ko biết cách vận nhỏ volume lại hay sao mà cứ oang oang như muốn thể hiện vậy nh. Bỗng lại 1 em từ dưới cổng chui lên chỉ thẳng tay vào mặt Zami rồi nói với bọn bạn trong nhóm “Ê mày, hình như cái con này là con ông Trần đó” cả bọn nhìn theo hướng tay con bé đó rồi cùng nhau đi về phía cô. 1 con khác bôi son chút phấn lẻo lẻo trên mặt đi qua đi lại trước mặt cô, soi soi ngó ngó ngắm nghía 1 lúc rồi chột cười khinh bỉ: “À... thì ra đây là con chủ tịch tập đoàn JK ư?” Tro trên hơn là con đó dám cả gan đưa tay lên đùa nghịch tóc cô như muốn mỉa mai. Máu điên trong người Zami đang gia tăng đều đều như sự gia tăng dân số của nước =)) Hất mạnh tay con bé vô duyên đó ra, cô gằn mạnh từng chữ: “Đừng có đụng vào tóc tao”

1 tràng cười ha hả đổ ập vào tai cô, có vẻ như con bé đó rất hài lòng với thái độ ban nãy của cô, chọc vào máu điên của người ta chẳng phải càng làm vừa ý con bé đó sao. Zami à, đúng là trong lần cư xử này cô đã lỗi mất 1 nhịp rồi. Con bé đó tiếp tục buông lời chọc ghẹo nhằm nhìn thấy khuôn mặt đối phương tức xì khói mới hả dạ: “Có điểm phúc được chủ tịch Trần nhận về nuôi có sướng ko cưng, tao nghĩ mày nên biết ơn ông ý đi, chứ ko mày đã nhập

hội cùng lũ trẻ mò côi dơ bẩn kia rồi”_Lời nói cay độc được phun ra,đúng là chỉ có miệng rắn độc mới phun ra những lời khó nghe như vậy.1 thằng khác khoác vai con bé đó hướng ứng nhiệt tình:”Cung của anh nói đúng quá ha,bại như nó mà may thật chứ ko giờ đứng đường cũng nên” lại 1 trằng cười ha hả nữa nổi lên,biết làm thế nào bây h máu điên của Zami đã nổi lên rồi,có thánh cũng ko dám ngăn cản việc cô muốn là.Zami vùng tay lên tát 1 phát thật mạnh vào mặt thằng đó,có thể nói đây là cái tát mạnh nhất mà cô buông xuống vì 1 khi đã chọc đến chuyện mồ côi hay người thân của cô đều ko yên ổn đâu.Nếu cần chỉ 1 cú điện thoại mọi đàn em của cô có thể qua đèo vượt núi,đi đường bộ,đường hàng ko,đường biển để tới đây cho chúng nó liệt giường liệt chiếu 1 năm ko cử động xem còn dám ho he nữa ko.Buông lời lạnh lùng đến sồn gai ốc:”Các người rảnh quá nhỉ,chuyện nhà mình ko lo ổi lo chuyện thiên hạ sao”

Con bé vừa nẩy thấy người yêu mình bị ăn tát liền vùng tay tát lại nhưng cô đã nhanh tay nắm lấy cổ tay con bé đó bóp đau đốn,con bé đó mắt ứa nước vì đau,nó hét lên:”Thế mày nghĩ xem,nếu ko có ông Trần nhận nuôi thì mày chả baoh chạm tay nổi vào cái công trường này đâu”.Tức lắm rồi đấy nhé!!!lần này con bé đó phải bỏ bột tay 1 tháng thì là chuyện quá bình thường luôn,đã đụng vào máu điên của Zami thì ko xong đâu.Cô bóp mạnh tay làm con bé đó phải hét lên,cô vận 1 phát:”Rắc..rắc...”1 phát ko đủ cô vận thêm 1 phát nữa làm con bé đó mặt đầm đìa nước mắt van nài,cô nghiêng răng ken két:”Tao cũng ko muốn học ở ngôi trường dơ bẩn đào tạo toàn con người ngu si như mày đâu”Đẩy tay con bé đó ra,chỉ kịp nhìn thấy khuôn mặt ứa nước đang đỏ lên vì đau của nó,1 bóng đen ập đến.Rồi những cú đập trên người cô ngày 1 nhiều,càng ngày càng đau,cô chỉ cảm nhận được con đau đang đến rất gần và chả còn cảm nhận được gì nữa...

“Đánh nó mạnh vào rồi vứt xác vào nhà kho cho chuột gặm cho tao” Con bé đó tức giận hét lên,nó nghĩ đây là cái giá phải trả cho những gì cô làm cho nó.Người cô tìm tòi,be bét máu mà họ vẫn ko chịu ngừng tay,học sinh xúm lại khá đông cả giáo viên cũng nhìn thấy nhưng ko ai dám ho he 1 tiếng vì họ thừa biết nếu động vào các cô cậu ấy trong trường thì chả có gì tốt đẹp cả,đuổi việc là mất ăn.Tình cờ đi qua tầng 4 dãy để đi trả sổ,cậu thanh niên cao ráo khuôn mặt khôi ngô bỗng chú ý đến đám đông trước mặt.Từ tốn dẹp loạn đám đông,cậu đi vào xem chuyện gì đang xảy ra thì 1 cô gái bé nhỏ bị đánh bầm dập ko thương tiếc đang nằm ngất lịm dưới sàn.Cậu đánh gục lại:”Cái gì đây”.Mọi hoạt động đánh đập ngưng hẳn,mọi con mắt đổ dồn về người con trai có khuôn mặt thanh tú ưa nhìn đó,con nhỏ nhìn thấy trai dù là có ngy rồi nhưng mắt vẫn sáng như sao bắt đầu giọng ngọt sớt:”À anh Kenbun đây à,có chuyện gì mà anh vào khu lớp 11 của chúng em vậy”

“Tôi hỏi có chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy”_ko nhiều lời với con bé này,cậu lặp lại lời nói có thêm 1 số từ ngữ,nhấn mạnh lại tiếng nói cậu to hơn lúc trước.Có vẻ như cậu cũng đang có chút tức giận,biết là ko nên làm hotboy nổi giận,cô trả lời nhanh:”Bọn em chỉ muốn dạy cho con bé này 1 bài học thôi anh à”Khẽ liếc xuống Zami cô nói tiếp:”Mới vào trường mà đã kên kiệu rồi,nó tưởng nó có bố là chủ tịch tập đoàn JK mà làm cao á.Chỉ là đứa trẻ mồ côi ko hơn ko kém được nhứt về thôi mà cũng bày đặt sang chảnh”

“Bóp”Lần đầu tiên mọi người thấy hotboy Nguyễn Nam nổi giận vùng tay tát 1 phát ko thương tiếc vào mặt con gái như vậy,dù có thể nào ai cũng biết cậu ko baoh hành xử 1 cách thô lỗ như vậy nhưng hình như con bé đó nói hơi quá rồi.

“Tôi cảnh cáo cô đừng baoh chê bai người khác như thế,nếu tôi còn nghe cô phát ngôn ra 1 lời nào ko hay như lúc này thì đừng hỏi tại sao trường này ko còn chỗ cho cô đứng”Nam gần từng chữ một rồi anh cúi xuống bế sóc Zami lên,đi được 3 bước anh quay lại:”Ai cũng biết tôi là người làm việc cho nhà trường,trách nhiệm là giữ trường ko gây xích mích đánh nhau và tôi chỉ được phép xử lí mọi hành vi đó theo quy luật của nhà trường Tôi biết đây là lần đầu tiên tôi tát con gái tức là tôi vi phạm quy luật nhà trường,tôi xin lỗi và tôi sẽ chịu mọi hình phạt thích đáng”Nói rồi anh bỏ đi một mạch xuống phòng y tế.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đặt cô xuống giường phòng y tế,cậu quay qua nói chuyện với cô y tá:”Cô gái này bị thương,nhờ chị chăm sóc lau vết thương trên người hộ tôi”Cậu gập người cúi đầu lễ phép khi thấy cái gật đầu từ cô y tá rồi cậu đi làm chuyện còn dang dở.Nam là 1 con người rất tốt bụng,bé cô xuống phòng y tế ko phải vì cậu thích cô hay thấy cô đáng thương mà là cậu ko muốn trong trường xảy ra xích mích,còn việc tát con bé đó là do nó ăn nói quá đụng chạm đến những đứa trẻ mồ côi tội nghiệp,lời nói khinh bỉ mỉa mai của nó khiến người nghe cảm thấy khó chịu vì thế mà anh vùng tay tát nó 1 phát là chuyện quá đổi bình thường.Nhưng đối với 1 người giữ trách nhiệm đi giữ kỉ luật cho trường,cần phải gương mẫu và phải hành xử sao cho đúng lẽ phải như anh thì đúng là đắc tội quá lớn.Mọi chuyện đã thay đổi cả sắc mặt Nam cũng thay đổi khi cậu nhìn người con gái nằm trên đất với những vết tím bầm dập đó là cô bé của 2 tuần trước anh từng ra tay cứu giúp.Có duyên thật đấy.

Dường như tiếng ồn của đám học sinh làm cô thức giấc,khẽ nhú mày,chỉ một màu trắng mờ mờ,có ánh đèn len lỏi làm cô ko thích nghi ngay được.Zami đặt tay lên đầu,chỗ cô cho là đau nhất,mắt cô cũng từ từ mở ra,con đau lập tức ập đến.Toàn thân có gì đó ko ổn,đau ê ẩm như vừa đánh nhau xong.Mặc kệ những gì gọi là đau đốn đi,cô nhìn xung quanh tự hỏi nhỏ với bản thân:”Mình đang ở đâu vậy”

Nơi đây u ám và lạnh lẽo quá,mùi sát trùng nồng lên cho cô biết đây chắc hẳn là phòng y tế của trường nhưng sao trong phòng ko có ai vậy nhỉ.Từ từ ngồi dậy nhìn đồng hồ,đã muộn lắm rồi vừa lúc hết tiết,cô xuống giường toan bước đi thì ngã khụy xuống,cô hoang mang vô cùng,cô yếu đến vậy sao.Cánh cửa bật mở,1 người con trai thấy cô ngã xuống thế liền nhanh chân chạy đến bên cô dìu cô đứng dậy.Mái tóc chéo bồng bềnh lãng tử,chiều cao cũng phải trên mét 8,đầy gọng kính lên 1 chút anh nhẹ nhàng nói:”Em chưa khỏe đâu,nên nghỉ tiếp đi”

Nhìn anh ta 1 hồi lâu cô nhỏ giọng:”Anh là người đã giúp tôi”

Anh gạt đầu nhẹ nhẹ,chỉ chờ có vậy cô đẩy tay anh đang chắn ngang người mình ra định bước tiếp thì đôi bàn tay đó lại níu giữ lại:”Em định đi đâu vậy”

“Đi về” _Ngắn gọi mà xúc tích,lại một lần nữa cô đẩy cánh tay anh ra nhưng lần này chưa có ý định bước tiếp anh đã ngăn cô lại=1 câu nói.”Anh đã nói là em chưa khỏe hẳn đâu mà,đừng ngoan cố như vậy nữa,nghỉ đi”

Cô lạnh lùng nhìn anh.”Anh nghĩ tôi có thể nghỉ ở phòng y tế này được sao,tôi đã nằm từ sau giờ nghỉ giải lao đến giờ rồi đó”.Nghĩ ngợi 1 lúc anh cúi gập người xuống.”Leo lên đây anh công”

“Thôi,cảm ơn tôi đi được” _Định bước tiếp nhưng ai ngờ rằng anh ko thêm ngăn cản cô lại mà bẻ sống cô lên như 1 món đồ.

Cô giật mình vùng vẫy đánh đập anh.”Này,thả tôi xuống mau,anh làm gì vậy”

“Em ko chịu lên vai tôi công thì chỉ còn cách này thôi” _Kenbun

“Anh thả tôi xuống,tôi lên vai anh công là được chứ gì” _Zami bực bội gất lên,đã mệt thì chó còn gặp phải thằng điên

Anh cười thả cô xuống rồi làm động tác cúi gập người xuống y hệt ban nãy,chỉ cô điều lần này cô ko bướng bỉnh nữa mà nhanh chóng leo lên vai anh.Khi biết đối tượng đã leo lên vai mình anh bắt đầu sai chân bước đi,mồm bắt đầu hoạt động trở lại.”Sao em nặng thế gần bằng lợn rồi đấy” Anh cố trả vờ đi lại khó khăn đề đề tài.”Zami nặng gần bằng lợn”được miêu tả cụ thể hơn,có thể nói là dẫn chứng cho việc cô nặng quá so với mức quy định.”Ừ,cứ cho là thế đi” _Zami

Anh thay đổi lại tư thế,đi lại bình thường.”Sao thế,đùa tí thôi,ko vui à”

“Anh ko thấy là anh đang lãng phí time cho những việc vô bổ sao,đi nhanh cho tôi được nhờ” _Zami

Cái gì vậy trời,cô gái của thế kỉ gì đây,sao khó tính vậy,có đúng là con gái thật ko sao mà lạ hoàn toàn thế.Điểm thứ nhất khiến anh bất ngờ nhất là cô ko có biểu hiện gì về khuôn mặt đẹp trai của mình cả,điểm thứ 2 là được hotboy như anh đây công còn từ chối,điểm thứ 3 là đùa giỡn 1 tí đã cầu nhàu.Loài động vật này chắc là chỉ còn tồn tại mình Zami mất phải biết bảo quản.

Anh công cô ra được khỏi phòng y tế phát đã có mấy trăm ánh mắt nhìn anh và cô như người ngoài hành tinh.Haizz mệt mỏi thật đấy,biết là đụng vào hotboy sẽ chẳng được yên đâu mà chỉ tại cái anh chàng điên điên này đòi công ra bằng được cô mới đồng ý cho xong chuyện bởi lẽ đã mệt mỏi lắm rồi chả muốn gây xích mích làm gì tổn hại não bộ.

“Tôi biết thế nào cũng có chuyện mà” _Zami

“Biết rồi sao,vậy ra nhìn tôi em cũng thấy mặt tôi đẹp trai nên mới ko dám leo lên lưng cho tôi công đúng ko.Em đừng lo tôi sẽ...” _Kenbun đang thao thao bất tuyệt thì bị cô chặn họng.”Tôi gét dựa dẫm gét dựa vào với hotboy còn cái chuyện đẹp trai hay ko đẹp trai đối với tôi càng ko quan tâm vậy nên làm ơn anh giữ ý một chút tôi cũng ko muốn nhiều lời mong anh hiểu”

Hơi sững người rồi Kenbun cũng lấy lại được nụ cười trên môi.”Được thôi,vậy tùy em đây sẽ là lần cuối tôi giúp em đấy nhé,lần sau có chuyện gì tôi sẽ ko giúp em nữa đâu”

Lần cuối ư,sao anh ta ko nói đây là lần đầu và cũng là lần cuối mà chỉ vờn vờn 2 chữ “lần cuối”.Thôi kệ đi,nghĩ nhiều chỉ tổ hại não,bắt đầu từ ngày mai và sau này kẻ thù sẽ lại tăng lên đây,biết học ở đây một thế này thì cô thả ở lại Anh học với Yin còn sướng hơn ấy chứ.

Đi thêm 1 đoạn nữa những ánh mắt ghen tị của đám con gái và ánh mắt tiếc nuối của đám con trai cũng dần dần vơi theo thời gian,như chợt nhớ ra điều gì đó cô hỏi anh.”Này,cặp tôi còn ở trên lớp mà”

“Em yên tâm,tôi đã mang xuống cho em rồi,nó đang ở trong xe tôi” _Kenbun vừa dứt lời cũng là lúc anh dừng chân lại trước chiếc xe BMW đen,1 tay ôm sau lưng 1 tay mở cửa xe rồi sau đó anh để cô ngồi vào trong xe còn anh lên ghế lái.

“Hn tôi đi xe mà,ko được đâu,cho tôi xuống” _Zami

“Em như thế này làm sao về được,để tôi gọi người đến lái xe em về,đưa chìa khóa đây” _Kenbun vừa nói vừa chìa tay ra

“Thôi khỏi đề tôi gọi người đến lấy cũng được” _Zami nói xong rút đt ra bấm vào số ai đó rồi áp vào tai,chỉ 2 hồi chuông là đã thấy đầu dây bên kia vang vọng 2 tiếng:”Alo”

“Bác Thế à,bác đến trường cháu lái ô tô về hộ cháu với,hn cháu có việc,ko đi xe về được.Nhanh hộ cháu nhé” _Zami

“...” _Bên đầu dây ậm ừ sau đó cô cúp máy luôn.

Ngồi trong xe Kenbun cô chờ có 7ph là đã thấy bác Thế tóc đã điểm bạc lóc cọc chạy vào nhà xe ngoài 50 rồi mà bác vẫn còn nhanh nhẹn góm,cô í ới vẫy tay gọi khi cửa kính xe vừa hạ dần xuống.”Bác Thế,cháu ở đây”

Như nhận ra cô chủ của mình,ông chạy lại gần nhòm xuống cửa kính,chưa kịp để ông mở lời,cô đã dơ chùm chìa khóa lên rồi nói nhẹ nhàng:”Chìa khóa đây,cảm ơn bác,bác vất vả rồi”

Bác Thế lắc đầu nguây nguây:”Ko sao ko sao,việc của tôi là làm hầu hạ cô chủ mà”.

“Bác đừng nói thế,bác biết là từ trước đến nay cháu ko bao h xem bác như vậy mà”_Zami

Bác Thế cười hiền rồi đi về phía chiếc xe mui trần của cô đang nằm thu lu 1 góc.Kenbun cũng bắt đầu cho xe chạy,đi được 1 đoạn vì ko thể chịu nổi bầu không khí ngột ngạt này và có tí tò mò về cách hành xử của cô anh hỏi luôn:”Em ăn nói cũng lễ phép đấy nhĩ,tại sao lại nói chuyện với anh khác với ông bác đó vậy”

“Chỉ lễ phép với những người đáng được lễ phép”_Zami

Anh như cứng đờ người ra,ông bác lúc nãy nhìn cũng có thể nhận ra là tài xế hay là cái gì đó nhỏ nhỏ mà phải gọi Zami = cô chủ,thế mà anh đây cũng ko = 1 người ko có địa vị gì trong xã hội như ông bác đó sao.Anh chả có ý chê bai người ta chức phẩm hèn hạ gì đâu nhưng đúng là cảm thấy bản thân xấu hổ rất nhiều,anh cũng đâu phải kẻ thù,ngược lại còn giúp đỡ cô tận tình từ công đến bế mà cô vẫn ko thể mở miệng nói 1 câu lễ phép với anh thì đúng là trong mắt cô anh chả là cái gì rồi.

Lại 1 lần nữa bầu ko khí chìm trong im lặng,người phá tan bầu ko khí im lặng lúc này ko phải là anh nữa mà là cô:”Anh có nhớ mặt hay biết bọn đã đánh lên tôi ko”

“Đánh lên?”_Kenbun hơi ngỡ ngàng với những gì cô vừa nói,nhưng anh cũng bình tĩnh lại được và nói tiếp:”Anh biết,nhưng đánh lên là sao?”

Khẽ cười khinh bỉ cô lạnh giọng:”Nếu ko phải có người đánh lên sau gáy làm tôi ngất đi thì cũng chả cần đến sự giúp đỡ của anh đâu”

À,hóa ra sự việc là vậy,là do có người làm cô ngất đi rồi mới tiến hành đánh đập cho bở tức.Dù thế nào thì cũng thật hèn hạ,nếu dùng cảm sao ko ra trước mặt cô mà thể hiện lại còn làm cái trò đáng khinh bỉ vậy chứ.

1 lúc sau,”Kít”tiếng xe vang lên làm cô giật mình thoát khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn đang bay vèo vèo như tên lửa trong đầu.Thoáng nhìn ra ngoài cửa sổ,1 nhà hàng to lớn thiết kế cổ kính theo kiểu phương Tây,biển hiệu nhấp nha nhấp nháy dòng chữ :”Sueni-G”

Nhà hàng này,cô đã đặt chân vào ko dưới 10 lần,hình ảnh quen thuộc này...haizz...nhìn thấy phát ngán.Nhưng...sao lại ở đây chứ?nhà cô đâu có ở đây đâu,đến đây làm gì chứ,tốn xăng tốn dầu tốn nước gọi đầu(ý nói là chở đi lung tung mệt,mồ hôi ra thì phải gọi đầu mà gọi đầu thì sẽ tốn dầu gọi :v)

Vẫn còn đang thắc mắc ko hiểu vì sao anh ta chưa hỏi ý kiến mà đã phi thẳng đến đây,thì đã thấy anh ta ra khỏi xe rồi còn đứng chiêm chệ như ông tướng mà ra lệnh:”Xuống xe”

Cô nghe mà như ko nghe,khoanh tay trước ngực lạnh lùng nhìn kẻ cô cho là điên nhất đứng trước mặt.Anh hơi nhú mày trước thái độ của cô,anh lại gần mở cửa xe ra giọng hơi bức:”Xuống xe”

“Tôi muốn về nhà”_Zami

“Em ko định ăn gì à,đừng bướng nữa.Xuống xe”_Kenbun

“Anh nhớ lí do vì sao phải đưa tôi về ko”_Zami

“Là do em bị thương ko đi được...À,anh xin lỗi quên mất,để anh dìu em đứng dậy”_Kenbun cúi xuống định dìu cô đi thì tay cô đã ngăn anh lại:”Tôi muốn về nhà”

“Ko được,em phải ăn đã chứ,về nhà thì ăn uống thế nào đây”_Kenbun

“Cảm ơn anh quan tâm,nhưng có vẻ thừa rồi đấy.Nhà tôi cũng có người giúp việc chứ có phải ko đâu”_Zami

Nhìn cô 1 lát,suy nghĩ 1 lát anh nhất quyết ko chịu thua cô lần này,ko ai cãi nổi cô nhưng cứ thử xem,cô đâu phải là thánh thần gì đâu mà ko ai khuất phục được:”Vậy coi như em ăn với anh là trả công anh giúp em đi,thế nhé”_Ko cần biết câu trả lời của đối phương anh đã,dìu cô ra khỏi xe rồi ôm eo cô từng bước đi vào

Khi thấy anh ôm eo mình cô đã bực mình định giật phắt bàn tay dè xòm đó ra nhưng bám chặt quá,giật ra khéo lại rách áo cô thì VUI,gần từng chữ 1 đe dọa:”Anh làm cái quái gì vậy,đây là nhà hàng đây”

Cười hiền nhìn cô,anh đáp:”Em muốn anh đỡ em đi kiểu này hay muốn bé muốn công đây”

Như hiểu được những gì anh đã tính trước,cô cũng cố chịu mà ngoan ngoãn trong vòng tay anh khiến ai cũng lầm tưởng 2 người là 1 cặp,ko những ôm eo mà còn dí sát mồm vào tai để thì thầm thì còn lí do nào để biện minh đây.

Cô đi cùng anh vào sâu bên trong và dừng lại trước 1 căn phòng có cánh cửa gỗ màu tím,mở cửa ra anh nhẹ nhàng dìu cô ngồi xuống ghế rồi quay qua cô phục vụ đã ngồi suốt ở trong phòng từ lúc anh chưa vào để gọi món.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Sau khi 2 người gọi món xong, người phục vụ đã đi, anh mới quay qua nhìn cô thì thấy cô cứ nhìn căn phòng này mãi, đảo mắt hết chỗ này rồi chỗ kia nhưng mặt thì chả có biểu cảm nào cả. Sau khi ngắm ngía căn phòng, cô nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt vô tình làm anh sồn hết cả gai ốc

“Ồ đây còn có phòng này sao?” _Zami

“Ừ, nhà hàng này là của bố anh, phòng này là anh tự thiết kế riêng để ăn cùng bạn bè, ở ngoài kia ồn ào và ko riêng tư chút nào” _Anh bữu môi lắc đầu chê bai

Hơi nhếch mép lên, cô đưa ly rượu vang mà cô phục vụ đã rót sẵn cho 2 người trước khi ra khỏi phòng lên ngang miệng, nhắm nháp nói: “Phòng này chắc chủ yếu để tiếp người yêu, đúng ko?”

Anh hơi ngỡ ngàng trước câu hỏi “nghe vẫn” của cô, đúng là cô gái thú vị mà chỉ thích làm khó người khác, câu nào cô phát ngôn cũng sắc như dao, người nghe ko khỏi hoang mang. Nói là đầu khẩu với cô thì anh cá chắc cả luật sư cũng phải bó tay bỏ nghề rút lui.

Cười hiền lấy lại bình tĩnh, anh dựa người ra phía sau ghế, 2 tay đan chặt vào nhau trả lời: “Ko, anh chưa có ny”

“Vậy... ko phải là Sumitty sao?” _Khẽ cười chế nhạo, cô lại đưa ly rượu vang lên làm hუმ nhỏ.

Lần này anh lại càng ngỡ ngàng hơn, làm sao mà cô ý biết Sumitty kia chứ. Zami đứng làm hiểm độc mà, đương nhiên cô ko thuộc tuýp người miệng lưỡi rần rần toàn phun ra những câu xỉ nhục người khác. Chỉ là uốn lưỡi làm khó người trả lời cộng thêm những điều cô biết nhưng vẫn che dấu khiến người đời ko khỏi ngỡ ngàng thôi, giọng anh có chút hoang mang: “Sao em biết Sumitty vậy”

“Báo chí đâu dễ làm cảnh?” _Trả lời 1 cách gián tiếp, cô khẽ cười lạnh (vì trên báo kèm ảnh sumitty là ảnh anh nên cô biết sumitty là ny anh trên báo)

“Những tin vịt đấy... Người như em cũng tin được sao? _Trong ánh mắt anh khẽ vui mừng vì những gì mình nói quá thành công, tí câu nói chuyện với cô mãi mới bắt lỗi sơ hở mà xoáy lại phản công

Khẽ cười lạnh, chỉ mới nhiều đây mà đòi hạ gục cô sao, sai lầm lớn rồi anh à: “Còn tôi ko nghĩ là anh lại nghĩ tôi quan tâm đến việc báo đài thế nào đấy”

Lần này anh cứng họng thật, cũng phải thôi, ai chả biết Zami nổi tiếng chả thèm quan tâm việc thiên hạ thế nào, sống ra sao. Chỉ nghe gì nhìn gì thì nói chứ chả nghĩ xem là tin vịt hay tin ko vịt, cần bản nếu ai hỏi cô tại sao thì đương nhiên cô sẽ trả lời câu nói mà ai nghe cũng thấy quen quen: “Bố mẹ sinh ra để sống, để tiết kiệm thời gian và đầu óc cho những việc cần thiết. Chứ ko để ngồi suy nghĩ những việc vô bổ, ko đáng quan tâm. Thế chẳng phải là lãng phí time hay sao?” Đến cả người phỏng vấn của đài hôm đấy sau khi hỏi cô về mặt mày tái xanh vì cứ hỏi cô 1 câu là cô lại xoáy lại 1 câu, đầu óc quay như chong chóng.

Đang ko biết ứng xử thế nào cho phải lễ th cửa bật mở, cô phục vụ đi đến cười hiền rồi bụng thức ăn đặt lên bàn rồi đi ra ko quên đóng cửa.

Đảo mắt liếc qua các món ăn trên bàn, cô dừng lại ở chỗ đồ ăn của anh, toàn đồ Anh, ngẩng mặt lên hỏi: “Anh thích ăn đồ Anh?”

“Ừ” _Anh khẽ cười hiền, mặt lại càng sáng hơn khi 1 ý nghĩ nào đó đang tỏa sáng trong đầu, từ cười hiền chuyển thành cười nham hiểm, anh đan 2 tay lại đặt lên bàn nói lỏng ra rồi tựa cằm lên trên: “Nhắc đến Anh mới nhớ, có phải em vừa từ Anh về ko?”

“Ừ” _Cô trả lời thờ ơ chả có vẻ gì ngạc nhiên cả, khẽ đưa tay dùng dao cắt thịt rồi dùng đũa xiên 1 miếng nhỏ bỏ vào mồm

“2 tuần trước em bị 1 đám người lưu manh trêu chọc vào buổi tối đi dạo đúng ko?” _Anh ko chịu buông tha cô mà còn cười rảnh mĩnh hơn

Lần này chính bản thân cô cũng thấy hơi bất an, sao anh lại biết việc đó chứ. Cô dùng hình nhìn anh, tay cầm đũa đang định đưa vào mồm còn đang lơ lửng trên không trung, nhìn khá lâu cô lại bỏ miếng thịt thứ 2 vào mồm, nhai từ từ, vẫn nhìn anh. Định mở miệng vì cô cứ nhìn anh suốt thì cô đã lên tiếng: “Sao anh biết”. 3 từ vừa thốt ra cô lại ăn tiếp, đúng là xứng với biệt danh “Nữ Hoàng Thời Gian” mà mọi người vẫn hay truyền miệng nhau gọi, tiết kiệm từng giây 1 như kiểu bỏ lỡ 1 giây là cô sẽ hối hận cả đời, ăn ko ngon, ngủ ko yên giấc.

Anh khẽ cười ranh ma quý quyết nhìn chăm chăm vào cô, dơ 1 ngón tay lên chỉ vào mặt mình hỏi: “Em ko nhớ anh là ai sao?”

Khẽ nhìn anh 1 lát, rồi lại đảo mắt đi mắt lại làm bộ suy nghĩ cô đáp: “Có nhớ”

“Là ai?” _Anh hí hửng chờ câu trả lời

“Là người cứu tôi ban nãy và đang ngồi ăn cùng tôi, tại nhà hàng do bố người ấy quản lý” _Zami nói rõ ràng từng chữ một, đối phương ngồi đối diện cô, cô nói đến đâu mồm há to đến đâu. Rồi anh đưa tay lên đập vào đầu mình 1 cái, mặt đỏ bừng bừng như khi ăn ớt, anh đặt mạnh cốc nước lọc đang nằm yên trên bàn tu ừng ực 1 phút. Nhìn dáng vẻ của anh lúc này chả khác gì quái vật cho cô.

“Sao thế, ăn đi chứ” _Zami cười mỉa mai rồi tiếp tục sự nghiệp ăn uống cao cả, tiếp chất dinh dưỡng cho cái bụng thân yêu

“Em ngốc hay già ngốc thế, ý anh ko hỏi cái đó, ý anh muốn nó là trước đây em đã nhìn thấy mặt anh bao chưa. Chứ anh ko hỏi ban nãy, ban nãy thì ai chả biết anh cứu em và đang ngồi ăn với em” _ Sau khi tuôn 1 tràng thuyết trình thì anh lại 1 lần nữa, cầm cốc nước lọc lên tu ừng ực

Khẽ nhếch mép lên, cô nói: “Ko phải là ngốc, chỉ là muốn xem anh có thể chịu đựng ngồi nc với tôi đến mức nào thôi”

Lại 1 lần nữa anh bị cô đem ra làm trò tiêu khiển, được lắm, rất thông minh. Sau 1 hồi đôi co với cô anh cũng hiểu ra 1 phần lí “Im lặng là vàng” càng nói càng chết cũng giống với câu mà học sinh thời nay hay nói cổ quá lại thành quá cổ.

“Thế em đã gặp anh bao chưa” _ Kenbun cố gắng bình tĩnh

Cô nhướn mày nhìn anh, anh bổ sung thêm đề lần này khỏi bị đem ra làm trò cười: “Ko tính hn”

“Chưa” _ Zami trả lời ngắn gọn mà xúc tích, khiến người bên kia nhìn cô ko khỏi ngỡ ngàng: “Em ko nhận ra anh thật sao”

“Hn là ngày đầu tiên tôi nhìn thấy anh” _ Cô trả lời như khẳng định chắc nịch việc cô gặp anh trước ngày hn ko có khả năng xảy ra

“Haizz, thôi tôi vào thẳng vấn đề chính luôn vậy” _ Kenbun chán nản tuyên bố, như muốn kết thúc nhanh chóng, đôi co lằng nhằng mãi chả xong, mệt mỏi quá. Cô nghe thấy cũng buông đĩa với dao trên tay xuống, ngồi thẳng lưng nhìn anh lạnh lùng, hơi nhướn mày lên như muốn nói: “Nhanh lên nào, để tôi còn ăn”

Anh như hiểu ý vào thẳng vấn đề chính luôn: “Em có nhớ 2 tuần trước đám người đó có chụp thuốc mê em ko”

“Có, họ chụp thuốc mê tôi từ đằng sau, ko kịp kháng cự” _ Zami

“Vậy em có nhớ là đã có 1 người con trai vào đánh cho bọn lưu manh đó 1 trận để cứu em ko” _ Kenbun

“Lúc đấy tôi ngất nên ko biết, chỉ nghe bố mẹ kể lại là có” _ Zami

“Bố mẹ em có nói tên người con trai đó ko” _ Kenbun

Suy nghĩ 1 lát cô đáp: “Có, Ken kiếc gì đấy...” “Chưa nói hết câu đã bị anh chen ngang” _ Kenbun

“À... ừ đúng rồi. Kenbun” _ Vừa nói xong trong đầu cô chợt lóe sáng, hơi nhướn mày 1 chút rồi lại hạ xuống, cô tiếp tục nói: “Anh là...?” Cô nói lấp lửng như muốn anh khẳng định lại điều cô đang nghĩ là sự thật

Anh cũng đoán được phản ứng của cô sẽ thế này mà, chỉ mỉm cười khẽ gật đầu đáp: “Tôi tên thật là Nguyễn Nam hay còn gọi là Kenbun con của chủ tịch tập đoàn SU”

Môi cô cong lên thành 1 đường cong hoàn hảo, vươn người ra trước, đưa tay ra như muốn bắt cái gì đó, nhìn thấy hành động của cô anh chỉ cười rồi cũng đưa tay ra bắt tay cô, vừa bắt lên bắt xuống cô vừa cảm ơn: “Gặp lại ân nhân quả là điều đáng mừng, xin thứ lỗi cho tôi ko biết. Cảm ơn về việc hỏi trước và trước đây 1 tiếng, cảm ơn anh đã cứu giúp tôi 2 lần, xin cảm ơn” Mồm nói nhưng mặt cô vẫn chẳng có biểu hiện cười nói gì hết, đúng là con người vô tâm mà. Anh nghe xong lại 1 lần choáng váng, tuy rất cảm kích vì những lời đa tạ khách sáo của cô nhưng ko khỏi hoang mang khi cô nói hẳn ra cụm từ: “trước đây 1 tiếng”. Ko hồ danh là Nữ hoàng thời gian, đông đếm từng giây từng phút một, chuẩn xác từng cang-ti-mét ai ai cũng phải ngỡ ngàng với tài năng “đong đếm thời gian” trời phú của cô

“Ko có gì, ở hiền gặp lành ở ác gặp ác. Cứu 1 người còn hơn xây 7 tòa tháp. Chuyện đó là lẽ đương nhiên mà” _ Kenbun cười khách sáo

“Vậy sao, hay là do Kenbun thiếu gia đây ăn ở ác quá sợ gặp chuyện chẳng lành nên ra tay cứu người để giảm những điều ko hay xảy ra thế” _ Zami nói từ từ rồi đưa ly rượu lên nhấp nháp mà ko để ý rằng mặt ai kia đã xanh lét, chết dần chết mòn theo từng chữ cô phun ra

Tuy là đã tức đến nghẹn cổ nhưng anh cố cười nhẹ nhàng đáp: “Đâu có đâu, tôi ăn ở hiền lành lắm mà” rồi anh cúi gầm mặt xuống ăn để chữa thẹn

Dù chỉ 1 câu, 1 câu thôi cô cũng ko tha cho anh, câu nào cũng phải chặt chém như mấy bà bán cá ngoài chợ khiến ko ít người phải uống thuốc trợ tim trước khi nói chuyện với cô.

Ko khí lại chìm trong im lặng, anh chả muốn mở lời bắt chuyện cô nữa vì lại sợ cô chặt chém thêm lần nữa chắc anh ko còn tim mà mang về mất

Ăn xong xuôi, cô mới ngẩng mặt lên nhìn anh, cô làm phá tan bầu ko khí im lặng với 1 câu khách sáo như chưa bao giờ được khách sáo: “À... phải rồi, tôi nợ anh những 2 lần thế kia thêm hn anh lại mời tôi đi ăn nữa, anh muốn tôi đền đáp công ơn anh như thế nào xin cứ nói. Tôi sẽ đáp ứng hết mọi yêu cầu của anh trong khả năng”

Anh nghe thấy thì ngẩng mặt lên, gặp ngay bản mặt lạnh lẽo đang nhìn chăm chăm vào mình ko khỏi giật mình thót tim, cô ko đe dọa anh bằng lời nói thì cũng đe dọa tinh thần bằng ánh mắt, đúng là sát thủ số 1 giết người ko cần dao mà. Anh đã chờ câu này từ trước khi cô biết anh là ân nhân mình rồi, nhưng bây h bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo xuyên thấu giác mạc xuyên cả vào 2 con ngươi xuyên tiếp cả vào não thì miệng anh theo bản năng mà khách sáo nói: “À, ko sao, ko sao. Chuyện nhỏ chuyện nhỏ, ko cần khách sáo như vậy đâu” _ Sau khi nói thì anh đã kịp hối hận rồi, đúng là cô ko những dùng mắt dùng miệng giết người mà có thể dùng mắt làm tâm trí đối phương liêu xiêu ko tự chủ được mà, mọi suy nghĩ như nằm trong tay cô, quá sợ hờ khi nói mà ko chịu nghĩ. Chính anh còn đang nói câu khách sáo thế kia mà còn bảo cô khách sáo vậy khác tự chui đầu vào rọ, quả này lại chết vì cô chặt chém cho xem

Nhưng ko,máy thay cô chả thèm để tâm tới việc đó mà chỉ đứng dậy nhẹ nhàng đáp:”Vây sao,vây tôi ko khách sáo nữa,nhưng thôi hôm nào rảnh tôi sẽ mời anh đi ăn coi như bù hn vậy”

Nói xong rồi,cô cũng đứng dậy rồi mà anh vẫn ngồi yên trên ghế,mặt downi 1 lần xâ,ngu hơn con mừu.Cô tiếp lời:"Sao thế,ko muốn về à,hay ăn chưa đủ no"

“À ko ko, về... về chứ... đi thôi”_ Anh giật mình lắc đầu nguây nguây rồi đứng dậy mặc dù bụng vẫn đói meo vì phải ngồi tiếp chuyện với cô dài cả cở

Nhìn cô,à phải rồi,rõ ràng là lúc trước cô còn đau cơ mà,sao giờ đã đứng dậy được rồi,anh hỏi luôn.”Em hết đau rồi à”

“Đỡ nhiều rồi”_ Nói xong Zami khập khễnh đi, ko phải khỏi hẳn nhưng cũng đã tạm ổn rồi.

Anh ko cần phải tính tiền vì vốn dĩ nhà hàng này là của bố anh mà nên nhanh chóng anh và cô đã lại lên xe ra về

Khi đã an tọa, cũng là bầu không khí lại 1 lần nữa chôn vùi trong im lặng

Chả ai nói với ai lời nào, đơn giản vì hết chuyện rồi nhưng tính tò mò trong người cô lại nổi lên khiến cô ko tự chủ được mà bắt chuyện với anh người được gọi là ân nhân của cô kể từ giờ phút này:”Nếu ko phải anh có ý gì với Sumitty thì tại sao lại có tin đồn nhảm chứ,mà trên báo bố mẹ anh là người được phỏng vấn kia mà,chẳng lẽ 2 bác lại gieo tin rác sao”

Khẽ cười mỉa mai anh đáp: "Ông bà ấy chỉ muốn làm điều mình thích thôi, lúc nào cũng bắt ép con cái làm theo ý mình. Anh còn ko biết cô ta là ai, chưa bao học cùng trường, làm cùng công ty, thậm chí ngoài đường dù chỉ 1 lần gặp cũng ko có. Vậy mà mấy năm trước sau khi anh bị tai nạn vừa mở mắt ra mọi người đã nói cô ta là người anh yêu nhất, lại còn ép anh cưới cô ta nữa chứ, thật chả ra làm sao"

Anh nói mà trong lòng bức bối vô cùng, nghĩ lại những lời nói bắt ép của bố mẹ làm anh ko khỏi hài lòng. Thử hỏi xem bạn vừa mới tỉnh lại sau 1 vụ tai nạn mà người thân chỉ hỏi có đăm 3 câu về sức khỏe còn lại ngày nào cũng Sumitty là vk con, nó là ny con bla..ble. Anh thực sự rất đĩnh tai bứt óc, đầu đầu ko thể nào mà chịu nổi, cái cô gái đó anh còn chưa từng gặp mặt dù chỉ 1 lần mà, nghĩ lại người thân của mình thật quá quắt, ra viện còn ko yên.

Nhận ra rõ nỗi bức xúc của anh, cô biết anh đang nói thật, có chút cảm thấy hối hận vì câu hỏi mình đề ra, cô toan chuyển chủ đề chưa kịp nói anh đã cướp lời: "Em có thể tin được là bố mẹ anh nổi nóng vì anh ko biết cô ta là ai mà đã làm tổn thương anh rất nhiều ko, từ những cái tát, những cú đánh vào bụng ông dành cho anh ko thương tiếc. Nhưng về mặt thể xác có thấm thía dù so với mặt tinh thần anh đã phải chịu đựng?" Trong mắt anh hiện rõ nỗi tủi thân, có mấy ai nhìn 1 hotboy như này mà phải chịu những cảnh như vậy ko. Có ai biết cậu đã thức suốt mấy đêm trằn trọc ko ngủ được vì suy nghĩ ko và có mấy ai nghĩ 1 người con trai cứng cỏi như vậy mà đã rơi nước mắt suốt bao nhiêu đêm ko. Ko!!! chả ai cả, ko ai biết cả, anh chưa bộc bạch tất cả cho ai, chưa tâm sự với ai về chuyện này cả và cô... chính là người đầu tiên được nghe những dòng tâm sự đầy ý nghĩa đó. Cứ thế, cứ thế anh tâm sự với cô hết truyện này đến truyện kia, từ những chuyện cô cho là nhảm nhí nhất nhưng cô vẫn yên lặng lắng nghe vì cô biết sau này, khi đã tâm sự mọi chuyện với cô anh sẽ cảm thấy rất thoải mái, ko còn vướng bận điều gì nữa, mọi chuyện như được gột sạch sau cơn mưa. Rồi sau cuộc trò chuyện vui vẻ đó, tuy cô ko cười nhưng anh vẫn nhận ra được. Chỉ cô, một mình cô là người lắng nghe hết tâm sự của anh là người anh muốn nói hết sự đời cho cô để tâm hồn được thoải mái, mọi mệt nhọc như được xóa nhòa, trong lòng anh cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

Đối với Zami, càng nghe những dòng tâm sự của anh cô càng có thiện cảm với anh hơn, dường như những dòng tâm sự đó đã làm cái miệng của cô cũng muốn hòa theo với anh: "Từ bé, anh có được bố mẹ yêu thương, chiều chuộng ko?"

"Cố chứ, bố mẹ tuy luôn bận bịu với công việc nhưng vẫn nhớ đến sinh nhật anh, vẫn bỏ cả đồng công việc để về nước chỉ vì 1 cuộc gọi anh cần. Hồi bé bố mẹ hết mực yêu thương, che chở, lớn hơn thì để anh tự lập hơn với cuộc sống. Lớn như thế này vẫn yêu thương anh nhiều lắm, nhưng... từ sau khi anh bị tai nạn là mọi việc như đổ bể, gia đình tan nát hết, bố mẹ ko còn hỏi thăm quan tâm anh nhiều nữa mà thay vào đó câu đầu tiên hỏi lại là "Con nhớ Sumitty là ai chưa" đôi lúc bố mẹ còn xưng mày tao với anh làm anh cứ ngỡ bố mẹ đã đẩy anh ra xa thật rồi". Nói đến đây, giọng anh có phần nóng giận rồi từ từ hạ xuống, giọng nói pha chút buồn bã, cô đơn. Đôi mắt trầm trầm có ánh lên chút lửa giận, Zami ngồi kế bên, những hành động nhỏ nhặt đó của anh đều thu vào tầm mắt của cô. Anh cứ thế tức giận mà đâu hay biết rằng người con gái bên cạnh anh cũng phải chịu những tổn thất ko hề nhỏ. Chẳng hiểu anh có sức hút nào đó đã khiến cô muốn bộc lộ hết nỗi lòng của mình cho anh, ở cạnh anh cô muốn tâm sự, muốn nói hết những điều mình muốn nói. Cô biết cô nổi tiếng với con người bí ẩn, sống nội tâm, ko ai có thể hiểu hết 1/3 con người cô, ko ai được nghe chính mồm cô tâm sự. Nhưng giờ, lí trí của cô đã bị hạ gục bởi lực hút của anh, cô đã ko làm chủ bản thân mà bộc lộ cảm xúc của 1 cô bé nhỏ cô cha mẹ: "Ko chỉ mình anh chịu tổn thất đâu, tôi cũng có khá khảm hơn anh là bao, có khi tôi còn thiệt thòi hơn kia". Nói đến đây cô quay sang nhìn anh với ánh mắt vô cảm, khỏe môi hơi nhếch lên gượng cợt chính bản thân. Những điều cô bộc lộ quả thực rất có sức hút, đến anh cũng phải tò mò mà hỏi: "Sao cơ? Em phải chịu những thiệt thòi gì nào?" Kenbun cười hiền

“3 tuổi ko được sống cùng bố mẹ ruột, ở bên bố mẹ nuôi được mấy năm, được nằm trong vòng tay mẹ được mấy tháng, có mấy bữa cơm mà cả gia đình đông đủ cười nói vui vẻ. Đếm trên đầu ngón tay được mấy lần bố mẹ về dự lễ sinh nhật?” _ Nói đến đây cô quay mặt sang nhìn anh, anh cũng nhìn cô với đôi mắt cảm thông

Cô nói tiếp với chất giọng lạnh tanh: "Cuộc sống chỉ xoay quanh học hành, đi chơi, trong nhà chỉ xoay quanh những người giúp việc đi ra đi vào, nhiều lần em rất muốn ngẩng mặt lên trời hỏi tại sao người lại bất công với con như vậy, nhưng chả ai cho em câu trả lời, hết xong vẫn chỉ vâng vọng lại chính câu hỏi mình đề ra" Nói đến đây cô chợt nhếch môi cười chua xót

Thấy cô như vậy anh càng muốn thương cảm càng muốn che chở, bao vệ cô, bù đắp những năm tháng khổ đau của cô nhưng liệu cô có chấp nhận anh ko, khi mà trái tim và nụ cười của người con gái đó đã đóng băng mất rồi. Phải! anh đã yêu cô, từ lần cứu cô bên Anh đến lần hội ngộ ngày hôm nay, nay lại còn biết được câu chuyện đáng buồn đó thì lí trí trong người anh lại vùng lên muốn là người đi cùng cô suốt quãng đời còn lại. Có lẽ là còn quá xa để nói vậy, còn quá vội vàng để đi đến kết luận nhưng lí trí của anh đã quyết thì ko thể ko nghe theo, anh bực miệng hỏi: "Nếu ko có tình yêu thương, sao em ko đi tìm tình yêu mà bù đắp"

Khẽ nhếch mép mỉa mai:”Tình yêu,tình thương,em đã mất hết từ lâu rồi anh à”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

Thoáng ngỡ ngàng,anh quay qua nhìn cô,gìờ đây,Zami trước mặt anh giờ ko còn là Zami của vài phút trước nữa.Đôi mắt u sầu nheo nhẽ nhìn vào khoảng trời vô định nào đó ngoài kia,đôi mắt đẹp hút hồn các chàng trai giờ lại ánh lên nỗi buồn nào đó,gọng nói ban nãy cũng chả còn lạnh lùng mà thay và đó rất chân thật.Anh đỗ xe lại bên vệ đường làm cô có chút hốt hoảng,ngoaanh mặt lại nhìn anh đầy mờ ám,chưa để cô kịp thốt lên lời anh đã choàng tay qua ôm lấy cô vào lòng.Cô hơi ngỡ ngàng,nhưng cô cũng choàng tay lại mà ôm anh,cảm nhận hơi ấm mà cô đã mất từ 10 năm trước,tình yêu thương những cái vỗ về đang dần quay trở lại,ấm áp thật đấy.Phản ứng này của cô thực sự làm anh rất vui,tìm anh đập mạnh hơn,nó như đang trỗi dậy bởi cái ôm cô đáp lại.Chưa tận hưởng hạnh phúc được bao lâu,cô đã phán 1 câu xanh rờn:”Tình thương yêu của một người anh trai,anh đồng ý cho em chứ?”

Anh giật mình vội đẩy cô ra làm cô hơi ngỡ ngàng,biết là mình đang tỏ thái độ sai anh cố cười rồi quay trở lại việc lái xe:”Ừ,nếu em muốn”

Mọi thứ lại chìm trong im lặng,có lẽ người đang điên đầu suy nghĩ nhất vẫn là anh,anh yêu cô,yêu từ cái nét lạnh lùng.Yêu từ cái thái độ ngang bướng khó bảo,yêu cô gái mạnh mẽ ko biết khóc là gì kể cả trời có sập.Một mình cô đơn cô vẫn cứ chịu đựng đến bây h,mọi nỗi lòng đến giờ cô mới nói ra,mà đến cả một giọt nước mắt đau khổ cũng không có.Sau chiếc ôm vừa rồi,anh cứ ngỡ cô cũng có tình cảm với anh,nhưng anh sai lầm thật rồi,cô chỉ muốn anh là 1 người anh trai để cô tâm sự,là một người mà cô dám nói ra hết nỗi lòng mình.Nếu cô cần một người anh trai,anh sẽ cho cô,rồi một ngày nào đó anh sẽ thay đổi,sẽ cho cô biết tình yêu anh dành cho cô là như thế nào,sẽ là người ở bên cạnh,chăm sóc cô lúc bệnh tật và sẽ dành trọn cả trái tim này chỉ cho một mình Zami mà thôi

1 lúc sau,chiều xe dừng lại tại một ngôi biệt thự sang trọng nằm ở vùng ngoại ô thành phố.Vừa dừng xe,anh nhìn ngay sang người con gái bên cạnh,cô đã ngủ từ lúc nào.Khẽ mỉm cười,anh ko nỡ đánh thức cô,anh vẫn ngồi yên trong xe ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn đó.Kể cả khi ngủ,mặt cô vẫn ngang bướng như vậy,vẫn lạnh lùng như vậy,chắc hẳn để chờ thành người đàn ông của đời cô.Người tự tay lấy lại nụ cười vui vẻ cho cô,người mang trái tim ra trao trọn cho mình cô,người giữ mãi trái tim cô bên cạnh và người tháo gỡ lớp mặt nạ mạnh mẽ kia,người có thể gánh vác mọi gánh nặng trên người cô hơi khó đấy.Nhưng là anh,anh nguyện sẽ hy sinh tất cả,chỉ cần mang hạnh phúc đến cho người con gái ngồi đây,anh sẽ cố gắng mặc dù anh biết mình chỉ chiếm 30% trong trái tim cô,chỉ là người anh trai cô cần tâm sự mà thôi.

Mưa bay bay,hắt qua cửa sổ,người con gái khẽ cựa quậy vì nhận ra mặt mình có mấy hạt nước nhỏ lạnh tạt vào.Cô giật mình vì thấy mình ngồi trong xe,nhìn sang bên cạnh,anh ngồi đó,2 tay vắt chéo đặt sau đầu,mắt dờ dờ nhìn về phía trước,khẽ đánh nhẹ và người anh gọi:”Kenbun,đây là đâu vậy,sao giờ chúng ta vẫn ngồi trong xe”

Như giật mình khỏi giọng nói lạnh lùng quen thuộc đó,anh bàng hoàng quay sang khi thấy cô đã tỉnh,anh chỉ cười hiền:”Em dậy rồi đó hả”

“Em hỏi anh là tại sao chúng ta ngồi trong xe,đây là đâu”_Zami

Nhìn xung quanh anh đáp vô tư:”Đây là nhà anh,vào thôi”Nói đến đây anh cầm tay cô vừa mở cửa xe thì cô níu lại:”Sao lại đến nhà anh,em muốn về nhà”

“Tại em ngủ say quá,anh ko nỡ đánh thức nên mới trở em về đây”_Kenbun

“Vậy bây h anh chở em về nhà được ko”_Zami

“Mưa thế này,đi đường nguy hiểm lắm,ở lại nhà anh 1 hôm đi”_Kenbun

“Mưa bay thôi mà,chờ em về đi”_Zami vừa kết thúc câu nói thì gió mạnh hơn,cây cối xung quanh vật vã lung lay điên loạn làm cô có chút giật mình,cô nhìn xung quanh mọi việc hình như ko ổn lắm,có vẻ như 1 cơn bão sắp ập đến,cô quay người qua nhìn Kenbun,anh chỉ cười rồi lại kéo tay cô ra khỏi xe tuy là đau nhưng co ko bao h thể hiện bên ngoài nên mọi người nhìn cô mà ko ai biết ngoài anh cô vừa bị đánh đến bầm dập:”Đi nào,ông trời có vẻ hơi bất công với em rồi”

Đi được một đoạn thì đã có mấy người chạy lại dơ ô lên nói:”Dạ,cậu chủ đã về”

Anh chỉ gật đầu nhẹ:”Phiền các anh cất xe hộ tôi”

“Vâng,thưa cậu chủ”_Sau câu nói đó một người nhanh chóng đi cất xe,2 người kia vẫn đưa ô lên che cho 2 người đến khi vào trong nhà mới bỏ ô xuống.

Căn biệt thự của Kenbun rất to,kiến trúc rất đẹp và lạ.Chỉ có duy nhất một điều mà ai bước vào cũng giật mình,mọi căn phòng đều có rất nhiều khoảng trống,đồ vật da dưng chả có mấy luôn,cô bèn bực miệng hỏi:”Con trai cũng nên để tâm đến nhà cửa một chút chứ”

Hơi ngỡ ngàng trước lời phán xét sòng gai ốc của cô,anh đáp:”Anh thấy nhà anh cũng sạch sẽ mà,có gì ko vừa ý em à”

“Ko phải,đẹp,sạch,to và mới lạ”_Zami

“VẬY còn thiếu cái gì sao”_Kenbun nheo nheo mắt hỏi cô nàng lạnh lùng có một chút khó tính trước mặt

Cô ko trả lời mà ngồi “Bịch” xuống chiếc ghế sofa giữa phòng,anh ko khỏi ngỡ ngàng trước hành động vô ý của cô:”Cho em xin cốc trà”

“Được,em chờ lát”_Kenbun nói rồi quay qua gọi cô giúp việc,nhưng gọi mãi chả thấy ai trả lời,thì 1 anh vệ sĩ lao vào nói kính cẩn:”Chẳng phải cậu chủ dặn là cô giúp việc chỉ đến dọn vào mỗi sáng sớm thôi hay sao”

“A,ta có nói vậy hả”_Kenbun mặt ngó kinh khủng nhìn anh vệ sĩ

“Đa vâng thưa cậu”_Anh vệ sĩ kính cẩn cúi người

“Ừm”_Nói rồi anh phẩy phẩy tay cho anh vệ sĩ lui.Rồi quay qua nhìn Zami cười trù,gãi đầu:”Anh sợ ý quá,thể mà cũng quên mất”

“VẬY anh định để khách ngồi ngắm anh sao”_Zami nheo nheo mắt nhìn Kenbun

Anh biết việc có trà hay ko có trà cũng chả quan trọng với cô,anh có thể nhận ra cô đang bắt đầu làm khó anh như tính cách vốn có của mình,chạy nhanh vào bếp mở tủ lạnh,lục tung bếp cũng ko thấy trà đâu.

Ngồi được 5 phút,Zami bắt đầu đưa mắt lên xem đồng hồ đã 22h17 rồi mà đèn trong phòng bếp vẫn sáng chum,tiếng lieng keng của các vật đụng vào nhau,tiếng đóng cửa tủ bếp và đập thùng xuyên.Cô ko chịu nổi mới đi vào dựa lưng vào tường nhìn anh vẫn đang cúi gằm người lục lõi miệng lượn lăm bầm”Sao trong nhà,cái gì cũng ko có vậy”,căn nhà bếp sạch sẽ giờ chả khác gì căn phòng chứa hồn tạp.Mãi chả tìm ra,anh mới quay người đứng lên định bước ra thì thấy cô đứng dựa lưng vào tường nhìn anh với đôi mắt lạnh lùng từ lúc nào.Anh hơi giật mình mà lùi lại nhìn cô rồi gắng nở nụ cười,cô làm anh khổ sở quá mà.Lời nói chưa kịp phát ra thì miệng ai đó đã lên tiếng rồi:”Thế nào,biết nhà anh còn thiếu gì rồi chứ”

Anh chỉ gãi đầu cười trù:”Anh biết rồi,xin lỗi em.Anh sẽ chăm sóc cho ngôi nhà của mình hơn”

Sau câu nói đó là anh với cô lại quay lại sofa nc

“Nhà này ngoài ngủ anh để làm cảnh?”_Một câu hỏi khá oái oăm mà Zami dành cho anh

“À,gần như vậy”_Anh gãi đầu cười,người ngoài nhìn vào ko khỏi thấy tội nghiệp khi anh bị Zami làm khó hết lần này đến lần khác,những cô gái trẻ mà thấy cảnh này chắc chắn sẽ xiêu lòng bởi vẻ đáng yêu của Kenbun mặc dù bây h nhìn chẳng chả khác nào con cún con tội nghiệp -_-

“Ăn com nhà chắc chắn sẽ tốt và ngon hơn com ngoài đấy và còn sạch hơn nữa.Nhà này còn thiếu nhiều đồ da dụng nữa,người ngoài nhìn vào thì thấy đẹp nhưng đi qua cánh cửa này mới biết nó chả có gì cả,một mình cô đơn lắm đúng ko?”_Zami

“Ừ,vì cô đơn nên anh cũng chả muốn ăn ở nhà làm gì”_Kenbun

“Nhưng com nhà làm sẽ đảm bảo và sạch sẽ hơn,ăn ngoài cẩn thận bị đau bụng đấy”_Sau câu nói của Zami làm anh vui ời là vui,cứ như cô đang quan tâm anh vậy làm anh ko nén nổi nụ cười:”Cười gì thế”_Cô nheo nheo mắt hỏi anh

“À,ko...kcj”_Nói rồi anh chạy tuột vào nhà vệ sinh.Cô chỉ biết nhìn theo mà nghĩ thầm”Đúng là trẻ con”

Kenbun hotboy ở trường chừng chạc bao nhiêu thì trước mặt cô trẻ con bấy nhiêu,chẳng những vậy mà trước mặt cô anh còn chả khác nào con cún con bị chủ nằng.Thật là tội nghiệp mà!!!

Anh vừa chạy vào là cô rút ngay đt ra rồi bấm số gọi cho chị giúp việc:”Hn em ko về nhà,chị về nhà đi nhớ khóa cửa lại cho em”

Ko để người bên đầu dây kịp trả lời cô vội cúp máy

Cô vừa cúp máy cũng là lúc anh ra khỏi wc

“Em muốn đi tắm”_Zami

“Người em còn đang bị thương kia mà,tắm bây h có ổn ko”_Kenbun

“Ko sao,em tắm cũng là muốn rửa sạch vết thương trên người mà”_Zami

“VẬY em chờ anh ở đây,anh vào lấy cho em quần áo”_Kenbun quay đầu bước đi được 2 bước thì quay lại gãi đầu hỏi nhỏ:”Nhưng em mặc gì cho hợp bây h”

“Áo phong quần ngố bình thường thôi”_Zami

“Áo phong quần ngố anh ko hay mặc,nhưng trong tủ hình như vẫn còn một bộ,vậy em chờ anh ở đây nhé”_Nói rồi anh chạy một mạch về phòng vì ko muốn ai đó đợi lâu,qua màn nc hn anh cũng hiểu thêm cô là người khá nghiêm khắc nhất là về thời gian nên phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ

Một lúc sau, anh chạy ra trên tay là một chiếc áo phông cộc tay màu xám, chiếc quần ngắn đen nhiều túi. Mồ hôi anh tuôn ra như mưa, giọng có phần lạc đi: “Đây... của em đây” nói rồi anh chia ra cho Zami bộ quần áo, cô cảm ơn quên lời cảm ơn: “Cảm ơn anh”

Quay người bước đi được 2 bước, như nghĩ ra được điều gì, khoe môi co lại cong lên hình thành nụ cười tinh ranh, cô quay phắt lại nhìn chàng trai mồ hôi còn đang nhỏ nhại ngồi “Bịch” xuống sofa vì mệt

“Phòng ngủ của anh... chắc bây giờ chả khác gì chuồng nuôi lợn nhỉ” _ Nói xong cô quay đi về phía nhà vệ sinh mà không để ý ai đó đang nhìn cô khó hiểu. Đúng là người con gái thú vị mà, lúc nào cũng làm bộ không quan tâm nhưng cũng để ý phết đấy chứ. Anh khẽ cười với suy nghĩ của mình rồi cúi xuống cầm tờ báo đang nằm gọn trên bàn rồi lên đọc. Nói là đọc nhưng trong đầu anh chỉ toàn hình ảnh về cô, về mặt lạnh lùng khi ngủ, đôi mắt bí ẩn quyến rũ hồi thức sự tò mò của đối phương. Lời nói sắc như dao, chặt chém từng câu từ, giọng nói từ khinh bỉ, đến thách thức rồi đe dọa lạnh nhạt đều làm anh thấy thú vị về cô. Nhưng điều làm trái tim anh rung động lại hoàn toàn khác với Zami, anh rung động khi nghe những lời tâm sự đầy ý nghĩa đó, cảm giác muốn được che chở, bảo vệ cô trở dậy mãnh liệt làm anh không tự chủ được bản thân. Nghị lực mạnh mẽ, lớp vỏ bọc lạnh lùng mà thật tội nghiệp, đau mà không nói trên đôi này có mấy người con gái như vậy không. Điều đặc biệt không kém là cô không những không rung động trước vẻ đẹp của anh mà còn thờ ơ không thêm nữa chứ, nữ giới bây giờ có mấy người được như vậy không hay thấy trai là cong đất lên làm quen, phấn son rồi ăn mặc thiếu vải uốn éo quyến rũ đàn ông, cái thể loại đấy làm anh cảm thấy ghê tởm.

Còn về Zami, khi chiếc áo đồng phục trắng vừa được tháo bỏ, làn da trắng mịn ngày không thấy đâu mà thay vào đó chỉ thấy những vết bầm tím do đánh đập. Chỉ động nhẹ vào thôi cũng đã đau lắm rồi, thật không thể hiểu nổi những đứa con gái trẻ trên đó ăn gì mà dám cả gan đánh đập cô, chúng nó đã không biết người mình động vào như thế nào đâu. Đúng là cô không biết, nói trắng ra thì cô hoàn hảo về mọi thứ trừ võ nhưng đằng sau cô, người quen của cô, bạn thân cô, đàn em cô là một đội quân hùng hậu có thể gây thương tích 1 cái vẩy tay bỏ bột 2 tháng. Thử hỏi xem cả tá người đó cùng nhau đánh cho chúng nó bầm dập thì có phải sẽ liệt giường liệt chiếu mấy năm không, có khi còn sống quãng đời thực vật còn lại ấy chứ.

Nhìn lại thân hình nhỏ bé bị chà đạp của mình làm cô không xót xa, đôi mắt ánh lên tia lửa giận, lần này chúng nó không thể thâm sát được thì Zami đây không phải là người nữa.

Đưa tay lên vẩy vòi nước, nước sôi xả vào mặt cô, chảy róc rách xuống cổ lần dần xuống cơ thể, nhẹ nhàng xoa vết thương trên người, đau đấy. Cô cố gạt sạch những thứ dơ bẩn trên người đi nhưng làn da trắng nõn mà không thể trở về như ban đầu được, rồi chúng nó sẽ phải trả cái giá đắt khi đã động tay động chân mà không suy nghĩ.

Sau khi bước ra khỏi phòng tắm, cô thấy thoải mái hơn rất nhiều, người con trai cầm tờ báo ngồi nghiêm chỉnh trên ghế sofa không thu hút ánh nhìn của cô. Đi nhẹ nhàng, chậm thật chậm đến trước mặt anh mà anh vẫn không thêm đoái hoài đến sự hiện diện của người con gái kia, nói đúng hơn là anh không hay biết có người đang đứng trước mặt anh mà vẫn chăm chú nhìn chăm chăm vào tờ báo trên tay.

Đứng một lúc lâu mà người con trai ngồi trên sofa vẫn không mấy may gì đến mình, khiến cô cảm thấy mất kiên nhẫn và tốn thời gian vô cùng. Đánh nhẹ vào cánh tay rắn chắc của ai kia, mà người ta vẫn không thêm liếc nhìn đến cô dù chỉ một cái. Trong tờ báo đó có gì cuốn hút vậy ta, nghĩ là làm, cô nhón chân lên thì phát hiện tờ báo đó là báo của ngày hôm kia mà - _ -

Con mắt anh cứ dờ dẩn dờ dẩn chả giống đang đọc báo một tẹo nào cả, lần này cô đánh thật mạnh vào tay anh. Anh giật mình đánh như vừa thoát khỏi cơn mê, đang miên man suy nghĩ về Zami thì chưa kịp hoảng hồn anh đã đỡ người bởi cô gái mặc chiếc áo phông xám trước mặt, quần ngắn đen nhiều túi có vẻ quá rộng so với cô mái tóc dài thướt tha từng giọt nước. Do bất cẩn khi thấy anh cứ trân trân nhìn mình, cô hỏi: “Nè, anh sao vậy”

“À, sao sao” _ Anh giật mình ngồi nghiêm chỉnh nhìn cô cười

“Thật là sao sao, báo có gì mà anh đọc chăm chú quá vậy” _ Zami cười mỉa rồi ngồi xuống cạnh anh, tay cầm khăn bông lau đầu

“À, hôm nay có nhiều tin mới hay lắm em à” _ Kenbun cười đáp

“Thật vậy sao” _ Zami hơi nhướn mày lên

Kenbun mỉm cười gật đầu chắc nịch, cô cầm tờ báo vờ dờ từng trang rồi phe pheery trước mặt anh, giọng sắc lạnh: “Tờ báo này rõ ràng là của ngày hôm kia mà” Nói xong cô dờ phần ngày tháng trong tờ báo lên cho anh xem, quả nhiên là như vậy. Sao cô biết được tờ báo này của ngày hôm kia chứ, chẳng lẽ cô chăm chỉ đọc báo vậy sao? “À, hi hi, em cũng chăm chỉ đọc báo quá ha” Kenbun cười chữa thẹn

“Ko, em vừa liếc mắt qua khi mặt anh vẫn còn dờ dẩn nhìn vào tờ báo này này” _ Vừa nói cô vừa chỉ vào tờ báo trên tay mình

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6

“Ồ” _ Kenbun ngệt mặt ra

“Suy nghĩ gì vậy”_Ko nhìn Kenbun,Zami hỏi mà mắt vẫn chăm chăm nhìn vào tờ báo cũ

“Nếu anh nói anh suy nghĩ về em,em có tin ko”_Vừa nói mặt anh vừa tiến sát lại mặt cô.Nhưng...anh tiến bao nhiêu,cô lùi bấy nhiêu suy ra việc anh làm chẳng khác gì công cốc

Để nói được ra câu này anh đã phải cố gắng lắm lắm lắm mới bật ra được từng nẩy chữ.Vậy mà thái độ của Zami sau khi nghe lại ngược hoàn toàn với Kenbun.Mặt cô vẫn lạnh lùng như mọi khi,trong lòng cũng chả có cảm giác gì cả,mắt vẫn nhìn vào tờ báo,đưa tay lên đẩy mặt anh ra,cô nói:“Đừng có đùa”

Tìm anh khề nhói lên,sự thật mà cô lại bảo anh nói đùa,nghe xong câu nói đẩy đưa con gái nào chắc chắn cũng phải gào thét điên loạn vậy mà cô vẫn thờ ơ như chuyện bình thường.Mặc dù chẳng mấy ai dám mặt kẻ mặt với cô.

Anh quyết ko lùi bước,đã phi lao thì phải theo lao thôi,nói là làm,khi bàn tay của cô hạ xuống cũng là lúc anh tiếp tục hành động mặt kẻ mặt với cô.Nhưng mặt cách mặt mới có 6cm mà lại 1 lần nữa bị đẩy ra,ko những đẩy mà đẩy 1 cách thô bạo

Anh vuốt má nói:“Đúng là ko biết thương hoa tiếc ngọc mà”

“Em đã bảo là đừng có đùa mà”_Zami

Vừa vuốt má vừa trả lời thành thật,mặt tội nghiệp ghiaaa:“Anh ko đùa,đã nói là ko đùa mà”

Nghe xong câu trả lời,cô mới ngước mắt lên nhìn anh,vút từ báo sang 1 bên,mặt từ từ tiến lại mặt anh trước đôi mắt căng tròn đang nhìn cô trân trân.Kenbun lắp bắp:“E..mm..là..m...gi..v..ây”

Mặt kẻ mặt 3cm cô khề nhếch mép rồi thu mình lại,cầm tờ báo đọc tiếp:“Cũng phải,chưa có thằng nào gặp em mà ko bỏ ít phút để suy nghĩ cả”

Có phải hơi tự kiêu ko nhi =>)) Kenbun mặt lại 1 lần nữa nghệt ra,sao anh ko baoch có cơ hội dù chỉ 1 tí 1 tí làm khó cô vậy,tức chết đi được.Vừa nghĩ anh vừa dùng ngón tay cái chỉ vào đốt ngón tay thứ nhất của ngón trỏ mồm lẩm bẩm:“Chỉ 1 tí thôi,1 tí thôi”

Đám vệ sĩ nhìn bộ dạng trẻ con của cậu chủ mình rất muốn cười nhưng sự thật là bộ dạng đó chẳng khác gì thằng điên mắc bệnh tự kỉ

Zami nhìn Kenbun ko chớp mắt:“Anh đang làm gì vậy”

Khi bắt gặp ánh mắt sắc như dao của cô thì anh chỉ biết gãi đầu:“À,ko...ko có gì”

“À mà mấy đứa hôm nay đánh lén em,anh nhớ chúng nó đúng ko,thế biết tên ko”_Zami

“Biết chứ”_Kenbun

“Vậy cái con bé giọng chua như vắt chanh là ai,cả đám trai gái bu vào đánh em là ai.Anh nhớ tên từng người chứ”_Zami

“Nhớ,con bé đấy tên là Ánh,còn người yêu nó tên là Lâm,còn thêm 4 đứa nữa,lúc nào cũng đi kè kè bên cạnh Ánh và Lâm.Em nhìn thấy Ánh và Lâm em sẽ nhìn thấy 4 đứa kia đi ngay bên cạnh,chẳng có giây phút nào chúng nói rồi xa nhau trừ về nhà”_Kenbun

“Vậy cảm ơn anh,mà phòng em ở đâu”_Zami

Anh vừa nói vừa chỉ tay vào cửa phòng ngay bên cạnh phòng anh đang đóng:“Kia kia”

“Em đi ngủ trước đây,anh ngủ ngon”_Nói xong cô bước đi về phòng anh đã chỉ cho mình,mới chạm tay vào nắm cửa thôi đã bị chặn lại bởi 1 câu hỏi:“Em định xử lí như thế nào với bọn nó”

Quay đầu lại nhìn chàng trai vẫn đang ngồi vắt chéo chân trên sofa cô đáp:“Em tự có cách hành xử riêng”Nói xong cô đi vào phòng mình luôn và anh cũng vậy

Hôm nay khá mệt mỏi,làm xong vệ sinh cá nhân là cô ngả người lên giường và ngủ luôn.Chuyện ban nãy cô thực sự chỉ coi là 1 trò đùa của anh,ko đáng bận tâm,ko đáng tốn thời gian suy nghĩ.Ngược lại với cô,anh nằm trần trọc mãi ko ngủ,suy nghĩ rất nhiều về cô,nghĩ lại cảnh vừa rồi mặt anh lại ửng đỏ lên,sự thờ ơ lạnh lùng của cô làm anh thất vọng vô cùng.Chẳng lẽ đối với cô anh chỉ như một người anh trai thôi sao,khoảng cách dường như có hạn muốn tiến thêm dù chỉ 1 chút cũng ko được sao.Suy nghĩ nhiều cũng mệt,anh dần dần chìm vào giấc ngủ,đêm nào ngủ anh cũng mơ,người con gái đứng bên đường gào thét định chạy lại đẩy anh sang một bên trước xe tải lao nhanh ko có ý định dừng lại.Nhưng khi cô sắp đến nơi,sắp đẩy anh sang 1 bên thì anh lại đẩy cô trở về,mặt đối mặt với xe tải...”Àm”

Anh cũng ko biết vì sao đêm nào cũng gặp giấc mơ với người con gái đó.Rốt cuộc cô ta là ai,từ sau vụ tai nạn đêm nào anh cũng mơ tới người con gái hiền dịu mang vẻ đẹp thánh thiện của thiên thần,riêng chỉ có vụ tai nạn xe tải là anh mơ đến tận hơn 10 lần rồi.Thật sự ngày nào cũng ám ảnh thế này,anh ko chịu được...Nhưng cũng ko ít giấc mơ ngọt ngào của anh và cô gái đó,như thế 2 người từng là 1 đôi...

5h30 am

Ánh sáng của nắng sớm mai len lỏi qua tấm rèm vàng chiếu thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn,làn da trắng mịn,đôi mắt nhắm nghiền bỗng tí hí.Vươn vai 1

cái,lấy tay che đi ánh nắng sắp phá hoại làn da trắng mịn của mình,đi từ từ vào nhà wc làm vsen.10ph sau,bước ra khỏi cửa nhà wc nhìn cô khác hẳn ban này,tóc chải chuốt gọn gàng,quanh mắt kẻ nhẹ 1 viền đen,nhìn thế này mới có sức sống chứ

Với tay lấy cái đt nằm im trên giường,mới có 5h40,dậy trước báo thức quá là một kì tích.Chắc do hôm qua mệt quá ngủ sớm,ngủ đủ giấc rồi nên mới dậy trước báo thức còn ngủ rất ngon nữa

Cô đi qua phòng anh,cửa vẫn đóng,chắc chưa dậy.Cô xuống vườn nhà,đi dạo một vòng,quan sát cũng có thể thấy khu đất ở đây rất tốt,xung quanh cũng chả mấy nhà,rất thoáng tự nhiên và ko ồn ào.Đúng là con chủ tịch tập đoàn SU có khác,về đất đai nhà cửa miễn chê.Cây trong vườn cây nào cây nấy xanh mượt,cao chót vót,đúng là đất tốt cái gì cũng tốt mà

Đi loanh quanh một vòng cũng đã chán,bây h đã là 6h5 rồi.Cô đi thẳng lên phòng để mặc quần áo,chỉ 5ph là mọi thứ xong xuôi,vừa mới đặt chân xuống phòng khách đã thấy Kenbun ngồi chiếm chế trên ghế tay cầm tờ báo vẫy tay gọi:"Zami,xuống ăn sáng rồi còn đi học"

Cô ko tiến về bàn ăn mà tiến lại gần anh giật lấy tờ báo rồi xem ngày T^T:"Đọc đúng báo rồi đấy"

"Em...thật là..."_Kenbun ngậm đắng nuốt cay,chẳng qua là hôm qua vớ được tờ báo thì đọc thôi mà chứ có phải anh mù chữ ko phân biệt được ngày tháng đâu

2 người ngồi vào bàn ăn,chỉ cần 10ph là hoàn thành nhiệm vụ với cái bao tử yêu dấu.Vừa ăn xong thì cô thấy 1 bác giúp việc lom khom trong bếp,cô tiến tới bắt chuyện:"Chào chào bác"

Bác đang rửa bát giặt bẩn mềnh,ế ế đáp:"À,chào cô"

"Bác đến đây ngoài dọn dẹp phòng vào mỗi buổi sáng ra bác ko làm gì nữa ạ"_Zami

"À,vâng,cậu chủ bảo vậy"_Bác giúp việc

Kenbun từ đâu bỗng đi vào đứng ngay sau lưng cô:"Em đang làm gì vậy,sao lại hỏi người ta mấy cái đó làm gì"

"Anh trật tự đi"_Zami đáp mà ko nhìn Kenbun.Sau câu nói đó anh cũng chỉ biết im lặng xem cô muốn làm gì thôi

"Vây phiền bác từ lần sau ngoài dọn dẹp thì có thể đến làm đủ bữa cho anh Kenbun được ko ạ"_Zami nhìn bác giúp việc với anh mắt thân thiện

"Tất nhiên là ko có vấn đề gì...Chỉ ngại"_Bác liếc qua Kenbun e dè nói:"Cậu chủ ko thích ăn cơm nhà thôi"

Cô nở nụ cười xã giao với bác giúp việc rồi quay ngang người,nhéo tay Kenbun khiến anh phải rên lên:"Á,đau..."

Cô vừa cười vừa gằn giọng từng chữ một:"Bác ko phải ngại,anh đồng ý mà đúng ko...Kenbun"

"Tôi đồng ý,tôi đồng ý"_Kenbun nhìn bác giúp việc cười gật đầu lia lịa

Cô liếc nhìn đồng hồ cười thân thiện để tạm biệt bác giúp việc:"Cũng muộn rồi,cháu với anh Kenbun phải đi học,chào bác,bác nhớ lời đề nghị vừa nãy của cháu nhé"Nói rồi cô kéo anh đi,bác giúp việc cũng cười niềm nở đáp với:"À vâng,chào cô,chỉ cần cậu chủ đồng ý thì việc gì tôi cũng có thể làm"

Sau khi an tọa trên xe,1 tay cầm lái tay còn lại xoa xoa vết nhéo vừa rồi cầu nhàu:"Em có biết là em nhéo tay anh đau như thế nào ko hả"

"Mới thế mà cũng đau sao,mai có cần thiết đăng lên forum trường HOTBOY KENBUN KHỎI 12 KÊU LA ÒM SÒM VÌ MỘT CÁI NHÉO RẤT CHI LÀ NHE TAY CỦA MỘT CÔ GÁI ko"_Zami

"Em..."_Kenbun dơ 1 tay lên định "bộp" vào đầu Zami nhưng lại cố nuốt cục tức lại,thấy hành động đấy của anh cô càng làm quá trớn:"Em làm sao,hay lần này lại muốn đổi tiêu đề QUÁ SỐC KHI PHÁT HIỆN HOTBOY KENBUN ĐANG NÓI DÓ BỔNG CÂM NHƯ HÉN"

"Em cứ ngồi đó mà tự kỉ một mình đi,chả ai quan tâm"_Kenbun

"Vây sao..."Zami nói lấp lửng hơi nhướn mày lên đe dọa làm Kenbun giật mình toát mồ hôi.Ko để anh chờ lâu cô đánh 1 đòn vào giữa đỉnh đầu làm anh bất tỉnh:"Khi nào lên forum trường thì sẽ có nhiều người quan tâm đấy"

Lần này anh tức đến nổ óc,não với phao câu như muốn phòi ra hết,mặt đỏ phừng phừng.Đỉnh đầu bốc khói nghi ngút như ấm nước sôi,việc này ko khỏi ngăn cản sự tỉnh ngịch quấy rối của cô tiếp tục:"Sao thế,người đang nóng lắm phải ko"

"Anh cho em đi bộ đấy"_Kenbun

"Mai forum trường sẽ geo tin HOTBOY KENBUN BỊ TRÊU TRÊN XE KO LÀM GÌ ĐƯỢC BÈN ĐUỐI CÔ GÁI ĐÓ XUỐNG BẮT..."_Zami chưa nói hết câu đã bị anh chặn họng:"Thôi...coi như anh xin em đấy,cho anh xin 2 chữ BÌNH YÊN"

Zami tiếp tục lời nói còn dang dở:"Bắt đi bộ"

Anh trừng mắt nhìn cô

“Thôi được rồi,anh tập trung lái xe đi,ko nói nữa”_Zami đưa 2 ngón trỏ vắt chéo ngang miệng

Kenbun nhìn hành động trẻ con của cô mà tức cũng nguôi giận.Thực sự cô nhóc cũng nhí nhảnh lắm chứ,chỉ khi ở bên người thân nó mới dễ thương như vậy mà rõ ràng nó coi Kenbun là anh nó còn gì...

Mãi vẫn im lặng,anh như chợt nhớ ra điều gì anh bèn lên tiếng:”Em định xử chúng nó sao”

“Tất nhiên”_Zami

“Xử ở đâu”_Kenbun

“Anh quan tâm làm gì”_Zami

“Ko phải anh quan tâm,anh là người đi giữ kỉ luật cho nhà trường nên anh ko muốn trong trường có xảy ra đánh nhau”_Kenbun

“Yên tâm,em ko xử trong trường đâu”_Zami

Chiếc ô tô mũi trần xám bóng loáng dừng chân tại cánh cổng trường SWEET SUN,anh vừa bước xuống xe,đám con gái đã nhao nhao bu vào như ruồi bu sh*t vì yêu thương quá nhiều nên ví vậy cho gần gũi giống đòi thường T^T

Cô biết ko nên ngồi lì trong xe mà chờ anh mở cửa như trong phim người ta hay làm để thể hiện lịch sự,tự túc là hạnh phúc

Nói là làm,cô tự mở cửa xe rồi vào trường luôn bỏ mặc ai kia còn đang nghệt thờ vì dân số bu vào càng nhiều thật nhiều...

Trên đường vào lớp Zami cũng gặp khá nhiều trở ngại,bao ánh mắt giận dữ của mấy chị mà mọi người hay còn gọi là hotgirl cứ đồ ằm ập dò xét cô từ đầu lên chân từ chân lên tóc...

Nếu có thể dùng mắt để giết người thì Zami vừa bước xuống cửa xe đảm bảo biến thành tro luôn

Đối với cô,cái kiểu gato vớ vẩn này thực sự rất rất rất VỐ VẮN T^T

Vô cùng tốn time mà chả được tích sự gì,thà rằng bạn để giành thời gian đó về lột đồ lót của bố mẹ ra giặt còn có ý nghĩa hơn,ít nhất trong lòng bố mẹ bạn cũng nghĩ bạn là đứa con có hiếu

Đi lên đến bậc thang cuối cùng của tầng 4,như chợt nhớ ra điều gì cô vội mở dt lên tìm số ai đó rồi nhấn nút Call

Chỉ 2 hồi chuông bên đầu dây kia đã bắt máy,gọng vô cùng phấn khởi và 1 chút kính nể:”A!!Chị Zami,lâu rồi mới được nghe giọng chị”

“Chị cũng thế,nhớ mày nhiều”_Zami

Bên đầu dây cười hì hì bỗng nghiêm giọng hỏi:”Có việc gì chị cần nhờ em vậy”

“Chị về nước rồi”_Zami

“Ồ,thế tốt quá,cần em ra đón chị ko”_Đầu dây reo lên phấn khích

“Ko cần,chị về từ hôm qua rồi,chỉ là có vài đứa ko phải lẽ...”_Zami

Chưa nói xong bên đầu dây đã chặn họng cô lại,tuy hành động này của đầu dây bên kia vô cùng thất lễ nhưng đó chỉ là thể hiện mình hiểu người ta thể nào thôi:”Chị muốn em đem người đến xử chúng”

“Sau bao năm chơi với chị mày thông minh hơn rồi đấy Kyn à”_Môi cô cong lên thành một đường cong hoàn hảo

“Cảm ơn chị,bọn nó ở đâu,mấy giờ đến”_Kyn

“6h có mặt tại trường Sweet Sun sau khi nhận lệnh bắt chúng nó thì lôi thẳng đến bar của em đi”_Zami

“Ok chị mà chị có đi cùng ko”_Kyn

“Có chứ,nhớ mang 2 xe,1 xe mày chở chị,xe còn lại chở bọn kia”_Zami

“Ok chị,chúc chị có một buổi sáng vui vẻ”_Kyn

“Cảm ơn nhóc”_Đáp gọn,Zami tắt máy cho vào túi quần.Đây là cái giá phải trả cho sự ngu ngốc của chúng nó khi dám động đến cô,tuy là lạnh lùng nhưng cô cũng ko phải người quá tàn nhẫn,lần này là lần đầu chúng nó động đến cô nên có lẽ sẽ nhẹ tay hơn.Nhưng...có lần thứ 2 thì ko ai đảm bảo được tính mạng của chúng nó đâu

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Sau khi vào phòng học, an tọa trên ghế, định nghe nhạc thì bị mấy tiếng la hét điên loạn làm đình tai nhức óc, nhưng cô vẫn ko ngược đầu lên xem chuyện gì diễn ra mà chỉ chăm chăm vào cái dt. Đã nói rồi sống trên đời được bấy nhiêu ngày, giúp cho đời được bấy nhiêu giây. Bỏ ngoài tai những thứ vô bổ và ko cần thiết thực sự đang làm giàu thời gian cho chính bản thân mình đấy.

Đeo headphone lên tai, chọn bài mình yêu thích, lòi trong cặp ra quyển tạp chí mới mua trước khi về nước, những ngón tay thon dài mềm mại lật qua lật lại từng trang. Rất quý phái và điệu nghệ...

Đang đọc dở bỗng cô ném quyển tạp chí sang 1 bên, đan những ngón tay lại với nhau, 2 bên khừ tay dựng thẳng đứng trên bàn. Tựa cằm lên ngón tay đan ko chặt chẽ, mặt trầm tư suy nghĩ như thể có chuyện gì đó rất bí, nghĩ nhiều ngày rồi vẫn phải nghĩ.

Nghĩ đi nghĩ lại nghĩ lên nghĩ xuống thì Zami vẫn đang muốn lập 1 ban nhạc rock, cô đã lên mạng tìm đủ mọi thứ mà vẫn chưa tìm được người để lập nhóm. Đến trường này cũng chỉ muốn có người cùng niềm đam mê, nhưng sau cái cánh đánh lộn vớ vẩn kia thì thật là thất vọng biết bao, đặt niềm tin vào cái trường này quả là 1 sai lầm. Trong đây chỉ toàn nuôi dưỡng các cô cậu ảm chỉ thích đua đòi ăn chơi, mà muốn tìm người để lập 1 ban nhạc trong trường này thì có phải ý nghĩ ấy xa vời quá ko. Vẫn đang suy nghĩ miên man, tên lửa vẫn đang hoạt động rất tốt, chạy vèo vèo trong đầu bỗng cảnh quen thuộc của ngày hôm qua lại một lần nữa tái diễn. Sự tro trên quen thuộc đó, vâng!!! Em của ngày hôm qua đã trở lại và trả lại thêm tí nào, vẫn trò cù chiều cũ giật phất headphone của Zami một cách ko thương tiếc. Cô chưa kịp phản ứng thì cái giọng chua ngoa đó lại nổi lên: "Hải gọi mà cô dám làm lơ à" nhưng có vẻ như cô ta ko phải người chủ động muốn gây sự mà là thằng điên nào đó tên Hải Hải Hải T^T

Nhưn máy lên 1 cách khó hiểu, Zami chậm rãi từ tốn trả lời: "Hải là thằng nào, tao có biết nó sao"

Cái giọng ngang ngạnh xen lẫn ko thể tin nổi của con bé đó vang lên, 2 mắt mở to dữ dằn: "Mày dám hỏi Hải là thằng nào á, mày muốn chết à" Nói là làm nó định vung tay lên tát thẳng mặt cô, Zami cũng chả lạ gì cái trò cù quèn của bọn con gái trường này. Buồn thay!!! chưa kịp đỡ đã có người đỡ hộ rồi, mùa nước hoa nam tính phảng phất bay qua mũi

Mũi bắt đầu ko tự chủ được mà ửng đỏ, đầu có hiện tượng đau nhức, cảm giác ngứa mũi thực sự rất khó chịu, vội bịt mũi mình lại rồi chạy nhanh ra khỏi lớp. Chết mất, cô bị viêm mũi dị ứng thường thì cứ hít phải bụi hít phải lông mèo lông chó là y như rằng con dị ứng lại tái phát, ngoài r acô còn mẫn cảm với mùi nước hoa nào quá hắc, chỉ cần ngửi 1 chút thôi là chiếc mũi nhỏ nhắn lại đỏ tấy lên. Đứng ngoài hành lang một lúc, con dị ứng cũng đã nguôi đi một phần, Zami lại vào trong lớp ko quên lấy một tay bịt mũi cảnh giác

Đảo mắt quanh lớp con bé chanh chua kia đã đi từ lúc nào, lớp đã đông lên hẳn, đáp chân xuống chỗ ngồi của mình thu dọn quyển tạp chí trên bàn. Trong đầu ko khỏi suy nghĩ ai là người đã đỡ cái tát cho mình và cũng là người mang con dị ứng quen thuộc đó trở về thì... Nó thực sự chưa muốn buông tha cho cô, ngửi thấy được dù chỉ một tí một chút thôi là Zami bịt chặt mũi lại liền. Đưa mắt lên nhìn người ân nhân cũng như kẻ phiền phức, nơi phát ra mùi nước hoa khó chịu

2 đôi mắt gặp nhau, 2 đôi mắt cùng lạnh lùng như nhau vô cảm bỗng thay đổi nhanh chóng hình thành nên ánh mắt thách thức đối phương, cứ nhìn rồi nhìn, nhìn thấu tâm can, nhìn như muốn xé toạc mặt đối phương như một mũi kim đâm thẳng vào ko thương tiếc. Đôi mắt mãnh liệt của cô, tập trung cao độ làm chính bản thân cô còn quên rằng con dị ứng đang tái phát.

2 người cứ nhìn nhau như thế, có vẻ như càng ngày càng gay go, ko ai chịu nhường ai cả. Lòng kiêu ngạo của 2 người trở dậy điên cuồng, một bên mép của cô bất ngờ nhếch lên càng tăng tính căng thẳng nhưng điều đặc biệt hơn là... Trùng hợp đến mức khó tin, đối phương cũng nhếch mép lên rồi hạ xuống, động tác tăng về thách thức này của 2 người nâng lên hạ xuống cùng 1 thời gian. Nhìn đối phương chẳng khác nào nhìn thấy chính bản thân mình trong gương cả

Bỗng!!! tiếng hò hét điên loạn có thể phá thủng màng nhĩ từ đầu đổ sập vào tai đôi nam nữ ĐANG ĐÁU MẮT

Cả tá con trai nào loạn phát cờ, hét to: "Zami cố lên"

Thằng khác mồm mép tôm tép léo réo: "Cô chắc chắn sẽ thắng mà"

Mấy thằng con trai hưởng ứng mà gật đầu liên tục

Đám con gái yếu điệu đang ra sức nặn giọng hò hét í ới để tỏ ra dễ thương mà ko biết rằng thành quả giọng hét của mình nghe rất giống tiếng người khó thở sắp chết. Bọn nó thấy đám con trai hưởng ứng nhiệt tình như vậy cũng ko nhường mà quay sang kênh kiệu hét đến chói tai: "Cái gì cơ chứ, rõ ràng là Lil chắc chắn sẽ thắng mà"

Rồi cả bọn quay sang cậu con trai tên Lil tiếp tục giọng hò hét khoe chọe chọe chọe: "Anh Lil cố lên, chúng em luôn ủng hộ anh"

"Zami chắc chắn sẽ thắng"_ 1 tên con trai lớn giọng kiên quyết khẳng định chắc nịch

“Các cậu đừng có đặt niềm tin vào nhiều quá,Zami sẽ ko có cửa đâu” _ giọng chanh chua của đám con gái nổi lên

Theo sau đó nguyên cả một đám nhao nhao lên

“Các cậu mới là người đặt niềm tin ko đúng chỗ,Zami làm sao mà thua được,đúng là có mắt như mù” _ 1 thằng con trai vừa nói vừa tiến đến sát bọn con gái như khiêu khích,đám con trai đằng sau vỗ tay hưởng ứng hò reo:”Đúng rồi,đúng rồi,Zami nhất định ko thể thua”

Như bị si nhục,ngọn lửa kiêu hãnh trong lòng các nữ sinh nổi lên bùng bùng đầu chị nào cũng bốc khói nghi ngút như ấm nước đang sôi

1 con làm bộ sẵn tay áo tiến đến sát thằng kia hét to:”Vậy thì cược đi,chắc chắn Zami của các người sẽ thua thôi” đám nữ sinh đằng sau nhao nhao đồng ý nhiệt tình cô vũ người con gái anh dũng kia

Thằng kia ko ngần ngại mà trềng mắt há hăm”Cược thì cược,cậu muốn cược cái gì” Đám con trai nào loạn hết lên nhắc lại lời thằng bạn:”Cược cái gì”

Đám con gái ko hèn mà cùng cười lớn trước sự ngây ngô khó hiểu của đám con trai,con bé háng giọng kêu to:”Ai thua sẽ phải hôn một người mà người thắng yêu cầu” Thấy vẻ mặt nhăn nhu khi ăn ột của người con trai đứng trước mặt,như được đà hỏi thêm:”Thế nào”

Đám con gái cười khúc khích:”Sợ rồi đúng ko”

Chỉ có duy nhất một cô bé nhút nhát ngồi một góc nghe xong mà mặt đỏ phừng phừng chạy ra khỏi lớp

Hành động này khiến bọn con gái cười to hơn:”Hahaha...haahhaaa”

“Được” _ Thằng con trai kiên quyết gật đầu

Đám bạn của nó biết đề nghị này thực sự rất quá đáng nhưng vẫn cố gắng động viên:”Zami chắc chắn sẽ thắng mà”

“Cậu chuẩn bị tinh thần đi” _ Cậu con trai tự tin mặc dù trong người vẫn còn run bởi lời đề nghị “cá nhân”

“Thử xem” _ Đám con gái há hăm về mặt tự tin ko kém

Coi như đã kết thúc cuộc cá cược,cả nữ và nam ko hèn mà cùng nhìn đôi nam nữ trên sàn đấu,4 con mắt vẫn mờ thao láo,vẫn ko ai chịu nhường ai.Đúng là tính cách của 2 con người cao ngạo,ko chịu chùn bước,đấu đến cùng thì thôi.Bây h cảm giác khó chịu làm Zami thực sự sắp kiệt sức rồi,đôi mắt lạnh lùng thoáng 1 tia lo sợ,người bắt đầu run nhẹ nhẹ.Cô biết bệnh dị ứng của mình đang đi theo chiều hướng xấu,nhưng...tính cao ngạo vốn có lại ko chịu khuất phục mà vẫn tiếp tục đấu cho đến cùng

Cảm giác khó thở bắt đầu vây quanh cô,mặt môi lấm rồi,cô có thể thấy con dị ứng đang đi dần xuống lồng ngực mình,ko ổn rồi,đến mức nguy kịch chắc chắn sẽ ngất ngay tại chỗ có khi phải vào bệnh viện

Ko nhìn nhưng Zami cảm nhận được ánh mắt vói tia mong chờ của đám con trai ko ngừng chĩa vào người mình,cô ko muốn vì căn bệnh dị ứng quái gở mà làm niềm tin của họ bị nuốt mất một cách ko thương tiếc.Đang hoang mang ko biết phải làm sao thì điều cô mong đợi cũng đã đến,Lil rời mắt khỏi cô từ tốn nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo tay,rời đảo mắt qua đám con gái nhưng ko hề chớp mắt dù chỉ 1 cái,đám con gái cũng há hốc mồm nhìn anh,anh lại quay sang nhìn đôi mắt vẫn căng tròn của Zami,1 lần nữa lại liếc xuống chiếc đồng hồ.Qủa thực hành động từ tốn này rất rất rất tốn thời gian,ko để mọi người chờ đợi lâu,anh nhìn thẳng vào mắt Zami lóe lên 1 tia thách thức,1 bên mép khẽ nhếch lên cao ngạo:”Ko nên vì việc riêng mà làm ảnh hưởng đến mọi người.Phải vậy ko?”

Cô ko nói gì,nhưng trong ánh mắt thâm kín lại hiện rõ vẻ đắc thắng.Đám con gái hét lên:”Rõ ràng là anh có thể thắng mà,sao lại dừng lại”

“Mọi người về chỗ đi,sắp vào học rồi” _ Lil lạnh lùng

Đám đông từ từ lui dần,nhưng âm thanh vẫn vang vọng mãi ko ngừng

“Chúng tôi nói ko sai chứ,vậy là cô thua rồi nhé”

“Chẳng qua các người may mắn thôi,đúng thật là...haizz...Lil rõ ràng là đấu được tiếp mà”

“Cả khối 11 chưa ai thắng nổi cặp mắt đại bàng của cậu ấy”

“Thế mà hn lại chịu thua trước một đứa con gái mới vào trường”

“Chắc chắn nó dở trò hồ ly tinh quyến rũ làm anh ý nhượng bộ mà”

“Thật là tức chết đi được”

Rồi âm lượng cũng tắt hẳn,anh nhìn chăm chăm vào cô gái gọi là kẻ thù ban nãy chỉ thấy khoe môi khẽ cong lên thành một đường cong hoàn hảo:”Vớ vẩn”

“Nếu ko vì cả lớp tôi cũng sẽ ko dừng lại ở đây đâu” _Lil

“Đừng viện cớ” _Zami

“Nếu cô ko tin,chúng ta có thể đấu lại” _Lil

Suy nghĩ một lát,đấu lại ko thành vấn đề nhưng thực sự cô ko muốn tốn thời gian vô vẩn như thế này một chút nào cả. Thấy người con gái đối diện mặt mũi ngày càng xanh xao khiến khỏe mỗi anh ko tự chủ được mà bỗng nhếch lên,dở giọng mỉa mai:”Sao?Sợ à”

Anh biết người kiêu ngạo như cô thì chỉ cần dùng chiêu kích tướng là đối phương hoàn toàn gật đầu ok

Biết là con dị ứng đang cận kề đe dọa nhưng cô vẫn cố tỏ ra thật bình thản,lấy lại vẻ lạnh lùng ban đầu,khẽ nhếch mép nhàn nhạt:”Được thôi”

Đơn giản vì cô muốn anh ta biến càng nhanh càng tốt để căn bệnh của cô đỡ bị đe dọa nhưng có vẻ như hần vẫn ko chịu dỗi đi

Quả nhiên là thành công mà,con mồi đã vào tròng chỉ cần chờ đến ngày Zami thất bại thảm hại là trong lòng Lil lại dấy lên 1 cách mẫn nguyện

“Quả thực,cô là người duy nhất đấu với tôi lâu như vậy” _Lil

“Cậu đang khen tôi sao,nhưng...tôi ko những là người đấu lâu nhất với cậu mà còn có thể thắng cậu” _Zami

“Coi như hôm nay,tôi nhường cậu thắng,lần sau sẽ ko có chuyện đó đâu” _Mặt cậu càng ngày càng tiến sát mặt cô,thực sự cô rất hoảng loạn,con dị ứng sẽ ko chịu nổi mà bùng phát ra mất

Thấy rõ vẻ mặt lạnh lùng ẩn chứa một tia hoang mang,người có cặp mắt đại bàng như cậu ko khó nhận ra người con gái trước mặt đang run nhẹ,lùi đầu lại như cũ.Đang tính sẽ rời đi,thì cậu chợt thấy có điều khả nghi lạ thường,nheo neo mắt nhìn bàn tay ôm chiếc mũi nhỏ xinh suốt từ trận “đấu mắt” đến giờ ko khỏi kích thích tính tò mò của cậu:”Sao thế”

Cặp mắt được các cô gái ca tụng ví như “mắt đại bàng” cứ nhìn chăm chăm vào chiếc mũi được bàn tay bao bọc,đối với người con gái thông minh lạnh lợi như Zami thừa hiểu anh ta muốn hỏi chuyện gì,lời nói tuy rất bình tĩnh nhưng trong lòng cô như lửa đốt chỉ mong anh ta rời khỏi đây càng sớm càng tốt trước khi cô chết đột tử:”Dị ứng”

“Với mũi này sao” Lil dơ cánh tay chắc khỏe của mình ra trước mũi cô,cô lập tức cúi xuống né tránh mũi bản thân cho là ghê tởm nhất đồng thời theo bản năng bàn tay rồi rồi kia đưa lên đẩy nhẹ cánh tay anh ta ra đáp nhẹ:”Có thể nói là như vậy”

Cúi xuống được một lúc mà vẫn ko thấy bất kì âm thanh nào phát ra cả,mong sự việc đúng với suy nghĩ của mình.Cô khẽ ngước mắt lên để tìm kiếm ông mặt trời,nhưng...ko những ko thấy mặt trời mà còn u ám hơn.Anh ta vẫn đứng đó một tay để lạng bên hông,tay còn lại thọc túi quần,điều đáng nói hơn là ánh mắt lạnh lùng chứa thẳng vào mặt cô làm cô có phần khó chịu

Bây h cô chả khá khẩm hơn là bao,khuôn mặt tái nhợt đi vì con dị ứng,mồ hôi rơi xuống là chả,ngực liên tục đập mạnh.Ko được rồi,cứ thế này cô sẽ chết mất,biết sức chịu đựng của mình rất trâu bò nhưng chịu đựng mãi thế này cũng ko hẳn là cách.Quay người tính chạy đi,thoát khỏi cái không khí KHÔNG TRONG LÀNH này.Nhưng...

Người tính ko bằng trời tính,một cánh tay dài đầy cơ thịt rắn chắc hiện ngay trước mắt cản lại bước chân vội vã của cô.Ngước mắt lên,anh ta vẫn đứng đó với đôi mắt sắc lạnh,có điều...tay kia anh ta di chuyển chậm rãi đặt một lọ thuốc lên bàn,gọng trầm trầm”Uống đi,nó sẽ làm giảm con dị ứng ko ít đâu” Dứt lời,anh ta ngoảnh mặt đi luôn,ko chờ đợi thêm một giây nào nữa.Đã quá tốn thời gian rồi,cô lấy vội lọ thuốc trên bàn uống 1 cách cấp bách

“Phù”...đúng là chỉ chậm một giây nữa thôi cô sẽ ngất lịm và thậm chí có thể hôn mê dài ngày.Ngồi phịch xuống bàn,quyệt mấy giọt mồ hôi còn lấm tấm trên trán,mặt mũi có phần khá khẩm hơn,ko còn khô khốc như vài phút trước nữa.Cảm giác thật chả khác nào đến cửa địa ngục rồi lại có một phép màu đưa cô về lại trần gian mà,cô ko phủ nhận vài phút trước là thời khắc kinh hoàng nhất của đời Zami.Từ trước đến nay đi dự tiệc hay đi đâu cô đều mang thuốc theo,việc con dị ứng diễn ra ở trường thực sự nằm ngoài dự đoán của cô

Đúng là người con trai vừa rước họa vừa rước lành về mà

Dù sao thì mọi hiểm họa cũng đã qua,cũng nên cảm ơn 1 tiếng cho phải lễ chứ nhỉ

Ngước đầu lên,đôi mắt sắc lạnh đảo quanh lớp 1 vòng tìm kiếm bóng dáng người con trai nào đó.Đi đâu mất rồi? Mới vài phút trước còn ở đây mà ngẩng mặt lên đã biến mất ko một dấu vết...có vẻ như Zami đánh giá hơi thấp sự nguy hiểm hần ta chăng?

Đôi mắt sắc lạnh như mắt đại bàng có thể nhìn rõ tâm tình đối phương,bên mép tỉnh té nhếch lên ngạo mạn đầy vẻ thách thức.Và 1 điểm Zami vừa mới nhắc đến cũng chính vì nó mà cô khẳng định được sự nguy hiểm của hần ta thực sự ko đơn giản

Tốc độ di chuyển

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8

Có phải bộ não đầy chất xám của cô đang hoạt động nhiều hơn mức cần thiết dẫn đến việc rối loạn thần kinh não ko?

Trong đầu cô suy nghĩ đủ mọi trường hợp, Lil là hiện thân của ma-cà-rông chuyên đi hút máu người bỗng biến thành dơi mà bay mất ko để lại dấu vết. Ko được, ko được, rõ ràng bây h là ban ngày mà, nếu cậu ta là ma-cà-rông thì đã làm bữa điểm tâm cho mặt trời rồi. Trường hợp này thực sự ko có khả năng, Lil có thể là hiện thân của “ma tốc độ” chăng? Ban ngày là người, ban đêm mới hiện nguyên hình khó coi NGƯỜI XUỐNG BỐC LỬA BIẾT ĐI và kèm theo con xe hung thần thần tốc. Nếu đúng Lil là hiện thân của “ma tốc độ” thì cô tuyệt đối sẽ chịu thua trò ĐÁU MẮT để xuống nước năn nỉ được ngồi lên chiếc xe từ thần một lần, nghĩ đến cảnh cùng nó lao như điên đã thấy phê lòi mắt rồi. Nhưng cậu ta ko thể là “ma tốc độ” được, bây h là ban ngày thì lấy đâu xe mà biến mất nhanh thế chứ, mà ẽ cả có xe cũng để lại dấu vết, trường hợp này chắc chắn phải LOẠI

Vậy chắc chắn cậu ta là 1 con ma vừa nguy hiểm, vừa biết đi, vừa biết bay mà có thể sống ngoài ánh sáng. Nhất định cậu ta là loại ma như vậy rồi

Đang gật đầu với cái não bộ đầy chất xám của mình thì cô chợt đánh mắt sang bên cạnh. Đáy mắt lạnh lùng ko dấu nổi tia kinh ngạc, cách cô ko xa, 1 người con trai mái tóc đen nam tính, đôi mắt sắc xảo thờ ơ đọc cuốn sách nào đó. Nổi kinh ngạc trong đáy mắt từ từ mất đi thay vào đó là cái nhìn nghiêm túc, chiều ngang của mắt và mồm như được kéo dài ra

Phải rồi!!! Người con trai đó ko phải là người cô đang suy nghĩ về mọi trường hợp sao

Rõ ràng là cậu ta vẫn ở trong lớp, trầm tư đọc cuốn sách kia mà chẳng qua cô bắt cần ko để ý bên cạnh mà thôi

Cô tự lẩm bầm tự ki: “Mình thu hồi lại tất cả ý nghĩ và lời nói vừa rồi”

Cậu ta cũng chỉ là người con trai bình thường đâu có tài cán gì mới lạ đâu mà thừa lời khen vớ vẩn chứ. Rõ ràng là đầu óc cô bị ám ảnh phim ảnh nhiều quá đâm ra suy diễn lung tung mà, chất xám ko để dành mà cứ nghĩ lung tung thế này thì từ não nhả thành não phẳng mất, trở thành người thiếu năng cũng không chừng

Khẽ ho khan 1 tiếng, dẹp loạn những ý nghĩ trong đầu sang một bên.

Không quên trách nhiệm của một người vừa được giúp đỡ nên làm, cầm chắc trên tay lọ thuốc đang trên bàn. Chậm rãi tiến đến bàn bên cạnh bàn mình ko xa, cậu con trai chăm chú đọc sách bỗng bị một bóng đen xuất hiện cản trở ánh sáng làm cậu nheo mắt cau kinh

Vừa mới ngẩng mặt lên xem kẻ phá đám là ai, thì 1 bàn tay cầm lọ thuốc đưa xuống dần dần, cậu cũng theo phản xạ mà nhìn theo lọ thuốc ko tên từ từ đáp xuống bàn mình. Nhíu mày lại, sao lọ thuốc này quen quen thế nhỉ, sao giống lọ thuốc của mình thế nhỉ

Ngẩng mặt lên đập ngay vào mắt cậu hình ảnh người con gái mái tóc dài mượt mà buông hờ hững sau lưng, ánh mắt lạnh lùng vô tâm nhìn thẳng vào mắt cậu không che dấu

Cậu ghét nhất ai làm gián đoạn chuyện riêng của mình, nay lại bức thêm một lọ thuốc vô danh tùy tiện nằm trên bàn mình ngoan ngoãn. Còn nữa... ánh mắt lạnh lẽo của người con gái này làm cậu thấy bức bối vô cùng, dám cả gan chủ động nhìn cậu trước sao? Đúng là ko biết trái phải gì mà

Đã bức rồi còn bức hơn, giọng điệu lạnh lẽo pha chút gắt gỏng, cầm lọ thuốc trên bàn lên dò xét: “Cái gì đây, sao giống lọ thuốc của tôi vậy”

“Thì đây là thuốc của cậu mà” _Zami về mặt ko hài lòng cho lắm

“Ồ” _Lil há há cái mồm, ngệt mặt ra nhìn rất chi là ngu si

“Cảm ơn” _Zami

Khẽ liếc mắt nhìn cô gái, rồi lại đảo mắt qua lọ thuốc, đến khi nhận ra vẻ mặt người con gái có vẻ mất kiên nhẫn rồi quay mặt định bước đi thì cậu mới đáp, giọng nói lạnh lẽo pha ý cười: “Sống có trách nhiệm là một trong số những nguyên tắc của tôi, việc gì do tôi gây ra tôi nhất định sẽ là người dẹp loạn”

Quả nhiên lời nói thay sự phủ nhận lời cảm ơn vừa rồi tức khắc làm lòng kiêu ngạo của cô trở dậy mãnh liệt, từ từ quay người lại nhìn thẳng vào cặp mắt lạnh lùng đầy vẻ đắc ý đó. Cậu con trai thấy cô vẫn yên lặng nhìn mình mà ko quả thực khiến cậu thấy khó chịu, miệng khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười mỉa tiếp tục đả kích: “Sao? Định rút lại lời cảm ơn à”

Cô ko giận mà còn nở nụ cười hiền thật hiền nhưng ko dấu sự giả tạo, thoắt ẩn thoắt hiện sự tinh ranh mà mãnh nói đúng hơn là nụ cười của cô mang vẻ châm biếm “Ko, từ trước đến nay trong từ điển của tôi ko bao h có từ hối hận. Lời đã nói sẽ ko rút lại cũng như việc đã làm thì ko hối hận”

“Vậy sao...” _Lil nở nụ cười nguy hiểm tiếp tục: “Nếu là vì lọ thuốc thì có vẻ hơi thừa lời”

“Ko...” _Zami nhẹ nhàng ním cười nụ cười này còn nguy hiểm hơn nụ cười của ai kia: “Tôi là người rất nghiêm khắc với lời nói. Nên tất nhiên sẽ ko có chuyện hành xử ngu ngốc đến mức thừa lời như vậy đâu”

Có vẻ như đầu óc cô đang ko ngừng hoạt động,thừa hiểu tên trước mặt với khuôn mặt nguy hiểm kia định nhờ cậy đến sự tự cao trong Zami mà đã khích cô,làm cô mất mặt.Cô điều. . .anh chàng đẹp trai nguy hiểm này ko hề nghĩ rằng Zami là 1 cô gái rất thông minh,có tài ăn nói bất lỗi sở hữ tí mĩ dường như 1 con kiến cũng ko thể thoát

Ko để anh chàng trước mặt có thời gian suy ngẫm cô mở miệng luôn:"Lúc trước gửi lời cảm ơn nhầm chỗ,gìờ tôi sẽ sửa lại.Tôi gửi lời cảm ơn đến việc anh đã đỡ hộ tôi cái tát ban nãy"Nói xong mặt cô đặc ý vô cùng

Quả nhiên anh đã vội quá mà ko để ý đến việc vừa đỡ hộ Zami cái tát

Trước khuôn mặt kiêu ngạo ánh mắt sắc lạnh thoát ẩn thoát hiện nụ cười đắc thắng ngạo mạn thì anh hoàn toàn đi ngược lại.Mặt mày đen lại xám xịt như cái bánh mì nướng quá tay,đằng sau ánh mắt sắc xảo lạnh lùng lại mang một vẻ hoang mang lạ lẫm.Cứ ngỡ cô sẽ xin lỗi về việc lọ thuốc ai ngờ lại có chuyện ngoài ý muốn thế này chứ,như vậy khác nào anh đang cúi đầu nhận thua. Vừa này là độ mất bậy h đã ko làm mất mặt người ta ngược lại còn bị người ta chọc đến tức điên,máu dồn hết lên não

Nhưng nếu tỏ thái độ thái quá chẳng phải tự làm nhục chính bản thân sao???Ngược lại có khi Zami ko hoảng sợ mà còn làm trò cười buổi sáng cho cô cũng nên.Cô gái này. . .Quả thực ko thể xem thường

Lúc anh tỉnh ra thì người con gái trước mặt đã ngoảnh mặt bước đi

Lấy lại vẻ ngạo mạn ban đầu nhanh chóng,ánh mắt sắc lạnh kèm 1 tia nguy hiểm,gọng nói trầm trầm mang ý cười,ko dấu nổi hành động đã khích trầm trọng:"Cô nói cô là người rất nghiêm khắc với lời nói,ko hành xử ngu ngốc đến mức thừa lời. . ."

Nói đến đây,anh chợt dừng lại như chờ đợi một điều gì đó thú vị

Gần bước tới bước thứ 2 rồi mà chân cô vẫn lơ lửng chân ko chung ko định tiếp đất.Lời nói vừa rồi quả nhiên kích thích hứng thú trong cô,thu chân về khẽ ngoảnh mặt lại hơi nhướn mày lên định nói gì đó nhưng ko kịp nữa rồi

Ngón tay tro thon dài của anh ta đặt thẳng trước bờ môi mỏng quyến rũ của mình như ý nói cô ko cần nói để anh nói trước và ý tứ của anh cũng đã thực hiện:"Ko hành xử thừa lời. . .Vây. . ."Anh cố kéo dài để từ từ theo dõi sắc mặt người con gái trước mặt

Tiếc thay,khuôn mặt cô vẫn bình tĩnh phẳng lặng như mặt hồ ko một gợn sóng,dù anh có bày trò để khiêu khích cô thế nào thì sắc mặt cô vẫn ko đổi

Người con gái này. . .quả thực ko thể xem thường

Từ lời nói,hành động đến ánh mắt lạnh lùng biết khiêu khích ko giống những cô gái khác dù chỉ 1 chút

Ai ai là nữ giới cũng đều say đắm trước ánh mắt quyến rũ mê nữ của anh.Nhưng. . .người con gái trước mặt này ko những ko thêm mây may đến điều đó mà còn dám nhìn thẳng vào mắt anh ko chút sợ hãi.Đáng nể phục

Thật sự thái độ này của Zami làm anh cực kì mất hứng,biết là có khiêu khích cô thế nào thì cô vẫn rất bình tĩnh lắng nghe chứ chả nóng vội đến mức chảy mồ hôi như anh nghĩ.Thế này cũng chỉ tổ làm tốn thời gian nên anh nói luôn với giọng nói vô cùng ko có hứng thú:"Cô hay hành xử thiếu lời lắm đúng ko?"

Hơi nhướn mày lên,nở nụ cười mỉa lạnh nhạt,dơ ngón cái lên chỉ vào mặt mình:"Anh nói tôi hành xử thiếu lời?"

"Ừ" _Lil hờ hững rồi lật qua lật lại cuốn sách.1 lúc vẫn ko thấy có động tĩnh nào khác thường,anh bèn ngẩng mặt lên.Cô vẫn đứng đó nhìn anh với ánh mắt sắc lạnh

Chẳng lẽ cô gái này thực sự ko hiểu những gì anh nói sao???

Rõ ràng là não cô chất xám đầy đầu cơ mà,tinh ranh lạnh lợi lắm cơ mà,từng này ý tứ có 1 chút ẩn dụ mà cũng ko hiểu thì quả là thấp kém

Zami đứng đó nhìn ánh mắt anh từ giá lạnh chuyển sang khinh thường,còn cô. . .Quả nhiên những gì cô đoán là đúng,cái "thiếu lời" của anh thực sự là muốn cô tự mình cảm ơn từ lúc trước nhưng ko may thay lại có lí do cái tát ban nãy mà Zami đã thế chỗ cho cái "thiếu lời" bây h,yêu quái đã lộ nguyên hình,chờ ta cho mi một cú chí mạng ko ngóc đầu dậy đây.Đằng sau khuôn mặt ko cảm xúc lại lóe lên 1 nụ cười quỷ quyết chỉ có trời đất mới hiểu,trò giả ngu này nhiều khi cô rất có hứng thú

"Việc bị dị ứng,cậu chưa cảm ơn tôi" _Lil cười ranh ma

"Tôi đã cảm ơn rồi đó,chính cậu ko muốn nhận và bảo tôi thừa lời còn gì" _Zami tay khoanh trước ngực hờ hững đáp

Khẽ nhếch 1 bên mép,ánh mắt mang tên "đại bàng" chiếu thẳng vào mặt cô:"Ý tôi nói ko phải việc lọ thuốc,mà là việc tôi chịu thua để cứu cô.Nếu như tôi ko chịu thua thì chắc chắn cái tính ngạo mạn của cô sẽ giết chính mình rồi đấy"

"Là cậu nhân từ hay ko thể đầu lại được tôi" _Zami

"Đấu với cô thắng hay thua lần sau sẽ rõ.Nhưng nếu tôi ko chịu thua thì bây h cô đã ko thể đứng đây mà nói chuyện với tôi được nhì,bố mẹ cô ko dạy cách cảm ơn à" _Lil

“Trí nhớ cậu tồi thật đấy,tôi vừa nói cảm ơn cho cậu rồi mà lại bảo bố mẹ tôi ko dạy nói cảm ơn sao???Nhu như tôi đã nói tôi ko phải người sống thừa lời hay thiếu lời chỉ là lời cảm ơn cậu muốn tôi nói tôi thấy ko đáng để nói”_Zami

Lil nheo mắt lại hỏi:”Ko đáng?Tôi giúp cậu có gì là ko đáng”

“Tất nhiên là ko đáng rồi,cậu thử nhớ lại xem vừa nãy chính mồm cậu nói với tôi là ko muốn vì việc riêng mà làm ảnh hưởng tới mọi người.Chỉ là cậu may mắn thôi,chứ cậu đâu biết tôi bị dị ứng”_Zami

“Cuối cùng cô cũng công nhận là tôi vì mọi người chứ ko phải do thua cô đúng ko”_Lil cười nham hiểm

“Đằng nào mà chả đâu lại,đến lúc đấy sẽ rõ.Công nhận hay ko có còn quan trọng sao???”_Nói rồi cô đi thẳng về chỗ ngồi căn bản là bà già Lan Anh đã vào lớp rồi

Còn Lil thì ko ngờ cô lại nhớ sâu sắc từng phần như thế,may thay cậu vừa kịp nghĩ ra để chống chế ai ngờ cô bỏ rơi thẳng thừng với câu nói”Đằng nào chả đâu lại,đến lúc đấy sẽ rõ.Công nhận hay ko còn quan trọng sao???”

Nói chuyện với cô gái này....

Haizzz tức chết đi được

"Reng...reng...reng"

Tiếng chuông vừa vang lên,mọi học sinh trong lớp không thềm chào hỏi cô mà lao thẳng ra ngoài làm mặt bà già Lan Anh chuyển từ xanh sang đỏ

Tại sao hôm nay mọi người lại phản khởi khi giờ giải lao đến vậy.Mọi ngày đâu đến nổi mà có vẻ như không riêng gì lớp Zami mà lớp học nào học sinh cũng vậy,thật chẳng khác nào lũ khi xống chuông...

Vẫn từ tốn dọn sách vở,từ tốn cầm headphone đi lên sân thượng hóng mát.Cánh cửa sân vừa mở,gió thổi mạnh làm tóc cô bỗng tung bay rối loạn không theo trật tự,những chiếc lá úa vàng cũng vì gió mà di chuyển loạn xạ dưới sàn.Một sân thượng không ồn ào,không khí trong lành mát mẻ,yên tĩnh một mình,đứng từ đây có thể thu vào tầm mắt những tòa nhà cao chọc trời.Một nơi thư thái như thế này tại sao học sinh trong trường lại không tìm kiếm đến chứ?Bỏ hoang thế này có phải quá lãng phí không?

Tìm chiếc ghế gỗ bụi bặm mà ngày hôm qua cô đã từng ngồi,vừa đặt mông xuống,theo thói quen.Zami lôi chiếc điện thoại ra đi lên đi xuống một hồi,có vẻ như cô đang khó khăn trong việc chọn bài nào.

Cuối cùng cô cũng dừng hoạt động ngón tay đang di chuyển lại rồi bấm..

1 bài beat nổi lên

Cứ theo đó mà hát...đã quá quen thuộc rồi...

It starts with one...

One thing,

I don't know why,

It doesn't even matter how hard you try,

Keep that in mind,

I designed this rhyme,

To explain in due time,

All I know,

Time is a valuable thing,

Watch it fly by as the pendulum swings,

Watch it count down 'till the end of the day,

The clock ticks life away,

It's so unreal,

You didn't look out below,

Watch the time go right out the window,

Trying to hold on,

Didn't even know, I wasted it all,

Just to watch you go,

I kept everything inside,

And even know I tried,

It all fell apart,

What it meant to be,

Will eventually be,

A memory of a time, when ,

I tried so hard and got so far,

But in the end,

It doesn't even matter,

I had to fall,

To lose it all,

But in the end,

It doesn't even matter,

(In the end-Linkin Park)

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Khoan đã, đoạn điệp khúc vừa rồi sao lại...

Hình như giọng hát vừa rồi đâu chỉ có mình Zami, một giọng nam tính len lỏi trong giọng hát của cô

Khẽ quay đầu lại nơi phát ra tiếng hát

1 chàng trai tay cầm cây ghi-ta đồ ko ngừng hát bài rock

Mái tóc được vuốt kéo ngược, quần áo phong cách rock, trên tay hình xăm con số kì lạ, đôi mắt thâm sâu khó đoán lòng nhưng mang 1 tia nguy hiểm có thể giết người trong phút chốc. Cả người anh toát ra khí thế bức người, như kiểu... một vị tử thần

Hết bài... cô vẫn lặng đứng nhìn anh, có vẻ như khí thế cùng giọng hấy toát ra từ con người anh... thực sự rất cuốn hút

Nhận thấy ánh mắt lạnh lùng ko dấu nổi sự nghi hoặc, anh cười một nụ cười tỏa nắng: "Em có biết là một người nghệ sĩ dù có chuyện gì xảy ra cũng ko bao giờ ngừng khi đang hát dở ko?"

Thoáng giật mình, ánh mắt lạnh lùng trở lại chỉ trong phút chốc, cô tiến đến chỗ anh ko nói năng mà đặt phất cây đàn ghi-ta, anh hơi ngạc nhiên rồi nở nụ cười thích thú, mở giọng giảng dạy: "Cây ghi-ta này anh mới mua cách đây vài tháng. Chơi đã lắm đó, nó..."

Chưa nói xong đã bị Zami chặn họng: "Bao nhiêu?"

“Bao nhiêu gì?” _Đôi mắt anh ngơ ngẩn nhìn cô gái trước mặt đang chăm chú xoay đi xoay lại cây ghi-ta

Cô ngẩng mặt lên,đáy mắt lộ rõ vẻ tức giận thiếu kiên nhẫn cô hỏi lại lần nữa.”Tôi hỏi giá cây ghi-ta này anh mua bao nhiêu” Nói rồi cô lại cắm mặt vào nhìn nó

“À,mấy chục triệu” _Anh chàng có ánh mắt giết người

“Mấy chục triệu?” _Zami hỏi lại vẫn ko ngược mặt lên

“Ừ,mấy chục triệu” _Anh chàng lại cười

Nghe xong cô ném tay ghi-ta lại người anh,cặp mắt lộ rõ vẻ tức giận,gọng nói có tí gắt gỏng:”Tôi hỏi nó giá mấy chục triệu,nói rõ từng con số ra”

“À,điều này...” _Anh chàng kéo dài mặt về nghiêng ngả

Zami thì vẫn dỗi theo để lắng nghe kết quả từ anh,nhưng mãi 5ph 7ph mãi vẫn ko có gì thay đổi mà sắp đến giờ vào lớp rồi.Đây là lần đầu tiên cô kiên nhẫn chờ đợi,vì cây ghi-ta cô mới có sức mạnh phi thường mà nhẫn nại.Nhưng sức chịu đựng của con người cũng có giới hạn mà lại còn là Zami thì còn giới hạn hơn nữa,việc đứng ngắm nhau thế này càng làm máu nóng người cô tăng cao,gọng nói nhẹ nhàng mang 1 chút nguy hiểm”_Anh đã nghĩ xong chưa”

“Xong rồi” _Anh chàng cười vui vẻ với cô

“Giá bao nhiêu” _Zami cố gắng cố gắng nhẹ giọng

Có vẻ như người con trai ở đây ko nghe thấy mùi nguy hiểm qua giọng nói của cô,mà tươi cười đáp:”Giá ở nhà anh,để anh về nhà xem giá rồi nói cho em”

Thấy cô ko đáp,anh cúi xuống nhìn cô,sao đứng im vậy???

Anh nhận thấy có gì ko ổn mà kéo mạnh tay cô lắc lắc lư lư:”Em sao thế?Cần đưa đi viện ko”

“Viện viện cái con khi nhà anh ý.Có mỗi cái giá ghi-ta mà cũng ko nhớ nào bị bỏ găm rồi à.Đừng suy nghĩ 7ph xong câu trả lời là ko nhớ,đi đập đầu vào bồn cầu đi.Kinh tế thời buổi bây h khó khăn lắm mà vẫn còn chứa loại người như anh thì đúng là lãng phí,tốn cơm tốn gạo”

Nói xong cô hung hăng bỏ đi,những bước chân va vào đất gây nên những tiếng”Ầm ầm” như một kẻ phá hoại.Ko thể ko biết người gây ra tiếng động đang rất tức giận,chỉ muốn đập phá hết tất cả những gì mình thấy

Sao trên đời lắm người thích giả ngu quá vậy,bức óc chết mất...

Anh mặt hơi ngẩn ra trước thái độ của cô rồi thay vào đó là ánh mắt thích thú ko dấu nổi sự nguy hiểm giết người trong tích tấc

Lặng lẽ rời khỏi sân thượng,tiếng bước chân đều đều nhẹ nhàng cũng vui dần theo thời gian.Chỉ còn một khoảng lặng cô đơn,gió khẽ thổi lướt qua,lá khẽ rụng từng chiếc đáp nhẹ nhàng trên chiếc ghế gỗ còn vương một chút ấm nóng hơi người,cảnh vật tĩnh lặng bây h thật khiến người ta đau lòng!

Quay lại với Zami,máu nóng trong người cô đã nhanh chóng tụ tập hết trên đỉnh đầu tán ngẫu. Thằng thì bảo:”Mày xuống dưới đi”

Thằng lại đáp:”Mày thừa biết khi người ta tức bọn mình sẽ bị dồn hết lên não mà,muốn xuống cũng đéch được”

Máu chật kín chết não,máu kêu khó thở,máu kêu nóng

Thương máu quá đi T^T

Cô ko ngừng nghĩ trong đầu,sao mới 2 ngày đầu vào trường mà đã đen quá thế vậy.Người điên ko ngừng xuất hiện

2 ngày đi học,gặp thằng nào là thằng đầy điên luôn,do gặp Zami nên bị điên hay là cô toàn đụng mặt với người điên vậy.Trên đời này cô thật là có duyên với người điên mà

Và bây h cũng người điên tiếp theo này có vẻ là con gái,một nhóc thật đấy...Đang yên suýt lành thì bị 1 cánh tay giựt tay cô lại,lực mạnh và bất ngờ khiến cô ko tránh khỏi đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

Đứng một lúc vẫn ko thấy anh ta nói gì cả,mắt cứ chăm chăm nhìn mình khiến cô ko khỏi khó chịu.Tính chờ anh nói câu em về lớp đi để còn biết đường là đã hết chuyện thể mà ông cứ đứng hết nhìn rồi dòm dòm ngó ngó.Đứng là đứng nói chuyện với ông ý 1s chẳng khác nào lãng phí cả thể kỉ mà

Zami sai chân bước đi,anh thấy vậy lại hốt hoảng chạy lại kéo tay cô,cô uest oài:”Cái gì”

“Em học lớp nào,có người yêu chưa,bố mẹ làm nghề gì,nhà có mấy ace,sở thích là gì,ngoài rock có...”_Tiron đọc 1 hồi như bài kinh đã học thuộc.Nhưng... lại một lần nữa Zami trở lại và lại hại hơn nữa.Chặn họng anh ko đủ còn chặn cả bước chân anh theo nữa:”Tôi ko có nghĩ vụ phải kể hết với anh.Mời anh cầm miệng và về lớp,đừng đi theo làm tốn thời gian của tôi nữa”

Quả nhiên anh im bất,nở nụ cười tỏa nắng,cúi gập người ra về chào rồi bỏ đi.Nhìn theo tấm lưng rộng toát ra khí thế nguy hiểm đó,cô thật sự ko thể đoán được trong ánh mắt lạnh lùng của anh dấu điểm thứ gì mà Zami cảm thấy có mùi máu tanh quanh người như 1 thợ săn giết người ko thương tiếc.Có thể đó là mặt sau của khuôn mặt với biệt danh “sát thủ của gái”.Bất luận một điều từ lần đầu gặp anh khiến cô ko khỏi nén lòng mà lẩm bầm:”Khổ thân!Lại một thằng bé bị điên”

Rồi cô ngoảnh mặt bước đi về lớp mà ko để ý rằng,Zami vừa ngoảnh mặt bước đi cùng lúc đó thân hình cao lớn đầy mùi máu tanh quay lại nhìn đáng người mảnh mai với ánh mắt sắc lạnh “thích thú”

Đi đến khúc ngoặt,vừa mới xoay người 1 quyền vờ từ trong lớp xa xa bay ra đập “Bốp” vào tường.Cứ đi thêm được 1 bước thì tiếng hò hét ngày càng to,đi theo sau quyền vờ ban này là cả đồng sách cứ bay vèo vèo có quyền còn bị chệch sang rơi xuống tầng dưới.Ko khó để Zami nhận ra tiết này giáo viên ko vào lớp nên học sinh mới làm loạn lên như vậy,dù bấy h vào lớp cũng chẳng để làm gì thà rằng đi đâu đó thư giãn cho khuây khỏa

Đi nhẹ nhàng bình thản,mắt nhắm mắt mở né sách với cô ko khó,học sinh trong lớp có vẻ quấy nhiễu tình quá mà biết đến sự hiện diện của Zami.Đi thẳng đến bàn mình,cô lấy cặp rồi đi mất hút.Vừa bước ra cửa lớp thì gặp Thiện anh chàng cao ráo cầm quyền sách gì đó giấy cộp 4cm,Thiện cứ nhìn chăm chăm về khiêu khích cô.Còn Zami chẳng còn nhả hứng mà đứng đây làm tốn thời gian với trò khiêu khích của anh nên cô cầm đầu cầm cổ mà đi ko để ý.Người tính ko bằng trời tính,nào đâu anh lại để cô đi dễ dàng như vậy

Cô đưa chân sang bên phải thì anh đưa chân sang bên trái chặn cô,cô đưa chân sang trái thì anh lại đưa sang phải.Zami đổi hướng rất nhanh nhưng Thiện còn nhanh hơn,việc chặn đường ko những cô thấy vô bổ tốn thời gian mà còn nhảm nhí,mặt nhăn lại về cầu nhàu:”Tránh đường cho tôi đi”

Thiện ko quan tâm cúi đầu đọc sách:”Ko vào lớp học cô muốn đi đâu”

Thấy anh ta chăm chú đọc sách,cô lựa thể mà né sang 1 bên đi nhưng ai ngờ anh có mắt ở 2 bên thái dương.Một tay cầm sách đọc,tay còn lại chặn ngang bụng cô:”Ấy,ấy... đi đâu mà vội thế”

“Tôi nhắc lại lần nữa TRÁNH ĐƯỜNG RA CHO TÔI ĐI”_Zami lạnh lùng

Ngước mắt lên nhìn cô,khẽ cười mỉa,thay đổi tư thế anh dựa người vào tường co 1 chân lên,dáng người anh tuấn vô cùng lãng tử đều khiến nữ sinh si mê trừ Zami.Mắt nhắm hờ,giọng trầm ổn:”Vào lớp học”

“Anh đừng hòng quăn tôi”_Zami

“Hôm qua sau giờ nghỉ cô đã ko vào học rồi,hn lại muốn thành tích học viên xuất sắc sao”_Thiện

“Anh nhìn xem trong lớp giáo viên có vào ko”_Zami liếc mắt vào lớp

Anh cũng liếc theo ánh mắt cô,một cảnh tượng huy hoàng mở ra.Học sinh chèo lên bàn đứng phi sách vở vào mặt nhau,còn nữa bình nước trong nước đã cạn kiệt,mới hôm qua còn đầy mà bấy h còn mỗi 1/4 chẳng mấy chốc số nước 1/4 kia cũng vì đám học sinh nổi loạn này mà hết.Nước bắn tung tóe lên bảng lên cả bàn giáo viên,còn cốc thì mỗi cái một góc,chiếc nào chiếc nấy tổn hại nặng nề.Đèn lớp 1 cái cũng đang lung lay sắp gãy,đúng là lớp này nuôi toàn quỷ xứ mà vào đây chẳng khác nào dẫn thân vào chiến trường.Mắt vẫn nhìn vào lớp Thiện nhẹ giọng nói với Zami:”Zami cô nói thử xem,lớp tan tành thế này thì mai học kiểu gì đây”

1s...2s...3s

Vẫn chưa có hồi âm,Thiện thì vẫn ngẩn ngơ nhìn vào trong lớp miệng liên mồm gọi :”Zami...cô có nghe tôi nói ko”

Lần này vẫn ko có động tĩnh gì,mồm vừa gọi vừa quay sang:”Zami...zami...”

Mặt từ tức giận chuyển sang hoảng hốt:”Đi đâu mất rồi”

Quay người về phía sau bóng dáng cô gái đi từ tốn khuất dần sau khúc ngoặt,mắt tròn tròn nghiêng răng nghiêng lợi mồm tiếp tục lẩm bầm:”Đúng là chứng nào tật nấy mà chưa nói xong đã bỏ đi rồi”

“O,anh Thiện sao anh lại đứng đây lẩm bầm 1 mình thế”_Tiếng một cô bé từ đằng sau làm Thiện giật mình phát hoảng

Anh quay lại,con bé ngày hôm qua định tát Zami đây mà.Ánh mắt từ hoảng hốt chuyển sang sắc lạnh quẹt từ đầu tới chân từ chân lên tóc con bé,nó

đứng đấy mà vui như bắt được vàng mặt hồng hồng ngượng ngùng.Được hotboy soi thì còn gì bằng nữa,cứ thế nó cười tùm tùm trước con mắt siêu soi đang quét người mình.Chưa vui được đầy 6s thì nó đã bị hắt 1 gáo nước lạnh vào mặt bởi câu nói của anh.”Tôi đứng đây làm gì có ảnh hưởng đến kinh tế nhà cô ko.Chính cô đứng còn tự kỉ cười như con điên mà dám bảo tôi đứng lằm bằm,ko có não à”

Nói xong anh bỏ đi về phía thư viện tiếp tục tìm sách T^T

Còn nó lúc này mặt còn hồng hào ngượng ngùng mà bây h đỏ như quả cà chua,à ko...đỏ như khi ớt đỏ mới đúng.Mặt nó thực sự rất giống ớt của khi ớt đỏ

Trở lại với Zami,nhân cơ hội Thiện nhìn vào trong lớp theo hướng mắt của cô thì cô TỪ TỎN tẩu thoát bằng đường bộ mà đi rất oai phong lẫm liệt,đường đường chính chính.Tính cô vốn là vậy,cao ngạo nên ko bao h có hành động như là phục dưới chân ai đó hay phải chạy trốn.Nhưng nhiều khi có đường sống mà ko biết trân trọng cứ hiên ngang đi diêm nhiêm rồi bị bắt lại.Mà nào đâu đã bỏ được cái khí thế cao ngạo trong lòng cô cứ như lửa rừng rực cháy đến mức tim gan cũng sứt thành tro

Sau khi ra khỏi trường thì việc duy nhất cô nghĩ đến chính là cà phê,đã lâu rồi Zami chưa được ngồi cà phê từ lúc chuyển từ Anh về một oi là một còn đăng kí học này nọ chẳng có thời gian thư giãn

Nghĩ là làm cô lôi chiếc Iphone ra tìm xem quanh đây có quán cà phê nào ko

Mò mò mẩn mẩn mò mò mẩn mẩn mò mò mẩn mẩn mò mò mẩn mẩn

Ra rồi!!!Chỉ cần đi hết cái ngõ này sẽ ra đường lớn,quán cà phê nằm dọc bên phía tay phải,nó khá gần,đi chừng 1 đoạn là tới rồi

Đi theo chỉ dẫn của đt cứ đi đi lại lại cầm đầu nhìn đt rồi đi đi rồi cầm đầu nhìn đt rồi đi đi...

8ph sau

Trước mắt cô là một quán cà phê có biển hiệu nhỏ nhắn hình đám mây trắng dòng chữ đỏ ngọt ngào “Mimi”,nhìn qua cửa kính có thể thấy bàn ghế được sắp xếp rất gọn.Vì đây chưa phải giờ tan tầm nên quán ít khách,mở cửa bước vào,trên đầu cô vang lên tiếng chuông gió đập vào kính “leng keng” thật êm tai.Quầy ở ngay bên trái sát cửa sổ,ko quá to quá nhỏ nhưng lại rất đáng yêu,một cô gái trẻ đứng trong quầy đang ghi chép thứ gì đó trên giấy vừa ngừng đầu lên đã thấy Zami,cô nở nụ cười duyên dáng.”Em muốn uống gì”

Khẽ liếc qua menu,lật qua lật lại.”Cho em 1 cốc cà phê chocolate sữa”

Cô gật đầu cười nhìn Zami.”Vây em chờ chị 3ph”

Zami cũng gật đầu rồi tìm góc khuất bên cạnh cửa sổ ngồi xuống,quán cà phê này tuy ko quá to như những quán cô thường đến nhưng nó rất yên tĩnh mang lại cảm giác ngọt ngào,hương thơm hoa nhè nhẹ thật dễ chịu.Cả quán cà phê phủ một màu kem sữa dịu dàng,những dòng chữ bảy màu uốn lượn như rồng bay phượng múa,ko xa có kệ nhiều ngăn để đồ,đồ làm bằng gốm làm bằng thủy tinh thậm chí có cả gấu bông đều được bày biện rất đẹp mắt.Phần giữa kệ để một loạt loại đồ nhỏ nhỏ xinh xinh,quả cầu trong suốt,viên ngọc đủ bộ màu,đồng hồ cát dốc ngược từ từ chảy xuống một màu tím tím đẹp mắt.Phía trên cùng,một giàn hoa giả trong những chiếc rổ làm bằng tre nứa có thắt nơ dây đặc men men leo xuống dưới uốn quanh 2 bên kệ

Quán cà phê này mang lại cho cô cảm giác ấm cúng,rồi từng hình ảnh hồi bé hiện về,vòng tay che chở của mẹ,rồi những tháng ngày bố dạy Zami về kinh tế.Zami nhớ lại ngày sinh nhật của cô hồi cô 5 tuổi mới trở về với chiếc bánh kem nhiều tầng,mọi cảm xúc như vỡ òa.Những kỉ niệm đẹp đó bao giờ mới trở về bên cô đây,đã lâu lắm rồi cô ko được quan tâm cùng bố mẹ vào ngày sinh nhật các ngày lễ.Chỉ lủi thủi với bạn bè ra ra vào vào hết nhà hàng rồi quán bar,thực sự rất tẻ nhạt

“Em oi,em oi,em có sao ko”_Tiếng gọi của chị ở quán cà phê nhẹ nhàng tựa như lông hồng,ko khó nhận ra trong giọng nói của chị có chút hốt hoảng,giật mình khỏi 1 mớ hỗn độn đang bay vèo vèo trong đầu.Ngước mắt lên,về mặt có chút hốt hoảng của cô gái trước mắt đập vào mắt cô.Cầm ly cà phê chocolate sữa ra khỏi khay,Zami gật đầu cho chị yên tâm.”Em cảm ơn,em ko sao”

Chị mỉm cười ngồi đối diện với Zami hỏi khẽ.”Em tên gì,người em như toát ra một thứ gì đó khiến người ta phải phát lạnh” Vừa hỏi chị run người miêu tả cho nó sống động 3D T^T

Cô khẽ cười nhẹ thân thiện.”Em tên Linh chị gọi Zami cũng được,từ bé sinh ra người em đã phát sinh khí lạnh rồi”

“Zami...Zami...Zami”_Chị cứ lằm bằm nhẹ tên cô

Zami nhú mày,ánh mắt lộ rõ vẻ nghi hoặc.”Tên em làm sao”

“Ko sao,Zami...tên này rất đẹp”_Chị bỗng cười lớn,thật là giống trẻ con mà

“Chị là chủ quán hay nhân viên”_Vừa hỏi xong là cô đưa ống hút lên miệng hút một hơi

“Mẹ chị ngày xưa mở quán,bây h chị tiếp quản thay mẹ”_Chị cười nhẹ ánh mắt ko dấu nổi nỗi buồn chán

Nó làm cô cảm thấy tò mò,Zami hỏi chị trong mắt ánh lên tia nghi hoặc.”Mẹ chị...bà ấy đâu rồi”

“Chết rồi”_Chị nói nhỏ nhưng rõ ràng và dứt khoát.Có thể thấy chị là một người rất mạnh mẽ,trên khóe mắt ko rơi nổi 1 hạt phải chăng là chị khóc đã quá nhiều rồi?

“Chị có khóc ko”_Zami

“Mẹ mất thì có đứa con nào là ko khóc chứ”_Nói đến đây chị chợt cười buồn

Zami đưa ly cà phê lên,ống hút chạm tới môi thì dừng lại bởi nụ cười buồn của chị,cô lại đưa lên hút tiếp một ngụm nữa vất đuôi trái lên đuôi phải.Định mở lời thì chị đã nuốt gọn lại lời cô định nói rồi.”Nhưng...quả thực khóe lóc cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì cả,em có thấy thế ko Zami”_Chị ngước mắt lên nhìn cô cười hiền

Zami cũng gật đầu theo

Chị nói tiếp:”Thực ra,chị đã ko sống với bà lâu lắm rồi,bà đã bỏ chị vào Nam sống với người đàn ông của bà ý.Thình thoảng có gửi tiền lên,nhiều lúc em biết chị muốn làm gì với số tiền đó ko”

Ngẫm nghĩ một lúc,Zami cười hờ hững:”Chị muốn bay vào trong Nam thả lại bà số tiền đó”

“Ko chi chả đâu”_Chị nói mà mắt đã đỏ ngầu vì cảm phần

Zami bỏ ly cà phê xuống,lấy 1 chiếc khăn giấy đưa lên lau miệng:”Chị muốn làm gì”

“Ném tiền vào mặt bà ý nói cho bà ý biết rằng số tiền đó chỉ ko thêm,nếu bà ý đã quyết bỏ chị theo người đàn ông của mình thì cần gì quan tâm mà mang tiền lên cho chị nữa”_Ko khó để nhận ra trong giọng chị vừa tức giận vừa ghen ngào

Sau vài giây ổn định tâm lí chị ngẩng đầu lên nói khẽ:”Ném tiền vào chính mặt mẹ mình,có phải chị rất bất hiếu khi nghĩ ra hành động đó ko?”

“Tâm lý mỗi người đều như vậy cả,chẳng phải đây chỉ là suy nghĩ của chị thôi sao.Chị đâu có làm”_Zami giải thích

“Chị đã từng thề khi bà ý chết sẽ ko rơi dù chỉ 1 giọt nước mắt,nhưng chị đã ko làm được.Những gì bà ý đã đối xử với chị mà chị vẫn có thể rơi nước mắt khi bà ý chết”_Chị nói như tự giễu chính bản thân

Zami nhìn chị 1 hồi lâu rồi mới nói:”Dù gì trong khoảng thời gian bà ý còn sống chị cũng đã ko nhớ bà ý mà khóc đúng ko?”

Chị ngẩng mặt lên, ko dấu nổi vẻ ngạc nhiên:”Sao em biết”

Zami chờ về chỗ cười xòa,cầm ly cà phê lên nhấp nháp:”Chẳng qua là do chị đã nhìn nhiều nên khi bà ý mất chị mới vỡ òa ra thôi mà,trong những ngày tháng ko ở bên bà mà chị vẫn ko khóc thì đúng là chị mạnh mẽ lắm rồi đấy”

“Ngày trước lúc chị học lớp 11 bà đã rời bỏ chị mà theo người đàn ông của bà ý.Ko có mẹ bên cạnh,dù lớn rồi chị vẫn khao khát được bà ôm vào lòng bà tâm sự cùng chị,rồi những bữa cơm trở nên nhạt nhẽo”_Nói rồi chị thở dài một tiếng nhìn thẳng vào mắt Zami cười nhẹ:”Em biết ko,chính chị đã từng gục ngã rồi chị cảm thấy thật tuyệt vọng lúc ko có mẹ kề bên.Nhưng nhìn ra ngoài thế giới còn rất nhiều người sống khổ sở hơn cả chị mà người ta vẫn sống được đến bây h thì có gì mà chị lại phải gục ngã chứ.Thế là chị đã tự đứng lên bằng đôi chân của mình,tự kiếm việc làm tự kiếm ăn chị vẫn đi học thường xuyên mà còn đạt thành tích tốt đấy”_Chị cười tự hào

Zami cười nhẹ,trong đầu cô ko khỏi suy nghĩ đến những điều chị vừa nói.Tự đứng dậy bằng chính đôi chân của mình,chị thực có nghị lực mà

“Leng keng”

Tiếng chuông gió va đập vào cửa kính vang lên tiếng động êm tai nhưng lại làm Zami giật mình thoát ra khỏi dòng suy nghĩ.Chị ngoái đầu ra cửa rồi đứng lên cười với cô:”Có khách rồi,chị đi đây”

Zami cũng gật đầu nhẹ,vừa đưa ống hút lên môi đang hút dở,thì nghe thấy tiếng bước chân chạy lại,ngẩng đầu lên lại là chị.Zami chưa kịp nói thì chị đã ăn mất lời cô rồi:”Em chưa biết tên chị đúng ko,đúng thật là,ko hỏi chị lấy một câu”Chị bĩu môi hờn dỗi trông thật trẻ con

Zami cười xòa khua khua tay:”Đâu có đâu,biên hiệu Mimi chị ko tên mimi thì còn là gì”

Chị cười véo mũi cô 1 cái:”Cái cô này đây là tên giả ở nhà,có ai gọi chị là Mimi ở ngoài đường đâu chứ”

“Được rồi,được rồi.Thế tên thật của chị là gì nào”_Zami cũng phải chịu thua

“Chị ơi”_Tiếng cô bé gái trong trẻo vang lên

Chị Mimi ngoái đầu lại cười thân thiện với cô bé:”Chờ chị chút”

Rồi quay lại nói với Zami vội vã:”Chị tên Kiều Trang,thôi chị đi nhé.Lần sau nhớ đến quán chị tiếp nhé,chị giảm 50% cho riêng em đấy”

Ko để Zami nói gì chị đã chạy lại quầy pha đồ uống rồi,đúng thật là.Nhìn chị thế này có ai nghĩ chị đã trải qua 1 thời kì buồn đau thế kia cơ chứ.1 mặt nạ

hoàn hảo, 1 nghị lực sống tốt chỉ để cho mọi người thấy mình luôn là 1 người mạnh mẽ. Con gái đôi lúc cũng nhiều thiệt thòi đấy chứ

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Suy đi nghĩ lại thì lời chị Kiều Trang nói quả thực ko sai

1 con bé đáng ra phải ở trại trẻ mồ côi như cô mà bắt được cơ hội làm tiểu thư con nhà giàu đúng là số cô may mắn hơn gấp vạn lần bao nhiêu người phải vất vả vật lộn ở ngoài kia để kiếm được từng đồng từng đồng với hy vọng đủ 3 bữa cơm ngày. Có những người còn ko thèm nghĩ tới chuyện ngày mai ra sao, sống chết thế nào, chỉ cần ăn no sống tốt được ngày hôm nay là may mắn lắm rồi. Nghĩ đến đây Zami chợt cười giấu cợt bản thân, đúng là cô đang sống quá phung phí trong 1 gia đình giàu có rồi. Từ trước tới nay luôn nhét mình trong 4 bức tường với đủ loại máy móc hiện đại, có ra ngoài thì đi chơi ở những nơi toàn dân nhà giàu rồi những chuyến du lịch nước ngoài. Cô chưa từng nghĩ tới sẽ thử hoạt động như 1 người bình thường để thấu hiểu cuộc sống của họ cũng như cuộc sống mà đáng ra cô phải sống trong cuộc sống đó. Zami luôn tự than trách tại sao ông trời lại vô cớ cướp bỏ mẹ cô ở tận nơi phương trời nào còn bắt cô sống 1 cuộc sống tẻ nhạt ko tình yêu thương vậy mà không nghĩ tới những người còn đang chật vật ngoài kia. Qúa thực bây giờ cô cảm thấy mình thật nhỏ bé trên trái đất này, chỉ sống trong hưởng thụ mà ko đi ra ngoài mở rộng tầm mắt. Khẽ đưa mắt qua ô cửa sổ, nắng đã vơi dần theo thời gian màu ửng đỏ của hoàng hôn đang lan tỏa ngày một xa. 1 con gió nhẹ nhàng lướt qua cũng khiến lá rụng khỏi cây, 1 con gió nhẹ nhàng lướt qua cũng khiến cánh hoa khẽ run rẩy. Chỉ là 1 con gió nhẹ nhàng vô tình thôi mà sao sức mạnh lại to lớn đến vậy, phải chăng do hoa và lá quá yếu đuối. Cô nghĩ lại chính bản thân mình nếu ngày bỏ mẹ ko cần Zami nữa giống như 1 con gió nhẹ nhàng lướt qua thì cô có thể vững vàng hơn lá và hoa ko. Thực sự cô chưa từng nghĩ đến trường hợp xấu như vậy

Kim đồng hồ xoay từ từ... từ từ... nhưng cái từ ấy lại rất có ý nghĩa với con người. Khi người đời lìa khỏi trần gian, chỉ 1 giây họ cũng ao ước nhìn nhau lần cuối cùng dù chỉ 1 chút lướt qua cũng khiến người ta cảm thấy dễ chịu, cảm thấy toại nguyện. Chính vì thời khắc cô được vui vẻ bên cạnh cả bố mẹ nuôi lẫn ruột đều rất ít ỏi mà từ đó cũng hình thành nên tính cách khiến ai cũng thấy chán trường TIẾT KIỆM THỜI GIAN

Có một ý kiến chợt lóe sáng tung bùng khói lửa trong đầu cô, bèn lôi chiếc điện thoại ra tìm trong nhật kí rồi bấm

4 hồi chuông đầu giây bên kia mới bắt máy, lần này lâu hơn mọi khi khiến cô vô cùng bực bội mà gắt gong

“Sao bắt máy chậm thế, Kyn” _Zami

“Em xin lỗi em đang gọi xe” _Kyn

“Sao giờ mới gọi xe” _Zami

“Đây em đi luôn đây a” _Kyn định cúp máy thì giọng nói rõ ràng mang hơi trầm trầm vang lên: “Thôi!!! Chị hủy bỏ, đưa về bar thực sự làm bản bar còn khiến em phải tốn công dọn dẹp nữa”

Kyn nghe thế thì vui khôn xiết, ko phải vì sẽ phải tốn công dọn dẹp như Zami nói mà cô thấy có mùi vị quan tâm của bà chị kết nghĩa với biệt danh nữ hoàng lạnh lùng này thì đúng là chuyện hiếm mà

Chưa tận hưởng đượ giây phút huy hoàng này là bao thì đã bị dập tắt bởi Zami chính là người mở đầu và là người kết thúc niềm hạnh phúc của Kyn: “Chị có trò hay hơn, gọi người mang mấy thùng sơn trộn lẫn với mấy mùi vị tom tom đến trường cho chị mang luôn xe đi nhé, hn chị ko đi xe”

Nụ cười của Kyn dần dần thu lại theo lời nói của Zami, mặt mày ỉu xiu: “Thế hóa ra là chị có trò mới vui hơn chứ ko phải là quan tâm em phải dọn dẹp sao”

Zami cười trên cái giọng nói xiêu xiêu vẹo vẹo của Kyn: “Cái con bé ngốc này, ai nói là chị ko quan tâm cô chứ. Nhưng đúng là chị có trò vui thật nên mới đổi thôi, cũng nghĩ tốt cho em đấy chứ. Một mùi tên chúng 2 con chim, ko phải sao”

Kyn cười: “Thôi được rồi, đầu vô mồm ai thắng nói chị chứ. Lúc nào cũng biện được có. Mà thôi em đi dọn lại chúng nó đây, 10ph nữa có mặt”

“Ừ, đừng vội quá ngà gãy răng đấy” _Zami

“Em biết rồi, em chào chị” _Kyn cười hờ hờ rồi cúp máy

Cắt chiếc dt vào túi quần, tay cô mân mê xoay xoay chiếc ống hút. Càng xoay Zami càng như bị quán theo ly cà phê, cứ xoay rồi lại xoay. Cô có những thói quen xấu mà cô cho là ngớ ngẩn nhất nhưng chưa ai được nhìn thấy Zami trong tình cảnh ngu ngốc thế này cả. Qúa thực cô đẹp về mọi mặt, vẻ đẹp lạnh lùng thể hiện người con gái tinh xảo tràn đầy sức quyến rũ bí ẩn khôn lường luôn kích thích tính tò mò trong lòng mọi người. 1 mặt trái ngược hoàn toàn với mặt trước, lúc cô ngu ngơ trông thật thuần khiết và đáng yêu. Nếu để cô diễn 2 mặt này trong 1 bộ phim thì việc nhận ra 2 người,

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

Mọi người xúm lại ngày càng đông bàn tán xôn xao,đây có được gọi là tình dân tộc không???

Hắn không nói gì ngược lại còn quay đầu nháy mắt với Kyn một phát rồi từ xe nhảy xuống bỏ chạy.3s Kyn băng khuâng,có chút chao đảo trước cái nháy mắt tình tứ kia...

Thức tỉnh nhanh chóng cô hét giật dữ rồi nhảy ra khỏi xe đuổi theo hắn:"Cái thằng cha này,đúng thật là..."

Zami cũng dừng chân trước chiếc xe mui trần đang chặn ngang,ngó ngó lên xem tình hình mèo đuổi chuột thế nào thì 1 tên đàn em chạy gần đưa cho cô chai nước:"Chị Zami,mời chị "

Liếc mắt nhìn bọn đàn em,giật lấy chai nước không cảm ơn mà lên giọng ra lệnh:"Còn không mau đuổi theo giúp Kyn"

"Dạ...ạ..và..ng chúng em đi ngay ạ"_Nói rồi chúng nó cong đít lên chạy

Đào mắt nhìn đám người bao quanh cô làm cô chẳng còn không khí mà thở nữa,cô cũng là người không muốn làm mất lòng nhau.Các cụ có câu'Lời nói không mất tiền mua,lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau" mà:"Xin lỗi đã gây mất trật tự an ninh.Bây giờ mọi việc đã ổn rồi,các vị đừng làm cản trở giao thông nữa"

Mọi người cũng dần thoái lui,lời bàn tán cũng tan đi dần dần.Đám người vừa tan ra,đang tu chai nước mát.Dáng người nhỏ bé mồ hôi nhễ nhại chạy lại gần làm cô giật mình mà sặc nước.Thấy đáng về thế cô cười rồi lại gần Zami:"Cảm ơn chị nha,mà tên cướp đâu rồi ạ"

Zami vẫn ho sù sụ,cô bé hỏi nhỏ:"Chị có sao không"

"Khô...ng..sa...o..."_ Vì tiếng ho mà lời nói bị đứt quãng nghiêm trọng

Cuối cùng Zmai cũng bình ổn lại cho cái họng bị sặc nước cao trào làm loạn:"Hắn chạy thoát rồi"

Cô bé mặt có vẻ nhăn lại nhưng chỉ có 1s là thờ phào bởi lời nói Zami:"Đã cho người bắt lại"

Cứ thế 2 người trìm trong im lặng,cô bé e dè hỏi:"Chị tên gì ạ"

"Linh dọi Zami cũng được"_Zami trả lời ngắn gọn vẫn uống nước không màng đến cô bé.Nhưng cô có thể cảm nhận được một linh cảm không tốt mỗi khi ở gần cô bé này,quay người lại nhìn cô bé,cô bé mỉm cười nhìn Zami:"Zami...tên chị đẹp thật.Em tên Nayki"

Con mắt tinh ý sắc xảo của Zami có thể nhận thấy rõ nụ cười của Nayki chỉ là 1 nụ cười gượng gạo mà thôi,ẩn sâu trong đôi mắt trong veo đó,vẫn ánh lên 1 thứ gì đó...Hình như là "Căm hận"

Zami nhìn đáng về cứ hơi tí là lại lấy tay lên quẹt mồ hôi của Nayki,người cô bé tỏa ra một nhiệt lớn khiến người đứng cạnh thôi cũng sinh cảm giác phát ngốt rồi.Cô không đành lòng liền ngoắc tay gọi thẳng đàn em còn sót lại trong xe:"Nitron,lấy khăn cho cô bé này lau mồ hôi đi cô ý mệt rồi đấy"

Nayki mắt tròn tròn nhìn Zami nhưng mắt cô chẳng có ý định dung chuyển mà thờ ơ nhìn về một phía xa xa nào đó

Nayki nhận lấy khăn cười một nụ cười tỏa nắng:"Cảm ơn anh"

Nitron nhìn thấy nụ cười của Nayki thì có phần lơ ngơ lấp bắp:"À..khô...ng..có gì"

"Đi nhanh lên chút nào"_Tiếng Kyn quát tháo vang vọng phía xa xa

"Cô cứ từ từ xem nào,người đâu mà như hổ cái"_Chàng cướp bị Kyn lời xềnh xệch câu gắt mà đáp trả

Kyn trừng mắt đâm "bóp" vào đầu chàng cướp giọng hung dữ:"Anh nói tôi như hổ sao đúng là không có mắt thẩm mỹ mà"

Chàng cướp nghe xong quay phắt lại nhìn Kyn từ trên từ dưới từ dưới lên trên soi mói từng li từng tí một,mồm chẹp chẹp lắc đầu

Kyn nhìn anh ta như người ngoài hành tinh lấp bắp:"Nè..a..nh..so..i gì kinh vậy"

Chàng cướp phá lên cười hình như quên luôn là mình đang bị bắt rồi:"Cô có cái gì mà phải nhìn bằng ánh mắt thẩm mỹ chứ.Chẳng được cái gì cả"

Kyn nhéo tai chàng cướp đến mức đau điếc hét lớn vào tai anh ta:"Anh nhìn người tôi mà bảo không được cái gì là sao.Ý gì vậy,trai theo tôi còn xẹp

hàng dài dài chứ đến lượt anh chê tôi à”

“Thật ra không hẳn là không được”_Chàng cướp xoa xoa tai làm mặt dễ thương khiếc ai kia lại chao đảo:”Thế...nói đi,tôi được cái gì nào”

Chàng cướp dùng chân lại tiếp tục nhìn lên nhìn xuống,2 con mắt cứ di chuyển liên tục rồi cuối cùng cũng phán một câu làm Kyn dờ khóc dờ cười”Vòng 1 và 3 cũng không quá bé,nhưng vòng 2 thì...”

Nói đến đây anh ta cá gan vỗ mẩy cái vào bụng Kyn trước con mắt căng tròn của cô tiếp tục nói:”Tôi nói thế chắc cô hiểu rồi,giảm cân đi ha”

“Cái thằng này,thật là...”_Kyn định đưa tay đâm hấn ta một phát cho hả giận thì tiếng Zami ngay sát tai vang lên:”Đùa đùa chưa?”

Cả đang chành chẹo nhau cũng giật bắn mình mà đứng nghiêm chỉnh,cảnh này làm mấy tên đàn em đứng sau không nhịn nổi mà bực miệng cười.Phải nói là Zmai mắt vừa tinh tai vừa thính ấy chứ,chưa đề đám đàn em cười đến tiếng thứ 2 thì giọng nói lạnh khốc của Zami lại vang lên nhìn bọn đàn em:”Cười đùa chưa”

Bọn đàn em nghe thế thì vội vã sửa trang phục đồng thanh:”Dạ,rồi ạ”

Nayki vẫn đứng lặng ở đằng sau như người không liên quan nhưng sự thật cô lại là người liên quan nhất trong công cuộc bay nhảy của mấy người kia.Zami bước đến cạnh chàng cướp giật lấy chiếc ví trong tay tên cướp trừng mắt nhìn hấn khiến hấn toát hết cả mồ hôi

Kyn thấy thế không khỏi hiểu kì nhưng vẫn yên lặng dõi theo tình hình,sau khi lấy chiếc ví thì Zami quay đầu đưa cho Nayki.Vì Kyn nhìn theo từng hành động từ giật ví suốt từ nãy giờ của cô mà bây giờ được dịp đề ý đến còn một người con gái nữa có mặt ở đây.Mãi đôi co với chàng cướp kia quá đây mà chẳng may may đến trời đất gì hết kể cả bà chị kết nghĩa Zami

“Ví của em đây”_Zami có phần nhẹ giọng hơn

Nayki mỉm cười tiếp lấy ví:”Em cảm ơn”

Rồi cô quay phắt người lại làm ai hồn vía cũng bay mất,đúng là người thích gây bất ngờ mà:”Tại sao anh lại lấy cắp ví của người ta”

Chàng cướp nghe xong người run nhẹ trả lời:”Là do...là do...”

Cái hành động cứ cúi gằm mặt xuống mà lấp bắp không ra tiếng làm Zami bực bội vô cùng.Cô không nói không rằng bất ngờ giật phắt cái mũ lưỡi chai trên đầu anh ta ra làm anh ta giật mình hoang mang ngẩng mặt lên chạm ngay vào ánh mắt lạnh khốc của Zami.Rồi lại cúi gằm mặt xuống chìa tay ra:”Trả mũ cho tôi”

Sau khi nhìn thấy rõ mồn một khuôn mặt của chàng cướp trong ánh mắt cô có phần giật mình,tay khẽ run

“Chị Zami...chị sao vậy”_Kyn thấy Zami cứ đứng đờ người ra mà hốt hoảng chạy lại hỏi thăm

“Không sao”_Lấy lại vẻ lạnh lùng cô xua xua tay cho Kyn an tâm

Tiếp tục nhìn anh ta với ánh mắt nghi hoặc

Khoan đã!!!anh chàng này sở hữu một vết sẹo ở 1 bên thái dương,tuy khá nhỏ nhưng con mắt tinh ý của cô vẫn nhận ra được một cách nhanh chóng.Mắt cô càng lộ rõ vẻ nghi ngờ,gọng không khỏi run:”Anh...anh...có phải là con chủ tịch tập đoàn KS không?”

Mọi người đều tá hoảng mà nhìn cô,cái gì chứ?

Rõ ràng đây là một chàng cướp chính hăng mà lại là con trai của chủ tịch tập đoàn KS vĩ đại sao.Có điên mới thêm tin

“Chị...Za...mi...chị...n...ói...cái gì vậy”_Kyn lấp bắp tròn mắt nhìn cô

Lườm Kyn sắc lạnh giọng lạnh khốc:”Câm miệng” rồi lại quay qua nhìn chàng cướp đợi câu trả lời

Anh ta run bần bật:”Tôi...tôi...”

“Tôi không có thừa tính kiên nhẫn đâu”_Zami

Vừa dứt lời chàng cướp đã tuôn ra một tràng khiến ai cũng giật mình:”Phải!!!tôi tên Torron là con trai chủ tịch tập đoàn KS”

“Sao có thể...nh...ư...t...hế...được”_Cô bé Nayki nghe câu trả lời mà người đã nhào ra thành bún

Còn đối với Zami,tuy đã nghi ngờ nhưng không khỏi hoang mang

Torron cằm gằm mặt xuống kể:”Mọi người xem đài báo chắc hẳn cũng biết mấy năm trước gia đình tôi bị phá sản,bố mẹ do không chịu nổi áp lực nên đã ra đi ngay mấy tuần sau,gìò tôi phải một mình đơn thân nuôi em nhỏ”

“Tôi có nghe nói như vậy.Nhưng không ngờ giờ cậu lại đi ăn cắp”_Zami lộ rõ vẻ khinh bỉ

Torron xấu hổ chỉ biết nhìn đất không dám ngẩng mặt lên sợ phải gặp ánh mắt lạnh khốc kia lần nữa chắc anh chết vì đau tim mất

Mọi người không ai dám nói năng một câu,đứng là ai cũng nghe tin chấn động toàn cầu này rồi nhưng không ai ngờ rằng cậu ấm của tập đoàn KS lại đi ăn cắp,dù là phá sản thì với 1 điều kiện học tập trong gia đình hoàn hảo đó chắc chắn sẽ giúp cậu vào làm việc tại một công ty nào đó chứ

Như hiểu được được nghi vấn của mọi người,Zami tiếp tục suy đoán:”Nếu tôi đoán không nhầm thì khi còn sống trong nhà giàu cậu đã ăn chơi rất nhiều,tung hoành khắp nơi.Dù chỉ một chữ cũng không thêm học,có đúng ko”

Mọi người nghe đến đây thì càng giật mình hơn nhìn chăm chăm về phía Torron như mong rằng anh sẽ phủ nhận nó.Được sinh ra trong nhà giàu có đã là thuận thế cho tương lai lắm rồi vậy mà chỉ biết ăn cho no cái mồm,choi cho sướng cái thân mà không thêm học lấy một chữ thì quả là hoang phí tiền của mà.Nuôi loại người như này thì thả nuôi động vật còn có ích hơn ấy!!

Ngước mắt lên,ánh mắt có phần e dè của anh đảo qua một vòng,mặt ai cũng chăm chăm chờ câu trả lời của anh mà anh càng cảm thấy xấu hổ hơn,lại cúi mặt xuống mà ngoan ngoãn gật đầu.”Phải!!!Bắt đầu lên cấp 2 là tôi đã dần thân vào con đường chơi bời rồi,càng ngày tôi càng tiêu nhiều tiền hơn”

Mọi người nghe thế giọng có phần tức giận

“Đúng là người không biết tiết kiệm mà.Cậu nghĩ cậu không chịu học hành mà chỉ ngồi tiêu tiền thôi thì bố cậu có thể nuôi cậu cả đời sao.Cậu còn chẳng bằng động vật,ít ra nó còn có lợi hơn cái loại chỉ biết tiêu tiền ngồi làm cảnh trong nhà như cậu”_Kyn như không tiếp nhận nổi thông tin này mà quát lên

“Kyn,thôi đi”_Zami nhẹ giọng

Torron càng cảm thấy xấu hổ về bản thân hơn,càng hận mình hơn,đúng là cậu chưa từng nghĩ tới cảnh sẽ có ngày mất hết tất cả phải đứng đường

“Đã thế còn đi ăn cắp nữa,cậu không biết xấu hổ à”_Kyn để ngoài tai lời chị mình mà tiếp tục quát tháo cho con phần nộ

“Tôi đã nói là còn phải nuôi em nhỏ mà.Chứ tôi cũng đâu có muốn”_Torron cũng bực mình mà đáp lại

“Thế sao ngày xưa không chịu học đi,cậu có ngày này cũng đáng cả thôi”_Kyn

Bị nói đúng.Anh chỉ biết im lặng không dám nhúc nhích

Zami nghe Kyn mắng mỏ người ta vô tội vạ như thế cũng gắt lên làm ai cũng giật mình tim suýt nhảy ra ngoài.”Kyn.Có thôi đi không há”

“Em nói...”_Kyn cố biện minh

“Câm miệng.Đừng có tùy hứng mà làm loạn”_Zami lạnh giọng

Rồi tất cả lại chìm trong im lặng,từ người Zami tỏa ra một khí thế bức người khiến ai ai cũng không dám lên tiếng cả

Khuôn mặt Zami trầm tư suy nghĩ,chẳng ai dám ngo ngoe một cậu.Thình thoảng mấy tên đàn em lén đảo mắt nhìn Zami rồi lại cúi gằm mặt xuống đất như mấy cậu học trò bị giáo viên khiển trách

Còn 1 ánh mắt nữa,vẫn luôn che dấu nỗi sợ khi phải đối mặt với ánh mắt kia.Nhưng khi cậu liếc qua,vô tình à? Hay cố tình?

Điều đó chẳng còn quan trọng nữa,nỗi sợ hãi đã tan đi rất nhiều.Không thêm mây may đến cái gì gọi là ăn cắp nữa,cậu chỉ biết rằng...Người con gái trước mặt cậu,bộ đồng phục khoát lên người toát lên vẻ cá tính xen lẫn mùi vị lạnh lùng mà lại có chút quyến rũ.Gương mặt trầm tư,ánh mắt lạnh lùng đang toan tính cái gì đó,đôi mày hơi nhíu lại

Người con gái trước mặt này!!!xinh thật đấy

Có dịp nhìn bao quát cả người nàng,mọi cử chỉ hành động của nàng.Hoàn hảo và thật...tuyệt mỹ,do vừa nảy hoảng sợ mà không để ý,gờ nhìn kĩ lại...nàng đúng là người con gái có vẻ đẹp lạ lùng...điều đặc biệt hơn là...trong khoảnh khắc này anh đã lạc mất chính mình rồi

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Định khi bắt được sẽ đánh cậu ta cho hả giận,nhưng lại thôi.Không phải Zami thương xót gì cả mà là vì bỗng dưng lời nói ban nãy của chị Kiều Trang lại vang vang trong đầu cô,lúc ẩn lúc hiện.Con người ai cũng có sai lầm,con người ai cũng có hoàn cảnh riêng,đúng là một người như Torron rất cần sự giúp

đờ

Còn đang ngẩn ngơ, lơ mơ ngắm người đẹp thì người đẹp đã nhìn anh với ánh mắt lạnh lùng xen lẫn ý cười đùa từ khi nào, mà anh cũng có nhận ra đâu

“Torron”_Zami trầm giọng

Anh vẫn đờ đờ không nhúc nhích, mọi người đang trìm trong im lặng bỗng bị lời nói Zami phá nát làm cho giật mình nhìn vào tâm điểm được chú ý

“Torron”_Zami nhấn mạnh thêm một chút

Tìm mọi người đập mạnh thêm một chút, ai chẳng biết Zami sinh ra chẳng có tính kiên nhẫn mà có người còn làm lơ lời cô nói. Nỗi lo sợ chưa dâng tới nửa thì lại 1 lần nữa giật mình ai ai cũng hoảng sợ mà tí hụt

“Anh có nghe tôi gọi không, torron”_Zami quát to

“Dạ dạ...”_Torron tỉnh mộng đáp

“Vào công ty bố tôi làm”_Zami

“Cái gì cơ ạ”_Torron ngạc nhiên nhìn cco

“Tôi không muốn nhắc đến lần nữa đâu”_Zami

“Cô cho tôi vào làm ở... cô... ng. ty.. bố cô”_Torron mắt căng tròn vui sướng chỉ tay vào mặt mình hỏi lại

“Sao? Không muốn à”_Zami

“Không... muốn chứ, rất muốn chỉ là... bố cô có đồng ý không”_Torron cúi mặt xuống ra vẻ xấu hổ

Rút 1 tờ giấy từ trong túi ra đưa cho Torron: “Đây... hãy liên lạc cho tôi sau, giờ tôi phải đi rồi. Còn về phần bố tôi, anh hãy làm việc sao cho ông ấy tin tưởng”

Dứt lời cô ngoắc tay gọi Kyn đến ra lệnh: “Đi thôi, muộn rồi”

Không thấy Kyn nhúc nhích cô gắt: “Này, sao thế. Đi thôi”

“Để Torron vào làm trong bar đi chị”_Kyn e dè hỏi

Torron nhìn trân trân vào Kyn còn Zami nhưn mày hơi nhếch môi: “Sao? Thích anh ta à. Yên tâm, chị không nuốt của mày đâu”

“Không phải”_Kyn ngượng ngừng xua tay chối bù lu bù loa

“Để anh ta làm trong bar không phải quá lãng phí sao. Cái đầu óc được thừa hưởng chất xám của chủ tịch tập đoàn KS mà lại đầu tư vào bar có phải hơi thừa không em gái”_Zami nói

Vừa dứt lời cô quay mặt đi về phía xe luôn, mấy thằng đàn em thấy thế nhanh nhẹn đến bên Zami mở cửa xe cho cô vào. Vừa mới cúi người định an tọa trong xe thì một giọng nói trong trẻo vang lên phía sau: “Chị Zami, chị có thể cho em biết chị học trường nào được không

Ngoài đầu lại, cô bé Nayki đứng giữa khoảng trời ửng đỏ của hoàng hôn nở nụ cười đẹp tựa thiên thần, dáng người nhỏ bé cô đơn lặng lẽ nhìn về phía cô, tà váy theo gió mà dung chuyển phất phới, gió thổi bung tóc tung bay hỗn loạn. Thật giống 1 bông hoa nhỏ xinh đẹp lung lay trước gió!!!

Đẹp hết thấy. Nhưng trong đôi mắt trong veo kia... vẫn còn 1 cái gì đó u ám... nỗi cô đơn chôn vùi qua bao năm tháng... nỗi căm hận ẩn hiện nơi khóe mắt... nụ cười vẫn có phần gượng gạo... rất cuộc... cô bé này là người như thế nào? Đôi khi... ở người cô bé này còn tạo cho Zami một sự hoang mang không hề nhỏ

“Sweet Sun”_Mặc dù trong lòng còn nhiều nghi vấn nhưng cô vẫn trả lời thành thật, đơn giản vì biết mỗi tên và tên trường cũng chẳng ảnh hưởng nhiều đến cô. Sau khi Zami an tọa trên xe Kyn cũng lon ton chạy theo sau... khi xe đã chuyển bánh... vẫn vang vọng giọng nói trong trẻo đó: “Em cảm ơn”

“Lái nhanh hơn đi”_Zami

“Vâng”_Nitron đáp rồi nhấn ga “Vèo...”

“Cô bé vừa nãy...”_Kyn ngập ngừng rồi quay qua phía Zami, vẫn khuôn mặt lạnh tanh như mọi khi: “Em thấy có gì đó bất an”

Nghe đến đây, cô cũng quay qua nhìn Kyn hơn nhưn mày: “Hóa ra... ngoài chị còn có mày nhận ra điều đó”

“Vậy sao... chị vẫn nói tên trường cho cô bé đó vậy”_Kyn nghi hoặc hỏi

“Biết tên với tên trường không chỉ có một người hai người biết”_Cô trả lời như khẳng định điều đó dù không nói sớm muộn tra trên mạng chẳng lẽ không có?Mấy trăm cái mồm trong trường chẳng lẽ câm như hến?

Kyn gật gù ra về đã hiểu,định nói gì đó thì xe đã phanh lại một tiếng:”Kít...”

Một giọng nói kính cẩn vang lên trầm trầm”Đến nơi rồi thưa 2 chị” rồi chàng tài xế Nitron cùng thẳng đàn em nữa tiến lại mở cửa cho 2 cô gái

Zami bước ra,ánh mắt sắc lạnh quét vòng quanh,vẫn đông như trảy hội.Ánh mắt lại càng sắc bén hơn khi dừng lại tại một nhóm người kèn kiệu đang đi ra khỏi cổng trường,môi khẽ nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo cô quay lại nhìn Kyn cùng bọn đàn em chỉ tay về phía nhóm người kia:”Biết phải làm gì rồi chứ”

“Dạ...rõ”_Đáp lại với giọng điệu chắc nịch,các chàng trai lúi trong cốp xe ra mấy thùng son đã được chuẩn bị sẵn theo sau Zami và Kyn tiến lại phía đám người đó

Như nhận được vật cần,đang vui vẻ nói chuyện bỗng ngược mặt lên khi đã biết vật cần là ai thì con bé cười khinh bỉ nhìn Zami rồi quay qua đám bạn:”Không biết tiểu thư Zami con được chủ tịch tập đoàn JK nhật về căn đường chúng ta không biết có chuyện gì,chúng mày nhỉ?”

Cả bọn cười lớn chế giễu,Kyn đứng sau nghe đến đây đã muốn cho bọn này ăn vài đao vào mặt rồi,ai mà chẳng biết từ trước đến giờ những người nào dám cả gan cố tình đụng vào nỗi đau không bố không mẹ của cô thì xác định ốm đau dài dài

Định vung tay lên và cho chúng nó một phát bỗng bị Zami chặn lại,cô tức giận:”Zami à...chị...”

“Đừng động vào,bắn tay”_Zami

Bọn kia nghe thế thì,mặt mày xa xầm con bé đó tức giận bước lên hát hằm”Mày động vào ai là bắn tay”

Mọi người xung quanh bị ảnh hưởng bởi giọng nói gay gắt đã xúm lại không ít,chỉ dám đứng nhìn không dám ngo ngoe một lời

Cười chế nhạo,cô phẩy tay một phát,thẳng đàn em mang thùng son được trộn đầy đủ hương vị lại từ trước,một mùi THƠM thum thum xộc thẳng vào mũi con bé đó với nhóm người

Mồm lấp bắp liên hồi:”Mày...mà...y...định...là...m...gì”

Không trả lời câu hỏi của con bé ,bọn đàn em xung quanh bật mũi cười khúc khích còn Zami sau khi nhận thùng son không nói năng nữa lờ đi đồ ụp vào mặt con bé.Mọi người ai ai cũng bật mũi lại tránh xa khỏi tầm ngửi cười lớn,chỉ riêng nhóm bạn sau khi thấy bạn mình người nhem nhuốc bốc ra mùi THƠM thum thum thì vội vàng né tránh

Con nhỏ kia như không thể tin nổi mà hét lên:”AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...mày...mày...dám”

“Sao thế?Chẳng phải hôm qua còn mạnh miệng chửi tao,đánh lén tao ngất rồi xử bầm dập còn gì.Sao giờ lại học đâu ra cái kiểu nổi lấp thế”_Zami cười khinh bỉ

Mọi người nghe đến đây thì bàn tán xôn xao:”Bề ngoài mang danh hotgirl, hóa ra Manny còn hèn hạ đánh lén”

“Sau lần này Manny chắc chắn sẽ tụt hạng fc cho mà xem”_Hs 1

“Tao thích cánh Zami trả thù,đường hoàng như thế này có phải là rất chí khí không”_Hs 2

“Tao có khi sẽ đổi thần tượng,chi có Zami trong lòng thôi”_Hs 3

Manny nghe mọi người bàn tán thì hoảng loạn mà hét lớn:”Mọi người quên rằng sáng nay nó còn trơ trẽn ngồi trên xe anh Kenbun sao.Có khi còn tỉnh một đêm không ngủ,sao có thể kiếm fame bằng cách này được chứ.Vớ vẩn”

Mọi người lại bàn tán còn xôn xao hơn

“Mà cũng đúng,Zami hôm nay có đi cùng xe với Kenbun đến trường”_Hs 4

“Nếu Manny nói đúng thì Zami thật trơ trẽn không biết xấu hổ mà”_Hs 5

“Kenbun không thể để Zami quyến rũ được,anh ý đã có vợ rồi mà”_Hs 6

“Đúng...đúng...Kenbun phải là của Sumitty”_Hs 7

Như đã nhận được những phản hồi khiến mình hài lòng,Manny quên luôn cả việc mình đang tắm bằng trong một hương THƠM thum thum mà giễu cợt nói với Zami:”Mày nghe rõ chưa con,Kenbun đã có vợ rồi.Đừng mơ tưởng có cơ hội chiếm dù chỉ 1 chút trong lòng anh ấy”

Kyn cùng bọn đàn em nghe thế thì giật mình nhìn Zami,Zami không giận mà còn cười bọn đàn em đứng còn giật mình hơn nhìn bà chị không dám chồm mắt

“Phải!!!Tôi thừa nhận đêm qua đã ở lại nhà Kenbun”_Zami đồng đặc tuyên bố,học sinh xung quanh vừa khen cô ai cũng hoảng hốt như không tin vào tai mình

“Đấy!!!mọi người thấy chưa,cáo già hiện nguyên hình rồi.Thế nào chứ!!!Lúc này còn khen đáo để cơ mà”_Manny được thế là dở thói làm loạn,ai đứng cũng im bất không nhúc nhích

Kyn nghe thế kéo kéo giật giật tay áo Zami liền hỏi:“Chị...nói gì thế...điên à...sao..lại”

Nhìn Kyn với ánh mắt trêu mến,nở nụ cười nguy hiểm chết người nhẹ nhàng kéo tay cô ra khỏi áo mình rồi quay qua nhìn mọi người:“Tôi chưa nói xong mà”

“Mày còn gì để nói chứ...rõ ràng rành mạch thú tội vậy là tốt rồi,không cần giải thích thêm làm gì cho mệt đâu”_Manny phẩy phẩy tay giọng giảng dạy

“Để Zami nói,đừng có mà nói káo”_Hs 1

“Zami chắc chắn không phải loại người biết quyền rũ đàn ông đâu mà,tôi thấy bạn ấy rất ít nói”_1 học sinh e dè dạn mãi mới ra được chữ thì liền bị 1 thằng khác cho ăn “bốp” vào đầu.”Kẻ ngốc như mày thì biết gì chứ,nói nhiều”

“Mọi người trật tự nghe Zami nói đi”_Hs 2

“Chúng mày...”_Manny trợn mắt chỉ chỉ tay về phía đám học sinh rồi bực mình đập tay vào không chung chân dậm “Bình bịch” quát Zami:“Thôi được...Mày nói đi”

Khẽ nhếch mép cười mỉa cô từ tốn kể nể:“Tôi có nói đêm qua tôi ở nhà anh Kenbun nhưng tôi đã nói là tôi làm gì chưa...”

Cô tiếp tục:“Hôm qua tôi có xích mích với Manny và đám bạn của cô ấy,nhưng tôi lại không nghĩ rằng mình sẽ bị đánh lén từ đằng sau mà hôn mê bất tỉnh”

“Manny cô giải thích đi,không đánh nhau thắng mất được hay sao mà làm cái trò hèn hạ ấy”

“Phải đấy,gải thích cho chúng tôi biết đi”

“Sao lại đánh lén cho người ta bất tỉnh rồi mới tra tấn hả”

Đám học sinh nhao nhao chỉ chỉ về phía Manny,thực sự cô nàng này yếu thế quá rồi người đã sồn run bần bật,miệng chẳng thốt được ra 1 từ hoàn chỉnh:“T...ôi...Tò...l”

“Mọi người dừng hình,tôi còn chưa nói hết mà”_Zami đắc ý nhìn Manny mồm hôi đã đầm đìa mà còn trợn lẩn với hương vị tuyệt hảo vừa nãy được Zami ban tặng thì mùi vị khô ên luôn

Sau giọng nói lạnh khốc đầy uy quyền đó,ai cũng lặng thinh nghe tiếp

“May thay có thấy đánh nhau,mà ai cũng đều biết anh Kenbun có trách nhiệm giữ gìn kỉ luật trường,lớp phải không?Chỉ là làm tròn nhiệm vụ được hiệu trưởng giao phó thì có gì không thỏa đáng chứ?”

Khi nhận được những cái gật đầu ra đều đã hiểu ý thì nụ cười trên khóe môi cô càng niềm nở hơn:“Hôm qua tôi bị thương khá nặng,tôi không lái xe được về mà có lái về chưa chắc đã đứng nổi nên anh ý có lòng tốt giúp tôi ở nhà 1 đêm.Nhưng...tôi ở phòng khách,không có xâm phạm quyền riêng tư gì cả.Nghe đến đây,mọi người chắc hẳn cũng biết tôi trong sạch đúng không?”

“Thế là rõ ràng rồi,Kenbun là người tốt,sẽ không để cô ý nằm dưới chân đám người mà kêu đau đâu”_Hs1

“Ban đầu tôi đã nói là cô ý rất ít nói mà,sẽ chẳng đi gây sự vô cớ đâu”_Cậu học sinh được gọi là ngốc lại dạn từng chữ một mà nói

“Kẻ ngốc như cậu,mà cũng có lúc nói đúng nh”_Cậu con trai vừa cho chàng ngốc ăn “bốp” giờ lại thành xoa đầu.Bù trừ cả thôi

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Manny đứng im như phỗng,run cầm cập nhưng sau khi nghe mọi người đều theo phe Zami,sợ mình sẽ tụt hạng fc nên cô cố chống chế:“Đừng hòng lừa gạt,chứng cứ đâu”

“Việc này cô có thể đến kiểm chứng camera nhà anh Kenbun hoặc hỏi trực tiếp anh ý,tôi không có rảnh để đòi co.Suốt từ vừa nãy cũng đã tốn 36 phút 22 giây 69 tích tắc của tôi rồi,cô biết tôi không thích hoang phí thời gian mà” Zami lạnh giọng lại nhìn Manny bằng cặp mắt có tia chết chóc

Phẩy phẩy tay với bọn đàn em coi như đã xong việc rồi,đi về thôi.Bọn nó cứ đứng ngây người cười khúc khích

Mới bước được đến bước thứ 2 cô lại quay phắt lại làm ai cũng giật mình”Nitron”

“Đạ”_ Cậu con trai tên Nitron có sắc đẹp mê người cầm cái thùng sơn lại gần Zami

Cô giật lấy thùng sơn rồi tiến lại phía Manny,dù rất muốn chạy vì cô biết mình đang lạc vào tình huống nguy hiểm,nếu không chạy thì cô có nguy cơ tắm thêm 1 lần nữa cho mát nhưng...chân đã sớm hóa đá rồi,chẳng nhắc lên nổi

“Muốn thêm 1 phút nữa không”_Zami đe dọa

“Tôi...tôi”_Manny run người bần bật nhắm tịt 2 mắt lại

“Đây coi như là lời cảnh báo,lần sau mà còn dám làm những điều trái lương tâm như vậy...cả cái mạng ghê của cô chưa chắc đã giữ được đâu”_Zami lạnh giọng nói rồi ném cái thùng xuống đất,mọi người xung quanh theo phản xạ mà nhảy lên

Rồi cô đưa mắt qua đám bạn của Manny người đã nhào ra từ khi nào?”Mấy người!!!Lần này tôi tha...nghe chưa”

“Đạ...rời”_Cả đám

Định quay người đi...như chợt nhớ ra điều gì cô quay người lại nở nụ cười khiến điên đảo chúng sinh,Manny mới thở phào chưa đầy một hơi đã lại nín thở.”À...quên...tôi nghĩ cô nên về nhà giặt đồ nhanh đi,từng giây phút ở đây cũng đã đủ để máu bám chặt vào quần áo cô rồi đấy”

Nghe thế,Manny thẳng cẳng hét lên rồi chạy mất dép:”Chết toi...”

Đám học sinh xung quanh cười không ngớt,còn Zami vẫn lạnh lùng quay về phía xe đi về

Nhấn ga...Chiếc xe lao vút trong ánh chiều hoàng hôn,người cầm lái lần này lại là Zami căn bản vì cô muốn lái

“Em có thể ngồi im đi được không”_Zami lạnh lùng hơi liếc mắt qua gương chiếu hậu khi cảm thấy tiếng cười của Kyn dài dài vẫn chưa có dấu hiệu dừng

“Hahaha...haha...không thể...nh...in...đ...ược...haha”_Kyn vừa che miệng cười vừa nói đứt quãng,thật chẳng ra làm sao cả

“Vèo...”Zami tự nhiên tăng tốc đột ngột làm Kyn mặt mũi không nhận nổi cười sang mặt tái nhợt,người hơi suýt ngã ngửa

“Chị có biết tăng tốc đột ngột rất dễ...gây nên cơn đau tim không hả.Người bị bệnh tim mà ngồi xe chị sẽ lăn đùng ra mà...ch...ết...đ...ây”_Kyn cố thét to đấu tranh với sức lẫn át của gió

“Dậy chị có phải là hơi thừa không em gái”_Zami từ tốn

“Rồi rồi,chị lúc nào cũng am hiểu hết,chị Zami là số 1,đi chậm lại chút xíu được không chị”_Kyn mặt đã sớm không còn một giọt máu nói nhỏ

Khẽ nhếch môi,tốc độ giảm dần:”Dạo này yếu thế sao”

“Em dạo này sức khỏe cũng không khá khẩm là bao”_Kyn thở dài

“Sao vậy,có chuyện gì mà còn đau chị sao”_Zami giọng có chút lo lắng

“Chị đang lo lắng cho em sao”_Kyn mắt rưng rờ chăm chăm nhìn Zami

Zami phải bật cười vì cái hành động ngu ngốc của Kyn mà ẩn đầu cô một cái

“Ái da,đauuuu”_Kyn ôm đầu kêu nhỏ

“Đứng là ngốc mà”_Zami chẳng trả lời mà buông câu mỉa mai

“Chuyện vừa nãy chị thật là cao tay đó nha.Chỉ vài câu nói đã kéo hết đám fan của thù sang phe mình,còn nghĩ ra cái trò đấy nữa chứ,hahaha...”_Kyn nói được một lúc lại cười lớn

“Chị làm thế là muốn mọi người nhìn rõ cái bộ mặt thật của Manny và làm bẽ mặt nó trước mặt mọi người,hôm qua nó đã đắc không ít tội với chị rồi,như vậy không phải quá nhẹ tay sao?”_Zami ánh mắt trở nên sắc lạnh

“Nó đánh đau lắm không?Mà sao chị còn nhân từ làm gì,đổ nốt vào người nó cho khỏi phí.Chỉ biết trốn lẩn tất cả mấy thứ này lại quá trình khổ sở thế nào không hả.Chẳng biết quý trọng gì cả”_Kyn bĩu môi

“Chỉ là chả lại những gì mình nhận được thôi,có điều...phương thức khác nhau”_Zami

“Mà sao...chị biết hẳn là con trai chủ tịch tập đoàn KS”_Kyn nghi hoặc hỏi trong ánh mắt có chứa đựng sự quan tâm nhưng vẫn cố giấu đi

“Sao,Torron á.Quan tâm đến thế cơ à”_Zami là đàn chị chẳng lẽ lại không hiểu con người của Kyn,từng nẩy kế xảo làm sao che dấu được đôi mắt thánh của cô.Buông lời chọc ghẹo khiến ai đấy có phần đỏ mặt

“Chị trả lời đi,đừng có đã xoáy em”_Kyn cố chữa thẹn

“Vết sẹo”_Zami

“Vết sao?”_Kyn nghi hoặc nhắc lại

“Không nhớ vụ đánh nhau ở quán bar Kokitok vài năm trước sao,Torron chính là người ra tay cứu giúp 1 cô gái trẻ mà sơ xuất để bị phát chém bên thái dương.Nghe nói là khá đau đấy,bác sĩ chữa thế nào cũng không xóa nổi vết sẹo”_Zami

“Hình như vụ này em có nghe qua rồi,anh chàng dũng cảm đó là Torron thật sao”_Kyn

“Không sai”_Zami

“Mà sao chị nhớ rõ thế...có phải là...”_Kyn bắt đầu lén lút trên đầu

Lườn cô em gái yêu dấu 1 cái từ tốn trả lời mà không hay rằng mồm người nghe càng lúc càng mở to:“Chị tò mò về chàng trai có khí thế dũng cảm đó nên lên mạng tìm kiếm thông tin”

Vẫn chưa thấy có hồi âm,cô liếc mắt sang nhìn Kyn hơi nhíu mày,thấy cái mồm của Kyn ngoác to mà chưa có dấu hiệu định đóng lại:“Cẩn thận ruồi bay vào mồm đấy”

Ngâm lại mồm,nuốt “ực” một ngụm nước bọt,liếm liếm môi nhẹ giọng:“Chị có ấn tượng với anh ta thế sao?Còn dành thời gian để ngồi tìm kiếm thông tin nữa chứ”

“Yên tâm,chị không có hứng thú đâu mà kể ra nhìn 2 đứa cũng hợp đôi đấy”_Nháy mắt 1 cái sau câu trả lời của Zami là tiếng phanh xe gấp“Kít...”

Đôi phương chưa hiểu cái mô tê gì đã thấy tiếng đóng cửa “Bịch” kèm tiếng nói của người con gái vừa ra khỏi xe:“Chị vào nhà đây,đi cẩn thận”

Tĩnh ngộ...:“À,vâng.Chị ngủ ngon” Kyn giật nảy mình vẩy vẩy tay rồi ngồi vào ghế lái

Mà trên đường đi có thêm chú ý đâu,bị công an huýt còi mấy phát mà chưa chịu dừng.Đôi khi tự dưng lại cười làm bọn đàn em ngồi sau dựng hết cả tóc gáy tưởng bà chị mình bị điên

Vừa mới quay người bước vào cổng chợt 1 nụ cười mỉa hiện lên trên khóe môi khi bắt gặp chiếc cổng màu trắng ngà đã mở sẵn từ lúc nào.Vẫn còn thời gian để ý đến đứa con nhật bên ngoài này sao?Thế thì hơi khó tin đấy

Chậm rãi bước qua cửa chính,ánh đèn chùm trong nhà làm thu hút ánh nhìn của Zami,khẽ liếc lên đèn chùm đang chuyển màu từ từ rồi là lướt qua giá giày.Đôi Zara gót gỗ màu trắng không dính một hạt bụi sắp xếp gọn gàng trên giá,bên cạnh vẫn là đôi giày nam quen thuộc mua ở Mĩ vài năm trước đây

Nhếch môi cười lạnh lùng thêm lần nữa,Zami nhẹ nhàng cởi giày rồi đi vào.2 thân hình nhàn nhã uống trà đầu người này tựa vai người kia,ánh sáng từ chiếc TV hắt lên khiến Zami có chút khó chịu

“Tĩnh...” Tiếng TV tắt,2 ông bà giật mình ngồi thẳng dậy ngẩng đầu lên nhìn cô gái trước mặt.Cô gái lại rất tự nhiên cầm ấm trà lên tự tay rót cho mình một chén,rồi thong thả ngồi xuống nhâm nhi

“Con không thể bỏ được cái thói quen đi ra đi vào như không khí thế à,định làm bố mẹ không còn tìm mà đập nữa sao”_Người đàn ông trung niên ăn mặc chỉnh tề ngồi chiếm chỗ trên ghế nói giọng trầm trầm

Zami lại rất thân nhiên,nhâm nhi 1 ngụm nữa.Không trả lời câu hỏi mà hỏi ngược lại:“Bố mẹ vào nhà như nhà không chủ vậy sao”

Nhìn cô con gái bước bình tĩnh cách lúc nào cũng hách dịch như vậy làm 2 ông bà không khỏi thờ dãi:“Bao giờ mày mới lớn được đây”

“Sao vậy,không muốn nuôi con sao.Thích thì cứ đuổi thẳng mặt,không phải đuổi khéo thế đâu”_Zami vẫn ngang ngạnh không chịu thua

Với cái tính khí khó thể tiêu hóa nổi của Zami thì ông bà Trần đã sớm nhẫn nhịn từ lâu rồi nên chẳng có phản ứng tức giận

Hướng mắt lên nhìn bà Trần cô nhẹ nhàng mở lời:“Con không biết là mẹ lại thích giày màu trắng đấy”

“Dạo này chỉ là muốn đổi gió chút thôi”_Bà Trần nhẹ nhàng đáp

“Muốn đổi gió sao... hay là không thích đổi giày cũ nữa rồi. Muốn đổi giày” _Zami hếch môi giọng không thiếu vài phần khinh người

“Con thôi đi” _Ông Trần tức giận đặt mạnh tách trà xuống bàn

“Kia ông” _Bà Trần lay lay tay chồng mình

“Không phải sao, ông bà có coi tôi ra cái gì đâu, nhận con về nuôi cho có lệ. Cho thiên hạ biết được là mình cũng có con cho bằng bạn bằng bè, ném tiền vào mặt tự sống qua ngày. Thiếu lại đến lấy, ăn học thế nào kệ mặc xác mày, ông bà còn điều gì tôi nói oan sao” _Zami cũng không vừa, mọi kim nén như vỡ òa mà xông thẳng vào mặt ông bà Trần

2 người cũng biết sự tình khi đi gặp con sẽ là thế này nhưng không ngờ cô lại phản ứng thái quá thế này

Bà Trần vội vã chạy sang ôm Zami vào lòng thì thầm bên tai: “Bố mẹ thực sự có lỗi với con, bố mẹ đã mãi làm ăn mà không màng đến con, bố mẹ thực sự xin lỗi” Mặt bà cũng đã đầm lệ theo từng lời nói

Trong nhà này mẹ là người cô yêu thương nhất, cũng là người dù có bận bịu công việc nhưng vẫn quan tâm cô chứ không như ai kia. Cô nói thế chỉ là sợ mọi người bỏ rơi mình, sợ chẳng ai cần mình nữa, xa lánh vứt bỏ, sợ chẳng còn ai thêm để ý đến mình có còn tồn tại không nữa

Để đứng vững đến tuổi 16 như ngày hôm nay, chẳng phải đã rất kiên cường sao, chỉ cần một lời nói hay 1 chút rung động đã khiến cô ngã gục thì cô đã chẳng phải là Trần Nhật Linh rồi: “Con không sao, cung đã quen rồi” _Cô nhẹ nhàng kéo tay bà ra khỏi người mình, cô không muốn ai thấy mình yếu đuối, chính vì vậy mà lúc nào cũng lạnh nhạt với mọi người. Đơn giản chỉ muốn ai ai nhìn vào cũng thấy cô kiên cường, mình còn sống mình còn vui là tức giận và nỗi buồn bức của kẻ thù, ngại gì mà không dám che dấu cảm xúc chứ. Cũng chỉ nhỏ nhỏ chút thôi mà...

Lại đảo mắt sang nhìn thân ảnh người đàn ông cô hỏi mà trong ánh mắt không dấu nổi vẻ nghi hoặc: “Bố sang đây không chỉ ngồi uống tách trà rồi đi về chứ”

“Phải!!! Ta ghé đây cũng là có việc muốn hỏi con” _Trần Trịnh nhẹ giọng nói

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15

Kim Huyết nhìn đứa con ngồi bên cạnh mà không khỏi xót xa, làm cha làm mẹ mà suốt mấy năm trời không thêm ngó ngang tới đứa con gái này, thế có phải quá vô tâm không. Nhìn hành động càng lúc càng lạnh lùng bà càng thêm sợ hãi, cái tính cách này chẳng phải do chính vợ chồng bà tạo dựng nên hay sao. Nhưng đứa con bên cạnh quả thực nó suy nghĩ vẫn còn nông cạn, nó đâu biết được rằng bố mẹ làm thế cũng chỉ muốn nó tự lập trưởng thành hơn thôi, không muốn nó dựa dẫm nhiều quá. Cũng chỉ là lén lút dạy con suốt mấy năm qua mà thôi

“Con lại gây chuyện ở trường, mới chuyển sang từ hôm qua mà đã không ngồi yên được rồi sao” _Trần Trịnh thẳng thắn đi vào vấn đề

Đưa tách trà lên nhấp một ngụm, cô lại không trả lời ông mà hỏi ngược lại: “Bố cũng có hứng thú quan tâm chuyện của con...”

Chưa nói xong đã có tiếng tay đập mạnh vào bàn kèm giọng quát đầy giận dữ: “Con thôi đi, có người hỏi có người trả lời, bố hỏi con hỏi thì để ai trả lời đây”

Bộ ấm chen cũng vì thế là lạch cạch rung chuyển, Kim Huyết không khỏi giật mình mà khề lên tiếng: “Kia ông”

Ngược lại với hành động của bố mẹ, cô vẫn điềm nhiên nhâm nhi tách trà: “Bố mẹ phải hiểu là con không bao giờ gây sự trước, có trách thì trách cô ta”

“Manny nó rất ngoan, rất lễ phép với bố mẹ, làm gì có chuyện nó tự nhiên lại đi gây sự với con. Tự tiện đi gây sự không phải phong cách của nó” _Trần Trịnh nuốt cục tức cổ họng nhẹ nhàng

Khề nhếch môi: “Xem ra bố còn hiểu nó hơn cả con đấy nhỉ”

“Vào vấn đề chính đi” _Trần Trịnh giữ bình tĩnh nhẹ giọng, nhưng không ai có thể đảm bảo được nếu Zami còn phát ra một ngôn từ nào chọc giận ông thì ông sẽ chẳng kiềm chế được mà nổi lửa

“Bố tin nó hay tin con” _Zami

Ông Trần đứng phắt dậy mắt đỏ ngầu vì tức giận cộng thêm hay làm việc đêm khuya nữa, điểm này Zami không khó nhận ra, hai bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, quát vang cả khu biệt thự khiến người hầu đều giật mình mà suýt làm rơi bát đĩa: “Bố bảo con vào vấn đề chính đi”

Dường như việc này đã khơi gợi máu lửa trong lòng Zami, cô cũng nghiêng răng nghiêng lợi đặt mạnh tách trà xuống bàn đứng lên nhìn bố mình: “Con nói sai

sao,bố tin nó chứ đâu có tin con.Nó nói nó không làm gì bố tin,nó nói con làm gì nó bố tin.Thế con nói nó gây sự trước bố tin không,bố thừa biết con không có thói quen rảnh 1 giây làm những chuyện vô bổ mà”

Kim Huyết ngồi dưới nhìn lên 2 bố con giương mắt nhìn nhau như quân thù mà không khỏi đau lòng,còn gì xót xa bằng việc bố con cãi vã lẫn nhau chứ,bà hốt hoảng vội vàng quay sang lay lay tay Zami:”Thôi mà con”

Lại quay sang nhìn chồng mình bà ghen ngào:”Thôi mà mình,ngồi xuống có gì từ từ nói chuyện”

Trần Trịnh đưa mắt liếc sang phía bà vợ đang nước mắt ngấn nước mắt dài mà ngồi phịch xuống,Zami cũng ngồi xuống theo

“Có chuyện gì thì nói đi”_Trần Trịnh

Không trả lời luôn câu hỏi của bố cô quay lại đằng sau gọi lớn:”Hong Mạn,pha ấm trà khác mang lên đây,nguội cả rồi”

“Dạ vâng”_Tiếng cô hầu Hong Mạn vang lên nho nhỏ

Lại đưa mắt nhìn bố đưa mắt nhìn mẹ cô nhẹ giọng:”Nó đánh con”

“Nó dám đánh con á”_Cả 2 ông bà nhảy vồ lên mắt tròn ngược

Cô ngồi kể đầu đuôi lại từ việc nó xia xói này nọ rồi đến việc được Kenbun giúp đỡ

“Cũng may có thằng Kenbun”_Trần Trịnh thở phào

“Nó chính là ân nhân của con hai tuần trước là nó đó,vậy là con lại nợ ân tình người ta tiếp rồi”_Bà Trần khề nó

Cô lẳng lặng gặt đầu rồi đỡ ấm trà từ tay cô hầu gái Hong Mạn rồi rút vào tách cho bố mẹ và mình

Nhấp 1 ngụm trà cô từ tốn đáp:”Con biết,anh ấy đã nói với con”

“Ai cha...2 tuần rồi mà nó vẫn còn nhớ mặt con sao.Quan hệ không bình thường chút nào”_Kim Huyết vừa cười vừa đảo mắt sang chồng mình thì chỉ nhận được ánh mắt u tối

“Con Manny nó thực sự đánh con sao”_Trần Trịnh không quan tâm đến lời vợ mình mà chỉ chăm chăm chờ con gái mở miệng

Zami gặt nhẹ đầu:”Đồ oan cho người ta không phải phong cách con hay làm”

“Bố mẹ phải sang nhà con bé kể rõ sự tình mới được”_Trần Trịnh kiên quyết rồi nhấp 1 ngụm trà

“Kia ông...có đến mức đấy không,con Linh nhà mình cũng đã trả đũa rồi mà”_Kim Huyết nhẹ nhàng khuyên bảo

“Mẹ nói phải đấy bố,không cần chuyện bé xé ra to đâu.Chỉ cần chuyện của con bố mẹ đừng can thiệp vào là được,con lớn rồi tự biết cách giải quyết”_Zami

“Thế cũng được nhưng...”_Ông Trần nói đến đây bỗng ngưng lại,ngước lên nhìn cô con gái đang nheo mắt nhìn mình rồi đảo mắt sang bà vợ cuối cùng lại dừng trên khuôn mặt Zami:”Con có ý với thằng Kenbun không?”

Nghe xong cô chẳng có phản ứng gì mà vẫn điềm nhiên nhâm nhi tách trà nóng:”Không”

“Nó tốt mà,hay là 2 đứa...”_Kim Huyết vui vẻ chưa kịp nói xong đã bị tiếng quát của ông Trần làm cho giật nảy mình:”Bà nói vớ vẩn gì vậy”

Zami thấy thế vỗ về mẹ:”Bố làm gì vậy,có nhất thiết phải quát vậy không?Con đã nói là con không có ý gì mà”

“Vậy thì tốt rồi,nó rắc rối lắm con cũng đừng đi nhiều với nó”_Trần Trịnh

Zami nheo nheo mắt khó hiểu,bố nói thế...là có ý gì.Bỗng trong đầu lóe sáng ánh sao vàng như nhớ ra điều gì đó cô hỏi:”Công ty còn chỗ không bố?”

Trần Trịnh nghe thế mắt sáng rực bắt lấy tay con gái:”Con muốn vào làm phải không?Con muốn làm gì cũng được hết”

Đúng là chẳng mấy khi thấy con gái chăm chỉ nói đúng hơn là cô đã học hành xong xuôi cả rồi mà vẫn lóng nhông đi chơi không chịu về tiếp quản công ty.Ông đã chờ câu này từ lâu lắm rồi không vui sao được

Cười hiền,gỡ tay bố ra nhẹ nhàng nói:”Tất nhiên là không phải con rồi”

Ông Trần ịu xui,nhâm nhi tách trà:”Thế con muốn đưa ai vào làm”

“Torron”_Zami vừa nói vừa che tay lên mặt

“Phụt” “Khụ khụ” Kim Huyết giật mình lau chùi mồm mép ông chồng mình mắng nhỏ: “Ông đấy! Chẳng cần thận gì cả”

Đúng như cô dự đoán thế nào sự tình cũng thế này mà, cũng may đã lấy tay làm bìa đỡ đạn chứ không thì cái mặt nhỏ nhắn của cô sẽ hứng chịu 1 trận đại bão lớn

“Con nói cái... ừ” _ Trần Trịnh mắt trợn ngược

“Torron, con trai của chủ tịch tập đoàn KS” _ Zami vừa nói vừa từ tốn rút tờ giấy ăn trong hộp ra lau bàn tay vừa hứng chịu một trận bạo động kia

Thấy bố mình vẫn còn ngây người ngồi đó, còn mẹ thì chỉ chăm chăm lau mồm mép cho ông nên cô tiếp lời: “Sao thế? Có vấn đề gì sao? Cậu ấy không đủ khả năng sao?”

“Nhưng nó...” _ Trần Trịnh ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp câu sau mà chẳng liên quan đến câu trước: “Con thực sự tin tưởng nó sao?”

“Con tin anh ta, anh ta không có lá gan lớn để làm những việc hãm hại công ty mình đâu. Gia đình anh ta đã thâm rồi chỉ là... con muốn giúp đỡ thôi, cho anh ta 1 cơ hội để sửa lỗi lầm của những tháng ngày ăn chơi lêu lổng không chịu học hành” _ Zami vừa nói vừa nhấp ngụm trà

“Con mà cũng biết nghĩ cho người ta hay sao? Đây có phải là phong cách của con không? Hay là...” _ giọng Trần Trịnh ngày càng mờ ám nhìn con gái mình

Zami chẳng hề quan tâm đến lời nói đùa của bố mẹ mà đứng thẳng dậy hô lớn: “Hong Mạn tiễn khách”

Ông bà Trần đang nhâm nhi tách trà thì giật cả mình

“Cái con bé này, ta còn chưa uống xong trà mà” _ Trần Trịnh trợn mắt nhìn con gái

“Vậy bố mẹ cứ uống đến khi đã thì về nhé” _ Zami phũ phàng không thèm quay đầu lại

Đi đến bước thứ 4 cô bỗng quay người lại nhìn chăm chăm vào đôi mắt thâm quầng vì làm việc đêm của bố: “Bố đấy!!! Đừng cố thức khuya làm việc quá sức. Không đồ bệnh là con không có thời gian rảnh để vào viện chăm bố đâu” Nói rồi cô quay lưng bước lên tầng

Ông bà Trần thì bật cười khe khẽ tự nói chuyện với nhau

“Cái con bé này, có đứa con nào quan tâm bố mẹ kiểu đấy không chứ. Cứ nói toẹt ra là xong lại còn úp úp mở mở” _ Trần Trịnh

Kim Huyết bật miệng cười nhỏ: “Ông thừa biết nó không thích thế mà”

Trần Trịnh thờ dãi một hơi: “Chả biết như thế này lớn lên có làm được trò chống gì không đây, học xong xuôi mà vẫn lông nhia lông nhông đi chơi. Cũng may vợ chồng mình còn khỏe mạnh chán, bà nhỉ?”

“Ông thì khỏe mạnh để ra ngoài đi chơi với mấy cô thứ kí chứ khỏe mạnh để làm gì” _ Kim Huyết bữu môi quay mặt sang phía khác làm bộ giận dỗi

Trần Trịnh giật mình tiến lại ngồi sát cạnh bà vợ: “Bà ăn nói linh tinh gì đấy, hôm đấy chỉ là cô thư kí vào đưa tôi tập hồ sơ chứ có làm gì đâu”

“Thế sao tôi đứng chờ ở ngoài tận 15 phút mới thấy người ta đi ra, đưa hồ sơ mất tận 15 phút à” _ Nghĩ lại chuyện đó là máu điên của Kim Huyết bỗng bùng cháy

“Có việc nhờ cô ấy làm hộ thôi mà, bà đúng là lúc nào cũng...” _ Trần Trịnh chưa nói xong vợ đã chu chu cái miệng nhỏ nhắn lên hét vào lỗ tai ông: “Tôi làm sao, tôi làm sao...”

“Không sao, bà không sao cả. Bà là xinh nhất đẹp nhất giỏi nhất mai tôi sẽ mời bà đi ăn coi như tạ tội được chưa?” _ Trần Trịnh tăng bốc làm giảm lượng lửa trong người bà vợ của mình đi khá nhiều

Kim Huyết nhoen miệng cười: “Là ông nói đấy nhé, mà lần sau ít tiếp xúc với phụ nữ đi. Không là tôi cho ông ngồi nhà luôn thôi đi đâu”

“Rồi rồi... bà yên tâm” _ Trần Trịnh gơ 2 tay lên trong vô cùng trẻ con rồi đắm nhẹ cái vai của bà vợ thủ thi bên tai: “Đi làm mỗi vai lắm phải không?”

“Ừ hử” _ Kim Huyết tươi cười như hoa

“E hèm...” _ 1 tiếng ho khan làm cả 2 giật mình, ngồi nghiêm chỉnh vào đúng chỗ của mình

Ngước mắt lên cô con gái với dáng người nhỏ nhắn toát ra khí thế lạnh lùng bức người, giọng ông Trần tự dưng có chút run run: “Bố... đa... ng... đắm lưng cho... mẹ c... on”

Vội khua tay lấy chiếc điện thoại nằm chỏng chơ trên ghế cô quay mặt bước đi mà không quên câu nói cuối: “Thì cứ đắm tiếp đi. Ai nói gì đâu”

Dợi khi con gái đã lên cầu thang Kim Huyết đỏ mặt đánh nhẹ vào tay chồng mình: “Ngượng quá”

“Có gì mà phải ngượng chứ” _Trần Trịnh hắng giọng nói to

“Vậy sao?Ông có biết vừa nãy ông ăn nói hơi bị lố ba lố bấp không,thế mà bảo không ngượng” _Kim Huyệt ấn nhẹ đầu ông chồng mình

“Rồi rồi,cứ cho là thế đi.Thôi,đi về đi mai còn gặp đối tác bàn giao công chuyện” _Trần Trịnh đánh trống lảng chữa then đứng lên

“Cứ cho là cứ cho thế nào,rõ ràng ông ăn nói lố bấp mà” _Kim Huyệt cong cón đáp mà mông vẫn dính vào ghế sofa

“Ồ cái bà này,định ngồi đây cãi nhau tay đôi với tôi à.Có về không mai tôi còn gặp đối tác” _Trần Trịnh lấy lại vẻ uy nghiêm hắng giọng nói lớn

“Về thì về” _Kim Huyệt bực tức hung hăng lao thẳng ra cửa mà không để ý tới ông chồng còn đang đứng một chỗ ngo ngác

Ở đầu cầu thang tầng trên,1 dáng người đơn độc dựa lưng vào tường co 1 chân lên,cầm chiếc điện thoại lướt lên lướt xuống tự cười khẽ với những gì mình nhìn thấy.Khóe môi cong lên không khỏi tự nhủ thầm”Đúng là trẻ con”

“Rầm” Cánh cửa đập mạnh không thương tiếc bỏ vào phòng mà trên môi vẫn giữ nụ cười tươi vui,đúng là...đã lâu lắm rồi cô mới lại có cảm giác hạnh phúc như vậy lâu lắm rồi...nụ cười rạng rỡ vui vẻ thực sự mới hé lộ.Con trai chỉ cần nhìn Zami cũng đủ ngất ngây nhưng nếu ai đó vô tình nhìn được nụ cười này dù chỉ vài tích tắc...cũng đủ miên man suốt đời

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

“Cô chủ,đến giờ ăn tối rồi” _Hong Mạn vừa gõ nhẹ vài tiếng “cốc cốc” vừa nói nhỏ

“Tí tôi xuống” _Zami trả lời xong là lại ngâm nga theo giai điệu của bài hát,Hong Mạn cười nhỏ đáp:”Vâng ạ” Sống lâu với cô chủ như vậy,chi cần nghe giọng hát của Zami có thể biết được cô đang vui hay đang buồn,hôm nay Zami hoàn toàn khác với mọi ngày hát rất thoải mái vô tư biết là hôm nay tâm trạng cô chủ đã tốt hơn còn về phần lí do đương nhiên Hong Mạn cũng hiểu.Hong Mạn nghe mà cũng thấy vui lây

15ph sau,khi đã không còn hứng thú hát hò nữa cô mới bật dậy tắt nhạc đi xuống ăn tối,bây giờ mấy biệt thự quanh đây mới có thời gian cho cái tai của mình được nghỉ ngơi.Căn bản thói quen của Zami là đã bật nhạc thì phải bật thật to nghe mới đã,to tới mức kể cả có là phòng cách âm cũng lên lời vài lời nhạc không hề nhỏ

Vừa xoa xoa cái bụng đang réo lên âm ỉ biểu tình,vừa từ tốn đi xuống cầu thang.Mới đi đến cửa nhà bếp cô đã ngửi được mùi thơm của mì Ý rồi cô nói lớn với Hong Mạn trong bếp:”Hong Mạn,em cho tôi ăn mì Ý sao”

Đang rửa cốc chén Hong Mạn giật mình quay đầu lại thấy Zami đang ngồi vào bàn ăn nhìn đĩa mì Ý đầy sốt thơm ngon xung quanh rải rác mấy miếng dưa chuột trông thật đẹp mắt,Hong Mạn khẽ cười:”Dạ vâng,thưa cô chủ”

Cầm đĩa lên Zami định ăn miếng đầu tiên nghe thấy lời đáp của Hong Mạn bỗng neho mắt lại bỏ đĩa xuống

Hong Mạn thấy thế thì có chút hốt hoảng:”Sao vậy cô chủ,cô không thích sao,Hong Mạn nhớ rõ cô chủ rất thích ăn mì Ý mà”

“Em ra đây” _Zami vẫy tay gọi Hong Mạn mà trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ không hài lòng

“Nhưng...” _Hong Mạn nói lấp lửng nhìn về phía Zami rồi lại đảo mắt sang bộ ấm chén đang chờ cô rửa

“Em bỏ gác tay xuống,ra đây.Cái đấy để sau đi” _Zami nghiêm giọng ra lệnh

“À...vâng” _Hong Mạn tháo bỏ gác tay e dè đến gần Zami

“Ăn cùng tôi,chúng ta cùng nói chuyện” _Zami nói mà làm Hong Mạn nghe xong giật cả mình

“Không được đâu ạ” _Hong Mạn vội vàng xua xua tay

“Có gì mà không được chứ.Em đừng có làm tốn thời gian của tôi,mang xuất của em ra đây ăn cùng tôi,tôi có chuyện muốn nói” _Zami

“Vâng” _Hong Mạn biết mình chẳng thể từ chối nổi mà miễn cưỡng đi lấy phần mì Ý của mình rồi tiến đến ngồi cách Zami 1 cái ghế

Hoi neho mắt cô hỏi:”Sao thế?Có cần phải giữ khoảng cách thế không.Tôi có làm gì em sao”

“À...dạ...không không có” _Hong Mạn vội vàng khua khua tay miệng cố nặn nụ cười gượng rồi chuyển sang cái ghế bên cạnh Zami ngồi

Về không hài lòng trên mặt cô cũng tiêu tan dần rồi cúi xuống ăn miếng đầu tiên,Hồng Mận thấy thế thì thở phào nhẹ nhõm cũng cầm mặt ăn

“Tôi không muốn em xưng hô khách sáo như thế với tôi”_Zami

Hồng Mận nghe xong quay mặt sang chỗ khác hơ sặc sụa,Zami lấy 1 chiếc khăn giấy đưa cho Hồng Mận về mặt cau lại không hài lòng

Hồng Mận nhận lấy khăn lau lau rồi cúi đầu lí nhí:”Cảm ơn cô chủ”

“Cạch” Cả chiếc đĩa làm bằng inox đập mạnh xuống bàn,Hồng Mận giật mình ngược lên bắt gặp ánh mắt như quy hút máu của Zami mà không khỏi run sợ lắp bắp:”Cô...”

Lần này không để Hồng Mận nói hết câu cô đã ngắt lời,tiếng nói có phần lớn hơn chính tỏ Zami đã tức giận:”Tôi đã nói là đừng xưng hô khách sáo như vậy rồi mà,tôi luôn coi em như bạn bè chị em trong nhà.Mà sao cứ mở miệng ra 1 câu cô chủ 2 câu cô chủ,em không thích làm bạn với tôi sao.Có cần xưng hô như người ngoài vậy không?”

“Tôi đâu có dám,được làm bạn với cô thì còn gì bằng nữa,chi là tôi không muốn thất lễ mà thôi.Cũng chi là con hầu bé nhỏ chủ sai gì dặn làm gì thì làm đây,tôi nào dám tiến xa tới mức muốn thân với cô.Mọi người lại nghĩ xấu tôi muốn tiếp cận để được ăn theo,đến lúc đấy có khi cả cái công việc làm người hầu như này tôi cũng chẳng thể nào mà giữ được ý chứ.Của bên tại người,tôi mà tham lam thì sao còn có thể tiếp nhận lâu dài miếng cơm manh áo ở đây chứ” Hồng Mận thút thít kể nê hết mọi suy nghĩ của mình,việc muốn tiếp cận người giàu có thì ai chẳng muốn.Nhưng suy nghĩ của Hồng Mận lại khác,cô muốn chính mình tự kiếm ăn không muốn làm điều xấu hổ thẹn với lương tâm,và lại cô mà chèo cao thêm tí nữa để với tới cái danh hiệu làm bạn cô chủ thì thể nào cái công việc này cô cũng chẳng thể duy trì lâu dài ngã chắc chắn sẽ rất đau,còn bị chỉ trích nữa chứ.Nghĩ đến thôi đã sồn hết gai ốc,nào có lá gan lớn để làm

Zami nghe xong cười lớn,Hồng Mận mắt ngấn nước ngẩng đầu lên căng tròn mắt nhìn Zami

Cô lại rút chiếc khăn giấy thứ hai ra lau nước mắt trước sự ngỡ ngàng của Hồng Mận nhẹ nhàng nói:”Em biết tôi rất có con mắt nhìn người phải không.Chính vì em là một con người tốt có tấm lòng lương thiện không tham lam đây là điểm tôi mến em và muốn làm bạn với em.Nên lần sau hãy gọi 1 câu chị Zami được không,tôi đã dặn em phải đổi cách xưng hô bao nhiêu lần rồi mà em vẫn không chịu là thế nào?”

“Nhưng...”_Hồng Mận định nói gì đó nhưng không kịp nữa rồi một tiếng nói có uy quyền gấp vọt lên cô lại vang lên

“Đây là mệnh lệnh”_Zami nghiêm mặt nói

“Dạ vâng”_Hồng Mận chẳng biết làm gì hơn ngoài việc tuân thủ theo mệnh lệnh của Zami

Khóe môi cong lên về hải lòng chỉ vào đĩa mì Ý trên bàn của Hồng Mận:”Em ăn đi” rồi xử lí phần mì Ý của mình

“À vâng”_Hồng Mận cặm cùi ăn mà nước mắt không ngừng chảy ra,nhưng cô vẫn cố nén lại để không cho Zami biết.Từ xưa đến nay Hồng Mận sống vô cùng cơ cực,bố mẹ mất sớm một mình tự nuôi chính bản thân.Cô chẳng mong gì hơn ngoài việc tự làm tự ăn để cuộc sống sao cho chân thật và ý nghĩa,không dựa dẫm ý lại ai.Vì cô nghèo khó nên chẳng ai thêm làm bạn với cô cả,chi quanh quẩn vừa làm việc vừa nói chuyện phiếm với mấy chị giúp việc trong nhà.Đôi khi cô cảm thấy mình sống trên đời chẳng còn ý nghĩa gì nữa,cuộc sống vô cùng nhạt nhẽo,cô cứ ở trong nhà Zami chẳng đi đâu bao giờ vì cô có quen ai đâu,bạn bè còn không có cơ mà.Nhưng giờ đây,sau khi nghe những câu nói của Zami thì cô xúc động vô cùng,cuộc sống này chưa phải đã tàn phai mà vẫn còn một người muốn làm bạn với cô,vẫn còn một người có thể thân thiết nói chuyện với cô.Có thể nói Zami là niềm tin cuối cùng và cũng là duy nhất trong cuộc đời cô,thấp sáng cuộc sống cho cô có lí do để tiếp tục vững vàng sống vui vẻ hơn,không còn cảm thấy đời này chẳng còn ý nghĩa nữa

Đã đói bụng rồi mà còn phải mất vài phút đầu giờ để chỉnh sửa lại cách xưng hô của Hồng Mận với mình khiến Zami cứ ăn ngấu nghiến mà không thèm ngẩng đầu lên một cái

Miếng cuối cùng vừa cho vào miệng,cô vói tay lấy chiếc giấy lau nhẹ mép miệng,chuyển hướng sang nhìn cô gái bên cạnh.Lông màu hơi cau lại chút xíu rồi nhanh chóng dãn ra,môi bỗng nở nụ cười trông thật tự nhiên,khẽ nói:”Em sao vậy,thích khúc lóc đến vậy sao” vừa nói vừa lấy tiếp giấy ăn lau nước mắt cho Hồng Mận

Nhận lấy khăn giấy từ tay Zami tự lau nước mắt còn đang tuôn trào cô nghẹn ngào nói:”Từ trước đến giờ chẳng có ai tốt với em như chị,chẳng có ai muốn làm bạn với em ngoài chị.Trong cái cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì mà lại có một người như chị đã cho em nghị lực lí do tiếp tục sống vui vẻ.Đôi khi em tự nhủ tại sao phải lạc lõng sống trong cái cuộc sống bộn bề mà chẳng có lí do gì để sống,nhưng bây giờ đã khác.Em sẽ sống tốt thực sự vui vẻ vì vẫn còn có chị cần em,chị đã cho em lí do để em tiếp tục trân trọng cuộc sống này”

Khẽ mỉm cười búng nhẹ 1 cái lên trán Hồng Mận cô nói nhỏ:”Cô bé ngốc này.Chị sẽ làm bạn kèm người thân của em,rảnh rỗi cùng em nói chuyện dằn dặt em ra ngoài chơi đùa,thể mới biết thế giới bên ngoài nó như nào,được không?”

Hồng Mận mặt lem nhem nước mắt gạt gạt cái đầu,miệng nở nụ cười hạnh phúc

Liếc mắt nhìn đồng hồ trong nhà bếp cô đứng lên:”Tối nay chị có việc phải đi,em cứ ăn thông thả nhé”

:Vâng,chị đi vui vẻ”_Hồng Mận cười thân thiện lộ 2 lúm đồng tiền vô cùng đáng yêu

Nhìn theo bóng dáng Zami khuất dần trên cầu thang,Hồng Mận khẽ cong khoe môi lên,cô sẽ mãi ghi nhớ ngày này,ngày mà cô hạnh phúc nhất,nụ cười tràn thật nhất và ngày mà cô có thêm lí do để hiểu cuộc sống của mình có ý nghĩa đến nhường nào

“Rầm” sau tiếng cánh cửa phòng đóng lại là một âm thanh có sức vang rộng lớn.Người con gái trong phòng nằm trên giường không ngừng hát hò theo bản nhạc,bỗng dưng có một tia sáng lóe lên trong đầu Zami cô vội vàng tiến đến cái đầu đĩa tắt nhạc đi.Chỉ chờ có thể,các biệt thự xung quanh hò reo sung sướng,không phải vì cô hát quá dở ngược lại cô hát rất hay chẳng qua ồn ào quá làm ảnh hưởng đến mọi người khổ nỗi chẳng ai có gan đủ lớn để lên tiếng.Đã rất nhiều nhà chuyên đi bây giờ còn lác đác vài nhà vương bận công chuyện nên đành cắn răng chịu đựng.Vui vẻ chưa đầy 3s thì tiếng vang từ chiếc đàn ghi-ta kèm giọng hát lại vang lên,nhưng âm lượng đã giảm đi khá nhiều nên cũng không ảnh hưởng lớn lắm

Gãy từng dây đàn,gọng hát trong trẻo ngân nga bay vang bỗng nhiên bùng cháy dữ dội,như những chú chim tồng lộng được giải thoát,mang theo một khát vọng bấy lâu bấy giờ được thỏa mãn.Cứ hát mặc thời gian trôi,hát quên đi nỗi sầu,những muộn phiền trong cuộc sống,hát cho đời thêm tươi vui,hát để giải thoát cho chính mình,cứ hát và hát mà chẳng hề hay biết bên dưới cửa sổ đang có một thằng con trai đang hò hét điên loạn vì bị chó đuổi...

“AAAAAAAAAAAAA...bình bình bốp bốp...AAAAAAAAAAAAA”

Hơi nhíu mày,ai dám cả gan gây tiếng ồn lớn khi cô đang hát cơ chứ,đúng là không biết trái phải gì cô.Bực bội ném cây đàn sang một góc,lại gần cửa sổ mở toang ra một cách tàn bạo,mặt cô biến sắc khi nhìn thấy chàng thanh niên quen thuộc đang chạy vòng vòng quanh chiếc xe BMW mà không ngừng la hét.Còn nữa đằng sau,ngay sát cái miệng của chàng trai là cái miệng nhỏ xinh của con cún

Huyết sáo nhẹ cô nói lớn:”Miu miu,đừng có cắn mõng người ta”

Cún con dừng hình,thè lưỡi nhìn Zami,Tiron vuốt trán đã toát mồ hôi cười cười nói lớn:”Anh biết em thương anh mà đúng không?”

Cô liếc xéo Tiron một cái rồi cười hiền với Miu miu:”Lần sau không được tùy tiện cắn nghe chưa,phải xem xét kĩ lưỡng có sạch sẽ không mới được ăn nghe chưa”

Tiron nghe xong thì nhăn nhúm mặt mày hét lớn:”Em nói ai cắn hả?Quần của anh là hàng xịn đấy nhé vừa mới mua...”

Chưa nói xong Zami đã lên tiếng cắt ngang lời anh:”Miu miu nghe anh ấy nói chưa,quần hàng xịn vừa mới mua đó”

Tiron cười đắc thắng quanh sang nhìn Miu miu:”Thấy chưa quần anh mày là hàng xịn đấy”

“Vì thế em có thể tự nhiên cắn xé không sợ bẩn đâu”_Zami phũ phàng văng ra lời nói không thương tiếc rồi đập mạnh cửa sổ xuống,quay lưng cất bước vào phòng tắm

“Thôi mà,mày thấy anh đẹp trai thế này nên chắc không nỡ cắn đâu nh”_Tiron nhìn Miu miu vừa cười vừa lùi lại mấy bước

Dưới cửa sổ phòng Zami không ngừng phát ra tiếng la hét cùng tiếng sủa nho nhỏ của chú cún...

“Tiểu thư Zami không biết hôm nay hát bài gì mà từ đầu đến cuối toàn tiếng la hét”_Ông Vinh sống ở biệt thự bên cạnh Zami vừa xem tivi vừa nhíu mày khó hiểu nhìn con trai hỏi

“Con không biết,nhưng con thích kiểu hát này của chị ấy.Nếu đi thi chắc chắn sẽ đạt giải oscar”_Chàng trai vừa nói vừa cầm chiếc bánh quy bỏ vào miệng

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

“Ào...ào” nước từ vòi hoa sen xối xả vào mặt Zami như tạt nước,những giọt nước khe khẽ lăn theo đường trên mặt cô rồi đi xuống cổ.Trước khi ra ngoài lúc nào cô cũng phải tắm cho sạch sẽ,có ngày ra ngoài nhiều còn tắm 3 đến 4 lần một ngày

Lau vệt nước còn đọng trên cơ thể,mặc cho mình chiếc áo crop top ba lỗ màu trắng,thân dưới là chiếc quần jeans rách vài cá tính.Chải chuốt qua loa tóc tai,kề quanh mắt một viền đen nhẹ mà vô cùng sáng tạo.Đi đôi dép nữ Chosse màu đen vào chân làm tăng thêm chiều cao tôn lên vóc dáng hoàn hảo của cô.Soi gương xoay vài vòng để đảm bảo cách phối đồ của mình không có chút sai sót nào,cô nhẹ nhàng cất bước ra khỏi biệt thự

“Chị Zami mấy giờ chị về ạ”_ Hồng Mận cười khi khi lon ton đến gần Zami nhìn cô gái trước mặt mình,Hồng Mận không khỏi tròn mắt lên khen nức nở:”Oa!!!chị đẹp thật đó”

Khẽ ním cười nhẹ,cô đưa bàn tay ra vuốt vuốt mái tóc Hồng Mận nhẹ nhàng nói:”Bây giờ mới biết chị đẹp sao???Em không cần đợi,cứ để cửa khi nào về chị sẽ về”

“VẬY CHỊ ĐI VUI VỀ NHÉ” _ HỒNG MẶN mỉm cười trông đáng yêu vô cùng, cái dáng vẻ này cô bé vừa trẻ con mà cũng thật tội nghiệp

Chào Hồng MẶN Zami đi thẳng ra khỏi biệt thự mà trong đầu vẫn miên man suy nghĩ về hoàn cảnh cơ cực của Hồng MẶN. Phải nói là lại một lần nữa cô cảm thấy mình thật may mắn khi được nhận nuôi vào gia đình gia giáo như thế này. Thử nghĩ mà xem, nếu ông bà Trần không nhận nuôi cô thì có phải bây giờ Zami đã lang thang ngoài đời kiếm từng đồng một để có miếng cơm hàng ngày không. Trước giờ cô chẳng hề quan tâm mọi người xung quanh sống thế nào nên chẳng nhận ra mình có phúc phận lớn hơn hẳn người ta, giờ nhìn lại mới thấy quý trọng cuộc sống bây giờ của mình. Chẳng có ông bà Trần thì cũng chẳng còn Zami của ngày hôm nay chẳng học hành ăn no mặc ấm đầy đủ, cô cảm thấy mình có lỗi vô cùng. Thế mà xưa kia đã đòi hỏi bố mẹ quá quắt, không biết thông cảm cho công việc của bố mẹ. 1 lời cảm ơn vì bố mẹ đã nuôi cô lớn khôn cô chưa nói, 1 lời xin lỗi vì đã đòi hỏi nhiều hơn thế cô chưa nói. Cô cảm thấy mình thật tội tệ, thật không xứng làm con nuôi bố mẹ.

“Nghĩ gì thế” _ giọng nói quen thuộc của chàng trai vang vọng kèm theo sự tức giận

Ngẩng đầu lên, miu miu chẳng biết đã đi đâu rồi chỉ thấy Tiron có một chút tà toại à không rất nhiều chút tà toại mới đúng. Đầu tóc rối mù như tổ quạ, quần áo đầy dẫy vết đất bùn hình chân chó, còn nữa...

Phân môn hình như... có rách một chút thì phải... để lộ ra một khoảng màu đỏ chon chót

Tiron đứng chống 2 tay lên hông lờm lờm cô gái trước mặt

Cô cũng rất buồn cười vì cái dáng vẻ trước mặt nhưng cố nhìn mà thông thả đi lướt qua Tiron ngồi vào trong xe

Bị làm lơ, Tiron vô cùng tức giận chạy lại gần xe quát tháo Zami: “Em nhìn anh bộ dạng thế này thì gặp bạn bè thế nào đây?”

“Ý anh là tôi phải chịu trách nhiệm về anh sao?” _ Zami khẽ nhếch mép, tựa đầu lên thành ghế, 2 mắt nhắm hờ

Hừ mũi một cái, Tiron bay vào xe thắt dây an toàn cho Zami, cô giật mình nhủ may nhìn cứ chỉ thân mật của anh

“Không cần cảm kích thế đâu” _ Tiron cười khoái trá

Mắt vẫn nhắm hờ cô buông lời tự do: “Nó không đủ làm tôi cảm kích”

BMW lao nhanh ra đường như vũ bão, khẽ mở mắt nhìn chàng trai đang lái xe, tóc tai đã được chải chuốt lại, mấy vết bầm đã mờ đi khá nhiều nhưng cô còn thắc mắc... vết rách quần ở môn không biết anh ta xử lý thế nào nhỉ??

Đang tính hỏi thì một giọng nói ra về phía cột vang lên: “Không cần lo cho anh, tí đến nơi anh khoác cái áo choàng to lên là che vết rách được rồi”

“Tôi không lo cho anh, chỉ lo... tôi đi cạnh anh cũng cảm thấy xấu hổ thôi” _ Nhếch mép cười mỉa mà Zami không hay biết rằng đang có một ánh mắt rất u ám bắn thẳng trên khuôn mặt mịn màng mắt nhắm nghiền của cô

1s...2s...3s...

Sao hôm nay lạ vậy... anh ta bị Zami xia xói mà không nói năng nửa lời là sao... một hơi thở ấm nóng...

“Bốp” Mắt nhắm nghiền Zami nói khẽ: “Định làm gì thế? Đừng giờ trò mờ ám với tôi”

“Anh...đ...âu...c...ó...l...àm gì...” _ Tiron thu đầu lại gãi gãi đầu ngượng ngùng đáp

Mở to mắt nhìn chàng thanh niên đang toát mồ hôi lạnh cô cười khoái trá: “Anh chắc phải چرا được nhiều gái lắm nhỉ, nghe danh anh là công tử đào hoa, người này chưa đi người kia đã đến”

“À...đầu có, mấy cô gái kia chỉ là anh chơi đùa với chúng nó thôi” _ Tiron vội vàng xoa tay

Nhất thời không nhìn đường... may thay Zami kịp phản xạ vô lăng lấy vô lăng quẹo một vòng

“Tôi nghĩ là không nên nói chuyện nữa để anh tập chung lái xe” _ Zami giọng nói có chút giận dữ, cả đời cô lái xe tuy nhanh và nguy hiểm nhưng vô cùng để ý. Chẳng bao giờ để lộ sai sót làm ai bị thương cả

Tiron giật mình tỉnh ra, hóa ra do không để ý mà anh suýt đâm vào một cụ già qua đường may có Zami phản xạ kịp. Đúng là cô gái vừa cá tính vừa thông minh khéo léo, lại một điểm tốt đập vào mắt anh. Có phải là nàng đang gây sự chú ý với mình không, bỗng anh lơ đãng ngơ ngẩn cười với suy nghĩ của mình

“Anh bị điên hay sao mà ngồi cười một mình, có tập chung lái xe không hay muốn xảy ra tai nạn anh mới vui” _ Zami khoanh tay đặt trước ngực gất gồng, thẳng này đúng là điên chính hăng mà...

“À, đây” _ Tiron gãi gãi đầu tập trung lái xe, thi thoảng có lên lút nhìn Zami rồi tự cười một mình

Zami thì cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bầu trời ngày một tối, chòm sao lom đom hé lộ. Một cảm xúc đượm buồn trong đôi mắt, hình ảnh người con trai khôi ngô với nụ cười sáng lạng đẹp tựa thiên thần. Anh bỏ đi không một lời nói, từng nẩy năm anh không thèm tìm kiếm tung tích em ở đâu, có phải là... anh đã

sớm không cần em rồi không???

Nhưng em vẫn đứng ở đây vẫn tin tưởng mong mỗi có ngày anh trở về bên em. Trên con đường đầy rẫy những con ngõ ngoằn ngoèo, em vẫn đứng tại điểm xuất phát bắt nguồn từ hai trái tim của chúng mình, khi nào anh cần em muốn trở về tìm em, em sẵn sàng tiếp nhận anh một lần nữa tha thứ dù đó là những lí do gì... Nhưng đáp lại sự mong mỏi của em đã mấy năm rồi chẳng còn gì... Hay do em... là do hôm đó em giận dỗi anh vô cớ khiến anh chán ghét em, dù gì em cũng chỉ xin anh một lí do một lời tạm biệt... có quá khó đối với anh không? Tin tưởng đứng mãi ở nơi này chờ đợi anh... có phải? Em quá ngốc không? Rất muốn tìm một chàng trai khác... nhưng em đã yêu anh rất nhiều... phải làm sao để em quên anh đây??? Người con trai mà em hằng mong đợi từng ngày... Mãi mãi chỉ yêu mình anh...

“Kít” tiếng xe phanh gấp vang lên bất ngờ kèm theo giọng nói nam tính: “Đến nơi rồi, xuống xe thôi”

Zami vẫn miên man suy nghĩ, đôi mắt càng thêm u sầu không bắt được bất cứ âm thanh nào hết. Tiron hơi nhíu mày cúi sát mặt nhìn cô gái vẫn yên vị trong xe không nhúc nhích, bất chợt anh thấy đôi mắt đượm buồn mà đẹp như ánh sao của cô lòng không khỏi xao xuyến nhẹ nhàng nói bên tai: “EM có chuyện gì buồn à”

Hơi giật mình, cô chạm mặt anh, khẽ đẩy mặt anh ra giữ khoảng cách cho bản thân: “Tôi không sao” nói rồi cô mở cửa bước xuống xe mà đầu óc vẫn không ngừng hoài tưởng về quá khứ

Tiron búng tay phát mấy bông vệ sĩ lại gần cậu cất xe hộ, Tiron chạy lại bên Zami trên mặt không dấu nổi vẻ lo lắng: “Thực sự... em không sao chứ”

Cô bỗng quay lại nhìn thẳng vào mắt cậu, ánh mắt đượm buồn vừa rồi... phút chốc trở lên băng lạnh ghê người cười khinh bỉ: “Trời rất nhiều sao nhưng tôi thì không sao” lại cất bước đi tiếp. Dáng vẻ lạnh lùng cao ngạo đơn côi nhưng... mang lại một chút gì đó... khiến người ta thấy thương hại

Hơi ngần ngại một chút cái cô gái này... hay thật đó vừa mới buồn buồn mà giờ đã có thể lên giọng đùa cợt được rồi. Đúng là phí lòng thương của mình mà, Tiron tự nhủ thầm... rồi chợt tỉnh ra, bóng dáng người con gái cao ngạo đã cách xa hẳn bao nhiêu rồi

Vội vàng chạy lại mà không ngừng hét to: “Zami, đợi anh với”

Cô vẫn lặng lẽ chậm rãi đi, có vẻ như tâm trạng không ổn lắm, cái hành động lên hôn trộm của Tiron làm cô nhớ đến hình ảnh người con trai đó. Chỉ khi nào người ta ở gần người con trai khác mà lại nghĩ đến người con trai nào đó thì chứng tỏ Zami còn yêu người đó rất nhiều... Từng ấy năm rồi cô tự cười chế nhạo bản thân... bề ngoài ai cũng nghĩ cô thông minh khéo léo trong mọi tình huống. Nhưng về mặt tình cảm... cô thật ngu ngốc và luôn tin vào những lời hứa như gió thoảng qua bên tai... Hứa sẽ lấy cô bên cô suốt đời sao??? Thế sao lại bỏ cô chơi vui một mình cô đơn giữa dòng đời thế này??? Đây là thực hiện lời hứa với người mình yêu sao?

À không... chỉ là người mình đã từng yêu thôi... vì bây giờ có thể anh đang ở nơi nào đó vui đùa cùng cô gái nào đó... mà có hay biết em ở đây vẫn đang mong chờ

“Em có nghe anh nói gì không đấy” _Tiron đặt tay lên vai xoay người Zami lại giọng nói có phần lo lắng

“À tôi không để ý. Xin lỗi... anh vừa nói cái gì cơ?” _Zami nói giọng có chút run run bây giờ tinh thần của cô đang đi xuống đến độ âm rồi

Khẽ cười giễu cợt Tiron vuốt cằm tỏ vẻ suy nghĩ rồi buông lời nói mà ngay cả cô còn không tin được... thật sự đầu óc anh có vấn đề thật sao? “Hay là... hối hận vì không cho anh hôn bây giờ...”

Mặt anh càng ngày càng kề sát mặt cô... giọng nói càng ngày càng mờ ám nguy hiểm... tiếp lời con đang dò hơi thở nam tính một lần nữa lại phả vào mặt Zami khiến cô có phần khó chịu cùng bức bối: “Em hối hận vẫn chưa muộn đâu”

Vẫn giữ nguyên mặt khờ nhếch mép nhìn chàng trai với ánh mắt khinh bỉ: “Cả đời tôi chưa gặp ai có lòng tự tin biến thái như anh đâu đấy” Nói rồi cô bỏ đi, mặt anh từ ám muội chuyển sang đỏ bừng vì tức giận

Đuổi ngay sau lưng cô miệng không ngừng nói lớn: “Em bảo ai tự tin biến thái hả? Đứng lại cho anh”

Rõ ràng cái chiêu tán gái này đã hiệu nghiệm 99,9% mà... có cô gái nào là không đổ dưới lời nói ngọt ngào đầy sùng nịnh yêu chiều của anh đâu. Vậy Zami chắc chắn là thuộc loại 0,1 mà anh đã tìm kiếm bấy lâu rồi, bài toán khó cuối cùng cũng lộ diện... không thể để hờ bất cứ sai sót gì nữa... không là kế hoạch rước được người đẹp về 100% sẽ đổ bể

Trước mặt cô là cả một tòa nhà cao chọc trời, mới đếm đến tầng thứ 8 bỗng một giọng nói quen thuộc lảng lảng bay đến sau lưng cô nhưng... nó có phần chững chạc hơn: “Trung tâm này là của bố anh, đủ các thể loại tập nhảy tập nhót tập hát tập hò tập gym nói chung đủ cả. Có tất cả 20 tầng, các phòng đều đầy đủ các thiết bị cao cấp, dụng cụ cho các phòng tập đều hiện đại không thiếu một thứ”

“Anh trở nên nghiêm túc từ khi nào vậy?” _Zami khoanh tay trước ngực hơi nhíu mày nhìn Tiron

“À... vừa này” _Tiron cười điệu cười làm tan chảy trái tim các cô gái nhưng... Zami sau khi bắt gặp nụ cười trên môi cô trong tim bỗng nhói đau nháy lên một cảm giác quen thuộc

Thấy đối phương có vẻ hơi bàng hoàng ngỡ ngàng, chắc chắn là bước một của anh đã thành công tự cười thầm với chiến thắng hào hùng chỉ vì một nụ cười, anh đi lên vượt mặt Zami hơi cúi người làm vẻ chào đón giọng nói nam tính vang lên: “Xin mời quý cô”

Zami như người máy mà đi vào, ai mà chạm nhẹ vào người cô có thể nhận ra thân hình lạnh lùng cao ngạo này đang run rẩy rõ rệt

Cứ đi qua từng tầng anh lại dừng lại một chút giới thiệu cho cô như một người hướng dẫn viên chuyên nghiệp, giọng nói đứng đắn chừng chặc không về đùa cợt như trước nữa. Nhưng... cô như người máy đi sau lưng anh chứ những gì anh nói chẳng lọt tai cô dù chỉ một chữ

“Cuối cùng là tầng 18 tầng này là của nhóm chúng ta” _ Tiron

Nhìn nhìn nhòm nhòm xung quanh, riêng tầng này thiết kế độc đáo sáng tạo mới lạ và CHẤT hơn các phòng trước rất nhiều, máy điều hòa các thiết bị xung quanh đều hiện đại hơn, có thể thấy chủ trung tâm này đã thiên vị tầng này lên rất nhiều. Con nữa... anh ta nói tầng này dành cho nhóm chúng ta, mỗi tầng đều có ít nhất 3 phòng tập vậy mà cả cái tầng này đã to hơn nhiều so với mấy tầng dưới rồi ảm còn chỉ phục vụ họ tập thì còn gì bằng

“Đẹp không” _ Tiron nhovn miệng cười

“Nhưng sao chẳng có ai hết vậy” _ Zami nhíu mày nghi hoặc

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

“Đi theo anh” _ Tiron nhẹ giọng nói rồi chìa tay ra cho Zami bắt, cứ nghĩ là cô sẽ mặc kệ nhưng cô lại ngoan ngoãn đặt tay mình lên tay anh. Cười thầm trong lòng chứng tỏ bước đầu kế hoạch tiến hành rất thành công cái nắm tự nguyện này chẳng phải đã chứng minh anh có khả năng làm lòng cô có chút xao động hay sao?

Dù là một phần nhỏ nhoi không đáng kể nhưng cũng đủ để anh vui sướng trong lòng suốt đến khi dừng chân tại trước cửa phòng tập, Bàn tay cô nhỏ nhắn mịn màng quả thực được nắm tay cô thế này đi cả ngày anh cũng chẳng biết chán... còn ngược lại với anh cô cảm thấy cái bàn tay kia chẳng có chút cảm giác nào cả

“Sao Long thẳng Long lâu đến thế nhỉ” _ Chàng trai ăn mặc vô cùng chất ngời vắt vẻo trên ghế nhìn đồng hồ giọng có chút bực mình

“Chắc nó đang bận bên người đẹp nào đó” _ Chàng trai khác ngồi gầy gầy dây đàn mái tóc bông bênh với chiếc áo sơ mi đen trông vô cùng lãng tử giọng có phần châm chọc

“Mấy cậu đang nói xấu tôi sao” _ Từ đâu Tiron xuất hiện với áo phông đen quần ngắn nhiều túi vô cùng ngẫu nỡ nụ cười ban nãy mà Zami đứng lúc đó tình cờ đảo mắt qua nhìn anh, tìm cô lại nhói lên một cảm giác quen thuộc vô cùng đưa đón

“A... cậu đến rồi, mọi người đang...” _ Chàng trai lãng tử cầm cây ghi-ta vui vẻ ngẩng đầu lên khi bắt gặp ngoài Tiron còn có một người con gái khác thì anh hơi sững lại vì... cô ấy đẹp quá mà

Ngược lại với chàng trai kia chàng trai còn lại trong phòng vừa rồi còn tức giận khi Tiron lẻ mề lại rất thân nhiên dõ giọng giễu cợt: “Ái chà chà... lại dẫn theo em nào đến đây” vừa nói vừa tiến lại nhìn từ trên xuống dưới từ dưới lên trên Zami

“Cô ấy sẽ gia nhập nhóm chúng ta, mọi người thấy thế nào” _ Tiron

“Sao trong đợt kiểm duyệt lần trước hình như tôi chưa gặp cô gái này, chẳng có chút ấn tượng gì cả” _ Chàng trai vuốt cằm chăm chú nhìn Zami

“Cô ấy không cần duyệt, tôi chọn vào” _ Tiron

“Không duyệt là thế nào... cậu đừng có vì cái tật mê gái mà làm hỏng danh dự của nhóm vậy chứ” _ Chàng trai này không có ý sục đồ trước vẻ đẹp của cô mà lớn giọng quát Tiron

“Tôi sẽ thử ngay bây giờ thế nào” _ Zami cười bốn cợt

Nhìn cô gái trước mặt anh cười tươi: “Không thành vấn đề” rồi quay mặt sang nhìn Tiron: “Cậu kiểm đầu ra cô gái vừa xinh đẹp vừa cá tính vô cùng tự tin này thế, lần này cậu bắt được vàng rồi đấy”

“Vớ vẩn” _ Tiron mặt có phần đỏ xua xua tay

Cảm thấy không khí vô cùng ám muội lại bắt lợi cho mình anh đánh mắt sang phía chàng trai lãng tử gầy gầy cây đàn ghi-ta hỏi mà mắt cứ đảo mọi góc gác: “Nhi đâu Minh”

Chàng trai cầm cây ghi-ta tên là Trương Kỳ Minh lúc này mới tỉnh ra cười nhẹ đáp: “Đi lấy nước rồi, đợi mãi chẳng thấy cậu đến”

Một giọng nói ngọt ngào tựa thiên thần từ đâu bay đến tai mọi người,tầm mắt cũng theo đó mà hướng ra nơi phát ra giọng nói:”Nước đây mọi người”

Cô gái xinh xắn với mái tóc ngắn ngang vai điểm thêm chút tím tím,cái váy hồng đính hạt cườm vô cùng duyên dáng bắt giác Zami ngạc nhiên thốt lên:”Nayki”

“Choang” Cô bé sau khi nghe giọng nói vừa gọi tên mình cũng giật mình bởi trong phòng tập toàn mấy chàng trai quen thuộc lại xuất hiện bóng dáng cô gái kia.Người Nayki run lấy bầy

Long giật mình cùng chàng trai tên Hải Phong chạy lại hỏi han,có mỗi Kỳ Minh vẫn trầm tư đánh đàn nhưng ánh mắt của anh luôn dõi theo bóng dáng người con gái kia từ lúc cô mới đi vào phòng tập

“Em có sao không thế,chả cẩn thận gì cả”_Tiron nhíu mày lo lắng hỏi

“Để anh đi lấy bông băng”_Hải Phong nhìn vết máu trên tay Nayki rồi nhìn mấy cốc nước cam đã tan tành trên khay nằm lịm dưới đất

“Em không sao chỉ là có chút giật mình”_Nayki cười trấn an mọi người mà mắt có phần đảo sang bóng dáng người con gái kia

Zami nhìn hành động của Nayki mà hơi nhíu mày nghi hoặc,có chút giật mình sao?Hành động như thế rõ ràng theo con mắt tinh đời của cô có thể thấy ánh mắt Nayki nhìn mình là không hề giật mình mà có phần ngạc nhiên xen lẫn... tức giận và con không muốn thấy cô ở nơi đây nữa.Lại cái cảm giác đó...rốt cuộc cô gái này là như thế nào đây.Sao lúc nào gặp Nayki trẻ con đẹp tựa thiên thần mà cô lại cảm thấy có một mối nguy hiểm rình rập

“Zami Zami,em sao vậy”_Tiron lo lắng nắm vai Zami lắc mạnh

“À,tôi không sao”_Zami

Đưa Zami ngồi xuống ghế anh cũng ngồi bên cạnh giọng có phần bất an.”Nói thật với anh biết đi,hôm nay em sao vậy lúc nào cũng thù người ra,em mệt đúng không để anh đưa em về nhé”

“Tôi đã nói với anh một lần rồi, trên trời rất nhiều sao nhưng tôi thì không có sao nào cả”_Zami

Hải Phong vừa bồi thuốc vào tay Nayki vừa cười khanh khách:”Lần đầu tiên tôi thấy một cô gái dám cả gan trêu tức Tiron nhà ta đấy”

“Anh tập trung bồi thuốc cho em đi,suốt từ lúc nãy toàn bồi ra ngoài là thế nào”_Nayki chu chu cái miệng nhỏ nhắn trách móc Hải Phong

Chàng trai có vẻ thích Nayki cứ mỗi lần cô bé lên tiếng là cậu lại im bất,nhưng dường như người cô bé thích lại là Tiron cái ánh mắt đó...vừa có gì đó khát khao lại nồng nàn tình yêu...còn mang một vẻ quen thuộc...Không nghĩa nữa không nghĩa nữa thứ gì liên quan đến Nayki cũng đều rắc rối khó hiểu hết cả,đẹp các ý nghĩ ra khỏi đầu cô hỏi Tiron:”Đầy đủ mọi người chưa”

“Nhóm có thể này thôi,đủ rồi,mà em hỏi làm gì”_Tiron

“Bắt đầu màn duyệt được rồi đấy”_Zami nói rồi đứng lên đi về phía sân khấu

“Chị Zami đến đây là để gia nhập nhóm sao”_Nayki hỏi mọi người trong đấy mắt ánh lên vẻ không hài lòng nhưng miệng lại cười có vẻ rất vui

“Đúng vậy”_Tiron mỉm cười nhìn cô gái cá tính đứng trên sân khấu,khoan đã...chợt tỉnh ra vừa rồi Nayki gọi chị Zami sao?:”Này này Nhi,em gọi chị Zami”

Từ khi nào cô bé đã lon ton đứng cạnh bắt lấy bàn tay của Zami nói lớn:”Em mới quen chị Zami trong chiều hôm nay,chị ấy đã giúp em tóm tên cướp móc túi” rồi lại đảo mắt sang nhìn Zami nở nụ cười rạng rỡ:”Một lần nữa cảm ơn chị”

Cười nhẹ:”Không có gì,lần sau nhớ cẩn thận”

Dường như lời nói vừa rồi của Nayki làm hai trái tim của hai người con trai bỗng đập mạnh.Cô ấy...bắt cướp ư?

“Thôi chị thì tốt nhé,em tin chắc chắn chị sẽ thành công”_Nayki cười nhẹ giờ một nắm đấm lên giật giật cổ vũ

“Cảm ơn em”_Zami xoa xoa đầu cô bé

Sau khi mọi người đã yên vị ngồi lắng nghe,Kỳ Minh cùng Hải Phong cũng ngồi vào bộ dụng cụ đàn ghi-ta với trống của mình...

“Em muốn hát bài gì”_Kỳ Minh nhẹ giọng nói

Zami định trả lời thì giọng nam nhân vô duyên vô cớ vang lên đầy phấn khích:”In the end đi,tôi muốn nghe cô ấy hát bài này”

“Không được đâu,bài này không dễ mà”_Kỳ Minh mặt có vẻ lo lắng nhìn Tiron

“Cậu đang lo lắng cho cô ấy sao”_Tiron mặt mày xầm xì tức giận

“Tôi chỉ nói những điều đúng thôi mà”_Kỳ Minh cũng giận dữ không kém

“Thôi thôi,hai ông đừng làm mất thời gian nữa quyền quyết định ở Zami mà hai ông cứ xồn xồn lên như...”_Hải Phong chưa nói xong đã bị hai âm lượng lớn đổ vào tai:”Như cái gì”

Không để ý đến hai thằng bạn Hải Phong quay sang hướng lên Zami giọng vui vẻ:”Zami em muốn hát bài gì”

“In the end”_Zami

Mọi người có chút sùng sốt ngược lại về mặt Tiron rất hưng phấn vì anh biết cô hát bài này còn đỉnh hơn cả anh.Chỉ là muốn lần đầu gặp mặt đã gây ấn tượng tốt với mọi người nên anh đề nghị không ngờ lại có người phản đối khiến anh bức mình vô cùng,nhưng giờ cô đã theo ý anh chọn In the end rồi thì trong lòng cũng thấy thỏa mãn

“Không cần đề ý Tiron đâu,em có chắc là mình muốn hát bài này không”_Hải Phong quan tâm hỏi vì trước tới giờ các cô gái chàng trai đến dự thi chẳng bao giờ chọn bài này vì đối với họ hát bài cần lấy rất nhiều hơi vô cùng khó

“Không sao đâu”_Zami

“Tôi sẽ lên hát đệm cho em”_Kỳ Minh buông cây đàn lên sân khấu cùng Zami

Tiron thấy vậy vội vội vàng vàng chạy lên:”Cậu phải ở dưới đánh ghi-ta đệm là đệm thế nào”

“Bài này không hát đệm làm sao em ấy hát được chứ”_Kỳ Minh gân cổ lên cãi

“Cô ấy tự hát được không cần đệm hát”_Tiron cũng không thua kém

“Cô ấy là con gái lấy đâu ra hơi mà không cần đệm”_Kỳ Minh bức mình quát to

“THÔI,hai người về đi tôi không cần”_Một giọng nói đầy tức giận hét to làm hai cái màng nhĩ của hai anh chàng đau điếng

2 anh trở về chỗ ngồi của mình,Tiron cùng Nayki cũng lòi dụng cụ ra

1...2...3

Nhạc nổi lên...

It starts with one...

One thing,

I don't know why,

It doesn't even matter how hard you try,

Keep that in mind,

I designed this rhyme,

To explain in due time,

All I know,

Time is a valuable thing,

Watch it fly by as the pendulum swings,

Watch it count down 'till the end of the day,

The clock ticks life away,

It's so unreal,

You didn't look out below,

Watch the time go right out the window,

Trying to hold on,

Didn't even know, I wasted it all,

Just to watch you go,

I kept everything inside,

And even know I tried,

It all fell apart,

What it meant to be,

Will eventually be,

A memory of a time, when ,

I tried so hard and got so far,

But in the end,

It doesn't even matter,

I had to fall,

To lose it all,

But in the end,

It doesn't even matter

Dường như đến đoạn điệp khúc nhạc càng ngày càng dữ dội hơn, có thể làm bùng cháy cả cái tầng 18 này. Zami đứng trên sân hát hết sức, lấy hơi theo những cách mình đã học cho hiệu quả nhất. Nhìn xuống dưới... về mặt ai ai cũng nổi lên sự phấn khích, mọi người chỉ chăm chú vào giai điệu bản nhạc, vừa rồi Tiron cùng Kỳ Minh cãi nhau ác liệt mà giờ đây về mặt họ vô cùng thoải mái. Còn Nayki nữa, ánh mắt lộ vài tia căm phẫn đã biến mất giờ chỉ còn một đôi mắt biết nói lên niềm đam mê rock cháy bỏng. Hải Phong miên man đánh trống chân đệm theo nhịp không dấu nổi anh đang bị cuốn hút theo cả nhạc và lời. Đứng trên đây, cô mới nhận ra bọn họ đều là những con người bấy lâu cô tìm kiếm, đam mê rock thực thụ nhiệt huyết vì nó, chỉ cần đứng trên sân hát hay ngồi vào bộ trống cầm cây ghi-ta thả hồn theo nhạc, mọi cảm xúc đều bay đi mất. Trong mắt họ chỉ còn niềm đam mê cháy bỏng không thứ gì có thể phá vỡ rào cản này, thật đáng kính nể !!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

“Bóp bóp bóp”

Nhạc vừa tắt, tiếng vỗ tay đều đặn vang lên không ngớt. Đoạn cuối do Zami nhắm mắt hát nên chẳng biết ai là chủ nhân của tiếng vỗ tay đầy tán thưởng này, hướng mắt nhìn ban nhạc trước mặt. Họ vẫn ngồi yên mặt có phần phấn khởi nhìn ra ngoài cửa, Zami cũng theo đó mà đánh mắt theo. Một người con gái mặc chiếc áo thun màu ghi phối với màu đen ở 2 bả vai, chính giữa là con số 56 vô cùng giản dị, bên dưới mặc chiếc quần sooc màu đen ngắn nhìn chung thật hấp dẫn và xinh đẹp với mái tóc dài xoăn gọn sóng, người cô gái này toát ra một sức hấp dẫn khiến ai nhìn đều không thể rời mắt cả nam nhân lẫn nữ nhân kể cả Zami cũng bị hút hồn theo nhìn không chớp mắt. Cô gái nở nụ cười sáng lạn tiến lại gần chỗ Zami, một giọng nói đầy phấn khởi không dấu nổi sự kinh ngạc của Kỳ Minh vang lên: “Chị Maily, em tưởng chị bay rồi” Theo sau là những tiếng bước chân ngày càng dữ dội càng nhanh nhẹn, thoáng chốc quanh cô đã có bao nhiêu khuôn mặt hướng tới nhìn Maily

Trên mặt ai cũng lộ rõ sự hưng phấn lẫn nỗi nhớ không ngớt, chỉ riêng có anh chàng Kỳ Minh này là ánh mắt chứa đựng cả ngàn trái tim. Từ lúc đầu nhìn cừ cừ cũng thừa biết anh chàng này rất lạnh lùng mà có thể vui mừng vì sự xuất hiện của một người con gái như thế này chắc chắn là tình cảm không đơn giản chỉ là bạn bè rồi

“Chị đã hoãn chuyến bay lại, chị muốn cùng các em mở tiệc chia tay” _ Maily nhìn bề ngoài thế nhưng lại rất thân thiện nở nụ cười vui vẻ với mọi người

“Sao không nói với chúng em chứ” _ Tiron nghịch ngợm thúc vào sườn Maily

“Thằng này... muốn tạo một chút bất ngờ thôi mà” _ Maily nói rồi chuyển hướng sang nhìn Zami kéo sát cô vào lòng, đặt tay choàng qua vai cô nói với vẻ vô cùng tự hào: “Các em đây!!! kiếm được người mới mà không thèm thông báo với chị một tiếng. Nhưng không sao, phần trình diễn của cô bé này vô

cùng ấn tượng có khi mai sau còn có tiếng hơn cả chị ấy chứ” Maily nhìn Zami mỉm cười triu mến

Nổi tiếng hơn cả chị? Vậy cô gái trước mặt chắc hẳn là thành viên cũ của nhóm rồi,thậm nào nhìn thoáng qua về mặt mọi người khi nhìn cô là biết cô gái này đối với họ rất đặc biệt

“Chị Maily nói đúng đấy,Zami rất có triển vọng,phải không mọi người?Tôi thực sự cũng rất ngạc nhiên về tài năng của cô bé” _Hải Phong cười tươi vỗ nhẹ vai Zami rồi quay sang nhìn Tiron với ánh mắt nham hiểm”Mắt thẩm mỹ của cậu cũng không tồi lắm nhĩ,cô gái này cả về đẹp bên ngoài lẫn tính cách bên trong cái gì cũng thật hoàn mĩ.Không chiếm lấy nàng cẩn thận mất lại hối hận”

“Cậu nói cái gì vậy” _Tiron có chút thẹn cổ nhả mặt phủ nhận

“Bao giờ chị đi” _Kỳ Minh bỗng đứng lên tiếng

“Chắc vài ngày nữa” _Maily giọng có phần dịu dàng ngọt ngào hơn,trong ánh mắt chứa đựng một nỗi buồn không vui

Chẳng lẽ?Hai người này...có quan hệ yêu đương sao?Vậy sao vẫn xưng hô chị em?Hay là họ yêu đương không công khai...

“Em có chuyện muốn nói với chị,lên sân thượng một chút đi” _Kỳ Minh giọng cười nhìn Maily

Maily gật nhẹ đầu nói với mọi người:”Chị đi nói chuyện với Minh một chút các em cứ tập luyện đi nhé”

“Được” cả đám vui vẻ đáp rồi chụm đầu lại nói chuyện vui vẻ

Riêng có Zami là lặng yên nhìn bóng dáng Maily khuất dần sau cánh cửa phòng tập,mặt cô đắm chiêu suy nghĩ,hai người họ...có phải đang dấu diếm điều gì không??? Zami có chút tò mò về hai người kia,trông họ vô cùng bí ẩn...

“Zami à...em sao thế” _Tiron từ đâu bỗng lên tiếng làm cô có chút giật mình

“Không sao,nhưng cô gái đó là ai vậy” _Zami vừa nói vừa nhìn ra cánh cửa đã không còn bóng người

“À,là chị gái của Kỳ Minh” _Tiron

“Đùng” tiếng sét vang thẳng trên đầu cô.Là là...quan hệ chị em ư?Vậy sao hai người họ...Hóa ra là quan hệ chị em nên mọi người mới không quan tâm hai người họ làm gì mờ ám,vì ai cũng nghĩ chỉ là chị em muốn nói chuyện với nhau

“Thật sao” _Zami nhả mặt hỏi lại như không tiếp nhận nổi những thông tin vừa rồi

“Nhưng họ không phải chị em ruột thịt gì cả” _Tiron

Câu này càng làm Zami sững sốt thêm”Là sao”

“Bố Kỳ Minh nhận nuôi Maily hồi bé bố mẹ chị ấy phải đi làm việc ở nước ngoài 13 năm giờ trở về đón Maily sang,chỉ thế thôi” _Tiron

“À ra thế” _Zami

“Chị ấy...xinh lắm đúng không” _Tiron ra vẻ tự hào khen ngợi Maily

“Anh thích chị ấy sao” _Zami

“Không,anh không thích yêu người hơn tuổi” _Tiron trả lời xong mặt lại ánh lên chút nham hiểm,từ từ ghé sát mặt cô thì thầm”Em...ghen sao?”

Hơi nhếch mép,”Bốp” một phát vào mặt Tiron:”Có vẻ như bệnh ảo tưởng của anh không có cách nào chữa trị nhĩ”

Ôm mặt Tiron gắt gỏng”Em đó!!!bỏ cái thói lúc nào cũng bắt nạt người khác đi”

“Long,ra đây xem hộ tao cái trống vởi” _Hải Phong cùng Nayki đứng cạnh cái trống hết nhòm xuống lại hướng mặt gọi Tiron

“Được” _Tiron đáp rồi quay sang nhìn chằm chằm vào Zami:”Chờ anh chút”

Tự nhiên cô muốn vào nhà vệ sinh,đi lại gần hỏi Hải Phong:”Nhà vệ sinh ở đâu hả anh”

“À,ra ngoài hành lang nó ở ngay bên tay trái” _Hải Phong vừa nói vừa chỉ ra cái cửa

Zami không nói gì mà lẳng lặng đi ra không quên khép cửa,đưa tay lên định chạm vào công tắc tự nhiên một giọng nói nam tính vang lên:”Không được,sao có thể thế được,em không muốn”

Đây...chẳng phải là giọng nói của Kỳ Minh hay sao?Rút tay lại,tính tò mò bỗng trở dậy,cô nhẹ nhàng lén lút từng bước đi lên cầu thang,gió từ sân thượng thổi vào làm cô có chút lạnh lẽo,nhìn qua thành cầu thang.Một đôi trai gái khuôn mặt vô cùng buồn bã,chàng trai có vẻ rất tức giận

Maily lại vô cùng bình tĩnh tiến đến nắm chặt vai Kỳ Minh: “Em nghe chị nói đi, bố em luôn coi chị như con gái ruột, ông không muốn chúng ta yêu nhau”

Gật phắt tay Maily ra Kỳ Minh giận dữ quát: “Thôi đi, chị đâu phải con ruột của bố chỉ là con nhận nuôi có gì mà chúng ta không thể yêu nhau chứ”

Hơi ngỡ ngàng vì hành động quá khích của Kỳ Minh, Maily nhẹ nhàng: “Minh à...” chưa nói hết câu Kỳ Minh đã vồ tới hôn ngẫu nhiên đôi môi đỏ mọng của Maily, có thể thấy yêu thương cậu dành cho Maily là rất nhiều khát khao vô cùng. Do không chịu nổi mà hơi thở cũng đã mất dần Maily ản Kỳ Minh ra, một giọt nước mắt khẽ rơi xuống cô nhỏ giọng: “Chúng ta không thể đâu mà”

“Có phải chị muốn ra nước ngoài để tránh em đúng không, chị đã không còn yêu em đúng không?” Kỳ Minh nói trong thất vọng

“Chị đã nói chúng ta không thể mà” Maily gần như hét lên mà chạy, Zami cũng vì hành động này mà giật mình chạy vội trở lại phòng vệ sinh, nếu để bị phát hiện chắc chắn chẳng hay ho chút nào. Trở lại phòng vệ sinh cô đóng chặt cửa lại như sợ họ phát hiện ra, lấy nước tát vào mặt mình, nhìn chằm chằm cái gương mặt ướt sũng trong gương. Hóa ra... không chỉ trái tim cô bị tổn thương bởi năm đó... mà rất nhiều người cũng không mấy suôn sẻ trên con đường đi tìm hạnh phúc... vậy mà từ trước tới giờ Zami vô cùng tự ti cảm thấy mình là người bất hạnh nhất thế gian mà không biết rằng còn có những người yêu nhau mà bị rào cản ngăn cách không thể đến với nhau... Như vậy còn đau khổ hơn nhiều...

Sau một hồi tạt nước cùng đi vệ sinh cô trở lại phòng tập với dáng vẻ lạnh lùng. Vừa mới bước tới cửa, giọng nói của Tiron đã vang lên: “Zami em vào đây” cùng với cái vẫy tay hối thúc bước chân Zami

Đi nhanh một chút về hướng Tiron đang ngồi, anh cầm cây đàn ghi-ta về mặt phấn khởi: “Em nghe thử xem đoạn anh vừa mới sáng tác được thế nào nhé”

“Được” Cô trả lời rồi ngồi xuống cạnh anh. Thoáng chốc mắt cô bỗng đảo qua dòng chữ to viết theo kiểu Graffiti trên rèm sân khấu

Khẽ lẩm bẩm đọc theo dòng chữ: “Demon life”

“Phải” Một giọng nói lạnh lùng vang lên kèm theo tiếng bước chân chậm rãi, hướng mắt sang phía phát ra giọng nói. Kỳ Minh đã lấy lại vẻ bình tĩnh lạnh lùng từ khi nào như chưa từng có một Kỳ Minh tức giận đau buồn trên sân thượng

Thấy cô không nói gì anh tiếp tục nói, 2 tay vát chéo sau lưng giọng nói trầm ổn: “Đây là tên nhóm. Long chưa nói với em sao?”

Cô không trả lời Kỳ Minh mà mắt đầy lửa giận chiếu lên người chàng trai bên cạnh vẫn đang miên man đánh đàn: “Sao anh không nói cho tôi biết”

“Đoạn vừa rồi em nghe hay không?” Tiron bỗng dừng ngẩng đầu lên cười dịu dàng hỏi Zami còn cô thì vô cùng không hài lòng nhìn Tiron

Anh hơi nhíu mày phe phẩy cánh tay trước mặt Zami: “Sao thế? Anh đánh dở lắm sao”

Điều này chứng tỏ vừa rồi đánh đàn anh rất nhập tâm không hay biết đến câu hỏi của Zami

Giữ chặt cánh tay đang di chuyển trước mặt cô quay sang Kỳ Minh vẫn đứng lặng nhìn bọn họ rồi lại nhìn Tiron: “Kỳ Minh nói Demon Life là tên nhóm, anh không có nói điều này cho tôi biết”

Hơi cười anh nhẹ nhàng gỡ bàn tay của cô ra tiếp tục gảy đàn giọng nhẹ nhàng mang một chút ngọt ngào: “Chẳng phải em bảo anh tập trung lái xe không lại gây tai nạn sao”

Lườm anh một cái sắc bén, miệng cô phun ra một loại hàn khí chết chóc: “Được lắm” Khiến Tiron đang nhập tâm đánh đàn cũng buông cây đàn xuống mà toát mồ hôi lấp bắp: “Em...”

Chưa nói hết câu cô đã mỉm cười “thân thiện” phun ra từng từ làm anh run rẩy mà làm theo: “Anh có vẻ nóng lắm nhì, cởi áo choàng cheo lên mặc áo đi” vừa nói cô vừa đánh mắt sang cái mặc màu trắng ở góc phòng

Nhất thời anh chẳng nghĩ được gì càng không để ý đến ý đồ xấu xa cô sắp thực hiện mà cứ như người máy tự động đi đến chỗ mặc áo cởi áo choàng ra cheo vào

Bỗng một giọng nói vô cùng dễ thương nhưng lời nói không dễ thương chút nào vang lên: “Ồ... anh Tiron mong anh rách một mảng lộ quần... ừm ừm” Nayki chẳng may nhìn thấy ngạc nhiên mở to mắt nhìn chằm chằm vào “mông” Tiron không từ chủ được mà phun ra chưa nói hết anh đã bịt miệng

Nhưng... sự thật phũ phàng lúc anh phát hiện mọi người đã nghe đủ những gì cần nghe rồi. Anh giờ đây là tâm điểm chú ý của mọi người, ai ai cũng hướng mắt nhìn Tiron đang đứng bịt miệng Nayki lại, duy chỉ có Zami vẫn từ tốn xem tạt chí thỉnh thoảng nhấp ngụm nước cam Hải Phòng đưa

Mặt Tiron đỏ bừng như quả cà chua, vừa xấu hổ vừa tức giận. Thì ra anh đã trúng thuật thôi miên của Zami mà làm không suy nghĩ... quả này anh quyết không tha cho cô... nhưng... trước khi đụng được vào cô phải nếm bao mùi vị chộc tức của mọi người... không hay chút nào...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Nhất thời không khí im lặng,cô khẽ nhếch mép đã diệt cỏ phải diệt tận gốc mới được nhẹ nhàng phun ra từng từ từng chữ:”Chẳng là Tiron bị chó cắn đúng không,cũng không có chuyện gì,mọi người không cần đề ý”

Mặt Tiron càng đỏ hơn từ giọng nói của anh Zami có thể đánh hơi lấy mùi nguy hiểm”Zami...”

“Cậu bị chó cắn ở mông thật sao”_Hải Phong nói nhẹ nhàng cùng về mặt nham hiểm

“Tôi không nghĩ là cậu cũng có quần nhóc màu đỏ đấy”_Kỳ Minh vừa nói vừa đi lại gần Tiron

“Chị chưa từng nghe nói em cũng có thú vui trên chó”_Maily trêu chọc

Bởi lẽ từ trước tới giờ bắt lỗi sơ hở của Tiron là điều vô cùng khó khăn,vậy mà... giờ đây một cô gái thú vị từ trên trời rơi xuống giúp đỡ làm bề mặt Tiron thì quả là thú vui cả năm có một lần

Buông Nayki ra Tiron đầm đìa mồ hôi xua xua tay:”Không phải...không...”

“Hahhahhhahhhahhaha...”

Một tràng cười khoái trá cùng lời nói chế nhạo chọc ghẹo vang lên không ngớt...

Vẫn từ tốn nhâm nhi ly nước cam,một bóng đen từ đâu bay đến che khuất ánh sáng làm cô không có chút thoải mái đọc tập chí.Đặt cốc nước lên bàn bên cạnh,ném quyển tạp chí qua một góc,vắt đùi trái lên đùi phải ngược mắt lên nhẹ nhàng hỏi:”Có chuyện gì cần tìm tôi sao”

“Em có thể ngồi đây bình thần như vậy sao”_Tiron nghiêng răng nghiêng lợi

“Không bình thần thì làm gì đây”_Zami nhâm nhậm nước cam

“Em...”_Tiron như muốn tức điên lên thì lại có một giọng nói vang lên.”Tiron bắt đầu thôi,mất nhiều thời gian rồi”_Tiếng Hải Phong vang lên

“Được”_Trả lời câu hỏi của thằng bạn Zami còn chưa định hình trời đất là cái gì thì đã bị kéo đi,cô vô cùng ghét cái hành động tự tiện này nên kéo tay Tiron đang nắm tay mình ra mặt nhăn nhó:”Đừng đụng vào tôi”

Anh hơi ngờ ngàng ytong mắt thoáng qua chút ý buồn...trong lòng em...anh không là gì sao...?

“Tiron...qua đây...nhanh lên”_Hải Phong vẫy tay hối thúc

“À...ừ”_Đáp qua loa anh tiến đến phía mọi người đang đứng chụm lại với nhau

Nayki nhí nhảnh vẫy tay miệng cười không ngừng nghỉ:”Tiron anh lại đây”

Lặng lặng theo cái vẫy tay của cô bé mà lại gần,mọi người đều đã đông đủ dường như chỉ chờ mỗi anh,tâm trạng của anh bỗng bất ổn có vẻ như hành động cự tuyệt vừa rồi của người con gái đó làm trái tim anh có chút nhói đau...Cái cảm giác đau nhức mới mẻ này...anh chưa từng trải qua...phải chăng?Anh đã yêu?

“Cậu đánh thử đoạn đàn vừa sáng tác xem nào”_Kỳ Minh

“Được”_Tiron đáp xong liền ôm cây đàn ghi-ta màu đỏ lên

Theo nhịp mà gảy từng dây từng dây từng dây...ai cũng chăm chú lắng nghe về mặt họ thật sự rất nghiêm túc cùng chăm chú.Đoạn nhạc này...là đoạn nhạc anh định đánh cho cô nghe thử ư?Sao Zami lại chẳng có chút ấn tượng gì cả...nó mạnh mẽ hơn quyết liệt hơn...vô cùng lạ lẫm...

“Zami chị thấy thế nào”_giọng nói ngọt ngào của Nayki bỗng dưng vang lên,cô giật mình thoát khỏi dòng suy nghĩ nhìn vào ánh mắt lại chứa đựng vài tia hận thù kia bất giác cười nhẹ:”Cũng được”

“Ok vậy coi như xong rồi nhé,cậu về nhà đánh tiếp đoạn cuối cho tôi”_Hải Phong ra về lạnh đạo nói rồi quay sang hướng Zami và Nayki đưa mỗi người một bản:”Hai em về học lời đi nhé,hai đứa song song cùng thể hiện hát chính”

“Hát chính ư?Hai giọng nữ sao?”_Nayki có phần ngạc nhiên hỏi Hải Phong

Zami cũng ngạc nhiên không kém nhìn chăm chăm vào bản nhạc Hải Phong đưa...

Hải Phong có phần bối rối trước câu hỏi của Nayki nhất thời không nói được gì,bỗng một giọng nói đầy uy quyền cùng vui vẻ vang lên gờ rồi cho

anh.”Bản nhạc này do chị sáng tác,chị sáng tác chính là dành cho chị cùng Nayki nhưng...”_Tiếng Maily nhỏ dần rồi rơi vào vô vọng

Nhất thời...căn phòng chìm trong yên lặng,liếc nhìn đồng hồ treo tường Kỳ Minh nói lớn:”Đã 10h rồi,về thôi có gì mai đến bàn tiếp”

“Được”_Mọi người vui vẻ đồng ý

“Anh Tiron đưa em về”_Nayki chạy đến ôm chầm lấy Tiron,về mặt dịu dàng đáng yêu vô cùng nghĩ rằng sẽ chẳng ai cự tuyệt nỗi khuôn mặt này mà Tiron có thể thản nhiên cười nhẹ.Anh gỡ tay cô ra:”Nayki à,anh còn phải đưa Zami về nữa...hôm nay e rằng không được”

“Để anh đưa em về”_Hải Phong cười tươi

“Không không...em muốn Tiron đưa em về cơ”_Nayki làm nũng phụng phịu cô là trẻ con không để ý hay là không quan tâm mà không hay biết chị một lời nói làm nũng lại khiến con tim ai đó tan nát...

“Vậy anh về trước”_Hải Phong cố cười rồi bỏ đi trong mắt cô dấu vẻ buồn bã

Anh lúc nào cũng cười và cười nhưng có mấy ai để ý nụ cười chỉ là ngụy trang cho con người chật vật kín một loại khí buồn bã mãi không thoát hơi?

“Hả Phong chờ tôi”_Kỳ Minh nói rồi đuổi theo Hải Phong có vẻ hai người này rất thân thiết với nhau,nhìn Hải Phong như vậy Kỳ Minh biết anh rất buồn muốn cùng chia sẻ với anh

“Nhưng...”_Tiron định ra lời cự tuyệt thì Zami bỗng cắt ngang lời:”Đưa cô bé về đi”

“Còn em...”_Tiron có phần lo lắng nhìn Zami

“Tôi không phải trẻ con,tôi tự lo được”_Zami nói đầy tự tin cùng niềm kiêu hãnh khiến ai nấy cũng đều buộc phải tin

Cười lạnh nhạt...lại một lần nữa em cự tuyệt anh?Anh không là gì lưu lại trong trái tim em sao?Dù chỉ một chút...cũng không được sao?

“Vậy mình đi”_Tiron cố gượng cười với Nayki rồi cùng cô bé ra khỏi phòng

Thoáng chốc căn phòng lại ngập chìm trong yên lặng,Zami thờ dãi một hơi vừa định cất bước đi ra cửa mới để ý...trong phòng còn một người vẫn đang đứng lặng đưa bàn tay lên vuốt nhẹ dòng chữ “Demon Life”

Zami không tự chủ được mà tiến lại gần giọng nói nhẹ nhàng:”Nếu đã không nở rời xa rồi sao còn tự ép bản thân”

Bàn tay kia chợt dừng hình,quay người lại nhìn thẳng vào đôi mắt Zami Maily khẽ nói:”Không phải là chị tự ép mình mà hoàn cảnh tuyệt không cho phép”

“Vị...Kỳ Minh sao?”_Zami nói trong nghi hoặc

Maily hơi nhíu mày một chút rồi đi vòng vòng căn phòng sờ qua những đồ vật mà cô đã gần bó bấy lâu nay,cô đi tiếp vào một góc nhỏ sâu và hẹp,hết đường rồi...nhưng...bỗng Maily đưa tay lên vén vén cái gì đó một bộ DJ bụi bặm hiện ra trước mắt cô...thì ra có một chiếc rèm đen ngăn cách do góc này sâu và hẹp nên tối mà ai cũng có khả năng tưởng chừng đã hết đường

“Em biết tại sao nó dính nhiều bụi thế này không”_Maily không trả lời Zami mà hỏi ngược lại cô

Có phần ngỡ ngàng nhưng rồi cô cũng lấy lại bình tĩnh nhẹ lắc đầu

“Hồi xưa,chị với Kỳ Minh đã cùng nhau ngồi đây chơi DJ”_Maily nói mà vẫn lướt nhẹ tay qua từng bộ phận trên DJ

“Kì vật vô giá chứa đựng nhiều kỉ niệm như thế không nên...”_Zami chưa nói xong Maily đã quay lại cắt ngang lời giọng nói buồn tui không thôi:”Không...nó đáng như thế,những kỉ niệm đó,nó đáng trôi vào lãng quên.Chị đã dấu nó vào đây chị muốn cậu ấy quên chị đi quên những cái gọi là kỉ niệm này đi.Mặc dù...3 năm ở nơi này...cùng nhau đánh đàn 3 năm thực sự rất khó quên.Sau lần đó Minh cũng đã bỏ chơi DJ mà chuyển sang chơi ghi-ta”

“3 năm?”_Zami nhắc lại

“Phải!!!Chị với Kỳ Minh thường đến đây đàn trong 3 năm nay tính cả một lần Tiron đến thăm trung tâm rồi bọn chị quen biết,nhóm mới lập cách đây mấy tháng thôi”_Maily mỉm cười

Thấy Zami không nói gì Maily tiếp lời:”Theo chị thấy thì có vẻ như Hải Phong rất yêu Nayki mà Nayki lại yêu Tiron,em có nhận thấy không?”

“Nhìn ra được chị và Kỳ Minh thì nhìn ra những người còn lại cũng không quá khó”_Zami cao ngạo

“Vậy em có nhìn ra được Tiron yêu ai không”_Maily nhìn chăm chú cô như tìm một câu trả lời đã chờ đợi bấy lâu

Cũng đoán được phần nào nhưng cô vẫn lắc đầu,chưa lắc đến vòng thứ 3 thì đầu cô đã bị một vật gì đó bé nhỏ ần nhẹ kèm theo giọng nói trên choker:”Em đó!!!Đúng là chỉ có người ngoài cuộc mới hiểu người trong cuộc nhất mà”

Nói đến đây đôi mắt long lanh như viên ngọc của Maily phút chốc trở nên âm trầm giọng có phần buồn tủi: "Naiky thực rất tốt nhưng... nếu Tiron đã yêu em rồi thì... chị thực mong em có thể chấp nhận nó. Đã quá nhiều người đau khổ vì tình rồi" ánh mắt chị nhìn Zami đầy sự hy vọng

"Chị à..." Zami định nói gì đó bỗng Maily đưa ngón trỏ lên chặn ngang môi cô ý bảo giữ im lặng: "Chị biết nó vốn đẹp trai tính tình đào hoa nhưng... ánh mắt nó nhìn em... chị nhận thấy là thực lòng, nó sẽ không lừa gạt em đâu"

Bầu không khí này thực ám muội không vui vẻ chút nào liếc nhìn đồng hồ đã trôi qua 15ph cô cười nhẹ: "Muộn rồi chị muốn về cùng em không"

Maily không nhìn Zami mà nhìn xuyên qua ô cửa sổ màu vàng sữa nhẹ hai tay vắt sau lưng nhẹ nhàng nói: "Em về đi, chị muốn ở đây thêm chút nữa"

"Ở đây một mình chị chắc là mình sẽ ổn chứ" _Zami

"Không sao đâu, đây không phải lần đầu tiên chị về muộn. Chị muốn đứng nhìn những thứ đã gắn bó lâu năm này một lần cuối" _Maily cười nhẹ

"Vâng em về" _Đáp gọn cô đi thẳng ra cửa, trong đầu lại vang dội giọng nói cùng lời mong muốn của Maily. Không ngờ nhìn bề ngoài cá tính cùng vui vẻ lại ẩn chứa một nỗi buồn sâu thẳm không đáy như vậy, Zami vốn thông minh cô liếc mắt qua cũng biết Tiron có ý với mình. Chỉ là cô không muốn nhận thôi... cô thực không muốn... vì cô biết yên đơn phương rất đau khổ. Như chính bản thân mình bây giờ, người đó đã đi xa rồi vẫn hoài mong đợi... chẳng phải là đơn phương chờ đợi những thứ chẳng bao giờ có thể quay trở về bên mình sao?

Đi ra khỏi thang máy, đã quá muộn rồi, nhân viên cùng các nhóm tập đều đã ra về hết. Lặng lẽ đơn cô đi ra khỏi cửa chính dừng lại bên đường đứng chờ ta-xi, đèn đường sáng vang một góc trời, xe cô lúc này đã thừa hẳn đi. A!!! Ta-xi kia rồi, tính vẩy tay gọi đột nhiên một chiếc xe lamborghini dừng trước mặt cô. Cửa kính xe từ từ hạ xuống, một khuôn mặt anh tuấn tóc bông bênh lăng từ quen thuộc mà lạnh lùng, giọng nói đã xuống âm độ từ lúc nào: "Lên xe"

Hơi nhũn mảy, anh ta là cái gì mà tùy tiện ra lệnh cho mình như vậy?

Chỉ vào chớp mắt mình cô hỏi: "Anh bảo tôi phải lên xe anh"

Không nói không rằng chàng trai mở cửa xe thô bạo rồi lôi kéo cô nhồi vào ghế bên cạnh. Lần thứ hai tông đờ khiến cô không khỏi bực mình mà gắt: "Tôi ghét nhất ai tự tiện đụng vào người tôi hơn nữa còn dám kéo tôi đi"

Kỳ Minh không trả lời câu hỏi cô mà lặng lẽ nhấn ga, chiếc xe lao vọt vào trong màn đêm

Zami cứ hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sao di chuyển liên tục không chớp mắt

Bất giác cô quay sang nhìn Kỳ Minh lên tiếng: "Anh... yêu chị ý lắm sao"

Bàn tay chắc khỏe nắm chặt vào vô lăng có phần run rẩy: "Tôi không hiểu ý em"

Cười lạnh nhạt: "Anh thực không hiểu sao, nếu không muốn trả lời cũng không sao. Chỉ là hỏi thôi"

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Bầu không khí lại chìm đắm trong sự im lặng đi được thêm một đoạn nữa Kỳ Minh bất ngờ nói làm cô không thoát khỏi kinh ngạc: "Phải!!! Tôi yêu cô ấy rất nhiều"

"Chuyện bố anh... sao không nói cho ông ấy hiểu" _Zami lơ đãng hỏi

Kỳ Minh nghe tới đây có phần khựng lại quay sang nhìn Zami nhếch mép một chút rồi lại nhìn phía trước: "Thì ra... em đã nghe thấy hết sao"

"Cái này không thể trách tôi được, có trách thì do anh đã không thể kiềm chế cảm xúc mà to tiếng" _Zami

"Rầm" _ Bàn tay chắc khỏe của Kỳ Minh nắm chặt thành nắm đấm đập mạnh xuống vô lăng miệng phun ra lời nói đanh thép chứa hàn khí âm lạnh: "Em nghĩ tôi có thể giữ được bình tĩnh sao"

"Người con gái mà tôi yêu đấy, cô ấy là người con gái tôi yêu duy nhất trong đời này, tôi có thể bình tĩnh được sao" _Kỳ Minh nói mà như hét lên, anh đang không kiềm chế được cảm xúc của mình

Ngược lại với hành động tàn bạo đó, Zami vô cùng bình tĩnh cô quay sang nhìn gương mặt đang tiền tụy kia nói với giọng đầy uy quyền: "Thay vì mất kiểm

chế như vậy,sao anh không cố bình tĩnh mà nghĩ cách giải quyết hợp lý.Chẳng có chuyện gì là không giải quyết được chỉ là anh bị phân tâm làm không tập chung được thôi”

Sau câu nói này,Kỳ Minh có vẻ tin tưởng hơn mà kìm nén cảm xúc tiếp tục lái xe giọng trầm thấp:”Nhà em ở đâu?”

“Biệt thự X đường Y”_Zami nói mà ánh mắt vẫn hướng tới bầu trời đen ngòm,chẳng ai nói với ai lời nào.Nhưng...có vẻ tâm trạng đã thoải mái hơn một phần

Cùng thời điểm trên một chiếc xe khác bầu không khí nơi này căng thẳng hơn,chàng trai đôi mắt lạnh lùng nhìn cô gái bên cạnh với giọng nói không vui:”Lần sau em đừng cư xử thân mật với anh thế nữa”

Nayki dõ giọng bốn cọt:”Anh sợ cô ta ghen sao”

Đảo mắt qua cô gái bên cạnh vội vàng phủ nhận trong giọng nói ẩn chứa nỗi thất vọng không nguôi:”Anh và Zami không có gì cả”

“Sao thế?Chẳng phải anh có ý với cô ta hay sao”_Nayki đã khích mà mắt có phần đờm buồn nhìn ánh đèn đường đang vùi vụt qua mắt

Mím môi thật chặt bàn tay chắc khỏe siết chặt vô lăng mạnh tới nỗi gân xanh đã nổi lên không ít:”Em nói thế là có ý gì”

“Anh đừng quên đã nợ em một điều kiện”_Nayki nhẹ nhàng đáp

“Là chuyện đó sao?”_Khẽ nhếch mép Tiron tiếp lời:”Anh đâu có nhờ em giúp là em...”

Chưa nói hết câu Nayki đã bực tức đập mạnh tay vào cửa kính:”Anh đã hứa rồi,nếu không phải em giả làm ny anh thì bố anh có cho anh tự do lang thang chơi bời trong cái xã hội này không”

“Chẳng phải em cũng rất sướng khi được mang danh hiệu người yêu trước mắt bố mẹ anh sao,em chẳng phải rất muốn làm người yêu anh sao”_Do bực mình chuyện Zami thêm mấy lời đã khích của Nayki khiến anh không kìm lòng mà nói những lời cay đắng

“Bốp” một cái tát dáng suốt bên má anh,đầu óc phút chốc trở nên quay cuồng,quẹo dừng xe bên vệ đường ánh mắt như không tin nổi nhìn cô gái bên cạnh đôi mắt đang đỏ lừ vì căm hận từng từ từng chữ phun ra:”Tôi cũng là người,cũng có lòng tự trọng anh hiểu không?Anh nghĩ gì khi nói tôi như vậy,phải!Là tôi yêu anh nhưng...không có nghĩa là tôi sẽ vui sướng khi làm người yêu giả mà không chiếm được trái tim anh” lời nói nghẹn ngào vừa nói Nayki liền mở cửa xe ra một chân vừa mới chạm đất bàn tay rắn chắc của ai kia đã nắm lấy bàn tay bé nhỏ của cô:”Bỏ ra” Nayki gắt

“Muộn rồi,vào xe”_Nói xong Tiron kéo cô lại làm cả người Nayki ngã vào lòng Tiron

Rất nhanh chóng cô ngồi dậy giữ khoảng cách đóng cửa lại chiếc xe từ từ chuyển bánh...

Nhìn ánh trăng vẫn đi song song xe cô không chịu dừng Nayki hỏi khẽ:”Em có gì không bằng cô ta chứ”

Tiron vẫn yên lặng không nói anh không muốn nói ra những lời làm Nayki tổn thương một lần nữa.Không yêu cô là tổn thất lớn nhất mà cô phải nhận,lời nói đầy sự mỉa mai cay động vừa rồi càng làm trái tim cô tan nát,gìở đây chỉ sơ hở một chút nói năng không thông suốt đảm bảo anh sẽ phải hối hận suốt đời

“Vi...em bị đúp sao”_Bỗng Nayki quay đầu lại hỏi Tiron,anh vẫn lẳng lẳng lái xe không nói gì cô tiếp tục:”Nếu là vì lý do đó...nó chỉ là chút sự cố thôi mà”

Tiron đã muốn quên đi chuyện quá khứ không đáng có này nhưng Nayki lại khơi gợi lại nỗi đau trong tim anh,lần này anh đã không tự chủ được mà quát lớn:”Là sự cố sao?Người con gái anh vô cùng thích sao?Em đã làm gì?Em nói em yêu anh sao?Yêu anh mà vô cớ hại người anh yêu bị thương sao”

“Chỉ là em không muốn mất anh thôi”_một giọt nước mắt khẽ lăn dài trên bờ má Nayki

“Anh chưa từng là của em mà”_Tiron nói tông vô vọng

“Không phải đâu mà...”_Nayki liên tục lắc đầu

“Đến nhà em rồi,xuống xe...”_Tiron trầm giọng ra lệnh

“Không đâu...”_Nayki nức nở nắm lấy cánh tay anh

Hất tay cô gái ra anh quát to:”Anh bảo em xuống xe”

Cả thân hình mỏng manh như bị một trận gió lớn làm cho run rẩy mà rơi xuống đất,lạnh buốt...cô đơn...chỉ có nước mắt...

Vừa đặt chân bước ra khỏi xe,chiếc xe phút chốc lao nhanh như không có điểm dừng

Một mình lang thang trên khu phố nhỏ,từng giọt nước mắt lăn chã rơi

Ngày đó...em đã để tuột anh ấy...giờ đây...em không cho phép bất cứ một người con gái nào đụng vào anh làm tổn thương anh nữa đâu...em rất hối hận vì ngày đó...đã buông tay cho anh đi tìm hạnh phúc...nhưng...em lại gián tiếp giết chết anh mất rồi...tuyệt đối...em sẽ không để chuyện đó một lần nữa xảy ra đâu...đau thương thế đã là quá đủ...

Quay trở lại với Zami

“Kít” tiếng xe phanh vang vọng cả một khoảng trời yên lặng,mở cửa xe không quên lời cảm ơn.Mới bước ra khỏi cửa xe từ bên tông đã vọng ra một giọng nói:”Liệu...em có thể làm ny tôi không”

Quay người lại nhìn thân hình đã không còn sức lực mà hơi nhũn mảy:”Vì sao”

“Vì tôi thích,đơn giản vậy thôi”_Kỳ Minh trả lời bằng quơ

“Thích sao?Vì anh thích hay là...anh muốn tìm người thay thế ny cũ đây”_Zami nói giọng khinh khỉnh rồi quay gót đi vào biệt thự

Nhìn theo bóng dáng người con gái khuất dần sau cánh cổng anh cười nhẹ tự lẩm bậm:”Chắc vậy”

Khởi động xe,nhấn chân ga...Chiếc lamborghini một lần nữa lao vào đêm tối...

Reng...reng...reng

Ánh nắng từ ngoài cửa sổ đi vào nhảy múa đùa nghịch trên gương mặt mang vẻ lạnh lùng cao ngạo kia,nhũn mất lại một chút dần dần cũng thích nghi được với ánh sáng bên ngoài.Có vẻ như sau một ngày mệt mỏi thì Zami đã có giấc ngủ thật ngon thật sâu sáng thức dậy cảm thấy cũng thật thoải mái

Một đập...đồng hồ báo thức run rẩy im re

Chèo xuống giường đi thẳng vào wc làm vệ sinh cá nhân,chi 5 phút là mọi thứ xong xuôi.Mặc đồng phục lên người đứng trước gương chải chuốt xoay vài vòng xem đã ổn chưa.Tốt...tất cả đều tuyệt

Liếc mắt qua chiếc đồng hồ vừa một ăn một đập

6h5ph

Quay người thông thả đi xuống phòng,mong rằng ngày thứ 3 tại ngôi trường này sẽ yên ổn một chút.Sống bên Anh 3 năm,mọi việc xảy ra quá đường đột...quá mệt mỏi rồi...

“Chị Zami ơi,xuống ăn sáng,7h vào lớp rồi”_Zami vừa đặt chân xuống thêm sàn lạnh lẽo đã vang lên tiếng gọi to vang ngất trời của Hồng Mận,cái con bé này...thật là...

“Chị xuống rồi”_Vừa trả lời vọng vào trong bếp vừa nhẹ nhàng đi.Một bàn ăn vô cùng đẹp mắt hiện ra trước mắt cô,không tự chủ được mà miệng chót nở nụ cười dịu

Hồng Mận vô tình bắt gặp ánh mắt hài lòng nhìn vào bàn ăn của Zami công thêm điệu cười kia không khỏi tự thán phục mình,hí hửng chạy gần:”Chị thấy thế nào,em rất có tài bày biện món ăn đúng không”

Ngất nhẹ cái mũi Hồng Mận cô ném ba lô sang cái ghế bên cạnh nhanh nhẹn ngồi xuống:”Rồi rồi,mau ngồi xuống ăn cùng chị”

“Được”_Hồng Mận cười tươi ngồi cạnh Zami,nhẹ nhàng xiên một miếng xúc xích bỏ vào miệng.Như chợt nhớ ra cái gì đấy Hồng Mận chùi nhẹ mép nhanh nhẩu hướng về phía Zami hỏi:”Hôm qua chị đi đâu vậy,có vui không”

“À...hôm qua chị mới gia nhập vào một ban nhạc rock”_Zami thản nhiên trả lời

Hồng Mận nghe xong mặt đăm chiêu suy nghĩ rồi nở nụ cười tươi:”Có nổi tiếng không chị,mà sao chị gia nhập được vậy”

Ngước mắt lên nhìn vẻ mặt mong đợi của Hồng Mận cô không khỏi thấy có chút buồn cười:”Không...mới lập được mấy tháng nhưng thành viên đều có vẻ rất chuyên nghiệp có một người bạn tình cờ nghe được giọng hát của chị xong mời đến thôi”

“Ồ ra là vậy”_Hồng Mận lơ ngơ gật đầu,mắt lơ mơ nhìn ra ngoài cửa sổ

Hơi nhũn mảy nhìn cái dáng vẻ của Hồng Mận cô nhắc nhở:”Em đó,ăn mau đi,toàn hỏi không đâu”

“À...hi hi”_Tinh khôi dòng suy nghĩ,niềm nở cười Hồng Mận cắm cúi vào ăn

Ăn được một lúc Zami bỗng ngẩng đầu lên,khuya tay lấy tờ giấy ăn vừa lau miệng vừa liếc mắt nhìn đồng hồ.Đứng dậy cầm chiếc ba lô đeo lên một bên vai

Hồng Mận nghe thấy tiếng ghé di chuyển cũng ngẩng mặt lên nhìn đồng hồ lại nhìn phần ăn của Zami hỏi nhỏ:”Chị Zami không ăn nữa sao,còn sớm mà”

Cười nhẹ cô xoa đầu Hồng Mận:”Chỉ ăn no rồi em ăn tiếp đi,mà Miu miu đâu” vừa đáp cô vừa nhìn đồng nhìn tây

“À nó về phòng ngủ rồi”_ Hồng Mận

“Lần sau đừng để nó chạy lông nhông ra đường nữa nhé”_ Zami

“Vâng,em sẽ trông cẩn thận chị yên tâm”_Chỉ chờ lời đáp này được phóng khích là Zami sai chân bước ra khỏi biệt thự

Ngồi lên chiếc chiếc mui trần đen hiệu BMW quen thuộc,cửa gara vừa mở.Zami nhún chân ga lao thẳng ra đường lớn

6h25 tại trường cấp 3 Sweet Sun

Xe vừa được cất,Zami đi thẳng lên lớp.Mới đi cách bãi đỗ xe được một đoạn thì túi váy bỗng rung nhẹ kèm theo tiếng nhạc xập xình vang lên.Rút điện thoại ra,một con số lạ hoắc hiện lên hiện xuống trên màn hình,bỗng trong đầu lại hiện lên một dòng suy nghĩ...có lẽ nào?Đây là số của người đó...Không thể nào?Đã 3 năm rồi mà không thể nào đâu.Chưa nghĩ đủ 4s cô đã nhanh chóng phủ nhận,không nhanh không chậm mà bắt máy:”Alo,cho hỏi bên đầu dây là?”

“Anh đây”_ Đầu dây vang lên giọng vui vẻ phấn khởi

“Anh...?_Zami nghe giọng nói này căn bản thấy rất quen nhưng nhất thời không nghĩ ra là ai được

“Đừng bảo đã quên giọng anh rồi đấy chứ”_Đầu dây có chút thất vọng nhưng lời nói lại mang hàm ý trêu chọc

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Trong đầu cô phút chốc hiện ra một cái tên,một hình ảnh quen thuộc:”Kenbun?Là Kenbun sao”

“Cuối cùng cũng nhớ rồi sao”_ Bên đầu dây Kenbun vang lên một tràng cười khe khẽ

Môi bắt giác nở nụ cười nhẹ biết đối phương là ai cô cũng đã an tâm,cất bước vừa đi vừa hỏi:”Thế gọi em có chuyện gì không?”

“Em có quên cuộc hẹn cafe với anh không đấy”_ Kenbun

“Tất nhiên là không,bao giờ anh rảnh em cũng có thể mời”_ Zami

“Được,vậy cuối giờ mình đi thế nào?”_ Kenbun

“Hôm nay...hôm nay,được không thành vấn đề”_ Zami suy nghĩ một hồi rồi đưa ra quyết định

“Vây hẹn em ở cổng sau”_ Kenbun

“Ok,vậy thế nhé,em vào học”_ Zami

“Ừm”_ Kenbun

Cất chiếc điện thoại trở lại túi váy,Zami sai bước đi về hướng lớp học,một dòng nước chảy dài xuống theo từng bậc thang.Do không để ý mới bước lên bậc thứ nhất Zami đã mất thăng bằng mà trượt chân ngã ra đằng sau,tưởng rằng đã đo đất nằm ngon lành dưới sàn.Ai ngờ số Zami còn may mắn chán,một vòng tay chắc khỏe siết chặt kéo lấy vòng eo cô từ đằng sau

Ngẩng mặt lên nhìn chằm ngay vào mắt cô là khuôn mặt tuấn tú đang cười của Tiron

Nhiu mày lại một chút,sau khi chắc chân đã đặt dưới sàn thì cô mới vội đẩy người mình ra khỏi Tiron giữa khoảng cách.Một cái lườm xuyên thấu da thịt,cô cất từng bước chân chắc chắn đi lên cầu thang

Nghệt mặt ra nhìn theo cái tấm lưng lạnh lùng cao ngạo kia trong đầu không ngừng rửa thầm”Đúng là làm ơn mắc oán mà,đã cứu em rồi mà còn bị em lườm”

Bầu môi Tiron giờ nắm đấm lên thành quyền miệng lẩm bẩm”Lần sau đừng hòng anh ra tay cứu giúp nhé,em có biết là được một chàng hotboy đẹp trai như anh cứu giúp là em phúc lớn 8 đời rồi không,sẽ có ngày anh cho em biết tay”

“Thật vậy sao”_Tại chỗ ngoặc cầu thang hiện ra cái đầu nhỏ nhắn của Zami

Tiron không khỏi giật mình vì sự xuất hiện đột ngột của Zami mà giật lùi về phía sau miệng không ngừng lắp bắp:”E...m...là...m...gi...vậy...”

“Làm những điều cần làm nghe những thứ cần nghe”_Zami lườm thêm một cái sắc bén lạnh giọng nói rồi thu lại đầu

Cái con bé này,thật là làm người ta hết hồn.Lấy lại bình tĩnh Tiron đi lên cầu thang một ánh sáng bỗng ló lên trong đầu anh nhanh chóng chạy...kết quả quên mất cầu thang chảy rất nhiều nước liền ngã lăn quay...

Mặt nhăn như khi ăn ớt,cũng may cầu thang này dành cho mấy lớp quý tộc lực học cao nhất trường nên cũng ít người qua lại chứ không còn gì là hình tượng của một hotboy nữa

Cổ lết xác lên đến chân cầu thang tầng trên nhìn lại quần áo ướt sũng tả tơi liếc nhìn bóng dáng Zami thực đã mất hút trên cầu thang lên tầng ba anh mới hét lớn:”Nhiiii...em ra đây”

Hành lang vẫn không có động tĩnh gì cả,gìờ này theo luật học sinh đều đã phải vào hết lớp mà tường lại cách âm nên chẳng ai để ý đang có hotboy nổi loạn ngoài hành lang...

“Nhiiii,em có ra đây không thi bảo”_giọng Tiron tức giận có vẻ như anh đã rất mất kiên nhẫn

Một cô bé tóc ngắn mặt mày vô cùng trẻ con mặc bộ váy đồng phục tí tởn chạy lại sau khi nhìn Tiron mắt cô tròn tròn hốt hoảng suýt xoa:”Tiron à...sao anh lại thành ra thế này”

“Hỏi câu hay quá ha”_Một “bộp” không thương tiếc lên đỉnh đầu Nayki

“Vui quá ha”_Một “bộp” nữa giáng xuống đầu cô

“Thích chọc người ta quá ha”_Cái “bốp” cuối cùng giáng xuống kèm theo giọng nói đinh tai nhức óc của Tiron

Nayki ôm đầu meo meo:”Em có làm gì đâu sao đánh em”

Kéo Nayki ra vườn hoa sau trường,nơi đây rất vắng vẻ kín đáo chẳng mấy người thực thuận tiện để nói chuyện:”Anh hỏi em người đổ nước xuống cầu thang không phải em thì là ai”

“À...thì...cái này...”_Nayki

“Cái này cái này làm sao...đây em nhìn xem tác hại nghịch ngợm của em đây nè em nhìn xem”_Tiron vừa dõ giọng trách mắng vừa khoe mẽ mấy vệt nước bắn trên áo

“Thôi mà em đã nói xin lỗi rồi mà”_Nayki khóc bù lu bù loa lên

Đặt tay lên vai Nayki ánh mắt Tiron kiên quyết nhìn sâu vào đôi mắt ướt át của Nayki giọng trầm thấp:”Em biết anh không phải vì vấn đề này mà...Đã nói với em bao nhiêu lần rồi hả...sao lúc nào em cũng phải gây sự với người ta”

Nín rất nhanh,nuốt nước mắt trở về tìm cô lạnh nhạt nhìn anh cười hờ hững gạt tay đang bấu chặt lên vai mình ra lòng quặn đau:”Đúng...em nhận em sai mấy tháng gần đây em đã không làm gì người con gái anh yêu rồi”

“Vậy soa em còn gây khó dễ cho Zami”_Tiron

“Anh muốn quen ai cũng được miễn không phải cô ta”_Nayki

“Tại sao?Anh nghĩ em hẳn phải rất quý...”_Tiron chưa nói hết câu Nayki đã tranh lời gắt lên:”Con mắt nào của anh nhìn thấy em quý cô ta hả,anh không biết cô ta như thế nào đâu.Tốt nhất là đừng dây dưa nhiều với cái loại con gái như vậy.Em chỉ muốn tốt cho anh thôi”_Nói rồi Nayki bỏ đi

Cô chỉ muốn làm những điều tốt nhất cho người mình yêu,đang tay che chở cho người mình yêu...cô không làm gì sai cả...người sai chính là cô ta...cô ta đến rồi mang anh đi...cô ta còn cướp cả cái chết của anh nữa...em nhất quyết sẽ không để cô ta làm gì người em yêu thêm một lần nữa...sai lầm một lần...thế là quá đủ cho em trưởng thành rồi...

Ngồi trong lớp học mà Zami không ngừng căn nhắc rửa thậm bố mẹ,học hành xong xuôi hết rồi mà sao vẫn bắt đi học để làm cái gì cơ chứ.Cô chỉ không muốn về quản lí công ty sớm như vậy,đủ học hành xong rồi vẫn muốn đi chơi bởi phá phách ai ngờ cô không đi làm bố mẹ ra biện phát bắt đi học.Thật nhảm chán!!!Nhưng ít ra học vẫn còn hơn ngồi một chỗ quản lí cái công ty to xù xù kia

Đang miên man suy nghĩ,một vật cứng nhắc đập vào đầu Zami ngẩng mặt lên...lớp vẫn chăm chú mài miết viết bài bỗng cô đổi hướng nhìn sang bên cạnh.Chàng trai kia đang cười tươi như hoa nhìn cô,thằng này hôm nay ăn nhầm cái gì vậy

Liếc mắt nhìn cây bút nằm gọn dưới sàn,chỉ vào cây bút rồi lại chỉ lên đầu mình lời nói có phần bức bối:”Là anh ném vào đâu?”

Không trả lời câu hỏi này mà chàng trai kia ngược lại với Zami hoàn toàn hưng phấn hỏi:”Cuối giờ rảnh không,sang nhà tôi độ mắt part 2”

!@#%&^&*() Cái tông môn nhà nó...

“Anh rảnh quá ha... không độ mắt anh không sống nổi à” _Zami

“Chẳng qua tôi có hứng thú muốn cùng cô độ mắt thôi. Thế nào? Sợ thua phải không?” _Lil cười ma mãnh hững hờ chờ chiêu khích tướng

Nhưng ngược lại với những gì anh mong muốn cô phui phui tay đáp: “Coi như là tôi sợ thua đi”

Anh mặt đang cười biến thành nụ cười hóa đá chẳng khác nào gặp Medusa, cái cô này... lạ thật đấy... hôm qua còn kiêu ngạo chán mà sao hôm nay đã...

“Này cô nhất quyết phải đấu với tôi, nam nhi sao lại thắng bằng lời nói cô chịu thua, tôi không tin, nhất định chúng ta phải đấu một bàn trọn vẹn” _Tiron

Zami đã sớm gục đầu xuống bàn miệng như người máy đáp: “Tôi mệt lắm, không có thời gian chơi đùa cùng anh tìm người khác đi”

“Không được, cô nhất định phải đấu với tôi. Ngoài cô không có ai đủ tư cách đấu với tôi hết” _Lil

“Nhưng tôi mệt lắm không có thừa thời gian đấu với anh đâu” _Zami

“Có quyết phải đấu với tôi, không tôi sẽ không để yên cho cô đâu” _Lil vẻ mặt vô cùng đắc thắng

Ngẩng mặt lên nhìn chăm chăm vào cái khuôn mặt không xa kia, một bên mép khẽ nhếch lên: “Thật vậy sao”

“Cô ơ” _Zami đột nhiên đứng dậy gọi lớn

Lil chau mày lại cái con bé này tính làm gì vậy... nếu mách tội làm phiền trong lớp thì phần thua chắc chắn thuộc về cô rồi... vì đâu có ai tin một hotboy như Lil lại đi quấy rầy một cô gái mới đến chứ... khẽ cười nhẹ cậu chăm chăm đọc sách không màng đến xung quanh

Bà già Lan Anh giật mình quay người lại từ tốn gỡ kính ra khỏi mắt hỏi: “Em có biết là đã vào giờ học rồi không, việc gì muốn hỏi để sau đi cô đang bận giảng dạy không có thời gian riêng cho em”

“Việc này cần nói luôn hết giờ thì nói làm gì nữa” _Zami

“Thôi được rồi, em nói luôn xem nào thật là mất thời gian” _Cô Lan Anh hơi nhăn mày trách móc

Chỉ tay vào Lil vẫn đang thản nhiên đọc sách Zami nói lớn: “Cô là giáo viên mà không để ý Hải trong giờ ngồi không tập trung gì hết sao”

Bà già Lan Anh đổi hướng sang nhìn Lil, cái cô gái kia rõ ràng cậu học sinh này vẫn rất chăm chú đọc sách mà thành tích học tập khỏi nói sao có thể không tập trung nghe giảng hết được

“Nhật Linh à, em có nhầm lẫn gì chẳng... Hải còn đang chăm chú đọc sách kia kìa chắc em mới đến nên không rõ ấy chứ, cậu ấy học lực luôn là đứng nhất nhì trong trường” _Bà già Lan Anh nhẹ nhàng giải thích như chợt nhớ ra cái gì đó, Lan Anh đột nhiên mỉm cười ma quái không quên kèm theo một câu chọc ghẹo, tay vẫn cầm kính chỉ vào bàn học của Zami nói lớn: “Thân em chưa lo mà lại đi lo cho người khác sao, trong giờ người không tập trung nghe giảng mới chính là em đấy”

Cả đám con gái bỗng bật cười, Lil không nhìn được mà cũng phì cười theo. Đây gọi là gây ông đập lưng ông... cho chết nhé cô nương!!!

Ngược lại suy nghĩ của mọi người Zami hoàn toàn không giận dữ mỉm cười nhẹ dậm chân” bình bịch” xuống sàn tiến đến bàn của Lil giật phắt quyển sách trên bàn cậu dơ lên nói lớn: “Cô xem đây là sách gì? Nếu theo lời cô nói, em hẳn phải mua quyển này về chăm chú đọc trong giờ của cô để được cô khen tốt rồi”

Lil giật bắn mình đứng dậy tính lấy lại nhưng... Zami đã nhanh tay hơn đưa quyển sách lên tầng cao nhất, Lil vươn tay với đến đâu cũng đều bị hụt hết. Tuy cậu có chiều cao hơn cô nhưng không phủ nhận cô nhanh nhẹn và thông minh hơn cậu rất nhiều

Lan Anh trong đầu không ngừng nghĩ: “Vây hóa ra từ trước tới giờ là mình đã khen nhầm người chẳng?” từ tốn đi về phía bàn Lil, chậm rãi cầm quyển sách từ tay Zami sang trước con mắt mếu máo của Lil. Cái cảm giác chỉ có thể nhìn mà không làm gì được thực khó chịu, như kiểu bạn đứng nhìn người thân bạn đi xa mà không thể làm gì để giữ họ lại vô cùng bức bối...

Bà già Lan Anh càng tá hỏa hơn khi nhìn vào quyển sách của cậu học trò mà mình vô cùng cưng vô cùng hy vọng cùng tin tưởng, nhìn bìa sách lại liếc mắt nhìn Lil như không tin nổi hai con mắt gần như sắc lòi ra khỏi hốc mắt. Quyển sách này mang tên...

Học sinh trong lớp không ngừng xôn xao bàn tán, trong đầu ai ai cũng chung một suy nghĩ đen tối... nếu là thế thật thì Lil quả này chết chắc...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

“Cách rèn luyện để trở thành một con người có phẩm chất cao đẹp”

“Em thực là một học sinh mẫu mực, vừa học giỏi lại có vẻ bề ngoài miễn chê giờ lại muốn tu tâm tính dưỡng có phải là muốn trở thành người hoàn hảo không đây? Hành động này thực đáng tự hào” _ Bà già Lan Anh vỗ thật mạnh vai Lil trước cái miệng đang há hốc của Zami

Tất cả con mắt trong lớp đều đổ dồn về hướng này ai cũng giật mình, tin tức này còn sét đánh hơn cả mấy ý nghĩ họ vừa nghĩ ấy chứ... Cậu ta thực muốn rèn luyện phẩm chất cao đẹp sao? Có nhầm lẫn chăng???

Chàng trai nhìn Zami miệng không thể khép lại kia mà cười trong lòng nhưng... chưa cười được bao lâu bỗng mặt Lan Anh biến sắc mặt trừng lớn: “Nhưng... muốn rèn luyện thì phải rèn luyện cho đúng chỗ, đúng thời điểm, trong giờ toán của tôi mà ngồi đọc sách này có phải em hơi lạm dụng rồi không. Ra ngoài hành lang đứng cho tôi, mang luôn cái quyển rèn luyện của em đi luôn ra đây mà đọc” _ Không để Lil kịp phản ứng bà già Lan Anh đã trở về bục giảng tiếp tục quá trình giảng dạy

Nhờ đó mà Zami cũng được dịp vui vẻ khép mồm lại về chỗ học, Lil chỉ biết cắn răng ôm sách ra ngoài hành lang mà thôi. Ánh mắt căm phẫn vẫn như lửa thiếu đốt hướng về phía Zami không ngừng rủa thầm: “Không sao cả, thua keo này ta bày keo khác. Quân tử mười năm trả thù chưa muộn”

“À không được 10 năm hơi nhiều vài ngày sau là trả thù luôn được rồi” Lil vội vàng sửa sai ý nghĩ, dựa lưng vào cửa nhìn trời đang ửng hồng. Phong cảnh thiên nhiên này thực có một không hai, gió mát lạnh của mùa thu khẽ thổi lướt qua... một giấc ngủ đã ập đến...

“Dậy đi, hết giờ rồi ông nội” _ Zami cảm hai cái cặp mà đau điếng vai vô lực hét to bên tai chàng trai còn đang tựa lưng vào tường ngủ ngon lành

Giật mình tỉnh giấc, mắt nhất thời chưa thích nghi được với ánh sáng bên ngoài nhưng người đã đổ ập đến một con đầu nhúc toàn thân vô cùng khó chịu mắt vẫn chớp chớp miệng lại nhai: “Tôi đang ở đâu vậy, sao thấy mệt quá vậy”

“Tất nhiên là đứng tựa lưng vào cửa ngủ rồi” _ Zami chậm rãi phun ra từng chữ một

“Àm” Nghe xong, một tiếng sét đánh ngay trên đỉnh đầu Lil. Cậu... cậu... thực đã đứng dựa lưng vào cửa ngủ sao??? Còn đâu là hình tượng của một hotboy nữa chứ

Zami ngồi xổm xuống đỡ Lil dậy: “Anh có cần xúc động tới mức ngã lăn ra sàn thế này không, yên tâm đi... ai trong trường này cũng đều trông thấy cảnh tượng hấp dẫn thế này rồi khỏi lo”

Đứng bật dậy mắt Lil tròn tròn: “Tất cả là tại cô đó, hình tượng của tôi mà bị làm sao... cô chết chắc” chàng trai hung hăng giật cặp sách từ cô gái bước đi nhanh, máu đã sớm dồn lên não vì tức giận...

Lặng nhìn bóng dáng ngày một xa, cô tự cười mỉa rồi chậm rãi cất bước ra đi, liếc nhìn đồng hồ trong phòng học... còn 5ph nữa là Kenbun sẽ có mặt trước cổng sau bây giờ đi vẫn còn kịp

Phi thẳng xuống bãi đỗ xe rồi lấy xe đi ra cổng sau. Tới nơi Zami liếc nhìn đồng hồ... vừa khít giờ. Một chiếc xe màu trắng đã sớm đỗ ở bên đường, cửa kính ô tô hạ dần lộ ra khuôn mặt anh tuấn gió lùa vào làm mái tóc bóng bệ kia lộn xộn, cặp kính thư sinh giờ thay vào là chiếc kính râm thời trang. Trên người mặc chiếc áo sơ mi đen bụng hai cúc trên cùng để lộ vòm ngực vạm vỡ màu đồng. Nhìn thoáng qua cũng biết là Kenbun dù anh có hóa rồng hóa phượng cô cũng nhận ra

Lái xe lại gần, hạ cửa kính xuống ánh mắt chàng trai vẫn lơ đãng nhìn đi đâu. Với con mắt tinh tường nhìn xuyên thấu lòng người như cô thì ngại gì xuyên thấu qua một lớp kính đen chứ. Rõ ràng con mắt đằng sau chiếc kính đen kia đang cố làm bộ không chú ý đến cô đây mà...

“Kenbun” _ Zami không nhanh không chậm gọi

Chàng trai vẫn mặc kệ nhìn lên trời, trong mắt đã sớm hiện lên ý cười. Zami nhủ thầm: “Sao trong trường này lắm người thích chơi trò gài ngu thế nhỉ?”

“Kenbun” _ Mắt kiên nhẫn cô chuyển ghế đánh mạnh vào tay anh. Tỉnh ra anh có chút giật mình nhưng đã lấy lại thần sắc giọng có phần biến đổi: “Cô gọi tôi?”

Không trả lời vươn tay tháo nhanh chiếc kính râm kia ra, khẽ nhếch mép: “Đi thôi, có vẻ như anh không biết rằng tỷ lệ lừa được em chỉ có 5% thành công thì phải”

Cái cô gái này... thật là... “Cà phê Mimi” vừa nói xong không kịp để anh phản ứng cô đã phóng xe đi một mạch

Nhìn theo cái xe BMW đang chạy xa miệng anh bất giác nở nụ cười, không cần nhìn mặt mà vẫn nhận ra... có phải... đối với em... tôi vẫn gọi là có một chút ấn tượng... phải không?

“Leng... keng” cửa bật mở, tiếng chuông gió quen thuộc lại réo lên trên đỉnh đầu, lần nào cũng vậy vừa đặt chân qua cánh cửa này Zami liền cảm nhận

được một không khí vô cùng ấm cúng ngập đến. Tưởng rằng cô đã chẳng bao giờ có dịp được hưởng lạc cái hương vị ẩm áp đã mất lâu năm rồi, thật không ngờ nơi này thực làm Zami có cảm giác thoải mái như ở nhà một chút hạnh phúc len lỏi trong trái tim

Ngay sau tiếng chuông gió va đập vào cửa kính là tiếng chào khách đầy hưng phấn của Kiều Trang: "Xin chào quý..." chưa nói hết câu chị đã dừng lại, nhận ra người đối diện là ai khỏe môi bắt gác nở nụ cười tươi như hoa không khỏi ngạc nhiên mà thốt lên: "A!!! Zami em lại tới chơi..."

Zami cười nhẹ: "Chào chị" ánh mắt Kiều Trang đảo sang nam nhân bên cạnh. Ai cha!!! vô cùng tuần mĩ, vóc dáng như siêu mẫu, quần áo tuy không lòe loẹt nhưng lại là hàng hiệu 100%

Khỏe môi Kiều Trang còn rộng hơn lúc trước mà nhìn chăm chăm vào Kenbun: "A!!! Kenbun anh lại tới chơi?"

Anh cũng thân thiện mỉm cười chào hỏi lại: "Chào cô!!! Đạo này thế nào, khỏe không?"

"Tôi khỏe tôi khỏe, cảm ơn anh đã hỏi thăm" _ Kiều Trang cười tươi rồi như nhận ra cái gì đó bỗng kêu lên chỉ tay vào hết bàn này đến bàn kia trong quán: "A! Mời hai người ngồi, bàn nào cũng được, quán chút nữa mới đông"

"Được" _ Đáp lại lời Kiều Trang Kenbun kéo Zami lại một chiếc bàn khuất ở gần cửa sổ. Chính nó!!! chính cái bàn mà ngày hôm qua cô đã đến

Vừa mới đặt mông xuống ghế tiếng chị Kiều Trang lại vang lên: "Zami qua đây chị có việc muốn nói"

Ngước nhìn lên, Kiều Trang vẫy vẫy tay về phía cô rồi lại đảo mắt qua người đối diện Zami nhẹ nhàng: "Chờ em chút"

"Được" _ Kenbun mỉm cười

Đi chậm rãi từng bước về phía quầy pha chế của quán, đến sát quầy Zami hỏi luôn: "Có chuyện gì vậy chị?"

Kiều Trang vẫn không trả lời mà quay lưng lại với Zami loay hoay lục xục làm cái gì đó, cô hơi nheo nheo mắt định lên tiếng lần thứ hai thì Kiều Trang bất ngờ quay phắt lại, hai tay cầm mấy tờ tiền

"Zami à, hôm qua em đưa chị nhiều tiền quá, do em đi vội chị chưa kịp trả, giờ chị trả lại em" _ Vừa cười Kiều Trang vừa đưa tiền vào tay Zami, có vẻ như chị đã rất vất vả để soạn lại tiền căn bản tờ tiền hôm qua Zami đưa quá nhiều so với một cốc cà phê

Nhưng cô không nhận lại dồn hết vào tay Kiều Trang: "Em không lấy lại đâu, hoàn cảnh chị khó khăn như thế, coi như là em giúp chị đi"

Nhìn mấy tờ tiền trong tay lại nhìn ánh mắt lạnh lùng nhưng thật thà thiện lương của Zami chị nở nụ cười kiên quyết trả lại số tiền: "Đúng là hoàn cảnh chị có khó khăn thật, nhưng chị chỉ muốn sử dụng đồng tiền do chính bản thân mình làm ra, không muốn dựa dẫm lấy tiền của người khác"

Trên thế giới này... thật không ngờ vẫn còn tồn tại những con người có thật thà chê tiền tuyệt không ăn không của ai cả, làm được thì có miếng ăn. Sự kiên quyết này làm Zami cũng phải bội phục, hết cách, cuối cùng cô cũng đưa ra một quyết định: "Thôi được rồi! Coi như số tiền này là trả tiền hôm nay em cùng Kenbun đi, nếu còn thừa thì chị cứ lấy mà dùng, chị mà còn kiên quyết đòi trả là em giận luôn đó"

Lưỡng lự một lúc Kiều Trang cũng miễn cưỡng gật đầu dù sao số tiền này trừ đi tiền cà phê hôm nay cũng mất khoản lớn đâm ra số tiền còn thừa hẳn là ít hơn nên cũng chẳng áy náy cho lắm

Quay trở lại bàn, vừa đặt mông xuống ghế chưa kịp thở thì cái chất giọng chất vấn kia lại kéo réo bên tai: "Em với Kiều Trang nói gì thế?"

"Anh này! Hay nhỉ, con gái nói chuyện với nhau mà anh cũng muốn biết là sao???" _ Zami

"À thì..." _ Kenbun vô cùng ngượng đưa tay lên gãi đầu đang không biết nói thế nào bất ngờ một giọng nói vang lên cứu nguy cho anh

"Hai người uống gì?" _ Kiều Trang hớn hờ cầm quyển sổ ghi chép

"Em như hôm qua" _ Zami mỉm cười thân thiện rồi hướng mắt sang Kenbun

"Anh à... cà phê đen đi" _ Kenbun có chút hỗn tạp không nói nên lời quyết định hạ chốt vào cái món mà quán cà phê nào nhất định đều có món này

Kiều Trang vui vẻ gật đầu quay lưng sai bước đến quầy của quán, bàn tay vô cùng linh hoạt pha chế. Bộ dạng chuyên nghiệp lác bên này rồi lác bên kia, mọi hoạt động đều nhanh chóng không xảy ra bất cứ một sai sót gì. Vài phút sau, đồ uống hai người yêu cầu đầu đã yên vị trên bàn, mặc Zami nài nỉ này nọ nói là ngồi cùng cho vui, Kiều Trang chẳng nói lời nào mà tự ý rút lui cho hai người có không gian, ở lại chẳng khác nào làm kĩ đã cán mũi vô duyên vô cùng

"Sao anh biết số em mà gọi vậy?" _ Zami hơi nhúm mày nhìn Kenbun

"À... hôm trước lúc em đi tắm anh mở điện thoại em ra xem số" _ Kenbun thản nhiên trả lời cùng khuấy khuấy tách cà phê

"Mở điện thoại người ta mà không xin phép hả... à mà kính của anh đây" Zami vẻ mặt không hài lòng rồi nhớ ra cái gì đó đảo mắt qua chiếc túi lục qua lục lại rút ra chiếc kính râm hàng hiệu vừa trấn lột được đem trả người bị mất, có thể duyệt cô vào danh sách những tên trộm có lòng nhân ái nhất quả đất

Nhận lấy chiếc kính từ tay Zami mặt Kenbun có chút nhăn nhó nhìn tỉ mỉ từng bộ phận của chiếc kính, từ mắt kính đến gọng kính...

Hơi nhũn mày, rất cuộc chàng trai này là thế nào mà lại sắm soi đèn đảo chiếc kính vừa thất lạc có vài phút trước đây?" "Này! Có chuyện gì sao?"

"Em xem, chẳng cần thận gì cả, dính ít bụi rồi này" _ Kenbun vừa bĩu môi chê vừa lau lau mắt kính

Nghiến răng ken két, chỉ là gì ít bụi thôi mà có nhất thiết phải làm lớn chuyện thế không, còn bày đặt không hài lòng. Nếu anh chàng này đã nâng niu nó như thế này hẳn chiếc kính đó đối với anh mà nói vô cùng quan trọng, không cản trở được sự tò mò của bản thân cô bực miệng hỏi: "Chiếc kính này... quan trọng với anh lắm sao?"

"Không" _ Hờ hững văng câu trả lời, anh cất chiếc kính đi, nhẹ nhàng khoắng tách cà phê rồi đưa ngang miệng hớp một ngụm, mặt mày có phần nhăn lại. Bàn tay thon dài với lấy túi đường xé toạc một chút, dóc một chút vào tách cà phê. Cữ chỉ tao nhã cùng duyên chuyển, lại một lần nữa đưa tách cà phê lên nhấp ngụm nữa, lần này mặt anh đã lộ vẻ hài lòng

"Thế... chiếc kính này chỉ dính một ít bụi thôi mà, có cần phải nhăn nhó thế không?" _ Zami vừa nói vừa đưa ly cà phê lên ngang môi

"Có thể là em không biết nhưng anh có sở thích sưu tầm kính và đối với anh chiếc kính nào cũng đều quan trọng, tuyệt không thể để xây xước một chút" _ Kenbun cười nhẹ

Cô không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, trời hôm nay một màu xanh thật yên bình!

Thời gian như ngừng trôi mọi hoạt động dường như đã dừng lại, một chút tiếng ồn cũng không có. Chỉ có tiếng gió thoảng bên tai, tiếng lá úa vàng khẽ rơi, tiếng thờ đều nhẹ nhàng của hai con người nhưng lại mang một dòng suy nghĩ riêng

"Em..." _ Kenbun bỗng dừng lên tiếng rồi lại ngập ngừng, có điều gì khó nói chăng? Zami cũng giật mình quay sang nhìn anh cau mày lại một chút ý bảo có chuyện gì thì nói tiếp đi

Kenbun lưỡng lự suy nghĩ một hồi cuối cùng cũng tìm được lời thích hợp nên nói: "Em chưa từng có người yêu đúng không?"

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

"Cạnh" chiếc thìa trong tay Zami đang nắm chặt bất ngờ rơi xuống đất, bàn tay run lên một hồi nhẹ. Kenbun thoáng ngạc nhiên với sự phản ứng hơi quá thái của cô, phải chăng bản thân đã hỏi điều không nên hỏi chăng? Anh vội vàng cười: "À... anh quên mất, con người như em chắc là chưa từng dành tình cảm cho ai đó, anh xin lỗi vì câu hỏi vừa rồi"

Một phản ứng đột ngột giờ lại là một biểu hiện đột ngột...

"Kiều Trang, em lỡ tay làm rơi chiếc thìa, nếu không phiền có thể mang đến cho em chiếc khác không?" _ Zami thân nhiên nói cùng nở nụ cười nhẹ khó ai có thể biết rằng vừa nãy cô có một trận kinh động

"Được" _ Kiều Trang nói vọng lại cùng rất nhanh chóng mang chiếc thìa mới lên rồi cùng chiếc thìa đang nằm trông lơ lửng trên mặt đất lui xuống. Nhẹ nhàng đưa ly cà phê lên nhấp một ngụm, cái cữ này không khỏi làm anh hoang mang. Mới vừa nãy còn... mà sao bây giờ lại...

Tính sẽ đòi chủ đề thì Zami đã nuốt luôn những gì anh muốn nói: "Không, em đã từng yêu và đã từng có người yêu"

Lời nói này của cô có vẻ rất khó khăn dường như là cả một quá khứ vừa hạnh phúc mà cũng vừa đau lòng

Biết là hành động này của cô chính là tự hành hạ bản thân mình mà anh nhìn không đành lòng liền lên tiếng: "Zami à... em không cần..."

Anh chưa nói xong Zami bất ngờ nổi giận hét lên: "Em muốn nói"

Kiều Trang cầm sổ ghi chép đứng ở quầy cũng khá giật mình quay lại, trên mặt hai người đều mang một vẻ ảm đạm, có một chút xót xa len lỏi nơi cõi lòng. Một thứ gì mách bảo cô hãy mặc kệ họ và cô lại cúi đầu tiếp tục ghi chép

Nhìn chằm chằm vào Zami, đây là lần thứ hai anh nhận thấy vẻ tiền tụy cư ngụ trên gương mặt lạnh lùng kia, có phải hay không? gặp anh là cô lại thái tất những nỗi lòng bao năm chịu đựng những điều không thể nói? Dù sao chỉ cần cô thoải mái thì là điều gì anh cũng sẽ làm

Thở dài một hơi, anh nhẹ giọng: "Được! Nếu em muốn"

"Nếu một người mà anh vô cùng yêu thương hứa hẹn với anh bao điều mà bỗng một ngày người đó mất tích không một dấu vết tìm kiếm mọi nơi có khi

lật tung cả nước lên tìm cũng không một chút tăm hơi thì anh cảm thấy thế nào?” _Zami

“Zami à...” _Kenbun giọng có chút run run

“Trả lời em” _Zami gần như mất bình tĩnh có phần lớn tiếng lên

Nhìn sâu vào đôi mắt cự ngụ một nỗi buồn nơi cõi lòng của cô anh nhẹ nhàng:”Anh sẽ rất tuyệt vọng,rất đau khổ.Ngày nào cũng ăn không ngon ngủ không yên và...”

“Và gì” _Zami

Hơi nhìn Zami anh lại cúi xuống hóp một ngụm cà phê,bắt lấy tay cô kiên quyết siết chặt:”Và...anh sẽ nghĩ là người đó đã không còn yêu anh không còn cần anh.Nếu còn hay có lí do thì ít nhất cũng nên nói một lời từ biệt,lặng lẽ bỏ đi thì chỉ có duy nhất một khả năng là...”

Chưa nói hết câu cô đã đưa ngón trỏ cùng ngón giữa của mình lên chặn trước môi anh,miệng khó khăn thốt lên từng lời:”Thôi!Đủ rồi”

Phải!Chuyện này cô đã đi hỏi tất thấy bao người và ai cũng duy nhất một câu trả lời...người đó hết yêu người đó không cần mình đơn giản vậy thôi.Cô không biết đây là lần thứ bao nhiêu mình được nghe những câu này từ những người bạn người quen nhưng tuyệt cô không bao giờ nghe hết câu vì điều đó thực làm cô đau lòng

Đưa những ngón tay thon dài lên định gỡ bàn tay anh đang nắm ra nhưng anh đã nhanh tay hơn,Kenbun siết càng chặt tay cô hơn nhẹ giọng khuyên bảo:”Zami này,anh biết em rất buồn.Sao đến giờ mà em vẫn không chút bỏ gánh nặng đó đi mà đi tìm người đàn ông khác,chẳng lẽ em vẫn...hi vọng anh ta tìm đến em sao?”

“Đừng nói chuyện này nữa” _Zami cự tuyệt bàn tay đang nắm lấy tay mình,vơ lấy ly cà phê uống một ngụm dài

“Trả lời anh đi,có phải hay không” _Kenbun kiên quyết không từ bỏ giọng gấp gáp cùng một chút bức bối,tại sao anh lại thành ra thế này?

“Phải” _Zami hét vào mặt anh rồi xối xả một tràng:”Em vẫn còn hi vọng anh ấy quay lại,đã hơn 3 năm rồi em vẫn hi vọng sẽ có một ngày người đó đến tìm em cùng một lời xin lỗi cùng một lời giải thích”

Zami đã không muốn nói tiếp nhưng anh lại cả gan khơi mào lửa nóng trong người cô khiến cô không tự chủ được mà nóng giận.Khua chiếc ba lô đeo lên vai chạy thật nhanh ra ngoài,cô muốn đi khỏi nơi này muốn tìm một bầu không khí thoải mái dễ chịu hơn.Sẽ không ai đảm bảo được quán cà phê này sẽ lạnh lặn nếu cô còn tiếp tục ở đây

Dù đang chạy nhưng cô vẫn nghe được một giọng nói từ xa vang đến:”Thật ngu ngốc” đúng vậy!!! Đây chính là câu mà cô muốn nói với bản thân mình hiện tại,chờ đợi một thứ gì đó mà chả ai đảm bảo nó sẽ xảy ra.Có phải niềm hi vọng này quá lớn khiến cô không thể dập tắt nổi nó,ngày nào cũng nhưng nhớ cùng mong chờ,3 năm đi Anh vẫn không thể làm hình bóng đó xóa nhòa nơi trái tim.Mọi hình ảnh của anh lần lượt hiện ra như mới chỉ vừa gặp ngày hôm qua,điều này chứng tỏ cô đã rất nâng niu vị trí của anh trong trái tim mình giờ đã là tự mình hại mình rồi.Chính cô là người chủ động yêu anh sâu đậm cùng anh trao trọn lời thề ước,gì thì vui rồi!!!Muốn vứt cũng không được muốn ném cũng không xong...

“Bịch” _Do chạy vội quá mà cô đã không để ý đâm xầm vào một thân hình nào đó,còn đang ngồi dưới đất đã loáng thoáng nghe lời chửi mắng xối xả bên tai:”Này!!!Đi đứng kiêu gì thế”

Lắc lắc cái đầu cho tỉnh táo một chút,đứng dậy phui bụi dính quanh quần áo cô từ từ ngước mắt lên,một thân hình tuyệt mỹ gọi cảm lau chùi chiếc váy tuyệt mỹ của mình cùng ánh mắt vô cùng thương tiếc xót xa.Xì,cũng chỉ là một bộ váy hàng hiệu thôi mà,hồng thì mua cái khác sao mà phải nâng niu như báu vật vậy

Còn đang suy nghĩ bỗng cô gái ngẩng mặt lên nhìn thấy Zami ánh mắt từ tức giận chuyển sang cầu hòa giọng điệu pha chút chế giễu:”A!!!Thì ra là Zami,em đi đâu mà vội vậy”

Nhếch mép lên cười nhìn cô gái trước mặt với ánh mắt khinh bỉ:”Tôi đi đâu chắc hẳn không cần nói với cô” vừa nói Zami vừa tránh qua một bên đi qua

Sumitty lừa bốt toàn thân khời nghỉ ngơi trên đầu dậm chân tại chỗ bình bịch nhưng lại hướng mắt về quán cà phê.Vừa rồi tên đàn em có báo cáo lại là Zami cùng Kenbun đi vào quán cà phê khiến cô đứng ngồi không yên mà lao thẳng đến đây,cùng vội quá nên lại đâm vào cái con bé này.Hóa ra là Zami đáng về gấp gáp thế này hẳn là có chuyện chẳng lành với Kenbun rồi,điều này làm cô có chút vui mừng

Lấy lại dáng vẻ của một quý cô,tự tồn đi vào quán cà phê với chiều cao cùng vóc dáng chuẩn không cần chỉnh đã khiến bao ánh mắt xung quanh nhìn chăm chăm không chớp mắt.Không chỉ thế mà bộ váy với cô gái trẻ này vô cùng hợp nhau cứ như là bộ váy này sinh ra chỉ để cho cô mặc mà trên đời này cũng chẳng có bộ váy nào mặc hợp với cô ta bằng bộ váy này.Đường nét cùng hoa văn tinh xảo mang một vẻ đẹp lai Tây mà thêm chút gợi cảm lộ một bên vai trắng nõn,hơn nữa chiếc váy này...vô cùng cầu kì và...hình như rất lạ mắt,không có bán trên thị trường.Người người nhìn không ngớt,tiếng máy chụp ảnh tanh tách vang lên,xôn xao bao lời bàn tán đủ kiểu

Đám đông bu lấy Sumitty ngày một nhiều hơn khiến Sumitty vô cùng khó chịu,giữa bao người ở đây chẳng lẽ không một ai có thể nhận ra cô chính là nữ diễn viên trẻ tài ba hay sao?

Chỉ một phút sau quanh cô đã đông nghịt người miệng nói không chịu ngừng:”A!Chị Sumitty kí cho em với”

“Em hâm mộ chị lắm kìa cho em với”

“Chụp với em một tấm được không chị???Chị là thần tượng số một của em”

“.....”

Sumitty chẳng biết nói gì hơn ngoài việc cố gắng tiếp nhận tờ giấy cùng cây bút trên tay mọi người,nụ cười khó khăn gian nan hé nở một chút.Chết tiệt!Do vào quán cà phê nên cô không có mang theo vệ sĩ đều ra lệnh cho tất cả ở trong xe chờ giờ thì mọi chuyện hay rồi một đường ra cũng không có một lỗ nhỏ cho kiến chui còn khó khăn...

“Đẹp...đẹp hết”_Tiếng nói uy quyền của một chàng trai bắt ngờ vang lên khiến đám đông giật mình run sợ hãi mà lui ra

Sumitty khi nghe được lời nói này từ đầu óc choáng váng đã trở lại như thường,một chút hạnh phúc trong tim trực trào

Cô vui vẻ đến bên chàng trai:”Kenbun anh...”

“Đi theo tôi...”_Không trả lời câu hỏi của Sumitty,Kenbun một mạch bắt lấy tay cô lôi đi xềnh xệch không thương tiếc

Đến một góc khuất vắng người anh ném tay cô đi như một thứ đồ dơ bẩn giọng có chút lạnh lùng:”Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi hả?Cô đừng có lúc nào cũng lẻo đẻo bám theo tôi nữa,tôi không yêu cô cũng không là chồng của cô.Tất cả chỉ là do cô và bố mẹ tôi tự dựng lên mà thôi”

Cánh tay Sumitty tuy rằng rất đau nhưng so với vết đau nơi trái tim kia thì mãi chẳng thể nào bằng được,cố nén cơn đau lại một lần nữa cô nén cho nước mắt khỏi rơi.Bất chợt một nụ cười lạnh nhạt mang theo chút đau xót hiện lên giọng nói yếu ớt vô lực:”Anh thực...anh thực nghĩ mọi chuyện của chúng ta là chỉ do em với bố mẹ anh dựng lên thôi sao”

“Trong trí nhớ của tôi...cô chưa hề tồn tại”_Kenbun phủ phàng chối bỏ Sumitty quay lưng tinh bước đi một lời nói vang lên ngay sau lưng anh:”Vậy anh không nghĩ là...trí nhớ của anh đã mất đi những gì về em sao”

Không quay lưng lại,Kenbun cười mỉa mai:”Tất nhiên rồi!Chắc hẳn trí nhớ tôi cảm thấy chứa đựng những gì liên quan tới cô thực không đáng nên mới đem vào lãng quên như vậy” anh bỏ đi một mạch mà không biết rằng những lời nói khó nghe đó chẳng khác nào một mũi dao nhọn hoắt đâm vào trái tim cô

Nước mắt không tự chủ được khẽ tuôn rơi...đây là lần thứ mấy rồi anh?Lần thứ mấy vì anh mà em rơi nước mắt?Chẳng phải ngày xưa...anh đã từng hứa sẽ không để em đau buồn sẽ không để em rơi nước mắt một lần nữa sao?Chẳng phải anh nói em khóc làm anh đau sao?Mà giờ lại như vậy hả anh?Anh là đồ thất hứa...em thực sự hận anh...

Người cô không còn sức lực mà ngã gục đúng lúc này một đám người mặc đồ đen nhanh chóng đến dìu cô đứng dậy,Huco vỗ mặt vô cùng lo lắng hỏi:”Cô chủ,cô có sao không” chàng trai này là trợ lý đắc lực của cô chẳng khác nào một người bạn đương nhiên chuyện của cô anh đều đã được nghe qua

“Tôi không sao,dìu tôi lên xe”_Sumitty cố gắng thốt ra từng lời

Đám vệ sĩ nghe được câu này liền nhanh chóng đỡ cô dậy dìu lên xe

Màu hồng của hoàng hôn nhẹ nhàng lan tỏa khắp một mảnh trời...

“Cô muốn đi đâu”_Huco ngồi vào ghế lái hỏi

Suy nghĩ một lát,Sumitty dựa đầu vào thành ghế,hai mắt nhắm chặt lại.Đôi môi mỏng phủ một lớp son hồng nhẹ cử động:”Bar Foully”

“Cô đang mệt mà tôi nghĩ cô nên về nhà nghỉ ngơi”_Huco

“Anh học cách chống đối tôi từ khi nào vậy Huco”_Sumitty giọng có chút bất mãn

“À...tôi xin lỗi,tôi liền khởi động xe ngay đây”_Huco chẳng dám ho he thêm lời nào nữa mà khởi động xe nhấn chân ga

Chiếc xe đen bóng lao vào đường chính

Đi ra khỏi phòng tắm,mọi mệt mỏi dường như được xua tan kha khá.Tắm rửa là một cách xả stress mà Zami thường làm,gột sạch những điều không vui rửa bỏ những cảm giác khó chịu trong người.Một tay vuốt tóc tay còn lại lau mái tóc còn sũng nước.Tiếng chuông điện thoại vang lên một bài ca quen thuộc,hơi nhũn mảy rớt cuộc là ai lại gọi điện cho cô vào giờ này chứ.Lại bảo lần này là Kenbun gọi đi,cô đã quá mệt mỏi rồi.Khua tay vợ lấy chiếc điện thoại trên giường định tắt đi thì phát hiện con số này lạ hoắc.Hôm nay lúc anh gọi điện cô đã lừa tên lại rồi mà không lẽ là sim 2?Một thứ gì đó mách bảo cô phải nghe nó rồi chả hiểu sao lại nghĩ đến có thể là người con trai kia gọi...Qua bao năm rồi...chuyện đó hoàn toàn không thể...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Hít một hơi thật sâu, ngón trỏ còn đang run bất ngờ mạnh bạo bấm vào nút nghe, ắp điện thoại vào tai giọng trầm thấp: "A lô"

"Đi bar Fouilly không?" _ Đầu dây giọng có phần phấn khởi

Thờ ắt ra một cái... thì ra là Tiron, cái tên ma quỷ biến hình này thật là...

Ngước mắt lên nhìn đồng hồ Zami bực tức xối xả một trận: "Đi cái gì chứ, mệt lắm"

Hung hăng cầm điện thoại cách xa tai tính ném vào góc nào đó cho khuất mắt thì trong điện thoại lại vang lên giọng nói uy quyền lớn tiếng: "Anh đang trên đường tới nhà em rồi, không thể từ chối"

Đi trên đường sao??? Quả nhiên là cô có nghe thêm vài tiếng động của xe cộ... hôm nay đã mệt mỏi rồi, giờ lại phải vào cái nơi ồn ào náo nhiệt như vậy thực chẳng hay ho chút nào

Nghiến răng nghiến lợi, cái tên này học cách tự quyết định mọi chuyện mà không hỏi ý kiến từ bao giờ vậy hả. Một lần nữa bàn tay cô bạo lực bóp mạnh chiếc điện thoại đưa lên áp lại vào tai: "Anh học cách tự quyết định mọi chuyện từ bao giờ vậy hả, còn chưa có hỏi ý kiến tôi mà đã tự tiện rồi sao?"

"Thì sao chứ? Em không thấy anh là một người đàn ông chu đáo xứng đáng và phù hợp nhất với em sao?" _ Tiron cười tươi

"Mức độ tự sướng của anh cũng đã khá lên rồi đó, đúng là đi bên cạnh tôi một ngày không uổng mà học hỏi cũng nhanh phết. Được rồi! Tôi chuẩn bị đồ rồi xuống cửa chờ anh" _ Zami tuân một tràng rồi nhanh chóng tắt máy, cái gì mà "người đàn ông chu đáo xứng đáng và phù hợp với em"... Nói đúng là không biết ngượng miệng mà

Mở cửa tủ ra như bước vào một cửa hàng nhỏ toàn quần áo hàng hiệu, ngắm nghía hết cái này đến cái kia. Cuối cùng cô lôi ra một bộ váy đen bóng bĩnh đến đầu gối, dọc hai đường thẳng sau lưng xuất hiện những sợi dây đan chéo vào nhau thành các hình chữ X, phần trên bó sát ngực lộ vòng eo thon gọn, hai bả vai không chút che đậy vô cùng gợi cảm mát mẻ, một mảnh lưới dài quấn quanh hông phủ xuống dưới xếp lại thành tầng. Tóc tai chải chuốt qua loa nhẹ nhàng, xịt chút nước hoa mùi thơm nhẹ thoang thoảng, kẻ đậm một chút ở hai bên mắt, uốn cho mi cong thêm một chút. Xoay qua xoay lại trước gương, búng tay một phát ra vẻ đã ổn, khua lấy chiếc túi xách đeo lên vai cất từng bước chân nhẹ nhàng xuống tầng

Đi đến chỗ cất giày lôi ra một đôi giày cao gót valentino chữ T, sau khi đi vừa vặn vào chân tính đứng lên mở cửa thì chuông cửa khê réo vang

Trong bếp vọng ra giọng nói gấp gáp cùng tiếng bước chân: "Ai vậy? Chờ một chút"

Xoay người lại, Hồng Mận trong bộ tạp dề cầm mấy cái muôi hớt hải chạy về phía cô bắt chợt khựng lại, đôi mắt căng tròn nhìn Zami trân trân từ đầu tới chân, khóe môi dần cong thành nụ cười. Vợ vã chạy gần, Hồng Mận trầm trồ trước vẻ đẹp tuyệt mỹ của cô: "Ôi!!! Chị Zami, chị xinh quá đi ả"

Cười nhẹ một chút, đặt tay lên xoa nhẹ mái tóc của Hồng Mận cô nhẹ giọng: "Làm xong em nhớ đi nghỉ sớm, biết chưa? Bên ngoài là bạn chị đến đón không cần phiền em mở cửa, chị có thể tự làm"

"Được, vậy chị đi vui về" _ Hồng Mận ngoan ngoãn gật đầu rồi quay trở về nhà bếp, chưa chạy được là mấy bước cô đột ngột quay lại dơ hai ngón cái của hai tay lên: "Chị Zami, chị xinh lắm, thực sự rất đẹp"

Cô nhóc này, thật trẻ con!!!

Không kim nỏ mà Zami bật cười nhẹ gật đầu, quay người đối diện với cửa, hỏi chuông thứ 2 tiếp tục vang lên. Để khách phải đợi lâu thực lòng mà nói là điều vô cùng thất lễ, đưa tay lên nhẹ nhàng mở cửa

Một chàng trai với mái tóc vuốt keo quen thuộc, từ người phát ra một mùi nước hoa nam tính quyến rũ. Bên trong mặc một chiếc áo trắng bên ngoài khoác chiếc áo khoác kaki màu đen, bên dưới mặc quần jeans nam rách vô cùng độc đáo. Nhìn chung cả thân hình cao lớn toát ra một mùi vị lạnh lùng khó gần mà rất thu hút

Mỉm cười nhẹ anh dờ giọng trêu chọc: "Sao vậy? Có cần ngắm anh lâu như thế không? Yên tâm lần sau em còn nhiều cơ hội"

Hừ lạnh một tiếng Zami không thua kém buông lời chế giễu: "Cuối cùng thì hôm nay anh cũng đang hoảng đi bằng cửa chính rồi sao?"

Liếc xéo cô một cái: "Anh không muốn bị cùn cùn của em cắn thêm một phát nữa đâu"

"Thật ra hôm đây là do anh không may mắn thôi chứ nó chẳng mấy khi ra ngoài nhất là vào buổi tối" _ Zami

Thử dài một cái, Tiron quay người hướng tiến đến chiếc xe màu trắng, nhìn sơ qua cũng nhận ra đây hẳn là người đi ít dùng hoặc mới mua miệng nhả ra hai từ như mệnh lệnh: "Đi thôi"

Liếc mắt nhìn qua chiếc xe, Zami đi ngay sau lưng anh không kim lòng mà hỏi nhỏ: "Chiếc xe này là anh mới mua hay..."

“Là anh ít dùng, anh chỉ dùng mỗi khi đi chơi thôi” _ Tirom bắt ngờ quay lại trả lời tiện tay mở cửa cho cô lên xe, hành động vô cùng lịch sự mà Zami không có chút gọi là cảm kích...

Sau khi đã yên vị trên xe, Tirom bắt đầu nhún chân ga phóng thẳng ra đường lớn

Ngồi trong xe không khí có phần oi bức khiến Zami thấy khó chịu, phần lớn thực sự là do mùi nước hoa từ người Tiron phả vào mũi cô khiến cô không ngồi yên được. Sao chàng trai này lại dùng loại nước hoa có mùi nồng hắc quá vậy!!! việc cô bị dị ứng thực chẳng có hay ho gì, để lộ ra ngoài khác nào công khai cho dân chúng biết thêm một điểm yếu một tin tức về mình

Lòng cao ngạo trong lòng trời dậy mãnh liệt, tuyệt sẽ không thể để người con trai này biết cô bị dị ứng. Đưa một tay lên bịt nhẹ mũi, mặt luôn hướng ra ngoài cửa sổ để tận hưởng cái mùi vị thiên nhiên

“Không có lời nào muốn nói với anh sao?” _ Vừa nói anh vừa quay sang nhìn Zami, cái hành động bịt mũi hướng mắt ra ngoài cửa sổ suốt từ lúc này khiến anh cảm thấy tự ti về bản thân

Đã ngủ qua ngủ lại người mình không biết bao lần rồi, rốt cuộc là có mùi gì đâu cơ chứ mà cô lại ra vẻ phản ứng như vậy? Nè! Em sao vậy, người anh có mùi gì hôi sao?” Tiron vừa nói vừa ngửi mùi từ người mình

“Không có, người anh chẳng có mùi gì cả” _ Zami ung dung nhìn ra ngoài cửa sổ

“Vậy sao em cứ bịt mũi suốt từ lúc này vậy, say xe chắc chắn không phải anh hỏi người anh có mùi gì em cũng đã trả lời là không, vậy rốt cuộc là em làm sao vậy” _ Tiron

“Anh thực sự muốn biết sao” _ Lườm Tiron một cái cô lại đánh mắt ra ngoài cửa sổ

“Đương nhiên, em nói đi” _ Tiron

Quay người lại nhìn lên nhìn xuống thân hình cao lớn đang ngồi của anh, phun ra từng chữ không thương tiếc: “Tôi ghét mùi nước hoa từ người anh phát ra”

Mặt Tiron biến dạng hoàn toàn lại một lần nữa ngửi đi ngửi lại người mình: “Em không đùa đấy chứ, mùi này con gái...”

Bất chợt Zami hướng mắt nhìn thẳng, ánh mắt nhanh chóng chuyển sang hốt hoảng chồm người dậy cướp tay lái quẹo một đường

Sau khi đã đảm bảo an toàn cô hét lớn: “Anh đi đứng kiểu gì vậy, suýt nữa lại xảy ra tai nạn rồi”

“À, anh xin lỗi” _ Tiron thành khẩn xin lỗi, lại một lần nữa Zami ra tay giúp anh. Thở dài ra một cái anh nhẹ giọng: “Em thực không thích mùi nước hoa này sao”

Không nhìn anh cô gật nhẹ đầu

“Đúng thật là khó hiểu, con gái ai cũng đều thích mùi này mà” _ Tiron bĩu môi rồi lôi ra một cái bình xịt, xịt lên người mình

Zami giật mình quay lại: “Anh làm cái trò gì vậy”

“Thì em nói không thích mùi này còn gì, anh xịt cái này vào vài phút sau sẽ khử hết mùi nước hoa đi, yên tâm em không phải ngửi cái mùi em cho là đáng ghét này đâu” _ Rõ ràng việc này là tự nguyện àm Tirom nói với chất giọng ai oán khiến Zami suýt cảm động cũng phải ngừng lại

Khởi động xe, chiếc xe tiếp tục chạy đến bar Foully

“Kít” tiếng dừng xe vang lên hòa vào tiếng người hò hét trong bar vọng ra, tháo dây đai, Tiron nhẹ nhàng mở cửa xuống xe mà không quên vòng lại mở cửa xe cho cô. Zami từ tốn nhấc nhẹ đôi giày coa gót chạm mặt đất, anh quay sang nói với tên bảo vệ cái gì đó rồi đưa chìa khóa xe cho anh ta. Quay người lại anh như chết lặng, mắt đôi co với Zami mà không để ý đến cô, hôm nay cô hoàn toàn lọt xác với bộ váy đen gợi cảm này

Người con trai nào nhìn đảm bảo sẽ không thể khống chế bản thân mà xiêu lòng còn nếu không xiêu lòng chắc chắn anh chàng đó hẳn đã yêu thương một cô gái nào khác hoặc là anh chàng đó có vấn đề về giới tính...

“Này Tiron...ngâm miệng lại đi” _ Zami nhếch mép lườm anh một cái sắc bén rồi đi vào trong

Tĩnh!!! Tĩnh rồi...lắc lắc đầu vài cái, đúng là chỉ có Zami có sức mạnh khiến anh hồn xiêu phách lạc mà vội vội vàng vàng theo sau chân cô nàng, bà này ăn gì mà chạy nhanh quá vậy...

Bước vào bar cô bỗng thấy tất cả mọi người đều yên lặng hướng lên phía sân khấu sao kia lạ vậy? Vừa này còn sôi động náo nhiệt lắm kia mà. Quay lưng lại tính sẽ hỏi chàng trai đi đằng sau thì đã không thấy đâu rồi, còn đang loay hoay tìm đông tìm tây bất ngờ ánh đèn sân khấu rọi thẳng lên sân. Một cô MC trẻ tuổi ăn mặc sexy bước lên cất giọng nói ngọt ngào: “Đã đến quý vị phải chờ lâu và đây là thời khắc mà mọi người mong chờ nhất cũng là lí do mà mọi người đến dự tại quán bar Foully này”

Ê!!! Hai con mắt của Zami mở to hết cỡ nhìn toàn diện cô gái trên sân...đó...chẳng phải là...Kyn sao??? Cô biết bar Foully này là do Kyn quản lí nhưng

mà...hôm nay lại có sự kiện sao?VẬY mà tên Tiron đáng ghét kia lại không nói sớm để chọn ngày khác đi bar giờ lại đi đâu không rõ tâm hơi...

Chưa đi hết bất ngờ này đã đến bất ngờ khác,ánh đèn sân khấu bỗng rọi chiếu ở một bên cánh gà,một thân hình cao lớn quẹo rừ rừ từ chậm rãi bước ra.Đến giữa sân khấu chàng trai liền dừng bước,xoay người về phía mọi người nở một nụ cười tươi,chính giờ khắc này đã làm chân tay Zami như đã rời rưng.Người trên sân khấu...chẳng phải chính là Tiron sao?

Anh mỉm cười tươi thật tươi,dường như nhìn ra ánh mắt không dấu nổi vẻ ngạc nhiên của cô,nụ cười trên môi anh còn mờ ám hơn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Còn ngạc nhiên không biết điều gì đang xảy ra bỗng một cánh tay to lớn bất ngờ choàng qua vai cô,một giọng nói quen thuộc vang lên.”Em thấy sao? Tiron hôm nay đẹp trai lắm đúng không có điều...hôm nay khác với mọi năm,nó không xịt nước hoa”

Người giật mình quay sang nhìn chàng trai bên cạnh,Hải Phong trong bộ vest sang trọng với mái tóc vuốt sang một bên trông thực sự rất đẹp trai.Hơi nhúu mày,hôm nay khác với mọi năm sao?Có nghĩa là gì chứ?

Rốt cuộc mọi việc là thế nào vậy?Xảy ra thực đường đột quá,hết bất ngờ này sang bất ngờ khác làm Zami từ lúc bước vào bar đến giờ đầu óc vẫn quay như chong chóng.Còn đang lơ ngơ lơ ngơ bất chợt Hải Phong quay sang nhìn cô,bốn con mắt nhìn nhau...Anh nhúu mày lại giọng nói trầm thấp.”Em sao vậy?Không khỏe sao?”

Zami lắc lắc cái đầu.”Không.Em ổn,nhưng...anh vừa nói...Tiron...em chả hiểu ở đây đang diễn ra cái gì hết” cô vừa nói vừa chỉ tay lên sân khấu,giọng nói rời rạc chẳng liên quan

Hải Phong theo tay chỉ của Zami mà nhìn thân hình cao lớn đang phát ra cả ngàn tia sáng đôi mắt toát ra mùi vị lạnh lùng khát máu của Tiron,phút chốc anh cứng đờ người ra,luồng cuống rụt tay lại khỏi vai Zami.Khuôn mặt Hải Phong hiện lên một vẻ ngượng nhùng khó hiểu,mới ban nãy còn tự tin ra đáng đàn anh lắm mà sao giờ lại rụt rè như chuột gắp mèo thế này?

“Sao vậy”_Zami khó hiểu hỏi rồi lại đánh mắt lên sân khấu,Tiron mặt hầm hầm đôi mắt đen tối chiếu cả ngàn tia chết chóc vào ai đó,về mặt này...có một chút gì đó mang mùi vị nguy hiểm mà cô đã từng cảm nhận được.Không dấu nổi sự tò mò,cô theo ánh mắt đầy sự căm phẫn tức giận của anh,nhìn sang bên cạnh...Con mắt đó...Không phải chứ???Chẳng lẽ???Zami bỗng cười nhẹ,tên này đang ghen với Hải Phong sao?

Mặc kệ Tiron có nhìn như muốn cầu nát mặt Hải Phong cô vẫn thản nhiên cầm một ly rượu vang đỏ lên miệng từ tốn hỏi.”Anh giải thích đi,mọi chuyện đang diễn ra,em chẳng hiểu cái gì cả”

Hải Phong vui vẻ nở nụ cười tươi như hoa.”Em thực không biết hôm nay là...um um”

“Hải Phong cậu thật nhiều lời”_Maily từ đâu đi đến đúng lúc Zami đang đặt câu hỏi thì nhanh tay bịt miệng Hải Phong lại không cho ngôn từ trong miệng cậu phát ra

Bỏ tay ra khỏi miệng Hải Phong,Maily trừng mắt đe dọa,cả người cậu toát hết mồ hôi,khuôn mặt từ đẹp trai phong độ thành xanh lét.Thật tội nghiệp!!!

Maily cười nhẹ chào Zami nhỏ giọng.”VẬY chắc thằng nhóc này hẳn là muốn tạo cho em một bất ngờ rồi,nếu đã là bất ngờ thì hãy để nó tự lộ ra đừng tìm kiếm làm gì,mất vui”

Bất ngờ sao?VẬY...hẹn cô đến bar...đã nằm trong kế hoạch anh bày sẵn sao?Thực đáng chết mà...

Maily vừa nói vừa kéo hai người cùng ngồi xuống một chiếc bàn còn trống ngay gần đó

Zami chỉ gật nhẹ đầu,chờ thêm một chút cũng không có gì là khó khăn cả.Hướng mắt lên nhìn hình ảnh trên sân khấu,Tiron mà cô quen đây sao?Rốt cuộc lí do đến bar hôm nay là gì?Sao mà chàng trai này cứ phải dài dòng vẩn tự làm cái gì cơ chứ,nói toàn mấy cái không đâu,thực rất buồn ngủ.Zami lơ đãng nhìn xung quanh sao Kỳ Minh cùng Nayki lại không có ở đây,lại liếc mắt sang hai hình ảnh thanh thoát bên cạnh.Oa!!!giờ để ý mới nhận ra hôm nay chị Maily trông vô cùng xinh đẹp trẻ trung trong chiếc đầm màu đỏ gợi cảm,cách may cắt cũng thật tinh tế và độc đáo không kém phần quyến rũ.Mái tóc xoắn dài dịu dàng vuốt nhẹ sang một bên,khuôn mặt trắng mịn phủ một lớp trang điểm càng tôn nên vẻ đẹp của chị

Zami không phủ nhận vẻ đẹp của Maily,nhiều lúc cô còn thấy vô cùng tự ti trước mặt chị.Cách ăn nói rất có quyền lực cùng sáng suốt,ngôn từ cũng thật can trọng khi phát ra,nhìn thoáng qua cũng thấy chị rõ ràng là một cô gái vừa xinh đẹp vừa thông minh.VẬY...nếu chị đột ngột rời khỏi “Demon life” thì nhóm sẽ ra sao đây?Cô vốn là người kiêu ngạo nhưng ở trước mặt chị cảm thấy mình thật nhỏ bé,chưa bao giờ Zami thấy tự ti về năng lực của mình như thế này cả

Nhìn quanh một vòng không khó phát hiện cái chàng trai ở đây đều nhìn về phía cô với Maily cùng lời tán thưởng không ngớt

Nhận ra cô gái bên cạnh có nét không bình thường, Maily dịu dàng ôm cánh tay Zami vào người nhẹ giọng hỏi: "Em sao vậy? Không khỏe sao?"

"À, không có, em ổn" _ Zami cười nhẹ trấn an chị rồi nhớ ra điều còn nghi vấn trong lòng liền hỏi: "À... sao em không thấy Nayki với Kỳ Minh vậy?"

Phút chốc nghe đến tên người con trai kia, mắt Maily từ tươi cười bỗng tối sầm lại, cánh tay đang ôm tay Zami run nhẹ, chị cố gắng giữ bình tĩnh nở một nụ cười hiền: "Nayki thì nói là không muốn đi còn Kỳ Minh... cậu ấy không muốn gặp chị"

"Vậy sao?" _ Zami không khó nhận ra nét buồn đau khổ trên gương mặt tuyệt mỹ của Maily, giờ phút này trông chị xuống sắc trầm trọng, đây gọi là... lưu luyến tình cũ sao? Cô thực không thể hiểu nổi, tại sao cứ phải tự mình làm khổ mình thế này, nếu đã yêu nhau nhiều như vậy, đã lâu như vậy. Sao còn vì gia đình mà kết thúc dễ dàng như vậy chứ? Đối lại là Zami, cô sẽ không sớm gục ngã, sẽ không từ bỏ. Đã biết là quan trọng, đã biết là vứt nó ra khỏi lòng thực khó khăn. Vậy... sao còn nhẫn tâm chối bỏ nó chứ? Chẳng có thứ gì là hoàn hảo, chẳng có đường đi nào là không có chông gai... chỉ khác ở chỗ... là người đi có quyết tâm vượt qua hay không? Có kiên trì không? Khi nào bạn có ý định gục ngã, hãy nghĩ lại lý do mà ta bắt đầu rồi động lực sẽ tự đến tìm bạn

"Maily à... hãy quay lại với Kỳ Minh đi" _ Zami nhẹ nhàng khuyên bảo

"Không đâu Zami à, mọi chuyện thực không dễ dàng như những gì em nghĩ đâu" _ Maily cười nhẹ lắc đầu

Cô kiên quyết sẽ không để một ai đau khổ như mình đã từng nữa đâu, vì cô biết... cảm giác đó vô cùng khó chịu

Nắm chặt cổ tay Maily, hướng mắt chị nhìn vào mắt cô, Zami giọng đầy uy quyền: "Maily, em không biết trở ngại mà hai người không thể khắc phục được là gì. Quyết định cũng ở chị, em chỉ biết nói thế này thôi, chị hãy lắng nghe thật rõ. Dù mọi chuyện có là gì đi chăng nữa, có khó khăn thế nào đi chăng nữa, đừng bao giờ từ bỏ dễ dàng như vậy phải biết trân trọng nó. Chị hẳn phải nghe qua câu: "Có không giữ, mất đừng tìm" hãy suy nghĩ thật kỹ quyết định của mình nếu không... chị sẽ hối hận cả đời đấy" Buông tay Maily ra, cô lại hướng mắt lên sân khấu

Tiron đã biến mất từ lúc nào...

Nhìn đông nhìn tây, rốt cuộc chàng trai này đã chết đâu rồi?

"Và bây giờ là giờ khắc mọi người mong chờ nhất, cùng đếm ngược nào 10 s 9s 8s 7s..." _ Kyn hồ hồ nhìn về một góc nào đó cùng đếm ngược cái gì đó với mọi người. Zami cũng theo đó mà nhìn mới phát hiện ở bên góc tường mọi ngày treo một cái biển mà giờ đã thay vào đó là cái đồng hồ cô to vô cùng

"3s... 2s... 1s..." _ Càng về cuối giọng Kyn cùng tất cả mọi người càng hưng phấn hơn và hai từ 1 giây vừa phát ra bất ngờ hai bên sân khấu thối ra một đồng khối mờ như sương mù trong vô cùng ảo diệu. Khắp gian phòng bar bỗng bừng sáng ánh đèn lung linh đẹp mắt, ở đâu cũng hiện con số 8h

Đám khói sương mù dần tan hiện lên một thân hình cao lớn vô cùng đẹp trai mà không kém phần thu hút, mọi người hò hét không ngớt chủ yếu là giọng hò hét đầy phấn khích của các cô gái. Nhạc nổi lên nhẹ nhàng mà du dương

Chàng trai cười tươi khiến tim các nàng không hẹn mà cùng nhảy ra ngoài

"Cảm ơn tất cả mọi người đã cùng đến dự bữa tiệc sinh nhật lần thứ 17 của tôi, một lần nữa xin cảm ơn" _ Tiron nhẹ nhàng cúi đầu chào

Zami vừa mới nuốt một ngụm rượu vang đỏ suýt nữa thì phun thẳng ra ngoài nhưng cô vẫn không tránh khỏi bị sặc mà ho vài cái

Cái tên này!!! Thật đáng chết, hóa ra hôm nay sinh nhật hắn mà không nói tiếng nào để cô còn chuẩn bị mà đã lòi thẳng đến đây, bất ngờ này... thực làm người ta muốn điên tiết mà

Nhìn sang bên cạnh, tính hỏi vài chuyện thì cô nhận ra Maily đã biến mất từ lúc nào chỉ có Hải Phong ngồi ngâm nga theo giai điệu của bản nhạc

Lại đánh mắt nhìn lên sân khấu, cái anh chàng kia!!! Suốt từ lúc trở lại sân khấu cứ nhìn Zami không rời mắt là có ý gì vậy chứ

Bất ngờ Tiron nhẹ nhàng cất bước chậm rãi từng bước đi lên thảm đỏ đang trải dài, cái thảm này còn điểm từng con số, anh đặt chân lên con số nào là mọi người hò hét nói lớn. Bước chân anh chậm rãi đi trên chiếc thảm, sao kì lạ vậy? Rốt cuộc điểm dừng chân là ở đâu? Có vẻ như chiếc thảm này được trải khắp mọi góc trong bar, người đi phải đi qua tất cả các bàn. Zami với Kyn quen biết nhau đã lâu đương nhiên cô biết bar Fouilly lớn nhất thành phố có diện tích như thế nào?

Vậy chắc chắn đi hết cái tầng này hắn rất mỏi chân, sao lại làm cái việc ngu ngốc như thế chứ?

Trên trán Tiron đã phát ra vài giọt mồ hôi nhưng tuyệt trên môi không ngừng nở nụ cười, bước qua một con số nụ cười trên môi anh còn tươi hơn ấy chứ

Tên này lạ thật đấy, tự hành hạ đôi chân của mình mà lại còn cười được, việc đi vòng quanh bar qua từng bàn này hắn rất ngu ngốc mà soa ai cũng đều cổ vũ nhiệt tình hết vậy?

Cô lơ đãng nhìn xuống dưới chân mình, một con số 100 to đùng trên nền thảm màu đỏ, giọng nói mọi người vô cùng hồ hồ: "97... 98... 99"

Cô còn đang ngạc nhiên, tròn mắt với con số 100 này thì một bàn tay bất ngờ đưa ra trước mặt cô, giọng nói ngọt ngào ảm áp cùng hơi thở nhẹ đậu ngay trên đỉnh đầu cô: "Anh đã bước 99 bước để tới bên em, vậy chỉ còn 1 bước nữa thôi, em có thể tới bên anh không?"

Choáng ngợp,Zami ngẩng mặt lên,đôi mắt mong chờ của Tiron vẫn nhìn cô trân trân,nhìn xung quanh,mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía hai người tất cả mọi hoạt động như ngừng lại có thể rõ ràng nghe thấy tiếng thở có phần gấp gáp của nhau,rồi cuối cùng cô nhìn Hải Phong bên cạnh,ánh mắt anh sáng như sao.Zami thực đã toát mồ hôi,cô không biết phải làm sao nữa,đây...chẳng phải gián tiếp yên cầu làm bạn gái sao?Nhưng cô cũng không muốn làm mọi người thất vọng và...làm Tiron mất mặt trước bao người thế này

À,đúng rồi...coi như cô ngu dốt không hiểu ý tứ đi,chi một bước thôi mà...chắc cũng không vấn đề gì

Zami nhẹ nhàng đặt chân lên thêm thềm có chữ số 100 màu trắng to đùng,đưa tay ra cho Tiron nắm,mọi người bỗng hò hét vui mừng vỗ tay bôm bốp.Nhạc nổi lên,còn Tiron cũng có chút ngạc nhiên trên khóe môi không kim lòng mà nổi lên một nụ cười tươi.Hai người cùng nhau sánh bước trở về khán đài theo đường trải của thảm đỏ trong tiếng hò hét phấn khích của mọi người

Bây giờ cô lại thấy hối hận vì đã mềm lòng mà chấp nhận bước một bước để rồi...phải bước thêm 99 bước lên sân khấu cùng với tên có chân mà như không kia.Bước 99 bước giờ phải gấp đôi lên mà mặt vẫn có thể tươi cười như vậy thì đúng là...hết thuốc chữa

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Cuối cùng cả hai cũng đặt chân ở giữa sân khấu,Kyn đã lui xuống từ lúc nào,đứng trên này cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào.Tiron cứ nhìn cô rồi lại cười cười...ban đầu Zami nghĩ anh ta điên đúng là không có sai mà...

Đưa mic lên ngang môi,khẽ ho khan một tiếng,Tiron quay sang nhìn Zami một cái,tay nắm tay bắt đầu nói lớn:"Ồ ngay đây,trong ngày sinh nhật lần thứ 17 này,tôi...muốn cô bé đang đứng cạnh tôi đây làm bạn gái của tôi"

Sau tiếng nói của anh là một tràng vỗ tay cũng những tiếng ồ rộ lên

Các cô gái không ngừng hét lớn cùng nhau bàn tán

"Anh ý đẹp trai quá đi mất còn đáng yêu nữa"

"Đây là lần đầu tiên tôi thấy Tiron biết lãng mạn và cười nhiều như vậy"

"Bao giờ mình mới được như cô ấy"

"Thật không thể tin được,Tiron vốn có biệt danh "sát thủ của gái" thay người yêu như thay áo mà giờ có thể nghiêm túc yêu thì thực khó tin nha"

Cả tầng này vô cùng ồn ào mà vẫn chưa nhận được hồi âm của người bên cạnh khiến Tiron có chút không tự tin

Hải Phong đứng phía dưới vẫn là con mắt mong chờ đó nhìn Zami...thật là...

Cô cũng thấy thật khó xử,đứng trên này áp lực hơn bên dưới,cứ dơ mic lên lại hạ xuống.Còn đang không biết làm thế nào bỗng Tiron ghé sát tai cô nói nhỏ:"Đừng bảo em lại muốn làm anh mất mặt ở đây chứ"

Đúng vậy!Đây chính là điều mà làm cô phải suy nghĩ suốt từ nãy đến giờ,không đồng ý chẳng phải vừa làm anh mất mặt với mọi người hay sao?Đã không chuẩn bị quà còn từ chối thì chẳng phải tự tạo cho anh một sinh nhật tồi tệ hay sao?Cô mà không đồng ý sau này còn rất khó xử với mọi người trong nhóm và mọi người đang có mặt ở đây cũng mất hứng nữa...và...điều quan trọng không kém chính là Maily

Chị ấy đã từng nói "nếu có thể" rất muốn cô và Tiron yêu nhau,đơn giản vì không muốn ai đau lòng,đúng thực là bây giờ mọi việc như thế nào đều do cô quyết định.Chỉ một câu đồng ý hay không thôi...làm thế nào đây!!!

Thực không ngờ Zami lạnh lùng bình tĩnh lại có lúc cảm thấy rắc rối như bây giờ cũng phải thôi vì cô sợ...mình từ chối...sẽ làm Tiron tổn thương nhưng...đồng ý với anh thì...sau này cũng chẳng đi đến đâu cả

Còn đang phân vân,đang lưỡng lự thì Tiron một lần nữa lại ghé sát tai cô hơi thở nóng ấm phả qua tai anh nói nhỏ?"Trả lời đi chứ,dù kết quả có như nào anh cũng không trách em đâu"

"Tôi..."_Zami không thể nói được nữa,ba chữ không đồng ý cứ nghẹn lại ở cổ,làm sao vậy chứ...thôi!Mọi chuyện thế nào thì tính sau,tuy anh nói dù kết quả thế nào cũng không trách cô nhưng cô biết anh chỉ muốn trấn an tinh thần cô thôi.Zami quyết sẽ không để ai phải đau lòng để ai phải tổn thương để ai phải mất mặt để ai phải thất vọng,cô từ tốn đáp mà giọng không chút run rẩy hay mất bình tĩnh:"Được!Tôi đồng ý"

Cả tầng một của quán bả bắt chợt chìm trong im lặng...Zami hơi nhú mảy nhìn Tiron,anh cũng chẳng khá khẩm hơn mà ngệt mặt ra nhìn cô.Cô nhẹ

giọng nói tiếp:”Tôi...nói sía gì sao”

Cả quán bà bỗng rộ lên những tiếng vỗ tay cùng lời nói vui tươi,Tiron phút chốc quay sang ôm chặt cô vào lòng

Mấy cái con người này...làm cái gì vậy chứ!!!

Cứ đột ngột im rồi đột ngột la hét,thực làm người ta không thể nắm bắt được

Sau khi cảm nhận thấy Zami đã nghẹt thở vì cái ôm quá mức chặt Tiron mới bỏ tay ra đôi mắt sáng như ngàn sao:”Cảm ơn em,thực cảm ơn em đã chấp nhận anh”

Cô chỉ cười nhẹ,đến giờ cô vẫn suy nghĩ về cái quyết định của mình...làm như vậy...là đúng hay sai đây?

Không được,tuyệt không thể hối hận.Lời nói ra nhất quyết không được rút lại,mặc kệ sua này có thể nào cô chỉ biết rằng hiện tại cô đã làm cho mọi người tất cả đều vui,đều thoải mái chứ không thì giờ cô đã ăn cả tá cà chua vào mặt cũng nên

Kyn lúc này mới rạng rỡ tươi cười bước lên sân khấu vì cô biết Zami đã quá buồn về chuyện tình 3 năm trước mà bây giờ đã có một chàng trai làm cô phải chấp nhận thì có phải đã quá tốt rồi không.Có thể chưa quên được nhưng rồi thời gian sẽ xóa nhòa hình bóng anh và chàng trai này sẽ được thay thế vào vị trí đó,giúp cô hạnh phúc,giúp cô cười nhiều hơn,bù đắp những tổn thương mà cô phải chịu.Nghĩ đến đây Kyn đã thấy mát lòng mát dạ đi được phần nào

Quay sang nhìn cặp đôi mới kết đạo cách đây vài giây rồi lại hướng đến phía mọi người hét lớn vào mic:”Nào mọi người,bắt đầu tiệc sinh nhật thôi nào!!!”

Tiron phấn khởi tới mức chẳng để ý tay mình cũng có mic mà curop lấy mic của Kyn hét lớn:”Mọi người cứ ăn uống tự nhiên nhé,thiếu gì cứ gọi”

Phái nữ bắt đầu dờ giọng chọc ghẹo

“Thật hiếm có khi hoàng tử Tiron của chúng ta lại hào phóng như vậy nha”

“Trong cuộc đời anh chắc hẳn ngày này là ngày anh cười nhiều nhất rồi”

Một cô gái cầm 2 ly rượu XO lên sân khấu đưa cho Tiron một ly mà không quên liếc mắt nhìn qua Zami một phát dờ giọng ngọt ngào tình tứ:”Uống một ly nào,coi như tôi chúc mừng anh”

“Được”_Tiron cười nhẹ cầm lấy ly rượu uống cạn một hơi

Sau khi đảm bảo mọi người đã yên vị ngồi trên bàn cùng nhau ăn

Zami với Tiron cũng trở lại bàn ngồi cùng Hải Phong,chẳng hay Maily đã ngồi đây từ bao giờ,đi đột ngột về đột ngột,thực bí ẩn và khó đoán

Vừa ngồi xuống Hải Phong cùng Maily không hẹn mà nâng ly rượu lên nói lớn:”Chúc mừng hai người nha”

“Có cần phần khích vậy không,hai người chờ ngày cưới của tôi cũng chưa muộn mà”_Tiron đùa giỡn

Zami vừa hớp được ngụm rượu xuống cổ đã nghẹn lại mà sắc không ngừng ho,lấy giấy ăn lau nhẹ môi cô nhăn mặt:”Anh nói linh tinh cái gì đấy,cưới xin gì ở đây”

Cả bàn trừ Zami không hẹn mà cười lớn,Tiron véo nhẹ mũi cô:”Đùa chút thôi mà,có cần nóng vậy không”

Maily bắt chợt quay sang cười hiền nhìn Zami nói nhỏ với cô:”Cuối cùng em cũng đã đáp ứng yêu cầu của chị,thực cảm ơn em”

“À dạ”_Zami có chút ngượng ngùng nâng li rượu lên khẽ uống,cũng vì nhiều thứ làm cô khó xử mà tùy tiện đồng ý,mong rằng sau này sẽ sớm sinh tình cảm để khỏi hổ thẹn với lương tâm

“Chán thật,Nayki hôm nay tiếc là không thể tham dự tiệc sinh nhật của cậu,cô ấy nói bận cả ngày muốn đi cũng không có thời gian”_Hải Phong than vãn nói với Tiron

Nhếch một bên mép,đôi mắt Tiron bỗng đánh lại đây về khát máu của ma quỷ lạnh lùng nói:”Cậu là đang ngu thật hay đang giả ngu vậy,cậu thừa biết là bất kể có bận việc gì đi chăng nữa nhưng...riêng những việc của tôi tiệc của tôi cô ấy không bao giờ vắng mặt”

Gật nhẹ đầu,Hải Phong thờ dài,Nayki yêu Tiron không phải anh không biết...chỉ là anh muốn tự mình phủ nhận để không tự mình làm đau chính mình thôi.Anh cũng biết Nayki đã biết Zami sẽ tham dự mà còn biết rõ hôm nay Tiron tỏ tình với Zami nên cô ấy cố tìm lí do trốn tránh mà thôi

“Nhân ngày sinh nhật này,có cô gái nào muốn lên hát tặng anh Tiron một bài hát không ạ”_Kyn phấn khích hét lớn

Các cô gái bên dưới đang ăn cũng phải dừng mọi hoạt động lại mà nhao nhao tranh nhau lên sân khấu giành mic từ tay Kyn,tình cảnh này thực tội nghiệp.Tiron thấy tình hình có vẻ không ổn nên đã đứng dậy nói lớn:”Mọi người cứ bình tĩnh vì hôm nay là ngày vui của tôi nên tôi sẽ ở đây lắng nghe hết

tất cả những ca khúc mà mọi người muốn tặng tôi, dù tới đêm tôi vẫn ngồi lắng nghe đến hết mới thôi”

“Cậu điên à, cậu biết ở đây có bao nhiêu cô gái cảm mến cậu không?” Hải Phong mở to mắt như không thể tin nổi mà giật giật đuôi áo Kenbun

Hất tay thẳng bạn ra anh nghiêng răng ken két nói nhỏ: “Cậu trật tự một chút đi, hôm nay là sinh nhật tôi hay sinh nhật cậu vậy?”

Zami cũng thấy lời hứa hẹn của Tiron có phần hơi hơi nguy hiểm mà lên tiếng: “Hải Phong nói đúng đấy, anh chắc mình có thể ở đây cả đêm sao, sáng mai đi học thế nào đây?”

Tiron nhìn Zami bằng con mắt cực kì ma quỷ, anh khẽ cười một điệu cười ma quái, véo má cô một phát nói nhỏ: “Em đang lo lắng cho anh sao? Cảm ơn em nhé, nhưng anh ổn, anh có thể nghe hết tất cả”

Tinh đưa tay lên hất tay anh rồi xa khỏi má mình nhưng cô lại khựng lại rồi thôi, dù sao đây cũng là sinh nhật của anh hơn nữa cô cũng đã nhận lời làm bạn gái anh nếu tự nhiên cự tuyệt hẳn làm anh không vui

Lại với lấy ly rượu làm một hớp nữa, thở nhẹ ra, hôm nay nếu có dịp cô chắc chắn sẽ hỏi Tiron rõ ràng ngọn ngành câu chuyện giữa Kỳ Minh với chị Maily mới được. Zami không thể chờ mất ra nhìn họ cứ thế mà làm tổn thương nhau, bây giờ theo con mắt của cô có thể nhận thấy hai người họ thực sự rất yêu nhau để quên được mối tình này e rằng... ít nhất phải mất 4 năm...

“Tôi sẽ hát bài Happy birthday” Một cô gái trẻ trung xinh đẹp tự tin bước lên sân khấu, người này hẳn là thấy mình vô cùng vinh dự khi được làm người đầu tiên tặng món quà bài hát cho anh

“Được thôi, cô nàng này thực trẻ con” Kyn vừa cười vừa quay sang yêu cầu chỉnh nhạc theo yêu cầu của quý khách

“Tôi cũng đã 15 tuổi rồi chứ nhỏ nhoi cái gì nữa mà trẻ con chứ” Cô gái cong cong chu môi lên đáp

Cả tầng 1 của quán bar rộ lên một tiếng cười vui vẻ hòa ái, Tiron cũng chẳng nhịn nổi mà cười ra tiếng, nhìn cái hình ảnh này. Trong đầu anh bỗng hiện nên hình ảnh một cô bé cũng đáng yêu như này cũng trẻ con như này... tự gõ vào đầu mình một cái, lắc lắc cái đầu... chắc chắn là do anh nghĩ nhiều quá rồi

“Anh sao vậy, không khỏe ư?” Zami ngồi bên cạnh thấy anh cứ ngo ngoáy không chịu ngồi yên mà nhú mồm lên tiếng

“À, không sao” Tiron vỗ nhẹ vai Zami cười trấn an rồi hướng mắt nhìn lên sân khấu

“Anh thấy em hát thế nào không tồi chứ?” Cô bé cười rạng rỡ hỏi Tiron với đôi mắt mong chờ

“Em hát rất hay không tồi chút nào nhưng... nói em trẻ con quả không sai chút nào” Tiron cười thành tiếng, mọi người ngồi nơi đây cũng không nhịn nổi mà cười lớn

Cô bé mặt mũi đã đỏ lừ đi vì ngượng ngùng đi nhanh xuống sân, tuy là thế nhưng trên khóe môi không dấu nổi một nụ cười nhẹ. Được chàng hotboy đẹp trai khen như thế còn khen trẻ con thì còn gì bằng nữa chứ

“Cô gái tiếp theo, bạn muốn tặng Tiron bài gì nào?” Kyn nhẹ giọng hỏi

“Tiron này, anh cứ ngồi đây nhận quà tiếp đi nhé, em đi vệ sinh một chút, lát sẽ quay lại” Zami vừa nói vừa đứng dậy

“Được thôi, cô gái này thực cá tính cũng giống em phết đấy” Tiron vừa cười vừa nhìn người con gái trên sân khấu

“Tu 7 đời anh cũng chẳng gặp người con gái nào đủ độ bằng con này đâu” Zami cười rồi đứng lên đi ra ngoài

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Lách qua hết bàn này rồi đến bàn khác, căn bản vì hôm nay khách đến tham dự sự kiện khá đông

Chỉ còn một chút nữa là ra khỏi phòng rồi, bước cuối cùng chuẩn bị đặt ra ngoài, một linh cảm bỗng nhiên xuất hiện. Tinh cò Zami quay đầu lại, trong góc nhỏ vô cùng tối ở ngay sát cửa hình như... có người

Người đó rất cuộc là ai, sao lại không cùng mọi người tham gia sự kiện mà lại ngồi một mình ở góc khuất như vậy, thực tình nhìn ra có người ở chỗ này cũng thật khó

Không cưỡng nổi lòng hiếu kì, Zami nhẹ nhàng tiến đến góc khuất đó, ánh đèn bắt ngờ rọi thẳng vào khuôn mặt kia

Zami vô cùng hoảng loạn, đáng vẻ kiệt sức cùng tiền tụy, lại đảo mắt qua trên bàn, hết chai bi này đến chai bia khác thì nhau lần qua lần lại đã cạn nước chỉ còn lênh lênh một chai rượu hảo hạn nặng. Mái tóc xoắn nhẹ màu hồng son phủ xuống khuôn mặt, thực sự rất tội nghiệp

Zami không đành lòng mà tiến đến, như nhận thấy có ai đang lại gần mình. Sumitty bắt ngờ ngẩng mặt lên, nhìn bao quát toàn bộ từ trên xuống dưới của đối phương cô không nói gì cũng chẳng cá vẻ ngạc nhiên mà chỉ cười nhẹ một cái bất cần đời

“Tại sao cô lại ngồi một mình ở đây, sao không tham gia tiệc sinh nhật cùng mọi người” _Zami hiểu kì hỏi, người con gái này sao lại một mình đơn độc ở đây

Rót rượu cho mình rồi rót vào một cái cốc nữa, đẩy nhẹ về phía Zami, Sumitty nói nhỏ giọng nói mang về một mối cùng khôn khéo: “Ngồi xuống uống đi”

“Tôi chỉ muốn hỏi cô...” _Zami

“Nếu không muốn uống thì đi đi” _Sumitty lườm một cái chặn họng Zami

Thở nhẹ một hơi, Zami ngồi xuống cầm ly rượu lên tay hớp nhẹ một ngụm, định nói gì đó thì Sumitty đã giành quyền nói trước rồi. Lắc lắc xoay vòng ly rượu trong tay, mắt nhìn chăm chăm vào thứ chất lỏng màu đỏ trong ly cô nói nhỏ: “Tại sao cô có người yêu rồi mà còn đi tán tỉnh Kenbun”

“Con mắt nào của cô...” _Zami đặt nhẹ ly rượu xuống mặt bàn tạo ra tiếng va chạm lạch cạch khe khẽ

“Đừng vòng vo nữa, trả lời thẳng luôn đi tôi không cần cô nói nhiều” _Sumitty hớp một ngụm rượu rồi lòi ra một điều thuốc dài, châm lửa chuẩn bị đưa lên môi bất ngờ bị cướp lấy một cách trắng trợn

“Hút thuốc không tốt... nhất là đối với phụ nữ, chỉ vì một người con trai mà hủy hoại bản thân, hủy hoại nhan sắc hủy hoại tuổi thanh xuân... có đáng không” _Zami vừa nói vừa ném điều thuốc sang chỗ khác

Thở dài một hơi, đôi mắt xanh lam lai Tây này chất chứa thực nhiều buồn đau, Sumitty khẽ nói: “Không có anh ý bản thân tôi cũng chẳng tiếc gì, nhan sắc cũng chẳng cần còn tuổi thanh xuân... tôi đã mất từ lâu rồi” cười lạnh nhạt, cô một mình rút ra một điều thuốc khác châm lửa nhanh chóng đốt vào trong miệng. Rút một hơi nhẹ, Sumitty bỗng lấy tay che miệng ho sặc sụa

“Cô không sao chứ? Nếu không khỏe đừng có hút?” _Zami lo lắng vỗ vô lưng Sumitty

Giơ tay lên ra hiệu dừng lại, Sumitty rút thêm một hơi nữa thả ra một con khói nhẹ nhàng bay, nhìn người con gái bên cạnh lại nhìn ly rượu trên bàn cô khẽ hỏi: “Cô chưa trả lời câu hỏi tôi đặt ra”

“Không, tôi chưa từng nghĩ mình sẽ nảy sinh tình cảm với Kenbun càng không đem lòng yêu anh” _Zami

“Vậy sao lúc trước...” _Sumitty nghi hoặc nhìn Zami như không tin được vào mấy thứ mình nghe được

“Tôi không biết cô nghe tin đồn này ở đâu nhưng tôi chưa từng yêu Kenbun tương lai càng không thể, tôi chỉ coi anh như một người anh trai tuyệt vời” _Zami

“Theo những gì tôi thấy thì cô chắc hẳn phải nhận ra Kenbun có tình cảm với mình chứ, đúng không” _Sumitty rút nhẹ một hơi thuốc rồi ngửa cô lên nhìn trần nhà

Gật nhẹ cái đầu thay lời đồng tình, Zami chỉ im lặng. Quả thực một cô gái thông minh như cô không khó nhận ra Kenbun có tình cảm với mình... hơn nữa là tình cảm giữa nam và nữ chưa không phải cảm mến như cô dành cho anh

“Tôi đến đây chỉ muốn uống rượu thôi, thực không ngờ hôm nay lại có sự kiện” _Đôi mắt Sumitty đã khôi phục lại hình thái bình thường về tiền tụy đã tiêu tan, điều này chứng tỏ lời nói của Zami thật có sức thuyết phục cao, niềm tin tưởng lớn

“Tôi có thể hỏi cô một câu không?” _Zami

“Cô đã hỏi tôi một câu rồi mà, có cần khashe sáo vậy không” _Sumitty mân mê ly rượu trong tay hỏi ngược lại

“Tại sao... Kenbun lại khó chịu với cô vậy, tôi còn nghe anh ấy nói bố mẹ anh ấy ép hai người phải cưới nhau mà chưa được sự đồng ý từ anh ấy” _Zami

Không trả lời trực tiếp câu hỏi của Zami, Sumitty chỉ kéo một ít phần váy ở bụng ra nhìn chăm chăm vào nó, một nụ cười hiền dịu mà nồng ấm xuất hiện, đôi mắt tràn chứa yêu thương nhìn nó. Zami như không tin vào những gì mình thấy, Sumitty diễn viên nổi tiếng cao ngạo quyền rũ đây ư? Cô ta mà cũng có cái sự dịu dàng ấm áp này ư? Thực khó có thể tiêu hóa được sự thật này

“Cô biết ai đã tặng chiếc váy này cho tôi không” _Sumitty nhìn chiếc váy như lạc vào một thế giới khác chỉ có yêu thương như nhìn bảo bối của mình

Lắc nhẹ cái đầu, Zami thực cũng rất tò mò chiếc váy này là từ đâu mà Sumitty lại nâng niu nó đến vậy

“Là do... do Kenbun tặng tôi 2 năm về trước” _Sumitty thở dài một hơi, thả tay ra để nó tự rơi xuống, khẽ nâng ly rượu lên nhấp một ngụm

Zami đang uống cũng giật mình mà suýt phụt ra ngoài,tai cô nghe lầm chăng?Cô tròn to con mắt hỏi:"Chiếc váy này thực là do Kenbun tặng sao?"

Nhíu mày ra về hài lòng,đôi mắt tuyệt mỹ của Sumitty khoét sâu vào đôi mắt của Zami giọng nói có chút bực mình:"Tôi nói dối cô làm gì chứ,không tin tôi sao?"

"Không phải!Chỉ là theo những gì tôi nhìn thấy từ cách cư xử của Kenbun với cô thì...làm sao có thể tặng váy cho cô được chứ"_Zami

"Cũng phải"_Sumitty dựa đầu vào thành ghế nhẹ giọng nói

"Cũng phải...là sao?"_Trời đất ơi!!!Sao mọi chuyện càng ngày càng phức tạp là sao đây,Zami càng nghe càng thấy loạn chẳng hiểu cái gì hết.Lúc nói thế này lúc lại nói kiểu kia,thực sự sắp nổ não rồi

"Chắc hẳn Kenbun cũng đã kể qua 3 năm trước anh ấy bị tai nạn xe cộ"_Sumitty

Gật nhẹ đầu cô đáp:"Đúng vậy,Kenbun có nói là mấy năm trước từng bị tai nạn,lúc tỉnh dậy...đã bị ép phải cưới cô"

"Không phải anh ấy bị ép đâu"_Sumitty nói yếu ớt tựa như một bông hoa mỏng manh có thể bị cơn gió nhẹ cuốn bay đi bất cứ nơi nào

"Không phải bị ép?...vậy là sao"_Zami

Thở dài một cái,rít một miếng thuốc,uống một hớp rượu,hành động nhanh chóng làm Zami có chút khó hiểu,cuối cùng Sumitty nhìn thẳng vào mắt Zami,đôi mắt đầy sự tuyệt vọng cùng nỗi buồn khó che dấu:"3 năm về trước anh ấy bị tai nạn,trấn thương nặng ở vùng não gây nên bệnh mất trí nhớ.Chúng tôi là thanh mai trúc mã quen nhau từ rất nhỏ,càng lớn tình cảm càng nảy sinh mãnh liệt.Đi đâu cũng có nhau,ngủ lại quãng thời gian đó tôi thực tưởng mình là người hạnh phúc nhất thế gian này,vậy mà...tôi không ngờ lại có cái ngày ông trời cướp đi người tôi yêu thương Tuy rằng không đoạt đi cái chết của anh nhưng cô thử nghĩ xem,nếu người mình yêu chẳng có một chút ấn tượng với mình thì...phải làm sao đây" Sumitty bồng gục đầu xuống vai Zami,nước mắt nhẹ nhàng rơi xuống

"Mất trí nhớ sao?Vậy...gia đình cô không nói cho anh ấy biết anh ấy bị mất trí nhớ sao"_Zami nghi hoặc hỏi,hóa ra Kenbun đã từng bị tai nạn mà dẫn đến việc mất trí nhớ

Sumitty nghe đến đây đột ngột bật dậy,nhìn Zami cười khổ một cái:"Anh ý nghĩ mọi người đang lừa gạt anh ấy,anh ấy dường như từ đây mà mất niềm tin vào cuộc sống rồi"

"Tôi vẫn không hiểu tại sao mà lúc tỉnh dậy anh ấy lại nhớ rõ bố mẹ mình mà sao lại không nhớ ra cô vậy"_Zami đắm chiêu suy nghĩ

"À...ông trời thực biết trên người mà,anh ý chỉ mất trí nhớ những gì liên quan tới tôi,có thể nói chỉ có tôi là anh ấy không nhớ bất kì cái gì hết"_Sumitty nâng ly rượu lên nhấp một ngụm nhẹ,đôi mắt thoáng chốc trở nên đau xót

"Vậy ra...hai người gặp phải bất chắc không thể lường được"_Zami thở dài một hơi,hóa ra quen càng nhiều cô càng biết được không chỉ mình cô mà có trăm người nghìn người còn chịu cảnh khổ khổ như vậy.Chỉ một chút bất cẩn xảy ra tai nạn là có thể cướp đi toàn bộ kí ức về người kia,sự đời thực nham hiểm khó có thể biết trước điều gì,mới nay còn hạnh phúc mà ngày kia đã chẳng có chút ấn tượng gì.Sumitty hẳn phải rất đau buồn,vậy mà có thể liên tiếp xuất hiện trên màn ảnh nhỏ với dáng vẻ kiêu ngạo tuyệt mỹ liên tiếp ba năm dành giải diễn viên xuất sắc nhất của năm.Đúng là nghĩ lại tự thấy cô thực thua xa Sumitty nếu gặp phải trường hợp này chưa chắc cô đã can đảm giữ bình tĩnh như vậy

"Bố mẹ anh ấy do quá mất kiên nhẫn sức chịu đựng vì sự mất trí nhớ của anh ấy đâm ra không tự chủ được mà đã đánh đập quất tháo anh ấy.Tôi cũng đã khuyên các bác nên bình tĩnh lại nhưng họ không nghe và giờ đây anh ấy đổ mọi lỗi lầm lên đầu tôi,nói nếu không có tôi thì hạnh phúc của gia đình anh ấy sẽ không bị hủy hoại như này"_Sumitty nghẹn ngào nghĩ lại những lời cay độc từ miệng Kenbun phun vào mặt mình

"Tôi nghĩ đánh đập quất tháo một người mất trí nhớ không phải là ý hay chỉ làm người ta càng thêm hoảng loạn"_Zami

"Tôi đã rất nhiều lần khuyên nhưng đều không thành,đã có lần tôi lao vào hững con thịnh nộ hộ Kenbun,cô biết sau lần đó anh ấy nói gì không?"_Sumitty nhìn vào mắt Zami đặt câu hỏi

"Tôi không biết cụ thể nhưng chắc rằng anh ấy sẽ không cảm kích cô vì anh ấy đâu thể cảm kích một người mà mình coi là kẻ phá hoại hạnh phúc gia đình người khác chỉ bằng một hành động nho nhỏ"_Zami nói ra suy đoán của mình

Cười một cái gật nhẹ đầu,Sumitty không tiếc buông lời khen:"Zami,cô quả là người con gái thông minh..."_thở dài một hơi cô nói tiếp:"Quả thực đúng như những gì cô nói,anh ấy không những không cảm kích tôi mà còn cho rằng tôi là một kẻ giả tạo,chỉ cố làm như vậy để lấy lòng anh.Nhưng lời nói cay độc đó..."

Đưa ngón trỏ kẻ sát ngón giữa tùy tiện chặn ngang môi Sumitty,Zami nhẹ giọng:"Đừng nói nữa,nếu cô nghe những lời cay độc đó mà không chịu được cũng đừng nói ra,chỉ làm tổn thương tự mình hại mình đi,kệ nó đi" thu tay lại,Zami cố nặn ra một nụ cười nhẹ trấn an tinh thần Sumitty,chắc hẳn cuộc tình bị cướp đi trắng trợn chỉ trong một vụ tai nạn như thế phải là một cú sốc với Sumitty,những lời nói không hay hẳn đã thành vết sẹo hằn sâu tòng trái tim.Thực sự khổ đau vậy sao?Trò đùa giỡn tình cảm này...ông trời thực có hứng thú đùa vui sao"

"Anh ấy đã từng hứa sẽ yêu tôi suốt đời,sẽ bên tôi bảo vệ tôi và chẳng bao giờ làm tôi khóc làm tôi tổn thương nữa.Vậy mà...người tính chẳng bằng trời tính,nào ngờ những lời hứa đó bây giờ chẳng khác nào lời nói của một người ngoài đường xa lạ"_Sumitty cười khổ

“Cô đừng buồn, phải thông cảm cho anh ấy chứ, chỉ là bất ngờ gặp tai nạn mà anh ấy cũng chẳng hay mà thôi. Nếu giờ anh ấy không mất trí nhớ thì những lời hứa đó... đương nhiên anh ấy sẽ thực hiện rồi. Vì người mình yêu... nếu yêu cô thực lòng... a... nh... ấy sẽ không nói... x... uông... đâu” _Nói đến đây giọng Zami có chút run rẩy, chẳng phải là người ấy cũng đã không thực hiện lời hứa sao, mình cũng chẳng khá khẩm gì hơn người ta mà còn khuyên nhủ, tự thấy bản thân thật nực cười

“Cô có sao không, không khỏe à” _Sunitty nhận ra có gì đó không ổn liền hỏi ngay

“Tôi không sao, thôi tôi đi trước kẻo Tirom chờ” _Zami chào tạm biệt Sunitty, đi thẳng vào phòng vệ sinh rửa mặt qua loa rồi mới trở về chỗ ngồi

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

“Cô kia nhìn ngon nhất” _Tiron ánh mắt sắc bén quét qua các thân hình cô gái trên sân mà không tiếc lời khen thưởng

“Không không, cậu mắt có vấn đề à, cô kia mới ngon nhất. Cái cô cậu nói ngon nhất cũng chỉ đứng thứ hai mà thôi” _Hải Phong nhanh chóng phản đối

“Nhưng cái em bên kia tuy bé nhưng mà xinh nhất” _Tirom đột ngột đổi tầm mắt, mấy ông này nhìn gái chỉ liếc mắt một cái đã nhìn đủ

“Đúng vậy đúng vậy, thực xinh đẹp” _Hải Phong mỉm cười nhìn về phía cánh tay Tiron mà trầm trồ đồng tình

Uống cạn một ly rượu nho nhỏ, Zami hơi hơi nheo mắt nhìn hai người con trai bên cạnh không ngừng bàn luận về vấn đề gái xinh... đúng là đàn ông thì dù có mườì trái tim cũng chẳng cưỡng lại được vẻ đẹp của phụ nữ

Bất giác cô nghĩ về anh, anh chưa bao giờ có tư tưởng nghĩ tới người thứ hai nhưng... bây giờ thú thực cô không dám chắc anh có một lòng chung thủy như mình không. Mà thôi... quên đi quên đi, chắc chắn đó chỉ là thói quen thôi chứ thực lòng đã quên anh từ lâu rồi, còn nữa... bây giờ cô đã có người yêu rồi... không thể nghĩ tới người con trai khác như vậy thực vô liêm sỉ

Hải Phong đột nhiên chuyển hướng sang nhìn Tiron dường như phát hiện ra thứ gì đó hai mắt căng tròn miệng lắp ba lắp bắp: “Cậ... u... khò... ng... sợ... Zami... b... iết... sa... o”

Tiron thân nhiên cười một cái mà không biết đằng sau mình có âm khí: “Lo gì, cô ấy đã về đâu”

“Mà sao cậu ăn nói chả ra đâu vào đâu vậy, thực là đàn ông con trai...” _Tirom nhủu mày than trashed rồi xoay người lại theo cánh tay chỉ của Hải Phong cũng giật mình mà nhảy dựng lên, miệng co giật, tay chỉ vào người con gái run bần bật: “E... m... về... t... ừ... k... hi... nà... o... v... ấy”

Zami đang khoanh tay lạnh lùng nhìn Tiron, ánh mắt sắc bén như con dao sắc nhọn không thương tiếc xé toạc khuôn mặt điển trai, cười chế giễu, xoay người nâng ly rượu nhấp một ngụm: “Đủ để nghe một màn bàn luận về gái xinh”

“Không phải như... e... m... nghĩ đâu” _Tiron cười nhẹ xua xua tay

Hải Phong cười ra tiếng trêu ngược lại Tiron: “Cậu cũng đâu khác tôi là bao, con trai gì mà nói chuyện chẳng nên lời gì cả”

Tiron mặt hầm hầm đỏ bừng vì giận dữ xoay người qua đánh vào đầu Hải Phong một cái: “Cô ấy ngồi đây sao cậu không nói cho tôi biết hả” cú đấm thứ hai đáng xuống đầu Hải Phong không thương tiếc

Lấy tay xoa nhẹ cái đầu Hải Phong lập tức trả lời mình oan cho bản thân: “Tôi cũng vừa mới biết thôi mà”

Trái lại với phản ứng quá khích của hai chàng trai, Zami lại rất bình tĩnh gọi phục vụ lại cho thêm 1 chai rượu nữa. Từ tốn rót rượu, nhẹ nhàng thưởng thức, hành động vô cùng tao nhã hài hòa

Hải Phong với Tiron nhìn cô không chớp mắt, liếc mắt nhìn chai rượu kha khá nặng cùng cốc rượu cứ đầy lại voi lại đầy lại voi kia, Hải Phong bỗng nổi hết da gà, tay run run kéo áo Tiron khẽ nói: “Ê!!! Có phải em ấy nghĩ mày phản bội nên uống rượu giải sầu không, tao thấy trong phim em nào thất tình cũng dùng cách này hết”

“Cốc” một cái cốc đầu bất ngờ xuất hiện như tiên giáng trần giáng xuống đầu Hải Phong không thương tiếc, sau đó là giọng nói sắc lạnh bực mình: “Cậu có thói nghĩ nhỏ nhăng không hả?”

Nghiến răng nghiến lợi, tay phải không ngừng xoa xoa nơi vừa bị trấn thương: “Thế thì kệ cậu tự đi mà giải quyết đấy” Hải Phong đứng dậy từng bước nện xuống sàn mang theo sự tức giận đi ra ngoài

“Cái thằng này, lúc nào cũng chỉ biết giận dữ” _Tiron nhìn theo cái bóng đáng xa ngang cẳng xa mà trong lòng không ngừng chửi rủa

Lại quay qua nhìn người con gái, từ tốn nhâm nhi ly rượu, quan sát kĩ anh mới phát hiện trên mặt cô không có chút hồng nào chẳng có dấu hiệu say của người đã uống bao nhiêu ly rượu cả

Do tư lượng cô gái này cao hay do phòng tối mập mờ không nhìn rõ?

Dù sao, uống rượu nhiều cũng không phải là tốt, nhất là đối với con gái, ngừng lại vẫn hơn

Sau một hồi suy nghĩ cuối cùng Tiron cũng mạo gan giựt giựt áo Zami giọng nói nhỏ mà trầm đầy thâm tình cùng ngọt ngào: "Uống rượu thực không tốt đâu, đừng uống nữa"

Ly rượu mới va phải bờ môi đã bị tiếng nói của anh làm cho khựng lại. Liếc mắt sang lạnh lùng nhìn sâu vào đôi mắt của anh, khi nhận ra nó có chút trân thành cô mới nghe lời mà đặt ly xuống bàn

"Không phải là... là..." _ Thấy cô nhìn mình mãi cũng thấy có chút bất tiện, lại không tự chủ được mà buông lời trêu chọc giọng nói vô cùng ám muội... nhưng đến cái đoạn quan trọng anh lại có chút ngập ngừng không phát ra tiếng

Hơi hơi nhú mày lại, giọng cô có chút mất kiên nhẫn: "Là là cái gì? Nói chẳng ra đầu ra đuôi là sao?"

"Có phải em... nghĩ anh phản bội em nên mới uống rượu giải sầu như trong phim không?" _ Tiron cười một nụ cười gian tà

Zami cốc một cốc vào đầu anh không thương tiếc, trợn mắt nhìn kẻ đầu óc toàn suy nghĩ những điều ngớ ngẩn: "Anh mắc chứng mơ tưởng từ khi nào vậy, lúc nào cũng như trong phim như trong phim. Ngoài đời với trong phim có nhiều điểm chung lắm hả"

Xoa xoa cái đầu vừa bị nện một đòn, mặt anh đã méo đi một nửa, miệng biện hộ: "Không phải mơ tưởng, ngoài đời cũng nhiều cô gái..."

"Thôi thôi thôi, chỉ là em muốn uống thôi" _ Zami xua xua tay chặn ngang họng Tiron, cô biết thế nào tên này mở miệng ra cũng đều nói chuyện không đầu

Là con trai, lẽ nào lại chịu khuất phục trước một cô gái vừa mới làm người yêu mình. Lần này anh quyết sẽ ngan cản cô uống rượu, là người yêu mà không bảo được thì không xứng làm người yêu

Hạ quyết tâm, bàn tay anh mạnh mẽ giựt chai rượu trên tay Zami đặt sang một bàn khác, đôi mắt lạnh lùng mà vô cùng nguy hiểm, lời nói cũng thật uy quyền: "Anh đã bảo em đừng uống nữa mà"

Cười hờ hững đôi mắt cô đột nhiên lạnh lùng lạ thường, nó trông thực ghê người thêm một chút tức giận. Bàn tay đã không chịu nổi mà nắm thành nắm đấm, móng tay đâm vào lòng bàn tay khiến cô có chút đau nhưng với cô bây giờ nó chả là cái gì cả

Ở đời việc phải nghe theo quyết định của người khác, bị người khác áp đặt cấm đoán này nọ làm theo ý người ta. Cô vô cùng ghét những loại người như này, giọng trầm trầm mang theo cả một bức cực rộng lớn: "Em muốn uống"

"Không được, uống rượu nhiều..." _ Tiron vẫn chưa biết cô là gì, kiên quyết thử một lần làm cô khuất phục mới thôi. Tuy anh nhận ra trong mắt Zami đã tràn ngập sự căm phẫn cùng tức giận nhưng anh vẫn ngoan cố tự làm theo ý mình

Anh tin cô dù gan có lớn cũng không thể ở đây làm loạn. Huống chi đây lại là tiệc sinh nhật của anh

Thở ra một hơi, Zami không phiền mà bảo phục vụ mang ra thêm 5 chai nữa. Tuy Tiron biết cô chẳng bao giờ chịu nghe theo lời mình nhưng không nghĩ cô lại dùng cách này...

Đôi mắt của anh đã sớm căng tròn nhìn cô không chớp mắt, miệng lắp bắp: "Emmm...mmm"

"Anh em cái gì, thế có trả lại em chai rượu không đây" _ Zami không nhìn anh mà trả lời

"Bịch" _ Chịu thua, anh bức mình đặt chai rượu xuống bàn một phát gây nên tiếng va đập giữa thủy tinh và thủy tinh

Cười nhẹ một cái, cô tiếp tục công chuyện uống rượu của mình, ánh mắt mê hoặc nhìn ly rượu màu đỏ, xoay vài vòng... nó thực đẹp mắt

"Mời bạn tiếp theo, nhìn mặt bạn phấn khởi thế này chắc hẳn đã rất mong tới giờ phút này phải không nào?" _ Kyn lớn tiếng nói với một cô gái cười tươi rạng rỡ từ khi thấy cô gái đứng trước mình đi xuống

"Đúng vậy" _ Không ngại mà nói thẳng ra lòng mình vào micarô

"Anh Tiron cũng thật sung sướng, được bao nhiêu cô gái trẻ yêu mến" _ Tiếng Kyn hưng phấn to hơn như muốn anh có thể nghe thấy lời cô nói

Chẳng nói năng gì anh chỉ cười nhẹ, cũng không thể dễ uống công người ta hát tặng dịp sinh nhật này được. Tự nhủ với lòng, anh chăm chú nhìn cô gái khuôn mặt rạng rỡ không ngừng mỉm cười đang chuẩn bị bước lên sân khấu

Đột nhiên, bước chân cô gái có phần khựng lại, đôi mắt tươi vui bỗng phát ra sự khó hiểu cùng ngạc nhiên

Kyn đứng trên sân khấu cũng giật mình nhìn cô gái cả gan chạy từ bên ngoài vào chen giữa chặn đường đi của người con gái đã đến lượt mình kia

Cô gái này... mang một chút gì đó quen thuộc... nhưng... Kyn không tài nào nhớ nổi đã gặp ở đâu, định mở miệng hỏi thì cô gái kia đã giành quyền nói trước: "Tôi có thể hát trước được chứ"

Cả gian phòng phút chốc chìm trong im lặng. Mọi hoạt động dường như ngừng hẳn, tất cả ánh mắt đều đổ dồn nhìn lên sân khấu hướng tới nơi giọng nói đã phát ra

Người Kyn thoáng cứng đờ, lời nói không tài nào thoát ra khỏi cổ họng. Zami đang mê man với ly rượu cũng bởi tiếng nói này mà ngẩng đầu lên nhìn. Không ai khác, chẳng phải ai xa lạ, cũng không mấy thân thích, cũng chỉ mới quen được một hai ngày. Nhưng cái giọng nói lại có chút ấn tượng với cô, hơn thế sự tò mò của Zami còn đi sâu vào trong cái ánh mắt kia... cảm phần mà mang rất nhiều hận thù như là... cô và người con gái đó... đã từng có thù oán với nhau...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Sau khi lấy lại được bình tĩnh, Kyn cười nhẹ với cô gái, cố gắng nói rõ ràng: "Thực có lỗi nhưng tôi nghĩ cô nên ở phía cuối xếp hàng, anh Tiron đã hứa sẽ ở lại đây nghe hết không sót một bài nào cả, huống chi cô gái phía sau kia cũng đã rất kiên nhẫn đứng xếp hàng để được hát tặng anh Tiron một bài"

Cười hờ hững một tiếng, Nayki quay lại nhìn về bao người đang ngồi bên dưới, đảo qua bàn này rồi qua bàn khác, cuối cùng ánh mắt cô dừng lại trên người con trai vô cùng đẹp trai mà cũng là nhân vật chính của buổi tiệc này, tình cờ đảo mắt sang người con gái bên cạnh. Môi bất giác nở nụ cười chua xót, cũng rất nhanh khôi phục tinh thần Nayki nói lớn: "Tiron, muốn tặng quà cho anh, em cũng phải chờ sao?"

Từ lúc phát hiện người con gái trên kia là Nayki anh đã có chút run, giờ cô lại chỉ đích thân hỏi mình, thật chẳng biết phải nói sao cả. Liếc mắt nhìn cả hàng bao người con gái xếp hàng còn dài cứ nối đuôi hết người này đến người kia, lại nhìn người con gái tóc vừa mới làm xoăn nhẹ kia. Hôm nay Nayki xuất hiện thật bất ngờ mà phong cách ăn mặc cũng thật bắt mắt, vô cùng xinh đẹp trong bộ váy màu xanh nhạt lệch vai trông thực có sức hút. Đôi mắt long lanh như viên ngọc trong suốt, mái tóc đen xen lẫn ít tím nhạt hôm nay lại được làm xoăn nhẹ thật duyên dáng. Người nhìn qua cô một lần như Kyn không nhận cũng là chuyện đương nhiên

"Để cô ấy hát trước đi, cô ấy là em gái tôi" _ Tiron trả lời mà nhìn sang một hướng khác, anh sợ gặp phải bao con mắt oán hận cùng buồn tủi của những cô gái phải đứng xếp thành hàng dài trên kia

Em gái sao? Bất giác khóe môi cô lại nở tiếp một nụ cười chua xót, nếu không phải sức kiềm chế của mình tốt cô đã rơi nước mắt ngay tại đây, trước mắt bao nhiêu người rồi

"Cô muốn hát bài gì" _ Kyn nói với giọng không mấy vui vẻ hỏi Nayki

"I love you của avril lavigne" _ Nayki kiên định nói dứt khoát

Kyn có phần ngạc nhiên nhưng đã rất nhanh sau đó lấy lại được bình tĩnh mà cười nhẹ một cái, phát tay ra phía sau nói lớn: "I love you avril lavigne"

Căn phòng phút chốc chìm trong yên lặng cùng bóng tối, ánh đèn sân khấu chỉ rọi duy nhất đúng một chỗ là chỗ Nayki đang đứng. Cô bé đêm nay thật đẹp, thật quyến rũ không giống một cô bé dễ thương nữ mà hôm nay cô bé già dặn ra rất nhiều

I love you sao? Quà tặng sinh nhật mà lại hát I love you sao?

Nhạc từ từ nổi lên, Nayki cũng theo đó mà cất lời ca bay bổng trong trẻo của mình

La la

La la la la

La la

La la la la

I like your smile

I like your vibe

I like your style

But that's not why I love you

And I, I like the way

You're such a star

But that's not why I love you

Hey

Do you feel, do you feel me?

Do you feel what I feel, too?

Do you need, do you need me?

Do you need me?

[chorus]

You're so beautiful

But that's not why I love you

I'm not sure you know

That the reason I love you is you

Being you

Just you

Yeah the reason I love you is all that we've been through

And that's why I love you

La la

La la la la

La la

La la la la

I like the way you misbehave

When we get wasted

But that's not why I love you

And how you keep your cool

When I am complicated

But that's not why I love you

Hey

Do you feel, do you feel me?

Do you feel what I feel, too?

Do you need, do you need me?

Do you need me?

Đến đoạn này ánh mắt Nayki âm thầm cứ nhìn chăm chăm về phía Tiron, dường như những lời kia là ám chỉ anh, muốn nói những lời kia với anh. Tiron

cũng không khó nhận ra điều đó mà cảm thấy có chút không thoải mái cho lắm

Mọi người cũng đã phát hiện ra điểm kì lạ ở chỗ này mà nhìn theo ánh mắt cô, điều làm họ ngạc nhiên nhất chính là phát hiện ra cô chỉ nhìn Tiron từ lúc bắt đầu bài hát đến giờ. Họ bất giác đảo mắt qua nhìn người con gái bên cạnh, điều này còn lạ hơn là cô gái đó chỉ nhâm nhi ly rượu một cách tạo nhã, trán có phần nhăn lại như đang suy nghĩ điều gì đó chứ chẳng có vẻ quan tâm người con trai bên cạnh hay cô gái trên sân khấu

Hơn thế ánh mắt Nayki ẩn chứa một nỗi buồn gì đấy mang mùi vị của quá khứ lại đây, điều này đập ngay vào mắt Zami khi cô tình cờ ngẩng đầu lên, ánh mắt Nayki tha thiết nhìn anh lạ thường

Việc này làm Zami càng cảm thấy khó hiểu hơn, cô gái trên kia... còn quá nhiều điều bí ẩn mà cô không biết... tình cờ cô liếc mắt qua xem Maily có phản ứng thế nào thì đã không còn thấy chị ấy đâu

Yeah - Oh.

Oh.

Even though we didn't make it through

I am always here for you

You

Hey

Do you feel, do you feel me?

Do you feel what I feel, too?

Do you need, do you need me?

Do you need me?

“Có gì mà mọi người chăm chú xem vậy, Maily đâu?” _ Hải Phong tươi cười chạy tới, sau tiếng nói thì anh quay lên nhìn sân khấu tìm câu trả lời. Bất giác nụ cười trên môi anh cứng đờ lại

Zami cùng Tiron cũng bị lời nói của anh đánh thức mà quay sang nhìn Hải Phong, thấy anh vô hồn nhìn lên sân khấu mà cảm thấy xót xa thay anh. Lại quay qua nhìn chiếc ghế đã trống trơn

“Hải Phong à... cậu...” _ Tiron chẳng biết nói gì hơn ngoài việc cố mỉm cười nhẹ, anh biết bây giờ tinh thần Hải Phong không được ổn định cho lắm

Bàn tay anh khẽ run rẩy, lắc nhẹ cái đầu, cố nặn ra một nụ cười nhẹ mà xót xa anh nói nhỏ rồi hướng chạy ra ngoài: “Tôi mới nhớ ra còn việc chưa làm, đi trước”

“Hải Phong à...” _ Tiron đứng lên định kéo tay anh lại nhưng đã chẳng kịp, lại hướng mắt nhìn lên cô gái đứng trên sân khấu, ngồi bịch xuống, anh cảm thấy thực một nỗi

Ngày trước Hải Phong mới yêu Nayki rất hay kể chuyện tâm sự cùng Tiron nhưng khi anh biết được Nayki yêu Tiron thì chẳng còn tâm trạng nào mà nói nữa. Anh lúc nào cũng cố tỏ ra mạnh mẽ như chẳng có chuyện gì xảy ra cả, còn có lần nói với mọi người là đã không còn yêu Nayki

Nhưng ai cũng biết anh đang nói dối, Tiron cảm thấy mình thực có lỗi, vì mình mà bạn bị tổn thương... cái này... có đáng không??? Vì một người con gái... tình bạn rạn nứt... cái này... có đáng không???

“Anh ấy sẽ ổn thôi” _ Zami đặt nhẹ tay lên vai Tiron cố gắng trấn an

“Em không giận anh chứ?” _ Tiron

“Anh có làm điều sai sao?” _ Zami

“Nayki yêu...” _ Tiron

“Nayki yêu anh là việc của cô ấy quan trọng là anh thế nào?” _ Zami

“Anh sẽ chỉ yêu mình em, anh sẽ làm tròn trách nhiệm của một người con trai với người yêu mình” _ Tiron kiên định nói

“Em đã nhận lời làm người yêu anh thì em cũng sẽ cố gắng đối với anh thật tốt” _ Zami

“Cảm ơn em” _ Tiron

“Đừng nói những lời như vậy,điều đó có gì cần cảm ơn chứ”_Zami

Tiron chỉ cười nhẹ nhìn cô âu yếm,ở bên người con gái này anh thực cảm thấy rất thoải mái,cảm thấy tâm tình vui buồn gì đều đi theo chiều hướng tích cực

Kết thúc bài hát,Nayki cũng thoái lui ra khỏi bar,cô chỉ đến đây để mượn bài hát nói ra những lời này mà thôi,cô thực tình cũng chẳng có ý định đến dự vì biết có người con gái đó.Nhưng...cô vẫn hi vọng...dù chỉ một chút...có cơ hội nói với anh tất cả,chỉ mong anh động lòng...nhưng...có vẻ như cô trong mắt anh đã chẳng còn là gì rồi

Còn với Hải Phong,sau khi ra khỏi bar anh chạy như điên.Anh muốn thoát khỏi cái nơi này,từng giờ từng phút anh nhẫn nhịn cố gắng cười chỉ mong mọi việc đều tốt đẹp

Nhưng cái khoảnh khắc vừa rồi,cái ánh mắt tràn ngập yêu thương cùng xót xa của Nayki hướng tới Tiron khiến anh thực đau lòng,tim anh như nát ra

Cô ấy vẫn yêu bạn của anh,một người bạn phải gọi là cực thân như anh em trong nhà.Tại sao vậy?Ông trời thực trớ trêu,yêu một người mà người đó lại yêu chính bạn thân của mình sao?Cái này có khác mượn dao giết người không?

Anh hiểu Tiron,anh hiểu anh ấy thế nào yêu ai,anh biết Tiron đang đi nhầm hướng anh đã sai lầm nhưng...anh không nói vì...có nói Tiron cũng chẳng nghe...mong rằng...người con gái thông minh kia sẽ nhận ra điều đó...nếu cô ấy có tấm lòng tốt nhất định sẽ giúp Tiron sửa sai...chỉ có cô ấy mới sửa được lỗi lầm lớn nhất của Tiron...có điều...có thể điều đó sẽ làm cô ấy đau lòng...

1 tiếng trôi qua,con gái vẫn nói đùa nhau đi lên sân khấu hát tặng Tiron,Kyn đã sớm mệt mà quay trở lại phòng nghỉ không quên cho đàn em lên làm hộ công việc MC một buổi này

Tiron cũng rất mệt mỏi,nhìn cô gái ngồi bên cạnh cũng chẳng khá khẩm là bao khiến anh muốn quan tâm,khẽ hỏi nhỏ:”Em mệt rồi,hay mình cùng về”

Tiron chuẩn bị đứng lên thì Zami đã nhanh tay kéo tay áo anh,đứng lên,ấn người anh trở lại ngồi xuống ghế:”Em sẽ tự về,không cần phiền anh.Chẳng phải anh đã hứa với người ta rồi hay sao?Không thể nuốt lời,rất mất mặt”

“Một mình vào ban đêm thế này...Có ổn không?”_Tiron kéo tay Zami khi cô quay lưng lại với anh định bước đi,liếc mắt nhìn cửa sổ,trời đã chẳng còn sớm.Cũng đã 11h rồi

Cười nhẹ trấn an anh:”Không sao,sẽ ổn thôi”

Nói rồi cô đi thẳng ra khỏi bar,trời tối như vậy rồi lác đác vài chiếc xe.5ph trôi vẫn chưa bắt được cái taxi nào khiến cô có chút bực mình,rượu giờ đã ngấm vào thân,có chút chóng mặt.Zami đưa tay lên lắc lắc cái đầu có vẻ như cô đã ngà ngà say rồi phải nhanh chóng về nhà thôi

Rút nhanh chiếc điện thoại ra,tìm trong danh bạ một dãy số quen thuộc,rất lâu sau đầu dây bên kia mới nhắc máy,theo sau là giọng nói mệt mỏi cùng ngái ngủ:”Alo”

“Bác Thế à,gọi giờ này không phiền chứ”_Zami cố nói với giọng vui vẻ mặc dù đã rất mệt

“A!!!Cô Zami à,có chuyện gì mà đêm hôm lại gọi cho tôi vậy,điện thoại của cô đương nhiên là không phiền rồi”_Bác Thế giọng nói phần chần chừ hơn,hắn,cười khanh khách nói

Zami cũng bị tiếng cười này mà làm buồn cười theo:”Nếu bác không phiền thì có thể lái xe đến quán bar Foully cho cháu được không,gì này ở đây đã không còn taxi”

“Được được,cô chờ 5ph,xe sẽ tới ngay”_Bác Thế cười cười theo sau đó là mấy hành động như rời giường

Đầu dây chuẩn bị cúp máy,Zami mới vội vàng dặn dò:”A!Từ từ...bác đi hai người,mỗi người lái một xe đến chứ không tí nữa thì bác lấy gì mà đi về”

“Cô yên tâm,tôi lúc nào cũng biết cô chỉ thích lái xe một mình mà”_Bác Thế nói với giọng hiểu biết

Cười nhẹ một cái cô nói:”Bác hiểu nhầm ý cháu rồi,không phải cháu thích đi xe một mình mà cháu sợ bác sẽ không chịu nổi cái tốc độ của cháu thôi”

“Rồi rồi,thế nào cũng được,cô cứ đứng đây chờ,5ph sau xe sẽ đến theo yêu cầu của cô”_Bác Thế

“Vây cháu cảm ơn”_Nói xong Zami cúp máy luôn

5ph sau,quả nhiên bác Thế rất biết giữ lời hứa,xe dừng lại trước mặt cô.Một người đàn ông già dặn vui vẻ cười cười chạy đến đưa cô chìa khóa không quên dặn dò:”Đêm rồi cô nhớ đi cẩn thận...mà cô uống rượu sao?” bác Thế tỉnh mũi như ngửi thấy mùi rượu trên người cô mới hỏi

“Có một chút thôi,cũng không sao đâu”_Zami cười nhẹ trấn an bác Thế,tửu lượng của cô rất tốt,mới thế này chẳng ăn nhầm gì cả,và lại đêm hôm thì có mấy người đi đường đâu cơ chứ

“Vây cô tuyệt đối phải chú ý nghe chưa?”_Bác Thế nhấn mạnh dặn dò quay lưng tính bước đi thì Zami mở miệng hỏi:”Bác không mang xe đến sao?”

“Ồ kia kia,tôi đi đây.Cô ngủ ngon” _Bác Thế chỉ tay vào chiếc ô tô màu xanh cách đó không xa rồi quay lưng tiếc tới chiếc ô tô đó

Đứng lặng nhìn chiếc ô tô xanh lăn bánh rời đi mà không ngừng vẫy tay,sau khi chiếc xe đã khuất trên đường lớn cô mới ngồi vào trong xe khởi động

Nhấn chân ga,chiếc xe mui trần đen quen thuộc phóng nhanh vào đường lớn

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Về đêm gió se se lạnh,tự tiện thổi vào trong xe khiến bàn tay Zami đặt trên vô lăng run nhẹ.Đi đường vào ban đêm quả thực rất thoải mái,không khí lại trong lành.Nhìn trên đường lác đác vài chiếc xe thấy mình như làm chủ con đường,lao nhanh hơn gió chẳng sợ đụng ai

Bất giác nghĩ lại chuyện vừa rồi nói với Sumitty,đều là người yêu,đều là không giữ lời hứa,đều là khiến người ta đau lòng nhưng...trường hợp của Sumitty và Zami khác nhau 1 trời 1 vực

Kenbun là vì mất trí nhớ mới không thể thực hiện lời hứa,còn chàng trai của cô,rõ ràng là anh vẫn toàn vẹn không bị gì mà sao 3 năm nay tìm kiếm lại không một chút tin tức vậy???

Đáng giận!!!Không tự chủ được tay cô đập mạnh vào vô lăng vang lên tiếng còi xe giữa bầu trời đêm yên lặng,ánh mắt Zami sệt qua một tia bằng hàn nguy hiểm,có thể giết bất cứ ai nếu cô cảm thấy không vừa ý.Rất đáng sợ!!!

Đột nhiên,tốc độ xe tăng lên,lao nhanh hơn bình thường.Ánh mắt cô chẳng thèm đoái hoài đến cái gì gọi là người đi đường nữa mà chỉ toàn sự hận thù

“Kít...Ầmmmm”...”Aaaaaaaa”

Mất cô mở to hết cỡ,bàng hoàng không thể tin được việc mình đang làm.Toàn thân nhất thời run rẩy,thở không ra hơi nhìn chăm chăm vào người con trai tay cầm hoa hồng nằm bất động trước đầu xe cô đang không ngừng ứa ra máu

“Này cô kia,mau đưa người ta vào bệnh viện đi chứ”

“Còn ngồi đó làm gì,không thể chậm trễ,chàng trai này có vẻ đã quá yếu rồi”

“Này cô kia,mau lên”

Người dân xung quanh bu vào ngày càng đông,gọng nói hốt hoảng,ai ai cũng tức giận trước cái phản ứng yên lặng của cô

Không để ai tiếp tục lời khiển trách,cô nhanh chóng chạy đến bên chàng trai nằm bất động kia và cũng chính là cái kết quả cô đã tạo cho anh ta.Máu ra nhiều quá,quả thực rất nhiều,cô nhanh chóng dùng hết sức diu anh ta lên xe rồi phóng đi như bay đến bệnh viện,vừa nhìn đường vừa không ngừng đảo mắt lên nhìn kính chiếu hậu.Anh ta vẫn nằm bất động trên ghế,điều này khiến cô vô cùng hoảng loạn,nhất thời đầu óc chẳng nghĩ nổi điều gì,chỉ biết rằng phải lái xe đến bệnh viện càng sớm mạng sống anh ta càng có khả năng được cứu

11h15 bệnh viện D.A.S

“Xin lỗi,cô phải ở ngoài chờ không được vào trong” _Y tá miễn cưỡng đóng cửa

Zami toàn thân không ngừng run rẩy mà ngồi bệt xuống sàn lạnh lẽo,cả đời cô việc tai nạn là việc cô căm ghét nhất.Chỉ vô tình cũng đã làm chết bao mạng người đã nhiều lần cô tự nhủ dù mình lái xe nhanh nhưng nhất định không được xảy ra sai sót,không sẽ hối hận cả đời

Quả thực mọi việc diễn ra quá nhanh khiến Zami không tài nào mà định hình được,chớp nhoáng chỉ thấy chàng trai khuôn mặt thông khổ ôm bó hoa chạy sang đường mà chẳng nhìn đông nhìn tây gì cả,việc đột ngột chạy qua đường khiến tốc độ xe Zami không phản ứng kịp dừng lại,cũng may cô còn chút tỉnh táo dùng đúng lúc không thì chàng tria kia thân thể đã chẳng vẹn toàn

“Đầu!!!Đầu!!!Con tôi đâu,ôi giờ ơ” _Tiếng nói của người phụ nữ trung niên hoảng loạn kèm theo là tiếng bước chân vội vàng vang đến

Nhất thời Zami sững lại trước khuôn mặt người phụ nữ đã giàn dụa nước mắt,bàn tay gơ lên run rẩy không thôi miệng lắp bắp:”Cô L...ê...H...iii”

Người phụ nữ nhíu mày lại,cũng run rẩy hỏi lại”Zami...sa...o...ch...áu...lại...ở...đây?”

“Cháu...”_Zami không nói được gì chỉ biết cúi đầu hối lỗi,khuôn mặt chàng trai kia nhìn thực quen thuộc,vậy ra là con của chủ tịch tập đoàn NJ,cái này cô đã không ngờ tới,đây chính là tập đoàn sắp tới dự kiến sẽ hợp tác cùng bố mẹ cô làm ăn...giờ...người khơi mào lại chính là cô,dự án sắp tới khá quan trọng nếu hủy bỏ...thực không biết bố mẹ cô sẽ làm gì nữa

Bà Lệ Hi sau khi nhận được một cú điện thoại của vệ sĩ nói thấy thiếu gia gặp tai nạn và đã được đưa đến bệnh viện này, bà cùng chồng mình như ngồi trên đống lửa, chỉ muốn thật nhanh bay đến bên thằng con trai của mình

Do quá kích động, bà vồ vào người Zami, bắt chặt hai cánh tay của cô lắc mạnh hết loạn: "Cháu... là cháu đúng không??? Cháu đảm nó đúng không???" Bất chợt mắt bà căng tròn, mũi dí sát vào người cô hít ra hít vào lớn tiếng quát: "Có mùi rượu... ra là... cháu..."

"Bác à... bác bình tĩnh đã... nghe cháu... nói" _ Zami thở ra một hơi, buông lỏng người để mặc bà lắc người mình điên loạn

Ông Lâm Nhất cũng bị hành động quá khích của vợ làm cho giật mình, chạy lại gỡ tay vợ mình ra khỏi cánh tay Zami nhỏ giọng khuyên bảo: "Bà bình tĩnh, rồi đâu sẽ có đó, để con Zami nó nói đã"

Sau khi để Lệ Hi bình tĩnh, cả 3 người cùng ngồi xuống ghế đợi cửa phòng cấp cứu mở, hai cánh tay Zami đỏ lên vết hằn rất rõ ràng nhưng tuyệt cô không cảm thấy đau đớn ngược lại nhìn hai ông bà tuổi trung niên ánh mắt đau buồn mà thấy vô cùng xót xa không ngừng cảm thấy có lỗi

Nếu cô nghe Tiron không uống rượu thì cũng không đến mức thế này

Nếu cô nghe bác Thế lái xe cẩn thận thì đã không đến mức này

Và... nếu cô không nghĩ đến anh... thì sẽ... chẳng phóng xe nhanh đến mức người chạy qua đường chẳng kịp dừng...

"Ta xin lỗi, ta có lỗi nó là đứa con duy nhất, ta không thể mất nó, nó đã quá khổ rồi. Có gì cần nói, cháu nói đi" _ Lệ Hi giọng run run

Nhận thấy được vợ mình đã quá kích động, Lâm Nhất không đành lòng mà ôm bà, để đầu bà tựa vào bả vai mình vỗ về an ủi: "Sẽ không sao đâu, con trai mình nhất định sẽ ổn thôi"

Liếm liếm môi, cô nói nhỏ giọng: "Đúng là cháu có uống rượu nhưng... từ lượng cháu rất cao cũng chẳng phải là lí do gây nên vụ tai nạn này"

"Vậy tại sao lại..." _ Lệ Hi không thể nổi hết lời, nói một đoạn lại dừng lại, việc này làm bà quá mức kích động. Người con trai độc nhất tập đoàn NJ, người con trai duy nhất mà bà có, người con trai bà vô cùng yêu thương, người con trai đã chịu biết bao khổ cực suốt mấy năm qua trong đau đớn mà giờ... nó lại nằm bất động trong phòng cấp cứu thế kia... có người mẹ nào thấy con mình như vậy mà không đau lòng sao?

Thờ dài một cái, Zami nói tiếp: "Do cháu suy nghĩ mấy chuyện lung tung mà nhấn ga phóng xe nhanh, bất ngờ anh ý đột nhiên chạy qua đường nên dẫn đến tai nạn, sự tình diễn ra nhanh quá, cháu không kịp phản ứng cũng may đã dừng xe đúng lúc chứ không bây giờ... thân thể anh ý chưa chắc đã vẹn toàn"

"Cháu nói... thằng Khánh nhà bác nó... nó... đột nhiên chạy qua đường ư" _ Lâm Nhất bây giờ mới đưa ra câu hỏi đầu tiên cho Zami

Cô gật nhẹ đầu nói tiếp: "Trên tay hình như còn cầm một bó hoa hồng, đôi mắt anh ấy chỉ nhìn về phía trước chứ không để ý đang có xe trên đường"

"Đấy... tôi biết ngay mà, tôi đã bảo mà không nghe, giờ thì mọi việc lại như này đây... ôi giờ ơi..." _ Lệ Hi bắt ngờ òa khóc làm cô giật nảy mình

Cô thực chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra, rốt cuộc là Lệ Hi đã nhận ra điều gì trong câu từ của Zami chẳng?

"Bà cứ bình tĩnh để con Zami nó nói hết đã nào" _ Lâm Nhất cố hết sức vỗ về hai vai không ngừng run của bà Lệ Hi rồi quay sang hỏi cô: "Cháu còn thấy điều gì nữa không, chẳng hạn như là có thấy thằng Khánh nhà bác đuổi theo ai không"

Đôi mắt của cô đảo đi đảo lại, hồi tưởng sự việc tai nạn không nên có vừa diễn ra, quả thực lúc đấy do quá hoảng loạn mà cô không để ý đến xung quanh...

À khoan đã... hình như còn một chi tiết cô bỏ sót... khi nhìn vào ánh mắt người con trai kia nó dấy lên sự tuyệt vọng đau buồn nhưng... nó lại có một cái gì đó khát khao... khát khao một thứ đã tìm lại được nhưng lại để tuột mất một lần nữa...

"Tình cảnh lúc đó cháu thực không có thời gian nghĩ nhiều hay để ý xung quanh nhưng... ánh mắt anh ấy nhìn phía trước có vẻ rất đau buồn bác ạ" _ Tiếng nói của cô vừa dứt, cánh cửa phòng cấp cứu bất ngờ mở ra, một ông bác sĩ già đi ra

3 người không hẹn mà cùng nhau vây quanh ông bác sĩ giọng gấp gáp vô cùng: "Con tôi thế nào rồi?"

"Nó có làm sao không?"

"Có hôn mê không?"

Không trả lời câu hỏi mà ông bác sĩ già này cả gan hỏi lại: "Trong 3 người, ai là người nhà của bệnh nhân?"

"Tôi là mẹ nó"

"Tôi là bố bệnh nhân"

"Được rồi, vậy một người đi theo tôi làm thủ tục phẫu thuật, phải phẫu thuật ngay đêm nay mới được" _ Ông bác sĩ già giọng dặc nói

“Được, vậy tôi sẽ đi” _Lâm Nhất nói rồi quay sang nói với Lệ Hi: “Bà ở đây cùng Zami, tôi đi rồi sẽ quay lại”

“Được ông mau đi đi, đi nhanh đi” _Lệ hi có vẻ rất nóng vội mà ần ần người

Sau khi chồng mình đã khuất đi sau bức tường cùng ông bác sĩ bà Lệ Hi mới run rẩy ngồi bệt xuống sàn

Zami hốt hoảng đỡ bà dậy ngồi lên ghế, giọng ân cần hỏi han, cũng phải thôi. Mọi việc đều do cô làm cả, tất cả đều do cô chịu kể cả bây giờ cô bị tốt cáo vì hành vi uống rượu đi xe nhanh làm xảy ra tai nạn thì cũng hết cách rồi

“Bác đừng quá khích như vậy, sẽ làm tổn hại đến sức khỏe, bác có đói không để cháu đi mua thứ gì cho bác ăn nhé” _Zami nhẹ nhàng nói

Mặt mũi xua xua tay, giọng bà yếu ớt: “Không sao, không sao, bác ổn mà”

“Bác vì cái gì mà lại kích động thế ạ” _Zami nghi hoặc hỏi, cô nhớ rõ vừa nãy nhắc tới Khánh cầm hoa hồng trên tay là bà Lệ Hi đã kích động lớn tiếng, điều này thực khó hiểu

Thở dài ra một cái mặt mũi, Lệ Hi từ từ kể chuyện: “Con trai ta hồi xưa có quen một cô gái tuy cô gái đó nhà không giàu nói đúng hơn là không môn đăng hộ đối với nhà ta nhưng ta không bao giờ bắt ép chuyện yêu đương của nó, hạnh phúc của nó là quan trọng nhất nên ta mặc kệ cho chúng quen nhau miễn là con ta được vui vẻ thoải mái. Nhưng có vài sự cố thế là hai đứa thất lạc nhau, bấy lâu nay nó vẫn luôn tìm kiếm cô gái đó, ngày nào về nhà mặt nó cũng buồn rầu không để đâu cho hết. Một ngày bất chợt có một người con gái tự xưng là cô gái ngày đó đến tìm con trai ta, con trai ta hỏi qua vài câu là đã xác nhận cô gái đó chính là người mình cần tìm, lập tức vui mừng, mọi biểu hiện cũng đã được cải thiện rất tốt khiến cho ta cùng chồng ta cảm thấy vô cùng biết ơn người con gái kia. Chỉ vài ngày sau đó, ta và chồng ta đã sớm phát hiện ra người con gái kia... không phải người mà con trai ta đã tìm bấy lâu nay. Nếu nói ra sự thật con ta nhất định sẽ không tin ngược lại có khi còn làm nó mất niềm tin vào cuộc sống, đã khổ còn khổ hơn, thế là ta và chồng ta quyết định im lặng, coi như chẳng hay biết chuyện gì. Nào ngờ... con bé đó đến với con trai ta chắc cũng chẳng yêu thương gì mà chỉ nhằm vào cái túi tiền của nó là chính, ta đoán hôm nay con bé đã ăn đủ no nên quyết định chia tay, nếu con trai ta tỉnh lại chắc chắn tâm tình sẽ vô cùng hoảng loạn. Vậy là ta chẳng khác nào gián tiếp giết nó rồi”

Lời nói thống khổ từ từ bay ra, càng về sau tiếng nói Lệ Hi nhỏ dần rồi chỉ còn những tiếng nấc nhẹ

Zami không biết làm gì hơn ngoài việc vỗ về bà: “Nếu bác và bác trai đã biết việc cô gái đó không yêu thương gì con trai bác vậy... tại sao bác lại tiếp tục cho họ quen nhau?”

“Ta mất tiền nhưng mang lại được niềm vui cho nó, nhìn những năm qua nó sống khổ cực thế nào, đâu phải ta không biết. Là cha là mẹ, chúng ta thực không đành lòng” _Lệ Hi thở dài, nghe lời bà nói cô có thể nhận thấy bà cũng bị chuyện của con trai làm cho đau đầu rồi

Chàng trai kia cũng thật là... lớn vậy rồi còn để bố mẹ phải đau đầu lo nghĩ chuyện của mình... thực là một người con phiến toái

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Bất giác, Zami nhìn người phụ nữ trung niên không ngừng phát ra tiếng nấc lại nhìn lại mình, kim không được mà thở ra một tiếng. Cô cũng chỉ mong mình có một người mẹ luôn ở bên cạnh, quan tâm chăm sóc như này và... đặc biệt hơn là một người mẹ để ý đến niềm vui của mình

Chàng trai kia cũng thật là sung sướng, có người mẹ lo lắng cho mình như này không tiếc tiền mang lại niềm vui cho mình như này con quan tâm đến hạnh phúc của mình như này mà không biết đến hai chữ quý trọng là gì

Mất đi bạn gái thì vẫn còn bố mẹ bạn bè ở bên cơ mà, chẳng lẽ chàng trai này muốn vì bạn gái mà làm bố mẹ phải bận tâm suy nghĩ nhiều nhanh già sao? Có ai quan trọng hơn người mang nặng đẻ đau mình sao?

Trong lòng cô dội lên sự đổ kỵ, không ngừng thầm rủa chàng trai may mắn có tình yêu thương của cha mẹ mà chà đạp lên vứt bỏ đi không thương tiếc chi lao đầu vào cái cô bạn gái nào đó... có người con trai như này thực thất vọng...

Nói xong câu chuyện ngược mắt lên đã thấy ông bác sĩ già và Lâm Nhất tiến đến, Lệ Hi nhìn ông bác sĩ già giọng gấp gáp: “Sao vậy? Làm thủ tục rồi sao còn không mau phẫu thuật, con tôi mà có mệnh hệ gì ông chịu trách nhiệm được sao?”

“Ồ kia bà, bình tĩnh” _Lâm Nhất nhăn mặt vỗ về Lệ Hi

Ngược lại với sự vội vàng gấp gáp vừa rồi, bác sĩ già lại cười tươi trầm giọng: “Con trai bà thiếu quá nhiều máu, cần truyền máu ngay lập tức, tôi sợ rằng sau cuộc phẫu thuật sẽ chẳng kịp truyền máu nữa, mà bệnh viện lại trùng hợp hết nhóm máu con ông bà cần”

“Tôi là mẹ nó chắc chắn sẽ cùng nhóm máu với nó” _Lệ Hi hăng hái đứng lên hùng hổ

Lâm Nhất cũng giọng Lệ Hi hăng hái muốn đi hiến máu cho con mình, chỉ cần con an ổn thì bọn họ tốn bao máu cũng được

Nhìn cái hành động là lành đùm lá rách, hi sinh vì con làm tất cả vì con của Lệ Hi cùng Lâm Nhất khiến Zami nhất thời có chút cảm động, ước gì... cô cũng được như chàng trai kia, chàng trai kia có bố mẹ như vậy thật đáng nể phục khiến cô càng ngày càng cảm thấy ghen tị

“Cậu chủ thuộc nhóm máu O mà nhóm máu O lại chỉ nhận được chính nhóm máu O, hai ông bà đã già rồi nếu đi truyền máu tôi e rằng...” _Bác sĩ

Zami bất ngờ đứng lên cắt ngang lời ông ta lớn tiếng: “Tôi cũng thuộc nhóm máu O, có thể lấy máu tôi cho anh ấy”

“Zami à cháu...” _Lệ Hi quay sang định nói gì đó nhưng lại không nói được ra lời

Cười nhẹ một cái, Zami ấn hai người ngồi xuống ghế trả lời: “Hai bác già cả rồi, để cháu, cháu có rất nhiều máu không cần lo”

Rồi cô quay sang ông bác sĩ tự nhiên kéo đi không nói một tiếng

“Lần này cậu chủ thiếu thực nhiều máu, tôi e là một mình cô không thể được, sau khi truyền xong cô sẽ rất yếu đó” _Bác sĩ dừng trước cửa phòng xét nghiệm quay sang nói với Zami

“Cảm ơn ông đã quan tâm, nhưng tôi đã quyết thì cứ vậy mà làm, việc anh ta phải vào đây phải mất máu phải phẫu thuật, tôi không bị khiển trách không bị đền tiền phẫu thuật đã là may lắm rồi, giờ việc hiến máu nhỏ nhặt thế này mà không làm nổi thì quả thực tôi cảm thấy lương tâm cắn dứt không yên” _Zami

Thờ dãi một cái, ông bác sĩ đẩy cửa tiến vào phòng xét nghiệm

Đầu tiên phải xét nghiệm xem máu cô có vấn đề gì không đã rồi mới được phép lấy máu

Chỉ mất 10ph là mọi việc đã xong xuôi, đây là lần đầu tiên Zami truyền máu nên cô không biết được rằng bị lấy máu nhiều như vậy rất mệt mỏi. Bước ra khỏi phòng mặt cô tiền tụy đi nhiều, thực không giống khí thế oai phong khi mới đầu bước vào

Ông bác sĩ làm việc đã lâu, nay lại là lần đầu lấy nhiều máu của một cô gái như vậy hơn thế cô gái này thoát nhìn che dấu rất giỏi, dù có mệt do thiếu máu nhưng vẫn không để lộ ra ngoài dù chỉ một chút, thực kiên cường

Sức khỏe vẫn là quan trọng nhất, không kim lòng mà ông bác sĩ bột miệng khuyên nhủ: “Con gái như cô lấy nhiều máu vậy quả thực rất nguy hiểm, tôi nghĩ cô nên ăn chút gì đó đi, không tí nữa chỉ sợ cô ngất xỉu”

Tính sẽ mỉm cười trấn an ông bác sĩ từ chối lời khuyên bảo này nhưng nghĩ lại quả thật Zami đã nhận ra sức khỏe của mình suy giảm khá nhiều nếu không ăn chút gì đó nguy cơ tí nữa ngất xỉu lại càng cao, Lệ Hi và Lâm Nhất đảm bảo sẽ cảm thấy khó ăn nói với bố mẹ cô, việc sức khỏe không tốt thế này cô tuyệt không để lộ

Sau khi ra ngoài bệnh viện ăn một chút gì đó, quay lại phòng khám thấy đã ổn hơn rồi, trong người cũng chẳng còn hơi men

“Thế nào rồi hai bác” _Zami cười nhẹ ngồi xuống bên cạnh hai ông bà

“Đã tiến hành phẫu thuật, chút nữa sẽ xong ngay thôi” _Lệ Hi chậm rãi trả lời

“Tôi về nhà lấy chút đồ cho nó, hai người ở lại đây nhé” _Lâm Nhất nói xong liền đứng lên chạy ra khỏi bệnh viện

Lâm Nhất vừa khuất bóng thì đột ngột hai thân hình vội vã di chuyển lại gần Lệ Hi, trán đã sẫm đầy mồ hôi miệng không ngừng hỏi: “Thế nào rồi, Khánh thế nào rồi”

Đảo mắt sang bên cạnh nhận ra Zami ngồi đó, Trần Trịnh lập tức trùng mắt quát cô: “Đã dặn bao lần rồi sao mày vẫn không chịu nghe hả con, đã uống nhiều rượu rồi mà còn phóng xe nhanh, mày tính sẽ đâm hết tất cả những người đi đường sao?”

“Là do anh ấy ngang nhiên chạy sang đường thì bố đang lái xe nhanh cũng phản ứng kịp sao?” _Zami chỉ khoanh tay lạnh lùng đáp, đúng là cô có uống rượu có phóng xe nhanh nhưng nếu anh ta mà chịu để ý đường một chút đảm bảo sẽ không xảy ra tai nạn như bây giờ, lỗi này không thể trách một mình cô được

“Là do thằng Khánh, lỗi này chủ yếu không phải do con Zami đâu. Đừng trách oan nó” _Lệ Hi buồn rầu can ngăn

“Lệ Hi, tôi biết cô có tấm lòng tốt khoan dung nhưng... lần này không thể không bỏ qua. Con Zami lúc nào cũng là đứa cầm đầu gây chuyện, nó chỉ lấy có biện minh cho mình thôi, nếu nó không phóng xe nhanh...” _Trần Trịnh tỏ vẻ hiểu biết mà kể nể

Zami đã sẫm cảm thấy vừa oan vừa tức mà đứng phắt dậy cắt ngang lời ông: “Đủ rồi, bố là người chứng kiến vụ tai nạn hôm nay tận mắt sao, chung quy lại là từ trước tới giờ bố không bao giờ có tin tưởng con dù chỉ một lần. Lần trước về chuyện Manny bố cũng khẳng định người gây sự là con và giờ cũng vậy. Bố thực hiểu con thế sao?”

Nhất thời Trần Trịnh cứng họng không nói nên lời, ngày xưa Zami vốn là đứa trẻ chỉ biết quậy phá đã làm ông vô cùng mệt mỏi, điều này khắc sâu trong

tâm trí ông khiến ông không thể tin tưởng cô một lần nào nữa, cũng có thể nói nó đã in sâu trong tiềm thức như một định luật không thể phá bỏ

Cả 4 người chỉ im lặng nhìn nhau, bất ngờ cánh cửa phòng cấp cứu bật mở gây ra sức chú ý không hề nhỏ

Chỉ trong tích tắc 3 người đã vây quanh ông sĩ hỏi han đủ mọi thứ, còn Zami chỉ lặng lẽ ngồi xuống ghế. Sau khi ông bác sĩ nói cuộc phẫu thuật thành công mọi người mới thở ra một hơi thoải mái

“Nhưng... phần chân bị thương nặng nhất, có khi phải bó bột” _ Ông bác sĩ già cuối cùng cũng đi vào chủ đề chính

Mọi người nhất thời không tin vào mắt mình, Lê Hi giọng run run hỏi: “Ý ông nói là con tôi nó bị gãy chân sao?”

“Bà yên tâm, thương cũng không nặng là bao tầm tầm 1 tháng có thể bình phục nhưng tuyệt phải có người ở cạnh bên chăm sóc nhất là trong giai đoạn tinh thần cậu chủ còn đang rối loạn” _ Bác sĩ

“Vậy bây giờ có thể vào thăm được chưa” _ Lê Hi sốt sắng hỏi, nhìn về mặt bà lúc này cô đủ hiểu bà nóng vội muốn nhìn con trai độc nhất của mình thế nào. Trong lòng không khỏi cảm thấy chưa xốt

“Cuộc phẫu thuật vừa mới kết thúc, mà giờ cũng đã sang ngày mới rồi. Tôi nghĩ các vị nên về nhà nghỉ một chút, sáng mai quay lại cậu chủ hẳn đã khỏe lên nhiều” _ Bác sĩ vừa nói vừa liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay

Lâm Nhất từ đầu chạy đến trên tay cầm bao đồ đạc linh kinh, thấy mọi người đang hỏi han bác sĩ ông cũng theo phản xạ mà chạy lại gần giọng gấp gáp chẳng kém vợ mình: “Con tôi sao rồi bác sĩ?”

Bác sĩ không ngại mà nói lại từ đầu đến cuối cho ông nghe rồi đi, lúc này mọi người mới có thể thở phào nhẹ nhõm, chỉ có Lê Hi người vẫn run rẩy, giờ nào bà chưa nhìn tận mắt con trai mình thế nào thì giờ phút này bà đều không an tâm

Ôm chặt lấy bà vợ Lâm Nhất dịu dàng khuyên nhủ: “Bà về nghỉ ngơi đi, tôi ở lại trông nó được rồi”

“Đứng rồi đó, để Lâm Nhất trông nó đi. Sắc mặt bà thoạt nhìn thực khiến tôi bất an” _ Kim Huyết về mặt vô cùng lo lắng nhìn Lê Hi

“Bác cứ về nghỉ ngơi đi, mai anh ấy tỉnh hẳn vào thăm” _ Zami lúc này mới lên tiếng trong lời nói có chứa đựng một sự hồi lỗi nho nhỏ

“Thôi được, tôi nghe lời mọi người” _ Lê Hi cố nặn ra nụ cười để mặc Lâm Nhất dìu mình ra khỏi bệnh viện

Kim Huyết buồn rầu liếc nhìn con gái một chút chỉ lắc nhẹ đầu rồi bỏ đi

Sự việc lần này diễn ra quả thực khiến Trần Trịnh tức giận, ông không nói năng mà chỉ hừ lạnh một tiếng rồi cũng bỏ đi

Giờ chỉ còn một mình Zami đơn côi ngồi trên hàng ghế chờ trước cửa phòng bệnh, thở dài ra một hơi. Thực sự... vụ tai nạn này đều là lỗi của cô hết sao?

Hình ảnh phía trước đột nhiên tối sầm lại, trong đầu choáng váng vô cùng, chắc hẳn đây là hậu quả của việc ngoạn cổ cho đi quá nhiều máu, giờ thì vui rồi...

“Cháu không sao đấy chứ Zami” _ Lâm Nhất đột nhiên chạy tới khi thấy về mặt cô nhăn lại ôm đầu một mội

Cô cố bật ra từng chữ: “Cháu... u... không sao, cháu ổn mà”

“Trời ơi như thế này mà bảo không sao à, không ổn rồi, để bác gọi bác sĩ” _ Lâm Nhất lo lắng nhìn Zami

Cô cố dồn hết sức lực cuối cùng găm nói: “Cháu quả thực không sao, chỉ là muốn ngủ một chút thôi”

“Thôi được!!! Ta đưa cháu về nhà” _ Lâm Nhất cuối cùng cũng rút ra quyết định bế sóc cô lên đưa cô về nhà rồi trở lại bệnh viện

Trong quá trình Khánh nằm viện chắc hẳn ông là người khổ sở nhất, hết đi về rồi lại đi đến bệnh viện, hết lấy đồ rồi lại đưa người về tận nhà mà trên nét mặt ông lúc nào cũng cười tươi như không có chuyện gì cả

Người ngoài nhìn đâu thế biết tâm tư ông rối loạn như thế nào, nghe tin con trai gặp tai nạn ông đang cố làm nốt việc cũng phải vứt sang một bên đến bệnh viện. Các cuộc họp các cuộc hẹn ngày mai ông đều bác bỏ hết, chỉ vì con trai mà ông có thể gạt đối tác làm ăn sang một bên mà công sức để có một cuộc gặp thế này đâu phải dễ dàng gì. Điều này thực đáng quý, chứng tỏ ông là con người không trọng danh nghĩa tiền bạc đến mức bỏ mặc con gặp nạn mà nhon nhon kiếm tiền

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Sáng tinh dậy, phản xạ đầu tiên của Zami là nhìn đồng hồ treo góc tường lăm bầm một chút: "6h 9 phút", toàn thân không hiểu sao có một loại mệt mỏi ập đến khiến cô đi đứng không mấy vững vàng, xoa xoa vỗ vỗ cái đầu, xuống nhà ăn một chút chắc sẽ bình phục lại thôi

Cô cố gắng đi vào phòng vệ sinh chải chuốt tóc tai đang hoang, vội vàng mặc một chiếc áo thun trắng, bên dưới là chiếc quần jeans bò rách như mọi ngày. Đây là lần đầu tiên trong đời cô vội vàng, không phải vì muốn học mà lại vì một chàng trai xa lạ điều này khiến cô cảm thấy bản thân mình thật buồn cười, có thể chỉ là do cô cảm thấy có lỗi quá nên phản ứng mới mãnh liệt như vậy

Vơ lấy chiếc điện thoại trên giường tìm trong danh bạ một dãy số bấm nút kết nối, 4 hồi chuông... 5 hồi chuông... đầu dây vẫn chưa bắt máy. Trong đầu cô không ngừng nghĩ chắc chắn tên này hôm qua phải ngồi nghe hát đến nửa đêm mới được thả về đây mà, giờ này chưa dậy cũng chẳng có gì là lạ cả

Tính sẽ cúp máy thì đầu dây vang lên tiếng mở máy tiếp đến là cái giọng ngái ngủ 100%: "A lô"

"Sao thế? Vẫn chưa tỉnh ngủ hay sao?" _ Zami tay mân mê cánh hoa trong phòng miệng không ngừng buông lời trêu chọc

Đầu dây nghe xong giọng nói này như phản xạ có điều kiện lập tức phát ra bao tiếng sột soạt, ho khan một tiếng Tiron trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết: "À, Zami à gọi anh sớm vậy có chuyện gì không?"

Nghe giọng nói nghiêm túc này cô kim lòng không được mà cười nhẹ một tiếng, tên này nói chuyện với cô cần phải chỉnh chu mọi thứ đều phải hoàn hảo sao? Thực như có cảm giác cô là tổng giám đốc lớn của công ty Tiron làm, không vòng vo nhiều lại liếc nhìn đồng hồ đã qua 2ph rồi cô vào thẳng vấn đề cần nói: "Hôm nay em không đến lớp được, phiền anh xin nghỉ giúp em một buổi"

"Việc xin nghỉ em không phải lo, nhưng... sao em không đến lớp được, sức khỏe không ổn chăng? Hay... hay... hôm qua uống nhiều rượu quá đúng không?" _ Tiron càng nói giọng càng giận dữ

"Đầu óc anh lúc nào cũng chỉ nghĩ đồng nghĩ tây vậy soa, em ốm, em không sao. Hôm nay thực em không thể tới lớp được, thế anh có xin nghỉ hộ em không đây?" _ Zami nói với chất giọng uy hiếp

Việc nghỉ học không có gì khó khăn với cô nhưng mới vào trường nên cô không muốn mình gây ấn tượng xấu, dù sao cũng gọi là có chút lễ phép với thầy cô, không thể vứt tự trọng của nhà trường đi như cái chợ muốn đến thì đến muốn đi thì đi được

"Tất nhiên là được rồi, vậy có gì cứ gọi điện cho anh nhé" _ Tiron nhỏ giọng dằn dò

"Được" _ Trả lời xong cô cúp máy luôn, xuống tầng đã thấy Hồng Mận đứng trong bếp loay hoay làm bữa sáng

Hồng Mận có hỏi Zami là cô về lúc nào mà Hồng Mận ngủ say chẳng biết, cô nói đại một giờ vì căn bản đêm qua cô cũng vì mệt mà thiếp đi, cũng may Lâm Nhất thực tốt khi đưa cô về trong cơn mê man, quả thực bây giờ cô mới nhận thức ra rằng không được lơ là mất cảnh giác. Tưởng chừng lấy đi chút máu đơn giản nhưng không ngờ nó có thể làm cô ngất đi lúc nào không biết giờ phải ăn thật nhiều để tâm bổ không lại kiệt sức ở bệnh viện thì tiêu

Sau khi ăn xong xuôi sức khỏe đã cải thiện rất nhiều, cô phóng xe như bay đến bệnh viện D.A.S. Trong suốt chặng đường đi cô không ngừng nghĩ lại khuôn mặt anh tuấn đau khổ của chàng trai nằm trước đầu xe mình, trong tim bất ngờ dấy lên một cảm giác gì đó khiến cô không hiểu nổi. Là thương hại chăng? Cô không phủ nhận là mình thực có chút lo lắng cho chàng trai, nếu anh ta mà có mệnh hệ gì hãn cảnh sát phải đến tìm cô đầu tiên

Chỉ sau 10ph ngắn ngủi cô đã có mặt trong hành lang bệnh viện, từng bước từng bước hỏi kỹ càng lại phòng bệnh mà Khánh đang ở, anh ta đã được đưa vào phòng riêng theo yêu cầu của Lâm Nhất

Tay cầm số phòng, bước chân vội vã chạy qua phòng này đến phòng khác

693...694...695...696

Đây rồi!!! 696 là phòng này...

Hít một hơi thật sâu, cô nhẹ nhàng đẩy cửa hé hé, không một động tĩnh... không một ai cả... cửa mở rộng hơn

Zami cứng đờ người, con mắt căn tròn nhìn chiếc giường trước mắt, nhất thời số phòng cầm trên tay rơi xuống đất

Không tin vào những gì mình nhìn thấy... chẳng lẽ... rõ ràng hôm qua bác sĩ bảo cuộc phẫu thuật thành công mà sao... lại thành ra thế này...

Người nằm trên giường bất động băng bó khắp cả cơ thể... cô choáng váng ngồi phịch xuống sàn... đây là... kết quả mà cô gây ra hay sao?

Cố lấy lại bình tĩnh, cô tiến đến gần người bệnh bàn tay run run chạm lướt qua thân hình bất động trên giường, nước mắt không rơi nhưng không hiểu sao cô cảm thấy mình thật tội tệ

Khi nhìn thấy cảnh này... Lâm Nhất và Lê Hi sẽ nghĩ sao??? Bố mẹ cô sẽ nghĩ sao??? Cuộc làm ăn của họ sẽ thế nào??? Chàng trai này sau khi tỉnh dậy sẽ thế nào??? Cô có bị ngồi tù vì tội uống rượu phóng xe nhanh mà vô tình đâm người không???

Zami nhất thời cảm thấy hoang mang,mạng người đối với cô vô cùng quan trọng mà chỉ một chút tức giận mà làm người ta ra nông nổi này...thực cô không biết phải nói gì làm gì cho hết cảm thấy có lỗi...Zami hận mình hận mình mãi mãi hận mình...đôi mắt thương tiếc xót xa nhìn người bệnh...

“Zami à,có phải cháu không?”_ Tiếng Lệ Hi ngoài cửa bay tới

Zami giật thót tim,quay người lại chắn chắn người bệnh nằm bất động băng bó toàn thân trên giường

Hơi nhú mảy với biểu hiện lạ của Zami,Lệ Hi mở cửa tính tiến đến thì Zami bất ngờ giơ tay lên ngăn cản:”Bác đừng đến đây”

“Cháu sao vậy,mà cháu làm gì ở đây vậy chứ”_ Lệ Hi không hài lòng với hành động của cô cho lắm,như nhận thấy có vật gì đó rơi trên sàn,bà nhận tờ giấy ghi tên phòng lên xem xét rồi cười nhẹ nhìn Zami:”Cháu vào thăm Khánh đúng không?”

“Vâng”_ Zami trả lời thật thà

“Vậy cháu ở đây làm gì”_ Lệ Hi

Quay đầu nhìn người bất động trên giường lại quay qua nhìn Lệ Hi cô dò hỏi:”Ý bác là...”

“Là cháu nhầm phòng chứ sao,nó ở phòng 969 mà,cháu đó thật là hết cách nói...”_ Lệ Hi cười nhìn bộ dạng che che dấu dấu của Zami

Cô tá hoảng chạy lại gần nhìn vào tờ giấy ghi tên phòng,ôi trời à,cô cảm ngược...đập vào đầu mình một cái tại sao lại sợ ý như vậy nhỉ,cô cũng nghe cô ý tá dặn 96 gì gì đó mà vợ iquas lại bỏ ngoài tai khiến suốt từ vừa nãy cô tự kỉ thương thương tiếc tiếc một người chẳng biết là ai...

Suốt chặng đường đi đến phòng 969 mặt Zami vẫn cúi gằm xuống đất thẹn vô cùng,cảm thấy một người như mình có ngày lại vội vã vì một người con trai xa lạ,ngu ngốc nhầm lẫn cũng vì một người con trai xa lạ.Điều này thực khiến cô thấy bản thân thật buồn cười

“Cháu sao vậy,cảm thấy không khỏe sao”_ Lệ Hi nhú mảy nhìn hành động quá mức kì quái của Zami

“Không,cháu ổn mà”_ Zami ngẩng đầu lên cười tươi nhìn Lệ Hi

Cốc nhẹ một cái vào đầu cô bà không kìm nổi mà phì cười:”Ngượng đúng không?Có phải là sắp gặp con trai ta nên ngượng đúng không?”

Zami từ thẹn không biết phải làm sao khi nghe đến đây toàn thân cô giật nảy mình,căng tròn mắt ngược lên nhìn Lệ Hi.Bà thực sự hiểu nhầm Zami rồi,cô nhanh miệng phủ nhận nhưng không hiểu sao lại nói lấp:”Không...không thực...không phải”

“Thôi đến nơi rồi,vào thôi,ta không trên cháu nữa”_ Lệ Hi gắng nín cười kéo tay Zami mở cửa phòng

Không biết là cô bị làm sao mà theo phản xạ ngẩng đầu lên nhìn 3 con số 969 rồi thở ra một hơi,lần này không nhầm lẫn,có vẻ như 1 lần là quá đủ cho lần thứ 2 cô rút kinh nghiệm rồi

Nhưng khi thu hồi ánh mắt nhìn chàng trai đang ngồi trên giường ăn bữa sáng ngon lành thì cô không kìm lòng nổi mà một lần nữa căng tròn mắt ngạc nhiên nhìn anh ta

Không ngờ sau vụ tai nạn vừa rồi anh ta lại lành lặn như vậy,mới qua một hôm mà đã có thể tự nhiên ăn như không có chuyện gì xảy ra vậy.Điều thực khiến cô không thể tin nổi,lại tự đặt trong đầu một câu hỏi:”Anh ta có phải là người không???”

Khoan đã,khoan đã,gìờ cô mới để ý rằng chàng trai này không những đẹp trai mà còn đẹp lắm đẹp cực đẹp ời là đẹp...từ khuôn mặt anh tuấn,mái tóc đẹp,hàng lông mày rậm,đôi mắt long lanh,chiếc mũi cao đến bờ môi quyến rũ kia.Mắt cô không tự chủ mà di chuyển xuống bên dưới,đăng sau lớp áo bệnh nhân là một cơ thể cường tráng,bên trên lộ một vùng ngực tinh trắng không che vào đâu được

Zami lại lướt lên lướt xuống nhìn chàng trai rồi cuối cùng cũng chốt 2 từ:”Hoàn hảo”

Đột nhiên cô đảo mắt qua bắt gặp đôi mắt vô hồn vô cảm của anh đang nhìn mình,rùng mình một cái,cô nhìn chăm chăm vào hấn như vậy...phải chăng...khiến hấn khó chịu?

“Zami,cháu lại đây,sao còn đứng đơ ra đó làm gì”_ Lệ Hi nhú mảy nhìn Zami

“À...vâng”_ Cô nhanh nhẩu cố nặn ra một nụ cười gượng gạo tiến đến gần giường bệnh cùng Lệ Hi

Còn 2 bước nữa mới tới mà một giọng nói gần đó bay tới đi qua tai cô khiến cô khựng lại không thể bước tiếp:”Cô là ai vậy?Tôi đã cho phép cô lại gần tôi sao”

Đáng ghét!!!Cái tên này thực khó tính,có nhất thiết phải đối với cô như vậy sao

Lần đầu tiên cô đứng lặng không dám phản bác lại hấn căn bản là người sai chủ yếu là cô sao có thể đôi co với người bệnh trên giường được như vậy thực vô lễ với ông bà Triệu

Không nói gì,cô chỉ giương đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía hấn còn đang ung dung nhàn nhã trên giường bệnh,nói gì thì nói nhưng sao cô thấy cái điệu bộ

này nó đang ghét thế không biết.Chỉ muốn tiến tới kéo hẳn ra khỏi cái giường kia,xem sắc mặt hẳn còn tự tin như vậy không. . .

“Ồ kia...Khánh,con sao vậy”_Lệ Hi không hài lòng lắm nhìn Khánh

Chàng trai cười chua xót yếu ớt nhìn mẹ mình một cái rồi lại quay sang nhìn cô nói nhỏ:”Tôi đùa thôi”

Tức khắc cả người cô như có một dòng điện đi qua,tại sao...chàng trai kia lại cười chua xót vậy,ánh mắt dường như mang vẻ thất vọng...Cô thực không hiểu chàng trai này làm sao nữa...Phải chăng phản ứng của cô không làm hẳn hài lòng

Không đúng không đúng,cô lập tức xóa bỏ cái suy nghĩ điên rồ vừa rồi,rõ ràng lúc này cô đâu có cãi vã gì với hẳn đâu.Chút nữa cô phải đi thăm bác sĩ một chuyến,đầu chàng trai này hẳn là có vấn đề rồi,cần kiểm tra lại ngay lập tức,không hậu quả sau này có thể nào cô khó mà chịu trách nhiệm được

“Khánh à,như bố đã nói đó...hôm qua con gặp tai nạn”_Lâm Nhất giọng nói có chút khổ sở thốt ra

“Bố đã nói rồi”_Trái hoàn toàn với phản ứng mà Zami nghĩ,anh chàng này còn bình tĩnh hơn cả cô,điều này khiến cô không khỏi cảm thấy ngạc nhiên

“Cô gái này là...”_Lệ Hi tiếp lời chồng mình,chưa nói hết câu chàng trai đã nói hộ bà:”Là người đã đâm con”

“Đúng vậy”_Lệ Hi cười nhẹ gật đầu

Bất ngờ,Khánh dừng hình ngược mắt lên nhìn Zami:”Cô đâm tôi mà một lời xin lỗi cũng không có là sao đây?”

Zami như một con robot ngoan ngoãn cúi đầu xin lỗi hẳn,sau đó cô cảm thấy mình thật buồn cười,sao có thể không suy ngẫm mà tự tiện hành động như vậy

Hôm nay đầu óc cô thực không bình thường

Lệ Hi tưởng con trai mình muốn truy cứu chuyện tai nạn vội vàng nói:”Lỗi không phải chỉ một mình Zami đâu con”

“Con biết,chuyện này con không có ý định truy cứu,mẹ có cần nóng vội vậy không.Con mẹ còn chưa lo xong mà đã lo cho người khác rồi sao”_Khánh vẻ mặt không hài lòng bất mãn nhìn mẹ mình rồi cầm cúi ăn tiếp

Ngoài dự đoán của cô,anh ta không những rất bình tĩnh khi biết mình bị tai nạn còn hào phóng bỏ qua,con người này...bề ngoài nhìn vậy mà thật khó hiểu

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Lâm Nhất ngồi yên lặng cạnh giường lúc này mới lên tiếng cắt ngang bầu không khí không mấy tự nhiên:”Bác sĩ bảo chân con tạm thời bị gãy chắc phải tằm tằm 1 tháng nữa mới khỏi hẳn”

“1 tháng sao?Bố đùa con sao,chân thế này ít nhất cũng phải gần 2 tháng mới khỏi được,bị ô tô đâm chứ có phải bị ngã đâu mà 1 tháng.Thật là buồn cười”_Khánh bất mãn chỉ trích

Cả 3 người ngạc nhiên mở to mắt nhìn chàng trai quá mức bình tĩnh nói ra suy nghĩ của mình,trong đầu Zami không khỏi kết luận một câu:”Chàng trai này chắc chắn điên rồi,não không bình thường chút nào”

“Con nói sa...o...lại...2 tháng...”_Lệ Hi nhất thời quá khích mà lời nói rồi rạc không đồng nhất

“Bố mẹ quả thực đã bị ông bác sĩ già đẩy lừa,lo cho con đến mức đầu óc lú lẫn hết rồi sao.Thế này tập đoàn NJ lại sớm về tay con rồi”_Khánh mặt bình thản lắc lắc đầu phê bình bố mẹ mình

Đề ngoài tai lời trêu chọc khó nghe đó,Lâm Nhất bực mình tức tốc gọi bác sĩ đến

Còn Lệ Hi người đã sớm run run khi nghĩ thẳng con trai duy nhất của bà phải khổ sở cơ cực ngồi xe lăn 2 tháng,nước mắt không tự chủ được lại rơi xuống

Đây là lần thứ hai Zami được nhìn cận cảnh Lệ Hi đau khổ như thế này,trong lòng cô nổi lên một cảm xúc vừa xót xa vừa ghen tị vừa tức giận

Có một người mẹ tốt thế này cô cầu còn không được mà cái tên đang ngồi chiếm chỗ trên giường kia lại toàn làm bà bận tâm đến rơi nước mắt,nghĩ lại câu chuyện ngu đần chạy theo tình yêu mù quáng mà bỏ bê khiến bố mẹ mệt mỏi lo lắng thì thực là một đứa con bất hiếu.Còn có người quan trọng hơn

bố mẹ đã đẻ ra mình nuôi mình ăn học sao, dù có yếu tới mức nào thì cũng nên giới hạn một chút chứ. Không thể có cái này thì bỏ cái kia được, cái gì cũng phải san sẻ đều đều, khiến một người cùng cực hạnh phúc đồng thời cũng khiến một người cùng cực đau khổ, chuyện gì mà chả cần cân bằng

“Kìa mẹ, con chi là bị gãy chân tận 2 tháng thôi chứ có liệt giường liệt chiếu gì đâu mà” _ Khánh nhú mày vỗ vỗ Lệ Hi động viên bà

“2 tháng ngồi xe lăn vui về lắm hay sao...” _ Lệ Hi nói được vài chữ đã lại khóc ra tiếng

“Thôi mà đừng lo mà mẹ, sẽ ổn thôi, 2 tháng sẽ qua nhanh thôi mà” _ Khánh cố gắng an ủi bà mẹ lúc nào cũng chỉ biết mít ướt của mình

Lúc này Lâm Nhất đã kéo ông bác sĩ già đi vào phòng bệnh, vừa mới vào Lâm Nhất đã không kìm chế cảm xúc mà ồm ồm ra quát to: “Con tôi bị gãy chân phải 2 tháng mới bình phục, sao ông dám nói chỉ cần 1 tháng hả. Tính lừa ông già này sao”

“Tôi...” _ Chân ông bác sĩ già đã sớm mềm nhũn, môi run run không nói ra lời, vẻ sợ hãi hiện rõ trên mặt qua từng nếp nhăn

Zami thấy tình hình không ổn sợ rặng chậm chân 1 tích tắc Lâm Nhất có thể không làm chủ bản thân mà vô đến xé xác ông bác sĩ. Cô nhanh chóng đứng giữa đây khoảng cách hai người xa nhau một chút mạnh mẽ nói: “Có gì bình tĩnh rồi nói, giữa hành động và lời nói cái gì giải quyết sẽ tốt hơn đây”

“Bác còn chưa đụng tay đụng chân gì đến lão già nào mà” _ Lâm Nhất trợn mắt nhìn ông bác sĩ

“Bác lôi người ta vào phòng rồi ồm ồm đi bây giờ quát to thế này thì có khác gì động tay động chân không” _ Chả hiểu sao Zami thấy bức mình nhưng vẫn cố nén lại mà nói

Khánh từ không quan tâm lại vì lời nói của cô mà thu hút sự chú ý, trên môi bất giác nở một nụ cười đầy ẩn ý

Liếc mắt nhìn Zami lại nhìn ông bác sĩ, chân run run đứng còn không vững

Tưởng rằng Lâm Nhất sẽ bỏ qua nhưng ông lại gạt Zami qua một bên, vì quá đột ngột khiến cô không kịp phản ứng mà suýt ngã

Lâm Nhất đôi mắt đỏ ngầu vì tức giận không xem ai ra gì mà tiến từng bước đến gần ông bác sĩ, khoảng cách không ngừng rút ngắn lại

Lâm Nhất vươn tay ra tính sẽ xách cổ áo ông bác sĩ lên dạy cho một bài học biết thế nào là lừa gạt nhưng Zami đã phản ứng kịp mà chạy ra chắn trước mặt ông bác sĩ mạnh mẽ: “Bác có thể bình tĩnh một chút được không? Đây chỉ là bệnh nghề nghiệp”

“Cháu tránh ra cho ta” _ Lâm Nhất cố kiên nhẫn nói câu cuối

“Cháu không tránh” _ Zami không những không sợ hãi âm dương như lời đe dọa của ông lại khiến cô có thêm dũng khí không lùi bước

Bàn tay thô bạo giờ lên không trung tức khắc khựng lại, một giọng nói không to nhưng lại đầy sức thuyết phục vang lên: “Zami nói đúng đấy, bố mau dừng tay lại đi, bố không nghĩ rằng ông ý chỉ sợ bố mẹ quá sốc nên mới nói thế sao. Bác sĩ trách nhiệm chính là ở lời nói động viên sao cho bệnh nhân cùng người nhà lạc quan một chút, không muốn ai phải buồn cả”

Zami giật mình nhìn người con trai ngồi trên giường bệnh cô hoàn toàn có thể nghĩ chàng trai này vừa lên tiếng bảo vệ cô nhưng cũng có thể lên tiếng để bảo vệ ông bác sĩ, lời nói của anh ta quả là có sức thuyết phục mà Lâm Nhất lại khôi phục về hiền hòa, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi ra lệnh cho tên bác sĩ biến đi

Bây giờ cô mới có dịp tìm hiểu thì ra chủ tịch tập đoàn NJ Trần Lâm Nhất khi nổi giận lại đáng sợ như vậy, con đồ kị trong lòng cô đột ngột tăng cao. Lại nghe bọn họ ân cần hỏi con trai hết cái này đến cái kia khiến cô cảm thấy vô cùng tủi thân, cứ như người ngoài vô duyên vô cớ xen vào gia đình người ta

Nhẹ nhàng đứng dậy, tính sẽ lặng lẽ rời đi thì đột nhiên một câu hỏi vang lên: “Bố sẽ thuê y tá tới tận nhà chăm sóc cho con đến khi nào chân con bình phục”

“Không, con muốn ở một mình” _ Khánh kiên quyết lắc đầu

Bước chân của Zami cũng vì câu trả lời mà không thể bước tiếp, cậu ta thật là bướng bỉnh, ngồi xe lăn 2 tháng mà muốn ở một mình thì sao có thể chứ... Người tạo ra cái chân bị băng bó kia chính là cô vậy hử cô phải là người thuyết phục cậu ta bằng được rồi, nếu không e rằng sau này có làm sao cô cũng khó mà bảo quản được trong tương lai cuộc sống của cô có yên ổn không

“Anh không thể không có người chăm sóc” _ Zami vội vã quay đầu lại nói

Hơi nhún mày, đây là lần đầu cô mở miệng nói chuyện với anh, giọng Khánh có chút trêu chọc: “Là cô... lo cho tôi sao?”

“Tất nhiên phải lo rồi, nếu sau này anh có bị làm sao thì tôi biết ăn nói thế nào với bố mẹ anh đây” _ Zami miễn cưỡng giải thích dài dòng

“Tôi đã quyết rồi tôi không muốn có y tá hay có người hầu người giúp việc bên cạnh, tôi không muốn” _ Khánh ngoan cố lắc mạnh đầu

Nhìn vẻ mặt khổ sở năn nỉ lên năn nỉ xuống của bố mẹ anh ta mà cô càng cảm thấy người con trai này thực đáng ghét, bức mình quá không làm chủ được bản thân mà Zami lỡ lời nói to: “Việc này là do tôi làm, tôi sẽ chăm sóc anh đến khi chân anh bình phục hoàn toàn không để lại di chứng sau này”

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào người cô, tức khắc cô không thể nói được gì nữa. Đúng là cái miệng chết tiệt làm hại cái thân, lỡ lời rồi giờ thực cô hối hận muốn rút lại, ở với người ngồi xe lăn đã thế còn khó tính ngu si đáng ghét thế này thì cô thực không thể chịu được

“Tôi không truy cứu chuyện cô đâm tôi đã là may lắm rồi, tưởng tôi dễ dãi hay sao mà làm loạn” _ Khánh giọng không hài lòng

“Tôi không đồng ý, tôi không muốn sau này anh có mệnh hệ gì cảnh sát lại vác mặt đến nhà tôi hỏi” _ Zami nói thẳng mặt luôn, căn bản nếu việc này không phải 1 tay cô gây ra thì hẳn có bị làm sao sống như thế nào cô cũng mặc kệ

“Cô là cái gì mà có quyền quyết định ở đây, đừng tưởng tôi không biết hôm qua cô uống say gây nên tai nạn. Chuyện này mà đến tai cảnh sát thì cô định tính thế nào đây” _ Khánh từ tốn nói

Mặt Zami từ xanh sang đỏ, hần dám uy hiếp cô, cả đời cô cũng chưa từng nghĩ có người cả gan dám uy hiếp mình, tay đã sớm nắm thành nắm đấm, móng tay sắc nhọn đâm vào da thịt dẫn đến cảm giác nhói đau

Lực từ móng tay cô bấm vào lòng bàn tay rất mạnh, dường như có thể đâm thủng lòng bàn tay. Điều này chứng tỏ hiện tại lời uy hiếp của anh khiến Zami vô cùng tức giận, không màng đến chuyện đau hay không đau. Cô chỉ muốn bay đến lời hấn xuống giường đâm vài cái vào cái bàn mặt kia cho hả giận

“Cứ quyết định thế đi, Zami là một đứa sống rất có trách nhiệm. Ta dao con cho nó chăm sóc sẽ thực an tâm” _ Lê Hi sau một hồi cân nhắc cũng chốt hạ quyết định

Giọng nói của bà làm Khánh có phần nhụt trí, bà đã quyết cái gì là phải được thực hiện cái đó. Anh biết lần này khó mà từ chối nhưng vẫn cố gắng lần cuối: “Không cần...”

Ngoài dự đoán của Khánh, Lê Hi không những tức giận mà còn cắt ngang lời anh: “Không được, mẹ đã quyết rồi, không được từ chối!”

“Nhưng...” _ Khánh định nói gì đó nhưng khi thấy Lê Hi mếu máo nói nếu anh không đồng ý mà bà sẽ chết cho xem thì anh lại chẳng dám ho he nữa lời

Dù biết mẹ mình đã quyết là phải quyết cho được thì thôi nhưng không ngờ bà lại dùng cái cách này khiến anh lực bất tòng tâm không thể không nghe theo...

Lâm Nhất trở lại phòng bệnh, khuôn mặt có chút biến sắc, nhận thấy điều không ổn cô nhanh miệng hỏi ông: “Bác à, sao vậy, có vấn đề gì sao?”

Lâm Nhất gắng nặn ra một nụ cười gượng trấn an cô: “Không sao, bác sĩ nói vài ngày nữa con trai ta có thể xuất viện”

Vậy thì hay quá rồi!!! Nhưng Zami không khỏi tò mò khi thấy có một tin vui như vậy sao Lâm Nhất lại mang vẻ mặt ủ rũ thế kia. Còn điều gì cô không biết chăng? Zami vốn là người rất hay để ý nên điều gì cũng khó mà qua mắt cô được, còn về chuyện này thì... phải cho người điều tra rồi...

Cô xin phép ra ngoài hóng gió một chút nhưng thực chất là để gọi một cuộc điện thoại. Sau khi dặn dò đầu dây bên kia những điều cần làm cô quay lại phòng ngay không chần chừ

Bước tới gần phòng bệnh, đột nhiên có vài tiếng nói chuyện không liên quan đi vào trong tai cô: “Tái phát...” “Con định thế nào...” “Cho con thời gian...”

Những gì cô tiếp thu được cô hoàn toàn không hiểu ý nghĩa của nó, chỉ là có một linh cảm nói cho cô biết rằng tình hình bệnh tình của Khánh không tốt so với lời Lâm Nhất nói. Ông ấy chắc chắn đã dấu diếm cô điều gì đó, hôm nào phải hỏi cho ra lẽ mới được

Lúc cô đi vào phòng cũng là lúc ông bà Triệu ra khỏi phòng trông mặt bọn họ không mấy vui vẻ nhưng vẫn cố cười nói với Zami: “Hai bác có vài việc ở công ty cần giải quyết, phiền cháu hôm nay ở lại chăm sóc thẳng Khánh nhà bác”

“À, vâng, đằng nào hôm nay cũng đã lỡ nghỉ học. Hôn nữa Khánh có ngày hôm nay cũng do cháu cả, cháu còn có thể từ chối sao” _ Zami cười nhẹ

Nhưng chẳng hiểu cô nói sịa cái gì mà mặt Lê Hi biến sắc lạ thường nhưng vẫn cố gắng cười cười rồi cùng chồng ra về

Nhìn một nam một nữ, ôm nhau tựa đầu vào vai nhau đi khiến cô có chút ghen tị mà thở dài một hơi. Sau này... không biết cô có thể tận hưởng cái cảm giác song song đi cùng người mình yêu như thế này không?

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Quay trở lại phòng bệnh, Khánh tự nhiên nhìn ti vi không thèm đoái hoài gì đến sự hiện diện của cô cả. Zami như tượng lặng yên trên chiếc ghế cạnh giường bệnh, thỉnh thoảng có liếc vài cái nhìn anh ta rồi lại nhìn lên chiếc ti vi.

Rốt cuộc không nhận được mà cô giựt lấy chiếc điều khiển trên tay Khánh bấm nút tắt để tầm ảnh hưởng của cô cũng chiếu tới anh ta.

Nhưng anh ta chẳng những không nổi giận mà nhàn nhả cầm quyển tạp chí đọc hết trang này rồi sang trang khác, con ngươi trong mắt hẳn di chuyển đều đều, có lúc dừng lại ở một điểm chăm chú nhìn khóe môi tự tiện nở nụ cười khiến chúng sinh điên đảo. Mọi hoạt động này cho thấy quyển tạp chí này hẳn là rất có sức quyến rũ.

Zami không thương tiếc giựt lấy quyển tạp chí trên tay anh khiến anh có chút ngỡ ngàng. Con mắt cô từ không hài lòng chuyển sang tròn tròn mắt, hết nhìn hình trong quyển tạp chí lại nhìn khuôn mặt tuấn tú ngay cạnh đó. Hai bên má cô bỗng lấp ló một tầng phấn hồng nhưng cũng rất nhanh biến mất, ai bảo trời sinh cô ra vốn đã giỏi che dấu cảm xúc cơ chứ.

Thì ra quyển tạp chí này thu hút ánh mắt của hẳn ta căn bản đều toàn hình ảnh các cô gái trẻ trung ăn mặc gọi cảm tạo đủ loại dáng như siêu mẫu khiến ai nhìn cũng mê li, giờ trang nào cũng vậy, cuối cùng cô gấp quyển tạp chí lại mới đề ý dòng chữ trên bìa tạp chí: "Thời trang và sắc đẹp".

"Cô có thấy mình rất buồn cười?" _ Khánh.

"Tôi sao?" _ Zami đặt quyển tạp chí lên bàn chỉ tay vào chóp mũi mình.

Gật nhẹ đầu hẳn nói tiếp: "Cô không thấy cái lí do cô cố tình đưa ra để tiếp cận tôi quá non kinh nghiệm sao. Con gái theo đuổi tôi không thiếu nhưng... theo đuổi theo phương thức của cô thì quả thực không có mấy".

Zami cảm lạnh, nghe thế cô đủ hiểu ý tứ hẳn ta muốn nói gì, chắc chắn không gì ngoài chuyện chăm sóc 2 tháng, cố làm bộ mặt thần nhiên che dấu cảm xúc. Anh ta ăn cái gì mà có thể vừa sĩ diện vừa tự tin như vậy chứ, bản mặt lúc cô mới vào gặp anh ta đã chỉ muốn lao đến đâm mấy phát nhưng giờ nghe thêm những câu nói này cô không khỏi tự thâm rửa sau này hẳn ta nhất định sẽ gặp thêm một tai nạn nữa cho cái vẻ tự tin trên mặt nát bét đi mới được.

Cố nuốt cục tức vào trong bụng, lạnh lùng nói với chất giọng khinh thường nhằm kích thích sự nóng giận trong lòng hẳn ta: "Anh nói tôi có ý muốn tiếp cận anh? Có phải hơi tự tin về bản thân quá không?".

"Không phải tôi tự tin mà là cô thể hiện quá mức lộ liễu thôi _ Khánh mỉm cười mỉa, nhấc bình trà lên rót nhẹ hết đưa lên cao lại hạ thấp xuống, cử chỉ tao nhã không dấu nổi nét quý tộc.

"Thể hiện quá mức lộ liễu" _ Zami nhắc lại không có ý gì như đã hiểu những gì hẳn ta nói, trên mặt thoáng qua nét khó hiểu rồi cũng nhanh chóng mất đi.

"Chẳng phải lúc mới đầu vào phòng cô nghĩ người nhìn tôi trần trụi sao? Không phải mới thế mà đã quên rồi chứ" _ Khánh nhướn mày kiên nhẫn nhắc lại cũng tiện thể tùy miệng phê bình trí nhớ của cô.

"Anh biết vì sao tôi nhìn anh lâu vậy không" _ Zami điềm tĩnh hỏi thuận tay mon mon trên đùi hoa Lan Ý gần đấy.

"Vi...?" _ Khánh nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi.

"Vi tôi không nghĩ là người đêm qua vừa bị mình đâm mà sáng nay đã có thể lành lặn cư nhiên ngồi ăn bữa sáng như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Điều này tôi không ngạc nhiên sao được?" _ Zami.

"Cô đang rửa tôi sao?" _ Khánh không hài lòng quay phắt sang trừng lớn mắt nhìn cô.

Zami cười nhẹ giọng cao ngạo vô cùng: "Tất nhiên là không rồi, tôi nào dám. Chỉ là anh bây giờ không giống trong tưởng tượng của tôi".

"Có phải vì tôi tự tin hơn những gì cô tưởng đúng không" _ Khánh cười lớn.

"Có thể nói là như vậy, trên đời lại có người vừa gặp tai nạn xong tình dục đã có thể tự tin như anh thì hẳn là rất hiếm có" _ Zami.

"Tôi không phải là người dễ hoảng sợ dễ mất bình tĩnh, nếu tôi là người như vậy thì đã chẳng sống sót trên thương trường được tới ngày hôm nay" _ Khánh.

"Anh đang khoe tài năng của mình sao" _ Zami.

"Không, tôi chỉ muốn cho cô biết được chăm sóc tôi 2 tháng nó vinh dự đến thế nào thôi" _ Khánh cười mỉa nhìn Zami.

"..." Những lời cô muốn nói nhưng lại nghẹn ở cổ họng cô không thể phát ra được vì cô biết bây giờ mình mà nổi giận sẽ chỉ làm hẳn ta càng thêm đắc ý. Phớt lờ câu nói đầy sự kiêu ngạo cô đi ra ngoài hít thở chút không khí trong lành, mới đi tới cửa đã bị gọi giật lại: "Cô đi đâu vậy, ra vào không nói một tiếng".

"Ồ trong này tôi cảm thấy rất bị, muốn ra ngoài đi dạo một chút" _ Zami không quay đầu lại mà trả lời.

Một tiếng cười khe khẽ lọt vào đầu cô khiến cô không tự chủ mà quay lại, nhìn hẳn ta ngồi trên giường nhìn cô cười như nghe thấy truyện cười thì máu nóng trong người Zami lại càng tăng cao.

"Tôi là người bệnh, ra ngoài đi dạo hít thở không khí phải là tôi mới đúng" _ Khánh.

“Vậy anh muốn gì,nói mau luôn đi” _Tuy Zami đã nghĩ đến thứ mà cô không muốn nó xảy ra nhưng vẫn vờ như không biết gì cả.

“Chẳng phải cô đã đoán ra rồi sao,tất nhiên là giúp tôi ra ngoài hít thở không khí thiên nhiên mới đúng” _Khánh.

Cô đã biết trước là hấn sẽ đề nghị như vậy mà,cũng chẳng mấy ngạc nhiên.”Anh chờ tôi một chút,tôi đi mượn xe lăn ở bệnh viện” nói rồi cô đi thẳng luôn ra khỏi phòng bệnh.Zami ngoan ngoãn không phản bác ý kiến hấn căn bản cũng là vì lỗi lầm là do cô gây nên,giúp có mấy việc nhỏ nhoi lật vật thể này thực không đáng là bao.

Khánh lẳng lặng ngồi đọc tiếp quyển tạp chí nhưng đầu óc lại toàn nghĩ về cô,2 tháng này anh sẽ tra tấn cô cho đến khi cô biết một chút lễ độ phép tắc thì thôi,nghĩ đến đây anh lại nở một nụ cười thú vị.Bây giờ có khi cô còn đang chật vật không biết tìm xe lăn ở đâu cũng nên,sớm biết được điều này nên anh cũng chẳng có ý định đi dạo cùng cô.Chi là muốn cô vất vả lẫn lộn mang xe lăn về xong anh sẽ lấy lý do sắp tới giờ ăn trưa mà cự tuyệt bắt cô một lần nữa đem trả.Hấn sẽ làm người con gái kia bộc phát máu nóng.

Chưa đầy 2ph sau khi cô đi cánh cửa phòng lại vang lên tiếng gõ cộc cộc.Khánh không khỏi thấy ngạc nhiên,cô ta sao lại về sớm như vậy chứ?Lại còn chịu gõ cửa nữa chứ? Anh vẫn nhìn chăm chú vào quyển tạp chí trả vờ đọc,miệng nói lớn:”Vào đi”.

Sau khi nghe tiếng cánh cửa phòng bệnh đóng lại anh mới mở miệng hỏi tiếp:”Sau lại về sớm như vậy”.

Mấy giây sau vẫn không có tiếng người trả lời,cô ta dám phớt lờ anh sao?Đợi thêm chút nữa vẫn không có tiếng trả lời,anh hung hăng gấp quyển tạp chí lại nhìn người con gái trước mắt.

Đôi mắt từ không hài lòng chuyển sang ngạc nhiên rồi cuối cùng là lạnh lùng cố nén một chút bi thương đau xót nỗi buồn nhiều năm.

“Cô đến đây làm gì” _Khánh không muốn nhìn cô gái nữa mà quay mặt sang chỗ khác hỏi.

“Có phải anh đã có người con gái khác rồi không” _giọng cô gái run run muốn anh phủ nhận điều đó.

Nhưng anh chỉ cười lạnh một cái như vừa nghe một chuyện buồn cười nhất mà anh được nghe:”Điều đó...đối với cô quan trọng lắm sao?”.

“Em...” _Cô gái tay chân đã sớm mềm nhũn không còn chút sức lực,nay nghe thêm câu nói đầu sự khinh bỉ của anh cô càng đau lòng hơn.

“Đủ rồi,Kiều Nhan...cô nói đi cô tới đây làm cái gì?” _Khánh bất ngờ tức giận quát to.

Mặt Kiều Nhan trắng bệch không còn một giọt máu,miệng lắp bắp không nói nên lời:”Ken...Ken à...”.

“Tôi làm cô sợ sao?” _Ken(Khánh) cười mỉa một cái.

“Chẳng qua vì em yêu anh nên em mới nói dối như vậy,em thực xin lỗi” _Kiều Nhan lấy hết sức lực còn sót lại tông người nặn ra từng chữ giải thích.

“Một câu xin lỗi là xong sao,vì yêu tôi sao.Cô đến đây cũng thật là mặt dày,cô đi đi,cút đi,tôi chán ghét cô,tôi không muốn nhìn thấy cô nữa” _Ken lạnh lùng nói.

Kiều Nhan rất muốn ở lại nhưng sau khi nghe những lời cay đắng này của anh khiến cô chẳng còn mặt mũi nào mà ở lại nữa.Lỗi tất cả là do cô,còn trách ai được nữa.Nhẹ nhàng rời khỏi phòng không quên đóng cửa phòng,thần thờ bước ra khỏi bệnh viện. Từ hôm nay trở đi...sẽ là một cuộc sống đau khổ không có anh...

“Sao giờ cô mới về,mà xe đâu” _Ken bỗng chút giận lên đầu Zami vì sao cô ấy về quá muộn để anh phải nói chuyện với con người anh không muốn nói.

Zami không giấu diếm trả lời:”Tôi thấy anh có khách nên...”.

“Nên nên cái gì...không phải cô bảo sẽ ở cạnh tôi chăm sóc cho tôi sao,lần sau dù có bất cứ ai gặp tôi cô không phải ngại nghe chưa?” _Ken nổi cáu trừng mắt nhìn Zami.

Cô cũng bực mình mà không ngại phản bác:”Sao anh lại chút giận lên đầu tôi chứ,tôi làm sai sao,cô gái đó không làm anh vừa lòng giờ tôi là công cụ cho anh chửi mắng nhiệt tình sao?”.

Ken nhất thời im lặng,đứng là vừa rồi anh phản ứng có hơi thái quá.Không kịp nói lời nào Zami đã đi ra ngoài rồi.

Cô ấy sẽ bỏ đi sao?Sẽ không chăm sóc cho anh nữa sao?Nhất định 2 tháng tới cô ấy sẽ từ chối không tới chăm sóc anh,đáng ra làm cô ấy tức anh phải vui nhưng sao giờ lại có cảm giác hụt hẫng thế này...

Thở dài một tiếng,anh chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không hay.Trong mơ anh gặp lại người con gái đó,ấn mặc giản dị nét đẹp thuần khiết nhưng ẩn sâu trong đó là một sự lạnh lùng cô đơn...Em thật đẹp...em đang ở nơi nào vậy?Có còn nghĩ tới anh không?..

“Khánh à,dậy đi con,trời đã tối rồi,con còn chưa ăn gì mà” _Lời nói ngọt ngào tràn ngập yêu thương chui tọt vào tai anh.

Khẽ nhú mày lại để thích nghi được với ánh sáng,cuối cùng mắt cũng mở theo thói quen liếc nhìn đồng hồ thấy mỗi bà mẹ yêu quý đang mình cười với mình,anh cũng cười lại:”Bố đâu mẹ?”.

“Hôm nay bố con với bố mẹ Zami cùng nhau bàn công việc cho dự án sắp tới, chắc tí mới tới được. Nghe y tá nói con ngủ từ trưa đến giờ, chắc cũng đói rồi phải không, mau ăn thôi cho nóng, đều là món con thích cả đấy” _ Lê Hi cười nhe tay đã bắt đầu mở hộp đựng com với thức ăn bà tự tay làm sẵn ở nhà mang tới.

Ken cầm hộp com trên tay mẹ từ từ ăn, Lê Hi đảo mắt nhìn quanh phòng như nhận thấy điều kì lạ bà vỗ nhe tay con trai hỏi: “À mà Zami đâu rồi con, sao lại chẳng thấy nó”.

“Cái này con cũng chẳng biết nữa, chẳng phải mẹ vừa nói là con ngủ từ trưa tới giờ sao, hỏi con cũng như không” _ Ken vẫn tiếp tục ăn trên mặt hiện rõ 3 từ “không quan tâm” nhưng ai biết được trong lòng anh nghĩ cái gì...

“Chắc nó có việc bận, tuy sự việc do nó gây ra nhưng đâu thể bắt nó ở đây chăm sóc con cả buổi được, nó còn trẻ cũng phải được ra ngoài đi đâu đi đó chứ” _ Lê Hi.

Ken tròn mắt nhìn mẹ mình, anh tức giận nói với giọng không công bằng: “Sao mẹ có thể chỉ nghĩ tới cô ta mà không nghĩ tới con vậy, 2 tháng con phải ngồi xe lăn thì con có thể ra ngoài thư giãn như cô ta được chắc”.

“Lỗi này một phần cũng do con không để ý, với cả con với cô ý khác nhau, đâu thể so sánh như vậy được chứ” _ Lê Hi.

“Ý mẹ nói là con già rồi chứ gì” _ Ken nghiêng răng nghiêng lợi, bề ngoài nhìn anh có vẻ như học sinh cấp 3 nhưng ai biết được anh đã lớn hơn bạn cùng lớp tận 2 tuổi, cũng vì ngày xưa bố mẹ đã quá lo làm ăn mà bỏ quên việc cho anh đi học, thời kì đó NJ đang đi xuống trầm trọng, cũng may có Lâm Nhất tính toán kĩ càng suy nghĩ thấu đáo mà vực lại được để ngày càng tiến lên có được ngày hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36

“Bác Lê Hi, chào bác” _ Zami chậm rãi đi vào phòng cười nhẹ nhìn người phụ nữ đang ân cần gọt trái táo trên tay.

Lê Hi nhất thời có chút giật mình, quay người lại đằng sau. Cô gái xinh đẹp với thân hình hoàn hảo tuyệt mỹ không chệ vào đâu được, chiếc áo phông lệch vai kẻ sọc đen trắng to rộng thùng thình dài che gần hết chiếc quần sooc bó ngắn của cô lộ ra cặp chân thon dài trắng nõn mê người. Mái tóc xòa mọi ngày hôm nay được buộc cao gọn gàng, vài lọn tóc lòa xòa trước mặt càng tăng thêm sự quyến rũ của người con gái trưởng thành.

Cách ăn mặc của cô nhìn là biết không phải tầm thường, ở góc nhìn nào cũng toát lên một vẻ đẹp khó cưỡng nổi, nhìn chung không khó nhận ra người con gái này tương lai sẽ càng đẹp ra.

Lê Hi ngẩn nhìn một lúc khoe môi bất ngờ nở nụ cười hiền hậu không ngớt lời khen: “Zami! Cháu quả thực rất đẹp”.

“Bác quá khen rồi, cháu làm sao sánh bằng hoa hậu á hậu siêu mẫu tầm cỡ quốc tế cơ chứ, trong nước cháu cũng chưa phải xuất sắc nhất mà” _ Zami khiêm tốn cười nhẹ kéo ghế xuống ngồi cạnh Lê Hi.

Cô đánh mắt sang nhìn chàng trai trên giường bệnh, giọng nói quan tâm mà không có vẻ gì như họ từng xảy ra mâu thuẫn cả: “Anh thế nào rồi, đã thấy khỏe lên chưa”.

Ken có phần ngạc nhiên, anh cứ nghĩ rằng sau lần tranh cãi trưa nay cô hẳn căm ghét anh lắm, anh còn tưởng cô đã đi sẽ từ chối việc ở lại chăm sóc anh 2 tháng tiếp theo. Ai ngờ cô thân nhiên trở lại như chuyện trưa nay chưa từng xảy ra mà còn hỏi thăm anh nhiệt tình như vậy.

Ken dường như thấy cô có lòng vị tha mà chèo đầu cười cổ cô, trắng trợn quát ra vẻ giận dữ: “Cô đi đâu mà không coi ai ra gì vậy sao? Đi đâu về đâu 1 tiếng cũng không nói là sao đấy, cứ thế mà bỏ đi phải không?”.

“Tôi có quay lại định nói chiều phải đi tập một chút, tối sẽ đến bệnh viện nhưng lại thấy anh ngủ mất rồi. Tôi có ghi giấy để lại, anh có chịu đọc đâu” Ken khơi gợi lại chuyện buổi trưa khiến Zami nhất thời không kiềm chế nổi lửa giận trong lòng mà lớn tiếng.

“Tôi có thấy tờ giấy nào cô để lại đâu” _ Ken bực mình nói.

Zami liếc mắt qua chiếc bàn bên cạnh phòng bệnh giật tờ giấy màu vàng cô kẹp sẵn ở chỗ đồ hung hăng mở ra giờ trước mặt anh: “Thế đây là cái gì”.

Lầm nhẩm đọc dòng chữ, Ken nhất thời cảm thấy mình thực có lỗi đã trách oan Zami nên im lặng không nói được gì.

Lê Hi ngồi bên cạnh thấy tình hình căng thẳng, con trai lại đang lép vế khiến bà không thể không mở miệng phá tan bầu không khí u ám này: “Zami, dù sao Khánh cũng lớn tuổi hơn con, có thể nói chuyện như vậy được sao?”.

Zami đang bực mình mất bất ngờ trùng lớn:“Ý bác là sao???”.

“Ta muốn con thay đổi cách xưng hô chứ sao nữa”_Lệ Hi cười trước sự khó hiểu của Zami.

Thấy cô không trả lời bà càng lấn tới:“Gọi nó một tiếng anh xưng làm em xem nào,hai đứa xưng hô thật chẳng ra làm sao cả”.

Zami một lần nữa im lặng không nói lên lời,Lệ Hi cười nhẹ một cái đặt lên tay cô nghĩ rằng cô đang ngượng:“Có gì phải ngượng nào,lớn tuổi gọi bằng chị bằng anh bé hơn thì xưng em,luật đời không phải con không biết,xưng hô như vậy có gì là không được.Cả thằng Khánh cũng phải đổi cách xưng hô,bác không có thiên vị ai hết”.

“Nhưng bác à...”_Zami định nói gì đó thì bên ngoài cửa vang lên một thanh âm “lộc cộc” đều đều va chạm giữa giấy với sàn đá hoa.

Chưa đầy 4 giây sau trước cửa đã xuất hiện một người đàn ông trung niên khuôn mặt cương nghị uy nghiêm giọng hồ hởi vui mừng:“Con trai của ta thấy trong người thế nào rồi” từng bước từng bước Lâm Nhất ngày càng tiến lại gần giường bệnh rồi ngồi bên cạnh từ bao giờ.

Ken cười nhẹ:“Đỡ hơn nhiều rồi bố”.

Ông quay mặt sang nhìn người vợ của mình rồi dừng lại trên khuôn mặt cô gái trẻ trung xinh đẹp giọng trầm thấp:“Ta vừa bàn công việc với bố mẹ con,cũng đã nói về chuyện con sẽ qua ở nhà Khánh 2 tháng chăm sóc nó,bố mẹ con kiên quyết lắc đầu phản đối nói rằng con từ bé đã chăm chỉ lao đầu vào học tập.Chuyện cơm nước,lau dọn nhà cửa một tay đều do người giúp việc làm,nay lại giao cho con việc chăm sóc người bệnh quả không phù hợp chút nào”.

Zami nghe thế nhất thời nổi nóng,bố cô lúc nào cũng coi thường cô,chi đúng một chuyện về tập đoàn JK ông mới toàn tâm toàn ý đặt niềm tin ở cô giao cả sự nghiệp mình đã bỏ không ít công sức xây dựng hồi trẻ của mình.Cũng chính vì ông chỉ tin tưởng về điểm này mà khiến cô càng ngoan cố không chịu về tiếp quản công ty,năng lực không phải không có mà cô đang thách thức ông,có thể nói sự bực mình của ông là niềm vui của cô.Cho ông biết con gái ông lợi hại tới mức nào.

“Vậy bác nói gì”_Zami vẫn giữ bình tĩnh cười nhẹ.

“Tất nhiên là bác tin tưởng con rồi,thuyết phục mãi bố mẹ con cũng đồng ý.Bố mẹ con nói rằng nếu thấy con chẳng giúp được gì còn gây rối lập tức phải gọi điện cho bố con để lời con về giáo huấn một bài học”_Lâm Nhất giả giọng nghiêm làm ai nấy đều thấy buồn cười.

“Còn chuyện đi học thì tính sao hả bác”_Zami chợt nhớ ra liền hỏi gấp,chăm sóc 2 tháng đương nhiên không phải đơn giản.

“Ta đã xin nghỉ học cho con rồi”_Lâm Nhất.

“Ngay bây giờ sao”_Zami nhú mày,cô cảm thấy mình như bị mất đi tự do,còn chưa có hỏi qua ý kiến cô đã tự quyết định mọi chuyện rồi.

“Khi nào Khánh ra viện thì lập tức chuyển nhà”_Lâm Nhất.

“2 ngày nữa anh ấy ra viện,ý bác nói là con chỉ đi học có 2 ngày nữa thôi sao”_Zami.

“Ta biết sức học của con vốn không phải không tốt,nghe 2 tháng thiệt thòi lắm sao?”_Lâm Nhất nhú mày,tay cầm bình trà rót vào chén.

“Không phải vậy nhưng con mới chuyển trường,sao có thể nghỉ lâu như vậy chứ”_Zami.

“Chuyện đó ta đã nói qua với hiệu trưởng,con không phải lo lắng gì cả”_Lâm Nhất.

Zami im lặng không nói gì,đôi mắt lạnh lùng xinh đẹp nhìn ra ngoài cửa sổ tựa như đang suy nghĩ điều gì đó.

Lệ Hi không nói gì giờ lại mở miệng lên tiếng:“Con mau về nhà nghỉ ngơi đi,ngày mai đi học rồi,ở đây có ta và Lâm Nhất được rồi”.

Thoát khỏi đây cô cầu còn không được mà Lệ Hi lại nói như cô lưu luyến lắm không bằng khiến cô cảm thấy thật buồn cười.Lễ phép chào hỏi hai vị trung niên tuổi đã cao,cô quay người tính bước đi thì bất ngờ bị gọi lại:“Sao em đi mà không chào anh một tiếng,không phải lúc này mẹ anh đã nói anh lớn tuổi hơn em rồi sao,cũng phải chào một tiếng rồi hẵng đi chứ”.

Zami bị giật mình bởi cả giọng nói ngọt như đường thêm cách xưng hô đầy ám muội này khiến cô không khỏi rung mình,quay người lại đập ngay vào mắt cô là đôi mắt gian xảo quyết của Ken,còn Lệ Hi lại vô cùng vui mừng niềm nở cười hài lòng.

Biết là muốn thoát khỏi chỗ này nhất định phải dùng đầu óc suy nghĩ một chút,không thể nghĩ gì nói đấy được.Quân từ 10 năm trả thù chưa muộn,cô cười hiền nhưng đầy sự nguy hiểm ánh mắt lạnh lùng trở nên băng giá nhìn chăm chăm vào đôi mắt đầy ý cười trên choker của người con trai,miệng phun ra những lời nói đầy âm khí mà cô không nghĩ mình sẽ nói những lời này với người con trai kia:“Chào anh,hôm khác quay lại”.

Dứt lời,cô xoay 180 độ đi ra khỏi cửa phòng bệnh,bước chân chậm rãi di chuyển trên hành lang bệnh viện,trong người không ngừng phát ra cảm giác kì lạ mà cũng thật thân quen.

Ra khỏi bệnh viện,đôi mắt không ngừng phát ra ngàn tia băng lạnh khiến ai nhìn cũng run sợ,đêm thu gió thoảng qua khiến người đi đường không khỏi cảm giác lạnh lẽo.1 giọt mưa rơi xuống đậu trên chiếc mũi cao thanh tú của cô tiếp theo là hàng ngàn hạt mưa mang đến một cơn mưa bụi mát lạnh.

Một mình chờ vờ trên đường,hình ảnh người con trai lại hiện về qua từng dòng suy nghĩ của cô,nụ cười đẹp làm say đắm trái tim cô,nghĩ về khoảnh khắc đó...Thật đẹp!!!Bước chân chậm rãi của cô bất ngờ dừng hẳn,ngước mắt lên nhìn bầu trời không ngừng xuất hiện những hạt mưa rả rích rơi xuống,khẽ nhắm mắt lại,hàng mi cong vút hạ xuống.Từng hình ảnh trong quá khứ hiện lên trong đầu cô chậm thật chậm,hồi tưởng lại hơn 3 năm về trước,cảm nhận cái cảm giác cô đã tưởng mình là người hạnh phúc nhất thế gian này.Nụ cười của em và anh,lời hứa giữa em và anh,cái ôm ấm áp,nụ hôn nhẹ ngọt ngào mà chất chứa đầy tình yêu thương.Cô đã từng ước chỉ 1ph thôi,1ph trở lại cái khoảnh khắc đó,được rung động thêm lần nữa,được yêu thêm lần nữa và...được thấy hạnh phúc thêm một lần nữa.Mà sao khó quá anh à...1 giọt nước lã lẽ rơi xuống hòa lẫn vào cơn mưa đầu thu lạnh lẽo,gạt phăng nó đi không thương tiếc...Hít vào một hơi thật sâu,đôi mắt đẹp phút chốc trở nên băng lạnh,bước chân đều đều đi.

Đi chưa được bao lâu,cô kim lòng không đầu mà lại dừng chân trước một công viên mà 3 năm trước cô đã qua lại nơi này không biết bao nhiêu lần.

“Happy life” dòng chữ vẫn nhấp nháy đèn xanh đỏ không thay đổi,quay đầu đảo mắt nhìn vào trong một lượt,mọi thứ...3 năm rồi...vẫn vậy,,,không thay đổi.

Chỉ có điều...3 năm trước đến đây có thêm một người nữa...3 năm sau...chỉ một mình cô lã lẽ đứng nơi đây.Xưa và nay...khác nhau...nhưng...tình yêu em dành cho anh vẫn không đổi...còn anh?Có còn nhớ tới em không?

Trên môi Zami bắt giác nở một nụ cười xót xa,đôi mắt đẹp phảng phất nỗi buồn xa xưa.Cất bước về phía trước...trong lòng cô tự hứa với mình sẽ không bao giờ ngoảnh đầu lại nữa,dù anh có chết ở nơi nào cô cũng sẽ không mềm lòng không ngu ngốc ngã gục trước anh nữa.Hôm nay sẽ là lần cuối cô nghĩ về anh,hồi tưởng lại quá khứ đẹp vì anh và...khóc vì anh...

Đầu thu gió thổi nhẹ nhưng cũng khiến con tim ta phát run vì lạnh,chi những người cô đơn mới thấu hiểu cảm giác lạnh giá xuyên qua từng xương tủy tế bào này là như thế nào.

“Reng...reng...reng”

6h...

Từ từ mở mắt,chạm rãi vươn bàn tay lười biếng lên đập mạnh vào nóc chiếc đồng hồ đang kêu inh ỏi,câm lặng.Zami kéo chiếc chăn ra khỏi người,theo bản năng nhìn vào chiếc đồng hồ vừa bị đánh một cú trí mạng,đôi mắt ỉu xiu vì buồn ngủ lúc này mới hiện lên vẻ hài lòng.Mới có 6h vẫn không quá muộn để đến trường,học nốt ngày mai là cô sẽ bị tạm giam trong vòng 2 tháng với người con trai xa lạ.Nhất định phải chân trọng 2 ngày này,không thể để nó qua đi nhàm chán.

Tự nhủ với bản thân,từ tốn khoác lên mình bộ váy đồng phục mới thơm còn phảng phất hương thơm nhè của hoa nhài mà cô thích.Trên môi bắt giác nở nụ cười thỏa mãn,cũng phải nói trong cái nhà này chỉ có hồng Mận là quan tâm đến cô nhất,biết cô thích gì ghét gì và đặc biệt nắm rất rõ căn bệnh dị ứng của cô không thể ngửi mùi quá nồng quá hắc.

“Hắt xì” vừa đặt chân trần xuống sàn đá lạnh lẽo đã vang lên tiếng hắt xì lớn một mẻ.

Trong bếp phát ra tiếng va chạm lạch bạch giữa dép với sàn nhà thật vội vàng gấp gáp,đặt đôi dép bông đi trong nhà xuống giữa chân Zami,Hồng Mận nhăn mặt đưa cô một chiếc khăn mùi xoa:“Đấy!Em biết ngay mà,hôm qua dầm mưa về mà còn nói là không sao,hôm nay cảm lạnh rồi thì phải làm sao đây.Chị mau đi dép vào đi kéo lạnh chân”.

Không vội vàng Zami cười nhẹ 1 tay xoa đầu Hồng Mận 1 tay nhận lấy chiếc khăn lau qua:“Chị không sao,không cần quá lo lắng”.

“Không được,nhất định là chị đã cảm lạnh,mau đi dép vào đi,chị đồ bệnh thì em một mình không thể chịu được hết trách nhiệm này”_Hồng Mận vội vàng cúi xuống nhắc chân cô lên xỏ vào dép.

Quá đột ngột khiến Zami suýt thì ngã,cô kêu lên một tiếng“A” rồi cười nhẹ,sau khi thấy nụ cười hài lòng trên môi Hồng Mận cô mới nói:“Chị thực sự không sao mà”.

Thấy Zami định tháo dép ra vì căn bản cô ghét đi cái dép bông bông này,thật trẻ con!!!Thấy thế Hồng Mận chống hông mặt vô cùng khó coi:“Không được,chị không được tháo ra.Sức khỏe là quan trọng nhất,tạm thời chị hãy vút về kêu ngao bề ngoài đi được không”.

Thở dài một hơi cô chịu thua gật đầu,tiến vào trong bếp,vừa mới ngồi xuống ghế đã quay mặt đi hắt xì một cái,sau đó là hai cái ba cái.Hồng Mận xót xa nhìn cô cả bữa ăn sáng cũng không được ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Miu miu...hắt xì...hắt xì...hắt xì”_Zami mở miệng mới nói được hai tiếng đã hắt xì như điên.

“Đã cảm lạnh còn miu miu gì nữa chứ, chị quên mình bị viêm mũi dị ứng rồi sao. Chờ em một chút, em đi lấy thuốc cảm cho chị, không lâu đâu” _ Hồng Mận thấy tình hình càng ngày càng đi theo chiều hướng xấu, vội vội vàng vàng chạy ra ngoài lấy thuốc cảm.

Zami khò sở cảm hết chiếc khăn này xỉ ra một cái lại lấy chiếc khăn tiếp theo, số phận mấy chiếc khăn giấy cứ nối đuôi nhau như vậ chẳng ai khác ai.

“Hay là hôm nay nghỉ học một hôm đi, sức khỏe của chị trông thật khó coi” _ Hồng Mận vẻ mặt lo lắng không dấu vào đâu được nhưng lời nói lại tỏ vẻ chê bai thật chẳng ăn nhập gì cả.

Uống xong thuốc, cơ thể Zami dần lan tỏa ra một cảm giác mới mẻ vô cùng dễ chịu, cảm nhận được sức sống đã trở lại, cô khua lấy chiếc cặp quay sang nhìn Hồng Mận: “Chị thực không sao, uống thuốc xong khỏe hơn nhiều rồi. Còn nữa... thời gian tới chị có chút chuyện tạm thời không ở đây chuyện học tập trong thời gian tới cũng vì thế mà trì hoãn lại, chị chỉ còn học 2 buổi nữa thôi, không thể bỏ lỡ”.

Thần thờ nhìn theo tấm lưng đã đi tới bên chiếc tủ giày, Hồng Mận mới tỉnh người nói vọng ra ngoài: “Chị đi học vui vẻ, về nhà nhớ nói rằng cho em nghe”

“Được” _ Zami không thua kém nói vọng vào trong kèm theo sau là một loạt những âm thanh quen thuộc: “Hắt xì... hắt xì...”.

Hồng Mận tai vốn thính, mấy âm thanh này không thể làm khó cô. Vội vàng cầm gói khăn giấy to dùng cùng mấy lọ thuốc cảm, cô chạy như ma đuổi đến bên Zami.

Sau khi đưa những gì cần phải đưa, cánh cửa chính của căn biệt thự cũng vang lên tiếng đóng mạnh chắc chắn... không gian chìm trong sự tĩnh lặng... sống trong căn biệt thự to lớn này một mình quả thực rất cô đơn.

6h35

Chỉ tại cái bệnh cảm cúm quái gở mà làm Zami mất không biết bao nhiêu thời gian nhưng cũng thật may là hôm nay cô đến kịp lúc không quá muộn. Sau khi cất xe cẩn thận, Zami thông thả đi về khu nhà A nơi lớp học của mình. Đôi mắt lạnh lùng như băng khiến bao chàng trai vừa sợ vừa yêu, đảo mắt qua một lượt, cuối cùng đôi mắt xinh đẹp tựa như pha lê chẳng may có thể rơi vỡ bất cứ lúc nào an phận nhìn ra ngoài bầu trời xanh xanh. Hôm nay sắc trời thật đẹp!

“Zami...zami” Tiếng gọi quen thuộc ngày càng gần mà mang một vẻ gấp gáp lo lắng, phút chốc cô cảm nhận được một hơi thở ấm nóng phả trên đỉnh đầu mình, nó vội vàng hấp hối.

Ngước mắt lên nhìn Tiron, Zami không hài lòng khẽ nhủ mày lại hỏi: “Có chuyện gì mà anh tìm em gấp vậy”

“Hôm qua em đi đâu mà không ở lại tập đến tối vậy, anh gọi em không nghe, tin nhắn cũng không có hồi âm. Anh thực sự rất lo lắng” _ Tiron xối vào mặt cô một tràng giọng nói lớn hơn một chút như thể đang trách móc nhưng lại giống như đang lo lắng cho người con gái trước mặt.

Hành lang bất ngờ đông lên nhiều, điều khiến họ chú ý tất nhiên không ai khác ngoài cặp đôi đứng giữa trọng tâm to tiếng với nhau.

Zami né tránh ánh nhìn của anh, đảo mắt một vòng, học sinh trường này tài cán thực không thể xem thường nha. Mới vài giây đã đánh hơi được có chuyện mà chạy đến đây như ong bu mật rồi... Mấy nàng ông a ông ọ không ngừng lườm nguýt cô. Đôi mắt Zami phút chốc hoàn toàn trở nên băng giá, một chút tình người cũng không sót, tức khắc mấy cô nàng cứng đờ người không dám nhúc nhích, ánh mắt của Zami làm ai cũng phải sồn gai ốc.

Không quá thừa lời, một tay cô lôi Tiron đi một miếng phun ra vài lời mà chứa đựng cả một bức cực không lồ: “Đi thôi, ở đây không tiện”

Bao đôi mắt tiếc nuối nhìn trân trân vào cặp đôi đang dần khuất nơi cầu thang tưởng rằng được xem kịch hay ai ngờ lại bị phui bay nhanh chóng

“Rốt cuộc là có chuyện gì, em làm sao vậy” Sau khi dừng chân tại nơi vắng người Tiron mới bắt đầu lên tiếng, anh nóng vội, anh cần lời giải đáp. Hôm qua sau khi người con gái bỏ đi mà liên lạc lại không thể khiến anh như phát điên chỉ muốn mau mau chóng chóng qua ngày để tới trường gặp cô

“Em không sao cả, em vẫn ổn... hắt xì...” _ Chuyện kia tốt nhất là không nên đề lộ ra ngoài, ít người biết vẫn tốt hơn. Vừa dứt lời cô đã chẳng tự chủ được liền hắt xì một cái, thuốc cảm cúm thì vẫn chỉ là thuốc cảm cúm giúp cô giảm sự mệt mỏi trong người gọi là đỡ lên một chút làm sao có sức mạnh một viên khiến cô nhanh chóng khỏi như vậy được.

“Sắc mặt của em không được tốt cho lắm, em không khỏe à” _ Tiron đột nhiên thay đổi sắc mặt thành sự lo âu, bàn tay mạnh mẽ nam tính ân cần chạm nhẹ vào bên má cô, trong ánh mắt ẩn chứa một sự đau xót.

Cố nặn ra một nụ cười gượng gạo, cô gỡ chiếc cặp trên vai xuống, khua tay loạng xoạng vào trong, một hồi lâu mới rút ra được chiếc khăn giấy mỏng nhẹ mềm mại. Nhanh chóng quệt đi vết bẩn vương lại bên chiếc mũi nhỏ xinh, theo thói quen vo tròn thành một cục ném ra đằng sau.

Tiron quan sát cô suốt từ khi nãy đến giờ, khỏe môi không tự chủ cong lên thành một nụ cười: “Ồ trước mặt anh em không cần thiết phải quá mức sạch sẽ vậy đâu”.

Nhủ mồm lại Zami hồ hững đáp trả: “Em không có thói quen ở bạn như ai kia...” câu nói tuy mập mờ không rõ ràng nhưng lại đầy ẩn ý...

“Ý em nói anh ở bẩn phải không?” _ Tiron lườm cô một cái nghiêng răng nghiêng lợi đe dọa.

“Cái này cũng chưa thể biết được” _ Nhẹ nhàng nhún vai như một con người vô tội, cô né thân hình cao lớn trước mặt, tự tiện đi lướt qua anh.

“Sao em có thể cứ nhiên đi như vậy chứ, còn chưa trả lời câu hỏi của anh mà” _ Tiron hơi vuron người ra phía trước bắt lấy cổ tay cô nhẹ nhàng lôi về vì sợ mạnh tay sẽ làm cô đau.

Quay người lại, cô không thèm để ý đến ý tứ trong câu từ anh phát ngôn mà liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ màu bạc trên tay anh: “Không còn sớm nữa, em muốn về lớp”.

“Đừng trốn tránh câu hỏi của anh nữa, hôm qua em cũng không tới trường, rốt cuộc là có chuyện gì với em vậy” _ Tiron dường như đã không còn tính nhẫn nại nữa, anh bắt nốt cánh tay còn lại của cô mạnh tay ấn cô vào tường, chặn cả đường lui đường tiến của cô. Bàn tay anh mạnh bạo đưa lên bắt lấy chiếc cằm nhỏ xinh mà cao ngạo của cô, cố định ép cho ánh mắt cô phải nhìn sâu vào đôi mắt anh.

Sự việc xảy ra quá bất ngờ khiến cô dù có nhanh mắt thế nào cũng chẳng kịp phản ứng, cô chỉ biết rằng người con trai trước mặt thật quá quái, dám tự tiện đụng mạnh tay vào người cô còn tự quyết định mọi việc. Cô cảm thấy thực sự khó chịu.

“Có phải... em đã có người khác rồi đúng không?” _ Tiron khó khăn nói ra

Zami không trả lời câu hỏi của anh, cô lạnh lùng né tránh ánh mắt của anh sang một bên càng làm anh thêm gấp gáp, lắc mạnh hai bả vai cô anh hỏi: “Đừng né tránh anh, trả lời đi”.

Zami bất mãn, trong ánh mắt lạnh lùng vì hành động tùy tiện thô lỗ của anh mà hiện lên một chút tức giận kiềm chế, cô cố giữ bình tĩnh: “Anh làm sao vậy? Em không né tránh anh, em không sao hết, em ổn, em không có người khác”.

“Vậy có chuyện gì nói cho anh biết đi” _ Tiron không buông tha cho cô, ngoan cố đặt tay lên hai bả vai của cô, thấy cô không trả lời anh bóp mạnh càng mạnh hơn.

Zami nâng ánh mắt lên, giọng vẫn bình tĩnh: “Bỏ tay ra, anh đang làm em đau đấy”.

“Anh... xin lỗi” _ Tay Tiron bắt lực lưu luyến rơi xuống nhưng giọng nói anh vẫn rất kiên quyết: “Nhưng em phải nói cho anh biết rốt cuộc là có chuyện gì đang xảy ra với em vậy”.

“Làm người yêu em, em mong anh tôn trọng đời tư của em không quản em” _ Zami lạnh lùng nhìn về phía bầu trời xa xăm.

“Em có biết hôm qua anh đã lo cho em đến thế nào không? Đi ra không thấy em anh liền rút điện thoại ra gọi cho em nhưng em không bắt máy, nhắn không dưới 30 tin nhưng một tin em cũng không trả lời. Đến nhà em không thấy em, anh vẫn kiên trì ngồi trong xe đợi em về, 1 tiếng 2 tiếng trôi qua vẫn không thấy bóng dáng em đâu. Đây là lần đầu tiên anh chờ đợi một cô gái lâu như vậy, trời đổ mưa càng khiến anh đứng ngồi không yên, 1 tiếng đi trong mưa tìm kiếm vẫn chẳng thấy bóng dáng em ở nơi nào. Anh vẫn tôn trọng em, anh chưa từng có ý đi quản em nhưng... em thực làm anh không an tâm”.

Zami nghe chưa hết đã đổi hướng nhìn vào đôi mắt anh, cô thực bất ngờ khi va chạm phải ánh mắt đó, nó vô lực... thất vọng... đau buồn... lo lắng... nhưng... vẫn có một cái gì đó là thương... như là... gượng ép...

Thở ra một hơi dài, cô không nghĩ anh lại lo lắng cho mình đến như vậy: “Em xin lỗi, em không biết anh đã vất vả như vậy. Nhưng sự thực là em không có ai cả, chuyện dài dòng lắm, hôm nào tiện mình đi cà phê em sẽ nói cho anh. Một nửa lời cũng không đâu”.

“Không thể nói luôn tại đây sao” _ Tiron nóng vội muốn biết sự tình ngay.

“Chuyện này khó nói, ở đây không tiện. Em đã nói là không bao giờ nuốt lời” _ Zami khẳng định khiến anh an tâm lên được một chút.

Phút chốc đôi mày anh thoải mái dần ra, nụ cười trên môi tự tiện nổi lên cao ngạo: “Được, anh tin em”.

“Không còn sớm nữa, em đi đây” _ Zami nói một câu ngắn gọn rồi từ biệt anh đi về phía lớp học.

Trên hành lang im ắng không một tiếng động, điều này cho thấy giáo viên đã vào lớp học như nhớ ra cái gì đó cô lôi chiếc điện thoại trong túi ra, quả thực là có không dưới 30 tin, cuộc gọi nhớ cũng nhiều đến không xuể. Tạm thời để đấy đã, lúc khác rảnh rồi dỡ ra xem, đảo mắt lên góc màn hình, một con số nhỏ nhưng sức mạnh lại vô cùng lớn 7h15.

Giờ mà vào lớp chắc chắn sẽ bị phạt nặng cho xem, từ trước tới giờ chưa bao giờ đến lớp muộn mà 7h15 cô vẫn còn thông thả cứ nhiên đi trên hành lang, đáng về bình thần không vội vàng này hoàn toàn có thể làm đánh lạc hướng thị giác của người nhìn.

“Khi bước sang tuổi trưởng thành cần phải thay đổi...”

“Cốc... cốc” _ Lữ Lam đang thao thao bất tuyệt vô cùng hưng phấn giảng bài cho học sinh bất ngờ bị tiếng gõ cửa ngang nhiên chặn lời cướp đi mạch cảm xúc của bà. Học sinh cũng nháo nháo vuron người ra xem.

Hướng tầm nhìn ra ngoài cửa, lại đảo mắt nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường, Lữ Lam không thèm để ý đến chuyện đó mà vẫn thao thao bất tuyệt giảng dạy.

Zami hơi nhú mào... bà già này cũng thật to gan... dám làm lơ cô. Khuôn mặt cũng thật lạ hoắc, giáo viên mới chẳng? Dạy học trong một trường danh tiếng

như vậy mà cách hành xử thật thô lỗ không giống giáo viên chút nào cả.

Zami ngang nhiên đi lướt qua Lữ Lam về chỗ mình. Lữ Lam có chút giật mình bất ngờ quá lớn: "Em kia? Ai cho em cứ nhiên đi ra đi vào như chốn không chủ vậy? Thật không có một chút lịch sự gì cả".

Cả lớp ồ lên một tiếng, hàng loạt con mắt hướng về phía Zami vẫn đang thản nhiên mở sách vở.

"Vậy cho em hỏi vì sao em gõ cửa cô lại không đáp? Như vậy có gọi là lịch sự không cô?" _ Zami cười lạnh đứng thẳng dậy ánh mắt thách thức ngạo mạn nhìn Lữ Lam không chớp mắt.

Nhất thời Lữ Lam có chút giật mình, 22 năm vào nghề chưa có một học sinh nào là chịu nổi sự nghiêm khắc chặt chẽ của bà, chưa ai dám cả gan đến giờ học của bà muộn, người tự tiện vào lớp càng không thể xảy ra. Vậy mà cô gái này ngang đi vào quả thực bà không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

Bà từ từ đổi hướng nhìn sang cả lớp nói lớn nhưng tay lại chỉ về phía Zami: "Cả lớp! Hôm nay chúng ta học về cách thay đổi cần thiết của những cô gái chàng trai đang bước vào tuổi trưởng thành. Em kia là một ví dụ điển hình, cần phải sửa chữa ngay khi còn có thể, các em đã hiểu bài chưa?".

"Rồi ạ" _ Cả lớp lớn tiếng đáp trả.

"Cô à, cô làm lơ em như thế này cũng gọi là lịch sự sao? Lôi em ra làm ví dụ cũng là lịch sự sao?" _ Zami cố nén sự tức giận phun ra từng từ từng chữ khiến ai nghe xong cũng lạnh sống lưng.

"Tôi không cần biết, chuyện này để cuối giờ đi lên gặp hiệu trưởng sẽ rõ. Đừng làm phí thời gian của cả lớp, em đã vào lớp rồi thì học đi" _ Lữ Lam nghiêm giọng.

Cười mỉa mai một tiếng cô miễn cưỡng ngồi xuống, không nói được gì thì cứ nói thẳng ra lại còn bày đặt lên gặp hiệu trưởng, đúng là bà già nhất gan. Để xem hiệu trưởng nói ai đúng? ai sai?

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

"Bịch" Từ từ ngẩng đầu lên, đảo mắt qua một vòng trong lớp, ai ai về mặt cũng chăm chú hướng lên bảng, trọng tâm tất nhiên chẳng ai khác ngoài Lữ Lam đứng trên bục giảng khua chân múa tay.

Đột nhiên Zami đổi hướng 45 độ, chàng trai khuôn mặt anh tuấn nhìn trân trân cô không che dấu, nhấc nhẹ bàn tay lên duỗi ngón trỏ thon dài ra mạnh bạo chỉ vào tờ giấy bị vo tròn nằm dưới đất, ánh mắt một vẻ uy quyền như ra lệnh. Zami không phải là loại người ngu ngốc đến mức không biết anh ta muốn làm cái gì, cô hạ tầm mắt xuống nhìn tờ giấy vo tròn lại nhìn chàng trai.

Hôm nay cô thực mệt mỏi, giờ mà không nhặt tờ giấy lên xem theo ý cậu ta e rằng cô khó mà thoát được về nhà. Khua tay cầm cục giấy vo tròn xoe, cô thuần thục mở ra. Một nét chữ mềm mại chẳng khác nào chữ con gái: "Nhà cô ở đâu? Khi nào rảnh tôi đến độ mắt phân rõ thắng bại".

Zami nghệt mặt ra một chút nhưng đã nhanh chóng thu hồi vẻ mặt ngu ngốc đó nuốt vào ẩn mình sau khuôn mặt lạnh lùng hờ hững. Thăng nhóc này cũng thật là buồn cười, bề ngoài tỏ vẻ ngạo mạn lạnh lùng mà tính tình lại chẳng khác nào đứa trẻ lớp 3.

"Không cần thiết. Coi như là tôi nhượng đi, lần trước tôi quả thực thua" _ Zami tuy lòng tự trọng cao nhưng hôm nay buộc mình hạ thấp người chịu thua vì căn bản cô nghĩ rằng không cần chấp vật một đứa trẻ lớp 3, ý tứ rõ ràng là nhượng bộ mà ẩn ý lại một vẻ khinh thường.

Nhận được tờ giấy, đôi mắt đại bàng mọi người thường ca tụng giờ đã đỏ ngầu nổi tức giận, Lữ Lam trừng mắt nhìn cô nắm chặt tờ giấy trong tay, đã bị vo nát nay lại càng toét tả đáng thương.

Zami lại thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ghi bài. . . Thời khắc cô chăm học rất hiếm có, người nào mà tiếp xúc lâu với cô nhìn thấy cô ngoan ngoãn thế này quả thực là một tín chấn động hơn cả trái đất tận thế. . .

Phòng hiệu trưởng

"Tôi không thể chấp nhận loại học sinh vô nghĩa vô lễ như này được" _ Lữ Lam bắt đầu bài ca thán với hiệu trưởng trừng mắt nhìn về phía Zami đang ung dung ngồi xuống ghế.

"Có gì, ngồi xuống từ từ nói đã. Lữ Lam, cô không cần gấp gáp" _ Hiệu trưởng Hiếu đã sớm toát mồ hôi, nhìn một trẻ một trung niên trước mặt.

Hiệu trưởng Hiếu cầm ấm nước lên chưa kịp rót trà vào cốc Lữ Lam đã mạnh miệng ngăn cản: "Không cần, tôi không khát, vào thẳng vấn đề chính luôn đi".

Bàn tay cầm bình trà của hiệu trưởng Hiếu có chút run run, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, ngẩng mặt lên lời nói còn chưa kịp phát ra đã nghe thấy giọng nói khác vang lên: “Ầy khoan đã, cô không khát thì cũng phải nghĩ cho em chứ” Zami điều bộ khinh người bắn về phía Lữ Lam rồi lại quay sang nhìn hiệu trưởng Hiếu: “Thầy Hiếu, thầy mời trà cô Lam mà không mời trà em thì quả thực là bất công”.

Hiệu trưởng Hiếu biết ý tứ của Zami nó chẳng đơn giản như ngoài miệng vẫn nói, khuôn mặt già nua có nặn ra một nụ cười gượng gạo: “Được” hiệu trưởng Hiếu bàn tay cầm bình trà lúc này còn run hơn cả lần trước, đồ trà hấp tấp đến mức nước tràn ra ngoài không dưới nửa cốc. Hành động này lọt vào mắt cô quả thực chẳng khác gì đang xem một trò cười.

Lữ Lam kiên nhẫn đứng đợi hiệu trưởng rót xong trà mời Zami.

“Cô Lam, có chuyện gì gấp lắm sao? Không uống trà được thì cũng nên ngồi xuống cho đỡ mỏi chân chứ, trò ngồi mà cô đứng thế này quả thực rất vô lý” Zami cười lạnh nhạt đỡ tách trà từ tay hiệu trưởng, mỗi lần càng gần chạm vào bàn tay già nua kia cô không khó nhận ra độ run không giảm mà ngược lại còn tăng dần.

“Thầy Hiếu, có cần run như vậy không?” Zami tiếp nhận tách trà nhấp nhẹ một ngụm nhìn lên trần nhà.

Lữ Lam cũng không khó phát hiện ra Zami gây áp lực cho hiệu trưởng không ít khiến bà có chút rung mình, đường đường là hiệu trưởng một trường danh tiếng mà lại bị ảnh hưởng bởi một nữ sinh thì... cô nữ sinh kia hẳn là không đơn giản.

Hiệu trưởng Hiếu như bị sét đánh, có chút giật mình nhưng lại quay sang Lữ Lam cười thân thiện: “Lữ Lam, ngồi xuống rồi hãy nói chuyện”.

Hừ lạnh một tiếng, Lữ Lam vừa đặt mông xuống ghế đã nói một loạt những từ ngữ không hay chút nào: “Thầy Hiếu, tôi không thể chấp nhận được cô học sinh này”.

Hiệu trưởng Hiếu cẩn trọng liếc mắt nhìn sang Zami nhưng chỉ thấy vẻ mặt lạnh lùng vô tâm của cô hướng ra ngoài cửa sổ.

“Có chuyện gì cứ từ từ nói?” Hiệu trưởng Hiếu.

“Hôm nay nữ sinh đó tới lớp muộn 15 phút, chen ngang buổi dạy của tôi làm cảm hứng của tôi cũng vì thế mà tụt xuống. Chưa được sự cho phép của tôi còn dám cả gan cư nhiên đi vào lớp nói tôi không lịch sự, thầy xem, trường hợp này là thế nào đây?” Lữ Lam bất mãn phun một tràng.

Hiệu trưởng Hiếu nghe xong cảm thấy vô cùng khó xử, theo bên Lữ Lam thì chẳng khác nào tự chui đầu vào rọ dặc tội với Zami nhưng Zami lại chẳng có điểm đúng nào trong việc này khiến ông cảm lạng không nói nên lời.

Đúng lúc này Zami mở miệng giải vây cho ông: “Cô Lam, lời nói ra không được rút lại, cô xem lại mình nói đã đúng hết toàn bộ chưa. Còn thiếu điều gì chưa nói không?” giọng điệu bình thản này càng làm tăng áp lực cho đối phương.

“Còn thiếu gì sao? Cô đã nói đủ những gì cần nói rồi” Lữ Lam tuy rằng đối diện với cặp mắt lạnh như băng của Zami cũng có chút lung lay gây rúng nhưng bà tuyệt không ngượng bộ.

“Vây được, cô đã nói xong những lời cô cần nói. Bây giờ sẽ là lời em muốn nói” Zami thẳng thắn nói rồi không để ai kịp thở đã tiếp tục: “Em vào muộn 15p em đã gõ cửa vậy mà một tiếng cô không đáp như vậy có gọi là lịch sự không mà lúc em ngang nhiên đi vào cô lại nói em bất lịch sự? Điểm này cần xem xét lại”.

“Em...” Lữ Lam cứng họng không nói nên lời rồi tiếp tục: “Cô là giáo viên phụ trách buổi học ngoại khóa hôm nay, đương nhiên cô có quyền còn em thì không”.

Nghe đến đoạn này Zami cười hờ hững đôi mắt phút chốc tối sầm lại, đặt mạnh tách trà lên bàn vang lên âm thanh “Cạch” không hề nhỏ: “Trong trường này sinh ra cái luật như thế từ bao giờ sao em không biết”.

“Ồ cái trường này đương nhiên thầy cô giáo lớn tuổi hơn học sinh lại còn là người dạy học các em, các em nghe lời có gì là sai?” Lữ Lam vô cùng bất mãn với cách trả lời của Zami.

Hiệu trưởng Hiếu nghe Lữ Lam nói thì có chút giật mình, Lữ Lam là giáo viên mới đến nếu nói như vậy thì phần thắng sẽ thuộc về Zami mất thôi.

“Hắt xì... hắt xì...” Zami tự nhiên thấy trong người thật mệt mỏi không tự chủ được mà hắt xì ra tiếng nhưng thật khê. Chắc hẳn cơ thể chưa hoàn toàn bình phục sau lần truyền máu vừa rồi lại thêm bệnh cảm lạnh mà dẫn tới ngày hôm nay.

“Em không khỏe sao Zami?” Hiệu trưởng Hiếu nắm bắt nhanh chóng liên quan tâm hỏi.

“Một chút thôi, không đáng lo ngại” Zami lấy khăn giấy lau đi vết bẩn còn vương lại sứt sứt vài cái rồi cũng nói lên ý kiến của mình: “Cô Lam có phải là giáo viên mới chuyển đến dạy không?”.

Hiệu trưởng Hiếu nghe xong lại chẳng có vẻ giật mình hay sửng sốt gì cả mà còn điềm tĩnh rót trà cho mình, căn bản sự nhạy bén của Zami ông chẳng còn lạ lắm nữa, lúc mới nhận học bạ của học sinh này ông đã suy nghĩ nửa thì ngã ngửa, thành tích xuất sắc trên cả xuất sắc, đại học đã có mấy bằng chủ yếu là bên nước ngoài, một chút lời nói này đối với cô thì thực không khó để nhận ra.

Ngược lại với vẻ điềm tĩnh đó Lữ Lam lại có chút hốt hoảng những cũng nhanh chóng bình phục lại kiên định trả lời: “Phải! Điều đó có quan trọng không?”.

Cười lạnh nhạt, Zami không vội trả lời mà còn ung dung nhấp một ngụm trà, cứ chỉ tao nhã toát ra khí phái quý tộc không che dấu, điểm này đập vào mắt Lữ Lam khiến bà có phần lo sợ.

“Đương nhiên không quan trọng... nhưng... đối với lời nói của cô nó lại vô cùng quan trọng”

“Cô không hiểu ý em nói” _ Lữ Lam cảm thấy bức mình và mắt kiên nhẫn với cái kiểu nói ần ần ý ý của Zami.

“Nếu cô đã gấp gáp như vậy thì em cũng không làm tốn thời gian của cô nữa” _ Zami nhẹ nhàng nói, điều chỉnh tư thế một chút, đảo mắt nhìn hai người trung niên một tuổi cao một tuổi thấp trước mặt, ánh mắt ai cũng về thức giục, cô cũng chẳng muốn tốn thời gian làm gì vì Zami có thể nhận ra cơ thể mình đang dần suy sụp: “Cô là giáo viên mới dạy chẳng lẽ không đọc quy tắc của trường?” Thấy Lữ Lam vẫn giữ vẻ mặt ngây ngốc chẳng hiểu cái gì khiến Zami không khỏi phê bình trong đầu “Người phụ nữ này đã ngu dốt đến mức độ này mà sao cái lão hiệu trưởng già kia lại cho lọt vào trường này chứ?”.

Nói chuyện với loại người này thì tốt nhất nên càng nhanh càng tốt, ần ần ý ý thực sự chính cô cũng thấy bức mình: “Nói cho cô hiểu thì trường mình là một trường danh tiếng, đương nhiên không phân biệt tuổi cao tuổi thấp. Để công bằng mà nói thì học sinh cũng phải được tôn trọng, dù gì cũng đều là con người cả nói người này có quyền người kia không có quyền thì quá là khinh người rồi”.

Sau khi kết thúc một tràng dài, Zami bình thân nhấp tiếp ngụm trà. Lữ Lam đầu tiên không hiểu nhưng sau khi nghe Zami nói thì đã hiểu được đôi phần, giọng bà lần này còn bất mãn hơn lần trước: “Tôi cũng thật không ngờ một trường danh tiếng nhất nước thế này mà đạo đức học sinh lại chẳng có gì cả. Nếu nói theo kiểu học sinh cũng cần được tôn trọng thì khác gì học sinh với giáo viên ngang hàng, không lâu sau học sinh sẽ lại chèo đầu cười cô giáo viên”.

Cười hờ hững, Zami hạ thấp giọng mà lại rõ ràng: “Cô Lam nói thế thì sai rồi. Đương nhiên giáo viên vẫn hơn học sinh, đương nhiên không phải ngang hàng như cô nói còn về phần đạo đức... trường này đúng là không ổn như các trường khác nhưng... chỉ một số thành phần. Cô chưa dạy hết các lớp, nói chuyện với tất cả học sinh trong trường thì không nên vội đưa cả nắm như vậy”. Trong đầu cô đột nhiên hiện ra vài lần bị mấy con ranh lên mặt dạy đời, đúng là hồi đấy cô cũng từng nghĩ sẽ lên gặp hiệu trưởng một chuyến để xem trường này đào tạo học sinh kiểu gì mà lại dám hống hách bắt nạt học sinh mới như vậy. Đương nhiên điều này đúng... cô không phủ nhận nhưng chắc chắn không phải ai cũng như thế, Tiron Lil Kenbun Thiện là những người cô quen mà cũng là thành phần có đạo đức, không thể trách oan họ được.

Lữ Lam quay sang nhìn hiệu trưởng như cần một lời bình luận, ông chỉ nhẹ nhàng gật đầu giọng trầm thấp già nua khê khàng vang lên trong căn phòng: “Zami nói quả thực là rất đúng đắn, trường danh tiếng quý tộc thế này đa phần là con nhà giàu đương nhiên chuyện chạy tiền chiếm ưu thế hơn hẳn. Nhưng... như Zami nói cũng chỉ có một vài thành phần vô đạo đức, tôi cũng đã giao trách nhiệm này cho một cậu học sinh rồi, trường khá lên rất nhiều. Trường ta mang danh quý tộc tiếng tăm lẫy lừng đương nhiên khác xa so với mấy trường cô từng dạy, ở đây dù lon hay nhỏ cũng không được phân biệt đối xử, không thể nói cô có quyền cảm đoán em này em kia được nhưng trong lớp học lại khác. Cô có thể phê bình em này không tập trung trong giờ, em kia chống đối, còn về phần Zami vào lớp muộn cũng là cái sai có điều ai chả một lần phạm lỗi, cô có phạt thì ít nhất cũng phải mở miệng chứ không thể làm lơ người ta như vậy, thế thì thật mất lịch sự. Cũng giống như hai người cùng lên phòng hiệu trưởng, ai cũng có quyền nói ý tốt ý hay cho mình và theo lời Zami nói mời trà riêng mình cô mà lãng quên nữ sinh này thì thực là không công bằng”.

Lữ Lam nghe xong cũng hiểu được đôi điều, không những không nóng giận như ban nãy còn cảm thấy mình đúng là sai lầm. Bà nhẹ nhàng đứng lên tiến đến gần Zami mỉm cười, giọng nói với cùng chân thành: “Cô xin lỗi, là do cô không đứng trước”.

Zami tuy lạnh lùng nhưng độ khoan dung cũng rất cao: “Không có gì, chỉ mong lần sau cô đừng làm vậy với học sinh khác. Cô cũng biết ở trường này con nhà quyền quý không ít, dây dưa vào quả thực rất khó dứt ra, sơ hở một chút nổi nóng một chút thôi cũng mất việc như chơi”.

Lời Zami dằn dò nhưng lại đánh vào đầu Lữ Lam một đòn cảnh giác khiến bà không khỏi rùng mình, tự cảm thấy mình thật may mắn khi nữ sinh này có lòng khoan dung cao độ đến vậy chứ không ngay buổi đầu đi làm đã mất việc như lời Zami nói.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

“Hắt xì... hắt xì...” _ Cánh cửa phòng hiệu trưởng vừa đóng, mỗi người đi một ngã, trên hành lang cô đi không khỏi phát ra tiếng hắt xì khê hòa lẫn vào tiếng nói chuyện cười đùa của học sinh xung quanh.

“Không khỏe sao?” _ Lại một nội dung tương tự đập thẳng vào tai cô, nâng mi mắt lên, sừng sững trước mặt cô hiện lên một chàng trai tuấn tú đường nét lạnh lùng bờ môi mỏng vô tình phun ra lời quan tâm thật chẳng ăn khớp nhau.

“Hôm qua đi mưa chẳng may bị cảm” _ Zami sụt sịt vài cái bước đi được vài bước lại giật mình theo phản xạ bịt chặt mũi lại đôi mắt đề phóng bắn tới Lil đang đi song song cô.

Anh có chút ngạc nhiên rồi như nhớ ra điều gì liền cười nhẹ, đưa tay lên định xoa đầu cô nhưng cô đã nhanh chóng né tránh, thu lại bàn tay lơ lửng trên không trung anh trả lời cho cô an tâm "Hôm nay tôi không xịt nước hoa, không cần lo". Lúc này cô mới dám bỏ tay xuống, lại không tin luôn mà ngửi ngửi một lúc. Sau khi cảm thấy không khí này thật an toàn cô mới cảm thấy nhẹ nhõm mà thoải mái cất bước.

Lil vẫn yên lặng đi song song bên cạnh cô, một hồi lâu Zami dùng chân hướng mắt sang bên cạnh chau mày khó hiểu: "Anh đi theo tôi làm gì? Muốn nói gì thì nói luôn đi, hôm nay tôi thật mệt mỏi không muốn dài dòng văn tự".

"Nói vậy thì sai rồi đi rõ ràng là đi ngang hàng cô đi song song cô sau lại nói là tôi đi theo cô được chứ" _ Lil lắc nhẹ đầu ra về không mấy hài lòng với lời Zami nói.

"Cứ coi như lời tôi nói là sai đi, vậy anh gặp tôi có chuyện gì không?" _ Zami vẫn thông thả tiến về lớp.

"Nhà cô ở đâu?" _ Lại câu hỏi đồ...

Zami nghe xong gần như tức điên lên cô lập tức dùng chân không nhịn được mà trừng lớn mắt nghiêng rặng ken kết nhìn chàng trai kì quái bên cạnh: "Anh rảnh nhưng tôi không rảnh, đừng bao giờ lặp lại chuyện này một lần nữa, tôi thật sự đã phát điên rồi".

"Người có niềm đam mê độ mắt không thể nào chán ghét nó được" _ Lil vẫn thản nhiên nhìn ra ngoài bầu trời.

"Tôi phải nói bao nhiêu lần anh mới tiêu hóa nỗi lòng tôi nói đây, tôi không có niềm đam mê độ mắt cái gì hết, tôi cũng không rảnh thời gian để ngồi độ mắt hay độ mộng với anh. Ok?" _ Zami âm lượng lần này còn lớn hơn. Khiến người xung quanh thu hút không ít, những lời bàn tán chỉ chò lại vang lên và lọt vào tai cô không ít nhưng nội dung lại liên quan đến cái từ gì đó... hình như là từ "Mông" thì phải... .

Có chút thẹn thùng xấu hổ nhưng cô lại nhanh chóng áp chế phơi bày ra vẻ mặt lạnh lùng vô tình như thể từ ngữ "nhảy cảm" ban nãy không là gì cả.

Lil nhìn quanh một lượt, bị chú ý thế này làm anh cảm thấy thực không thoải mái. Không để Zami kịp phản ứng, anh đã nhanh chóng giang tay tóm cô lôi đi không thương tiếc mặc Zami bực tức gần từng lời đe dọa. Đám đông lại càng nhốn nháo hơn, máy ảnh điện thoại tất tần tật lôi ra chụp lại nhưng mục đích mà nhiều người vẫn thường hiểu lầm là thời khắc khỏe của xem nhà ai giàu hơn ai.

"Anh làm cái gì vậy, bỏ ra" _ Zami lạnh lùng ra lệnh.

Rất nhanh chóng Lil phủ phàng thả tay cô ra sau đó thản nhiên khoanh tay ngẩng đầu lên nhìn trời đất đang biến chuyển nhiều mây.

Sau một hồi chỉnh sửa lại trang phục nhẵn nhụi, cô đảo mắt nhìn quanh, thật vắng người nhưng... ở đây lại vô cùng quen thuộc. Hình ảnh hôm qua chợt hiện lên, cô không thích đám đông bu quanh nhiều chuyện nên đã nhanh chóng kéo anh đi. Mới đi xuống cầu thang cô lại chẳng biết đi đâu nữa, chỗ nào cũng có người, trường này căn bản cô mới chuyển đến mọi góc ngách quả thực một chút am hiểu cũng không có. Tiron rất nhanh nắm bắt được điều này mà kéo cô đến đây... đúng rồi chính nó... cái nơi mà hôm qua Tiron kể một tràng cho thấy sự biến mất đột ngột hôm qua của cô khiến anh cùng cực lo lắng. Trong nháy mắt, Zami cảm thấy mình thật tội tề thật có lỗi, làm Ken bị thương giờ lại làm Tiron lo lắng... Ô... mà tại sao lại nghĩ đến cái tên đó nhỉ, ai bảo qua đường không chịu nhìn... bỏ đi... quên đi...

"Này cô làm sao thế thế, không phải là cảm lạnh đã chuyển biến thành thần kinh đấy chứ" _ Lil khó hiểu nhìn ánh mắt Zami biến chuyển liên hồi vừa nãy còn lắc lắc cái đầu khiến anh có chút nghi ngại về cái bộ não của cô.

Ngược lại với vẻ mặt cùng ngôn từ không mấy hay ho của Lil thì Zami lại vô cùng điềm tĩnh, một bên mày hơi nhếch lên một chút, bờ môi mông hòng hào quyen rũ nhẹ nhàng mở ra: "Tôi ổn, đúng là suy bụng ta ra bụng người, anh cứ như tôi thần kinh như anh không bằng ý".

"Tôi thần kinh sao?" _ Lil bất mãn nói lại không để lộ một chút tức giận nào.

"Không phải sao, ngày nào cũng đeo bám tôi đòi độ mắt" _ Zami khoanh tay thản nhiên khiển trách, quả thực chàng trai này làm phiền cô tới mức bức người không muốn giận cũng phải giận.

"Cô không thấy độ mắt cũng là một môn nghệ thuật à?" _ Lil

"Độ mắt? Nghệ thuật? Đây là lần đầu tiên tôi nghe mấy từ này ghép lại với nhau thành một câu hoàn chỉnh đấy" _ Zami nói như ám chỉ rằng lời anh nói thật lỗ bịch, chưa bao giờ xuất hiện trong đời sống con người.

"Đầu óc cô tôi nghĩ cũng phải thông minh lắm chứ mà sao lại chậm tiến thế này. Cái gì cũng phải tự mình tìm ra chứ, độ mắt bây giờ không ai công nhận thì sau này cũng sẽ có người phải công nhận nó thôi. Cô không nên xem thường những thứ nhỏ nhặt nhưng mang cả một ý nghĩa lớn lao như vậy" _ Lil có chút bực mình với lời nói chê bai của Zami.

Ngược lại với phản ứng quá khích của anh cô lại ung dung nhìn trời thản nhiên nói: "Trời hôm nay thật đẹp!". Rồi quay người sai chân bước đi.

"Này này... đừng có lảng tránh, quay lại đây cho tôi" _ Lil giật mình vội vàng kéo tay cô lại.

"Gi thế?" _ Zami miễn cưỡng quay người lại, cô thực sự rất rất rất rất chán nản khi phải dây dưa với người nào chỉ bằng hạt nho thế này...

"Tôi muốn độ mắt" _ Lil kiên định đưa hai tay lên giữ chặt bả vai cô. Ánh mắt lại toát ra một thứ gì đó dịu dàng mềm mại khiến tất cả phụ nữ nhìn vào đều si mê chết mệt.

“Không”_Zami lạnh lùng trả lời,cô không mấy quan tâm để ý tới sự biến chuyển của ánh mắt đó.Nhưng cô cũng không phản kháng lại bàn tay nặng trĩu đang tựa trên vai mình.

“Tôi nhắc lại lần nữa,tôi muốn cùng cô độ mắt”_Lil vẫn biện pháp áp chế như vậy nhưng cô lại chẳng hề lung lay mà hờ hững đáp:”Còn tôi cũng nhắc lại lần nữa...KHÔNG”.

Buồng lỏng hai tay ra,mi mắt anh hạ xuống tựa như vô lực.Nét đẹp trai anh tuấn trên khuôn mặt hiện rõ vẻ thất vọng khiến ai nhìn cũng không nở từ chối,tuy nhiên...riêng Zami lại khác.Thấy thế cô như vút bỏ được cái của nợ nặng nghìn tấn trên vai xuống,thoải mái vô cùng.Cười nhẹ một cái,cô quay người bước đi,không ngừng bồi phục bản thân.Đôi khi nhiều chuyện cần quyết đoán không nên lưỡng lự...tình cách này không phải cô gái nào cũng có được.

Bước đi chưa được mấy bước tay cô một lần nữa bị níu lại nhưng điều khiến cô ngạc nhiên nhất vẫn là chất giọng dịu dịu đầy sự ní non:”Thôi mà...độ mắt với tôi đi mà...”.

Phản ứng đầu tiên của cô là bất động sau đó là một loạt phản ứng xuất hiện điển hình như nhìn chăm chăm vào vật thể lạ đang quỳ xuống ôm chân cô,tiếp đến là ánh mắt khẩn cầu thiết tha.Sự thay đổi trắng trợn này khiến cô không tiếp thu nổi mà giật mình.

“Độ mắt với tôi đi mà,độ mắt với tôi có được không?”_Lil tiếp tục cái phương pháp mà lúc nào thất bại anh vẫn thường dùng,đương nhiên ai ai cũng phải chết đứng trước vẻ mặt động lòng người của anh...

Tuy nhiên...Zami lại càng khác người hơn...đối với cô điều này quả thực rất rất rất rất vô dụng...

“Anh đừng có làm điều mất mặt thế này,đứng lên đi”_Zami giọng nói như ra lệnh còn tay thì mạnh bạo tháo gỡ cánh tay rắn chắc của anh đang kìm giữ cạp chân thon thả của mình.

“Tôi không đứng,cô phải đồng ý với tôi đã”_Lil kiên quyết siết chặt vòng chân của cô khiến cô suýt ngã.

“Không đứng chứ gì,để tay bé anh lên mới chịu đúng không”_Lừa giận đã sớm nổi lên trong mắt Zami,cô gần từng tiếng một,nhấc tay kéo mạnh bàn tay của anh ra kéo anh đứng dậy.

“Tôi đã nói rồi,tôi thực sự không muốn độ mắt với anh,Anh là cái đồ trẻ con mà cứ tỏ ra người lớn.Lần sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa”_Zami lạnh lùng phun ra từng từ từng chữ con nóng giận đã lên tới đỉnh điểm,Zami bây giờ có thể so sánh với cái cặp nhiệt độ đang không chịu nổi sức nóng mà bùng nổ...Thủy ngân có thể làm hại người,tồn thương người và...mỗi lúc Zami nóng giận cũng giống vậy,cô tức giận như mất đi lí trí mà xối vào mặt anh một tràng...Quay gót bỏ đi,hai bàn tay đã sớm nắm thành quyền...Mỗi bước chân ngày càng mạnh bạo không khó nhận ra chủ nhân của nó rất tức giận...

Vào lớp vừa vặn với thời gian bắt đầu tiết mới,cứ một tuần lại có một đến hai tiết ngoại khóa,gìơ nghỉ giữa tiết ngoại khóa và tiết học chính đương nhiên không ít nên khả năng cô đến kịp giờ không phải không thể xảy ra...

Hết tiết này lại đến tiết khác cô vẫn không thấy bóng dáng Lil vào lớp...Có phải vừa nãy cô đã nặng lời quá động vào lòng tự trọng của cậu ý không?

“Reng...reng...reng”

Lặng lẽ thu dọn sách vở,từ sau vụ Manny ở trường này đã chẳng còn ai dám cả gan gây sự với cô nữa.Nhất là khi thấy Kyn chủ quán bar Fouilly nổi tiếng trong giới giang hồ gọi Zami là chị,giờ cô lại mang thêm danh nghĩa là người yêu Tiron thì đã hoàn toàn khiến tất cả đều phải khiếp sợ mỗi khi nhìn thấy cô rồi.

Khi mọi người đều đã ra khỏi phòng học thì Zami mới thu dọn xong hết đồng sách vở,đeo cặp định đứng lên thì một giọng nói bằng lạnh truyền đến từ trên đỉnh đầu cô:”Mọi người đều đã đi,hãy nói cho anh biết tại sao hôm qua em đi mà không báo một tiếng”.Đến tận bây giờ cô thực sự không biết một chút gì về hoàn cảnh hiện tại của anh,cả sự thay đổi lạ thường này khiến cô cảm thấy anh thật khó hiểu.Rõ ràng bề ngoài luôn tỏ ra là một tay đào hoa biệt danh sát thủ của gái nhưng...cô luôn có cảm giác đằng sau vẻ bề ngoài đó lại ẩn chứa một khối băng vô hình,một ánh mắt tàn ra âm khí mùi máu tanh của sự chết chóc.Hệt như tử thần đến đòi mạng người...Và ngay hiện tại bản chất thâm kín đó vì sự giận dữ gấp gáp của anh mà hiện ra...

Đối với mấy sự việc bất ngờ này Zami đã quá quen thuộc rồi,cũng chẳng có gì khiến cô ngạc nhiên hay giật mình.Khuôn mặt vẫn lạnh như mặt hồ không 1 gợn sóng,ngồi lại xuống ghế,cô đảo mắt nhìn quanh lớp một lần nữa để chắc chắn mọi người đều đã đi thì cô mới an tâm nói rõ sự việc:”Anh biết Ken không?”.

“Con trai chủ tịch tập đoàn NJ?”_Tiron.

“Đúng vậy”_Zami.

“Anh ta có liên quan gì tới việc em mất tích sao?”_Tiron.

“Em...đám anh ta”_Zami có chút ngập ngừng nhưng chất giọng lại vô cùng kiên định như đang nói một vấn đề hết sức tầm thường.

Đôi mày Tiron bắt ngờ nhú lại,khuôn mặt không còn cười đùa như trước nữa mà mang vẻ nghiêm túc lạ thường:”Anh ta có chết không?”.

“Đương nhiên là không nhưng phải phẫu thuật và phần chân anh ta bị thương nặng,cần tối thiểu 2 tháng mới có thể đi lại được” _Zami từ tốn nói.

“Tại sao lại đâm anh ta,chẳng phải em ghét nhất là gây tai nạn sao?” _Tiron không mấy vừa lòng về câu chuyện cô kể.

“Chính vì em ghét tai nạn nên em mới cảm thấy có lỗi mà chăm sóc anh ta” _Zami.

“Hôm em nghỉ học là sau ngày sinh nhật của em...chẳng lẽ...” _Tiron mở miệng ngập ngừng bắt đầu đoán già đoán non.

“Em đã nói rồi,tửu lượng của em rất tốt,chẳng qua do em bất ngờ phóng xe nhanh.Còn anh ta lại vội vàng chạy qua đường mà không nhìn thế là xảy ra tai nạn không mong muốn” _Zami nói vắn tắt lại.

“Ra là vậy,hôm qua em đến tập buổi chiều xong là qua bệnh viện thăm anh ta luôn sao.Em từ trước tới giờ không có thói quen quan tâm người ta” _Tiron mĩa mai nói giọng lại đầy mùi ghen tuông.

“Anh phải hiểu là một phần cũng vì em chạy xe quá nhanh,hơn nữa em thực sự không thích tai nạn một chút nào,đây cũng là phần việc em nên làm...hất xì...hất xì...hất xì...” _Zami vừa nói xong lại hất xì một hơi tiếp đến là nhiều cái nữa...Cô lấy hai viên thuốc ra nuốt nhanh cùng nước vào bụng.

“Thế em giải thích đi,lí do vì sao lại bị cảm” _Tiron.

“Dầm mưa” _Cô không dấu diếm mà trả lời.

“Vì sao?” _Tiron đột nhiên giữ chặt bả vai không cho cô có cơ hội xoay chuyển.

“Chẳng phải anh nói anh không quan em sao?Đừng hỏi mấy chuyện cá nhân của em” _Zami bỗng nóng nảy lên gạt tay anh ra.

Tiron thấy cô phản kháng lại mình có chút khựng lại,anh cười nhạt nhẽo cất giọng nói làm cô giật mình:”Em dám gạt tay anh mà lại không gạt tay cậu ta ra sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

“Anh nói gì?Em không hiểu” _Zami vẫn lãnh đạm nói.

“Bịch” Tiron cười lạnh một tiếng rút ra một loạt ảnh chụp không thương tiếc ném bộp một phát lên bàn,gọng nói đã sớm lạnh lùng nay nhìn hành động của cô lại ẩn chứa sự tức giận không nguôi:”Không hiểu?Hay cố tình không hiểu đây”.

Cô nhủ mảy trước lời nói của anh,cúi đầu xuống,một loạt tấm ảnh nằm đè lên nhau trên bàn.Là ảnh chụp cô cùng Lil ban nãy ở nơi vắng người,nhất định bằng mọi giá cô phải tìm ra tên chụp ảnh trộm này.Ban đầu cô có chút ngạc nhiên mắt không kiểm chế được mà mở to hơn,nhưng rất nhanh lấy lại vẻ bình tĩnh.Cô thần nhiên,điều bộ vô cùng tao nhã cầm từng bức từng bức lên xem,bàn tay trắng nõm bất ngờ mạnh tay ném hết mấy bức ảnh xuống bàn:”Anh nhiều mấy bức ảnh này rồi kết luận một câu em và cậu ta có quan hệ hơn mức bạn bè thì có phải hơi sớm rồi không?”.

“Cả trường đã đồn ầm lên rồi,em còn có thể trắng trợn phủ nhận vậy sao.Anh cần lời giải thích” _Tiron.

“Em chẳng có gì phải giải thích với anh cả,em hoàn toàn không có chút gì với Lil” _Zami vẫn thần nhiên nâng bộ mặt đầy tự tin lên nhìn anh.

“Vậy sao?Vậy tại sao trước mặt bao nhiêu người em lại nắm lấy tay cậu ta kéo đi vào cái chỗ vắng người này làm gì” _Tiron phẫn nộ chỉ vào cái ảnh rồi anh tiếp tục buông lời chế nhạo:”Hay là...có chuyện không thể nói trước đám đông,rất cuộc sau lưng anh em còn làm cái gì nữa?”.

“Anh nhớ hôm sinh nhật anh không?Chẳng phải anh nói yêu em muốn em làm người anh sao?Yêu em mà không tin tưởng em sao?” _Zami

“Không phải vì anh không tin tưởng em mà là...anh không thể tin tưởng tình yêu em dành cho anh” _Tiron nói một câu khiến Zami nhất thời cảm lạnh không nói nên lời.

Đúng vậy!Chính câu này cũng khiến cô đau đầu buốt óc suy nghĩ...mà đến giờ vẫn không có lời giải đáp.Bàn tay dẫu dưới ngan bàn bất ngờ nắm chặt lại,móng tay sắc nhọn từ từ đâm vào lòng bàn tay cô dẫn tới cơn đau thể xác mạnh mẽ nhưng...giờ phút này cô tuyệt mất cảm giác.Trong đầu chỉ toàn câu hỏi anh đặt ra...

“Em không thích chuyện của mình bị quá nhiều người biết.Còn nếu anh muốn thì có thể gọi Lil tới,cậu ấy sẽ chứng minh mức độ tình cảm của em và cậu ta chỉ tới mức bạn bè là cao lắm rồi” _Zami đầy tự tin nói nhưng sự thật thì cô lại thấy bản thân có phần thấp kém,rõ ràng ban nãy còn nặng lời làm tổn thương cậu ta mà giờ lại phải nhờ vả cậu ta thanh minh.Sau khi mọi chuyện kết thúc cô sẽ không tiết kiệm lời cảm ơn cùng xin lỗi với cậu ta nữa.

“Được”_Tiron không suy nghĩ trả lời luôn,động tác nhanh nhẹn lôi chiếc điện thoại ra bấm một dãy số...

5 phút sau

“A!Ở đây có cả Zami nữa sao?Mà Tiron gọi em có chuyện gì không đây”_Lil hai tay thọc túi quần từ tốn bước vào,nhìn thấy Zami vẻ mặt tỏ ra vô cùng ngạc nhiên nhưng điệu cười trong mắt chàng trai thì thật là nguy hiểm.

Tiron nhìn Lil đi vào đây mắt bắt ngờ bùng lửa,không nhiều lời,anh cầm xấy ảnh ném về phía Lil lạnh giọng:”Cái này là cái gì?Tôi cần lời giải thích”.

Lil phản xạ nhanh tóm được hết tấm ảnh trong tay,nhìn từng tấm một,điều cười trong miệng lại càng rõ rệt hơn khiến Zami nhận ra điều gì đó bất ổn ở đây...

Bất ngờ Lil ngẩng mặt lên hướng tới phía Zami giọng dịu dàng:”Em yêu à!Nhìn em trong ảnh có phần béo lên nha.Anh mà gặp được thẳng chụp ảnh chắc chắn rằng chỉ dành để ăn cháo”.

Zami thất kinh,về bề ngoài vốn lạnh lùng của cô bị lời nói của Lil làm cho mặt biến sắc.Tiron hai bàn tay nhanh chóng nắm chặt không khó nhận ra sự tức giận tột độ của anh.

Zami cố gắng không thể hiện sự chao đảo của mình trước hai người con trai,cô nhẹ nhàng đứng lên từ tốn hỏi:”Anh đang nói cái quái gì vậy?”.

“Đừng có quên nhanh như thế chứ em yêu?Chẳng phải mấy tiếng trước mình còn là người yêu của anh sao,mới chia tay có mấy tiếng mà đã phủ phàng thế này rồi”_Lil vẫn nhìn mấy tấm ảnh chẹp miệng nói.

“Mọi chuyện giờ còn gì cãi nữa sao?”_Tiron đột ngột quay sang hướng mắt nhìn Zami.

Cô lại đánh mắt sang chỉ thấy Lil nhìn mình cười gian xảo...Tức khắc,cô hiểu ngay ý đồ của tên quỷ này...Chỉ vì muốn cô lòi thời gian vàng thời gian bạc của mình ra đọ mắt với cậu ta mà cũng làm cái trò điên loạn thế này sao?

Đối diện với ánh mắt lạnh băng tràn đầy mùi chết chóc của Tiron,Zami tuy không sợ nhưng cũng thấy khó xử

Hồi âm không nhận được càng khiến Tiron bức óc:”Trả lời anh đi”.

Zami một lần nữa đánh mắt sang nhìn Lil,chàng trai nghịch ngợm này chỉ thân nhiên cười như chuyện trước mắt mình một chút cũng chẳng ảnh hưởng tới.Cô thực sự đã đánh giá thấp tài lẻ diễn trò của thẳng nhóc này...Lúc trước còn tỏ vẻ bất lực còn làm cô thấy có chút thương tiếc vì hành động quá khích mà mình gây ra.Bây giờ cậu ta lại không ngăn ngại mà trưng ra bộ mặt hết sức bình thường kèm theo chút giễu cợt không có vẻ của người vừa bị tổn thương cả...Tên ranh ma này còn khiến Zami tí nữa định xin lỗi cùng cảm ơn cho từ tể nhưng...mọi chuyện thế này thì...hai câu đó đối với cậu ta chẳng xứng một chút nào...

“Em trả lời anh đi”_Tiron mạnh bạo giữ chặt lấy bả vai cô truyền đến cơn đau đớn...

Lil lại chẳng có vẻ gì là thúc giục cô đồng ý với thỏa thuận của mình càng nhanh càng tỏ,anh lại ung dung đứng nhìn cô từ từ ra quyết định...

Một ánh sáng chợt lóe lên trong mắt cô như ánh hào quang đồng thời cũng là dấu hiệu cho thấy đầu óc cô đã nghĩ ra cách gì hay ho...

Zami kiên định thắm đồng ý thỏa thuận với Lil bằng mắt.Nụ cười đắc thắng trên môi anh càng nở rộ...sự trao đổi bằng ánh mắt kia tuyệt không thể qua nổi cặp mắt sát thủ của Tiron.Anh buông lỏng tay xuống nắm chặt tay thành nắm đấm,không từ chủ được cơn tức giận mà anh giáng một quyền thật mạnh vào tường khiến Zami không khỏi giật mình.

Máu theo đường cong của bàn tay từ từ chảy xuống mà anh chẳng hay biết,thoáng chốc căn phòng học nồng mùi máu tanh,gọng nói lạnh lùng pha đậm mùi vị ghen tuông tức giận tột độ,ánh mắt sắc nhọn có thể giết chết người làm làm nhìn thẳng vào khuôn mặt anh tuần đặng sau lưng mình:”Anh ở đây mà em còn dám liếc mắt đưa tình với cái thẳng ranh kia sao”.

“Tay anh bị...”_Zami lên tiếng chưa được bao lâu đã bị Tiron ngang nhiên chặn lại:”Em thực sự yêu nó sao?”.

Lil không nhanh giải thích chẳng qua là muốn xem kịch vui thêm chút nữa nhưng không ngờ máu ghen của Tiron đúng là làm anh bất ngờ,tình hình quả thực căng hơn những gì anh tưởng.Nhanh chóng hạ màn là thượng sách...

“Tôi và Zami thực sự không có gì...”_Lil ngược lại trước cơn mắt đầy mùi ghen tuông của Tiron mà thân nhiên tiến về phía anh tính đặt tay lên vai cho anh bớt nóng ai ngờ Tiron phủ phàng hất bàn tay Lil ra lạnh giọng nói:”Đừng có gạt tôi”.

“Zami!!!Cô xem...người yêu cô ghen theo đúng yêu cầu của cô rồi nhé!!!Anh ta thực sự rất yêu cô đấy...Có điều lúc anh ta ghen quả thực rất đáng sợ”_Lil bất ngờ nói một câu làm cả hai người nghe đều chẳng hiểu cái gì cả...

Zami là người thông minh,đương nhiên cô nắm bắt suy nghĩ của Lil rất tốt,cô nhanh chóng nhập vai một cách ăn ý:”Lil...Cậu thực sự vất vả rồi...tôi cũng không ngờ khi anh ấy ghen lại tởm mức này...”.

“Chuyện này là sao...”_Tiron có vẻ như vẫn chẳng hiểu cái gì cả,anh nhủ mày khó hiểu nhưng trên mặt đã giảm bớt sự lạnh llexokhoong còn đáng sợ như lúc trước nữa...

“Zami muốn tôi cùng cô ấy chia sẻ yêu nhau xem phản ứng của anh thế nào, cũng là xem anh có thật lòng với cô ấy không thôi. Ai ngờ máu ghen của anh thực làm tôi nể phục nha” _ Lil cười cười thân thiện đắm vào bụng Tiron một cái như một người bạn lâu năm...

“Đừng gạt tôi... Mau khai thật đi” _ Nghe được những chữ này Tiron tuy đã thoải mái hơn nhiều nhưng vẫn không thoát khỏi sự nghi hoặc.

“Em thực sự cùng Lil không có gì mà... Nếu em và cậu ta yêu nhau thật thì sao Lil có thể ngu ngốc thừa nhận trước mặt anh được” _ Zami kiên nhẫn giải thích.

Sau khi nhận thấy vẻ mặt Tiron đã khá khâm lên nhiều thì cô mới nhanh nhẹn kéo tay anh đi không ngừng nói: “Minh đi ăn đi, em đói rồi”.

Trên ô tô...

“Anh thật không nghĩ em lại có lúc làm những chuyện trẻ con như này” _ Tiron mắt vẫn chăm chú nhìn về phía trước môi không ngừng nở nụ cười.

“Đúng vậy” _ Zami đáp qua loa, khuôn mặt nhỏ với nước da hồng hào mịn màng buông lỏng tựa vào cửa kính ô tô, đôi mắt đẹp tuyệt sắc trầm thấp nhìn mọi cảnh vật đang không ngừng di chuyển bên ngoài...

“Anh biết có một nhà hàng rất ngon chủ yếu là đồ Anh” _ Tiron cười nhẹ quay sang liếc Zami một cái lại nhanh chóng tâm trạng lái xe. Vì anh biết cô người yêu nhỏ của mình không thích lo là gây ra tai nạn, đã hai lần Zami ra tay giúp anh rồi bây giờ phải tự mình khắc phục thôi...

“Được” _ Zami trả lời mà không thêm suy nghĩ, căn bản cô có thêm đề ý anh nói cái gì đâu. Cứ âm ừ cho qua...

Trên xe người bắt chuyện chỉ có mình Tiron, Zami thì toàn ừ ừ... Tiron đương nhiên vì quá hưng phấn mà lại chẳng để ý hôm nay Zami hoàn toàn khác với mọi ngày rất nhiều...

“Đến nơi rồi” _ Tiron chột hạ một câu theo sau là tiếng phanh nhẹ của ô tô.

Không mở miệng nói nửa lời, cũng chẳng chờ anh lịch sự mở cửa hộ. Cô theo bản năng tự mình mở cửa bước ra ngoài, ánh mắt còn đang lơ mơ chột căng tròn trước dòng chữ “Sueni-G” trước mặt... Đây chẳng phải là nhà hàng của Kenbun sao??? Zami lục lọi trí nhớ cố nhớ xem trên xe Tiron đã nói những gì...

A!!! Đúng là anh có nói sẽ dẫn cô đến nhà hàng chủ yếu toàn đồ Anh, sao cô lại không nhớ nhỉ...

“Sao vậy? Em thấy không khỏe sao” _ Tiron thấy sắc mặt cô thay đổi thì có chút lo lắng mà quan tâm hỏi thăm.

Giọng nói dịu dàng âm lượng không quá lớn nhưng cũng đủ cho người ngoài nghe thấy, mấy cô gái đi bên đường thấy chàng trai vừa đẹp trai anh tuấn lại ăn diện quan tâm một người con gái thì không khỏi cảm thấy ghen tị mà thốt lên...

Zami nhìn xung quanh thấy nhiều người chỉ chỗ làm cô không được thoải mái liền cười nhẹ rồi kéo tay anh đi hướng tới cửa nhà hàng: “Em không sao! Minh đi thôi”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Hành động của cô có thể nói là mạnh bạo nhưng nói thật trong lòng cô không khỏi nổi nên chút khó xử... Nhà hàng này vốn là của bố Kenbun nếu giờ mà bắt gặp anh ấy thì... Điều Zami lo ngại chính là Kenbun xưng hô quá mức thân mật với cô sẽ khiến máu ghen trong người Tiron trỗi dậy... Đúng là riêng với Tiron... không thể đùa được!!! Cả hôm trước cô cùng Kenbun cũng không được tốt cho lắm nên giờ gặp anh ở đây lại càng làm cô thêm khó xử...

Bước chân cô đột ngột khựng lại, Tiron thấy thế liền nhíu mày, anh nhanh chóng đã bắt được vẻ e dè hiếm có của cô, khéo môi bắt gặp nở nụ cười cúi đầu thấp xuống nhìn cô: “Sao vậy? Đừng nói là em không có đủ tiền để vào nhà hàng này ăn đây chứ? Yên tâm, hôm nay anh sẽ trả, không cần lo nghĩ nhiều”.

Zami nhất thời ngẩn người sau đó bất ngờ lắc đầu cười khỏ một tiếng... Cái gì mà không mang đủ tiền chứ??? Nhà hàng này phải nói là cô đã đi rất nhiều... nhiều oi là nhiều... nhiều đến phát ngán, ngày trước cô vẫn ung dung thân nhiên đi vào ăn uống bình thường. Nhưng giờ lại biết nhà hàng này của bố Kenbun khiến cô có chút không quen lại thêm người con trai bên cạnh nữa thì thật mệt mỏi nếu hai người chạm mặt nhau...

À!!! Đúng rồi... cô sao lại quên được nhỉ... Kenbun chẳng phải là không thích ăn bên ngoài sao? Chính anh là người chủ động thiết kế một phòng riêng biệt để mình cùng bạn bè có không gian riêng tư với nhau... vậy thì dù anh có ăn ở đây cũng khó mà gặp cô được!!!

Nghĩ đến đây tâm tư cô thoải mái hẳn lên, bước chân cũng tự tin nhiều. Tiron vẫn ngu ngơ nghĩ rằng cô vì lo nghĩ chuyện tiền nong mà lo lắng...

Zami nhát thời ngắn người sau đó bất ngờ lắc đầu cười khò một tiếng... Cái gì mà không mang đủ tiền chả chứ??? Nhà hàng này phải nói là cô đã đi rất nhiều... nhiều oi là nhiều... nhiều đến phát ngán, ngày trước cô vẫn ung dung thản nhiên đi vào ăn uống bình thường. Nhưng giờ lại biết nhà hàng này của bố Kenbun khiến cô có chút không quen lại thêm người con trai bên cạnh nữa thì thật mệt mỏi nếu hai người chạm mặt nhau...

“Anh làm cái gì vậy? Bỏ tay ra” _Zami bắt mắt khi nhận thấy bàn mình đang là tâm điểm chú ý của mọi người. Chàng trai mặc một chiếc quần jeans bò hàng hiệu, bên trên là chiếc áo sơ mi kẻ sọc xắn tay áo lên tới khủy không cài cúc lộ chiếc áo trắng mỏng bên trong, thực có sức hấp dẫn người ta, tuy giản dị nhưng không kém phần năng động. Người con gái kia từ lúc bước vào nhà hàng đã thu hút không biết bao nhiêu ánh nhìn ở đây vì cô sở hữu một khuôn mặt đẹp mê người nhưng lại có cảm giác lạnh lùng khó gần, trên người cũng chỉ đơn giản áo thun rộng cá tính cùng quần jeans đen (Trước khi tới nhà hàng này Zami và Tiron đã về nhà thay quần áo sau đó Tiron tới đón Zami đi ăn). Ai nhìn cũng nghĩ rằng hai người đang tình tứ với nhau... mỗi người cầm một đầu và quyền menu chính là cầu nối cho hai người... “nắm tay gián tiếp qua quyền menu” câu này có vẻ hơi kì quái rồi...

Tiron ngược lại thản nhiên đặt quyền thực đơn cô còn cầm trong tay xuống bàn, bàn tay thon dài tao nhã chỉ qua từng món rồi lật qua lật lại miệng thao thao bất tuyệt giảng dạy: “Em chưa đến đây ăn bao giờ ít ra cũng phải để anh giới thiệu qua một chút đã chứ. Món cay bên này nhưng đối với con gái thì không nên ăn quá nhiều nếu ăn nhiều quá sẽ nổi mụn nóng trong người không tốt chút nào” _Anh tiếp tục giờ sang trang khác miệng lại không ngừng: “Món này là... món này... không nên ăn... món này rất bổ cho con gái... món này đẹp da... món này chỉ dành cho con trai... món...”

“Tiron...” _Zami tuyệt không có sức chịu đựng hơn liền phải ngăn chặn cái miệng chẳng khác nào cái miệng của chuyên gia dinh dưỡng quốc tế... Ánh mắt mọi người đổ dồn về đây quả là nhiều hơn trước còn nữa... cô gái phục vụ đứng bên cạnh cầm quyền sổ ghi chép đã đứng tại đây không biết mấy phút kiên nhẫn chờ cô chọn món rồi... Cô thực không biết anh mời cô đến đây là để ăn hay làm cho bề mặt nữa...

“Hả...” _Tiron ngược lại thản nhiên ngáo ngơ trả lời, anh có vẻ như không phát hiện mình là tâm điểm chú ý của mọi người căn bản anh không có quan tâm xung quanh có những ai vì trong mắt anh giờ chỉ còn hình ảnh của cô. Nhưng sao trong con mắt lạnh lùng dễ thương đối với anh nó lại bùng bùng lửa cháy thế kia? Anh thực sự rất tò mò...

Zami ngược lại cố che dấu sự nóng dần quay sang nhìn cô phục vụ mắt tròn miệng há hốc... Cô hoàn toàn hiểu kiệt tác này là của Tiron gây ra, cô gái này ngạc nhiên cũng là điều đương nhiên vì đây chính là cô gái đã phục vụ hôm cô cùng Kenbun ăn, giờ lại nghe một chàng trai khác nói Zami chưa đến đây ăn bao giờ thì thực sự là vô lí... Hơn thế từ lúc cô bước vào nhà hàng này đã thấy cô gái này cứ chăm chú nhìn mình không chớp mắt đủ hiểu khuôn mặt cô đối với cô gái đó không thể quên nhanh vậy được.

“Cho tôi món này... món này... một bát súp... một chai rượu vang Pháp” _Zami mạnh tay giựt lại quyền menu đưa ra trước mặt cô phục vụ tay chỉ miệng nói phối hợp với nhau thật ăn nhập!!!

Sau khi cô gái phục vụ đi xa, Zami mới nghiêng răng nghiêng lợi, bắn ánh mắt sắc nhọn lạnh lùng hướng tới Tiron miệng phun ra âm hàn vốn có: “Sở thích của anh hình như là làm bề mặt em”.

“Đầu có!!! Ai nào dám” _Tiron cười cười tự nhiên mà không nghĩ thấy mùi nguy hiểm đang ngập tràn...

“Anh nhìn mặt em ngu lắm sao mà cần anh giảng dạy tí mi như vậy” _Zami.

“Anh đương nhiên biết em thông minh nhưng em mới vào ăn ở nhà hàng này đương nhiên phải cần giới thiệu qua rồi” _Tiron.

“Thế à” _Zami nhếch môi một cái, nói chuyện với gã này thà nói với bao tải đựng cát còn hơn...

Sau khi phục vụ bưng đồ ăn lên, Zami không khách khí mà thoải mái ăn, tốc độ tuy có nhanh nhẹn vội vàng nhưng cử chỉ gấp gáp thức ăn này thức ăn kia lại vô cùng tao nhã khiến người ta nhìn cô ăn thôi cũng đã no rồi...

“Ăn từ từ thôi, em đói đến thế sao” _Tiron nhìn cô ăn mà không khỏi phì cười, đưa cốc nước qua bên cô.

“Anh cũng nên ăn đi đừng nhìn chăm chú em làm gì” _Zami không ngẩng đầu lên, với cốc nước anh đưa uống một ngụm lại ăn tiếp. Cô vội vàng ăn thế này đương nhiên không phải vấn đề làm no bao tử căn bản là vì cô có thói quen khi tức giận sẽ ăn thật nhiều, nhiều thật nhiều cho đỡ tức... Thói quen này của cô người biết cũng chỉ có hai người trên đời này mà thôi...

“Anh nhìn em ăn ngon lành thế này cũng đã no rồi” _Tiron cười nhẹ, chống tay lên bàn chăm chú nhìn cô, bát đĩa vẫn ở nguyên vị trí cũ chưa đụng vào...

“Ăn hay chia tay” _4 từ ngắn gọn từ miệng Zami phun ra nhưng lại có sức mạnh điên cuồng khiến đối phương tê liệt toàn thân...

“Ăn... ăn chứ...” _Tiron giật mình hoảng hốt nhanh chóng trả lời rồi tay chân luống cuống gấp thức ăn bỏ vào bát... Anh đã mất bao nhiêu công sức để được cô chấp nhận, hơn thế mới yêu nhau được có 2 ngày... giờ mà chia tay chỉ vì lí do ngớ ngẩn thế này... Quà là uống phí không nên!!!

Zami ăn rất ngon lành bất ngờ dừng mọi hoạt động lại quay ngay quay ngửa nhìn quanh nhà hàng một vòng vẻ mặt vẫn lạnh như băng...

Tiron thấy cô có vẻ bất ổn khi ăn mà cứ ngó đông ngó tây khiến anh tò mò không yên liền bật miệng hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì sao”.

“Không, đương nhiên là không” _Zami nhẹ nhàng trả lời, tuy cô chắc chắn khả năng gặp Kenbun ở đây không cao nhưng... cũng không thể chắc chắn là không gặp được. Dù sao thì đây cũng là nhà hàng của bố Kenbun tí lệ gặp lại không nhiều thì cũng ít nói chung đề phòng vẫn là tốt hơn... Nhưng có vẻ cô hơi lo xa thì phải vì suốt từ nãy đến giờ ngó đông ngó tây cũng chưa thấy một chút dấu tích chứ đừng nói là khuôn mặt anh, tạm thời bây giờ có thể gọi là an tâm được một chút rồi...

“Tiron này... em vẫn không hiểu tại sao bố mẹ Maily lại định cư ở nước ngoài, sống ở đây không tốt sao. Còn chưa kể ở nước ngoài họ hàng cũng ít hơn bên này nữa” _Zami đột nhiên nhớ tới nghi vấn trong lòng cần giải đáp thuận miệng hỏi luôn không lại quên.

“Ai nói với em họ hàng của Maily ở bên này ít hơn ở nước ngoài chứ” _Tiron nhăn mặt trả lời.

“Thế anh nói đi xem nào” _Zami vô cùng nghiêm túc tập trung chờ câu trả lời của anh.

“Sao em lại quan tâm đến cô ấy vậy?” _Tiron dường như cố ý chọc vào bản tính khó kiên nhẫn của cô.

Nhưng cô lại không một chút dấu hiệu không một chút tức giận mà trả lời: “Vì em thấy...”.

“Cô ấy giống em...” _Tiron bất ngờ chặn ngang lời cô nhưng cũng nói luôn suy nghĩ của mình.

“Đúng vậy” _Zami vừa trả lời vừa nâng ly rượu vang Pháp lên nhấp một ngụm nhỏ.

“Mắt em thường ngày rất tình mà, nhìn mặt Maily... không nhận ra có điểm khác thường sao?” _Tiron đột ngột ngừng đầu lên hỏi cô.

“Điểm khác thường? Em đúng là có cảm thấy chị ấy có một cái gì đó rất lạ...” _Zami vừa nói vừa nghĩ lại khuôn mặt Maily ngày đầu tiên cô gặp, đúng là... cô gái đó đúng là rất đặc biệt... nhưng cụ thể là gì cô không rõ...

“Maily là con lai... Mẹ chị ấy là người Mỹ” _Tiron.

“Con lai?” _Zami nhắc lại cụm từ đó vì quả thật cô chưa từng nghĩ đến trường hợp này, mà kể ra nói là con lai cũng không hợp tình hợp lý một chút nào cả. Cô vẫn nhớ như in hình ảnh đầu tiên chị vỗ tay tán thưởng cô ở cửa phòng tập, từ đôi mắt đến màu tóc thực sự không giống là con gái của một người phụ nữ người Mỹ cho lắm.

“Em thấy vô lý đúng không?” _Tiron cười, anh biết thể nào biểu hiện của cô cũng như vậy mà.

Gật nhẹ cái đầu, đôi mắt đẹp tràn đầy vẻ nghi hoặc nhìn anh...

“Em thấy vô lý cũng rất phải vì... Maily đã sống ở đây tới 13 năm kia mà, không nhận ra cũng là điều đương nhiên” _Tiron thản nhiên trả lời thuận tay nâng ly rượu lên nhấp một ngụm.

“Môi trường thực sự có ảnh hưởng lớn đến thế sao?” _Zami trong mắt không dấu nổi vẻ nghi ngờ nhìn anh, phớt chốc trông nó thật nham hiểm như một con lóc xoáy sâu vào đôi mắt anh...

Thở dài một hơi, anh cười nhẹ: “Đúng là... không thể dấu em điều gì. Nhưng anh cũng không biết nhiều về chị ấy, chỉ nghe qua là ngày trước bố mẹ Kỳ Minh chưa từng nghĩ sẽ có ngày bố mẹ Maily quay về đón con, họ tính sẽ nuôi Maily cả đời chôn vùi bí mật. Từ đầu nhìn Maily bố Kỳ Minh đã cảm thấy rất thích, rất muốn cô trở thành con nuôi của ông”.

“Ý anh là... bố Kỳ Minh định sẽ không trả con sao, đây cũng là lý do ông tuyệt nhiên phản đối chuyện hai người yêu nhau đúng không?” _Zami nói ra suy nghĩ của mình.

“Đúng vậy!!! Bố Kỳ Minh coi Maily như con ruột mình... chuyện yêu nhau này ông đối với ông chẳng khác nào loạn luân, ngày nào ông còn sống ông nhất quyết phản đối” _Tiron.

“Lúc mới đầu đưa con mình cho bố Kỳ Minh nuôi... Bố mẹ Maily có nói cho ông sẽ quay lại đón con đưa đi không?” _Zami.

“Có nói nhưng lúc đó bố mẹ Maily rất cùng cực, ông không nghĩ rằng trong 13 năm bố mẹ Maily có thể tự đứng lên phát triển một tập đoàn cho đến giờ có thể gọi là tâm cỡ cuộc tế. Đương nhiên cũng không nghĩ bố mẹ Maily có khả năng nhận con về” _Tiron.

“Ra là vậy...” _Zami nhẹ nhàng trả lời, đầu chậm rãi gật.

“Ăn đi, thức ăn nguội hết rồi kia” _Tiron cười phá vỡ bầu không khí không mấy vui vẻ này.

“Được, anh cũng ăn nhiều một chút” _Zami thay đổi sắc mặt nhanh chóng ăn nhưng trong đầu không khỏi suy nghĩ về hai người họ... tình yêu trên đời này... nó khó khăn tới vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Thìa súp thứ hai còn chưa được đưa vào miệng,túi quần cô đã chuyển đến một độ rung mãnh liệt làm mọi hoạt động của cô cũng phải dừng.Hạ chiếc thìa xuống,không quá khó khăn để rút chiếc điện thoại ra,cô nhìn màn hình rồi lại nhìn sang Tiron vẫn tao nhã ăn thức ăn:"Em đi nghe điện thoại một chút".

"Được"_Anh ngẩng đầu lên cười dịu dàng với cô.

Thăng tiến đến nơi khuất người mà cô hay tới để nghe điện thoại,sau khi ngó bên này ngó bên kia chắc chắn không có ai cô mới bắt máy phút chốc khuôn mặt trở nên lạnh lùng hơn càng khó tiếp cận hơn:"Alô,Lil,anh gọi tôi có chuyện gì".

"Cô đừng quên chuyện cô đã hứa với tôi đấy"_Lil.

"Đương nhiên,tôi hứa thì sẽ giữ lời.Tôi đang ăn cơm với Tiron lúc khác chúng ta nói chuyện"_Zami.

"Được,ngày mai nhớ cho tôi địa chỉ nhà cô"_Lil.

"Anh sợ tôi thất hứa sao"_Zami cười nhỏ.

"Đương nhiên rồi,nhớ đó"_Lil.

"Được"_Zami.

"Chúc cô ngon miệng"_Lil.

Zami nhẹ nhàng cúp máy,cô thường không có thói quen là người kết thúc lời đối thoại.Trong lòng không khỏi cười buồn thay cho cái đầu tinh ranh của Lil những lại chẳng kém phần ngốc nghếch.Học nốt ngày mai cô sẽ tạm nghỉ hai tháng,chuyển nhà hai tháng...chỉ cần nghĩ đến cái bản mặt bị lừa một vỏ cay đắng của Lil là cô lại không thể không phục mình thật cao tay,nhanh chóng nghĩ đến.Đây có được gọi là...trong cái rủi cũng có cái may không nhỉ?

Nghĩ đến việc thoát khỏi lời năn nỉ i ới của Lil cô lại thấy tâm tình thoải mái lên hẳn,trở lại bản ăn với khuôn mặt lạnh lùng nhưng phảng phất một chút vui vẻ...

Đương nhiên không thể dấu được cặp mắt tinh như báo của Tiron,cô vừa mới đặt mông xuống chưa được bao lâu anh đã vờn người tới hưng phấn hỏi:"Ai gọi mà em lại vui mừng vậy?".

"Vui mừng sao?"_Zami nhắc lại...Tiron mắt đúng là tinh tường hơn người thường nhưng...về mặt cô không phải vui mừng mà là hưng phấn khi nghĩ đến cái bản mặt cao cao tại thượng của Lil lúc nghệt ra...

"Đừng nói với anh là người gọi là con trai đấy nhé"_Tiron phút chốc đánh mặt lại như ma vương dưới địa ngục

"Không sai...là con trai..."_Ngược lại với vẻ giận giữ của anh cô lại thần nhiên trả lời con ung dung cất miệng bít tết bỏ vào mồm.

"Em..."_Tiron tròn tròn mắt...cô gái này đúng là càng ngày càng to gan...dám thần nhiên trả lời như vậy trước mặt anh...mà trên đời này cũng chỉ có cô là gan to như vậy.

"Em còn chưa nói xong mà...Ken bảo em tới bệnh viện thì mua cam cho anh ấy"_Zami.

"Mua cam?...có gì mà em phải vui mừng như vậy"_Tiron tuy đã an tâm hơn một chút nhưng trong mắt vẫn hiện lên vẻ nghi hoặc không thể che dấu.

"Đương nhiên phải vui rồi...em gây ra tai nạn người ta không những không bắt đền bù thiệt hại ngược lại còn nhờ vả chẳng phải tốt sao"_Zami.

"Cũng đúng...haha"_Tiron thu hồi ánh mắt tức giận cười một tiếng lại nở nụ cười nhẹ với cô,chủ động đưa tay lên nắm lấy tay cô đặt ở giữa bàn:"Anh xin lỗi...là anh trách nhầm em".

"Không sao không sao"_Zami đang ăn cũng hơi sững sờ nhưng rất nhanh trả lời lại.

Giờ khắc này chả hiểu sao cô cảm thấy rất mất tự nhiên,giữa thanh thiên bạch nhật anh lại khur khur nắm chặt tay cô.Mọi người xung quanh không ngừng thì thầm to nhỏ khiến cô có chút không vui liền nhỏ giọng nói với anh:"Mọi người đang nhìn kia,anh mau bỏ tay ra đi".

"Kệ họ,miễn sao anh thích.Ai có thể ngăn được anh chứ"_Tiron cười nhẹ,trong mắt anh lúc nào chẳng thêm quan tâm xung quanh có những ai mà chỉ nhìn cô,chỉ có cô...nguwofi con gái trước mặt...

Đang lúc bế tắc,ngượng ngập không biết phải làm gì để dừng cái nắm tay kì quái này thì...bên dưới túi quần lại chuyển đến một độ rung mãnh liệt...Nếu cô đang ăn uống ngon lành chắc chắn sẽ hận người gọi đến chết...nhưng trong trường hợp này thì khác...Lil à!!!Cậu là ân nhân cứu mạng tôi thực sự phải cảm ơn cậu rất nhiều...

"Anh à...em có điện thoại"_Zami vừa nói vừa lôi chiếc điện thoại ra.

"Lại nữa à"_Tiron tuy nói có vẻ bất mãn nhưng vẫn nghe lời cô thả tay ra,ánh mắt thương tiếc nhìn theo bóng dáng nhỏ lặng lẽ khuất sau bức tường...

Sau khi chắc chắn cô đã đi khỏi,anh lặng lẽ rút điện thoại ra bấm một dãy số.Chưa tới hồi thứ 2 đầu dây đã bắt máy,gọng nói không kìm nén nỗi niềm

vui khi được đối phương gọi điện...

“Tối nay...mình gặp nhau đi,anh có chuyện muốn nói rõ ràng với em”_Tiron hồ hững đáp lại tiếng Alo dịu dàng đầy mê hoặc quyến rũ của đầu dây.

“Nhớ em phải không?”_Đầu dây cười ra tiếng nhỏ.

“Anh muốn nói chuyện,tối nay...quán cà phê Winny,8h...em không bận chứ”_Tiron ngược lại không có vẻ gì là quan tâm đến lời bông đùa của cô,lời nói trầm thấp lạnh lùng vô cùng.

“Được...là hẹn của anh,có bận gì em cũng hủy hết”_Đầu dây trả lời dứt khoát sau đó chỉ vang lại tiếng tút tút dài...Thật chẳng coi ai ra gì mà!!!Đầu dây bĩu môi bất nấn ném chiếc điện thoại đi,hành động thô lỗ của sự tức giận...

...

Zami lại một lần nữa cẩn trọng ngó đông ngó tây,hành động lén lút này thực không khỏi khiến người ta nghi ngờ.Cô nhanh chóng rút điện thoại ra bắt máy,vội vàng nói:“Lil à,thực cảm ơn cậu đã gọi tôi vào lúc này cứu nguy.Cậu là ân nhân của tôi...”.

“Cô đang nói cái gì thế”_Đầu dây không hài lòng với cái nội dung của cô bất mãn lớn tiếng.

Zami phút chốc tròn tròn hai mắt,giọng nói này...có chút quen thuộc...nhưng đầu phải của Lil...Cô đưa điện thoại rời khỏi tai,màn hình hiện lên một dãy số lạ...

“À...xin lỗi!!!Cho hỏi...”_Zami có chút ngượng ngùng nhưng giọng nói lại tỏa ra khí thế cao ngạo,người nghe được đảm bảo không khó nhận ra cô gái này thực trọng sĩ diện...

“Chết thật!!!Đến cả giọng tôi mà cô cũng quên rồi sao”_Đầu dây nghiêm giọng thể hiện sự giận dữ lại hàm chứa ý cười.

“Anh là...Torron”_Zami bật miệng nói ra người đầu tiên mình nghĩ đến,quả thực giọng nói này đúng là có điểm giống với Torron...

“Thì ra cô vẫn chưa quên tôi”_Torron cười lớn.

“Anh gọi tôi có chuyện gì không?”_Zami.

“Đừng bảo cô quên rồi chứ”_Torron.

“Quên?...”_Zami nghĩ một lúc,cái đầu thông minh của cô lại lóe lên một tia sáng bất ngờ:“À...chuyện đó...tôi đã nói với bố mẹ tôi rồi”.

“Họ...có đồng ý không?”_Torron ngập ngừng nói vì kì thực anh không đặt niềm tin vào chuyện nhờ vả này cho lắm.Tùng là con của chủ tịch tập đoàn lớn nhưng lại nổi tiếng chơi bời đào hoa không chịu học hành...còn có thể chấp nhận một nhân viên hư hỏng như vậy sao?

Nhận ra sự lo lắng trong giọng nói Torron cô cười nhẹ trấn an anh:“Đừng lo nghĩ nhiều,bố mẹ tôi đã đồng ý.Hôm nào tôi sẽ sắp xếp cho họ gặp anh nói chuyện”.

“Được...cảm ơn cô,cảm ơn cô nhiều lắm,thực cảm ơn cô...”_Torron trở nên vui mừng bất ngờ,trong giọng nói không dấu nổi niềm phấn khích.

“Không có gì đâu,không cần cảm ơn nhiều như vậy”_Zami khiêm tốn trả lời.

“À...Torron này...”_Đang định cúp máy Zami bất ngờ lên tiếng ngăn chặn hành động của anh.

“Ừ sao?Có chuyện gì không?”_Torron.

“Tôi thực xin lỗi,đã hứa với anh chuyện đó mà lại để anh chủ động gọi điện”_Zami ngượng ngùng xin lỗi.

“Không sao đâu.Người cần cảm ơn là tôi mới đúng”_Torron cười nhẹ.

“Không còn việc gì thì tôi cúp máy đây,chào anh”_Zami.

“Được...chào cô”_Torron.

Vừa nhét chiếc điện thoại vào túi quần,cô không tự chủ được cười nhẹ một cái...Thì ra...cảm giác giúp đỡ một người...là như thế này sao?

Quay trở lại phòng ăn,tâm trạng cô được cải thiện hơn rất nhiều,đúng là giúp đỡ được người khác cô cũng thấy vui theo...

“Điện thoại của ai đấy?”_Tiron không cho cô thở đã nhanh nhẩu hỏi.

Zami bĩu môi nhìn một loạt từ đầu tới chân cái bộ dạng hóng ha hóng hót của anh,bất mãn trả lời:“Bố mẹ em gọi có chút chuyện...”.

Lại phải nói dối,chắc chỉ cần thêm vài cuộc gọi nữa cô sẽ thành kẻ nói dối không chớp mắt...Có người yêu hay ghen tuông thật là khổ sở mà...

“Vậy sao?” _Tiron cười cười như ném được tảng đá nặng trên vai qua một bên.

Ở một góc nào đó, chàng trai sở hữu khuôn mặt anh tuấn hoàn hảo, từng đường nét cương nghị không động đậy thật khó để nhìn ra biểu cảm. Lặng lẽ nhìn một trai một gái tuyệt mỹ vừa ăn vừa trò chuyện thoải mái với nhau, đôi mắt ánh lên một tia phức tạp nhưng cũng nhanh chóng biến mất... quay người sai từng bước vững chãi như chưa từng nhìn thấy điều gì...

“Bây giờ em định đến bệnh viện luôn sao?” _Tiron quay sang hỏi Zami đang đứng cạnh mình.

Cô gật nhẹ đầu định giờ ray ra vẫy taxi nhưng tay mới đưa lên nửa chừng đã bị chặn lại...

“Không cần phiền phức, để anh đưa em đi” _Tiron nhè nhàng nói nhưng trong giọng nói lại ẩn chứa vẻ kiên quyết...

“Có nhất thiết phải làm phiền anh vậy không? Em tự đi cũng được” _Zami.

“Làm tài xế cho người yêu anh vui còn không hết, nói gì đến phiền phức chứ” _Tuy Tiron nói câu bông đùa mang theo sự chiều chuộng nhưng lại kiên định khiến cô không thể không đồng ý...

“Được... vậy em đứng đây chờ anh” _Zami miễn cưỡng đồng ý, quả thực... từ lúc cô làm người yêu anh, anh bắt đầu lộ ra bản tính thích chiếm đoạt tự mình quyết định mọi việc, không phải cô không dám phản đối... chỉ là không muốn chuyện phiền phức xảy ra với mình...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

“Em nói xem... con ông lão đó rốt cuộc đang ở đâu? Để cha già tự kiếm tiền có phải bất hiếu không?” _Tiron vừa nói vừa xoay xoay quả cam trên tay...

“Làm sao em biết được... anh đưa đây. Tập trung lái xe đi” _Zami nhanh tay giật quả cam trên tay Tiron thuận tay bóc vỏ cắn một miếng.

“Nhìn em kìa... con gái con đũa gì mà...” _Tiron bĩu môi nhìn cô rồi lại bật cười...

“Em làm sao chứ? Anh còn không mau lái...” _Zami trợn mắt đang nói dở bất ngờ khựng lại... tay theo bản năng ôm bụng

“Em sao thế?” _Tiron nhíu mày quay sang nhìn cô rồi lại dời mắt xuống cái tay bụng đang được tay cô bao bọc.

“À... không sao... chắc tại vừa nãy ăn nhiều rồi giờ lại thêm cam nên đau bụng” _Zami nhanh chóng trả lời trấn an anh.

“Em đó, chẳng chịu để ý gì cả” _Tiron lườm cô một cái cốc nhẹ lên trán cô trách yêu.

“...” _Zami chẳng nói gì cả, chỉ lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ trong ánh mắt ẩn hiện một tia phức tạp...

Bệnh viện D.A.S

“Thôi anh về đi không cần phiền phức, em có thể tự xách vào được mà” _Zami nhăn mặt muốn với lấy túi cam nhưng chiều cao của cô thực sự là có hạn...

“Anh đã nói với em rồi... điều này là anh nên làm mà có gì phiền phức chứ” _Tiron mặc kệ cô cười cười ngang nhiên đi qua cô tự tin bước vào bệnh viện.

“Còn đứng đó làm gì... đi thôi” _Tiron nhíu mày quay lại nhìn cô còn chưa chịu di chuyển...

“Được...” _Zami hơi ngần người rồi cũng rất nhanh lấy lại tinh thần trả lời, cất từng bước nhẹ nhàng đến cạnh anh cùng vào bệnh viện.

Ánh nắng nhẹ nhàng cùng những cơn gió thoảng qua mang đến cảm giác thoải mái vô cùng tận... Một nam một nữ đi vào bệnh viện không ngừng tranh cãi làm bệnh viện cũng phải ồn ào thêm một chút nhưng... như vậy mới có sức sống chứ! Chỉ có điều mọi người lại càng tá hoảng trước chàng trai đẹp trai năng động tay cầm túi nhiều thật nhiều cam... Ai cũng mang trong đầu một câu hỏi, bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu người quen nằm trong bệnh viện này dường như vậy?

“Em đó, lúc nào cũng như bà già, đi lại lè lè mề mề”.

“Em mà già thì anh nghĩ anh trẻ trung lắm ý”.

“Vậy thì đi nhanh hộ cái... người ta nhìn vào còn tưởng em mắc bệnh già trước tuổi cũng nên”.

“Chẳng phải các cụ vẫn hay nói con gái phải nét na đi lại nhẹ nhàng từ tốn sao?”.

“Em thì nét na lắm ấy”.

“Ít ra nét na hơn anh”.

“...”

969...

“Sắp đến nơi rồi, đưa em túi cam” _Zami dừng chân gần phòng 969 bắt ngờ quay sang chặn tay trước người Tiron đòi đồ.

“Còn mỗi một đoạn là đến, anh đã bỏ công đi cả đoạn đường dài rồi. Em không nên toan tính tranh công của anh đấy chứ” _Tiron nhú mày cúi xuống thấp nhìn cô, dịu dàng cầm bàn tay nhỏ bé của cô lên như nâng niu một vật vô cùng quý giá rồi... không thương tiếc ném về phía cô. “Thu bàn tay hư đốn của em đang cản đường anh lại đi”.

Zami vẫn đứng đó miệng há to, anh thật có khiếu làm người ta cảm hứng!!!

“Chờ em với...” _Sau khi phát hiện Tiron sắp bước vào cửa cô mới giật mình gọi một tiếng rồi đi vào ngay sau anh...

Càng đến gần cửa tiếng nói chuyện vui vẻ trong phòng càng to... nhưng... điều là giọng con gái là sao?

Cẩn trọng ngược mắt lên nhìn tấm biển “969” con số này... không sai mà...

“Zami... vào đi còn đứng đó làm gì” _Tiron bất mãn kêu lên, điểm này khiến cô có phần bất ngờ, tên kia ăn phải cái gì mà ở đâu cũng có thể ngang nhiên như vậy được nhỉ? Đầu tiên là vào bệnh viện cái đó cũng không quá nổi bật nhưng cùng cô vào phòng bệnh thì đã quá lên rồi còn giờ... vào phòng bệnh lớn tiếng gọi cô thì... cô thực sự đã đánh giá thấp sự tự nhiên của anh rồi...

“Được...” _Một bên mày hơi nhếch lên một chút rồi Zami cũng nhanh chóng đi vào bình thường.

Nhưng... cô không ngờ được rằng trong phòng này lại chẳng khác nào một phòng bar thu nhỏ cả... 4 cô gái trẻ trung son phấn lè lết ăn mặc hết sức thiếu vải, cô này kín chỗ này hở chỗ kia... Hôn nữa họ còn tự nhiên san sát tới gần Ken niện không ngừng ní non anh ơi anh à anh ăn cái này cái kia... Tự nhiên cô cảm thấy thật bức mình, đôi mắt lạnh lùng phớt phớt đã không còn tình người... Điều làm cô ngạc nhiên hơn là sự xuất hiện của Tiron khiến 4 cô đôi đôi tượng trên mặt từ đau xót cho Ken bây giờ lại chuyển thành vui mừng nhìn về phía Tiron.

“A! Tiron anh thật đáng ghét, anh có biết anh nợ bọn em bao nhiêu đêm không?”.

“Trước khi sinh nhật anh chẳng phải anh hứa sẽ ở cùng em sao? Hôm đó lại biến mất đi đâu, em đã chuẩn bị mọi thứ mà anh lại không xuất hiện”.

“Tại sao lần trước anh lại thất hẹn, rõ ràng đã hẹn người ta ở khách sạn D.M.D mà lại không đến làm người ta chờ cả đêm?”.

“Còn nữa, anh với em chơi mà anh chẳng bao giờ đẩy mạnh cả, không đẩy mạnh thì sao mà vào lỗ được chứ”.

Một loạt lời ngon lời ngọt vang lên khiến Zami giật cả mình, đầu óc cô không ngừng nghĩ... như muốn nổ tung ra... Ở bệnh viện mà sáo các cô này có thể... còn nữa... sao Tiron lại... Trong trí nhớ của cô anh là loại người thế này sao???

Điều khiến cô thực sự bất ngờ là Tiron không những không phủ nhận ngược lại còn cười thản nhiên trả lời: “Được rồi, được rồi, anh sẽ đền bù cho các em, gấp đôi hay gấp ba đều được”.

“Thế mới phải chứ?”.

“Em thực sự muốn thử xem mùi vị của anh thế nào từ lâu rồi mà không có cơ hội”.

“Anh đã hứa sẽ dạy em cách nào để nhất cho em thực thoải mái nhất mà lại không tới khiến em bức lắm nha”.

“À!mà cô gái kia là ai vậy...?”_Một cô như phát hiện ra điều gì bèn lên tiếng...

Mọi ánh mắt theo cánh tay cô gái chỉ ra cửa,Zami bất động không nhúc nhích trên mặt một biểu cảm cũng không lộ...còn trong đầu cô thì chỉ toàn lửa lửa và lửa...

“À!Zami vào đây đi...”_Tiron cười nhẹ tiến về phía cô đưa tay ra định kéo tay cô nhưng cô lại cự tuyệt,lạnh lùng nói:“Không cần,em có thể tự đi được”.

“Cô ta là ai vậy?”_Cô gái sờ hờ mái tóc dài gọn sóng gọi cảm trong chiếc váy ngắn bó màu đen tên Alyn nhúu mày tự nhiên tiến tới khoác vai Tiron nhìn về phía Zami.

“Cô ấy là...”_Tiron lên tiếng chưa được bao lâu đã bị Zami chặn họng:“Tôi là người đã gây tai nạn cho Ken”.

“Hả...?”.

“Là cô”_Đồng loạt 4 cô gái cùng nhau chỉ tay về phía Zami ánh mắt có chút bất ngờ rất nhanh chuyển sang oán giận...

“Hóa ra tại cô mà anh ấy bị thế này,cô có biết mình đang đụng vào ai không hả?Tôi sẽ làm cô còn gấp hai gấp ba lần cô làm cho anh ấy”_Alyn trừng lớn mắt nhìn Zami như muốn nuốt sống cô,từng bước tiến lại gần gần từng chữ.

Zami ngược lại bỏ ngoài tai những lời nói không đáng quan tâm,cô thân nhiên rút một điều thuốc châm lửa...không khách khí trực tiếp phả vào mặt Alyn một làn khói nhẹ nhàng mờ ảo mờ hoặc...

“Khụ...khụ...”_Alyn một tay đưa lên bịt mũi một tay không ngừng phe phẩy trước mặt.

“Cô làm cái quái gì vậy...”_Sammy nhìn với Zami bằng cặp mắt khó tin,gật đầu tiến lên định tát cho cô một phát nhưng Zami đã nhanh chóng né sang một bên nhanh tay bắt chặt cổ tay Sammy nghiêng rãnh phun ra giọng nói âm lạnh:“Cô có mắt...phải biết tôi vừa làm gì chứ?”.

“Zami à...em...”_Tiron cũng không ngờ tình hình lại căng thẳng như vậy,anh biết mấy cô gái này là đàn em rất quý Ken giờ biết anh gặp tai nạn vì ai chắc chắn sẽ không tha.Anh đã định giới thiệu cô là người yêu anh để mọi người nể trọng mà Zami lại không biết điều tiết lộ sự thật ra...Nhưng anh còn thất kinh hơn khi chạm vào ánh mắt lạnh lùng của Zami hơn nữa cô còn hút thuốc...

Rít thêm một hơi,lực từ tay cô truyền đến cánh tay Sammy càng mạnh hơn như có thể bóp nát bất cứ lúc nào...

“Em làm gì vậy?Dừng tay lại đi...”_Tiron đột nhiên giật đầu tiến đến kéo mạnh tay cô ra đẩy cô vào tường lớn tiếng quát.

Zami lại bình tĩnh vô cùng ánh mắt phẳng lặng như hồ nước không một gợn sóng,cô không nhìn anh mà dời mắt nhìn chàng trai ngồi trên giường:“Em có làm gì sai sao?”.

“Rõ ràng là sai,em còn không chịu nhận”_Tiron.

Zami nghe đến đây chân mày hơi nhướn lên một chút,cười lạnh một cái cô dùng hết sức lực vùng ra khỏi người anh,cô không nói gì chỉ nhìn anh bằng ánh mắt lạnh lùng hết sức điều này càng khiến anh phát hoảng.Thà rằng cô cứ cãi lí với anh,nói gì cũng được chứ đừng im lặng như vậy làm anh không thể nắm rõ tâm tư của cô một chút nào...

“Cô đứng lại cho tôi,tôi đã nói là cho cô đi chưa?”_Một cô gái bắt ngờ lên tiếng,không khó nghe được chủ nhận giọng nói này thực sự giận dữ...

Mới bước tới bước thứ 2 cô đã phải quay mặt lại,trên mặt biểu cảm vẫn không đổi,gọng nói thêm phần lạnh lẽo:“Tôi đi...còn phải xin phép cô ư?”.

Cô gái đó đặc biệt khác lạ so với 3 cô gái còn lại,chi đơn giản là quần áo bình thường nhưng quần áo này...thật giống xã hội đen hay mặc hơn nữa...cũng không kém phần sexy...

“Amy à em...”_Tiron quay đầu lại lên tiếng chưa được mấy chữ,Amy đã giơ tay lên ra hiệu đừng nói nữa...

“Cô là người gây chuyện,gặp cô cũng không dễ bây giờ để cô đi thật không nên...”_Amy cười nhẹ một tiếng,gọng nói đã chẳng ngọt ngào như trước mà giờ chỉ có thể miêu tả bằng một từ “Lạnh”.

“Vậy...cô muốn làm gì tôi?”_Zami bình tĩnh trả lời,đối với cô mà nói...thật hiếm khi có chuyện làm cô phải run sợ...

“Nợ máu trả máu,nợ gì trả đấy...”_Amy phun ra từng lời từng chữ thật ghê rợn.

“Any...”_Tiron nhúu mày lên tiếng về mặt anh rõ mồn một là không hài lòng.

“Anh đừng bênh cô ta nữa,anh nhìn người anh em của mình nằm trên giường bệnh thể này mà có thể tha thứ cho cô ta dễ dàng vậy sao?”_Amy bực bội gắt lên.

“Vậy cô muốn gì ở tôi đây?”_Zami trả lời như không cần nghĩ, trên đời này ngoài anh ra...cô chẳng sợ cái gì cả...chỉ sợ mất anh thôi...ngày đó là ngày cô đã sợ hãi nhất cũng là lần đầu cô biết mình sợ gì...

“Vi cô mà Ken bị gãy chân...” Nói tới đây Amy dừng lại một chút, ánh mắt chậm rãi dời đến chân người con trai đã băng bó toàn là thạch cao, một khe hở cũng thật khó tìm được, trong ánh mắt bất giác hiện lên chút chua xót. Ngay sau đó Amy quay mạnh đầu nhìn về phía Zami, ánh mắt thay đổi 360 độ thành cảm hận tội độ như thể muốn nuốt sống cô, lời nói kinh hoàng thốt ra như chưa từng suy nghĩ: “Đương nhiên... nợ chân phải trả chân”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Nhất thời trong phòng bệnh chìm trong im lặng, không ai ho he nửa lời, mọi ánh mắt đổ dồn lên người Amy, ánh mắt khâm phục từ những người bạn, có một chút ngạc nhiên, Tiron lại như không tin nổi mà tròn tròn mắt. Chỉ riêng Ken... anh vẫn bình tĩnh như thể vừa nghe đến một chuyện hết sức bình thường, ánh mắt anh vẫn dừng lại trên thân hình người con gái cách đó không xa. Đôi mắt lạnh lẽo, khinh đời, không gì có thể làm khó... một chút lung lay một chút sợ hãi đều không có... thật quen thuộc!

“Cô muốn lấy nó... muốn lấy chân nào? Trái hay phải?” Zami ngược lại không những run sợ mà điệu cười càng thêm phần băng lạnh. Hạ tầm mắt xuống thân nhiên dơ hết chân trái rồi chân phải lên rất bình thường.

Amy hơi sững sờ một chút, đây là lần đầu tiên cô đối mặt với người con gái dũng cảm bình tĩnh như vậy. Cô thật không ngờ cô gái này không những không sợ hãi ngược lại còn hỏi cô muốn lấy chân nào... Có làm không vậy? Người người chỉ cần nghe đến ý tứ kinh hoàng trong lời nói của Amy mặt đã cắt không một hột máu nhưng thật không ngờ... cô gái này... quả thực làm người ta vừa sợ vừa phục... Mà cũng không phải một mình Amy mà 3 cô gái trong phòng cũng bị một phen dọa chết khiếp chỉ vì một câu trả lời của Zami...

“Em bị điên à...” Tiron nghe Zami trả lời mặt tràn đầy vẻ lo lắng, anh còn hoảng sợ hơn trước kia, muốn bước đến chạm vào người cô xem rốt cuộc cô có bình thường không nhưng lại bị Amy một bên đưa tay ra chặn lại.

Ken ngồi trên giường khuôn mặt trầm tĩnh không biểu cảm, ánh mắt xa lạ nhìn cô giờ thay đổi hiện lên ý cười, khóe môi mỏng bất giác cong lên kín đáo... thật thú vị!

“Anh Ken bị thương chân nào...” Amy nói đến đây liền dời mắt đến chiếc chân trái băng bó kín toàn thạch cao của anh rồi lại chuyển tầm mắt về phía Zami nói tiếp: “Thì tôi sẽ lấy chân đó của cô...”.

“Amy à đừng có như vậy mà...” Tiron nghe xong đã vô cùng hoảng sợ mà bám lấy cánh tay Amy lay mạnh...

“Chưa bao giờ anh động vào tay em mạnh thế nào... xem ra anh rất quan tâm người kia” Amy quay sang hờ hững nhìn Tiron, ánh mắt nổi lên chút chua xót...

“Anh...” Tiron bị lời nói của Amy làm cho cứng họng bất giác không thốt lên nửa lời chỉ có thể im lặng.

“Tiron... chuyện này có vẻ như không cần anh quan tâm” Zami lạnh lùng nói nhưng ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm về phía Amy không chùn bước, vẻ mặt kiên quyết này cho thấy đối phó với cô... thực sự không dễ dàng nói gì đến chuyện lấy chân của cô...

“Lấy chân của tôi... có phải cô lười quá rồi không?” Zami cười lạnh một cái, thông thả từng bước tiến tới cây Lan Ý, bàn tay đẹp trắng nõn mon mon vuốt ve lá cây ánh mắt thâm trầm khó đoán lòng người... càng làm ai nấy trong phòng kinh hãi hít thở không thông...

“Ý cô muốn nói là gì?” Amy thiếu kiên nhẫn gắt lên, cô muốn nói chuyện rõ ràng rành mạch nhanh chóng nhưng cô gái này lại thích nói ầm ỹ câu thời gian...

“Cô thông minh như vậy... chẳng lẽ không hiểu? Vừa nãy không phải chính miệng cô nói chân Ken bị thương hay sao? Chỉ là thương thôi đúng không? Vậy lấy đi cái chân ngọc ngà này của tôi... có phải cô lợi hơn rất nhiều không?” Zami nhẹ nhàng giải thích trên mặt biểu lộ rất tự nhiên lời nói lại chẳng khác nào đang làm một cuộc giao dịch nho nhỏ...

“Cô... chân của cô? Lấy nó đi... không phải tôi lợi mà cô đã được tha thứ nhiều rồi đấy” Amy không kiêng dè gì mà thẳng thừng nói một câu.

“Tôi mà cần cô phải tha thứ sao?” Zami như thể nghe được một câu chuyện cười mà hỏi ngược lại. Trên đời này không ai có đủ bản lĩnh làm khó cô mà người con gái trước mặt lại không biết mình đang tự tìm đường chết sớm...

“Có gì đáng cười chứ? Đúng là không biết đâu là trời đâu là đất mà” Amy bực bội gắt lên, cô gái này cũng thật to gan, có biết Amy cô là người thế nào không? Là người mà ai nghe đến tên cũng phải khiếp sợ...

“Cô không thấy mình nói ngày càng buồn cười sao? Cô có chứng kiến vụ tai nạn xảy ra thế nào không? Cô có biết Ken bị thương nặng hay nhẹ không? Cô có biết lấy đi cái chân này của tôi... hậu quả sau này cô có gánh nổi không?” Zami thờ ra một luồng khí lạnh khiến mọi người trong phòng nhất thời run bắn bật...

“Cô đang đe dọa tôi sao? Từ trước tới giờ Amy tôi rất ít người có thể chọc vào, cô cũng thật to gan” _Amy cười hờ hững, ánh mắt chuyển từ tức giận sang khinh người.

Zami ngược lại chẳng quan tâm đến lời Amy chỉ phun một câu đầy âm khí: “Tôi rất ghét tốn thời gian cho những việc vô bổ, nói chung là cô... chưa tận mắt nhìn thấy thì đừng có phán như thánh vậy”.

“Cô...” _Amy tức đến tím mặt như một con báo đen lao nhanh về phía Zami nhưng cô chưa kịp làm gì đã bị ngăn cản...

“Dừng lại...” _Một giọng nói nam tính mang theo sự mệt mỏi vang lên nhưng lại có uy quyền không thể xem thường...

Amy dừng hình, con mắt đỏ ngầu vì tức giận thoáng một tia kinh ngạc, mọi người cùng nhau quay lại nhìn chàng trai anh tuấn trên giường, khuôn mặt vẫn lạnh như mặt hồ không một gợn sóng.

“Anh à...” _Amy nhìn Ken như không tin nổi vào tai mình, từ trước đến giờ cô muốn làm gì không ai có thể ngăn cản mà Ken cũng chưa bao giờ ngăn cản cô làm gì dù nó quá đáng đến mức nào. Mà bây giờ... bảo vệ người con gái kia sao? Rõ ràng... khả năng này... không thể xảy ra... trừ khi...

“Em làm loạn đã đủ chưa? Cũng không còn sớm nữa, mau về đi, hôm khác hãy đến thăm, anh mệt rồi” _Ken nhắm hờ hai mắt lại, hai tay bắt chéo đặt sau đầu ngã về phía thành giường, hình ảnh anh tuấn này thực khiến người ta phải đỏ mặt.

“Anh à...” _Amy bất mãn kêu lên một tiếng nữa.

“Các em về đi, hôm khác đến thăm, anh có thể chăm cho Ken” _Tiron bất ngờ lên tiếng cười nhẹ với các cô, giọng nói kiên định khiến không ai dám chống đối.

“Anh nhớ đêm mai nhé! Em chờ anh”.

“Cả cuộc hẹn của em nữa, nhớ đầy mạnh một chút nữa, không là không vào lỗ đâu”.

“Vây chào hai anh, chúng em về”.

Trước khi về các cô còn quyến luyến nhìn Ken lại dời ánh mắt sang Tiron những câu từ ám muội vẫn tuôn ra một cách rất tự nhiên... Zami đứng một bên nghe những từ ngữ này máu điên trong người lại một lần nữa bùng phát.

“Được rồi, các em về đi, anh sẽ có mặt đầy đủ” _Tiron cười lớn hơn, ánh mắt này không phải ánh mắt lạnh lùng càng không phải ánh mắt khi tán các cô gái, nó mang một sự cưng chiều như... như anh em vậy!

Sau khi 4 cô dời đi, phòng bệnh chìm trong yên lặng một cách đáng sợ, chỉ có tiếng thở nhẹ của nhau, một cơn gió lớn bất ngờ thổi đến mái tóc dài suôn mượt của Zami bỗng tung bay, đôi mắt đẹp lạnh lùng mang một vẻ lạ thường khó thấy, hình ảnh người con gái càng thêm mê hoặc lòng người. Nhất thời Tiron bất động nhìn cô, định nói gì đó lại thôi...

Đến khi cô xoay người định bước đi anh mới cô phản ứng chạy đến kéo tay cô lại: “Em đi đâu”.

“Tôi đi đâu... có liên quan đến anh sao?” _Zami không trả lời, đôi mắt lạnh lùng càng thêm lạnh hời ngược lại anh.

“Em... làm sao vậy” _Tiron mù mịt chẳng hiểu cái gì cả hỏi cô, phản ứng này của Zami khiến anh cảm giác như một người xa lạ...

“Nói chung là tôi muốn đi về” _Zami thờ ơ ra một hơi, phũ phàng giật phất bàn tay to lớn của anh ra, định bước đi lại bị một giọng nói nam tính ngăn cản...

“Tôi nói sẽ cho cô đi sao” _Ken trả lời mà hai mắt vẫn nhắm nghiền lười biếng tựa như một ông vua cao cao tại thượng.

“Tôi đi đâu cũng cần anh cho phép sao?” _Zami quay phắt lại ánh mắt khinh khinh nhìn cái điệu bộ của Ken, anh nghĩ anh bị bệnh ở đây thì làm vua chắc!!!

“Phòng bệnh của tôi không phải cái chợ... cô muốn đến thì đến muốn đi thì hơi khó...” _Ken bất ngờ mở mắt, xoay mặt nhìn cô với ánh mắt đầy mờ ám, bàn tay mạnh mẽ nâng lên vẫy vẫy cô sau đó còn bóp bóp không khí... cái động tác gì mà kì quặc vậy... Không phải suy nghĩ của cô là đúng đấy chứ? Hắn ta thực sự dè già tới mức thế này sao... có biết Tiron đang ở đây không...

Zami cũng giật hết cả mình... cả lưng bất ngờ lạnh toát bất động không nhúc nhích, ánh mắt lạnh lùng thoáng qua vẻ hoang mang. Lúc đầu nhìn còn tưởng tử tế... hóa ra hắn ta cũng chẳng khác nào mấy thằng con trai dè già ngoài đường... Kinh khủng! Kinh khủng! Kinh khủng!

“Zami... em làm cái quái gì vậy? Còn không mau mang cam đến cho Ken” _Tiron thấy bộ dạng bất động cùng ngờ nghệch của cô thì vô cùng bất mãn kêu lên.

“Hả? Cam nào...” _Zami giật mình tròn mắt nhìn Tiron rồi lại dời ánh mắt xuống ngực mình... cái gì... cam á??? Trời ơi!!! Chẳng lẽ Tiron đầu óc cũng thật đen tối giống tên kia, còn cả gan dăng hiến bạn gái cho người khác... Cô không có lòng tự trọng sao? Sao có thể đối với cô như vậy...

“Em làm sao đấy? Cam em mua chứ còn cam nào, không phải em bảo Ken gọi điện nói muốn ăn cam sao?” _Tiron nhìn giọng nói cùng hành động của cô

lại càng kinh ngạc hơn,nào như muốn nứt làm đôi...Mọi ngày người yêu anh rất thông minh mà sao hôm nay lại ngu dốt quá mức vậy!

“A!!!Cam...cam...”_Zami đứng một lúc mới có phản ứng cầm túi cam to đựng đặt trên cái ghế cạnh mình mang qua chỗ Ken,trong lòng không ngừng cảm thấy bản thân thật sự là...Đầu óc đen tối...Người ta muốn ăn cam chứ đâu phải như những gì cô nghĩ...Đúng thật là...!!!

“Đừng...”_Khi Ken vừa định cắn miếng cam cô mới thanh tỉnh hẳn lên,bất ngờ lao tới giật trái cam của anh nhưng bàn tay anh nắm rất chắc tạo nên một động tác vô cùng ám muội...

Một trai một gái giằng nhau quả cam,hai đôi bàn tay nắm chắc không để lộ một khe hở,cánh môi xinh đẹp mê hoặc cùng cánh môi mỏng hồ hững gần như chạm vào nhau...

Zami rất nhanh bật dậy thả quả cam ra,chỉnh tề quần áo một chút.May thay cảnh tượng nóng hổi vừa rồi Tiron không được nhìn thấy vì anh đang mê mẩn xem quyền tạp chí toàn người đẹp thân hình nóng bỏng...

“Em làm sao vậy?”_Tiron bị tiếng nói của cô làm giật mình,không hài lòng nhún mày lại...

“À không có gì”_Zami nhanh chóng trả lời,cúi đầu rót cho mình một chén trà,có trời mới biết mặt cô bây giờ bỗng nổi lên một tầng hồng nhạt...

“Anh mau ăn đi,chẳng phải anh rất thích sao?”_Tiron đổi thái độ cười cười với Ken.

“Được”_Ken không khách khí cắn một miếng ngon lành,trong đầu không khỏi nghĩ về hình ảnh mờ ám vừa rồi môi bắt gặp nở một nụ cười kín đáo.Đột nhiên...nụ cười khựng lại rồi từ từ hạ xuống,từ bụng truyền lên cơn đau dữ dội,tay anh theo bản năng ôm bụng.

“Sao thế?Cam không ngon sao?”_Tiron lại một lần nữa khó hiểu nhìn hành động kì quặc của Ken.Zami đưa tách trà lên vừa uống một ngụm quay đầu thấy kịp thấy Ken ôm bụng cùng lời hỏi han của Tiron không từ chủ được phụt một phát...

“Em lại bị làm sao vậy?”_Tiron như bị chọc điên quát lên,hai người này...một nam một nữ...thật kì lạ!Hành động cũng thật kì quặc!

“Em xin lỗi”_Zami ý thức được vội vàng vơ lấy chiếc khăn định lau cho Ken nhưng anh lại giật lấy tự lau cho mình,động tác rõ ràng là đang tức giận mà ánh mắt lại phẳng lặng như mặt hồ không một gợn sóng.

“Anh Ken...anh có sao không?”_Tiron quan tâm hỏi.

Ken không trả lời mà chỉ nhăn mặt lau vết bẩn trên người miệng cũng phun ra lời không biết là khen hay chê:“Lực phun của cô cũng thực là xa”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Zami im bật,cô còn biết nói cái gì nữa cơ chứ,ý tứ rõ ràng là không ổn chút nào...

“Cam...”_Sau khi lau hết vết bẩn trên người,Ken cố ý nói lớn xong ngưng lại.

“Cam làm sao hả anh”_Tiron thân thiết hỏi,về mặt cũng rất quan tâm đến câu trả lời của Ken.

“Cam...”_Ken lại một lần nữa kêu lên,Zami lúc này ý thức được hai mắt tròn tròn như thể nếu anh còn nói tiếp mắt cô quả thực sẽ lòi ra khỏi hốc mắt vội vàng nháy nháy mắt làm vài cái biểu hiện ý môi mấp máy nhẹ không ra tiếng là:“Cam ngon cam ngon”.

Ken thì lại ngờ nghệch trên mặt lộ rõ vẻ không hiểu nhưng trong đầu lại đang thầm cười cái dáng vẻ không ra đâu vào với đâu của cô...

Zami thấy thế thì tức điên lên,chẳng lẽ đầu óc anh ta đúng là chỉ bằng quả nho thôi sao?Có mấy từ đơn giản mà cũng không hiểu,cô lại tiếp tục mấp máy môi tay chỉ hết chỗ này rồi đến chỗ kia:“Anh nói là cam ngon,cam rất ngon,ăn được”.

Ken làm bộ như hiểu ý tứ hai con mắt làm bộ căng tròn làm bả đáp lại cô,bàn tay theo bản năng xua xua:“Không đâu,cam ăn rất chán,ăn vào muốn nôn ra liền”.

Mẹ kiếp!Thằng cha này điên rồi chẳng?Cô vẫn lạnh lùng chỉ có điều ánh mắt đã rùng rục lửa nóng từ khi nào,trong đầu không khỏi gào thét,thực sự nói đúng hơn là khóc không ra nước mắt...

Ai chẳng biết là cam không ngon,chính cô ăn trên xe còn đau bụng nữa kia thế cô mới dành lại không cho anh ăn mà anh đâu có nghe lời vẫn một mực đòi ăn...Chính vì cô sợ Tiron biết nên mới nói chuyện lên la lên lút lút với thằng điên kia bảo nó cầm miếng lại thì nó toẹt ra một câu:“Không ngon.Cam ăn rất chán...”.

Tiron như nhận thấy điều lạ thường liền quay lại nhìn Zami rồi lại nhìn Ken, đôi mắt đen nhũn lại ánh mắt hiện rõ vẻ nghi hoặc: "Hai người làm cái gì vậy?"

"Không có" _Zami bình tĩnh trả lời, bàn tay thon dài toa nhả nâng cốc trà nhấp một ngụm.

"Có làm gì sao?" _Ken còn bình tĩnh hơn cả cô ung dung trả lời, hai tay theo bản năng vắt chéo nhau đặt sau đầu tựa vào thành giường.

Có thánh cũng chưa chắc nhìn ra hai người này vừa làm cái trò quỷ gì...

"Thế cam ngon không Ken?" _Tiron nở nụ cười hỏi anh, nhìn hành động thân mật thế này thì cô cũng có thể đoán được vài phần quan hệ giữa hai người hẳn rất tốt, vậy mà khi cô kể vụ tai nạn Tiron còn làm bộ ghen tuông này nọ, hóa ra đã quen Ken từ trước rồi... Cáo già!

"Cam á, nó rất..." _Ken bất ngờ mở mắt nói lớn nhưng chỉ nói có nửa chừng thôi...

Zami vội vàng giơ thẳng hai cánh tay lên cao bắt chéo nhau trùng lớn mắt miệng mấp máy: "Không được không được nói là cam không ngon, nói là cam ngon, cam ngon".

Ken lần này không giả ngu mà dài dòng anh cũng đưa tay lên miệng che đi cái miệng sắp cử động, miệng mấp máy: "Vậy cô phải làm một điều kiện cho tôi".

Zami có chút phân vân lại nghe thấy tiếng Tiron bắt đầu vang lên: "Sao hôm nay anh lè mề vậy Ken? Hay là cam không ngon, cam thế nào?"

"À, cam rất là không..." _Ken nói đến đây lại tiếp tục dùng phải nói là hôm nay anh đã nhần lại rất nhiều lần rồi, cô gái kia mà không nắm bắt cơ hội thì thực uống phí.

Zami vội vàng gạt mạnh đầu không những gạt một cái mà rất nhiều cái. Hành động này khiến anh không khỏi thấy buồn cười nhưng vẫn cố nén lại.

"Cam thực sự không ngon sao?" _Trong ánh mắt Tiron hiện lên vài phần lo lắng lại chưa để Ken nói tiếp đã quay sang nhìn Zami không hài lòng mà khiển trách cô: "Em chọn cam kiểu gì vậy. Biết vậy đã chẳng nghe lời em, lần đầu nhìn cam anh đã thấy không tốt rồi mà em vẫn khẳng khái nói ngon".

Zami nhất thời im bật, cô còn biết nói gì nữa đây? Cô cảm thấy mình thực chẳng khác nào một kẻ phá hoại một kẻ chỉ gây tai họa cho người khác, lúc trước thì khiến ken vào viện giờ lại khiến anh đau bụng vì cam... Tội này chưa xong đã lại thêm tội nữa... Cô thực không biết cứ đà này 2 tháng tới cô còn gây họa gì cho anh nữa không biết...

"Đừng trách cô ấy, cam quả thực rất ngon" _Ken tự nhiên trả lời, khóe môi cong lên một nụ cười thỏa mãn, khi nhận thấy ánh mắt Tiron vẫn tran chứa sự nghi hoặc anh không khỏi cười khò trong lòng. Bản tính không dễ ngu ngốc tin người của cậu nhóc này anh đã sớm hiểu thấu, liền thân nhiên cắn một miếng cam ăn ngon lành để chứng minh.

"Thật vậy sao?... " _Tiron lúc nào mới tin tưởng mà nở nụ cười, lại rất nhanh quay sang nhìn cô giọng nói hạ xuống mức thấp không thể thấp hơn: "Anh xin lỗi... là em trách nhầm em..."

Zami có chút ngạc nhiên nhưng rồi lại bày ra bộ mặt lạnh lùng vốn có, cơ hội đến đương nhiên phải thông minh mà nắm bắt... không thể nào để tuột mất dễ dàng vậy được. Cô như được đà lại bày ra bộ mặt không quan tâm mà phớt lờ đi, kiểu dáng cao ngạo này thực khiến người ta tức đến nát óc mà.

"Thôi mà anh xin lỗi" _Tiron cố gắng nhấn lại chân thành xin lỗi cô, người con gái này tính tình cao ngạo đâu phải lần đầu anh biết chỉ là anh không biết rằng cô lại nắm bắt cơ hội làm bề mặt anh thế này...

"Thôi được, tôi cũng không phải kẻ nhọ mọn mà tính toán những chuyện nhỏ nhặt như thế này" _Zami cao giọng lên, ngôn từ bày ra thật tùy tiện. Cô đứng là buồn cười, rõ ràng ban nãy còn trả vờ phớt lờ anh mà giờ lại bày ra một câu nói như một người biết khoan dung độ lượng điều này khiến Tiron không khỏi thấy buồn cười.

Ken ngược lại cảm thấy giữa hai người này có chút kì quái, từ đầu cùng nhau bước vào phòng bệnh đã khiến anh đoán già đoán non quan hệ rồi nhưng nếu tự tiện hỏi thì thật không nên... Để Tiron tự mình giới thiệu vẫn hơn nhưng anh lại thật không mong Tiron giới thiệu... anh thực sự điên rồi! Sao có thể nghĩ lung tung như vậy được, điên nhất định hôm tai nạn xảy ra khiến đầu óc anh có vấn đề rồi...

Như nhận thấy điểm nghi hoặc thoáng ẩn thoáng hiện trong đáy mắt Ken, Tiron cũng không khó nhìn ra anh thắc mắc điều gì. Tuy rằng người thường nhìn ra quá thực không dễ dàng nhưng đối với anh lại hoàn toàn khác, anh là ai nào? Vừa là bạn vừa là em, tiếp xúc với anh bao nhiêu năm nói chuyện với anh bao nhiêu lần chẳng nề một chút thắc mắc một chút khác thường lại không nhận ra...

Tiron cười nhẹ mạnh bạo choàng tay ra sau lưng Zami ôm cô vào lòng, hành động vô cùng thân thiết mà lời nói dịu dàng lại càng khẳng định hơn, ánh mắt ngọt ngào lại mang theo vẻ hạnh phúc sự vinh hạnh khó tả khi nhắc đến: "Không dấu gì anh, đây là người yêu em".

Trong đôi mắt đen trầm mặc kia ẩn hiện một tia khác thường lại rất nhanh nở nụ cười hòa ái, giọng nói lộ rõ vẻ vui mừng, ánh mắt sáng bén lại chỉ dừng trên khuôn mặt tinh xảo của cô: "Chúc mừng em, cuối cùng cũng có người cai quản được thẳng nhóc nghịch ngợm này".

Zami bị ánh mắt kia nhìn thấu đến bóng da thịt, cô bất giác cảm thấy ngượng ngùng nhưng lại vì lời nói của Tiron mà làm máu nóng trong người tuôn trào như đê vỡ. Hung hăng đẩy cánh tay rắn chắc kia ra, cô trùng lớn mắt nhìn Tiron: "Ai là người yêu anh chứ, làm người yêu anh thật sự là rất mất mặt".

“Em nói cái quái gì đấy?”_Tiron chẳng hiểu gì nhủ mầy,ánh mắt từ hạnh phúc bất ngờ đổi hướng sang không hài lòng.Cô gái này ban nãy làm mất mặt anh còn chưa đủ sao mà giờ lại nói lung ta lung tung cái gì vậy...

“Còn không phải sao?Trước mặt người yêu mà anh có thể ngang nhiên trò chuyện thân mật cùng bao nhiêu cô gái,mà các cô đó cũng thật trờ trên nói năng chẳng chịu giữ ý tứ gì hết?”_Zami tuân một tràng,điều này quả thực khiến cô rất không hài lòng hơn nữa đây lại là bệnh viện,sao có thể chất chứa mấy người ngực to nhưng não chỉ bằng quả nho như vậy chứ.

“Sao em có thể nói các cô gái đó như vậy,dù em không ưa nhưng đó cũng là đàn em của anh không phải thứ mà em có thể tùy tiện đem ra sỉ nhục?”_Tiron cũng bị lời nói của cô làm nổi cáu.

Cuộc chiến bắt đầu...

“Sỉ nhục sao?Em nói sai ở đâu à?Đúng vậy!Em không thể nào ưa được loại người ngang nhiên nói những ngôn từ kinh tởm đầy giữa thanh thiên bạch nhật thế này nữa.Còn cả anh nữa,cũng chỉ là loại đàn ông không ra gì giống những thằng đàn ông khác.Chỉ cần lên giường là quên đi mọi chuyện,chỉ cần cảm thấy khoái cảm là anh chịu đánh đổi toàn bộ.Anh thực sự không nghĩ đến cảm nhận của em sao?Nếu có người nào nhìn ra được cả hai mặt trái phải của sự thực thì em chắc chắn chẳng còn mặt mũi nào ra đường nữa.Em biết con trai các anh chỉ cần leo lên giường thì dù có cả trăm cô cũng không cự tuyệt cô nào,cũng như câu thịt đến miếng chẳng thằng đàn ông ngu nào mà bỏ qua,hơn nữa còn có tận 4 cô kia mà,về mặt bọn họ hưng phấn thể nhất định là tình nguyện.Em cũng thừa hiểu được biện pháp quyến rũ đàn ông của họ,cô nào kinh nghiệm càng dày phần thắng càng cao,cô nào càng trẻ thân thể càng nóng bỏng càng được anh nâng niu.Nhưng những cô gái đó sẽ chẳng được quý trọng,chẳng có cô gái nào có thể lên giường để giữ trái tim đàn ông cả.Mùi vị cũng phải đổi mới như vậy thì thật đáng hổ thẹn,bán rẻ bản thân chỉ vì đồng tiền.Nhưng người hổ thẹn nhất vẫn là anh,cho em mang danh nghĩ người yêu để mọi người nhìn anh với con mắt khâm phục với con mắt thần tượng.Có mấy ai biết bên trong anh thực sự là thối nát rở rệt?”_Zami xả một tràng,rồi cũng cố nhìn mà ngừng lại nếu không cô sẽ nói đến đêm mất,đưa tay nâng một tách trà nhấp một ngụm,cô hòng cô đã sớm khô khốc đương nhiên phải bỏ sung nước khẩn cấp.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Bệnh viện D.A.S trong buổi chiều tà lại càng thêm đẹp,ánh nắng hung hăng rọi chiếu xuyên qua tấm kính ánh lên các gian phòng bệnh.Mùi thuốc khử trùng trong bệnh viện dường như các bệnh nhân ở đây cũng chẳng còn xa lạ nhưng chỉ cần được ánh nắng bên ngoài chiếu vào hương thơm cây cỏ từ ngoài thổi thoảng qua cũng cho họ cảm giác thoải mái thư thái như ở nhà.Ngược lại các phòng bệnh khác,969...phòng bệnh này lại mang một bầu không khí u ám kinh khủng,người đi ngang qua cũng đã thấy ớn lạnh,im lặng vẫn chỉ là im lặng...

Về mặt trầm mặc của Ken phút chốc thay bằng vẻ mặt kinh ngạc đến cực độ,trong đáy mắt ánh lên ngàn tia phức tạp mọi cảm xúc thay nhau dâng lên nhưng rồi sau đó...một tia sáng lóe lên trong con mắt anh rất nhanh anh khôi phục phong thái ung dung tự tại,khỏe môi mông kiêu hãnh nhếch thêm nửa phần hình thành một nụ cười như có như không.

Tiron nghe cô nói đến đâu mồm há to đến đó có thể nhét nguyên quả trứng gà vào cũng không chật,phải nói là cái cô gái trước mặt này thực sự chẳng giống Zami mà anh quen,trong trí nhớ của anh...người con gái này...có bao giờ nói nhiều thế này đâu...Hơn nữa từ ngữ cũng thật thô tục còn có vài lời ám muội rõ ràng...

“Em...nói...nói...cá...i...cái...gì...t...hế?”_Tiron tròn tròn mắt nhìn cô trân trân,miệng lắp ba lắp bắp không thành lời.Đầu óc anh thực sự rối mù,những lời vừa rồi cô nói anh căn bản nghe không lọt tai,từng ngôn từ bay ra anh không thể tiếp thu hết,nói trắng ra thì anh nghe chẳng hiểu cô đang nói cái quái gì cả.

“Đừng có giả vờ,em biết tất cả rồi”_Zami cũng không ngờ phản ứng của bọn họ lại ngây thơ như con nai tơ thế này,trong mắt cô những kẻ ngu ngốc bày vẻ mặt vô tội chủ yếu chỉ toàn loại người giả tạo.Cô thừa biết con người là loài thông minh nhất trong các sinh vật sống,đến con chó con mèo còn biết nịnh chủ huống chi lại là con người.

Tiron nghe đến đây nhất thời toàn bộ tóc gáy gần như có thể dựng đứng thẳng lên,sống lưng tức khắc lạnh toát,anh vội vàng quay sang Ken thều thào nói:“Cô ấy...thực sự biết hết những chuyện em giấu rồi sao?”.

Zami thông minh hơn người thường đương nhiên mắt cũng tinh hơn tại lại càng tinh hơn,nghe từng chữ rõ rệt trong đầu cô bất ngờ bốc hỏa nói lớn:“Thế hóa ra là anh thừa nhận rồi phải không?Nếu hôm nay không đến đây rồi cuộc anh định đầu tôi đến bao giờ”.Một cảm giác tức giận len lỏi này có chút kì lạ...như là...bị cướp đi một vật vốn là của mình...mà cũng có thể là...cảm giác bị phản bội...

“Anh thực sự không cố ý em à,anh biết việc này đáng xấu hổ không mấy quang minh chính đại nhưng anh không thể từ bỏ nó”_Tiron khó khăn nói,về mặt anh tuân bắt buộc dĩ như có ma lực càng khiến phái nữ mê mẩn không đành lòng trách mắng nhưng...Zami là ai kia chứ?Đương nhiên không thể giống những người con gái dễ dãi khác rồi...

“Không thể từ bỏ nó sao?Anh nói thế mà không biết đường ngược à?Nếu anh đã chọn nó thì bỏ tôi đi,tôi không thể làm bia chổng đạn cho mọi người hiểu lầm bản chất không chân thực của anh được”_Zami giọng nói đầy sự kiên quyết,trong mắt đã tràn đầy lửa giận.Người con trai này thật không biết

xấu hổ là gì mà...sao có thể bắt cô làm người yêu để che đậy cái sự thối nát của anh ta chứ...Hư hỏng!Hư hỏng!Zami cô là ai kia chứ?Đương nhiên không phải người rồi dài cẳng không phải người có thể đùa cợt.Tôi nhất quyết sẽ không tha thứ cho kẻ nào cả gan lấy tôi ra làm trò đùa,rồi anh sẽ biết tay tôi,sẽ có ngày tôi cho anh cùng đám nữ nhân bị ối kia vào cùng một chỗ chôn sống...Loại người anh cùng đám con gái kia,à không đàn bà đám đàn bà kia không xứng sống trên mảnh đất này,kinh tế đất địa hiện nay rất khó khăn,nuôi loại người như mấy người thực sự tôi phải thấy tiếc rất tiếc...

“Em à đó là cả sự nghiệp của cha anh gây dựng lên,anh không thể vì em mà bỏ nó,đừng ép anh”_Tiron chưa bao giờ cảm thấy suy kiệt sức lực như bây giờ,một đấng là gia đình một đấng là người yêu.Cả hai...anh đều không nỡ bỏ...

Nghe đến đây Zami đang uống trà cũng phải phun ra ho sặc sụa,lực bản lúc này còn mạnh hơn bản xưa hơn lúc này không chỉ Ken àm còn cả Tiron cùng ô cửa sổ đằng sau Ken dính đạn.Wao khám phục!khám phục!

“Thì ra...thì ra...nhà anh có truyền thống làm trai bao hả?”_Zami nghe lời Tiron như không thể tiêu hóa được mà thốt lên,cái gì mà sự nghiệp?Cái gì mà không thể bỏ?Bề ngoài nhìn anh ăn mặc chất chơi người đời thế này hóa ra anh có được ngày hôm nay tất cả từ 1 tay phụ nữ ban cho sao?Tôi thật nhìn lầm khi đã nhận lời làm người yêu anh...Đáng chết!Đáng chết!Đáng chếttttt.

Giờ đến phiên Ken phun ra,cuộc nói chuyện của hai người cũng nhwuxng lời nói khiển trách trước của Zami,ghep lại làm một anh cũng hiểu được hai người này đang hiểu nhầm nhau trầm trọng.Nhưng anh vẫn thần nhiên nhâm nhi tách trà xem hai người một nam một nữ đấu võ mồm với nhau,căn bản là người ngoài cuộc không nên giúp đỡ người trong cuộc.Nay lại nghe cô nói thế này anh quả thực không thể nhịn nữa...hơn thế anh lại đang uống trà.Rất đúng lúc...đúng thời điểm!

Tiron đang từ khó xử trở nên tá hoảng rồi giận dữ,sao cô có thể nói nhà anh có cái truyền thống kinh tởm ấy được chứ.Cả nhà anh trong sạch chỉ là bối cảnh của bộ phim xã hội đen có hơi dơ một tí chứ tuyệt nhiên nhà anh không có cái phong cách kiếm tiền như ngôn từ cô phun ra kia.”Em nói linh tinh cái gì vậy?Bé mồm thôi.Cái gì mà nhà anh có truyền thống làm trai bao chứ”.

“Thế rốt cuộc anh có gì khó nói mà không thể nói được,chẳng phải chính miệng anh nói anh đầu tôi cái gì cơ mà,còn bắt tôi bé mồm cái gì chứ?”_Zami lúc này thực không thể giữ nổi bình tĩnh,trơ tráo trắng trợn...Còn tỏ ra mình ngây thơ vô tội cơ đây!!!Có mà vô số tội thì đúng hơn.Lại còn bảo tôi bé mồm lại à?Đúng là lấy giấy bọc lửa,sớm muộn gì cái sự thối nát của anh cũng lộ ra thôi.Đáng xấu hổ!Vô cùng xấu hổ!Cực kì xấu hổ!Vì anh mà xấu cái bản mặt dòng họ hồ...

“Điều anh đầu em là bố anh làm việc không quanh mình chính đại,anh là...con trai của dân xã hội đen,bố anh là dân xã hội đen”_Tiron nói ra những lời này có vẻ hơi khó khăn,cũng có chút hận bố nhưng lại chẳng thể làm gì khác.Đã không ít người nhìn bối cảnh của anh mà xa lánh không chơi với anh,cả những người con gái anh thích cũng vậy!Anh thực sự sợ một ngày cô cũng như bao người con gái khác,ngoảnh mặt làm ngo,coi anh như người xa lạ!

Zami giật cả mình,cái này.....cô thực sự không nghĩ đến...nhất thời kinh ngạc đến nỗi miệng không ngừng lắp ba lắp bắp nhưng vẫn cố gắng bảo vệ suy nghĩ của mình.”Anh nói...cái gì thế?Đừng có lừa tôi”.

“Anh không lừa em,điều anh che giấu cũng chỉ có thể thôi.Anh sợ một ngày em sẽ xa lánh anh”_Nói đến đây Tiron bắt lực thở dài,đáy mắt hiện lên vẻ cô đơn rõ mồn một,cái sự nghiệp lớn lao của cha anh...Thực sự cũng thật tội tệ!

“Vậy anh không phải là trai bao sao,chưa từng qua đêm với người con gái nào sao?”_Zami găm hỏi lại những lời mà mình tiếp thu được của các cô gái ban nãy,y tá rõ ràng như vậy...sao có thể sai được chứ...Cái cô Alyn còn nói cái gì mà đầy mạnh thì nó mới vào được nữa cơ mà...

“Em nói cái gì đấy,đang yên đang lành sao lại có suy nghĩ đó chứ. Vớ vẩn”_Tiron kiên định nói,anh thực sự không hiểu đầu óc cô nghĩ cái quỷ gì mà lệch lạc sang chuyện hoang đường như vậy,ngắm gái xinh ngắm gái mặc bikini thì thường xuyên nhưng nếu chưa đủ 18 tuổi anh cũng sẽ không bạo gan mà làm cái chuyện tà trời như vậy.

“Vậy mấy cô gái kia nói thế là có ý gì,chẳng phải từng lời từng chữ rất rõ ràng sao.Nào là em muốn ném thứ mùi vị của anh,rồi hẹn ở khách sạn D.M.D lại còn rõ ràng cụm từ anh phải đầy mạnh thì nó mới vào được.Từng này thôi cũng đã đủ ám muội rồi,chẳng lẽ tôi nghĩ sai sao?”_Zami cố gắng nhớ lại những từ ngữ kích tình àm cô tiếp thu được không ngần ngại nói ra.

Tiron nhất thời ngây ngốc rồi đột nhiên hiểu ra cười lớn,đáy mắt hiện rõ vẻ nham hiểm nhìn cô trân trân.”Lỗi này không phải của anh,có trách thì trách đầu óc em suy nghĩ quá xa vời”.

“Vậy anh giải thích xem nào”_Cử chỉ cùng lời nói thoải mái này của anh còn đùa cợt thế này khiến tâm cô chùn xuống không ít,chẳng lẽ mình hiểu nhầm thật sao?

“Cũng như em vừa nghe anh nói đấy,anh là con trai ông trùm xã hội đen đương nhiên cũng theo nghề bố không ít,anh chủ yếu sống về đêm,hẹn đi chơi cùng các cô ấy vào ban đêm cũng bình thường,đối với người thường lại như đi chơi giữa ban ngày thôi”_Tiron thần nhiên trả lời,anh không ngờ rằng mấy từ ngữ đầy lại bị cô tiếp thu vào đầu theo ý nghĩa như vậy.Là do đầu óc cô không trong sáng hay do anh không đáng được cô tin tưởng?

“Nói tiếp đi”_Zami nghe xong một bên mày theo thói quen hơi nhướn lên,ánh mắt phẳng lặng bí ẩn thật khó để nhìn thấu tâm tư cô.Điều này lại động vào lòng khiến người người càng bị cuốn hút vào nó mà muốn khám phá nhưng cũng khiến người ta sinh dự cảm bất an.

“Các cô đó là đàn em của anh,chỉ coi như anh em tuyệt không thể nảy sinh tình cảm nam nữ,chuyện giường chiếu em hiểu lắm đương nhiên không thể xảy ra.Xã hội đen trong giới này tiết kiệm lời nói càng nhiều càng tốt,nói càng ả ý càng đánh đố ý chí vững vàng của người ngoài,đây dường như là một thói quen không thể bỏ được,em hiểu lắm cũng không có gì lạ.Nhưng anh lại không nghĩ em hiểu lắm trầm trọng như vậy...”_Tiron thờ dãi một hơi,thực chẳng biết đây là biểu hiện thật hay có ý chọc ghẹo cô nữa.Zami chỉ cảm thấy sao những lời nói đó lại tình cờ đến như vậy.”Thế anh giải thích từng câu tôi hiểu lắm đi,tôi thật không biết loại ngôn từ thế nào lại liên tiếp gây hiểu lầm đến vậy”.

“Được rồi...Câu đầu tiên của Minma nói muốn thử mùi vị của anh không phải theo ý hiểu sai của em mà là cô ấy muốn cùng anh đua xe,cô ấy muốn biết mùi vị của anh khi lái xe thể nào mà ai cũng phải cúi đầu chào thua.Câu tiếp theo hẹn ở khách sạn D.M.D là muốn cùng anh uống rượu đo xem tửu lượng ai cao hơn người đó sẽ thắng nhưng hôm đây anh lại bận không thể đến.Còn cái cụm từ đây mạnh mới vào thì...”_Tiron nói đến đây lại dừng lại không nói nữa,khóe môi cong lên một nụ cười như ma quỷ.

“Thì làm sao?”_Zami không nóng vội mà hỏi,hai vấn đề trước hoàn toàn hợp lý chỉ là ngôn từ quá mức ám muội và vẩn vơ.Rút ra một điều thuốc lá tính châm lữa nhưng lại như nghĩ ra điều gì đó,ánh mắt phẳng lặng bất ngờ dời đến người con trai anh tuần trên giường,mãi mê tranh cãi mà giờ cô mới biết anh đã đi vào giấc ngủ từ lúc nào.Trông dáng vẻ của anh lúc này...thật yên bình...cô không làm ô nhiễm bầu không khí trong lành vào lúc này.Trong bệnh viện...không thể tự tiện hút thuốc hơn nữa đây lại là phòng của Ken,họa cô gây ra đã quá nhiều...cô thật không muốn vì cô mà anh mắc thêm bệnh liên quan đến phổi.

Tiron cũng nhìn ra hành động muốn hút lại thôi của cô,ánh mắt tràn đầy ý cười phút chốc đánh lại.Anh nhìn sang phía Ken đã ngủ say lại quay sang nhìn cô,anh bỏ qua những vấn đề hiểu lầm nghiêm giọng trực tiếp hỏi mỗi nghi vấn quan trọng mà mình suýt lãng quên giọng nói cũng nhỏ đi vì sợ đánh thức Ken.”Em hút thuốc?”.

“Đúng vậy”_Zami thân nhiên trả lời như thể chuyện này đối với cô thừa chẳng to tát gì,ai cũng biết thỉnh thoảng cô cũng làm vài điều,hôm nay cô đặc biệt định liên tiếp làm hai điều nhưng nghĩ lại người con trai còn đang bệnh tật vì cô kia mà ngưng lại.Từ trước đến giờ cô cũng không mấy khi hút thuốc mà có hút cũng lắm một ngày một điều mà hôm nay tâm tình bất ngờ suy thoái làm cô nhưng nhớ cái mùi vị này không thôi!!!

“Từ bao giờ?Trong trí nhớ của anh chưa từng thấy qua dáng vẻ hút thuốc này của em”_Tiron nói mà vẻ mặt thất vọng đi rất nhiều,bàn tay anh không an phận mà đặt lên tay cô kéo về phía mình.Anh biết cô lạnh lùng vô tình,anh biết rượu bia đối với cô không lấy làm lạ nhưng...anh không nghĩ cô lại hút thuốc lá...

Zami mím chặt môi,ánh mắt thất vọng kia khiến cô áy náy vô cùng,làm người yêu anh khiến anh kì vọng nhiều cô biết,tội tệ hơn chính cô lại khiến anh thất vọng.Cô nghĩ một lúc rồi buông lời chắc nịch tiền tay lời bao thuốc mang nhãn hiệu nước ngoài cùng cái bật lửa dài làm bằng vàng kia ném thẳng vào sọt rác không thương tiếc.”Em sẽ không hút nữa”.

“Em nói vậy...là anh tin rồi”_Tiron cười nhẹ,ánh mắt long lanh nhìn cô âu yếm,sự dịu dàng trong mắt anh ngày càng rõ rệt khiến cô cảm thấy bất an,vội vàng lảng tránh sang chuyện khác,cái cảm giác này...cô thực không quen.”Anh còn chưa trả lời xong đâu”.

“À...Alyn nó định rủ anh cùng đi đánh bi a,anh thương nó nhất lúc nào chơi với nó cũng chả vờ đây nhẹ để nó giành phần thắng.Nó lại nghĩ anh không biết chơi mà khuyên anh đây mạnh thì bóng mới vào lỗ được.Anh cũng không ngờ đầu óc em lại nghĩ ra thành cái đó”_Tiron nói đến đây không kìm chế nổi mà bật cười.Anh thật không ngờ đầu óc của cô người yêu này lại phong phú quá mức như thế!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48

Zami nhất thời cảm lạnh không thể mở miệng nói...thực sự thì trí tượng tưởng của cô cũng đâu quá mức phong phú như anh nói đâu...Có trách thì phải trách ngôn từ bọn họ nói quá mức ám muội!!!

“Vừa nãy anh bảo...bố anh là xã hội đen?”_Zami bất ngờ lên tiếng,nụ cười trên môi Tiron cũng theo đó mà khựng lại.Cô không nhìn anh nhưng cô cảm nhận được sự nặng nề từ căn phòng bệnh yên lặng này,một cảm giác hối hận len lỏi trong tâm trí,tính sẽ lên tiếng bảo anh quên chuyện đó đi nhưng lại nghe được tiếng thở dài nhẹ bất lực không xa...

“Phải!Em sẽ không ghét anh chứ”_Tiron nhẹ nhàng trả lời bất ngờ đưa mắt sang nhìn cô,ánh mắt chứa đựng sự buồn tui của năm tháng cô đơn hiu quạnh,phút chốc cảm thấy thật đáng thương,thì ra...ánh mắt lúc anh tức giận cảm giác chết chóc lan tràn trong ánh mắt đó...là vì thói quen của anh ảnh hưởng bởi bố mình...Zami luôn thấy khó hiểu cũng định sẽ hỏi anh vào một ngày không xa,không ngờ hôm nay tình cờ lại có lời giải đáp.Cô chưa từng nghĩ anh lại bận tâm đến như thế...có lẽ quá khứ của cô...anh mãi mãi cũng không thể hiểu được...

“Anh là anh,bố anh là bố anh nó thực chẳng liên quan đến nhau”_Zami cố tỏ ra hững hờ trả lời nhưng trong mắt lại không dấu nổi sự rung động,rung động này nó cũng thật kì lạ.Như kiểu...hồi tưởng lại quá khứ mà mình muốn quên...

“Thật ra...anh cũng cầm đầu của một tổ chức”_Tiron khó khăn nói ra,về mặt điển trai thoáng chút xấu hổ.Anh nói anh không thích bố có bối cảnh xã hội đen nhưng chính anh cũng đã lao vào con đường đây chính anh cảm quyền của một tổ chức lớn.Sự tác động là bố anh,còn quản lí tổ chức ra quyết định lại là anh.Cái này có phải rất mâu thuẫn không?

Đôi mày đen của cô hơi nhướn lên một chút,một cảm giác kì lạ bất ngờ đập vào đầu cô,một vài hình ảnh hiện ra.Một tổ chức xã hội đen,một nữ cao thủ,một loại độc dược nguy hiểm...Tất cả...làm sao có thể quên đây?

Những lời anh nói tuy đơn giản nhưng lại làm đầu óc cô rối loạn,chỉ một câu từ thôi cũng đã gọi lại cho cô cả một quá trình đó...Con ác mộng chẳng thể

quên...

“Em sao vậy Zami?” Tiron thấy cô cứ thờ người ra thì không khỏi lo lắng mà lay lay tay cô, trong trí nhớ của anh cô có bao giờ bị phản tâm như vậy sao?

“À...em không sao” Zami lắc nhẹ đầu, đôi mắt đẹp này quả là có sức mạnh phi phạm, đen mà lại mang một nét đặc trưng mờ ảo của Châu Âu như thể chỉ vô tình chạm vào cũng khiến người nhìn không tự chủ mà chìm vào nó. Cô bất ngờ dời mắt sang Tiron... đương nhiên về đặc biệt phát ra từ đáy mắt cô cũng ảnh hưởng tới anh không ít, một chút chấn động nhẹ...

“Tổ chức của anh... tên là gì?” Zami không tự chủ được bản thân bất ngờ mở miệng hỏi, sau đó chính cô lại tự thấy mình thật khó hiểu... Quan tâm anh hay là... quan tâm tổ chức của anh??? Dù nghĩ thế nhưng trong lòng cô lại vô cùng rạo rực như lửa đốt...

Tiron cũng khá bất ngờ trước câu hỏi khó hiểu của cô, đôi mày đen đột nhiên nhíu lại, cô hỏi thế... là có ý gì? Tên tổ chức... sao cô lại muốn biết? Mang tiếng là người yêu cô mà anh tự thấy mình thật chẳng hiểu gì về cô dù chỉ một chút... cô muốn bí ẩn khó hiểu, cả quá khứ lẫn tương lai anh đều không đoán ra...

“Tên tổ chức của anh là...” Tiron nói đến đây liền khựng lại... Biểu hiện chần chừ này của anh đánh thẳng vào tâm cô khiến cô cảm giác như mình thực sự đã ngồi trong biển lửa, khó chịu mà cũng thật hồi hộp. Zami không biết tại sao cô lại sinh dự cảm này... từ trước đến giờ dù việc lớn việc nhỏ đều không khiến cô bận tâm đến vậy mà bây giờ chỉ ngồi nghe một cái tên thôi mà lại nóng vội... Trực giác không ngừng mách bảo cô điều anh nói là một điều kinh thiên động địa, mà điều này đương nhiên chẳng tốt đẹp gì cả...

“E...-Boy” Tiron có chút chần chừ ngay sau đó cũng đưa ra câu trả lời, có trời mới biết... ánh mắt thúc dục mong chờ kia làm anh toát nhiều mồ hôi đến nhường nào...

Zami nghe xong không lộ ra phản ứng gì bất thường cả nhưng trong con mắt đen sâu không đáy kia lại lộ ra một tia nghi hoặc. Sau khi nghe câu trả lời, áp lực không những không giảm ngược lại còn tăng lên gấp bội. Một tổ chức lớn không bao giờ đặt tên câu thả mà không rõ nguồn gốc như vậy... cô dám chắc rằng 97% lời này của anh hoàn toàn là dối trá, có điều gì mà khó nói? Nếu không vấn đề gì sao phải dấu chứ? Cô thà nghĩ mình đoán sai nghĩ nhiều bởi quá khứ ám ảnh còn hơn nghĩ anh nói dối...

“Sao vậy?” Tiron không khó để nhìn ra sự nghi hoặc trong mắt cô, nổi bất an trong lòng anh không ngừng dâng lên... Có phải là... cô đã nhận ra sự giả dối của anh hay không?

Tương chừng cô sẽ phớt lờ hoàn toàn nhưng ngược lại phản ứng của cô thực khiến anh kinh hãi!!! Zami nhẹ nhàng cười, đưa tay lên rút cho mình một tách trà mới, nhắm nháp một ngụm nhẹ, hai mắt nhắm nghiền như để thưởng thức hương vị thơm mát tự nhiên của lá trà.

“Zung... zung... zung...” Từ đâu truyền đến âm rung mãnh liệt, không phải to mà chẳng qua bầu không khí này quá mức trầm lắng mà nó đột nhiên được nổi bật hẳn lên. Thanh âm quen thuộc này... không khó để nhận ra nguồn gốc là từ điện thoại. Của cô tất nhiên không phải vậy thì chỉ còn là...

Tiron cầm chiếc điện thoại trên tay, sau khi nhìn dòng số sáng lên trên màn hình điện thoại thì ánh mắt của anh đột nhiên biến đổi hoàn toàn... Không chần chừ lâu anh nhìn về phía Zami nhỏ giọng để khỏi đánh thức Ken: “Anh ra ngoài bắt máy một chút”.

Cô không nói gì chỉ gật nhẹ đầu nhìn theo bóng dáng cao lớn đi từng bước nhẹ nhàng ra khỏi phòng bệnh, sắc mặt kia... Cô thực muốn biết người gọi là ai?

3 phút sau khi nghe điện thoại, Tiron quay lại phòng bệnh dặn dò cô vài câu nói có việc cần phải đi. Anh cô đưa lời đề nghị trở về nhà nhưng cô từ chối, cô muốn ở lại bệnh viện cho đến khi bố mẹ Ken tới, anh cũng đành miễn cưỡng nghe theo.

Phòng bệnh lại chìm vào yên lặng... chỉ còn nghe thấy tiếng thở nhẹ duy nhất hai người. Một là cô, hai là Ken - chàng trai có mái tóc bông bênh lẳng từ đang ngủ say kia...

Người con gái ngồi vững chãi trên chiếc ghế, cánh tay dài trắng chốc lên thành ghế, chiếc cằm nhỏ xinh không ngại mà tự lên mu bàn tay nổi lên vài đường gân xanh. Làn gió thu nhẹ nhàng lướt qua mang theo hương vị thơm mát của cây cỏ ngoài trời, mái tóc thẳng mượt kiêu hãnh khẽ lay động, một vài sợi tóc mái dài lòa xòa trước mắt cô nhưng cô lại chẳng thấy phiền phức mà gạt sang một bên căn bản vì cô còn đang chìm đắm trong dòng suy nghĩ nửa thực nửa ảo của mình. Đôi mắt đen sâu không thấy đáy nhìn ra ngoài cửa sổ xa xăm, nặng trĩu những biến đổi phức tạp không khó để nhận ra vấn đề cô suy nghĩ thực không đơn giản. Dáng vẻ cô đơn hiu quạnh này mọi ngày đã đủ làm lay động lòng người nhưng giờ phút này càng hư ảo như được tô thêm nét bí ẩn đẹp không sao tả xiết...

Ánh mắt theo thói quen dời mắt sang chàng trai ngủ trên giường. Vừa nãy là mãi nói chuyện rồi lại mãi suy nghĩ, bây giờ cô mới nhận ra tuy anh ngủ nhưng về lẳng từ vẫn không hao hụt là bao, có khi càng thêm nam tính ấy chứ. Đôi mắt nặng nề bởi dòng suy nghĩ giờ lại nhanh chóng thay đổi hoàn toàn, dường như cô chính thức gạt bỏ tâm tình sang một bên mà chỉ lẳng lẳng nhìn anh ngủ ngon giấc. Cô không phủ nhận nhan sắc trời phú của anh thực sự khiến con gái động lòng, có thể nói rằng 98% con gái trên thế giới đều phải trầm trồ trước vẻ đẹp của anh, khuôn mặt nam tính chừng chạc nhưng vô cùng đơn thuần, một chút toan tính cô cũng không nhìn ra. Bây giờ... có mấy ai được thế này đâu...

Một chiếc lá bay vào từ cửa sổ nhẹ nhàng hạ xuống trên chiếc mũi cao thanh tú kia, đây chẳng phải là kết quả của trận gió vừa rồi sao... Một điểm báo của mùa thu...

Đáng yêu mà cũng thật đáng ghét!!!

Hình ảnh anh bây giờ vừa ngộ nghĩnh vừa đáng yêu nhưng cô lại không hài lòng với chiếc lá vô duyên kia cho lắm,nó làm cản trở tầm mắt của cô không ít,điểm đáng ghét này...cũng thật buồn cười!

Nâng bàn tay lên,chạm rài tiến tới khuôn mặt anh tuần càng thêm quyến rũ khi ngủ kia...Một chút nữa thôi...sẽ chạm tới chiếc lá một chút nữa thôi bộ mặt điển trai kia sẽ lại nở rộ...Nhưng...

“Cô đang làm cái gì vậy” Đột nhiên một tia sét đánh qua đầu cô,phản ứng đầu tiên là giật mình rồi thấp thoáng chút kinh hãi.Cô chỉ định đưa tay lên vớt chiếc lá kia ra thôi ai ngờ anh lại nhanh chóng mở mắt nắm chặt cổ tay cô.Zami làm việc thường rất nhẹ nhàng trời không biết quý không hay,mà chàng trai này...thật là nhạy bén!!

“Tôi chỉ định nhặt chiếc lá này ra thôi”_Zami cố giữ bình tĩnh trả lời,thủ thực hành động nhanh như tia chớp kia của anh thực khiến cô giật mình như vừa bị người khác phát hiện ra một việc làm tội lỗi của mình.Tim đập liên hồi tựa như có thể bay ra khỏi lồng ngực...từ trước tới giờ cô luôn được ca ngợi với khí chất lạnh lùng,bình tĩnh thông minh sắc xảo nhạy bén mọi thứ đều hơn người thường nhưng hôm nay một chút cảm xúc cũng không dấu nổi...Chàng trai này...khắc tính của đời cô chăng?

Ken hơi nhướn mày,đưa tay lên phẩy nhẹ một cái,chiếc lá bay nhẹ xuống đất.Nâng tầm mắt lên nhìn cô,khóe môi mỏng nở nụ cười nhàn nhạt khi phát hiện ẩn sâu trong đôi mắt lạnh lùng kia thoáng qua một chút kinh hãi.Bàn tay kia vẫn không lung lay cũng chẳng có điểm gì cho là nó sẽ thả lỏng cổ tay cô,ngược lại còn siết chặt hơn...

“Anh làm gì vậy?Mau thả tay tôi ra”_Zami vẫn giữ bình tĩnh,để lay động được tâm trí cô,thực sự không phải điểm dễ dàng...

“Sửa lại cách ăn nói của cô đi,thật chẳng có phép tắc gì cả”_Ken nhàn nhạt trả lời rồi đột nhiên buông tay cô ra dựa đầu vào thành giường

“Sao tôi phải sửa chứ,người nên sửa phải là anh mới đúng”_Zami.

Thở ra một hơi,Ken lẳng lặng ngồi không nhúc nhích,đôi mắt lười biếng nhắm nghiền.Đáng vẻ mộng ảo này...lại càng làm con gái đỏ mặt hơn...Zami phải chăng đã đánh giá thấp anh rồi?

“Anh dậy từ khi nào mà vậy?”_Zami dè dặt hỏi căn bản vì trên đời này đâu đâu ra người ngủ say như chết lại có thể tỉnh táo bắt nhanh cổ tay cô như vậy.Cô sợ rằng...đáng vẻ thờ thần nhìn anh khi ngủ của cô bị lộ hết vào con mắt kia...

“Lâu rồi?”_Ken hồ hững trả lời,ngắn gọn nhưng sức mạnh lại thực mãnh liệt.

Zami nghe xong như bị tảng đá nặng cả nghìn tấn đè bẹp,nào như bị bỏ rơi.Nếu vậy thì...

“Sao vậy?”_Ken không khó nhận ra điểm lo lắng trong con mắt cô mà cười nhẹ một tiếng

Cô hít vào một hơi nhẹ thật nhẹ để anh không nhận ra cô đang mất bình tĩnh,dời ánh mắt ra ngoài cửa sổ vì cô sợ mình mà nhìn lâu thêm một chút nữa cũng sẽ bị vẻ đẹp của anh cuốn vào mà không tìm thấy lối ra.Điều này thực sự rất đáng sợ!

“Không có gì”_Zami.

“Đầu óc của cô...cũng thật là phong phú đa dạng,suy nghĩ cũng hợp tình hợp lý,trách cô đúng là rất oan uổng”_Ken không nhanh không chậm nhắc lại chuyện cũ,rõ ràng có ý đùa cợt người mà...

“Anh không cần phải giễu cợt tôi”_Zami như bị chọc thẹn quá hóa giận mà hừ nhẹ một tiếng

“Nhưng...”_Ken đột nhiên mở mắt xoay người vươn tới chỗ cô,khuôn mặt anh tuần lảng từ lại cách khuôn mặt kiêu ngạo của cô có vài xăng-ti-met,vô cùng ám muội mà cũng thật cuốn hút.Zami như bị một dòng điện lướt qua,nhất thời không kịp phản ứng được gì,hơi thở nam tính kia ngày một gần hơn.Đầu óc cô dường như đã bị trúng độc được chỉ muốn nổ tung,mê mẩn nhìn anh không thể xoay chuyển.Chỉ còn một chút nữa thôi,cánh môi mỏng nam tính kia sẽ chạm vào cánh môi hồng hồng của cô.Làm sao đây...ám muội...cực kì ám muội...Mà cô cũng không hiểu sao...bản thân mình lại mong chờ nó xảy ra đến vậy!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

“Lời cô nói quả thực rất chuyên nghiệp như thế...mình đã thực hành qua vậy”_Ken không nhanh không chậm phun ra từng chữ một rồi tự giác thu đầu về,cái khoảnh khắc tưởng chừng môi cô sẽ dính lấy cái môi kia đột nhiên vỡ vụn.Cô không nghĩ đến anh lại lui đầu về như vậy...như thể mình vừa bị lừa một vỏ nhục nhả.

“Hả?...”_Zami kinh ngạc mà thốt ra một tiếng,anh ta vừa mới nói...cô...thực hành qua...Thực hành cái gì cơ chứ?Có phải là...Không muốn nghĩ nữa

không nghĩa nữa...

“Nhìn mặt cô kia, thất vọng vì không được chạm môi tôi đến thế sao?” _Ken cười chế giễu, con gái điên cuồng trước vẻ đẹp của anh có rất nhiều, để chạm được vào môi anh cũng không hiếm. Zami này nhìn ngoài lạnh lùng cao ngạo không ngờ... cũng chẳng có gì nổi bật trong phái nữ cả. Một nụ cười chua xót... một chút thất vọng... biểu hiện này?... Khó hiểu.

Cô không mang đến lời trêu chọc của anh mà chỉ dăm dăm hỏi vấn đề mình hoàn toàn mù mịt: “Anh nói tôi thực hành... cái gì cơ?”.

“Là cô ngu hay giả ngu vậy? Hồi nãy trong sáng thì nghĩ đen tối bây giờ đen tối lại nghĩ trong sáng đương nhiên thực hành vấn đề cô đã tốn không ít nước bọt giảng giải rồi” _Ken không nghĩ cô lại chậm hiểu như vậy mà mắt húng nói.

“Anh nói lung tung cái gì vậy... Tôi hoàn toàn trong sạch, tôi không như anh nghĩ” _Zami như thể bị hiểu nhầm mà lại hiểu nhầm cái chuyện ghê tởm như thể thì không khỏi nổi giận.

“Không phải thì không phải, cần gì phải nổi nóng chứ. Xem ra đã nổi nóng thành thế này... thì thực sự là có phải rồi” _Ken giọng nói đầy ám muội cùng mỉa mai.

“Anh... được lắm!!! Đôi co với người bệnh cũng chẳng khác nào nói chuyện với bình hoa” _Zami bản chất bình tĩnh trong mọi tình huống nay có chút hấp tấp nhưng cũng không thể hoàn toàn mất đi tự chủ được, biểu hiện thay đổi nhanh như lật sách, cô thần nhiên uống trà như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Về mặt càng thêm đặc ý khi thấy mặt ai kia đang dần biến sắc...

“Cô nói ai là bình hoa hả?” _Ken nghiêng răng ken két, mũi không hài lòng hơi hơi nhếch lên, về mặt này... thật khó mà tiêu hóa nổi...

“À... phải rồi! Nếu so sánh anh với bình hoa thì quả là có chút thiệt thòi” _Zami làm bộ nghĩ sai, đôi mắt đảo qua đảo lại.

“Cũng may cô còn biết cách ăn nói” _Ken thu hồi về mặt khó ưa lại nhà ra từng chữ.

“Anh cũng cùng suy nghĩ với tôi đúng không? Cùng nghĩ... bình hoa thật thiệt thòi khi phải so sánh với anh đúng không” _Zami nói lớn hơn như kiểu tìm được đồng minh, trong lòng thì cười lớn tới mức sắp rách miệng...

“Cô...” _Ken á khẩu, một chuỗi biểu hiện trên mặt anh lộ ra không chút che giấu. Từ bặm môi đến nghiêng răng rồi phồng mồm tròn mắt...

“Tôi làm sao nào?” _Zami nhon nhon lắc lắc cái đầu về mặt đặc ý nhìn anh chăm chăm càng khiến máu điên trong người anh sôi sùng sục.

Ken hếch mũi bỏ ngoài tai làm lơ cô, vợ lấy quyền tạp chí chăm chú đọc, đối với anh im lặng là đỉnh cao của khinh bỉ, với loại người này thì người nào nói càng ít người đó thắng.

Cô thấy biểu hiện của anh rất bình thân thì không khỏi thấy nhục nhã, anh là ai mà dám làm lơ tôi? Anh có biết là ngoài kia có bao nhiêu thằng mong muốn được tôi để ý dù chỉ một giây thôi không? Đúng là loại có phúc mà không biết hưởng... Xí...

Ken ngoài nhìn tuy một vẻ đọc tạp chí nhưng trong đầu anh lại chỉ suy nghĩ về cô, cứ một chút lại vuron cổ lên xem cô làm gì, đầu óc một chữ cũng không chứa. Chỉ cần nhìn cái vẻ mặt đen ngòm của cô là anh lại thầm cười trong bụng, cuối cùng cũng đã lộ điểm yếu, chỉ cần nhắm trúng vào là phần thắng sẽ nhanh chóng về tay anh. Có điều... tính cách của người con gái kia... cũng thật giống cô ấy... Nụ cười trên môi bất ngờ khựng lại... Minh vừa nghĩ cái quái gì thế? Anh dấm bóp một cái vào đầu, lắc qua lắc lại cho thức tỉnh khỏi dòng suy nghĩ anh coi là hoang đường...

“Gọi cho anh rút cuộc là có chuyện gì” _Tiron mở cửa vừa thấy gương mặt quen thuộc bên trong thì lên tiếng, chân không quên bước theo nhịp đều đều.

“Chẳng phải là anh có chuyện muốn nói với em sao, lát nữa em bận, không có thời gian tiếp anh” _Nayki quyen rũ với bộ váy ngủ hai dây màu đen mỏng lộ hai mảnh trên dưới đen đậm bên trong gọi vô cùng mà gần tới mức che hết mông, điều thuốc đen dài kẹp giữa hai ngón tay trắng không tì vết, từ từ đưa lên miệng, hút một hơi rồi nhả ra một ngum khói rất nhanh đã phủ kín gương mặt kiểu điểm của cô càng thêm hư ảo mê người.

Nhất thời Tiron dường như ngừng thờ, đây không phải lần đầu anh nhìn cô như thế này nhưng... anh vẫn không thể kiềm chế mà rung động...

“Sao thế?” _Nayki nhìn dáng vẻ thần thờ của anh thì nhếch mép hỏi, nở nụ cười mỉa như có như không.

Tiron không nói lời nào mà chỉ điềm đạm ngồi xuống sofa đối diện cô, nhìn thẳng vào mắt Nayki không chút e dè đi thẳng vào vấn đề chính: “Chúng ta cần nói chuyện rõ ràng”.

Nayki cũng đã dự đoán được anh sẽ khẩn trương như vậy, một bên mày hơi nhướn lên, đưa điều thuốc xuống gần gạt tàn ần ần đầu thuốc cho tàn thuốc rơi xuống: “Được thôi, anh cứ việc nói”.

“Anh đã làm theo những gì em yêu cầu rồi, chúng ta coi như đã xong” _Ken lãnh đạm nói.

Nayki như thể nghe được chuyện cười mà cười thành tiếng, cô bất ngờ đứng lên tiến tới chỗ anh, ngồi lên đùi anh choàng cánh tay ra sau cổ anh đóng đưa vô cùng lãng lợ: “Anh có cần thiết phải tuyệt tình thế không?”.

Tiron không giận mà cười nhẹ cũng không vội vàng đẩy cô ra, bàn tay đưa lên bóp chặt cằm cô kiên định nói: "Vô cùng cần thiết". Nói xong anh hung hăng đẩy cô qua một bên, cả thân hình anh tuấn dựa vào thành ghế sofa như một vị vua cao cao tại thượng.

"Em cũng không nghĩ đường đường là một người cầm đầu tổ chức E-Gikay lại chẳng hề có một chút hứng thú với phụ nữ như vậy" _ Nayki cũng đã đoán trước được phản ứng của anh sẽ thế này mà không có gì quá ngạc nhiên cả, chỉ ngồi dậy chỉnh sửa trang phục gọn gàng một chút, lại nâng ly rượu Dalmore 18 năm tuổi lên ngang môi, miệng ly còn chưa tới chạm tới từ môi Nayki đã truyền đến một độ âm nhẹ...

"Em ngày nào cũng vậy! Đừng uống nữa" _ Tiron đưa tay lên ngăn giữa môi và miệng ly, ngày nào người con gái này cũng cô đơn với chai rượu cùng khói thuốc. Cô mới 16 tuổi, như vậy chẳng phải rất hại sức khỏe sao?

Nayki ngược lại không giận mà cười nhẹ, đặt ly rượu xuống, ánh mắt trong veo mắt hồ dơi xuống bàn tay còn chặn trước môi mình, không gạt ra chỉ nói một câu hờ hững: "Đây... em có được gọi là anh đang quan tâm em không?"

Tiron có chút chần chừ rồi rất nhanh bình tĩnh thu tay về, ngã người về thành ghế nhẹ giọng nói: "Tùy em thôi..."

"Anh thật sự quan tâm em sao?" _ Nayki không đoán trước được anh sẽ nói vậy mà đôi mắt lạnh lùng đáng yêu đột nhiên sáng trưng như gặp vang, nhanh chóng tiến tới bên anh áp khuôn mặt mình gần sát anh, mùi nước hoa dịu nhẹ cùng giọng nói ngọt ngào này chẳng thua kém được mà lời cuốn anh...

Từ từ mở mắt, cô gái trước mặt mê hoặc nhìn anh chăm chú, mùi nước hoa nhẹ nhàng Bonbon eau de parfum quyến rũ mà gọi cảm đã sớm tan ra bao vây quanh người anh không còn đường lui. Bờ môi gọi cảm hồng nhạt chum chím áp sát gò má anh tuấn lạnh lùng, anh không phủ nhận vẻ đẹp của cô nhưng bây giờ... cô còn đẹp hơn những gì anh tưởng... làm đàn ông muốn kiểm chế... cũng thật là khó...

"Quan tâm như quan tâm một cô em gái" _ Tiron không nề hà gì với cách tiếp cận của cô ngược lại còn chủ động áp sát mặt cô biến bị động thành chủ động nhà ra từng chữ phũ phàng...

Hơi thở nam tính đàn ông quyến rũ bao phủ nữ và đương nhiên Nayki không ngoại lệ còn cả hành động này của anh thật khiến người ta muốn cắn một phát. Nhưng... câu từ của anh khiến Nayki mất hết cả hứng...

Đẩy mạnh anh ra, cô hung hăng trở về chỗ ngồi đối diện anh, bắt đầu phải lên đùi trái rít một hơi thuốc cuối rồi ném vào gạt tàn, nhả ra một luồng khí áo diệu khiến người ta cảm giác như đang đi trong mộng ảo nơi thiên đường: "Chúng ta vẫn chưa xong đâu, cả đời này... anh đừng hòng thoát khỏi em".

"Em nói vậy là có ý gì? Anh đã làm theo những gì em bảo" _ Tiron nhún mày bất mãn nói, chẳng lẽ cô muốn lật lọng với anh.

"Đây mới chỉ là bước đầu thôi... kế hoạch của em còn dang dở sao có thể cho anh nói xong là xong được" _ Nayki cười lạnh một cái, cô đã mất công lật tung nửa quả địa cầu lên mà vẫn không tìm thấy tung tích bây giờ mới đã tới miệng chẳng lẽ thả đi dễ dàng? Mới thù 3 năm trước... có chết cũng phải trả...

"Nếu anh không đồng ý thì em có thể làm gì được anh đây?" _ Tiron nhếch môi nói với chất giọng thách thức, anh không tin là một cô gái chỉ với một lí do mà có thể trối buộc được anh dễ dàng như vậy.

"Anh quên rồi sao? Đương nhiên là... em trên danh nghĩa là người yêu anh với bố mẹ anh rồi" _ Nayki nâng ly lên ngang môi nhấp một ngụm nhẹ.

"Củ rich! Em cứ việc nói, đầu óc em cũng chỉ có nghĩ đến thế thôi sao? Anh quả thực đánh giá cao em quá rồi, bây giờ người yêu anh cũng đã có cần gì phải nhờ cậy đến em" _ Tiron cười mỉa một cái xem thường cách lật mềm buộc chặt của cô, rồi nhanh chóng nói tiếp: "Anh còn có việc, hôm nay coi như xong đường ai nấy đi". Đứng bật dậy mà không hẹn trước, quay lưng tính bước đi nhưng...

"Anh nghĩ mẹ anh sẽ chấp nhận cô ta làm người yêu anh ư?" _ Nayki không nhanh không chậm hỏi, còn nhàn nhã nâng ly rượu nhấp thêm ngụm nữa, cũng chẳng có phản ứng lo lắng trước bước chân vội vàng của anh. Vì cô biết... chỉ cần nói ra lý do này... chỉ cần nói ra câu này... bí mật mà ít người biết được... anh sẽ ngoan ngoãn ở cạnh cô...

"Vậy em nghĩ... mẹ anh có thể chấp nhận em àm không chấp nhận nỗi Zami sao? Em so với cô ấy chẳng bằng 1/10" _ Tiron quay lại nhếch môi khinh bỉ nói.

"Em cho anh rút lại câu nói này" _ Nayki nghe xong bàn tay ngọc ngà đã sớm nắm thành nắm đấm, móng tay hung hăng đâm vào lòng bàn tay truyền đến cơn đau nhức nhưng... đau nhất vẫn là... bị người mình yêu xúc phạm... Không chỉ có vậy... đau nhất hẳn là quá khứ... anh vì cô ta mà bỏ em... cũng là câu nói này... em so với cô ta cũng chẳng bằng 1/10...

Tiron có chút ngỡ ngàng, anh chỉ là quá tức mà lỡ lời vậy thôi cũng không nghĩ cô lại quá khích đến vậy.

"Anh xin lỗi" _ Tiron không hiểu sao mỗi lần thấy cô đưa đón thế này anh lại vô cùng xót xa không kim lòng được mà tới bên cô vỗ về cô. Cô là một con người bí ẩn, mọi chuyện trong quá khứ của cô anh đều không rõ, cũng không biết cô đã chịu bao nhiêu thương tổn. Chỉ có anh duy nhất anh biết được đằng sau lớp mặt nạ đáng yêu trong sáng vô tư này là một cô gái trưởng thành hơn bao giờ hết xinh đẹp và gọi cảm nhưng... ngày đêm chỉ cô đơn với chai rượu và khói thuốc...

"Mẹ anh sẽ không chấp nhận con gái của kẻ đã trốn nợ tặn đâu" _ Nayki bình tĩnh lại, gạt tay anh ra hờ hững nói. Đối với cô hành động này là thương hại, cô càng hận hơn là người thương hại cô lại là anh...

"Em nói gì? Anh không hiểu" _ Tiron nghe đến đây thì sững lại, anh hoàn toàn không hiểu ý tứ cô muốn nói đến là gì.

Nayki không vội vàng chỉ lẳng lặng nhấp một ngụm rượu, đôi mắt long lanh chợt tối lại nhìn về phía bầu trời xa xăm như hồi tưởng lại quá khứ...

Giọng nói nhẹ nhàng thanh thoát của một thiếu nữ kể lại chuyện xưa: “Bố mẹ ruột của Zami ngày xưa do không suy nghĩ cẩn trọng lại tham lam nên đã mượn tiền bố mẹ anh để đầu tư dự án nhưng không thành công đâm ra phá sản, khả năng trả lại tiền càng khó hơn nên họ đã trốn nợ. Cuối cùng vì lo cho sự an nguy của Zami bố mẹ cô ấy đã gửi tại nhà trẻ mồ côi rồi cao chạy xa bay như anh thấy đây, Zami được chủ tịch tập đoàn JK nhận nuôi và có được cuộc sống sung túc đầy đủ như bây giờ”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

“Có chuyện này sao?” Tiron không tiếp thu nổi những gì mình vừa nghe quá khích mà bật dậy, anh chưa từng nghĩ Zami vì gia đình anh mà phải lìa xa bố mẹ, càng không nghĩ quá khứ của cô lại liên quan đến anh nhiều như vậy.

Nếu cô ấy biết thì phải làm sao đây? Hôm qua nghe được tin anh là dân xã hội đen phản ứng của cô có chút lạ thường... phải chăng... cô đã biết chuyện năm xưa? Anh không thể chậm chạp mà gấp gáp hỏi: “Tại sao em biết chuyện này? Mà Zami có biết không?”.

“Tại sao em biết không quan trọng còn về Zami... em nghĩ cô ấy biết rồi” _ Nayki không nhanh không chậm trả lời, cô cũng đoán trước được phản ứng anh sẽ thế này nhưng không nghĩ anh lại quan tâm đến Zami tới mức đấy. Tim lại chợt nhói đau...

“Biết rồi sao...” _ Tiron bàng hoàng hơn lúc trước, giờ anh phải đối mặt với Zami thế nào đây? Hai người chỉ mới làm người yêu 3 ngày thôi mà... Còn chưa bắt đầu thì phải kết thúc kiểu gì đây...

“Em nghĩ... anh nên về hỏi mẹ anh mọi chuyện thì tốt hơn. Em cũng chỉ biết có từng đấy thôi” _ Nayki nhẹ giọng khuyên bảo, còn ai biết chuyện này kĩ càng ngoài bố mẹ Zami và bố mẹ anh chứ.

Tiron như nhận ra còn tia hy vọng cuối cùng, con mắt anh chợt lóe sáng lên tức tốc bật dậy chạy ra khỏi cửa, chưa chạy được bao lâu đã bị gọi lại.

“Anh còn chưa trả lời mà, có định giúp em tiếp không?” _ Nayki chậm rãi hỏi, giọng có phần cao lên.

Quả nhiên tác dụng Tiron khựng lại một chút xoay người lại đối mặt với Nayki, nhất thời... 4 con mắt nhìn nhau đăm đăm... không ai chịu nhường ai không ai e dè ai... “Chuyện đó... anh sẽ trả lời em sau” _ Tiron mạnh miệng nói, anh không thể hứa bừa được, anh sẽ trực tiếp đi hỏi mẹ mình cho chắc ăn... nhờ đâu đây chỉ là cái bẫy Nayki đặt ra để lừa anh thôi thì sao? Nayki chỉ mới biết Zami còn chưa tới 1 tuần mà còn biết nhiều việc hơn cả anh... vô lí. Nhưng... nếu Nayki lừa anh sao phải khuyên anh đi nói chuyện với mẹ mình, mẹ anh tuyệt đối không bao giờ lừa anh mà Nayki cũng không có khả năng mua chuộc mẹ. Rồi cuộc mọi chuyện là như thế nào đây? Đầu óc anh bây giờ cực kì rối loạn, chỉ biết tập trung lái xe đến biệt thự bố mẹ mình ở càng sớm càng tốt...

“A lô”.

“Cái gì cơ?”.

“Vô dụng”.

“Đến giờ này mà vẫn chưa giải quyết xong sao?”.

“Thật vô dụng”.

“Được rồi, tôi sẽ sang trong đêm nay”.

“Có chuyện gì vậy mình, có gì từ từ nói đừng nổi nóng” _ Lê Hi đi đến gần chồng mình ôm lấy vai ôm nhẹ giọng.

“Cái công ty bên Mi ấy thật không biết điều, cứ bám theo mình như đĩa đói ấy, đêm nay có lẽ tôi phải bay sang gấp một chuyến” _ Lâm Nhất tuy rằng rất tức giận nhưng cứ mỗi khi nhìn thấy bà vợ bé nhỏ của mình là tâm trạng lại tốt lên bao nhiêu.

“Đề em sang cùng mình, cũng đã lâu rồi em chưa sang Mi chơi” _ Lê Hi cười nhẹ về mặt vui mừng thấy rõ.

Lâm Nhất phì cười đưa tay lên ngắt nhẹ mũi Lê Hi quát yêu: “Em đó! Con còn đang nằm viện mà chỉ nghĩ đến chơi thôi”.

“Ôi chết rồi!!! Em quên mất thằng Khánh nhà mình còn nằm viện” _ Lê Hi bỗng hốt hoảng.

“Vậy thì em ở bệnh viện chăm con,cần thiết thì thuê mấy cô y tá.Một mình em chăm nó còn chưa đủ sao mà cần đến anh”_Lâm Nhất dường như không nhận ra mùi nguy hiểm mà nhẹ giọng yêu chiều.

“Không được đâu anh à,đêm nay em còn có việc bận chuẩn bị cho dự án mới,nói đi Mì chơi chỉ trên anh thôi”_Lệ Hi đi đi lại lại ôm đầu suy nghĩ,cả hai ông bà đều bận đương nhiên bỏ công việc thiết thời này lại rất lớn,vô cùng khó xử.

Ngược lại với vẻ hấp tấp lo lắng của Lệ Hi,Lâm Nhất vô cùng bình tĩnh thản nhiên rút ra một điếu xì gà trầm giọng nói:“Đừng nóng vội như vậy,y tá có bao nhiêu,thích có thể thuê 10 cô em còn lo gì nữa”.

“Không được,Khánh nó không thích như vậy đâu”_Lệ Hi.

“Thì lúc nó ngủ thuê y tá,nó làm sao biết được”_Lâm Nhất.

“Em chi sợ tới lúc nó tỉnh dậy nó sẽ làm ầm lên nói không chừng sẽ đuổi thẳng cảng cô y tá kia đi”_Lệ Hi.

“Vậy sao...thế thì cũng thật không ổn”_Lâm Nhất miệng nói vậy nhưng đầu óc đã sớm tính toán ra chỉ có điều...ông muốn bà vợ nhỏ bé của mình tự phát hiện ra mà thôi...

“Phải làm sao bây giờ”_Lệ Hi lo lắng nghĩ ngợi mà đầu óc vẫn trống trỗng.

Lâm Nhất không đành lòng nhìn bộ dáng nóng vội này của bà liền thở dài một hơi,ôm chặt bà vào lòng.Cô vợ bé nhỏ của ông lúc nào cũng vậy,cứ hễ có chuyện gì liên quan đến gia đình là lại nóng vội đầu óc đương nhiên không thể nghĩ được gì.Nhưng ông biết...một khi bà đã ngồi vào phòng họp hay làm ăn những mối nguy hiểm đầu óc bà lại vô cùng nhanh nhạy,quyết đoán thông minh.Tất cả đương nhiên cũng học từ ông rồi...

“Zami em quên Zami rồi sao?”_Lâm Nhất cuối cùn cũng phải mở miệng tự mình nói ra,bà vợ này của ông...cái bệnh này có thể nào cũng vẫn vậy không sửa được.

“À ha!!!Vậy mà em không nghĩ ra,chồng em cũng thật là giỏi nha”_Lệ Hi hai mắt sáng rực như sao ôm chặt chồng mình tươi cười với ông.

Nhìn cô vợ vui vẻ như bắt được vàng trong lòng ông không kìm mà phì cười thành tiếng,bà lúc nào cũng trẻ con như này thì có già tới rụng răng ông cũng không thể hết yêu mến.

“Vậy sao?Nói xuống là không được đâu nha”_Lâm Nhất cười gian xảo mờ ám nhìn Lệ Hi,bà đang mỉm cười bị lời nói của ông làm giật mình khuôn mặt dần hiện lên một lớp phấn hồng.Bà bấu môi đánh một cái vào lưng ông,nhón chân lên chủ động đặt lên môi ông một nụ hôn ngọt ngào.Tính sẽ rồi đi nhưng Lâm Nhất lại nhanh tay hơn Lệ Hi rất nhiều đột nhiên siết chặt vòng eo của bà lại biến bị động thành chủ động hôn bà không dứt.Phải nói là...đối với Lâm Nhất mà nói dù Lệ Hi có hôn ông ngàn cái vẫn chưa đủ,tâm tuổi này bà vẫn như một loại thuốc phiện quyến rũ ông...

“Ừm...Mình à...đi thôi,sắp hết giờ rồi”_Lệ Hi dùng sức mãi mới thoát khỏi đôi mắt tàn bạo của ông nói thành tiếng.

“Đừng có biện hộ,bệnh viện đó dù có là 12h đêm vẫn mở cửa cho chúng ta”_Lâm Nhất không ngần ngại đè Lệ Hi xuống giọng điệu mờ ám vô cùng...

“Không đùa không đùa nữa.Chẳng phải tối nay anh phải bay sang Mì sao?”_Lệ Hi giật mình liền đẩy ông ra cười nhẹ thành tiếng.

“Được rồi!Tha cho em...”_Lâm Nhất buồn bực nuốt con dục vọng đang cao trào xuống,thả tay Lệ Hi ra rồi đột nhiên cười một điệu cười gian không thể gian hơn:“Khi về anh sẽ ăn thật no...”.

“Muộn rồi...em...đi thay quần áo...”_Lệ Hi làm sao không hiểu lời chồng mình nói,mặt đã sớm ửng đỏ,tay chân cũng luống cuống cả lên vội vàng ôm đồng quần áo nhanh chóng chạy vào nhà vệ sinh.

Lâm Nhất vẫn đứng lặng tại nơi đó nhìn bóng dáng bà vừa khuất,ông liền dờn ánh mắt ra ngoài cửa sổ...Trời hôm nay thật đẹp!!!

Tòa biệt thự xa hoa mỹ lệ Vinnet nằm tại khu ngoại thành xa xôi cách biệt với chốn thành thị đông người mật mù khói bụi.Nơi đây yên bình chẳng khác nào thiên đường trong tưởng tượng của mọi người.

Rìa ngoại thành gần cách tòa biệt thự tới tận 45km mà trong phạm vi đó đương nhiên người bình thường không thể lọt vào,có thể nói 45km xung quanh tòa biệt thự chỉ có người của tòa biệt thự này,thỉnh thoảng vài vị khách có đến chơi chứ người thường tuyệt không thể vào trong.

Cũng bởi thế mà biệt thự này là một nơi lí tưởng của bình yên,đương nhiên đây cũng do ý muốn của chủ nhân biệt thự.Xung quanh tòa biệt thự độc nhất hai màu xanh hồng,xanh là của cỏ,một màu xanh tươi tốt chỉ cần đặt chân lên thảm cỏ này một bước hai bước cũng có cảm giác mình đang lạc giữa chốn thần tiên xinh đẹp,bước vào là không muốn rời đi.Hồng của hoa hồng voan,dịu dàng nhẹ nhàng nhưng...ai đến đây đều không thể ngửi ra mùi hương của nó được vì...hoa hồng voan này 100% là hoa làm bằng vải voan.Sở thích của chủ nhân biệt thự này cũng thật là kì quái,người nhìn bằng mắt thường lại cứ nghĩ trong này chất chứa cả một biển hoa 4 mùa đều tươi tốt nhưng có mấy người tự đặt chân vào đây phát hiện ra điều kì diệu này đâu.

Một chiếc xe Ferrari xa hoa đỗ ngay tại cửa vườn,vừa nhận ra chiếc xe quen thuộc ông làm vườn hai mắt sáng như sao reo lên:”A!Cậu chủ!Cậu chủ đã về...”.

Tiron không nói nửa lời đẩy cửa bước xuống xe nắm chìa khóa về phía ông làm vườn lao một mạch hướng tới biệt thự mà người thường chỉ thể ngắm từ xa...

“Cậu chủ...cậu chủ về rồi...” Tiếp sau đó là một loạt người làm vườn hớn hơ reo lên, nhất thời biệt thự bỗng sôi nổi hẳn.

“Ấy...cậu chủ, hoa hồng voan phu nhân rất thích ngài đừng dẫm lên như vậy chứ” Người làm vườn sừng sốt tiến lại gần định ngăn cản anh không nể nang gạt sang một bên.

Tiron coi họ như không khí bước chân tới biệt thự càng nhanh hơn, nặc kệ đám cây cỏ ra sao anh ngang nhiên đi cả gầy lên dẫm nát hết một đường dài, bây giờ anh rất nóng vội không thể chân chờ lâu hơn, gạt bỏ mọi chướng ngại vật trong mắt anh chỉ có tòa biệt thự đã lâu lắm rồi chưa đặt chân vào...

“Rầm...” “Mẹ!” Tiron đạp cửa bước vào như một hiệp sĩ siêu nhân. Nhanh chóng tiến đến chỗ ghế dựa nơi người phụ nữ xinh đẹp đang ngồi nhàn nhã thưởng thức tách trà ánh mắt nhìn ra phía cửa kính dõi sang người chàng trai đứng bên cạnh. Bà đặt tách trà xuống nghiêm giọng nói: “Con còn coi mẹ ra gì không? Đạp cửa xông vào là ai dạy con cái này”.

“Mẹ con thực sự...” Tiron rất vội vàng làm sao có thời gian đôi co chuyện phép tắc với bà được đây...

“Vội vàng gì cũng phải nói rõ ràng, con như thế xứng làm đàn ông sao?” Silest (mẹ Tiron) bất mãn nói, hôm nay nhất quyết bà phải dạy bảo thẳng con này cho ra trò.

“Đương nhiên là con học từ bố rồi” Tiron không sợ hãi ngược lại nhàn nhã ngồi xuống lấy tách trà của bà đang uống dở nhấp một ngụm rồi nói tiếp: “Chẳng phải với bọn đàn em bố cũng hay đạp cửa xông vào sao?”.

“Con với chà cái, mẹ mày mà mày có thể đi so sánh với bọn đàn em của mày à. Còn biết phân biệt không vậy? Hôm nay mẹ phải đánh cho mày tỉnh ra” Silest tức xi khói khua lấy cái gậy đánh lên đánh xuống Tiron làm anh phải vứt tách trà sang một bên bỏ chạy. Nói là đánh nhưng Silest đương nhiên chỉ dọa con mình một chút đánh cũng rất nhẹ tay, đã lâu rồi nó không chịu về nhà phải cho nó nhớ đời một chút. Hai mẹ nhau cứ như mèo đuổi chuột chạy khắp nhà, người giúp việc cùng quản gia không kim lòng mà bật cười thành tiếng.

“Mẹ...không đùa nữa...con thực sự có việc gấp cần hỏi?” Tiron thở hổn hển cố hết sức lấy hơi để nói thành lời.

Silest tuổi cao nay lại phải chạy một vòng biệt thự bà mới nhận thấy biệt thự này đúng là rộng hơn bà tưởng, ngồi bịch xuống ghế vẫy vẫy tay với người giúp việc mang hai ly nước giải khát lên.

Sau khi hai ly nước giải khát đã an tọa trên bàn bà mới quay sang nhìn con trai mình hỏi: “Muốn hỏi gì thì hỏi đi”.

Tiron e dè nhìn xung quanh, Silest bật cười thành tiếng: “Từ khi nào con học được cái thói dè dặt này hả?” rồi không để Tiron nói thêm câu nào bà quay sang nhìn người làm nghiêm giọng nói lớn: “Các người mau ra ngoài hết cho tôi, không có lệnh của tôi không được phép bước vào”.

Đám người làm “dạ” một tiếng to rồi đi ra, trong phòng chỉ còn lại hai người, hơi thở gấp gáp cũng dần ổn định.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Được rồi con trai, chuyện gì mà làm con phải gấp gáp tới nỗi coi hoa của mẹ như cỏ rác ngoài đường thế kia” Silest vừa nói vừa cười trêu chọc Tiron, bàn tay ngọc ngà tao nhã nâng ly nước giải khát lên uống một ngụm.

“Mẹ đừng bắt bẻ con nữa, con thực sự có chuyện quan trọng muốn hỏi mà” Tiron làm mặt phụng phịu với mẹ mình, chỉ có riêng mình mẹ anh được chiêm ngưỡng bộ mặt cực kì khó coi của anh, một bộ mặt mà các cô gái chưa từng tưởng tượng nó sẽ được đắp lên mặt Tiron...

“Được được, vậy con mau nói đi xem rốt cuộc có khúc mắc gì nào?” Silest phì cười trước khuôn mặt trẻ con của con trai mình bà cố gắng nén cười để hỏi, đã là chuyện quan trọng tuyệt nhiên không thể chậm trễ.

“Hồi xưa...có ai từng nợ tiền nhà mình mà không trả không mẹ” Tiron chậm rãi đặt câu hỏi sợ rằng mình nói nhanh quá mẹ sẽ không nghe rõ.

Silest không suy nghĩ mà đột nhiên cười lớn tiếng khiến Tiron khó hiểu vô cùng, anh đang nghiêm túc thế này cơ mà sao mẹ anh lại...

“Con hỏi cái này làm gì, đúng là ngốc nghếch” Silest cũng nén cười lại phán một câu.

“Sao lại ngốc chứ? Mẹ mau trả lời con đi” Tiron đột nhiên nổi nóng, anh đang rất gấp gáp kia mà mẹ anh lại có thể cười vô tư như vậy.

“Còn không phải ngốc sao? Có ai nợ tiền gia đình mình mà không chịu trả chứ, từng này tuổi rồi bây giờ cũng đã có riêng tổ chức cho mình chẳng lẽ còn không biết người nợ tiền nhà mình mà không trả sẽ chịu kết cục thế nào sao?” _Silest bắt mắt nói một tràng, dù bà có nghĩ đi nghĩ lại cũng chưa bao giờ tưởng sẽ có một ngày con trai mình lại hỏi câu ngu ngốc đến vậy mà nếu nó gấp gáp vì muốn hỏi câu này thì bà thà tin nó lấy cớ về thăm mình còn có lý hơn.

“Không thể nào...” _Tiron nhăn mặt lại, lẽ nào Nayki thực sự lừa dối anh? Không có khả năng... lừa anh tại sao lại khuyên anh đi hỏi mẹ? Đầu óc anh hoàn toàn rối loạn, về mặt vô tư kia của mẹ chắc chắn không nói dối anh hơn nữa từ khi anh biết bối cảnh gia đình anh cũng biết không ai dám nợ tiền mà không chịu trả cả. Kết cục thế thảm khốc nói, có trốn đằng nào cũng bị tìm ra thôi... Hay là anh còn bỏ sót một chi tiết nào đó... À... đúng rồi... chính nó!!!

Tiron như nghĩ ra cái gì đó hai mắt liền sáng rực vội vàng hỏi: “Thế mẹ có cho ai nợ tiền để đầu tư dự án mới không?”.

Silest nghĩ nghĩ một lúc vừa lắc đầu vừa nói: “Làm gì có ai đến mượn tiền mà lại nói lý do đầu con, nhưng cũng có một vài người đến đấy”.

“Thật sao? Vậy mẹ còn nhớ không?” _Tiron bám sát bà nhanh, chỉ một tia hy vọng thôi anh cũng không muốn bỏ lỡ.

“Tuổi mẹ cũng không còn trẻ trung gì nữa, làm sao mà nhớ được. Con có nhớ rõ thời gian không?” _Silest.

Tiron nghĩ nghĩ một lúc, trong đầu nhẩm tính tuổi Zami rồi lùi lại năm cô được Trần Trích nhận nuôi, đôi mắt lạnh lùng đảo qua đảo lại rồi cũng dừng lại trên người Silest nói rõ ràng: “13 năm về trước”.

“13 năm...” _Silest nhắc lại, đầu óc lâu ngày cũng bắt đầu hoạt động lục lại trí nhớ, đột nhiên một hình ảnh hiện về... Một người phụ nữ ủng một người đàn ông... đoạn đối thoại hôm đó bà sao có thể dễ dàng quên cơ chứ, đó cũng là lần cuối bà gặp họ khi còn là bạn bè...

“Cậu cho mình mượn tiền để đầu tư dự án mới này được không?”.

“Mình tưởng tài sản nhà cậu còn đếm không hết ấy chứ mà cũng có ngày phải cúi đầu nhờ mình sao”.

“Đừng đùa nữa, rốt cuộc cậu có cho mình mượn không đây”.

“Cậu muốn đầu tư dự án mới này chắc phải có lý do”.

“Đúng vậy, mình muốn cho con gái mình tương lai một cuộc sống đầy đủ mọi thứ, cứ đà này mà không đi lên thì nhà mình cũng không thể trụ nổi đâu”.

“Nghiêm trọng vậy sao? Có chuyện gì thế”.

“Cũng không có chuyện gì, chỉ là mình sợ con mình mai sau khổ thôi”.

“Cậu đúng là người mẹ biết thương con đấy, đã giàu còn muốn giàu nữa sao? Cần thận tham lại thăm đấy”.

“Mình biết rồi, thế rốt cuộc cậu có định cho mình mượn không đây”.

“Không thành vấn đề, thế cậu cần bao nhiêu”.

“Không nhiều lắm gì, chỉ 500 triệu thôi”.

“Được... 500 triệu của cậu đây”.

“Cảm ơn, đúng là bạn tốt, mình biết cậu sẽ không bỏ rơi mình mà”.

“Mượn được thì phải trả được đấy!”.

“Đương nhiên! Mình không phải kẻ thất hứa, cậu biết mà”.

“Với tài sản nhà cậu số tiền đó có là gì, mình cũng không thừa hơi mà lo lắng”.

“Được, sau dự án này mình sẽ trả cậu không thiếu một xu”.

“Được...”.

“Mẹ... mẹ...” _Tiron thấy về mặt bà đột nhiên biến sắc rồi ngồi thờ thẫn thì hoảng quá liền lay mạnh tay bà, nhận ra vài giọt mồ hôi còn vương trên trán Silest anh ân cần gạt đi nói tiếp: “Mẹ nghĩ cái gì vậy? Nhìn xem... mồ hôi ra nhiều thế này cơ mà”.

Silest cuối cùng cũng bình ổn lại tâm trạng, nhìn người con trai trước mặt bà e dè hỏi: “Chuyện đó... con hỏi làm gì”.

Tiron đang lau mồ hôi cho bà bất ngờ dừng hình, động tác khựng lại rồi thu tay về, thở ra một hơi lại quay sang nhìn bà nhẹ nhàng cười trấn an: “Nếu không có gì thì thôi, cũng không cần thiết, mẹ không nhớ cũng không sao con không hỏi nữa”. Tuy ngoài miệng nói thế nhưng trong lòng Tiron thất vọng vô cùng, tưởng rằng lặn lội xa xôi về đây được biết thêm chút ít nhưng cũng chẳng được gì...

Silest đưa ly nước nên ngang môi uống một ngụm nhỏ, bà im lặng một lúc không nên nổi tiếng thờ dài, ánh mắt nhìn ra ngoài bầu trời hiện lên một tầng đau buồn khiến ai nhìn vào cũng không khỏi xót xa, Silest chậm rãi kể lại một thời quá khứ mãi chẳng thể quên...

“13 năm trước... đúng là có người đến mượn tiền mẹ để đầu tư dự án với lí do muốn đưa con gái sau này thực sự sống một cuộc sống thiên đường, mặc dù nhà họ cũng thuộc dạng quý tộc... Người đến mượn tiền... chính là người bạn gái tốt nhất của ta cũng là người bạn đối với ta tốt nhất trong tất cả tên là Seleni. Sau thời gian ước định dự án hoàn thành mẹ không thấy họ đến chơi nữa, mẹ cứ nghĩ tới lúc đó sẽ chúc mừng một thể nhưng lại không có cơ hội gặp nữa. Mẹ cứ nghĩ sau khi hoàn thành dự án này họ giàu sang hơn không còn nhớ tới mẹ nữa nhưng... một tuần sau mẹ mới biết dự án thất bại thảm. Tập đoàn của bọn họ phá sản, mẹ đã phái người đi tìm cuối cùng cũng tìm ra nơi bọn họ trú ẩn, bọn họ xấu hổ với mẹ nói là không có tiền để trả. Mẹ lại khẳng khái muốn đòi đến cùng, nói rằng nếu tình bạn bè mẹ sẽ tăng thời gian trả nợ, ngày thứ hai mẹ đến thì đã chẳng còn thấy họ đâu... 3 tuần sau... họ chủ động đến tìm mẹ, mang đến một chiếc vali nói toàn bộ số tiền họ nợ ở trong này, cảm ơn mẹ đã cho họ nợ tới ngày hôm nay và xin lỗi vì đã không trả nợ sớm theo yêu cầu. Và... đây cũng là ngày cuối cùng mẹ được nhìn thấy họ...”

“Bạn mẹ... Thế tại sao mẹ không giúp đỡ họ chứ? Tại sao hoàn cảnh họ khó khăn thế mà mẹ còn đi đòi tiền được sao?” Tiron nghe xong như không thể tiếp thu được những lời Silest nói anh bất ngờ gất lên, anh không biết đó có phải bố mẹ Zami không nhưng... làm bạn bè với nhau mà cách hành xử của mẹ anh thật không giống đối với bạn tốt...

Silest không kìm nổi nước mắt mà bật khóc phát ra những tiếng thút thút nhỏ giọng ăn năn hối lỗi: “Tại mẹ ích kỉ, do mẹ lần đấy quá bức bối vì cô ấy làm bạn mẹ mà không giữ lời hứa... Do mẹ lúc đấy quá nóng nảy... mẹ nghĩ không thông suốt cảm thấy mình như bị phản bội, nợ mà không trả...”

“Họ phá sản cơm còn chưa chắc có để ăn mà mẹ lại nghĩ có cái suy nghĩ như vậy... 500 triệu đối với nhà mình có lớn lao gì đâu...” Tiron bất mãn nói, anh thực không hiểu mẹ mình ngày đó nghĩ cái gì. Sao mẹ lại có suy nghĩ họ phản bội mẹ? Nghĩ họ làm bạn mà không giữ lời hứa? Bây giờ còn không biết họ ở đâu sống chật vật ngoài xã hội thế nào mà mẹ anh lại có cái suy nghĩ vớ vẩn như vậy...

“Đúng vậy... số tiền đó chẳng có gì to lớn kể cả hồi đó nó cũng không đáng là bao... Vậy mà mẹ lại ngu ngốc nảy sinh cái suy nghĩ như thế... 500 triệu mất một người bạn vĩnh viễn...” Silest nén nước mắt trầm giọng nói, sau ngày đó bà thấy mình cũng thật ích kỉ, cũng đã phái người đi tìm nhưng vô ích... họ đã sang nước ngoài còn đứa con gái của họ cũng chẳng biết giờ đang ở đâu... Silest... một người bạn tồi tệ, vì bà... tất cả vì suy nghĩ ngu ngốc của bà mà mất một người bạn khiến họ sống trong cuộc sống cùng cực khổ hơn thế là... họ đã hoàn toàn thất lạc đứa con gái của mình...

Tiron đột nhiên như nhớ ra điểm nghi vấn trong đoạn nói vừa rồi của mẹ nhanh chóng hỏi: “À mà... mẹ vừa nói là họ đã hoàn trả đầy đủ số tiền cho mẹ đúng không? Mẹ chắc chứ...”

“Đương nhiên, họ đến tận nơi đứng trước mặt mẹ, về mặt khốn khổ đó có chết mẹ cũng chẳng quên” Silest thờ dài...

Sao lại có thể như thế được? Rõ ràng Nayki nói họ trốn nợ mẹ mà sao... người này lại trả rồi... Chắc chắn còn điểm gì đó anh chưa tìm ra... Nghĩ nào... nghĩ nào... suy nghĩ một chút nào...

“Vậy... cô con gái của họ... giờ đang ở đâu? Còn họ giờ còn ở đây không?” Tiron dè dặt hỏi, đôi mắt luôn dõi theo đường nét trên mặt Silest xem mẹ mình có chút biến đổi nào không...

“Con gái họ... đã thất lạc họ... còn họ thì đã ra nước ngoài rồi” Silest chậm rãi trả lời, vấn đề này bà thực sự rất khó nói vì... nếu bà không ích kỉ bà giúp đỡ bọn họ khi lâm vào hoàn cảnh khó khăn như vậy đã chẳng mất bạn hơn nữa... cũng không làm họ phải thất lạc con...

Thấy sắc mặt Silest suy giảm đáng kể, anh muốn hỏi nữa cũng đành thôi. Thực sự trong đầu anh rất rối loạn, còn rất nhiều câu hỏi anh muốn biết câu trả lời. Cô gái là con bạn mẹ có phải Zami không? Cô gái đó có phải bị mang tới trẻ mồ côi như hoàn cảnh của Zami không? Tại sao Nayki nói bố mẹ ruột Zami nợ tiền bố mẹ anh mà mẹ anh lại nói họ đã hoàn trả đầy đủ số tiền? Phải chăng còn người thứ hai đến nợ tiền mẹ với lí do muốn đầu tư dự án mới? Và điều khiến anh áy náy nhất... vẫn là điều điên rồ do mẹ mình làm ra, bản bè lâm vào cảnh khó khăn không giúp thì thôi còn đi đòi nợ... Cũng may họ chưa nghĩ quẩn mà tự tử chứ không... anh thực không còn mặt mũi nào gặp cô nữa... Nhưng nếu muốn tìm lại họ thì chẳng khác nào mò kim đáy biển... Thật là gian nan...

“Mẹ... vui lên nào... đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, sẽ mau già đấy... mà còn lại không muốn mẹ con biến thành bà lão xấu xí đâu” Tiron biết mình đã trách mẹ quá trốn lười đùa vui bà một chút lau đi những giọt nước mắt đẹp như ngọc trai kia.

Silest không nói gì chỉ cười nhẹ, đôi mắt còn ngẩn lệ dời sang cửa kính bên cạnh, nhìn vườn hoa hồng voan làm bằng vải voan đằm đằm, bà chậm rãi đặt câu hỏi: “Con có biết... tại sao mẹ lại có sở thích kì quái vậy không?”

Tiron không trả lời chỉ nhìn theo bà lác nhệ đầu, hoa hồng voan ngoài cửa kính kia đẹp không sao tả xiết dịu dàng mềm mại như một thiếu nữ mới lớn nhưng... không có mùi hương cũng không có sự sống...

“Đó là... sở thích chung và cũng là duy nhất của mẹ và người bạn gái tốt nhất ấy, mẹ và cô ấy cùng thích hoa hồng voan và điểm mẹ và cô ấy thích nữa đương nhiên là hoa giả vì... hoa giả đẹp và không bao giờ chết. Mẹ không trồng hoa thật không phải mẹ không thích mà mẹ rất yêu hoa, mẹ không muốn nhìn từng bông chết đi. Mẹ muốn sự vĩnh cửu thà rằng không ngửi thấy mùi thơm còn hơn nhìn nó chết đi” Silest.

Tiron hơi ngỡ ngàng một chút, những bông hoa đó đẹp nhưng không có sự sống chẳng khác nào ma nơ canh vì thế anh rất chán ghét khi phải ngắm cái vườn hoa anh cho là giả tạo này. Anh cũng nghĩ chắc đây chỉ là sở thích khác người của mẹ nhưng không nghĩ đối với mẹ nó lại ý nghĩ đến như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52

Bệnh viện D.A.S

“Ngủ ở đây một đêm?” _Zami bản tính lạnh lùng nhưng vẫn không kìm được sự KINH HOÀNG mà tròn tròn mắt nhắc lại lời Lê Hi, không nhằm đâu chứ...bắt cô một đêm ở cùng tên này...KHÔNG THỂ NÀO!

“Sao lớn tiếng vậy?Cháu phản kích đến vậy sao?” _Lê Hi cười trêu cô.

Phản kích quá áy chứ...Zami nghệt mặt ra...phải rồi!!!RẤT PHẢN KHÍCH.

Cô cứng họng không biết nói gì hết nhìn Ken lại quay sang nhìn Lâm Nhất nhưng họ đương nhiên coi cô như không khí...bất đắc dĩ hướng mắt sang nhìn Lê Hi cô có gắng tìm lí do thoái thác:”Bác à...nam nữ cùng một phòng một đêm...không tiện” cô gãi đầu cười hi hi,bộ dạng chẳng khác nào ăn trộm khiến Ken phì cười...

“Có gì mà không tiện,cô có bắt cháu phải leo lên giường ngủ cùng nó đâu.Hay cháu mong thế hả?” _Lê Hi cười mờ ám...

“Không không,đương nhiên là không” _Zami vội vàng xua tay phủ nhận,ngồi cạnh thôi đã không ổn giờ mà nằm cạnh thì...

“Nhưng mà cháu thực sự...” _Zami đang nói dở từ túi quần bất ngờ truyền đến độ rung mãnh liệt cùng những âm thanh bốc lửa vang lên,cô xấu hổ lời điện thoại ra đã kinh hoàng còn kinh hoàng hơn...

“Alo,bố ạ” _Zami nhỏ giọng.

“Không tao thì là ai,con mới cái,mấy ngày không gặp lại mà giọng bố cũng không nhớ” _Trần Trịch ở đầu dây bên kia bắt đầu quát to.

Màng nhĩ Zami đã sớm không chịu nổi tay theo bản năng dợ điện thoại ra xa một chút đủ nghe,mặt cô méo mó thấy rõ,sau khi thấy đầu dây bên kia đã im hơi lặng tiếng cô mới mở miệng:”Đương nhiên là giọng bố...có chết cũng phải nhớ mà đề phòng” càng về cuối cô càng nhỏ giọng hơn như thể tự nói thầm với mình.

“Mày nói cái gì?” _Trần Trịch.

“À không...không có gì...thế bố gọi có việc gì” _Zami vội vàng phủ nhận thậm chí cười trong lòng không ngờ tai bố cô cũng không quá thánh như cô tưởng không thì đời cô coi như...túi ni lông vút xuống cống...

Ken cùng ông bà Triệu đương nhiên nghe rõ không khỏi cười thành tiếng nhỏ,cái con bé này nhìn thế mà...

“Đêm nay ngủ lại bệnh viện trông nom Ken cẩn thận,bố mày mà biết mày không làm cho ra hồn thì biết tay” _Trần Trịch lớn tiếng đe dọa,với đứa con gái này phải dùng biện pháp rắn đe mới ra hiệu quả.

Zami đưa điện thoại cách xa tai một chút nghe đến đây đầu óc choáng váng như búa bổ,tròn tròn mắt nhìn ông bà Triệu còn đang tươi cười như hoa trước mặt.Không phải chứ!!!Đến tai bố nhanh như vậy sao...rất cuộc họ dùng loại phương tiện gì vậy...cô còn đang níu kéo từng tia vọng chưa gì đã bị chặt đứt hết rồi...

“Sao không trả lời...rồi cuộc mày có định làm không hay để bố đến bệnh viện” _Trần Trịch.

“Đến bệnh viện trông Ken ý hả,ok luôn,đến đi con nhường” _Zami không nghĩ ngợi sáng khoái đáp.

“Tiên sư!Đến để lôi cổ mày về dạy cho một bài học ý con” _Trần Trịch tròn mắt,cái đứa con gái này...muốn chọc vào máu điên của ông mới vừa lòng hả?

“À...thôi thôi,bố già rồi không nên đi lại nhiều,con trông con trông” _Zami nhếch nhẹ một bên mép,về mặt như đi đưa đám nhưng sau đó đôi mắt chuyển biến đột nhiên sáng rực như sao.

“À mà...đừng hòng đêm hôm trốn về nhà,bố cũng đã nói với Hồng Mạn rồi bây giờ khóa cửa luôn tới sáng mới mở,an ninh tất cả các thiết bị chống trộm bật hết lên tới sáng,một con muỗi cũng không bay qua nổi nên đừng có dại nghe con” _Trần Trịch dõ giọng khuyến bảo.

Mồm Zami đã sớm há to đủ cho một quả trứng gà chui lọt,cái ý tưởng vừa mới hiện lên trong đầu chưa gì đã phũ phàng bị dập tắt...Lại còn bất an ninh chống trộm từ bây giờ tới sáng mai nữa...Nhà của cô mà bật thiết bị chống trộm để chống cô...có làm không vậy?Lại còn dõ cái giọng như kiểu sợ rằng cô sẽ chèo tường vào nhà không bằng ý...ơ mà Zami cũng định thế thật...

Cúp điện thoại hung hăng dúi vào túi quần nhìn ông bà Triệu nói rõ ràng:”Đêm nay cháu sẽ ngủ lại đây” rồi không nói thêm lời nào dậm chân bình bịch bình bịch ra ngoài...

Lệ Hi không nén nổi cười thành tiếng nói vọng tới: “Được được, mong một đêm của cháu sẽ vui vẻ”.

“Alo”.

“Em chưa ăn, đang định đi”.

“Được... em cũng không bận”.

“Ok Sueni-G”.

“Ừ... thôi được, anh tới cổng lớn bệnh viện D.A.S đi”.

“Không! Em không bị bệnh gì cả, chỉ là đến thăm bạn thôi”.

“Được”.

Zami cúp máy vào trong túi, thở dài một hơi nhìn dòng xe cộ đi qua đi lại vào vèo trước mắt. Khi nhìn thấy dòng chữ nhấp nháy trên điện thoại cô cũng kha khá bất ngờ đương nhiên chẳng phải ai xa lạ ngoài Kenbun đã lâu không liên lạc. Lúc bắt máy cô cảm thấy thật khó xử không biết nói soa sau sự việc thái quá ngày hôm đó còn anh lại thần nhiên cười cười hẹn cô ăn tối như không có chuyện gì xảy ra, điều này cũng khiến tâm trạng cô thoải mái lên không ít. Nếu anh đã không nhớ tới chuyện đó rồi... thì cũng nên quên đi cho đỡ nặng đầu.

18 phút sau...

Nhà hàng Sueni-G của tập đoàn SU nổi tiếng với đồ ăn Anh, cả nước cũng rất ít nhà hàng có đồ ăn Anh nguyên liệu vừa chuẩn không qua quá trình bảo quản mà vẫn giữ được hương vị, an toàn tuyệt đối, từ món khó tới món dễ món nào cũng có mặt trong nhà hàng này. Sueni-G triệu tập đủ đầu bếp tài ba đều qua quá trình huấn luyện quy củ, nên rất chuyên nghiệp cũng chưa từng bị phê bình lần nào. Không chỉ nổi tiếng trong nước mà cả ngoài nước Sueni-G cũng có thể so sánh cả với những nhà hàng lớn thượng hạng, khách nước ngoài đến đặt chân vào mảnh đất này cũng phải chủ động tìm đến nhà hàng Sueni-G nếm thử mùi vị xem báo đài nói đúng hay nói sai. Huân chương đủ mọi giải thưởng nhà hàng Sueni-G đều đếm không xuể, tuy chỉ là một góc nhỏ của tập đoàn SU nhưng đã chiếm vị trí lớn trong lòng người dân thì đủ hiểu cả tập đoàn SU to lớn tới mức nào.

“Em muốn ngồi bên ngoài, không cần phải quá cách biệt như vậy” _Zami dừng bước lên tiếng khi thấy anh đang định kéo mình tiến thẳng tới căn phòng riêng anh tự thiết kế tổng nhà hàng. Dù gì cô cũng có người yêu rồi, cô không muốn sẽ lại có thêm phiền toái gì nếu Tiron tình cờ bắt gặp, ăn uống trong này cô cảm thấy mình chẳng khác nào đi vụng trộm, cứ ăn uống đàng hoàng bên ngoài có phải tốt không, cũng đâu phải có chuyện bí mật gì khó nói đâu.

Kenbun dừng chân quay lại nhìn cô, nghĩ nghĩ một lúc, đặt chân vào nhà hàng này... anh chưa một lần dùng bữa ở ngoài kia... Nhưng thôi... vì người con gái trước mặt... anh phá lệ một lần xem sao...

“Được, nếu em thích” _Kenbun cười nhẹ hơi cúi người làm động tác mời chỉ về chiếc bàn khuất bên cạnh cửa kính, mặt anh lên báo cũng không ít vì thế nếu không ngồi khóc khuất e rằng... ngày mai trên mặt báo sẽ lại có scandal tình ái vớ vẩn lôi Zami vào mà anh không muốn vì mình mà người khác bị liên lụy.

“Tôi ăn món này, món này và... một trai volka” _Zami chỉ tay vào quyền thực đơn nói với người phục vụ, người phục vụ gật nhẹ đầu định đưa quyền thực đơn cho anh thì anh dơ tay ra chặn lại: “Như cũ”.

“Vậy xin cậu chủ và người yêu chờ một lát sẽ có ngay” _Cô phục vụ mỉm cười định quay người bước đi thì...

“Cô nói cái gì đấy” _Zami còn chưa kịp lên tiếng phủ nhận giọng uy quyền mang theo vẻ bất mãn của Kenbun vang lên không khó nhận ra là điều này thực sự khiến anh khó chịu.

“A... thế không phải...” _Cô phục vụ không khó nhận ra sự tức giận trong giọng cậu chủ, toàn thân run nhè, sắc mặt cũng đi xuống trầm trọng, cô không muốn chỉ vì cái lỗi nhỏ nhặt này mà làm mình mất đi một công việc không dễ kiếm được.

“Không phải, cô có muốn thôi việc không hả?” _Kenbun đánh giọng lại nhìn chằm chằm cô phục vụ tước mặt.

“Tôi biết lỗi rồi... tôi sai rồi... xin đừng đuổi việc tôi” _Cô phục vụ luống cuống cả lên chẳng biết phải làm gì, cô mới vào nghề không muốn mất việc nhanh như thế.

“Có cái đầu thì cũng nên suy nghĩ một chút trước khi nói, cái gì nên nói cái gì không nên và nhất là chuyện của người ta không phải chuyện của mình cũng đừng quan tâm làm gì. Nhiệm vụ của cô không phải để ý những chuyện này mà làm việc cho nhà hàng này thật tốt, cô là người mới nên tôi không tính nhưng nếu lần sau còn để tôi nghe thêm một câu tương tự như câu này từ miệng cô phát ra thì cô không chỉ mất việc đâu mà cả cái mồm cô cũng không giữ nổi đâu” _Kenbun tuôn một tràng, cái gì anh thấy không vừa lòng là phải mở miệng dạy dỗ ngay chứ để lâu hậu quả sau này khó lường trước, cũng vì nhà hàng Sueni-G có cậu chủ nghiêm khắc thế này mà người làm việc trong nhà hàng cũng rất lịch sự và nghiêm túc.

Cô phục vụ cúi đầu cảm tạ liên tục rồi bỏ đi, chả là cô mới nhận việc, đang xem qua thực đơn một chút thì nghe thấy mấy cô vừa nấu ăn vừa trò chuyện nói là cậu chủ hôm nay lại dẫn cô kia đến, xem ra quan hệ không bình thường. Cô phục vụ theo tay chỉ mới biết mặt cậu chủ của nhà hàng, đẹp trai thể kia

người thường khó mà tiếp cận,cô liền tranh phần ra ghi chép,cổ tình nói câu đó dễ được lấy lòng ai ngờ...lại tự rước họa về thân.(Cô phục vụ là người mới mà khi Kenbun nói:"Như cũ" cô lại không hỏi nhiều bởi vì cô biết Kenbun là cậu chủ nên chỉ cần về nói với đầu bếp cậu chủ ăn như cũ là xong,cô chẳng cần thiết phải quan tâm những món đó là gì)

Zami nhìn theo bóng dáng cô phục vụ đang đi quay lưng về phía mình không kìm được lòng mà chọc ghẹo Kenbun một câu:"Anh đã dọa người ta tới mức kia rồi kia,chẳng lẽ...em cũng chưa đủ tiêu chuẩn làm người yêu anh".

"Đâu có đâu có,đàn ông còn phải xếp hàng theo em dài dài,anh cơ hội còn chẳng có nào có thể từ chối em"_Kenbun cười nhẹ.

"À...Kenbun này...chuyện hôm trước..."_Zami nói lấp lửng vì căn bản chuyện này nói ra thật khó không dễ chút nào.

"Quên đi...anh đã quên nó lâu rồi"_Kenbun biết Zami muốn nói chuyện gì liền nhanh chóng lên tiếng,gọng nói thoải mái như vậy cũng khiến cô an tâm hơn,cô chỉ sợ chuyện đó anh vẫn để trong bụng,quen nhau còn chưa được bao lâu,người anh trai này...cô không thể mất dễ dàng như vậy được.

Một anh phục vụ trẻ trung cao lớn,đáng chuẩn chậm rãi đẩy xe tới bàn Zami và Kenbun,chắc hẳn cô phục vụ kia đã sợ hết hồn hết vía rồi không dám vác mặt đến một lần nữa.

"Chúc quý khách ăn ngon miệng"_Anh phục vụ điềm đạm nói,đây mới đúng là cách ăn nói của nhà hàng Sueni-G,với nhà hàng này không phân biệt cao thấp ai cũng là khách như ai,đương nhiên kể cả Kenbun là cậu chủ nhưng cũng không cần thiết phải gọi lấy lòng làm gì.

Kenbun không nói gì chỉ mỉm cười,chàng trai này cũng là do một tay anh dạy dỗ,chưa một người nào làm trong nhà hàng chưa qua tay anh cả,cũng vì sự nghiêm khắc của anh mà nhà hàng này mới ngày càng phát triển đi lên chứ không đi xuống.

"Tất cả những người này...đều do một tay anh huấn luyện cả sao?"_Zami rót rượu ra nhấp một ngụm nói.

"Đúng vậy,công ra công tư ra tư,đã bước vào nhà hàng thì ai cũng như ai không nên xưng hô như vậy,nghe qua đã biết là cố ý lấy lòng nhưng thực chất lại tự rước họa vào thân"_Kenbun nhếch mép mỉa mai.

"Anh muốn nói cô phục vụ mới kia sao?Người mới ai mà chả phải lấy lòng,cái này anh nên thông cảm cho người ta"_Zami cười nhẹ,đối với cô những người làm nhỏ bé muốn lấy lòng người đi trước mình cũng là điều đương nhiên,giờ này kiếm người tự đi lên bằng thực lực cá nhân thì hơi hiếm...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

"À mà...nghe nói em đã có người yêu"_Kenbun đột ngột hỏi một vấn đề chả liên quan...

Hơi nhũn mày,cô nâng ly rượu lên xoay đi xoay lại,đôi mắt lạnh lùng tựa chỉ liếc mắt qua một cái cũng khiến đối phương đóng băng nhìn đắm đắm vào thứ chất lỏng như một con ốc xoáy trong ly...Zami kiên định trả lời câu hỏi của anh:"Đúng vậy".

"Thế sao?Anh thấy em không được vui cho lắm"_Kenbun nay lại không giống lần trước chỉ ngồi nhìn cô động đũa mà hôm anh cũng nên nghĩ cho bản thân mình một chút...Khua lấy chiếc đĩa trước mặt,tạo nhả xiên một miếng thịt bỏ vào miệng từ tốn nhai.

"Cạnh"_Zami hơi nhũn mày đặt ly rượu xuống bàn làm vang lên tiếng động va chạm của thủy tinh..."Em...có lúc nào vui sao?"

"A!Không...nhưng nếu có người yêu đặc biệt là người mình yêu thì anh nghĩ em phải có sự thay đổi lớn mới đúng"_Kenbun không e dè trước câu hỏi của cô ngược lại còn thản nhiên nói ra câu này.

Zami không khỏi ngạc nhiên,chỉ mới mấy ngày không gặp nhau mà trình độ nói chuyện của anh đã được cải thiện rất nhiều,một chút ngỡ ngàng hay bối rối cũng không tìm ra ngược lại bình thản tới mức khiếp sợ.Cô cười nhẹ:"Chỉ vài ngày không gặp thôi...mà trình độ nói chuyện của anh cũng cải thiện được nhiều rồi đây".

"À...lấy từ em thôi..."_Kenbun đặt đĩa xuống cười khiêm tốn,chống hai khuỷu tay lên bàn,các ngón tay của hai bàn tay đan vào nhau chặt chẽ,tạo nên một hình thang vững chãi,theo thói quen cũ tựa cầm lên các ngón tay đã đưa vào nhau nhìn chăm chú vào mắt Zami.Cho tới khi cô nhận ra có điều kì lạ mà ngước mắt lên nhìn thẳng vào mắt anh thì anh mới mở miệng:"Nhưng...đúng là,em có người yêu,trước sau vẫn như một".

Zami nhìn anh,yên lặng một lúc lâu mới thản nhiên cầm đĩa xiên một miếng khoai tây nhẹ nhàng trả lời:"Đúng vậy,em là người sống nội tâm,có người yêu hay không có thì điều khác thường cũng chưa bao giờ biểu hiện ra bên ngoài".

Lần này Kenbun chính thức cứng họng,anh thờ dài một hơi,con người bí ẩn kín đáo như Zami không phải anh không biết nhưng...không dù có lạnh lùng tới đâu sống nội tâm thế nào thì khi có người yêu mà nhất là người mà mình thực sự yêu...thì điểm khác thường lập tức sẽ hiện rõ...chỉ là...Zami cố gắng ngụy biện cho bản thân thôi.Chuyện yêu đương của người khác anh không có hứng thú xen vào,nhưng Zami là trường hợp đặc biệt...cô ấy là người anh

đã cảm mến ngay từ lần đầu tiên gặp mặt...Sau này,dù bây giờ anh không nói thì cô cũng sẽ phát hiện ra mình đang sai lầm thôi,chỉ có người ngoài cuộc mới nhìn ra...người trong cuộc lại chẳng khác nào người mù,đứng hay sai cũng không thể phân biệt nổi...

Mới làm hòa không được bao lâu nếu một lần nữa lại như ngày hôm trước thì miếng vải rách này khó mà trở lại nguyên vẹn,Kenbun đương nhiên không muốn thế,anh đảo mắt qua một vòng những đồ ăn có mặt trên bàn rồi dừng lại trên những đĩa thức ăn cô đã chọn anh hỏi:"Nhà hàng Sueni-G nổi tiếng toàn cầu với đồ ăn Anh vừa ngon vừa chuẩn không kém những nhà hàng bậc nhất của Anh,cả 2 lần ăn món nào em cũng chọn chỉ riêng món Anh là không chọn,tại sao vậy?"

"Em đã ăn quá nhiều rồi,3 năm chỉ ăn đồ Anh...có dịp về nước phải ăn món khác chứ"_Zami thân nhiên trả lời.

"Vây...khi nào hết ngấy rồi hãy ăn thử ở đây...không phải ai cũng có vinh dự đặt chân vào nhà hàng này thưởng thức tài nghệ của đầu bếp ở đây đâu"_Kenbun cười nhẹ nâng ly rượu dơ lên nói tiếp:"Anh mời em một ly,chúc mừng hai ta đã làm hòa và cũng chúc mừng em có người yêu".

Zami hơi ngỡ ngàng một chút rồi cũng cười nhẹ,dơ ly rượu lên...

Trong nhà hàng bỗng vang lên một tiếng "Cạch" va chạm của hai miệng ly thủy tinh vang lên,mặt ngoài thì rõ ràng là đang cười còn bên trong...lại vô cùng rối bời...bởi những lời đối phương vừa nói...Thật sự là...kể cả cô có người yêu nhưng vẫn trước sau vẫn như một...Thật vậy sao?

"Cái gì?"_Trước cổng lớn của bệnh viện nổi tiếng toàn nước D.A.S giọng nói ngạc nhiên của một chàng trai bất ngờ vang lên làm thu hút sự chú ý của bao người...

"Anh có nhất thiết phải hét lên thế không?"_Zami trừng mắt bắt mắt nhìn Kenbun khi thấy xung quanh bao người nhìn về phía mình.

Kenbun không thêm để ý tới lời cô nói mà gấp gấp hỏi:"Em nói thật chứ,em thực sự đâm Ken khiến anh ta phải bó bột 2 tháng sao?"

"Đúng vậy"_Zami thở ra một hơi nhẹ,gật đầu,đến giờ dường như cô vẫn chưa thể tiếp thu được điều này.Chính cô còn như nhìn lầm bản thân,chỉ những người nào thực sự đắc tội lớn với cô thì mới có kết cục thảm hại nhưng Ken là người vô tội,cô 1 lần còn chưa gặp anh ta thì lấy đầu ra thù oán...

"Anh ta có kiện em hay làm gì không?Hôm đây em còn uống rượu nữa,kể cả chỉ bị thương nhẹ em cũng khó mà thoát tội"_Kenbun sốt ruột nói.

Zami giữ chặt vai anh,kiến định nói:"Đừng lo,em không bị kiện hay bị làm sao cả,chỉ nghỉ học 2 tháng để chăm sóc cho anh ta thôi".

"Thật sao?"_Kenbun hai mắt sáng lên...

"Nhưng...chuyện này anh phải giữ bí mật cho em"_Zami nghiêm mặt lại.

"Đương nhiên rồi"_Kenbun không những không sợ bộ mặt của cô ngược lại còn thân nhiên cười,liếc mắt nhìn đồng hồ anh vội vàng nói:"Vây em vào trong đi,anh còn có việc phải đi".

"Được,hẹn gặp lại"_Zami buông tay ra cười nhẹ vẫy tay.

"Hẹn gặp lại..."_Kenbun cười nhẹ đi giật lùi đến khoảng cách xa xa rồi nhanh chóng chạy đi...anh muốn đi thật xa vì nếu còn ôm trọn hình ảnh cô trong đáy mắt anh sợ mình sẽ không có dũng khí rời đi.Buổi ăn tối này anh chỉ mong được làm hòa với cô để ra đi khỏi vương bận trong lòng và muốn tự nhiên cô thừa nhận chuyện cô có người yêu là hoàn toàn đúng.Anh chỉ muốn trước khi đi mình có còn cơ hội nào không nhưng...hình như một chút anh cũng không có khả năng...có lẽ...kể cả việc giúp cô nhận ra mình đã sai lầm anh cũng không làm được...vây thì chỉ còn cách chờ thời gian...rồi sẽ có một ngày cô nhận ra mình đã đi lầm hướng...

Nhìn theo bóng dáng người con trai chạy càng ngày càng xa mình,bất giác Zami cảm thấy nó thật cô đơn...một cảm giác kì lạ như thế...rất lâu sau này mới được nhìn thấy nó một lần nữa...

Tối trời trở gió...một mình đứng trước cổng bệnh viện,bóng dáng người con gái cao ngạo lạnh lùng là thế nhưng...có ai đảm bảo cô gái này không bao giờ thấy lạnh không bao giờ thấy cô đơn,dù có thế nào...cô vẫn là một người con gái...

"Cô là đồ ngọc sao?Đứng đây làm gì vậy"_Một chiếc áo bông bất ngờ choàng lên người cô,cảm giác ấm áp lan tỏa êm dịu thật nhẹ nhàng,còn chưa hết ngạc nhiên giọng nói nam tính bất mãn đã vang lên làm tắt hết cả cảm xúc ngọt ngào đang cao trào.Cái này người ta thường gọi là phá sóng...

"Một câu từ tế anh cũng không nói nổi được sao?"_Zami nhú mày,dù không quay người lại cũng biết chủ nhân giọng nói này là ai.Cô đưa tay lên định gỡ chiếc áo khoác bông vừa mang lại cảm giác ấm áp ra thì trên tay cô truyền đến một hơi ấm còn ấm hơn cả cái áo này...

"Đừng có cỏi..."_Ken không hài lòng lên tiếng,cô gái này thật kì lạ...con gái muốn anh khoác áo lên người còn xếp hàng dài dài mà cô gái này ngang nhiên cự tuyệt...Đôi lúc anh tự hỏi cô là người hay người ngoài hành tinh mà nếu là người ngoài hành tinh anh rất muốn hỏi "Mục đích cô đến Trái Đất là gì"...

Zami không che dấu nổi sự ngạc nhiên quay người lại nhìn anh,cảm giác ấm áp càng mãnh liệt nay lại một lần nữa sôi sùng sục lên thì...lại bị thằng cha kia một lần nữa phá sóng bằng một câu nói hết sức phũ phàng:"Tôi không muốn cô mượn cơ cảm lạnh mà không làm tròn trách nhiệm".

Nghe qua thôi cũng hiểu anh ta muốn ám chỉ cái gì,tên này đầu óc suy nghĩ còn phong phú hơn cả cô ấy chứ.Chiều này còn chưa xuất hiện trong đầu cô...hôm nào lòi ra sử dụng mới được.

“Yên tâm đi,tôi sẽ không bỏ trách nhiệm nhưng...”_Zami nói nửa chừng cười nhẹ một cái rất nhanh chóng chuyển sang bộ mặt chảnh chưa từng có,nâng tay giựt chiếc áo bông xuống đặt lên đùi Ken cô nói tiếp:”Tôi không yếu như anh tưởng đâu,thứ này đương nhiên cũng không cần”.Nói rồi cô tính đi tiếp thì bị gọi lại...

“Này này...cô bỏ tôi một mình ở đây đây à,đẩy xe giúp tôi”_Ken thấy bước chân của cô nâng lên lại chạm đất ngày một xa mới hốt hoảng gọi lại.Nhưng điều làm anh phải kinh ngạc lòi mắt ra là cô dám chảnh hơn con cá cảnh với anh,đến cá cảnh còn chưa con nào gan to như cô...Người con gái này...đáng suy ngẫm...

“Anh ra đây bằng cách nào thì về bằng cách đó đi”_Zami trả lời nhưng không quay lưng lại...Lại một lần nữa chảnh...Mắt Ken căng tròn như thể sắp rơi ra khỏi hốc đến nơi rồi.

Im lặng một hồi lâu,đôi chân của cô dường như mất kiên nhẫn mà bước tiếp...Ken cuối cùng cũng mở miệng...nín...kéo...”Tôi mời tay”.

Lúc này Zami mới quay lại,cô cười nhẹ bước về phía anh,tưởng chừng cô sẽ thân thiện giúp đỡ ai ngờ...cô phun ra một câu khiến anh méo mặt:”Anh mời tay...sao tôi phải giúp anh”.

“...”_Ken im lặng,hai môi mím chặt tựa như đang kim chặc con phần nộ.Zami cười hài lòng với thành quả mình thu được,ai bảo anh dám coi thường cô chứ,có chút gió mà cũng mang áo bông khoác lên...Chẳng lẽ trong mắt anh thực sự cô chỉ là tiểu thư con nhà giàu biết hưởng thụ thôi sao?Cách nói này...chẳng khác nào bảo cô là phé nhân chỉ biết ngồi một chỗ,hơn nữa còn yếu ớt ổng ọ...Cô-Zami...Tuyệt không phải loại người dễ bắt nạt,gặp khó khăn gian nan một chút là cúi đầu nhận thua.

Khoan đã...Từ khi nào...cô lại quan tâm trong mắt người ta nghĩ gì về mình thế này?Điên rồi chẳng?Không!Chỉ là cô không thích bị coi thường,không thích người ta nghĩ một chút gió sẽ khiến cô cảm lạnh...

Ken cười nhẹ một cái,trong đáy mắt ló lên một ánh sáng nguy hiểm khiến tâm cô chợt nổi lên cảm giác bất an:”Tôi phải ngồi xe lăn 2 tháng là do...”.

“Thoì được rồi,tôi đẩy giúp anh...”_Zami lên tiếng cắt ngang lời nói của anh,cô không ngu tới mức phải nghe cả câu đầy đủ mới tiếp thu nổi vào đầu và cô cũng không muốn anh nói ra những chữ phía sau,như thế Zami càng cảm thấy bản thân mình tồi tệ hơn.

Cô nhanh chóng tiến về phía anh,mỗi bước chân của cô như một tiếng trống đập mạnh vào lòng anh,anh có thể nhận thấy tim mình đang vô cùng bất ổn.Thình thịch...thình thịch...thình thịch...tới khi cô tới gần,mùi hương dịu nhẹ của con gái tản ra thành một vòng vây quanh người anh,tim lại càng đập mạnh hơn như thể có thể bay ra khỏi lồng ngực bất cứ lúc nào...

Bàn tay cô nhẹ nhàng đặt lên thành xe,không nói câu nào chỉ lặng lẽ dùng sức đẩy...thật dịu dàng!Mùi hương thơm mát chỉ có ở riêng cơ thể cô nhanh chóng xâm nhập vào khoang mũi anh không lối thoát.

Bất giác anh cảm thấy thật yên bình,thời gian như ngừng trôi, trên thế giới này như chỉ tồn tại có anh và người con gái phía sau...Một cảm giác ngọt ngào lạ lùng mà cũng thật quen thuộc...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 54

Người con gái lạnh lùng khó gần sở hữu đôi mắt đẹp sắc xảo,chỉ một phút bất cẩn không đề phòng có thể bị cuốn vào mà không có lối thoát mà nay sâu thẳm trong đáy mắt cô là một thứ gì đó dường như bị lãng quên từ rất lâu...Nhẹ nhàng mà dịu dàng chậm rãi đẩy chiếc xe lăn đi chuyển.

Chàng trai ngồi yên lặng trên xe lăn để mặc người con gái kia muốn đẩy đi đâu thì đẩy,đôi mắt nhắm nghiền như thể thường thức một cảm giác nào đó...

Một trai một gái lặng như mặt hồ không gợn sóng cứ nhẹ nhàng đi chuyển không khỏi thu hút sự chú ý từ những ánh mắt của bao người xung quanh.

Phút chốc thời gian dường như ngừng lại,mọi người còn quên cả hít thở chỉ dõi theo một màn trước mắt.

Một trai một gái phối hợp ăn ý hài hòa tạo nên một bức tranh triu tượng,mọi người chỉ lặng im nhìn lẳng lẳng chiêm ngưỡng vẻ đẹp yên bình này...

Ai cũng có chung một câu hỏi cho bản thân,do họ phối hợp quá mức ăn ý hay...sinh ra họ vốn thuộc về nhau?

“A lô”.

“Em ở bệnh viện”.

“Muộn rồi, mai đến cũng được mà”.

“...Thôi được, em chờ anh”.

“Tiron sao?”_Ken đặt câu hỏi xong lại cảm thấy mình thật vô duyên, tự dưng quan tâm chuyện thiên hạ...

“Ừ”_Zami trả lời tay trái với quả táo, tay phải cầm con dao điêu luyện xoay một vòng rồi mới yên vị nằm trên tay cô.

“9h30...cậu ta muốn đến đây làm gì thế?”_Trong giọng nói của Ken không khó để nhận ra sự khó chịu.

“Có chuyện quan trọng muốn nói với tôi?”_Zami trả lời xong tự thấy mình thật kì lạ, sao cô lại ngoan ngoãn trả lời thành thật thế nhỉ?

“Chuyện gì vậy?”_Ken.

“Chưa biết được...anh ấy chỉ bảo nếu không nói rõ ràng với tôi đêm nay anh ấy khó mà ngủ ngon giấc”_Zami ngập ngừng một chút rồi nói tiếp.

“Nghiêm trọng vậy sao?”_Ken nhíu mày, rốt cuộc giữa hai người này có chuyện gì vậy...

“Này...”_Zami gọt xong quả táo cắt được miếng thứ nhất liền dơ ra trước mặt Ken.

Anh không nói gì vì đầu óc đang mãi suy nghĩ liên theo thói quen ngoạm lấy... chỉ mới đưa miếng lại gần thôi đôi mắt của anh đang đảo qua đảo lại bất ngờ chạm vào đôi mắt đen sắc xảo trước mặt...

...

...

...

Tích tắc...tích tắc...tích tắc...tất cả dường như chìm vào im lặng chỉ còn nghe thấy tiếng kim giây chậm rãi vang lên đều đều...tiếng gió thoảng qua khung cửa sổ tiến tới chiếc giường bệnh lớn đặt ở giữa phòng, vô tình lướt qua thoi bung mái tóc người con gái xáo trộn đã đẹp nay càng thêm phần mộng ảo.

Ánh trăng nhỏ giọt lên từng đường nét trên gương mặt mịn tự nhiên không tí vết của người con gái, mặt mờ lúc sáng lúc tối. Đôi mắt sắc xảo lạnh lùng ẩn hiện một vẻ mang tên dịu dàng...

Ken nhất thời bất động như bức tượng nhìn sâu vào đôi mắt cô để tìm kiếm cái nét dịu dàng đối với Zami là viễn vông kia. Có ai trả lời cho anh biết... hình ảnh vừa lọt vào mắt anh là thật hay là anh nhìn lầm không? Người con gái này cũng sở hữu vẻ đẹp thuần khiết này sao? Anh chưa từng nhìn qua cũng chưa từng tưởng tượng ra vẻ mặt này...không ngờ nó lại đẹp đến vậy...Chỉ 2 từ để miêu tả thôi...Đặc biệt!!!

“Ăn đi...nhìn gì vậy”_Zami dùng ngón trỏ ấn hấn miếng táo vào miệng Ken, anh cứ nhìn cô chăm chăm như vậy khiến cô mất tự nhiên vô cùng.

Nhưng lạ thay lần này cô không tức giận mà lại cảm thấy...ngượng.

“A...”_Ken giật mình đưa tay lên đỡ miếng táo dúi vào miệng vừa nãy anh bị làm sao vậy? Đờ đẫn thờ thẩn...Chẳng là mỗi khi mẹ anh ăn rồi đều tự tay gọt táo cho anh ăn đương nhiên thói quen tự nhiên ngoạm lấy mà không dùng tay đỡ cũng từ đây mà hình thành.

Nhưng chỉ khi mẹ gọt táo dơ lên trước mặt anh mới dám tự nhiên ngoạm lấy còn với người ngoài đương nhiên không thể thân mật như người nhà.

Vậy mà chỉ mới mấy phút trước thôi anh lại bị làm tương...Vì sao vậy?

“Anh với Tiron có quan hệ gì vậy?”_Zami đột nhiên lên tiếng, câu hỏi này cô đã muốn hỏi ngay từ ngày đầu cùng Tiron tới đây.

“À...anh em họ hàng thôi”_Ken nuốt miếng táo xuống cổ họng rồi trả lời tiếp.

“Thật sao?”_Zami nhíu mày, không thể ngờ được mối quan hệ nó lại đi lòng vòng quanh mấy người thế này...

“Đúng vậy”_Ken.

Zami nghĩ ngợi một lúc rồi cũng thức tỉnh nhìn vào quả táo đang xoay ngược đường với dao trên tay,

Đột nhiên cô dời ánh mắt sang phía Ken dơ miếng táo ra trước mặt anh, định theo thói quen ngoạm lấy nhưng kịp thời thức tỉnh đối phương không phải mẹ mình. Anh đành lười biếng cầm miếng táo bỏ vào miệng, con người không yên vị mà đảo xuống dưới, hai mắt sáng bừng như ngọn lửa.

“Cô mà cũng biết gọt táo sao?”_Ken vừa nhai vừa hỏi mắt vẫn nhìn về phía con dao cùng quả táo đang di chuyển trong tay Zami.

“Rất kì lạ đúng không?”_Zami không giận với lời mỉa mai của anh ngược lại còn cười nhẹ làm tâm Ken chấn động mạnh.

Hôm nay người con gái này làm sao vậy... Uống nhầm thuốc chẳng?

Thấy mặt Ken ngệt ra sau câu nói của cô, Zami lại không kiềm được mà cười một tiếng. Bỏ dao cùng táo xuống cô nhẹ nhàng nâng tay lên 4 ngón tay vững chãi giữ chặt bên trái anh, ngón cái chậm rãi miết từ trên mép xuống bờ môi dưới trước sự sững sờ của anh.

Nụ cười bên môi vẫn chưa tắt hẳn, cô thấp giọng: "Xem anh kìa, mồm mề chắc?".

Hành động ân cần lau nước táo dính bên mép Ken của cô... làm anh gần như ngừng thở... người con gái cũng biết ân cần sao?

"Thực sự... tôi không biết gọt táo..." _Zami thành thật nói rồi thu tay về mới thu được một nửa quả đường đã bị bắt lấy...

"Em... thật to gan... Chưa có ai dám tự tiện lau miệng cho tôi như thế này" _Ken phun ra một câu rất là kì quái.

Zami giật mình rồi vắn vắn cổ tay muốn thoát ra khỏi bàn tay anh, bình tĩnh trả lời: "Vậy à? Vậy phải lau thế nào". Sau khi cô nói xong câu này mới thấy bản thân mình... điên thật rồi... sao lại hỏi cái câu còn kì quái hơn cả người kia thế này... Lúc này dường như cô bị một ma lực từ đôi mắt anh hút vào không tự chủ được mà mở miệng nói ra câu ngu xuẩn nhất trong đời...

Ken dường như rất hài lòng về thành quả mình nhận được, một bên mép nhếch lên một chút chậm rãi phun ra những từ ngữ mà không ai có thể tưởng được... "Lấy môi của em... hút hết cho tôi".

"Cái gì..." _Zami giật mình đứng dậy, tai cô không nghe lắm đấy chứ...

"Lấy môi... của tôi... lau môi cho anh" _Zami chỉ tay vào môi mình rồi lại chỉ vào môi Ken tròn tròn mắt... Những cái tình huống thế này cô chỉ gặp giữa những đôi uyên ương yêu nhau còn cô đã có người yêu... còn anh ta đương nhiên không phải người yêu cô... làm sao có thể...

"Đừng vậy... làm bẩn ở môi lau bằng môi làm bẩn ở tay lau bằng tay" _Ken chậm rãi trả lời.

"Đối với ai anh cũng như vậy sao?" _Zami mắt mở to hết cỡ như thể sắp lòi ra ngoài...

"Đúng vậy..." _Ken vẫn bình tĩnh trả lời ngược lại còn nở một nụ cười nguy hiểm chết người.

"Ghê tởm" _Zami hơi hơi nhếch mũi không suy nghĩ mà phun ra 2 chữ...

"Thế cô có định làm không đây?" _Ken liếc mắt qua Zami một cái hỏi.

"Không" _Zami đứng khoanh tay lại nhìn ra cửa sổ trả lời.

"Tiron... chắc cũng sắp đến đây rồi đấy nhỉ" _Ken ngập ngừng một lúc mới nói tiếp, con người đen đảo qua người cô và dừng tại màn hình mỏng lớn được đặt ở trên tường...

Zami cũng theo mắt anh mà nhìn theo... hai con mắt mở to dường như có thể rơi ra khỏi hốc mắt bất cứ lúc nào.

Trên đó... trước cửa bệnh viện Tiron đang chạy nhanh như bay vào... Chắc lúc cô vắng mặt anh đã đề nghị bệnh viện đặt một màn hình ở đây để có thể biết trước người đến thăm.

Lí do không cần hỏi cô cũng đoán được là vì hôm trước cô gái đó bất ngờ xuất hiện... nên anh muốn đề phòng trước, thăm nào mà anh biết cô đứng trước cửa bệnh viện mà đi ra...

"Nhanh lên nào, chỉ vài bước chân nữa thôi, Tiron sẽ bước vào thang máy" _Ken tốt bụng nhắc nhở.

Lúc nào Zami mới thức tỉnh khỏi dòng suy nghĩ, đúng vậy! Tiron sắp bước vào thang máy rồi và chỉ cần một nút bấm là lên tới đây...

Zami không chùn bước, ngược lại còn mạnh miệng nói: "Sao tôi phải lau cho anh chứ?".

"Vậy ai là người gây tai nạn cho tôi đây?" _Ken không nhanh không chậm dùng trò cũ đe dọa cô.

Chết tiệt! Lại là câu này, trên đời này phạm lỗi là việc cô ghét cay ghét đắng, cô luôn muốn mọi thứ phải thật hoàn hảo hoàn chỉnh. Đi theo chiều hướng mình mong muốn, vụ tai nạn... hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của cô.

Về mặt Tiron trên màn hình rất nóng vội, cũng đủ biết việc anh muốn nói với cô quan trọng đến nhường nào.

Tiron sốt ruột đứng trước cửa thang máy, về mặt nặng nề u ám kia khiến cô cảm thấy bất an, việc anh cho là quan trọng đó rốt cuộc là gì đây...

"Nhanh lên nào... Tiron vào thang máy rồi kìa" _Ken vẫn thản nhiên buông lời nhắc nhở... Nụ cười trên môi anh ngày càng gian tà hơn.

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng này của cô anh cảm thấy thoải mái rất nhiều nhưng chẳng hiểu sao anh lại chán ghét nó đến thế... Thật khó hiểu!

“Đồ hèn”_Zami nghiêng răng nuốt cục tức vào trong bụng phun tiếp ra 2 chữ...

Ngoài miệng tuy nói thế nhưng tay chân cô vẫn làm theo lời anh nói...Tiến lại chỗ anh...liếc qua màn hình trên tường một cái...Tiron đã tới tầng 4...Ken ở tầng 16 chỉ còn 12 nữa thôi,thời gian chắc đủ...

Cô lớn mật đưa khuôn mặt nhỏ nhắn bướng bỉnh lại gần anh...khoanh cách cứ thu ngắn được một chút là tìm lại đập thành thích một cái...

Tiến lại càng gần tim đập càng nhanh hơn...khi hai đôi môi một nam một nữ sắp chạm nhau cô đột nhiên quay sang nhìn lên màn hình mỏng lớn trên tường...Đã lên tới tầng 16 rồi...chỉ vài bước chân nữa thôi là anh sẽ có mặt trước cửa phòng...Nếu không nhanh sẽ không kịp mất.

Cô còn chưa xoay đầu lại đã bị hai bàn tay ôm chặt hai bên thái dương giúp cô xoay đầu lại nhưng lại thật thô bạo.

“Nhìn tôi”_Ken nghiêm mặt ra lệnh,chẳng hiểu sao anh ghét cô nhìn Tiron.

À không...anh ghét cô nhìn tất cả những người con trai khác kể cả cái tên Kenbun thối tha kia vừa cùng cô đi ăn.Anh chỉ muốn cô nhìn anh...một mình anh...đúng vậy suy nghĩ này thật ích kỉ mà cũng thật điên rồ...

Không dự đoán được trước,Zami nhanh như cắt đặt lên bên khoe môi trái của Ken một nụ hôn nhẹ...

Tim anh như ngừng đập...cô thực sự...hôn anh sao?À không...chạm môi anh sao?

Anh chỉ định đùa cô thôi một chút,lúc môi cô tới gần anh sẽ nhanh chóng tránh đi cho cô bề mặt.Vậy mà...cô là người tránh đi,anh tự nhiên cảm thấy khó chịu mà giữ chặt đầu cô chỉ muốn trong đôi mắt đẹp lạnh lùng kia chỉ hiện hữu khuôn mặt mình trong đó.

Lạ thay...khi nhìn bờ môi nóng bỏng kia anh còn quên cả việc tránh đi ngược lại còn khát khao nó...Anh điên rồi chẳng...?

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

“Zami...Zami...”_Một giọng nói quen thuộc gấp gáp vang lên cùng tiếng chân nện bình bịch xuống sàn đá lát trong bệnh viện.

Zami một phản ứng cũng không có như thể chưa bận tâm đến sự hiện diện của anh hoặc là để sang một bên sẽ giải quyết sau.Cô chỉ nhìn chăm chăm vào đôi mắt kia,phẳng lặng như mặt hồ...

Một hồi lâu cô mới dứt ra được,xoay nhẹ người nhìn về phía Tiron không nhanh không chậm hỏi như chuyện vừa rồi chưa hề tồn tại trong quá khứ của cô:“Có chuyện gì mà gấp vậy”.

“Chào anh,Ken.Em muốn nói chuyện riêng với Zami một chút”_Tiron dời mắt sang chàng trai ngồi yên trên giường bệnh hỏi.

“Được,cứ tự nhiên”_Ken nhìn Tiron một lúc,nhận thấy sau thăm trong ánh kia là một sự vội vã,hắn chuyện muốn nói không đơn giản.Đương nhiên anh cũng chẳng muốn làm kì đà cản mũi mà đồng ý.

“Em đi ra ngoài với anh một chút”_Tiron vừa nói xong cô còn chưa kịp phản ứng đã bị anh kéo ra khỏi phòng bệnh.

Chỉ còn một mình Ken cô đơn trong bóng đêm vây quanh,ánh trăng phản chiếu gương mặt góc cạnh của anh càng thêm vẻ nam tính,đôi mắt phút chốc biến hóa trở nên thâm sâu khó lường nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ánh mắt đã đánh mất từ rất lâu rồi...

Hành lang bệnh viện gần nhà vệ sinh vắng người...

“Đúng vậy,đúng là do nợ tiền bố mẹ anh mà không thể trả nên mới đưa em tới trại trẻ mồ côi”_Zami gạt nhẹ đầu,khoanh tay trước ngực kiên định đáp.

“Vậy sao hôm em biết anh là con trai xã hội đen lại không nói gì?Hơn nữa thần sắc còn có chút biến đổi,em nói đi...có phải biết chuyện này em hận anh lắm đúng không?”_Tiron kích động phun một tràng,điều này cũng là điều anh lo lắng nhất,nếu không nói rõ ràng đêm nay anh khó mà yên giấc.

“Không phải,anh nghĩ đi đâu vậy.Chuyện này bố mẹ em mới là người sai,không thể trách bố mẹ anh được”_Zami nhú mày giải thích,việc này rõ ràng là

bố mẹ cô sai sao anh lại cảm thấy áy náy...

“Vậy tại sao hôm đấy sắc mặt em lại biến đổi lạ vậy” Tiron vẫn chưa hết lo lắng hỏi, thấy cô im lặng anh lại càng bất an hơn: “Đừng giấu anh”.

Zami khó xử, biết nói thế nào đây... hôm đó mặt cô biến sắc là do trực giác mách bảo cô thứ độc được trước đây có thể liên quan tới tổ chức của anh.

Chứ lúc đó cô dường như còn quên luôn lí do vì sao bố mẹ cô lại bỏ rơi cô luôn...

“Đừng suy nghĩ nhiều, em thực sự không bận tâm đâu. Anh đừng nhảy cảm quá như vậy” Zami nhỏ giọng nói, vậy ra anh gấp gáp tới đây chỉ vì chuyện con con này thôi sao?

“Làm sao anh có thể dừng suy nghĩ được, bố mẹ anh là bạn lâu năm của mẹ em mà đến lúc mẹ em gặp nạn không những không giúp đỡ ngược lại còn thân nhiên đi đòi tiền” Tiron bất mãn, nghĩ đến đây máu nóng trong người anh lại sôi sùng sục, sao Silest lại ngu ngốc đến mức đẩy để rồi bây giờ cô đơn với cái vườn hoa kia nhỉ.

“Anh nói sao cơ? Mẹ anh... là bạn mẹ em” Zami kinh ngạc nhắc lại, chuyện này bố mẹ nuôi chưa từng nói qua cho cô, sao có thể...

Zami chỉ biết bố mẹ mình nợ tiền xã hội đen vì không trả được số nợ nên đưa cô đến cô nhi viện rồi chạy trốn, hóa ra giữa hai người lại có quan hệ mật thiết đến vậy...

“Anh biết anh nói ra chuyện này em không hận thì sẽ hận anh thôi! Mang danh là bạn bè tốt ăm lại đối xử với nhau như vậy...” Tiron nhỏ giọng, điều này đến anh còn bất mãn huống hồ là cô. Nếu không phải vì bố mẹ anh chèn ép thì cô đến giờ có lẽ đã hạnh phúc bên bố mẹ ruột của mình, không nói rõ ràng thì đêm nay bảo sao anh có thể ngủ ngon đây.

Im lặng một hồi lâu, Zami ngược mắt lên mỉm cười nhìn anh, đặt bàn tay nhỏ lên một bên vai Tiron nhỏ giọng: “Không đâu, đừng trách họ, bố mẹ em không trả nợ mới là người sai”.

“Nhưng họ là bạn bè tốt của nhau kia mà...” Tiron đầu đầu nói, anh thật sự không thể hình dung được đầu óc mẹ mình lại có lúc nông cạn đến vậy. Một lần sai lầm đi theo cả cuộc đời suốt ngày ăn năn, mất đi một người bạn tri kỉ... Có đáng không?

“Anh đừng trách bác gái nữa, chính vì là bạn bè tốt mà lại trốn nợ nhau, không giữ đúng lời hứa, mẹ anh thế là quá nhượng bộ rồi” Zami nhẹ giọng, ban đầu cô nghe cũng thấy vấn đề này không ngờ lại nảy sinh kì quái đến vậy. Bạn bè tốt mà lại đi đòi nợ tới cùng trong khi bạn lâm vào hoàn cảnh khó khăn nhưng là bạn bè tốt không nói nửa lời tự nhiên chạy trốn thất hứa. Sai lầm năm đó hẳn không thể trách mẹ Tiron quá vô tình mà phải trách cả mẹ cô nữa...

Nếu mẹ cô tới nhờ sự giúp đỡ từ mẹ Tiron thì mọi chuyện bây giờ sẽ tốt đẹp biết bao... Lại chọn phương án chạy trốn làm mất lòng tin của nhau, tình bạn lại chà tan vỡ.

“Thật sao? Em nghĩ thật vậy sao” Tiron hỏi nhỏ, anh cứ nghĩ sau chuyện này mình chắc phải bị máu nóng của cô đâm cho bầm dập ai ngờ... cô còn bình thản hơn anh tưởng khiến anh có chút bất an...

“Anh suy nghĩ nhiều quá rồi đấy, muộn rồi, mau về ngủ đi, đừng bận tâm” Zami tốt bụng khuyên bảo, chàng trai này bề ngoài đào hoa sát gái bên trong ẩn chứa con người tàn khốc giết người không ghê tay mà còn có thêm một mặt áy náy tới mức không nói rõ ràng không thể ngủ ngon giấc. Zami thực sự được anh coi trọng tới vậy sao?

Em... chắc chứ? Hai tay Tiron bấu chặt vào nhau, không dám nhìn thẳng vào mắt cô ngập ngừng hỏi. Có trời mới biết anh cảm thấy có lỗi tới nhường nào... Chỉ vì 500 triệu mà con phải xa mẹ, chỉ vì 500 triệu mất đi một người bạn tri kỉ.

Không đáng... không đáng chút nào!!!

Zami không vội trả lời, bước từng bước nhẹ tới phía anh. Gỡ 2 bàn tay đang bấu chặt lại với nhau ra, mở hông từ tay anh nhanh chóng tràn sang bàn tay mảnh khảnh của cô.

Đưa một tay lên giữ chặt cằm anh xoay mặt anh đối diện mặt mình, nhìn sâu vào đôi mắt trước mặt... cô kinh ngạc cứ ngỡ mình đã nhìn lầm. Một vẻ áy náy không dấu vào đâu cho hết được, lồ lộ rõ ràng trước mặt khiến người ta nhìn thôi cũng đủ đau xót.

Zami bản tính lạnh lùng tàn nhẫn nhưng trước đôi mắt thay đổi 360 độ của anh cũng làm cô không dám lòng, thờ dài một hơi cô nhỏ giọng: “Tiron... anh làm như vậy làm em cảm thấy người có lỗi trong chuyện này không phải anh mà là em. Chuyện đó hãy quên đi, em thật sự không bận tâm, không để trong lòng hay hận anh. Sự việc này không liên quan đến anh và em, chuyện này là chuyện giữa bố mẹ em và bố mẹ anh, lúc đó ta còn quá nhỏ không thể hiểu được, bây giờ biết mọi chuyện chúng ta cũng không có quyền quyết định nói chính xác là chuyện này không phải chuyện của chúng ta. Nên anh đừng để trong lòng, em ổn, em không sao”

Lời nói rõ ràng, ánh mắt kiên định cùng vẻ mặt thật không thể thật hơn của cô khiến nỗi lòng Tiron vui đi không ít, nghe được những lời này của cô tâm anh như được thả lỏng thoải mái rất nhiều...

Chần chừ một lúc lâu, cuối cùng anh cũng có đủ dũng khí mà mỉm cười nhẹ kiên định trả lời: “Được”.

Nghe được từ này cô thực sự cảm thấy an tâm, cũng may lời nói cô có sức thuyết phục chứ không sau này quan hệ giữa hai người đảm bảo sẽ còn cách

xa.”“Cũng muộn rồi anh mau về đi”_Zami tốt bụng khuyên bảo.

Hôm nay chắc chắn là anh đã mệt lắm rồi,tự đứng lo lắng lung tung suy nghĩ không đầu.Còn vội vàng gấp gấp phi như bay tới bệnh viện chỉ vì áy náy chuyện này,có lẽ bây giờ anh cũng có thể thoải mái ngủ ngon giấc rồi.

Sống vì quá khứ là lối sống ỷ lại,

Sống vì tương lai là lối sống thừa thãi.

Chúng ta không nên suy nghĩ quá nhiều những chuyện trong quá khứ hay ngu ngốc ôm một bao tải cát đi rồi lại than thở kêu mệt.Gục ngã...phải biết đứng lên...Chuyện buồn...phải biết quên...

Cả một tương lai tươi sáng chờ đợi trước mặt,tại sao phải sống vì quá khứ không vui?Tại sao phải vác cả một bao tải nặng nhọc mà không vứt bỏ đi cho khỏe?

Cứ sống vì quá khứ như vậy ngày qua ngày sẽ rất nhàm chán,đến lúc về cuối đời nhìn lại đời mình lại tự cười khở:”giá mà lần đó mình biết quý trọng thời gian không phí tuổi thanh xuân chỉ vì một quá khứ đau buồn,có phải mình đã có nhiều thời gian để lưu luyến trần gian hơn không?”.

“Sao em còn chưa về?”_Tiron đột nhiên lên tiếng,từ lúc gọi điện cho cô nghe cô nói đang ở bệnh viện anh đã thấy thất mãc.Có bao giờ Zami thăm bệnh muộn thế này đâu.

“À...Em ở lại trông Ken”_Zami ngập ngừng đáp,thấy vẻ mặt anh có chút thay đổi cô liền nhanh chóng nói tiếp,cô thực sự sợ vẻ mặt ghen tuông quá độ của anh.Lần trước đã đủ tim gan cô suýt phòi ra ngoài rồi...”Bố mẹ anh ấy bận nên em mới giúp thôi”.

Tiron không nổi điên ngược lại còn cười nhẹ bày ra vẻ mặt đau khổ:”Thật tội cho em quá...nếu được anh nguyện thay em gánh vác” giọng nói kiên quyết vô cùng ga lăng,con gái đảm bảo nhìn thấy đáng về anh thế này tim sẽ đập loạn lên mà chết mất...

“Không cần thay em...chỉ cần ở lại cùng em là được rồi”_Zami hai mắt sáng lên vội vàng nói,cô chỉ chờ có thể này thôi...Một đêm trôi qua sẽ thoải mái hơn nhiều nếu có anh.

Tiron nghe đến đây nụ cười trên môi cứng lại,anh gãi đầu:”Hi hi,em yêu à,hôm nay anh có việc,thôi anh đi trước”.

Không nói thừa nửa câu,Tiron co giò chạy như ma đuổi...

“Ồ...Này...”_Zami tròn mắt kiếng chân lên hét loạn...Chỉ giỏi được cái mồm hay bốc phét...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Từ từ...nhẹ nhàng...dón đến...Chưa bao giờ Zami đi lại mà quan sát cẩn thận như ăn trộm thế này...

Bám hai tay vào cửa,nhích đầu sang một tí,tí hí một mắt...Đào qua đào lại chậm rãi quét một lượt phòng bệnh...

Chàng trai kia đã đi vào giấc ngủ từ bao giờ rồi...Sau khi chắc chắn...Zami mới thở ra một hơi nhẹ từ tốn nhẹ nhàng đi vào.

Cô thực sự không biết phải đối mặt với anh thế nào...Cảnh tượng đó...nghĩ lại thôi là hai bên má của cô không tự chủ mà hồng hào hần lên...

Đi đi lại lại trên hành lang mà cô không dám trở lại phòng bệnh ngay,đầu óc cô rối tinh rối mù nghĩ đủ mọi cách nhưng vẫn không nghĩ được biện pháp gì hay ho cả.

Liền ngó thử vào thì...anh đã ngủ từ bao giờ.Đúng là ông trời không phụ lòng người mà,Ken mà thức chắc cả đêm cô phải ngồi ngoafi hành lang mất...

Nhẹ nhàng đặt mông xuống chiếc ghế cạnh giường,Zami liếc mắt lên khuôn mặt anh tuấn trên giường một cái rồi chẳng hiểu sao bên má lại nổi lên một tảng phấn hồng mà ngay cả cô cũng không nhận ra mình có sự biến đổi.

Vơ lấy quả cam trên bàn,cầm lấy chiếc dao mắc ngón út vào lỗ ở dưới chuôi dao điều luyện xoay vài vòng cuối cùng cũng yên vị trên tay cô.Thói quen khó mà bỏ được...

Zami có thói quen là mỗi khi cầm dao phải xoay xoay quăng quăng vài vòng mới bắt đầu được.

Bàn tay khéo léo xoay quả cam,tay cầm dao cẩn thận gọt vỏ,đôi mắt lạnh lùng sắc xảo mân mê nhìn quả cam trong tay...

Đưa một miếng lên miệng từ tốn nhai, vị cam nhanh chóng lan tỏa khắp khoang miệng thơm tho của cô càng thêm thanh mát. Có điều bây giờ là mùa thu ăn sẽ không cảm nhận được hết hương vị của nó, mùa hè ăn cam là tuyệt nhất.

Vị ngon này... thực sự có điểm thu hút cô, Zami lại lấy miếng thứ 2 bỏ vào miệng lần này vị cam càng đậm hơn càng thêm ngon hơn... "Sao lại có loại quả này lại ngon đến vậy nhỉ?" cô nói nhỏ.

Cô dời ánh mắt nhìn lên bầu trời, lốm đốm sao vàng giữa biển trời một màu tím âm u. Một cảm giác thê lương mà lại thật đẹp, con người thường thức đêm là do thói quen cũng có thể do một nỗi buồn nào đó... Đêm đối với cô là đẹp nhất, yên bình, nhẹ nhàng như thế trên thế giới này chỉ còn lại mỗi ta.

"Trăng đêm nay thật đẹp" Zami nhỏ giọng thốt lên, nhìn vàng trắng sáng lóng lánh khoe sắc giữa muôn ngàn vì sao... Cũng đã lâu lắm rồi... cô mới có tâm tư thoải mái để nhân nhả ngời thường thức về đẹp của thiên nhiên vào ban đêm thế này.

"Đúng vậy, trăng đêm nay rất đẹp"

...

"Sao hôm nay trăng sáng vậy" Cô lại lên tiếng một lần nữa... nhú mày... có điều bất ổn...

Zami từ từ nhẹ nhàng quay sang, chàng trai ngồi dựa vào thành giường từ bao giờ, đôi mắt cũng theo ánh nhìn của cô mà hướng tầm mắt lên vàng trắng tròn...

"...Anh...tinh...tinh...từ...bao...bao giờ" Zami không khỏi giật mình nhủ gấp mà tí nữa thì ngã ngửa ra sau, lấp bắp không rõ ràng...

"Em có nhất thiết phải hoảng sợ như vậy không?" Ken quay đầu lại nhìn cô với ánh mắt dịu dàng cười nhẹ.

Zami bất động toàn thân, trợn tròn mắt... Bàn tay đưa lên tát vào mặt mình một cái... không thay đổi... tát thêm cái nữa... không thay đổi... thêm cái nữa... vẫn không đổi.

Mai phải khẩn cấp đi kiểm tra mắt mới được, không thể để tình trạng thế này được... ảo tượng mắt... bệnh này thật đáng sợ. Không biết các bác sĩ y học nổi tiếng toàn thế giới đã có phương thức chữa bệnh chưa nhỉ...

Gỡ bàn tay kia xuống anh nhú mày: "Em làm sao vậy? Không thấy đau cũng phải thương má mình một chút, đồ rồi kia..."

~!@#\$\$%^&*()_&^%#@!\$%^&*#@!!~

.....

.....

.....

Zami gỡ bàn tay mình rời khỏi tay anh đưa một tay đặt lên trán mình rồi đặt một tay lên trái anh, khó hiểu hỏi: "Đâu có ốm".

"Em làm sao vậy?" Ken từ từ tiến lại gần cô, áp sát khuôn mặt của mình lên khuôn mặt nhỏ nhắn ngang bướng kia...

"Này...anh..." Zami không thể nói được cái gì cả, toàn thân đã sớm nóng lên, hai bên má đương nhiên cũng vậy... mồ hôi tuôn ra như mưa...

"Em...thật là..." Ken nói giọng ái muội, bờ môi mỏng nam tính gần như chạm môi cô, khoảng cách ngắn tới mức không thể ngắn hơn rồi...

Rốt cuộc anh ta muốn làm gì vậy, ánh mắt nhìn cô soa lại dịu dàng thế kia. Bờ môi bất ngờ nhếch lên... nụ cười gian không thể gian hơn... và... rồi

"Hahhahaha...hahahaha..." Ken bỗng rời mặt cô phá lên cười thật lớn...

Zami mặt đã đỏ nay càng đỏ hơn, bặm môi giận dữ...

"Xem em kia, cũng biết đồ mặt cơ đấy. Soi gương nhìn lại về mặt bây giờ của em đi, hựt hăng sao? Tiếc là chỉ một chút sẽ được chạm môi tôi đúng không?" Ken cười lại lớn hơn, có trời mới biết nhìn đôi môi đỏ mọng kia anh đã cố gắng nhịn tới mức nào để lia xa nó... Đúng là sức hút của nó anh không thể xem nhẹ.

"Cái gì mà đồ mặt, cái gì mà hựt hăng" Zami biết sự biến đổi lạ thường trên mặt mình nhưng vẫn cố bày ra bộ mặt bình tĩnh như nước, mặc dù tâm cô không ổn một chút nào...

"Đừng trả vờ nữa" Ken nham hiểm nhìn cô, không cho cô tránh ánh mắt của anh...

"Đừng có nhìn tôi" Zami cau gắt khi bị anh nhìn thấu tâm can liền bày ra bộ mặt giận dữ che mặt lại...

"Sao vậy? Xấu hổ sao?" Ken mới phát hiện ra không ngờ trên cô lại thú vị đến vậy, cứ được đà là phải nắm bắt cơ hội. Người con gái như vậy trên đầu

có dễ, ít nhất cũng phải gây chút ấn tượng gì đó.

“Thôi... được rồi, không trêu cô nữa” _Ken nhìn cười nghiêm túc nói, Zami bây giờ còn đầu hình ảnh một cô gái lạnh lùng cao ngạo nữa. Thay vào đó lại xấu hổ ề ề, tuy đùa vui thì vui thật nhưng... cô cũng thật đáng yêu... Làm anh điều đúng cũng khoảng 3s chứ ít đâu...

Cô gái này sức mạnh thật phi phàm, dù lạnh lùng hay đáng yêu đều có vẻ riêng thu hút cánh đàn ông mà nó lại thật đặc biệt lạ thường... Đi cả thế gian chắc chả tìm được cô gái nào như cô gái này...

“Vừa nãy em nói em không biết gọt táo vậy tạo sao giờ lại biết gọt, nói tiếp đi” _Ken thấy cô không nói gì chỉ nhìn sang hướng khác quay mặt lại với anh bèn lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng quá mức cần thiết thế này.

Cô vẫn ngoan cố không ngoảnh mặt lại, coi lời anh như gió thoảng bên tai.

“Sao vậy? Vẫn chưa hết xấu hổ sao?” _Ken tự nhủ có phải mình đã trêu cô quá lố rồi không, nhieu mày hỏi nhưng giọng vẫn không dấu nổi vẻ giễu cợt... Tay nhẹ nhàng đặt lên vai cô rất nhanh xoay lại.

“Xấu hổ cái gì chứ?” Zami nhếch mũi gất, đầu thế gọi là xấu hổ. Cô cũng cảm thấy bản thân thật kì quái, không hiểu sao mắc chứng bệnh gì mà mỗi lần gặp anh cô lại cảm thấy ngượng vô cùng... Bệnh này là cái bệnh quái quỷ gì vậy...

“Là mẹ anh dạy tôi gọt táo” _Zami đột nhiên trả lời câu hỏi của anh.

Đã ngờ ngàng này càng ngờ ngàng hơn... Ken nghiêm túc nhìn cô nhắc lại như thể nghe một chuyện vô cùng khó tin: “Cái gì? Mẹ tôi dạy cô gọt táo sao?”.

Zami cười nhẹ, nhìn ra ngoài bầu trời đêm nhỏ giọng: “Khó tin đúng không? Nhưng sự thật là vậy”.

Ken bây giờ mới vỡ lẽ, thì ra... thăm nào...

Cái kiểu gọt táo của cô giống mẹ anh tới mức đấy khiến anh ảo tượng...

“Sao vậy? Cách tôi gọt hoa quả giống mẹ anh lắm đúng không?” _Zami nhìn thấu tâm can mỗi nghi hoặc trong lòng anh lên tiếng.

Gật một cái chắc nịch không chần chừ, chuyện này xảy ra khi nào vậy? Sao anh không hay biết.

“Tôi cũng không hiểu sao lần này lại nhập tâm đến vậy, lại kiên trì đến vậy, anh nhìn xem...” _Zami nói một nửa rồi dơ ngón tay trỏ với ngón giữa của bàn tay trái lên trước mặt anh nói tiếp: “Đây... 2 vết dao cắt...”.

Ken tròn tròn mắt, người con gái này cũng có lúc kiên trì vứt bỏ thời gian học gọt hoa quả sao? Chuyện này lạ gấp trăm lần việc đàn ông trên thế giới có thể sinh đẻ như phụ nữ ấy chứ... Thật khủng bố!!!

“Muộn rồi, anh mau ngủ đi...” _Zami tốt bụng khuyên bảo, đứng dậy nhẹ nhàng tựa gối anh xuống giường đắp chăn cẩn thận cho anh.

“Em không ngủ sao?” _Ken nghi hoặc hỏi, người con gái cao ngạo thế này mà phải đích thân trông nom anh ở bệnh viện đã rất lạ rồi giờ mà thức đêm vì anh thì chắc mai tận thế...

“Anh ngốc hay giả ngốc vậy? Tôi trông anh đương nhiên phải thức rồi” _Zami bất mãn nói tuy nhiên vẫn không kìm được mà cười nhẹ, ngu ngốc quá đi...

“Em...” _Ken muốn nói gì đó lại bị cô đưa tay lên ngang môi chặn lại, nghiêm giọng ra lệnh: “Ngủ ngoan đi, đừng nói nữa, có tin tôi gọi điện mách mẹ anh ngay bây giờ không?”.

Ken cố nhịn cười, mấy tuổi rồi còn dọa mách mẹ? Anh nghiêm túc ngoan ngoan gật đầu.

“Tốt” _Zami hài lòng cười, ngồi xuống ghế nhìn hai con mắt kia từ từ nhắm nghiền. Cô cười nhẹ... thật khó tin... cô không nghĩ sẽ có ngày mình phải đích thân đi trông bệnh đêm thế này mà lại trông một người vừa mới quen biết chứ. Thật buồn cười...

Ánh trăng ngoài cửa sổ hắt vào phòng bệnh chiếu lên khuôn mặt một nam một nữ trong phòng, chàng trai anh tuấn có đôi mày rậm nhắm nghiền về mặt yên bình thanh thản có vẻ như ngủ rất ngon giấc.

Cô gái lạnh lùng cao ngạo sở hữu đôi mắt sắc xảo tinh ranh giờ lại thật nhu nhược nhìn chàng trai ngủ say giấc, khóe môi cương nghị bất giác nở nụ cười...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

“Bịch...” “Bịch...”

Vừa tới bàn học Zami đã chả trụ được mà ngã ngồi xuống ghế nằm sấp lên bàn. Cả đêm thức trắng trong bệnh viện... không mệt mới lạ...

Giá mà bây giờ cô có thể về nhà ngủ một giấc ngon lành có phải khỏe khoắn hơn không, còn bây giờ về mặt cô nhọt nhọt vô cùng, chẳng thể nhận ra đây là một Zami cao ngạo lạnh lùng nữa.

“Hey... Hey...”

“Hey... Hey...”

“Này... cô dám làm lơ tôi à, có dậy không thì bảo” _ Lìl chưa gặp cô gái nào cả gan dám làm lơ anh như thế này, chủ yếu nhìn thoáng qua anh một cái thôi đã xiêu lòng chứ đừng nói đến đích thân anh ra mặt nói chuyện.

Zami mệt gần chết, cố gắng nâng đầu lên nhìn... rồi rất nhanh lại gục xuống. Còn Lìl thì giật mình suýt ngất khi trông thấy bộ mặt của cô liền hỏi: “Này... hôm nay phong cách mới à, sao nhìn như mất gấu trúc thế kia. Chết phết!”

Cô vẫn nằm im không nói gì, mở miệng ra với tên này chỉ tổ tốn nước bọt, không nên chút nào!

Lìl chẳng kiêng dè những ánh mắt xung quanh mà ngồi chồm chồm lên bàn Zami, đánh nhẹ vào người cô hỏi tiếp: “Hôm qua thế nào rồi? Tiron có làm gì cô không?”

Quả nhiên câu này có hiệu nghiệm, Zami nghe xong ngóc đầu lên bắn ánh mắt tran chứa toàn lửa giận về phía Lìl nghiêng rằng nói: “Anh còn lải nhải nữa? Mọi chuyện không phải do anh hết sao?”

Lìl ngược lại còn cười giễu cợt dí sát khuôn mặt anh tới gần mặt cô nhếch mũi nhả ra vài chữ: “Không làm thế thì làm sao để cô chịu độ mắt với tôi”.

Zami không chùn bước, dường như sự tức giận trời dậy làm cô lấy lại phong độ nhẹ nhàng đáp trả: “Anh là đồ hèn”.

Lìl không nói gì, bên môi chỉ nhếch lên một cái nhẹ đầy khinh thường, ánh mắt thách thức rõ mồn một, đối với loại người cao ngạo như Zami này thì chỉ có chiêu khích tướng là phù hợp nhất.

Cô ngược lại không giận chỉ cười nhẹ, đã muốn đấu ngay tại đây thì... cô chiều.

“Lại đây xem này, Zami với Lìl lại độ mắt rồi kia” _ Tiếng nói của một nam sinh gấp gáp vang lên rồi không lâu sau đó xung quanh cô và Lìl chật kín người ho hào đủ mọi thể loại.

Hình như lớp này có truyền thống độ mắt...

“Tôi cá trận này Lìl sẽ thắng” _ Một giọng nữ nhẹ nhàng vang lên hòa vào dòng tiếng nói cổ vũ sôi động.

“Không đâu, Zami chắc chắn sẽ thắng mà” _ Bọn con trai không chùn bước ngược lại còn đầy vẻ tự tin ra mặt, đã thắng một lần... vậy lần hai có là gì chứ.

“Lìl có lên, Lìl có lên, Lìl có lên...” _ Bên con gái đồng thanh hô vang như muốn làm nổ cả địa cầu.

“Zami có lên, cậu chắc chắn sẽ thắng” _ Bọn con trai đồng thanh phối hợp ăn ý cổ vũ, họ không tin Zami sẽ thua anh chàng kiêu căng kia.

“Cá không?” _ Một nữ sinh huênh hoang ưỡn ngực oai phong bước lên phía trước nhìn bọn con trai với ánh mắt thách thức, một bên mắt đã sưng húp lên.

Một nam sinh đứng đầu quay lại nhìn chúng bạn cười khinh bỉ vài cái rồi anh hờ hững bước lên phía trước, chỉ tay vào con mắt sưng húp kia: “Cậu... muốn cá với chúng tôi? Không nhớ lần trước cậu đã thảm hại thế nào sao?”

Nói đến đây bọn con trai lại cười rộ lên, lần trước con gái cũng là người thách thức trước mà cũng đành phần thua về phía mình. Chả là cô bạn này phải làm theo những gì đã cược, hôn một người mà bọn con trai yêu cầu, kết quả bị chàng trai đó cho ăn một cú đấm vào mặt...

Nữ sinh này ngược lại còn càng tự tin hơn trước sự chế giễu cô nhếch mép mỉa mai nói: “Sao? Sợ à?”

“Sao mà phải sợ, chỉ lo cho lần này cậu cũng có kết cục thế thảm như vậy thôi” _ Bọn con trai lại cười rộ lên, cứ nghĩ tới một bên mắt còn lại dính một quầng thâm thì chúng nó không thể nhịn cười được.

“Lo cho thân cậu trước đi, tôi dám cá, nói đi, đồng ý hay không?” _ Nữ sinh này kiên định dứt khoát nói rõ ràng, mối thù này cô phải trả nhất định phải trả... không những thế mà phải trả gấp đôi gấp 5 lần ấy chứ.

Bọn con gái thấy vẻ hùng dũng của bạn mình cũng đi lên ủng hộ khích lệ: “Đúng vậy, cá hay không?”

“Sợ rồi chứ gì?”.

“Nếu không sợ thì đồng ý đi”.

Đường như bọn con trai bị lời khiêu khích này làm cho dạn tím mặt, liền tức giận nói: “Sao phải sợ, cá thì cá, muốn cá gì nào”.

“Đúng vậy, muốn cá gì”_Bọn nam sinh đằng sau bèn lên cho nó có không khí.

“Nếu các cậu thua... sẽ phải cõi trần trông cây chuối đi vòng quanh sân trường, thế nào?”_Nữ sinh cười nham hiểm.

Bọn con trai nhìn nhau, bàn tán cái gì đó sôi nổi ngập ngừng một chút mới lên tiếng: “Được, còn nếu các cậu thua... sẽ phải ngồi im cho bọn tôi trang điểm xong khi hoàn thành tác phẩm đi vòng quanh sân trường, thế nào?”.

“Được”_Nữ sinh không kiêng dè mà lên tiếng, cõn con gái đằng sau nhìn nhau run sợ... họ không thể giao bộ mặt xinh đẹp được make-up tí mỉ này vào tay chúng được, càng không thể cho người ngoài nhìn thấy. Đối với phái nữ, cái này quá mạo hiểm, cực kì mạo hiểm.

“Các cậu làm sao vậy?”_Nữ sinh này nhận thấy độ run xung quanh liền quay lại nhử mày, sắc đẹp đối với họ thực sự quan trọng đến vậy sao? Cái nhìn của người ngoài đối với họ cũng quan trọng vậy sao?

Cô bắt đầu lên tiếng răn đe: “Các cậu sợ cái gì chứ? Chẳng lẽ cổ vũ mà các cậu không tin tưởng gì hết sao?”.

“Tôi...”_Đám nữ sinh nhìn nhau chẳng nói lên lời, cô gái trước mặt này tuy không quan trọng về đẹp bên ngoài nhưng bọn họ... sắc đẹp chẳng khác nào mạng sống, không có mỹ phẩm họ quyết không dám vác mặt ra ngoài đường chứ nói gì để bọn con trai làm nhoe nhoét lên.

“...Được”_Một cô gái nhìn về phía Lil vẫn đang tập trung độ mắt cô nói lớn, bọn con gái đằng sau cũng hòa theo. Đúng vậy! Họ tin Lil, đặt niềm tin vào một người, nhất định anh phải thắng, anh không thể khiến các cô thất vọng. Không thể... vì... người con trai tồi tệ là khi để con gái đặt quá nhiều kì vọng vào mình rồi lại để họ mang một nỗi thất vọng không thể vơi hết... suốt cả cuộc đời... chưa chắc đã hết được!

Zami nhẹ nhàng đáp trả ánh mắt đầy vẻ thách thức của chàng trai trước mặt, vẻ mặt bình thản như nước. Với mấy kiểu này sắc thái trên mặt biểu cảm tự nhiên là tốt nhất, chứ không nên áp lực mà nhấn mặt các kiểu... chỉ tự mình hại mình thôi!

Lil thấy thế không kìm nổi mà cười nhẹ, tính cách cô gái trước mặt này quá mức bí hiểm khó có thể nắm bắt được nhưng qua vài ngày tiếp xúc thì anh cũng hiểu được vài phần. Luôn bình tĩnh như vậy, đi học cũng như đi chơi, độ mắt cũng như nhìn lướt qua, khuôn mặt xinh đẹp kia có thể nói là chỉ duy trì đúng một biểu cảm dù ở bất kì hoàn cảnh nào cũng vậy...

Bầu không khí trong phòng học 11a1 không căng thẳng như trên sân đấu, vì căn bản hai người trên sân đấu đều đấu với nhau với biểu cảm hết sức bình thản như đi chợ, không có vẻ áp lực gì cả, càng không có lấy một chút run sợ. Người nhìn ta, ta nhìn người... thật chẳng khác nào một bức tượng điêu khắc nổi tiếng với một nam một nữ sở hữu vẻ đẹp hút hồn người.

Các học sinh của lớp 11a1 vẫn hò reo cổ vũ nhiệt tình, chỉ cần người họ muốn thắng dành phần thắng thì có mất giọng khản cả cổ họng cũng xứng đáng.

Thời gian là lướt trôi qua, giáo viên vẫn chưa vào lớp vì chưa tới giờ học, hôm nay học sinh lớp này như đánh hơi được mùi vị thi đấu mà tự nhiên đến sớm hơn mọi ngày. Cho nên Lil lần này sẽ không phải chịu thiệt thòi như lần trước nữa... Thắng bại sẽ rõ ràng trong ngày hôm nay!

Zami tự nhiên cảm thấy mất tự tin vô cùng, mí mắt chẳng hiểu sao không trụ nổi nữa. Cô không thể bị thua dễ dàng như này được, lòng kiêu ngạo hung hăng trời dấy nhưng... phải nói thật một điều là cô cảm thấy trong người truyền đến cảm giác mệt mỏi, mí mắt cũng nặng trĩu tựa như chì chốc chốc lại có thể khép lại bất cứ lúc nào.

Đối với cô, cái trò độ mắt rẻ tiền này chẳng thể làm khó mình nhưng hôm nay khác... cả đêm qua thức trắng rồi. Cô tuy bề ngoài lạnh lùng đánh không thấy đau, đau không thấy khóc, vui buồn chỉ trốn giấu trong tim chưa thể hiện ra ngoài bao giờ nhưng dù có sắt đá thế nào thì cô vẫn là một con người, một người con gái. Làm sao cầm cự nổi đây! Nếu cả đêm qua không thức trắng thì cô đã không mất tự tin thế này.

Kể ra Zami cũng thật ngu ngốc, trước khi độ mắt cũng phải suy nghĩ kĩ càng xem tình trạng sức khỏe mình có tốt không đã chứ. Lần trước suýt ngạt thở vì mùi nước hoa nồng kia, hôm nay lại tiếp tục đi theo vết xe đổ, mất cô sẽ lòi ra mất...

Con mắt được ví như mắt đại bàng kia dường như đã nhìn ra sự thiếu tự tin của người con gái đối diện mà lần tới, giờ đây anh đã nắm chắc 95% phần thắng trong tay.

Sức anh còn dài, chẳng mấy chốc... cặp mắt kia cũng sẽ sụp đổ thôi... Vấn đề cần quan tâm bây giờ có lẽ là thời gian... chờ đợi...

Đám học sinh vẫn nhiệt tình cổ vũ như vậy, làm sao họ biết được trong lòng hai người kia nghĩ gì. Càng không thể nhìn ra sự mất tự tin của Zami vì cô che dấu rất kĩ, muốn nhìn ra nó người thường đương nhiên không có khả năng.

Khiêu khích cô ư? Tự tin đến thế kia à? Đã nhìn ra rồi sao?

Được... vậy tôi cho anh thắng... coi như thoát nợ... tôi cũng cảm thấy thanh thản hơn...

Biết mình cầm cự cũng chẳng nổi, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại chấp nhận chịu thua. Thua sớm hơn một chút ít ra cũng còn giữ lại trong người một chút sức

lực, đã mệt mà còn vất kiệt hết e rằng đến mí mắt chưa chắc đã cử động nổi.

Bên khoe môi cương nghị kia cũng có thể nở nụ cười hài lòng nhưng vẫn cảm thấy thật khó hiểu.

Người con gái này dù có chết cũng phải đấu đến hơi thở cuối cùng mà hôm nay lại tiết kiệm sức lực đến vậy sao? Không ổn chút nào...

“Ồ...” Đám con trai bàng hoàng nhìn cảnh trước mắt mỗi người thốt ra một tiếng thất vọng nhẹ, ngoài sức tưởng tượng của các chàng, sao hôm nay Zami lại chịu thua sớm vậy...

“Yeah... yeahh...” Đám con gái mừng rỡ hét lớn ôm hôn nhau... Các cô cũng có suy nghĩ như các chàng kia vậy, ngoài sức tưởng tượng... Nhìn vẻ mặt bình lặng như nước kia thừa khiến các cô lo lắng nhưng không ngờ Zami lại nhẹ nhàng chịu thua như vậy coi như mỗi thù lần trước được trả.

Nữ sinh hít thở không thông cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, quả thực cô quá phần nộ mà cá liêu nhưng không ngờ... may mắn đã mỉm cười với cô. Lần này phải tập trung mọi người cho đám con trai này mất mặt đến mức không dám huênh hoang nữa!

Trong phòng học không khí thay đổi hẳn lên sau cái nhăm nhăm của cô, người thì la hét người thì thất vọng người lại chọn cách là im lặng. Thôi thì... số phận còn lại của những ngày sau giao phó cho mấy cô nàng nữ quái này vậy! Cởi trần trồng cây chuối đi vòng quanh sân trường... cái này với các anh đương nhiên là dư sức nhưng... nếu để người các anh thích nhìn thấy cảnh này thì... chỉ còn cách độn thổ để rửa nhục thôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

“Thế nào? Đã biết sức mạnh của tôi chưa?” Lil hài lòng cười lớn, cuối cùng cũng hạ gục được khuôn mặt kiêu ngạo trước mắt, niềm vui này phải tròn đầy cho hết đây!

Ngược lại với sự mỉa mai của anh cô cười nhẹ nhanh chóng nằm ườn xuống bàn, trả được món nợ này thì sau này cô sẽ chẳng phải bị bám đuôi nữa rồi! Thanh thần như vậy có gì đáng buồn chứ? Thua một lần chưa phải đã là kẻ thất bại mà chỉ những người dễ nản lòng có phần đầu mãi cũng không vươn lên nổi... Đây... mới là kẻ thất bại!

Lil đứng cười một lúc lại nhận ra cô chẳng có vẻ gì là quan tâm đến mình cả, tự nhiên cảm thấy mình chẳng khác nào tên ngốc. Nụ cười trên môi cứng lại trông rất khó coi... Nụ cười này sinh ra đâu dành cho những kẻ chiến thắng đâu?

“Này... Sao cô dám làm lơ tôi vậy hả? Cô có biết bao nhiêu người con gái...” Lil bỗng nổi cáu lay lay cánh tay cô mạnh không chút thương tiếc, giọng nói lộ rõ vẻ kích động không hài lòng.

Chưa nói hết điều cần nói anh đã ăn nguyên một quả chuối vào mồm, chỉ kịp phát ra vài tiếng “Ừm... ừm...”.

Zami tuy buồn ngủ nhưng nghe những lời nói xúc phạm thế này khiến cô không muốn bực cũng phải bực mà nhanh tay nhét nguyên quả chuối trong túi áo Lil ra chặn trong mồm anh, hơi nhếch mũi lên cô nói: “Cái thứ nhất anh là cái gì mà tôi không được phép làm lơ? Cái thứ hai...” Cô ngáp ngừng một chút rồi nói tiếp: “Anh quen tôi không lâu nhưng ít ra với con mắt ĐẠI BÀNG được mọi người hay ca tụng kia phải nhìn ra tôi là loại người gì chứ? Tôi giống với bọn con gái hâm trai như thế kia sao? Nói vậy có phải rất xúc phạm tới tôi không?”

Đưa tay lên rút mạnh quả chuối ra khỏi miệng, Lil không thương tiếc món quà vừa ĐƯỢC tặng vào sang nay ném mạnh một phát, theo sau là một âm thanh tan vỡ chói tai: “Choang!!!”.

“Ít ra cô cũng nên có phép lịch sự tối thiểu chứ! Người gọi phải có người nghe, cô làm như thế là không phải phép” Chẳng màng đến mọi thứ xung quanh, chẳng màng đến cửa kính vỡ tan tành, anh chỉ giận dữ nhìn cô gái trước mặt. Trên đời này anh ghét nhất ai dám kiêu ngạo với mình, căn bản... anh là người kiêu ngạo, tuyệt không thể để bị lấn sân như vậy.

May thay mọi người trong lớp lúc này không ai đứng gần cửa kính nên ai cũng an toàn tuyệt đối. Có điều... mọi người vừa kinh ngạc vừa sợ nhìn về cặp đôi không màng trời đất trước mặt. Chỉ 5 phút nữa giáo viên vào lớn đó nha!!! Mà giáo viên đương nhiên là cô chủ nhiệm Lan Anh yêu quý rồi...

Giáo viên khác cô thể không để mắt tới nhưng cô Lan Anh là chủ nhiệm, giáo viên nghiêm khắc nhất trong trường. Chỉ một chút sai sót cũng không tha, năm ngoái nghe nói đã có học sinh học được 5 ngày phải chuyển trường vì không chịu nổi áp lực, từ học sinh tới giáo viên còn hơn cả ngồi tù tra tấn ấy chứ!

Chậm rãi quay đầu về phía sau, nhìn chằm chằm vào khung cửa sổ thông thoáng kia, Zami lại quay đầu nhìn sâu vào con mắt trước mặt tốt bụng nhà ra vài chữ: “Đây là trường không phải nhà anh, tấm kính này anh mau gọi thợ đến thay tấm kính mới đi”.

“Chuyện đó cô không cần để tâm, tôi muốn biết vì sao cô dám làm lơ tôi? Điều này không thể chấp nhận được” Lil gạt hết mọi chuyện sang trón mắt nhìn Zami, từ trước tới giờ chưa ai dám làm lơ anh mà kẻ cả có anh cũng sẽ dạy cho hắn biết một bài học. Cái cảm giác mà người ta coi mình như không khí

ấy, chẳng dễ chịu chút nào cả... với con người luôn luôn kiêu ngạo với đời như anh thì... CÀNG KHÔNG THỂ CHẤP NHẬN ĐƯỢC!

“Không thể chấp nhận được?” _Zami nhắc lại như thể vừa nghe được một chuyện cười, rồi lại nhanh chóng thay đổi thái độ đành giọng lại nhìn Lil: “Là do anh quá đề cao mình đó thôi, còn có thể trách tôi được sao?”.

“Tôi...” _Lil mở lớn mắt... cái gì đang xảy ra vậy? Cái cô gái này cũng thật to gan, biết là cô ta không dễ gì đối phó nhưng... một chút nể mặt cũng không có. Nhất thiết phải toẹt ra một câu như vậy sao? Chẳng lẽ trên đời này cũng có người con gái không điều đứng trước vẻ đẹp trời phú của anh sao? Hay là không đủ độ đẹp trai, mai nhất định phải đi thăm mỹ viện mới được... Đạo này chắc già rồi nên cũng sa sút hẳn. Chết thật!

“Có chuyện gì đang diễn ra ở đây vậy?” _Một giọng nói trầm ôn vang lên, mang theo hơi thở của địa ngục.

Cả lớp... không hẹn mà cùng quay lại, người phụ nữ tầm 40 tuổi đứng lừng lững trước cửa, trước mắt hiện hữu một chiếc kính quen thuộc. Trời đất ơi... Cả lớp ngoại trừ hai người đang là tâm điểm chú ý thì ai ai trong đầu cũng kêu gào khóc thầm, quả này... Chết toi!!!

“Tôi hỏi đang có chuyện gì diễn ra ở đây vậy?” _Lan Anh cố gắng trầm giọng xuống kiên nhẫn hỏi, từng bước từ tốn vào lớp học, đảo mắt xung quanh và cuối cùng... đứng lại ở tấm kính đã vỡ tan tành. Trong đôi mắt kia rõ ràng lóe lên một tia không vui.

Cả lớp đứng bất động tại chỗ, đến hít thở còn không thông thì làm sao mà trả lời nổi vấn đề cô đặt ra đây?

“Hải...” _Lan Anh bất ngờ lên tiếng giọng nói không cao không thấp nhưng lại tràn đầy mùi nguy hiểm khiến người ta không rét mà run, ánh mắt Lan Anh dừng lên trên khuôn mặt lạnh lùng ngoan cố không chút sợ hãi kia. Cậu nhóc này... tính cách Lan Anh luôn hiểu rõ, có thầy cô nào mà không hiểu học trò của mình chứ! Chính vì thế... người nào sợ cậu thì kẻ người ta... còn Lan Anh... đương nhiên chẳng có lí do gì phải sợ cậu, nếu còn đề học trò của mình trèo đầu cười cợt. Thì còn đi làm giáo viên làm gì nữa đây? Cũng chính vì quan niệm này mà dù học trò có bố mẹ địa vị cao cũng phải nể bà một phần, ai ai cũng không dám coi thường người phụ nữ dũng cảm nghiêm khắc này... Và Lil cũng không dám cãi lại nữa lời!

“Dạ...” _Lil bình thần trả lời, muốn xử cậu thế nào thì xử nhưng tuyệt đối sẽ không run sợ. Đây cũng là cái tính không thể không có của những người kiêu ngạo.

“Em... mới đầu giờ mà đã quậy phá làm tổn hại đến vật chất nhà trường rồi!” _Lan Anh trầm ôn nói, đánh mắt về phía khung cửa sổ thông thoáng kia.

“...Đúng vậy!” _Lil nhìn theo ánh mắt bà và về phía khung cửa sổ đã bị mình làm cho vỡ thương nghiêm trọng.

“Rầm” _Láo! Em có thể bình thần trả lời cô như vậy sao? Không có chút thành ý gì hết” _Lan Anh trừng lớn mắt, đập mạnh tay xuống bàn lớn giọng. Ít ra lỗi do mình thì cũng phải thể hiện là mình có lỗi vậy mà... trả lời như thế nào thì... không muốn điên cũng phải điên!

Cả lớp được một phen giật mình, tim đập “thình thịch” ai ai cũng run rẩy lấy bậy, Lan Anh quát không phải quá to nhưng... cô lại rất thích làm người ta bất ngờ. Một giây trước nhẹ nhàng, giây sau thay đổi 180 độ, không bị bệnh tim cũng sớm đau tim... .

“Vậy em phải trả lời thế nào cô mới hài lòng?” _Lil nhăn mày phẩy mạnh mái tóc trên đầu một cách bất cần. Cái bà già này cũng thật lăm chuyen! Có biết anh nói từ tế thế kia đã là tỷ tỷ thành ý rồi còn không vừa lòng, đúng là bà già quái thai khó chiều.

“Em nói chuyện với tôi mà như thế đấy hả? Đứng nghiêm chỉnh cho tôi” _Lan Anh cao giọng răn đe, hôm nay cô phải dạy cho thằng nhóc này cho ra lẽ.

Lil mặt mày đứng nghiêm chỉnh, tại sao năm nào lớp anh cũng chủ nhiệm bà già này vậy? Đổi lớp từ đông sang tây đến cả đi sang khối B học cũng không yên. Kiếp trước anh có nợ Lan Anh cái gì chẳng?

“Chút nữa giờ ra chơi gọi thợ đến thay tấm kính khác, mai mời phụ huynh đến đây gặp tôi. Bố hay mẹ đều được, còn bây giờ... ra lấy hai xô nước đầy cảm hai bên tay đứng ngoài cửa lớp cho tôi. Không thể để tình trạng như hôm trước cho em ngủ ngon như thế được” _Lan Anh nhả ra từng chữ, có thể nói phạt học sinh là niềm vui mỗi ngày của cô. Nói rồi Lan Anh quay phắt lại đảo mắt qua tất cả học sinh mặt đã sớm biến sắc, giật mình lùi lại phía sau.

Thay đổi 180 độ, bà cười hiền hậu, học sinh trong lòng chưa thả lỏng được bao lâu thì cô trừng lớn mắt quát: “Còn đứng đó làm gì? Mau về chỗ nhanh, có biết lớp mất bao nhiêu phút rồi không hả?”.

Cả lớp tim như sắp bung ra khỏi lồng ngực, cả đời này... Lan Anh chỉ sở hữu duy nhất một điểm khiến học sinh sợ hãi đương nhiên là... Gây bất ngờ.

Nhanh chóng ngồi vào chỗ của mình, không ai dám ho he nữa lời, Zami đứng nhìn toàn bộ kẻ mồm cười, giáo viên của lớp này cũng thật can đảm!

“Chết chưa?” _Zami vui tính hỏi nhìn chăm chăm vào đôi bàn tay đỏ ửng bao nhiêu vết lằn, chả hiểu sao cô không những không thương anh ngược lại còn thấy thật buồn cười... .

“Cô nhìn mà còn không biết sao mà phải hỏi? Cũng nhờ cô mà tôi nhận được cái phúc lớn thế này đây!” _Lil nổi cáu gắt lên, suýt xoa đôi bàn tay của mình, cả tiết đứng bất động tại chỗ đã không vui rồi mà bao nhiêu nữ sinh đi qua cứ ngoái lại nhìn hỏi thăm này nọ, có con điên còn dám tặng anh quả chuối ăn nữa. Điên rồi chẳng? Có biết anh ghét nhất chuối không? Nhất là vụ hôm nay, quả chuối chết tiệt! Đáng ghét!!!

Hôm nay cũng có cô gái tỏ tình với anh bằng quả chuối, nếu không phải cô ấy quá mức chân thành anh đã sớm ném cho lợn ăn rồi, nhưng thôi đem về nhà rồi vứt đầu thì vứt. Chứ vứt trước mặt người ta thì tội quá... .

Nếu không có quả chuối đó Zami sẽ không nhét vào mồm anh, anh cũng sẽ không mạnh tay ném nó đi, mà không ném nó đi cửa kính cũng không vỡ. Mà cửa kính không vỡ thì Lan Anh sẽ chẳng giáo huấn anh một bài, bắt anh cầm 2 xô nước đứng trước cửa lớp học phạt, mai bố mẹ anh cũng chẳng phải đến trường, bận đến mịt mù ai mà rảnh hơi đi nói chuyện với giáo viên về con mình đây?

Cái con bé kia... chết tiệt!!! Dám dương đôi mắt to tròn đáng yêu kia để dụ dỗ anh, nó có biết là bề ngoài anh cứng rắn nhưng lại rất dễ mềm lòng không hả? Con bé đáng ghét... Gặp lại lần nữa anh sẽ không nương tay mà vật lông nó cho trần trụi luôn!!!

“Quả chuối đó ai bảo anh mang theo? À mà... tại sao hôm nay anh lại mang theo chuối vậy?” _Zami nói gần hết câu bất ngờ bật cười, điều này khó có thể lí giải nổi, thật kì lạ, hót boy chuối sao? Chẳng trai này cuối cùng cũng có biệt danh mới không ai đụng ai, chất chơi người doi, có 1-0-2.

“Có con bé sáng nay tỏ tình với tôi tặng tôi quả chuối. Nếu không phải vì nó quá mức chân thành tôi đã ném đi không thương tiếc rồi” _Lil bực bội nghĩ lại chuyện cũ.

“Vậy anh định mang về nhà ăn để báo đáp thành ý hả?” _Zami hỏi lại, có làm không vậy? Chẳng trai kiêu ngạo này chỉ vì một chút thành ý của đối phương đã gục ngã rồi sao? Cô đã đánh giá quá cao anh rồi.

“Cô bị điên à? Đương nhiên là phải vứt đi rồi, có điều là tôi không vứt trước mặt người ta thôi. Vứt thì đương nhiên phải vứt, tôi chẳng điên mà nhận mấy món đồ đó” _Lil.

“Thế hóa ra anh báo đáp thành ý của người ta bằng cách không vứt trước mặt người ta?” _Zami.

“Đương nhiên! Người được vinh dự như thế cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay thôi” _Lil cao giọng nói.

“Đều là vứt, cũng chẳng khác nhau là mấy” _Zami hờ hững trả lời.

“Cái gì mà không khác nhau là mấy? Khác nhau còn hơn cả người da đen với người da trắng ấy chứ” _Lil.

“Thôi! Nói chuyện với anh đến sáng mai cũng chưa hết” _Zami nhếch mũi, coi như cô nhường cho anh ta một đường đi. Cái kiểu cãi cùn như mài dao thế này... Im lặng cho đỡ bức óc!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59

Ê...” _Lil bất ngờ lên tiếng, kéo tay Zami lại chìa tay ra trước mặt như một đứa trẻ đi xin kẹo...

Cô khó hiểu nhíu mày, đảo mắt xuống bàn tay đang chìa ra trước ngực mình lại nhìn lên khuôn mặt của anh hỏi: “Cái gì? Anh làm cái gì vậy?”.

“Địa chỉ” _Hai từ ngắn gọn từ từ thốt ra khỏi miệng Lil, mắt anh vẫn dừng trên khuôn mặt cô.

“Địa chỉ cái gì cơ chứ?” _Zami càng mịt mù hơn, cái con người này thật khó hiểu, muốn nói gì thì cứ nói toẹt ra lại còn bày đặt này nọ... Cứ thích chơi trò thách đố não người ta mới hài lòng hả?

Nghe xong câu này mặt Lil tối đi rất nhiều, cái con người này chẳng lẽ não bộ lại lai bào sao mà chậm hiểu vậy? Bề ngoài nhìn rõ ràng là rất nguy hiểm hóa ra trong đầu trống tuếch...

“Cô là ngu thật hay giả ngu vậy?” _Lil miễn cưỡng hỏi thêm một câu nữa, trước khi vào vấn đề chính.

“Thế anh muốn nói cái gì thì nói luôn đi” _Zami nhìn thoáng qua đồng hồ hồ hững hờ nói một câu, có biết là cô rất quý trọng thời gian không hả? Còn phải vào viện rồi còn đến phòng tập, đầu thế đứng đây đầu võ mồm với thẳng nhai này được...

“Địa chỉ nhà cô chứ còn cái gì? Chẳng phải hôm qua cô đã hứa rồi sao? Không phải đã quên nhanh như vậy rồi chứ?” _Lil tuôn một tràng, ngôn từ của anh có thể so sánh với nước sau khi vỡ đê, đập vào mặt cô không thương tiếc...

“Anh có làm không vậy? Chẳng phải vừa nãy chúng ta đã đo mắt rồi sao? Cần địa chỉ nhà tôi làm gì nữa, còn chưa đủ sao?” _Zami bắt mắt lên tiếng, đã trả nợ làm vừa lòng hẳn ta rồi còn muốn cái gì nữa đây.

“Đương nhiên là chưa đủ” _Lil nghiêng răng nghiêng lợi.

“Anh cũng thật quá đáng, kẹ anh tôi không biết chúng ta nợ nần gì cũng đã trả xong hết rồi, tôi không muốn chơi cái trò vô bổ này với anh” _Zami phẩy phẩy tay bước tiếp đi.

“Ai bảo cô đã trả hết nợ cho tôi rồi” _Lil không vội chặn bước chân của cô ngược lại còn điềm tĩnh đặt câu hỏi.

“Ý anh muốn nói. . .là sao?” _Zami quay đầu lại hỏi,thằng cha này. . .rót cuộc muốn quấy rối cô đến bao giờ đây?

Lil hai tay thọc túi quần về cao ngạo ung dung lại gần nhìn cô với ánh mắt nham hiểm hơn bao giờ hết!Cúi đầu xuống nhìn chăm chú vào đôi mắt sắc xảo đặc biệt kia anh nhả ra từng ngôn từ với hơi thở mê luyến nữ giới đương nhiên. . .trong đám nữ giới đó không có Zami!

“Cô thắng tôi một,hôm nay tôi thắng cô một,mới chỉ hòa nhau thôi mà.Đầu đã kết thúc?”.

Zami không sợ ngược lại còn cười nhẹ nhếch mũi giọng thách thức:“Nếu tôi không đồng ý thì sao?Anh làm gì được tôi?”.

“Làm gì sao. . .Tôi sẽ. . .” Lil cười càng ranh mãnh hơn tiến sát mặt cô càng gần hơn,rõ ràng ý tứ là cực kì nguy hiểm nhưng hành động này. . .còn nguy hiểm hơn cả đi gặp tử thần!

Zami không giữ nổi bình tĩnh liền nâng tay lên ụp đầu Lil lại phía sau quay sang một bên hít thở không khí mệt mỏi nói:“Thôi được,thôi được,tôi đồng ý”.

Lần trước chỉ vì hấn ta mà cô mới thực sự hiểu bản chất khi ghen của Tiron ghê gớm đến mức nào,bây giờ. . .mà bị anh hiểu nhầm nữa thì. . .

Sau khi nhận được câu trả lời vừa lòng Lil mới đứng thẳng lưng lên mỉm cười chiến thắng,chỉ trong một ngày mà hạ gục cô hai lần.Quá siêu quá siêu!!!

Chia tay ra trước mặt cô như cũ,Zami lần này không nghĩ một giây rút trong túi ra một chiếc thẻ đặt vào tay anh nói vài câu rồi rời đi”Địa chỉ đây,có hơi xa trường một chút nhưng tôi nghĩ tốc độ đi xe của anh cũng không tệ”.

Lil đút tấm thẻ vào trong túi mỉm cười mãn nguyện,có trời mới biết anh vui sướng đến mức nào.Có điều gì thú vị hơn bằng việc được thi đấu với một cao thủ có tầm cỡ ngang hàng mình,cái cảm giác chiến thắng chính bản thân ấy!!!Thật tuyệt vời. . .

“Em ăn trưa chưa?”.

“Vây cùng đi ăn nhé”.

“Em về nhà rồi sao?”.

“Được anh sẽ đến nhà đón em đi”.

“Sau đó đưa em đến bệnh viện ư?...Cũng được,anh cũng không bận nhiều”.

“Được,chào em”.

Một làn khói thuốc nhẹ nhàng nhả ra thành một đường điệu nghệ bao phủ tầm mắt của anh.

Tiến lại gần người con gái trước mặt,anh không thương tiếc gạt điếu thuốc xuống nghiêm giọng:“Anh đã bảo em bao nhiêu lần rồi,đừng có ngày nào cũng hút thuốc nữa”.

“Đây có được gọi là. . .anh đang quan tâm em không?” _Người con gái một lần nữa lặp lại câu hỏi mà cô đã hỏi anh đến trăm lần.

Người con trai cũng chẳng thay đổi câu trả lời chỉ hờ hững buông vài từ:“Em muốn nghĩ thế nào cũng được”.

Rồi anh bỏ ra ngoài để một mình cô ngồi đây với tàn thuốc đã tắt. . .

“Đừng bảo anh lại đưa em đến Sueni-G đấy chứ?” _Zami ngồi trong xe nhìn ra ngoài cửa sổ hỏi,cô vẫn còn nhớ cái ngày hôm đó. . .vì anh mà cô bế mặt tới mức nào!!!

Cô thật sự không muốn cùng anh vác mặt đến đó nữa. . .

Tiron cười thành tiếng liếc cô một cái lại quay đầu tập trung lái xe nói:“Em yên tâm!Anh sẽ đưa em đến chỗ khác. . .Nhà hàng đó sẽ rẻ hơn ở Sueni-G nhiều,em không cần lo”.

Zami nghiêng răng. . .~!@#\$\$%^&*()

Anh có nhất thiết phải coi thường tài sản của cô đến vậy không?Cô cũng là con nuôi của một chủ tịch tập đoàn lớn chứ có phải con cái bình thường đâu mà lúc nào cũng nghĩ cô không đủ tiền. . .

Zami bắt nắn lên tiếng:“Nhìn mặt em giống đang toan tính chuyện tiền nong lắm sao?Có nhất thiết phải xúc phạm em vậy không?”.

“Anh đâu đấy, không phải vậy thể sao trước khi vào nhà hàng Sueni-G mặt em trông rất khó coi đến vậy hả” _ Tiron không giận ngược lại còn cười.

Khó coi cái... con khi ý... Hôm đấy cô sợ Kenbun bắt gặp được sẽ chào hỏi thân thiết với cô khiến máu ghen tởng người anh tuấn trào nên mới vậy thôi... Zami giận không thể hét to vào tai anh cho cái đầu của anh hiểu bản chất vấn đề.

“Thôi... được rồi, nghĩ thế nào thì tùy anh” _ Zami đã mệt mỏi vì chuyện sang nay rồi không muốn đòi co nhiều.

Bên túi bất ngờ truyền lên một độ rung mãnh liệt theo sau đó là giai điệu của một bài hát bốc lửa...

Nhìn vào chữ cái nhấp nháy trên màn hình, cô nhú mày không khỏi khó hiểu. Gọi cho cô rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

“Bố... gọi con có việc gì không?” _ Zami ưỡ ỏi bắt máy.

“Đương nhiên có việc tao mới gọi, này thừa lời từ bao giờ vậy con?” _ Trần Trịnh.

Zami ngược lại với mọi ngày xù lông phản kháng hôm nay lại ngoan như con mèo con trả lời: “Tùy bố... thể tóm lại là có chuyện gì?”.

Giọng ông bố già với cách xưng hô khó nghe đến vậy chắc hẳn là vẫn giận cô vụ tai nạn đây mà nhưng vẫn miễn cưỡng gọi điện, chuyện lớn chẳng?

“Chẳng phải mày bảo sẽ đưa Torron đến công ty làm việc sao? Đừng bảo lại quên rồi chứ” _ Trần Trịnh.

“Con làm sao mà quên được, không ngờ bố còn mong hơn cả người ta” _ Zami đùa cợt.

“Mong cái con khi, tao chỉ muốn giữ danh dự cho mày thôi. Hứa với người ta mà không làm thì còn ra cái thể thống gì nữa” _ Trần Trịnh nghiêm giọng quát lớn.

“Được rồi, được rồi. Bố luôn tốt nhất! Thế hôm nào bố rảnh để con đưa hai người gặp nhau” _ Zami.

“... Sáng mai được không?” _ Trần Trịnh xoa cằm ngẫm nghĩ một lúc rồi lên tiếng.

“Sáng mai?... Được không vấn đề” _ Zami ngập ngừng một lúc mới trả lời vì căn bản là... cô muốn ngủ...

“Vậy 8 giờ sáng mai dẫn nó lên công ty ta” _ Trần Trịnh trầm giọng nói.

“Được, đúng 8 giờ sáng mai... Chào bố...” _ Zami nói rồi cúp máy, chiếc máy vừa nằm im trong túi quần thì bên tai cô đã vang lên giọng nói đầy sự khó hiểu.

“Chẳng phải sáng mai đi học sao?”.

“Bắt đầu từ mai... em nghỉ học” _ Zami đưa hai tay lên bắt chéo nhau để ra sau đầu nhằm nghiền mắt, cô rất mệt mỏi!

“Nghỉ học?” _ Tiron nhú mày quay sang nhắc lại hai từ vừa được anh tiếp thu nhưng chưa tiêu hóa được.

“Chuyện này em không nhớ là đã nói với anh chưa. Nhưng... nói chung hôm nay là buổi cuối cùng em đi học, hai tháng sau em sẽ học lại” _ Zami vẫn nhắm mắt trả lời, cô muốn mắt mình được nghỉ ngơi một chút...

Chỉ vì phải chăm sóc bệnh nhân do chính mình nặn ra mà giờ mắt cô cũng chỉ nhạt hơn mắt gấu trúc đôi chút, cũng may là kịp về nhà trang điểm che vết thâm chứ không... Tiron chắc cho cô lên bàn mổ.

Từ khi làm người yêu anh cô mới nhận ra mình có sự thay đổi, như là... sợ anh nổi điên lên hay tức giận ghen tuông gì gì đó. Sao cô lại lo lắng về điều này... có phải đây là dấu hiệu quan tâm của người mới yêu không?

Cảm giác cũng thật kì lạ, nửa thực nửa ảo, chẳng ra đâu vào đâu!

“Lí do... là chăm sóc Ken?” _ Tiron nói mập mờ, anh linh cảm điều anh nói hoàn toàn đúng cũng có thể cô từng nói nhưng anh không nhớ cũng có thể lần đầu được nghe.

Cô chỉ im lặng gật nhẹ đầu khẳng định. Mắt có hơi tí hí một chút nhìn phản ứng của anh... có điều ngoài cô tưởng Anh cười tươi như bắt được vàng nói: “Tốt! Anh sẽ đến thăm em cùng Ken thường xuyên, em cũng đỡ phải chặm mắt thẳng nhai Lil đó. Một mũi tên trúng hai con chim, quá được!”.

...

...

...

Có làm không vậy? người yêu của cô lại để cô bỏ học hai tháng đi chăm sóc một người con trai khác ư? Không phải tính chia sẻ người yêu cho người thân

đấy chứ...

Chắc anh thực sự chưa nhìn ra bộ mặt cáo già của ông anh họ mình đâu nhỉ?Thế này khác nào đưa thịt lên miệng người ta...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Sau khi ăn tại nhà hàng Pháp Wenmooh thì anh chở cô đến bệnh viện luôn. Thật may cho Zami là lần này Tiron không dở chứng. . .như lần trước. . .chứ không cả đời cô thể không dám cùng anh đi ăn ở bất cứ nơi nào nữa. . .

Hai người một nam một nữ song song bước vào bệnh viện,hai nét đẹp giống nhau y như đúc ra từ một khuôn.Lạnh lùng tao nhã,bước chân trầm ổn đều đặn,từ hai phía đều tỏa ra khí băng hàn ngàn năm nhưng lại cực kì có sức hút.Một khi bị hút vào,một tia hy vọng thoát ra cũng không có.

“Em có quên cái gì không?”_Tiron đột nhiên quay sang hỏi Zami.

Cô vẫn bước nhẹ nhàng như vậy,ngồi ngóng một lúc rồi lắc đầu.Quên gì sao?Không có. . .cô là người rất cẩn thận không thể quên điều gì được!

“Cam. . .”_Tiron nhếch mũi trước sự ngu si của cô rồi thân nhiên nhả ra một từ nhẹ bâng mà có sức công phá khủng khiếp. . .

3 chữ này vừa lọt vào tai cô phát. . .”ẹo. . .ẹo. . .”.

Zami không nói lời nào nhào vào phòng vệ sinh nôn thốc nôn tháo,đừng có nhắc đến từ này nữa có được không?Cô không thể hình dung nổi quả cam ngày hôm đó. . .kinh tởm!!!

“Sao vậy?”_Tiron ngây thơ hoàn toàn không biết gì lo lắng hỏi,đúng là chỉ có người ngây thơ mới gây lại phiền phức cho người ta.

“Không sao?”_Zami hít thở đều lại nhìn bãi nôn trước mặt,cũng may là cô ăn ít chứ không thì ôm nhà vệ sinh đến trưa mai là vừa.

“Sắc mặt anh hôm nay trông có vẻ tốt lên nhiều nhì,đêm qua hẳn là ngủ rất ngon giấc”_Vừa bước vào cửa phòng Tiron đã cao giọng cười đùa với Ken.

“Cũng bình thường”_Ken không nhìn Tiron mà lại dời mắt sang nhìn Zami cười nhẹ,mà ẩn ý của nụ cười này cũng chỉ có cô với anh hiểu.

“A!Zami. . .đêm qua em ngủ chắc không được ngon lắm phải không?Thật ngại quá!Bố mẹ tôi có việc đột xuất,làm phiền em ở lại một đêm nhưng nhìn vẻ mặt mệt mỏi kia xem ra. . .đêm qua ngủ không được thoải mái cho lắm.Tiron cậu chăm sóc người yêu tốt tốt một chút,sắc mặt có vẻ rất nhợt nhạt”_Lời nó có vẻ rất cảm kích nhưng ngữ điệu rõ ràng là chế giễu đối phương,ánh mắt mờ ám chỉ nhìn chăm chăm vào đáy mắt kia như muốn xuyên thủng vào bên trong,tìm kiếm xem. . .sâu thẳm trong đáy mắt đó. . .có sức mạnh lớn tới mức nào mà ngay cả chính bản thân anh còn không cự lại nổi sức hút của nó.Câu cuối rõ ràng là nói với Tiron nhưng Ken lại không liếc anh dù chỉ một cái!

“Cảm ơn anh đã hỏi thăm,cũng không có gì,từ trước tới giờ tôi vốn không có lối sống như mấy cô tiểu thư.Một đêm không ngủ có là gì!”_Zami cười ngoài miệng vậy nhưng trong não cô đang không ngừng bốc lửa,còn phải hỏi sao?Đi trông viện chứ có phải đi ngủ trọ đâu mà chẳng phải thức. . .cô không thể phủ nhận đôi lúc nào Ken còn có thể đem đi so sánh với bò cao cấp!

Nhắc đến đây mới làm thức tỉnh bộ máy suy nghĩ trong đầu Tiron,anh quay sang nhìn cô,đầu tiên là có chút ngạc nhiên vì thấy vẻ mặt cô vẫn bình thường như mọi ngày mà,có gì lạ đâu?

Quan sát kĩ hơn một lúc mặt anh mới biến dạng cực kì khó coi. . .”Sao vẻ mặt em có vẻ mệt mỏi quá vậy?Anh thức đêm cũng không có cái vẻ mặt suy kiệt như em đâu”.

Zami biết,còn cần anh phải nói sao?Chính cô còn thấy ngạc nhiên chứ nói gì đến anh,sang nay về nhà nhìn vào gương cô còn giật mình còn hơn cả người yếu bóng vía gặp ma ấy chứ.

Nghĩ mãi cô mới nghĩ ra chỉ có duy nhất một lý do khiến cô trông thảm hại thế này đương nhiên là. . .đầu óc đêm qua của cô đã hoạt động nguyên một đêm dài để suy nghĩ về nụ hôn điên rồ đó!

Lí do đó mà nói với anh chắc chắn cô ăn đủ. . .haizz. . .thằng cha kia dường như đọc được hết những gì trong đầu cô hay sao mà lúc nào cũng có thể đồn cô vào đường cùng.

Kể cả không có chuyện gì cũng vẽ được ra chuyện để đưa cô vào tình thế khó xử,tiến thoái lưỡng nan!

“Cũng không có gì,em chẳng qua bị mắc chứng bệnh mệt mỏi vậy thôi.Ngủ một giấc là ổn”_Zami cười gian nan trấn an anh,có trời mới biết cái lí do này nó vớ vẩn đến mức nào mà cái đầu cô hôm nay cũng ngu si thế nào.

Chúng bệnh mệt mỏi?Cái này hay!

“Chúng bệnh mệt mỏi. .cụm từ này anh chưa từng nghe qua”_Tiron nhú mày khó hiểu,cô đang nói cái quái gì vậy?

“Nói chung là em không sao,ngủ một giấc sẽ tốt thôi”_Zami khua khua tay nói nhanh một câu,lẳng nhạ lẳng nhằng tốn thời gian.Nhất là nói chuyện với anh. .một đêm chưa chắc đã nói xong!

Cô cố giữ vẻ bình tĩnh nhìn Ken nhẹ giọng nói:“Bao giờ anh ra viện,chiều hay tối?”_Zami hỏi xong câu này mới thấy mình hèn hạ tới mức nào,đánh trống lảng?Cụm từ này vừa mới được thêm vào trong từ điển của cô!

“Chắc là tối,nếu để chiều bố mẹ tôi về thì gấp gấp quá”_Ken cố che dấu nụ cười mà trả lời.

“Được!Vậy tối tôi qua”_Sau khi lịch đã được xếp gọn gang trong đầu cô mới đồng ý.

Chiều nay ghé phòng tập độ 2 tiếng đi ăn rồi qua đây là vừa.

“Tôi em qua là sao?Bây giờ em định đi đâu”_Ken nhăn mặt hỏi,cô mà không ở cùng anh thì còn gì gọi là niềm vui nữa đây. . .Không có ai để anh trêu thì thật là chán!

“À. .cái này anh không phải lo!Tôi sẽ ở đây với anh suốt nhưng chiều tôi có việc phải đi,chi 2 tiếng thôi”_Zami cố giữ ngữ điệu bình thản nhất có thể,bên trong đôi mắt kia rõ ràng là một vẻ ích kỉ chiếm đoạt.Dù cô có lỗi nhưng cũng không thể làm theo lời anh tất tẩn tật.Cô là người. . .quyền quyết định cuộc sống. .thuộc về cô chứ còn anh á?Mơ đi!Không có cửa đâu!!!

“Tôi nói là cho em đi à?”_Ken nhếch mũi đặt câu hỏi,2 tiếng?Không được!Nhất định không được!Quá dài quá lâu,2 tiếng ngồi một chỗ một mình. . .anh không thể chịu được!

“Anh. .”_Zami tròn tròn mắt nhìn anh như không tin nổi,tên kia có phải đàn ông không vậy?2 tiếng thôi mà cũng keo kiệt. . .Anh có biết là cô đã bỏ mất một buổi tập chỉ vì anh hay không?Mấy tháng nữa là đến buổi diễn rồi,sau một ngày tập ở đó cô mới biết tốc độ của mọi người nhanh còn hơn cả gió ấy chứ!Một buổi không tập đã là bao nhiêu thiệt thòi rồi,không thể tiếp tục nghỉ!

Tiron thấy thế liền quay qua nhìn Ken cứu nguy cho cô:“Anh à!Nể mặt em cho cô ấy đi đi,mấy tháng nữa thôi là đến ngày diễn rồi,cô ấy mới vào nên mấy thời gian đầu này rất quan trọng anh à”.

“Diễn cái gì?”_Ken nhú mày hỏi,về mặt hiện rõ hai chữ không hài lòng!Sao anh chưa từng nghe cô nhắc qua?

Tiron ban đầu ngờ ngác quay sang nhìn Zami thấy cô lắc đầu thì cũng hiểu qua,lại nhìn Ken cười một nụ cười rạn rờ nhất có thể.”À. .em quên chưa nói với anh,nhóm nhạc rock của chúng em mới thêm Zami vào,cô ấy rất tài năng,nếu để tuột mất một thành viên như thế này thì thật uổng phí”.

“Nhạc rock?...”_Ken nhắc lại hai cái từ mà anh quan tâm nhất,còn lại. .vứt.Bên khoe môi bất ngờ nọ nộ cười có thể nói rạn rờ mà cũng có thể nói là chế giễu. . .nói chung. .nụ cười này nhiều công dụng!Muốn nghĩ thế nào tùy đôi phùng!Anh nói tiếp:“Em biết chơi nhạc rock ?Bây giờ tôi mới biết đấy”.

Ý tứ gì vậy?Khinh bỉ,coi thường,chế giễu sao?Tất cả có lẽ đều phù hợp cho cái giọng nói kia. . .Bỗng Zami bị lời anh nói làm hóa điên gất lên:“Tôi biết chơi nhạc rock cần anh phải biết sao?Mà dù anh có biết đi chăng nữa. . .cũng chẳng hiểu đâu”.

Anh không nói gì chỉ lặng lẽ cười nhẹ,ai bảo sự tức giận của cô là niềm vui của anh chứ?Ken thích nhất khuôn mặt cô lúc cáu kỉnh thế này. . .

Im lặng một lúc,khi nhìn ra mặt cô hiện rõ vẻ mất kiên nhẫn anh mới duỗi thẳng tay ra phía trước từ từ ngửa lòng bàn tay lên cong cong giựt giựt làm động tác gọi người lại nhưng. .nó giống gọi cún yêu hơn đấy!

Zami ban đầu là không thèm để ý nhưng nghĩ đến buổi chiều được đi tập thì tâm tình cũng được cải thiện lên rất nhiều,cô miễn cưỡng lê chân đến bên giường bệnh,sao cái mặt kia nó lại đáng ghét đến vậy nhỉ?Muốn phang cả cái chảo vào mặt!“Cúi đầu xuống”_Ken ra lệnh.Tiron đứng một chỗ vẫn chăm chú nhìn hai người trước mặt,trong mắt anh bỗng lóe lên một tia sáng kì lạ. . .

Zami một lần nữa ngoan ngoãn cúi đầu xuống,rất nhanh thôi hơi thở ấm nóng nhà bên tai cô mang một mùi người mê người,từng ngôn từ nhẹ nhàng vang bên tai cô:“Mỗi ngày lau miệng cho tôi!Tôi sẽ cho em đi”.

“Hả?”_Zami nghe xong như gặp ma giật mình đứng lên lùi lại phía sau. . .Người thông minh như cô đương nhiên hiểu anh muốn nói gì. . .Không phải chứ?Lau miệng?

Trong đầu cô một lần nữa hiện lại những hình ảnh đêm qua lần lượt như một cuốn phim tua nhanh các chi tiết cần thiết!Mỗi ngày đều như vậy?Không được,không được,một lần tội lỗi là quá đủ,không thể tiếp tục được.

Zami lấy lại vẻ bình tĩnh,đôi bàn tay lạnh lùng bất chước để trước ngực,kiên định nhếch mũi trả lời:“Không!Tôi không đồng ý”.

“Vậy sao. . .”_Ken không giận mà nụ cười trên khoe môi anh còn sâu hơn là đằng khác,lén lút dơ chiếc băng lên mà không để Tiron nhìn ra.

Zami như bị sét đánh trên mặt hiện rõ vẻ hoảng hốt,cũng phải thôi. .ai bảo cô lần đầu tiên làm chuyện lén lút,đến giờ mới biết nó có sức công phá mạnh

tới nhường nào!

Kể ra tên kia còn cáo giả hơn cô tưởng nữa...Zami mím chặt môi,trong đầu rất nhanh đã suy nghĩ kịp.Cô cười nhẹ gật đầu:"Được thôi!"

"Hai người đang nói gì vậy?"_Tiron bất ngờ nhảy bổ vào giữa chen ngang,hai con người thần bí cùng nói chuyện làm câu chuyện cũng thần bí theo làm anh tuy là con xã hội đen cũng chẳng thể nhìn ra.

"À...không có gì đâu,chiều nay đúng 3 giờ tới đón em nhé"_Zami quay sang nhìn Tiron đánh trống lảng,lại một lần nữa...Tên kia có lẽ đã được định sẵn là khắc tinh của đời cô!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

"A..."

...

"Em có thể nhẹ nhàng hơn chút xíu được không?"_Ken bắt mắt vừa lên tiếng miệng vừa nhồm nhoàm nhai quả nho,chỉ là bỏ nho vào miệng anh thôi mà...có nhất thiết phải hung dữ vậy không?

"Xin lỗi!Hai từ nhẹ nhàng không có trong từ điển của tôi,nếu anh cảm thấy không thoải mái thì có thể nhờ người khác thay tôi.Hàng tá cô gái còn đang ở ngoài xếp hàng chờ kia kìa,yên tâm họ chuyên nghiệp và chu đáo hơn tôi rất nhiều"_Zami lạnh lùng nói một hồi,giật một quả nho ném vào miệng anh.Công việc ngu ngốc này...cũng là lần đầu tiên cô làm

Ken không giận ngược lại còn cười phá lên,tự tiện vươn tay ra phía trước véo mũi cô một cách yêu chiều...Thần nhiên nói:"Em nghĩ tôi ngu sao?Được nhìn thấy em phục vụ tôi thế này vui còn không hết thì đuổi em đi thế nào được".

Cô nhếch mũi mạnh

tay ném quả nho vào người Ken,định sẽ cho hắn bản quần áo nhưng...anh lại nhanh chóng đưa miệng lên đúng tầm cô ném..."Ngòam".

Anh cười thích thú trước vẻ mặt không thể tối hơn của cô...Ai bảo sự tức giận của cô lại là niềm vui của anh kia chứ!

Zami trong đầu luôn có quan niệm thua keo này ta bày keo khác,sau đó một loạt quả nho bay theo tay cô vù vù như gió...mà Ken lại chẳng khác nào một người máy biết ăn,cô cứ ném ra quả nào lại yên vị trong miệng anh quả đấy...

Một cơn gió nhẹ nhàng lướt qua nhìn một nam một nữ trong phòng vui vẻ cùng nhau,cây hoa cỏ lá dường như đều bị vui lây không ngừng đung đưa theo nhịp điệu!

Một buổi trưa với ánh nắng dịu nhẹ lại mang theo hương vị ngọt ngào lắng đọng lòng người!

"Không phải hôm nay em rất mệt mỏi sao?Hay là về nhà nghỉ đi,hôm khác đến tập cũng được"_Tiron đánh tay lái một vòng quay sang nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của cô với vẻ hỏi thăm,sau khi được Ken nhắc nhở anh mới biết thì ra...cô ngoài lạnh lùng máu lạnh còn che giấu rất giỏi,mà điều đặc biệt là chính anh...người yêu của cô lại chẳng biết chút gì về cô cả.Chỉ một chút mệt mỏi nếu không được sự nhắc nhở chắc anh đến giờ cũng không biết...nói chung là...trong lòng anh bắt ngờ nổi lên một cảm giác xa cách gì đó...

"Em không sao,thời gian đầu làm sao có thể nghỉ ngơi nhiều vậy chứ,toàn lí do vớ vẩn"_Dường như Zami chẳng màng đến sắc khòe cứ phẩy phẩy tay ý bảo anh không sao.

"Sức khòe của em là quan trọng nhất,vớ vẩn là vớ vẩn thế nào"_Đùa anh à,đến sức khòe của mình cô còn nói vớ vẩn thì cái gì mới được tính là quan trọng đây...!

"Sức khòe của em là của em..."_Zami bất ngờ quay sang nói một câu mập mờ ý tứ khó hiểu...!

"Anh biết"_Tiron vẫn giữ nguyên tư thế tập trung lái xe.

"Một buổi tập của em là của nhóm chứ không riêng gì cá nhân em nữa..."_Zami tiếp tục.

"Nhưng mà em phải có sức khòe tốt mới tập được chứ"_Tiron chán nản nói,cô gái này luôn luôn ngoan cố như vậy...

“Em không muốn vì mình mà làm ảnh hưởng tới cả nhóm,như vậy quá ịch kỉ”_Cô chẳng quan tâm lời anh nói chỉ nhả ra vài chữ cần thiết rồi thu người về,lạnh lùng khoanh tay trước ngực nhìn ra cửa sổ.Một đêm không ngủ mà có thể làm khó cô thì cô đã chẳng phải là Zami...!

Cô lạnh lùng cất bước vào thang máy bấm nút lên tầng 18 mà không chờ Tiron...anh cũng chẳng phải thần thánh gì mà chạy đua nổi với cô...đương nhiên chỉ còn một cách duy nhất...đi cầu thang bộ!

“A!Zami em đây rồi,hôm trước anh nghe Tiron nói em bận không đến được phải không?”_Hải Phong đang chơi trống nhìn thấy cô liền vui mừng lại gần hỏi thăm

“Đúng vậy,em có bỏ lỡ cái gì không?”_Zami nhẹ nhàng cười rồi ngẩng đầu lên ngó đồng hồ tây,chẳng thấy hai cô gái kia đâu chỉ thấy Kỳ Minh ngồi gầy đàn ghi-ta nhìn cô mỉm cười.Rất ít khi cô nhìn thấy anh cười vì bản chất anh lạnh lùng và một phần cuộc sống đôi chút khó hiểu.

Hôm nay anh trông rất đẹp trai phong độ với áo sơ mi phối cùng quần kaki,mái tóc vuốt vào nếp gọn gàng.Xem ra mấy ngày không gặp anh thay đổi không ít,đẹp trai hơn lạnh lùng hơn nhưng lại cười với cô nhiều hơn...

“Cũng không có gì nhiều,em đừng lo...”_Hải Phong cười tươi roi rói,nhìn anh thế này đáng ra tâm tình cô phải khá khảm lên nhiều nhưng nó lại làm cô cảm thấy lo lắng hơn.

Vì những người hay cười thường là những người có nỗi buồn sâu đậm nhất,đây cũng là một biện pháp để che giấu,có điều nó quá phổ biến...nhìn phát ra ngay!

Hải Phong thấy ánh mắt cô nhìn anh bất ngờ thay đổi lạ lẫm,đường như có thể nhìn thấu da thịt vào tận xương tủy của anh,điều này làm anh sợ hãi...

Chiều trò muôn thừa đánh trống lảng không chỉ áp dụng với nữ giới mà cả nam giới cũng có,anh cười hòa ái ngó nhìn về sau lưng cô hỏi:”Thế Tiron đâu? Sao chỉ có mình em thế này”.

“À...”_Zami theo phản xạ quay đầu lại đúng lúc nào đây,ngay cầu thang một thanh niên nhể nhai mồ hôi vật vờ như thằng điên,hai tay ôm chặt thành cầu thang như thể buông ra là ngã ngửa ra sàn.Mới tập đi chăng?No no...Mới tập đi không bao giờ tập đi ở cầu thang cả!

Hải Phong há hốc miệng nhìn anh bạn trí cốt của mình,tát một phát vào mặt...Thế quái nào?Tát thêm cái nữa...Vẫn vậy à?...Nốt cái cuối cùng...Thôi!Mai ghé bệnh viện khám một chuyến,dạo này mắt mũi chẳng ra đâu vào mới đâu cả!

Anh vẫn không dời mắt khỏi Tiron còn thừa người ra nhìn,tay theo bản năng vỗ nhẹ lên vai Zami hỏi:”Thằng kia có phải Tiron không đấy?Hãy nói là mắt anh có vấn đề đi”.

“Không!Mắt anh không có vấn đề,Tiron chính là hấn ta...”_Zami thần nhiên nhấn mạnh đoạn cuối cho nó thêm phần nghiêm trọng!

Ồi má...

“Hai người nhìn tôi kĩ vậy?Còn nữa...Hải Phong sao cậu nhìn tôi như gặp mà vậy”_Tiron dồn hết sức lực lết xác đến bên hai thân hình cách mình không xa,bám vào người Hải Phong hết quay sang hỏi Zami lại quay sang Hải Phong hỏi...

“Này này...cậu bỏ cái tay ra khỏi người tôi ngay,ghê chết đi được”_Hải Phong đánh mạnh vào tay Tiron không thương tiếc xưa đuổi.Tên này hôm nay chắc chắn bị ma làm,đường đường là con trai của ông trùm xã hội đen khét tiếng,luôn cao cao tại thượng nay lại hạ mình đi leo 18 tầng cầu thang,có điên mới vậy...!

“Có gì mà ghê,chúng mình còn ngủ với nhau mấy tháng còn ăn chung bán đĩa,sao giờ đây không kêu bây giờ tôi chạm vào người cậu một chút lại kêu ghê hả?”_Tiron nhăn mặt bất mãn nói lên một tràng...Vâng!Anh rất tỉnh và đẹp trai...

“...”

“...”

“...”

Zami đứng một bên mắt đã sớm mở lớn nhìn hai chàng trai trước mặt,ăn chung?Ngủ chung?Sống chung?Không phải là...

“Áy áy...Zami à,em đừng hiểu lầm thật ra...”_Hải Phong vội vàng xoa xoa tay giải thích một bên nằng nặc tháo tay Tiron ra khỏi cổ người mình.

Tên này hôm nay không những kì lạ ngược lại còn biến thái hơn con gái...

Không giống một người đã có người yêu chút nào!Ít ra cũng dằng hoàng một chút,đứng đắn một chút,ai đòi lại trẻ còn như mới lên ba thế này?

Zami nghe vậy cùng nhẹ nhõm hơn hẳn,cái từ ngữ cô suy nghĩ đến đã kịp bị đá văng ra ngoài,cô rất kén chọn người yêu nhưng nếu yêu phải gay thì...

“Hiểu làm cái gì chứ?Cậu còn muốn phủ nhận sao?Đêm đó chẳng phải cậu với mình đã...”_Tiron nhanh chóng bắt được điểm yếu liền mạnh bạo ôm Hải Phong chặt hơn còn chủ động ghé mặt vào sát anh từng từ nhẹ nhàng nhả ra theo nhịp điệu mê hoặc...

“Aaaaaa.....”_Hải Phong đã sớm toát mồ hôi lạnh chạy ra xa tránh khỏi Tiron.Biến thái...không thể chấp nhận nổi...quá mức biến thái !!!

“Hahahaahaaaa...”_Tiron đứng cười một trận sảng khoái không màng đến trời đất...

“Hahha...haha...ha...”_10 giây sau tiếng cười của anh dứt quãng rồi dần dần chìm vào im lặng...Người con gái trước mắt sở hữu khuôn mặt lạnh lùng,đôi mắt đẹp sắc xảo ẩn nhìn anh trân trân,về mặt nghiêm túc lại lạnh băng như tử thần đến đời mạng thế này muốn cười cũng không nổi...

“Em nhìn anh kĩ vậy?”_Tiron ngượng ngừng hỏi,ban nãy cười có thái quá không nhỉ?

“Hừ...”_Zami chảnh lạ thường nhếch mép hừ một tiếng rồi không nói thêm câu nào quay lưng bỏ vào phòng tập !

“Zami,em ra đây xem cái ghi-ta này đi,chị mới lấy từ bên Mĩ về...”_Maily vừa bước vào phòng tập đã vui vẻ chạy lại gần chỗ Zami chỉ vào cây ghi-ta trắng đen đang ôm trong người mình.

“Chị mua cho em sao?”_Zami nhú mày dơ ngón trỏ lên chỉ vào chop mũi mình,không đùa đấy chứ?Mấy loại đồ như này cô có thể mua được mà đâu cần làm phiền chị vậy !

“Em không thích sao?Trắng đen hợp với em mà”_Maily ngẩng mặt lên nụ cười trên môi có chút khựng lại,gọng nói cũng xui đi không ít.Cây ghi-ta loại xịn thế này chị đã phải nhờ người tìm khó khăn biết bao mà cô lại có phản ứng thế này...khiến chị có đôi chút thất vọng.

“Không phải không phải,chị hiểu lầm ý em rồi,em không có ý đó”_Cô dơ tay lên liên tục xoa xoa,nếu không phải vì có sự ra đi của chị cô đã chẳng thể vào nhóm càng không thể trở tráo trắng trợn nhận quà được.Hon nữa cũng rất tốn kém kia mà !

“Không có ý đó thế thì có ý gì chứ?Chị đã mua là em nhất định phải nhận không được từ chối!”_Maily nhìn Zami nói từng chữ chắc nịch kiên định mặt tỏ vẻ nghiêm trọng hơn bao giờ hết...

“Chị à...”_Zami khó xử chẳng biết nói gì,từ chối cũng không được mà nhận càng không thể được.

“Em mà không nhận là chị sẽ không nói chuyện với em nữa đâu đấy! Không những thế còn làm chị buồn”_Maily ra vẻ mặt tủi thân dọa nạt cô...

“...Thôi được ! Em nhận,em cảm ơn”_Im lặng một lúc cuối cùng cô cũng miễn cưỡng gật đầu cười nhẹ đỡ lấy cây ghi-ta từ tay chị về phía mình.Thôi thì khi nào có dịp tặng lại quà cho chị coi như huê không ai nợ ai,được gia nhập nhóm cô vui còn không hết giờ lại được chị tặng quà thì quả thực có chút áy náy !

“Thế có phải tốt không?”_Maily cười hài lòng đưa tay lên vỗ nhẹ má cô...”_Chị Maily ra đây em nhờ chút”_Tiếng gọi nhỏ bé lanh lảnh lọt vào màng nhĩ hai cô gái,Maily kiếng chân ngo đến một phía nào đó gọi với:”Được,chị đến ngay” rồi chị quay lại nhìn Zami cười nhẹ:”Chị qua kia một chút nhé”.

“Được”_Zami đáp gọn một tiếng,nhìn theo bóng lưng Maily ngày càng xa mình mà mang một nỗi cô đơn khó tả.Phải chăng?Đằng sau nụ cười vui tươi mỗi ngày như buổi nắng sớm mai ấy lại là một nỗi buồn chẳng thể nào quên?

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

“Tùm..tùm..tùm...”.

“Cậu đánh sai rồi,âm này gần nhau quá,lại nào,nhẹ một chút thôi.Đoạn dạo đầu không thể cao vậy được”_Hải Phong vội vàng vỗ tay chỉ vào cây ghi-ta trách nhẹ Kỳ Minh.

“Tùm...tùm..tùm...”.

“Không được,không được.Tôi đã bảo anh đánh nhẹ một chút mà,chậm rãi từ từ thôi”_Hải Phong mím chặt môi cố gắng nhẫn nhịn dặng bảo anh chàng này vì anh biết chỉ một chút sơ xuất có thể khiến bài nhạc bị loại bỏ hoàn toàn,thậm chí nhóm nhạc có thể tan rã chỉ trong phút chốc.Tình hình nội bộ đã quá hỗn loạn giờ không thể tiếp tục làm loạn lên nữa !

“Tùm...tùm...Tôi bỏ cuộc !”_Kỳ Minh mới chạm vào dây thứ hai đã ném cây đàn vào người Hải Phong vô trách nhiệm buông ra lời từ bỏ,anh lạnh lùng quay lưng mặc kệ Hải Phong ra sức gọi...”_Này!Sắp được rồi mà?Cậu quay lại đây cho tôi”.

“Ya...” _Hải Phong dường như bị hành động này làm cho tức giận thuận tay lấy một viên đá ném vào lưng Kỳ Minh đang dần xa mình hết lớn:”Cậu là đồ hèn ! Có giỏi thì đi đi, chúng tôi không cần cậu”.

Bóng dáng cao lớn ấy khựng lại một giây...rất nhanh lấy lại lòng tự trọng của một thằng đàn ông mà bước đi không thềm quay đầu lại.Khóe môi cong lên tạo thành một đường cong hoàn mỹ nhân nhật...!

“Chết tiệt!” _Hải Phong ním chặt môi nhếch mũi gào lên hai từ rồi vùng mạnh tay đâm xuống bàn vang lên thanh âm hết sức vĩ đại:”Rầm”.

“Cậu ấy cần thời gian...” _Tiron từ đâu đi đến vỗ nhẹ vai Hải Phong thờ dài một hơi...

Gạt phắt tay thẳng bạn ra anh gào vào Tiron một cách khinh bỉ:”Thời gian cái gì chứ?Nếu cậu ấy không đánh được vậy sao cứ nằng nặc đòi chơi ghita?Đến bây giờ lại kêu bỏ cuộc,ngày diễn sắp tới rồi,cậu nói tôi còn có thể bình tĩnh nổi sao?”.

“Thế cậu tức giận cái gì chứ?Cậu cũng giống cậu ấy chỉ làm mọi chuyện rồi tỉnh rồi mù lên thôi” _Tiron lạnh lùng nhả ra từng lời nói xúc phạm.

“Cậu nói gì cơ...?” _Không nói thêm nhiều Hải Phong nhào người ra đâm một quyền vào mặt Tiron rồi tóm cổ áo anh xách lên gào:”Trong mắt cậu tôi là loại người thế nào chứ?Chẳng lẽ không bằng bạn sao mà cậu có thể nói tôi như vậy?”.

“Thế...cậu có coi tôi là bạn không?”_Tiron nhếch mép mở miệng nói ra vài từ khó hiểu.

“Cái gì?” _Hải Phong tròn tròn mắt hỏi ngược lại càng siết chặt cổ áo Tiron hơn...Zani thấy tình hình không ổn tính bước lên ngăn đã thấy Nayki nhanh chân chạy đến ngăn cản hai người đàn ông,về mặt lo lắng sợ hãi vô cùng:”Hai anh làm sao vậy?Dừng tay lại đi”.

“Cô ấy...” _Tiron dời ánh mắt sang nhìn Nayki lại cười hờ hững nhìn Hải Phong nói tiếp:”Từ trước tới giờ cậu luôn nghĩ tôi yêu cô ấy.Cậu thật sự không tin người bạn thân này sao?”.

“...” _Hải Phong sững sờ tay tuột khỏi áo anh mắt đã lùi lại mấy bước đôi mắt hoảng loạn xen lẫn đau khổ nhìn vào chàng trai trước mặt...”Rầm...Khốn nạn”.

“Anh có sao không?” _Nayki mắt ngân nước nhìn Tiron ngược lại với sự săn sóc của cô anh lại phủ phàng gạt tay cô ra nói vài câu rồi rời đi:”Em đừng như vậy,người em cần quan tâm không phải là anh”.

“...” _Cô ním chặt môi im lặng một lúc lâu,nước mắt thoáng chốc đã nuốt ngược trở lại.Bạo gan nện từng bước chân xuống sàn thể hiện rõ sự giận dữ,Nayki đặt tay lên hai bên vai Tiron xoay mạnh người anh lại dung ánh mắt kiên cường để đấu với anh,đôi môi nhỏ nhắn khê cử động:”Tại sao vậy?Anh không yêu em,em đồng ý nhưng...em yêu anh quan tâm anh mà cũng không được sao?”.

“Không được”. _Tiron nhếch mép nhân nhật lạnh lùng nhả ra vài chữ.

“Tại sao vậy?Anh không thể ích kỉ vậy được?Tại sao không cho em yêu anh?” _Nayki như bị một vật cứng rắn đâm mạnh vào tim khiến cô đau nhói,cả người mềm nhũn không còn chút sức lực tựa như cánh hoa hồng có thể bị gió cuốn bay bất cứ lúc nào.

Tiron thờ dài một hơi,kiên nhẫn cầm đôi bàn tay cô rời xa vai mình nhẹ nhàng nói:”Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi đây?Tình cảm của chúng ta không thể vượt quá giới hạn anh em...”.

Nói rồi anh bỏ đi,bước chân thứ 3 vừa chạm xuống sàn,gọng nói mềm mại yếu ớt của người con gái nhẹ nhàng vang lên trong không trung đủ biết để nói được ra những lời này...cô cần có bao nhiêu dũng khí...

“Tại sao vậy?Đến giờ anh vẫn không thể chấp nhận em sao?”.

Một câu hỏi thôi nhưng để nói ra bằng lời lại không dễ dàng chút nào.Cô luôn sợ hãi cô sợ phải đối mặt,phải nghe anh từ chối mình,cô sợ bản thân đau lòng,là cô ích kỉ...ích kỉ với mình...Không dám đối mặt với sự thật,hằng ngày nhìn anh tận tâm chăm sóc cô lại càng thêm hy vọng nhưng dường tình cảm của anh...đúng là chỉ dừng lại tại đây!Không thể tiến xa hơn nữa...

Lời nói này va mạnh vào tâm anh,bước chân cũng vì thế mà khựng lại.Một lần nữa quay lưng,người con gái ấy,mắt đã đầm lệ...Dáng vẻ gầy gò mong manh khiến bản lĩnh của người đàn ông trong anh trời dậy nhưng anh đã nhanh chóng cản lại...Đau lòng...thương tiếc...thà vậy còn hơn lừa dối.Đau một lần dứt khoát...còn hơn đau dai dẳng chẳng thể quên...

“Đừng vậy!Anh chưa từng nghĩ mình sẽ yêu em”.

Tiron quay lưng,lần này không chần chừ mà kiên định từng bước không nhanh không chậm,để mặc cô ngồi nơi đây...Trong căn phòng lạnh lẽo này...một chút hơi ấm cuối cùng...cũng đã đi...ngọn lửa còn sót lại...cũng đã tắt...Có cần nhất thiết phải thẳng thắn vậy không anh?

“Có chuyện gì giữa hai người vậy” _Zani từ đằng sau tiến lại gần phía ban công sân thượng của trung tâm nhân nhật đưa ra câu hỏi quan tâm mà như

không !

“Em muốn hỏi ai? Anh với Minh hay anh với Tiron?” _Hải Phong không quay người lại chỉ tựa hai tay về phía lan can nhìn khung cảnh tuyệt mỹ trước mặt. Địa điểm trung tâm này vô cùng độc đáo, chỉ cần đứng trên sân thượng cao nhất khu trung tâm có thể nhìn thấy rõ mọi cảnh vật như được thu nhỏ lại bên dưới. Tuy rằng không thể nhìn thấy cả thành phố nhưng một góc phố thôi cũng đủ kì diệu rồi.

“Câu hỏi nào khiến anh cảm thấy thoải mái nhất...” _Zami vừa nói vừa tiến lại lan can, đảo mắt nhìn xuống một vòng rồi di chuyển sang khuôn mặt điển trai bên cạnh. Tao nhả hơi lon soda trước mặt Hải Phong cô nói tiếp: “...Thì anh trả lời”.

“Được...” _Hải Phong trông vậy thôi nhưng lại nguội giận rất nhanh, anh cười nhẹ đỡ lấy lon soda từ tay cô, không khách khí mở nắp tu một hơi nói tiếp: “Vậy chuyện giữa anh và Kỳ Minh đi”.

Cô không trả lời chỉ gật nhẹ đầu đồng ý rồi cũng mở nắp tu một hơi, theo ánh mắt anh nhìn khung cảnh phồn hoa bên dưới trong lòng không khỏi trầm đắm phục vẻ đẹp tuyệt mỹ vào buổi chiều gió nhẹ nhàng man mát ánh nắng rớt dịu dàng lên từng con đường càng làm thêm nổi bật.

“Chuyện giữa Minh và Maily... em hẳn đã nghe qua” _Hải Phong ngập ngừng một lúc rồi tiếp tục.

Gật nhẹ đầu cô đáp: “Đúng vậy! Đã nghe qua...”.

Hải Phong hài lòng gật đầu tu một hơi, im lặng một lúc như tiếp thêm dũng khí để anh nói tiếp: “Ngày trước... Maily cùng Kỳ Minh là cặp đôi chơi DJ nổi tiếng khắp cả trong và ngoài nước, dường như đôi nam nữ này sinh ra là để cùng nhau tạo nên nhịp điệu bốc lửa. Có thể nói là phối hợp ăn ý, chưa từng sai sót không cặp đôi nào có thể sánh bằng. Kể cả họ có tách rời, chơi nhạc riêng thì cũng khá hay nhưng tất nhiên không thể như lúc có nhau được”.

“Tầm vài tháng trước, khi anh cùng Tiron đến đây, tình cờ lên phòng tập này. Tiếng nhạc sôi động hòa nhập lại làm một, mang mỗi vẻ một khác lại càng thêm màu sắc. Dường như bị tiếng nhạc lôi cuốn hai đứa bọn anh không tự chủ được mà đi tìm kiếm chủ nhân của nó, chỉ cần nghe tuyệt đối muốn cùng không thể dứt ra được...” _Ánh mắt Hải Phong mê mẩn hồi tưởng lại kỉ ức, lần đầu tiên trong đời anh gặp được cặp đôi chơi DJ lại hoàn hảo tới vậy, giây phút đó mãi cũng chẳng thể quên...

“Bọn anh lại càng ngạc nhiên hơn khi nhìn rõ dung nhan của chủ nhân tiếng nhạc, trai tài gái sắc, đẹp tuyệt mỹ như sinh ra để dành cho nhau. Người con gái vui vẻ chơi nhạc hòa nhập cùng chàng trai bên cạnh chẳng khác nào bức họa của nhà họa sĩ vô danh nào đó...”.

“Rồi sao nữa...” _Zami thốt lên vài từ, chỉ nghe kể thôi nhưng cô cũng có thể tự mình hình dung ra được, Kỳ Minh và Maily vốn đã rất tuyệt sắc đứng cạnh nhau thì như trời sinh ra để dành cho nhau, giờ lại cùng nhau chơi nhạc thì đúng là... không thể tưởng tượng nổi hết vẻ đẹp của nó !

“Bọn anh quen nhau tại đó, cả 4 người lại có chung niềm đam mê rock nên đi đến quyết định thành lập một ban nhạc để thỏa niềm mong ước...”.

“Có phải...” _Hải Phong nói đến đây bất ngờ dừng lại tu một hơi soda mím môi quay sang nhìn cô, nuốt ực một hơi anh nói tiếp: “...Em chưa từng nghe Maily hay Kỳ Minh chơi DJ đúng không?”.

“Đúng vậy... Chưa từng nghe !” _Zami gật nhẹ đầu quay sang nhìn anh trả lời, ước gì cô có thể gia nhập nhóm sớm hơn một chút. Ít nhất... còn có thể nghe họ cùng nhau chơi DJ nhất định... sẽ rất tuyệt !

“Em biết vì sao không?” _Hải Phong đặt ra câu hỏi.

“Chắc là vì hai người chia tay” _Zami nói ra suy nghĩ của mình, một cặp đôi dù có tuyệt mỹ tới mức nào nhưng không thể để mặc cảm nhận của mình mà vô cảm chơi như không có chuyện gì được !

“Đúng vậy... chính vì vậy mà từ ngày đó Kỳ Minh chuyển sang chơi ghi-ta, còn Maily thì sang nước ngoài với bố mẹ” _Hải Phong buồn bã tu một hơi hết sạch, bao giờ anh mới lại được nghe hai người cùng nhau chơi DJ nữa đây? Bao giờ mới được nhìn họ sánh vai đi cạnh nhau vui vẻ cười đùa? Anh và họ chỉ mới quen nhau thôi mà... còn fan nữa... Họ sẽ phản ứng thế nào khi Maily đột ngột bỏ đi thay vào đó là Zami?

“Cái lần em hát in the end Kỳ Minh chẳng phải là người chơi ghi-ta sao? Có gì mà không ổn vậy?” _Zami thắc mắc hỏi.

“Đúng vậy! Cậu ấy chơi DJ giỏi, đánh ghi-ta cũng vậy nhưng... có một nhược điểm không thể khắc phục...” _Hải Phong nói rõ ràng từng chữ.

“Nhược điểm đó là gì vậy?” _Zami.

“Slow... cậu ta không thể chơi ghi-ta chậm được, đúng là tay đã quen với việc chơi DJ quen chơi ghi-ta nhạc mạnh, giờ muốn đánh chậm lại e rằng không phải chuyện đơn giản” _Hải Phong thờ dãi nói một hơi, vấn đề này chính là việc gây nên xích mích giữa hai người, anh đã cố gắng kiên nhẫn dạy cậu ta lại không ngờ cậu ta lại bỏ cuộc sớm như vậy ! Nếu đã không hợp chơi ghi-ta, tại sao không tiếp tục chơi DJ chứ? Chia tay thì có sao, vì một mối tình một người con gái mà đẩy niềm đam mê vào quên lãng... Có xứng đáng làm đàn ông không vậy?

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63

Chàng thanh niên lạnh lùng thả từng bước chân trên đường, bóng dáng cao lớn tuy hờ hững vô cảm vậy thôi nhưng có mấy ai biết được sự cô đơn dày vò sâu thẳm bên trong vỏ bọc mạnh mẽ ấy...

Anh cứ đi, đi mãi... trong đầu anh hoàn toàn trống rỗng, chẳng biết mình đang đi đâu về đâu nữa... Cũng chẳng nhớ mình đã đi qua chỗ này này bao nhiêu lần, đã như này bao lâu nữa... Điều duy nhất anh có thể làm là đi... cho quên muộn phiền... anh rất mệt mỏi. Mọi thứ... nhất là những ngày gần đây, quên ăn quên ngủ... lí do... có lẽ... là vì em...

“Rầm...” “Em bảo anh phải làm thế nào đây?” _Mệt mỏi... anh dùng chân! Kiệt sức... anh không thể bước tiếp, đứng thẫn thờ trước đồng cỏ hoang vắng... anh ngã xuống... Ngẩng mặt lên nhìn trời, anh hét, anh gào... Miêu tả thế nào nhỉ? Chẳng thể... chẳng có từ ngữ nào có thể miêu tả nỗi cảm xúc của anh bây giờ, không một ai hiểu... Hỗn loạn, rối loạn, nhưng... cuộc sống là vậy... Cũng như trong phòng bệnh, chiếc máy cho biết tim người còn đập hay không... đoạn dây đó cũng giống đời người, nhấp nhô lúc cao lúc thấp, đời người lúc gặp khó khăn này khó khăn kia... Là con người có bao giờ được tận hưởng một cuộc sống không gặp chút khó khăn sóng gió gì?... Một khi đoạn dây đó thành một đường thẳng... hết đời... chết...

“Hèn hạ...” _Người con gái bước từng bước chậm rãi đến bên chàng trai, hai cánh tay lạnh lùng bắt chéo nhau khoanh trước ngực. Không ngại buông lời chỉ trích, dùng chân cách Kỳ Minh một khoảng vừa đủ, cô xoay người nhìn về phía đồng cỏ mênh mông, yên bình nhẹ nhàng, mùi thơm cỏ tự nhiên nhanh chóng bao vây toàn bộ người cô... Một nơi lý tưởng thế này... tới giờ cô mới biết...

Kỳ Minh ngẩng mặt lên cười hờ hững, một nụ cười chua xót, cười với sự đời... Thờ ờ ra một hơi, anh thả cho người tự nằm xuống mặt cỏ mềm mại, hai cánh tay lười biếng leo lên bắt chéo nhau đặt sau đầu. Đôi mắt mệt mỏi khép chặt, khuôn mặt cương nghị thả lỏng nhiều... anh mệt rồi! Không còn sức mà ngồi nói chuyện với cô!

“Mệt lắm sao?” _Zami vẫn giữ nguyên tư thế hướng mắt nhìn đồng cỏ trước mặt, môi mấp máy thốt ra vài lời...

“Em nghĩ xem... còn không mệt được sao?” _Kỳ Minh.

“Anh còn là đàn ông không vậy?... Hèn hạ” _Zami ním môi, dõi ánh mắt xuống chàng trai lười biếng nằm trên thảm cỏ, về mặt mệt mỏi đó... chẳng ai chưa từng trải qua! Ngập ngừng một lúc cô cũng lập lại hai từ ấy... chỉ cần hai từ thôi... cũng đủ hình dung trong đầu cô đang tồn tại anh ở một mặt khác!

Anh mở mắt nhìn cô, nhìn một lúc... vào sâu trong đôi mắt kia... trong người anh bất ngờ trào lên cảm giác sợ hãi... anh quyết định đứng lên, áp lực cho anh còn chưa đủ sao? Cô lại muốn thêm dầu vào lửa nữa sao? Anh mệt mỏi... không thể tiếp tục chịu đựng những lời này của cô...

Quay lưng chưa kịp bước đi đã bị một câu nói kéo giật lại...

“Anh như này... không phải là hèn sao? Không chịu nổi... sao không dám lên tiếng nói với tôi mà tìm cách chạy trốn?” _Zami cười nhẹ nhếch môi buông lời mỉa mai. Là đàn ông phải biết đứng cầm lên tiếng, phải biết đấu tranh, cô không phải là đàn ông nhưng... đã quyết định gì đó ai dám cản đường... Chẳng lẽ anh còn không bằng một cô gái là cô đây? Vậy thì còn xứng đáng yêu một người con gái không?

Im lặng một lúc, một lúc còn con này cũng đủ làm người đằng sau mất kiên nhẫn! Anh hít vào một hơi lấy bình tĩnh, xoay lưng quay người lại, bước từng bước lại gần cô...

Lần này anh không nhát gan nữa mà nhìn sâu vào trong đôi mắt kia đáp trả sự thách thức kiêu ngạo của cô... “Ý em... chắc không nông cạn thế này?”.

“Maily cần anh” _3 từ thôi, nhẹ nhàng thoát ra từ miệng cô chui tọt vào tai anh đi xuống ngực, tìm đau nhói... Đánh mạnh vào tâm anh... anh đúng là hèn hạ... con rùa rút đầu vì sợ hãi... không dám đối mặt... cô nói đúng! Đến cả cái tên thôi mà anh cũng sợ hãi khi ai đó nhắc đến...

Đáy mắt chấn động một chút, bàn tay đặt bên sườn bụng lặng lẽ rung rẩy... Cần anh? Chẳng phải cô ấy chủ động chia tay sao? Cần anh? Hai từ này có nghĩa là gì chứ?

“Cần tôi?...” _Kỳ Minh nhếch mép cười chua xót, từ khi nào cô ấy đẩy anh ra giờ lại nói cần anh thế? Tình cảm của anh... có thể đem ra đùa giỡn nói yêu thì yêu không yêu thì bỏ? Trái tim anh trao cho người ta để người ta đặt nó xuống chân mình rồi chà đạp thế này sao?

Mình ním chặt môi rồi từ từ thả lỏng ra nói tiếp: “Cô ấy là người nói chia tay mà giờ lại nói câu này không thấy mất mặt sao?...”.

“Không mất mặt...” _Zami kiên quyết nhìn sâu vào mặt anh nói, nhận thấy vài điểm nghi hoặc cùng khinh bỉ ẩn hiện trên khuôn mặt anh cô nói tiếp: “Vì... tôi là người nói... chứ không phải chị ấy?”.

Đáy mắt anh xẹt qua tia ngạc nhiên rồi tiếp theo là chua xót, buồn bã... cái quái gì đang diễn ra vậy? Lại xuất hiện người con gái thích đem anh ra để vui đùa sao? Tuy ngoài miệng anh nói không cần nhưng trong thâm tâm lại rất mong người con gái đó cần mình... chỉ cần cô nói... anh sẽ bỏ qua hết thảy mọi chuyện đau thương mà quay về bên cô... yêu cô bằng cả trái tim... nâng niu từ cả ánh nhìn... mọi thứ... anh đều chân trọng... anh chỉ muốn yêu cô thôi! Vậy mà... không phải, lời nói này không những thoát ra từ miệng người khác mà còn từ suy nghĩ người ta... Đau!

Anh lại một lần nữa quay người, anh cần yên tĩnh, cô gái kia xuất hiện chỉ làm lòng anh thêm rối bời chẳng khác nào thêm dầu vào lửa, anh mệt mỏi, anh thừa nhận mình hèn hạ không dám đấu lại với cô... anh không có tâm trạng!

“Hèn hạ...” _Zami ním môi dường như không hài lòng với sự quay lưng của anh tiếp tục buông lời chỉ trích...

Anh không quay người lại mà tiếp tục bước đi,thà nói anh hèn còn hơn bắt anh chịu đựng thêm...Anh sợ mình không làm nổi...vì...anh hèn mà !

“Chẳng phải anh vẫn yêu chị ấy sao?” _Zami tức giận nói lớn...quả nhiên...có tác dụng...bước chân anh khựng lại sau đó...nhanh chóng bình tĩnh...tiếp tục đi...điều này càng làm cô bức mình nói lớn hơn nữa:”Anh là thằng đàn ông tồi nhất tôi thấy là thằng hèn nhất tôi được gặp qua.Đến người con gái mình yêu cũng không giữ nổi...anh có xứng đáng làm đàn ông không?”.

Xúc phạm...xúc phạm...ngôn từ thế này xúc phạm anh nhưng...đúng...sự thật phũ phàng...muốn phủ nhận nhưng không thể không công nhận...Dừng chân...cuối cùng anh cũng quay người lại mặt đối mặt với cô một khoảng !

Gió nhẹ nhàng thổi qua khiến tóc anh hỗn độn lại càng thêm về lãng tự,ánh nắng nhẹ nhàng rót lên khuôn mặt mang vẻ tiêu tụy những vẫn giữ nguyên vẻ nam tính điển trai kia ! Nam tính?Hèn hạ?Hai cụm từ này không bao giờ đứng cạnh nhau cả,về bề ngoài che lấp vẻ bên trong...

“VẬY...em bảo tôi phải làm sao đây?” _Kỳ Minh thờ dãi cố gắng không gục ngã trước mặt cô,bề ngoài tỏ ra mạnh mẽ vậy thôi nhưng thực chất anh lại rất yếu ớt,yêu nhau Maily hoàn toàn là người chủ động chứ không có phần của anh vậy mà...anh đâu có để ý?Ngày ngày đòi hỏi cô mà đâu biết rằng không cho cô thứ cô cần?Yêu nhau lâu vậy rồi àm anh chẳng bao giờ nam tính trước mặt cô cả,chỉ biết yêu mà quên mất...mình là một thằng đàn ông !

Tiến lại gần anh,nâng tay đặt nhẹ lên vai anh Zami nhẹ giọng khuyên bảo:”Quay trở lại...cho mọi người thấy mình là một thằng đàn ông thực thụ hãy làm cô ấy tin tưởng bỏ vai của anh vững chãi nhất ! Có thể bao bọc cho cô ấy cả cuộc đời,thay vì im lặng thay vì chạy trốn hãy đối mặt...nhìn thẳng vào mắt bố anh và nói với ông ấy...Anh sẽ bảo vệ Maily yêu cô ấy đến khi hết yêu kể cả cô ấy có đẩy anh ra anh cũng sẽ mãi không buông tay...Là đàn ông phải có tự trọng,phải biết tự mình nắm thế chủ động,mọi tình huống sự việc đều nắm chắc trong lòng bàn tay...”.

Im lặng một lúc,bờ môi mông cương nghĩ cũng thoải mái nở nụ cười,cô nói đúng...anh phải đấu tranh giành quyền tự do...không thì sẽ chẳng xứng đáng để yêu và được yêu...

“Hừ...” _Hải Phong bĩu môi làm bộ không care quay lưng về phía Kỳ Minh.Ngoài mặt tỏ ra vậy chứ trong lòng anh đang sượng như điên ấy...Có trời mới biết nhìn Kỳ Minh quay lưng bước đi anh hối hận tới mức nào...Có trời mới biết Kỳ Minh trở lại anh đã cố gắng nén niềm vui mà không nhảy bổ vào hét lên...Tìm được người cùng chung niềm đam mê để cùng tạo dựng nên một ban nhạc,cùng nhau phát triển...Tuồng dễ lắm sao?

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

“Thôi mà...” _Kỳ Minh cố nén cười trước bộ dạng này của Hải Phong,khẽ ho khan một tiếng,anh tiến lại gần anh bạn đặt hai tay lên vai nhỏ giọng bên tai...Tình tình Hải Phong đương nhiên anh hiểu rõ,dễ giận mà cũng dễ nguôi giận...chẳng khác nào một thằng nhóc lên ba tuổi chỉ biết làm nũng cả,điểm này chính là điểm thú vị nhất của Hải Phong,Kỳ Minh thật muốn nhìn Hải Phong lúc bé xem xem hồi đó anh còn đáng yêu tới mức nào nữa !

Vẫn chưa nhận được sự phản hồi như mong muốn,Kỳ Minh im lặng một lúc,cười khẽ một tiếng lại tiếp tục thì thầm thần bí...”Cậu như này...thật chẳng khác nào trẻ con...”.

“Cái gì...?Cậu dám nói tôi giống trẻ con sao?...” _Đánh trúng vào điểm yếu của anh,Hải Phong nhảy dựng lên tròn mắt bậm môi giận dữ giờ nắm đầm đe dọa Kỳ Minh.Thằng cha này rốt cuộc có phải bạn tốt của anh không vậy?Tuổi này tuổi rồi mà lúc nào cũng bảo anh trẻ con,có phải là quá coi thường anh rồi không?Đáng chết !

“Thôi...thôi...xin lỗi,mình không cố ý...Tha cho mình...” _Kỳ Minh vừa cười vừa chạy vòng quanh phòng tập,lời nói cầu xin tha thứ rồi rạc không ra đầu vào mới đâu.Hải Phong lại chẳng màng đến trời đất hết như một đứa trẻ bị chọc giận chỉ biết chạy theo Kỳ Minh,lần này anh mà tóm được hân ta...nhất định...biết nắm đầm của anh nặng bao nhiêu ! Đường như không đủ hai người còn đuổi nhau ra cả hành lang.

Mọi người trong phòng tập nhìn cảnh rượt đuổi này thì cũng chẳng nén nổi nụ cười...Cũng lâu lắm rồi ! Mọi người mới được vui vẻ thế này...mà người mang lại tiếng cười lại là một cô gái mới tới...lạnh lùng bí ẩn kiêu ngạo nhưng...luôn khiến mọi người cảm thấy thoải mái,cô không cười nhưng người xung quanh cô lại cười rất nhiều...

“Nè...”_Kỳ Minh thờ hồng học,ném 1 chai nước khoáng về phía Hải Phong rồi cũng nhanh chóng ngồi xuống cạnh anh mở chai nước tu một hơi...

Sau khi ổn định được,thờ không còn gấp gáp nữa,Kỳ Minh mới quay sang nhìn anh bạn của mình vẫn đang tu chai nước một cách tự nhiên không nhận được mà buông lời chọc ghẹo:”Cậu vẫn thế nhỉ,vẫn không chạm được vào người tôi...”.

“Cậu còn nói sao...?” _Hải Phong trừng lớn mắt quay sang nhìn anh...thằng cha này...biết thừa sức anh không thể đọ được mà vẫn thích chọc ghẹo vào mấu điên của anh ! Chơi xấu...rất xấu...

“Thôi thôi... hai anh bạn định cãi nhau tới bao giờ đây?...” Tiron từ đâu đi tới kịp thời ngăn chặn hai cái loa sắp nổ, đuổi nhau mấy vòng còn chưa đủ mệt sao? Không mệt ít nhất cũng phải thương cơ thể mình chứ, anh nhìn thôi còn thấy xót thay nữa là...” Nhanh chóng vào tập thôi ! Tốn nhiều thời gian quá rồi” _ Tiron nâng cổ tay lên xem đồng hồ chau mày lên tiếng ra lệnh như đàn anh rồi quay lưng bỏ hướng đi tới phòng tập...

...

“Nào... đi thôi...” Kỳ Minh thờ ơ ra một hơi đứng bật dậy, thấy Hải Phong vẫn thờ người ngồi đó ra vẻ lười biếng thì anh không khỏi thấy buồn cười, chìa tay ra trước mặt Hải Phong chờ cậu ta bắt lấy...

Hải Phong ngẩng đầu lên tròn mắt nhìn anh...

Kỳ Minh đầu tiên là ngạc nhiên khó hiểu rồi tự nhiên bật cười lớn... “Sao vậy? Vẫn còn giận tôi sao...?”.

“Cậu còn nói nữa...?” _ Hải Phong bĩu môi trừng mắt nhìn anh, cái thằng cha này rốt cuộc có phải bạn anh không vậy trời ???

“Mệt rồi sao?...” _ Kỳ Minh tiếp tục đưa ra câu hỏi nhưng rất nhanh chóng Hải Phong đã gạt đầu liên tục, mệt chứ, chạy mấy vòng không mệt sao được !

“Vây leo lên đi, tôi cõng cậu vào trong !” _ Kỳ Minh cười nhẹ cúi thấp người xuống, anh còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần thì đã cảm nhận được sự nặng nhọc truyền xuống từ lưng và hai bên bả vai... Dồn hết sức lực đứng dậy lê từng bước nặng nề, anh không chịu nổi mà lờ lờ... “Sao cậu nặng vậy? Đạo này rốt cuộc đã tăng mấy cân rồi?”.

“Cậu muốn chết à mà kêu tôi nặng? Chẳng qua đạo này tập thể hình nên người to ra một chút” _ Hải Phong cốc nhẹ vào đầu anh một cái dờ giọng tự hào nói.

“Cái gì mà tập thể hình chứ? Người cậu thể là đẹp lắm rồi, rách việc !” _ Kỳ Minh cười khở.

“Tôi phải tập thể hình... có 6 múi thì tán gái với thành công. Cậu xem nè, cậu tập mấy năm rồi gái theo hàng đống mà tôi có em nào đâu” _ Hải Phong lên giọng than trách, những hôm nào hai anh đi cùng nhau anh đều để ý thấy Kỳ Minh luôn được cái cô gái theo đuổi mà mồm cô nào cũng loay quanh có một nội dung ! “Người anh kia đẹp quá” “Anh kia đáng chuẩn ghê” “Á... 6 múi kìa, body chuẩn hơn siêu mẫu”...

“Ngốc...” _ Kỳ Minh nghe xong im lặng một lúc cuối cùng cũng mở miệng nói ra được một từ, ngốc hết chỗ nói ! Tập thể hình chỉ trang trí vẻ đẹp bên ngoài thôi còn con người... mới là quan trọng nhất !

“Cậu nói ai ngốc hả... Tôi đánh cậu chết nè”.

“Thôi được rồi... đừng đánh nữa, tôi xin lỗi?”.

“Phải đánh cho cậu tỉnh ra !”.

“Thôi nào... đừng nghịch nữa, tôi sắp không chịu nổi cân nặng của cậu rồi”.

Cả hành lang vắng lặng chỉ độc nhất hai âm thanh của hai chàng trai thân thiết chọc ghẹo nhau, có mấy khi có được giây phút này? Đời là bao nhiêu vấp ngã, có mấy khi được vui vẻ đùa nghịch thế này?

“Khi chúng tôi gặp nhau...”.

“Nhìn vào mắt nhau... hai còn người trái ngược nhau hoàn toàn”.

“Như chẳng điều gì liên kết nổi, chẳng điều gì khiến chúng tôi giống nhau... Chỉ khi... bước lên sân diễn...”.

“Ánh đèn sân khấu dõi theo từng bước chân”.

“Cùng nhau cất lên tiếng hát của niềm đam mê ấy”.

“Thời khắc giao hòa, chúng tôi như nhập thành một”.

“Điều kì diệu ấy... một bài ca gắn kết hai người con gái khác nhau hoàn toàn”.

“Tốt... Khá hơn rồi đây !” _ Maily cười phấn khởi vỗ tay bôm bốp sau những gì cô nghe thấy, đây là một bài hát ý nghĩa mà cô đã khổ công nghĩ ra và viết lời.

Hai cô gái có hoàn cảnh khác nhau hoàn toàn, dù làm việc gì cùng nhau cũng dẫn đến kết quả xấu, từ sở thích đến hình hài bên ngoài cũng chẳng thể hòa nhập...

Chỉ có điểm chung duy nhất đó là hai người con gái đều đam mê nhạc rock... và khi họ cùng nhau bước lên sân khấu, điều kì diệu đã xảy ra. Tiếng hát của hai người con gái bắt ngờ hòa nhập làm một tạo nên một bản nhạc đặc biệt phong phú cuốn hút người nghe. Maily chỉ mong trước khi ra đi mình có thể để

lại một món quà gì đó trong lòng khan giả và người hâm mộ, mặc dù cô biết... bài hát này giữa đời thực và trong lời văn... mãi mãi chẳng thể như nhau... hòa nhập làm một!

“Tùm...tùm...tùm...”.

“Tốt! Khá lắm...” _ Hải Phong ở một góc khác vỗ nhẹ tay cười nhìn Kỳ Minh, cuối cùng cậu bạn này của anh cũng kiên nhẫn trên những dây đàn rồi...

Kỳ Minh không nói gì, bờ môi lặng lẽ cong lên thành một đường quyền rũ, ánh mắt nhìn cây ghi-ta trong tay cũng mềm hơn trước rất nhiều. Đúng vậy! Chỉ cần kiên nhẫn một chút thôi... thành công sẽ không còn là khó khăn nữa.

“Nào...! Thử lại lần cuối rồi nghỉ nhé” _ Tiron vỗ tay lớn tiếng nói...

Đoạn điệp khúc dần nổi lên... tiếng đàn ghi-ta mạnh bạo cùng giọng ca mỗi người một vẻ của hai cô gái tạo nên sự hòa hợp thanh thoát đúng nghĩa với bài ca mà Maily khổ công sáng tác...

Đứng ở một góc nào đó... nhìn thành quả của mình đang dần được cải tiến, nụ cười bên môi cũng có thể nở trọn vẹn...

“Mùa thu năm nay, lá vàng rơi nhiều quá nhưng tình yêu anh dành cho em vẫn vậy chẳng thể rơi rụng...!

Khoảng cách dù có là không thể...

Chỉ cần mình còn yêu nhau, tin tưởng nhau... không gì là không thể!”.

“Em cũng thật lợi hại, làm sao em làm được như vậy chứ” _ Hải Phong ngồi xuống cạnh Zami nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ, anh biết người con gái này còn rất nhiều điều mà anh không biết đến nhưng không ngờ cô có thể một câu hai câu thuyết phục Kỳ Minh hơn thế còn khiến cậu ấy kiên nhẫn luyện tập!

“À... cũng chỉ khuyên vài câu thôi, chắc anh ấy vỡ lẽ nên làm theo” _ Zami ngược lại chỉ cười nhẹ, cũng không có gì quá khó khăn cả, chỉ là mọi người cứ thích quan trọng hóa vấn đề lên vậy thôi. Dù trong mọi hoàn cảnh, nhất định không được cuống mà làm liều, quyết định việc gì cũng phải dùng đầu suy nghĩ như vậy mới có được hiệu quả tốt nhất!

“Đừng khiêm tốn vậy mà, anh biết em rất lợi hại” _ Hải Phong cười mờ ám...

Zami chau mày lại quay sang nhìn anh, nâng tay lên ấn đầu anh ra xa một chút rồi nói tiếp: “Đừng suy nghĩ bậy bạ nữa! Thật sự là không có gì đâu, em chỉ khuyên những điều cần khuyên thôi”.

“Thật vậy không?” _ Hải Phong giọng nói đầy nghi hoặc ánh mắt càng thêm vẻ thăm dò...

...

“Hải Phong... cậu làm gì vậy?” _ Tiron từ đâu đi tới giọng lạnh lùng vẻ mặt hờ hững vô cảm nhưng lại chẳng thể che dấu điểm không hài lòng trong mắt anh...!

“Mình đâu có làm gì... thôi mình đi trước đây” _ Hải Phong khẽ ho khan một tiếng vội vàng nói rồi vội vàng biến nhanh. Anh biết thừa sức mạnh mỗi lúc Tiron tức giận... nó lớn tới mức nào...

“Sao vậy?” _ Zami lên tiếng khi nhận ra vẻ lạ lùng của Tiron, sao lại im re vậy? Đừng bảo máu ghen trong người anh lại đang sôi sục chứ? Đôi khi quát mắng chửi bới là điểm đáng sợ nhất! Im lặng mới là tiếng gọi của tử thần!

... Anh vẫn yêu lặng lẽ xe, khuôn mặt cương nghị không động đậy y như tượng đá vô cảm xúc...

“Không phải là giận em đấy chứ?” _ Zami cố nén nổi không vui đánh nhẹ vào tay anh một cái, dù có ai giận cô cũng chưa dám im lặng làm ngơ cô thế này đâu nhé!

“Không giận” _ Cuối cùng cũng chịu mở miệng! Nhưng giọng nói lạnh băng này không những khó nghe mà đến cả ngôn từ cũng khó chấp nhận nổi. Không giận cô sao? Vậy lý do của sự im lặng ban nãy là gì đây?

...

Im lặng một lúc lâu, Tiron mới lên tiếng, mà lời nói lại ngập ngừng khó nói... “Anh... hỏi em một câu nhé”.

Quay người lại... nhìn anh thật kỹ, Zami nháu mày rồi cũng quay mặt đi ngã người về sau ghé cho anh đỡ mắt tự nhiên nói: “Chuyện gì”.

“Em đã nói gì... với Minh” _ Tiron.

“Nói những điều cần nói” _ Zami.

...

Không nhận được sự phản hồi, Zami mở mắt nhìn anh hỏi ngược lại: “Sao anh không nói gì?”.

... Vẫn không trả lời... Zami chán nản thở dài quay đầu qua nhìn cửa sổ nói: “Không tin tưởng em sao?”.

“Không... anh tin”.

Tin chứ, anh yêu cô mà... chỉ cần điều gì phát ra từ miệng cô anh đều tin hết dù cả thế giới đều mất niềm tin vào cô thì anh sẽ là người cuối cùng xót lại còn tin tưởng cô !

“Sắp tới chưa vậy?” _ Zami nhìn ra ngoài cửa sổ chán nản kêu lên, vừa mới tới bệnh viện chưa được 10 phút đã đi ra với một đồng hành lí trên tay, ngồi vào ô tô tưởng được nghỉ ngơi thì lại hồng điều hòa... Mà nhà Ken có phải gần đâu, xa tít tận đâu đâu đâu đâu ấy... ngồi chẳng khác nào ngồi trên đồng lửa !

“Em yên lặng một chút đi, tôi cũng nóng chứ chẳng riêng mình em đâu, đừng có mà ngồi đấy kêu ca” _ Ken nâng tay lên gạt giọt mồ hôi trên trán, đã nóng rồi còn làm người ta bức mình...

“Anh là lợn rồi có muốn kêu như tôi cũng không được ý” _ Zami cười mỉa đáp trả...

“Cố nói ai là lợn hả? Muốn chết sao...” _ Ken nhào người qua tường lớn mắt nhìn Zami...

“Anh làm gì được tôi? Còn không phải lợn sao?”.

“Xuống xe cô chết với tôi...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

“Con trai con trai... đi đường vất vả lắm phải không? Là ta không tốt... ta không tốt” _ Vừa dừng xe Lê Hi đã mở cửa nhìn Ken xót xa, bà và chồng mình sau khi làm thủ tục thì đã đi xe riêng về trước để xem xét nhà cửa, đã gọi tài xế đến nhưng lại có vấn đề xe cộ nên chậm trễ.

Con trai bà tính tình nóng không chờ được lại nhảy luôn lên cái xe mà nó bị hỏng điều hòa mới đau... Có mất đẹp cũng chỉ để làm cảnh !

“À... không sao đâu mẹ ! Về đến nơi là tốt rồi...” _ Ken cười nhẹ nhìn bà, đưa tay lên nhanh chóng gạt đi vài giọt mồ hôi không đáng có trên trán.

Ngồi xe không có điều hòa vào đầu thu có gì là không tốt chứ? Hai ngày ở bệnh viện anh đã tiếp thu được bao nhiêu kiến thức trên ti vi, cơ thể anh đã là dạng chuẩn rồi nhưng hai ngày nằm im trong bệnh viện mà hai tháng tới lại tiếp tục ngồi im trên xe lăn thì không ổn tí nào. Chịu nóng một chút coi như giảm béo !!!

Lê Hi cùng Zami đỡ anh ngồi vào xe lăn, Lâm Nhất thấy người hầu vẫn đứng yên một chỗ thì ra sức quát tháo: “Còn đứng đó sao? Không mau đưa cậu chủ vào trong?”.

“Bố...” _ Ken tròn mắt nhìn đám người hầu trước mặt đang vội vã chạy về phía mình... Cái quái gì đang diễn ra vậy? Không phải anh nói sẽ chỉ để lại 2 người hầu lúc cần thì gọi thôi sao? Sao lại đông như đi đánh nhau thế này?

“Sao con?” _ Lâm Nhất quay đầu lại thay đổi sắc mặt nhìn cậu con trai, ngu si nhìn anh hỏi...

“Chẳng phải con đã nói là chỉ để lại có hai người hầu thôi sao?” _ Ken không hài lòng nói, mục đích anh muốn rút ngắn người hầu lại là để có thời gian thư giãn một mình mà tiện thể làm cho cô biết cuộc sống nó là thế nào... Cơ mà nhiều người hầu thế này thì còn gì vui nữa...

“Vậy hả?... À... ta quên mất” _ Lâm Nhất nhìn đám người hầu ngại ngùng nói...

“Vậy mau đuổi hết đi” _ Ken phũ phàng nhả ra một câu hết sức thiếu tình người.

“Đuổi hết đi?...”_Lâm Nhất tròn tròn mắt nhìn thẳng con trai của mình...Chỉ là thừa người hầu thôi mà,có nhất thiết phải vậy không?Người ta dù gì cũng đã lặn lội xa xôi tới đây xin việc,nhận được việc với tháng lương béo bở sướng như điên mà bây giờ lại ra về chỉ vì cái tính khó hiểu của con trai ông thì thật là...

“Không được sao...?”_Ken nhìn Lâm Nhất hỏi tình bơ,hôm nay bố anh ăn nhầm gì chẳng?Đến người hầu thôi mà cũng bày đặt thương tiếc...

...

...

Lâm Nhất khó xử nhìn các cô người hầu đứng cách đó không xa,mặt ai cũng rầu rĩ đi rất nhiều...Ông thực sự không muốn chút nào,nếu đầu óc ông tốt hơn một chút đã chẳng xảy ra chuyện như vậy...

Lại đánh ánh mắt sang nhìn chàng trai ngồi trên xe lăn mặt tỉnh như sáo nhìn ông chờ câu trả lời...Trong đầu ông không khỏi tự đặt ra cho mình một câu hỏi.

Không biết cái thằng này nó lấy gien của ai mà có thể lạnh lùng tàn nhẫn thế này được nhỉ?Sống như này thì sống làm gì nữa...sống là phải có tình người nghĩ cho người khác...Còn nếu...không sống được như vậy thì...ít ra cũng phải chia sẻ bí quyết cho mọi người công cùng! Thế nó mới đỡ cô đơn.

Hôm nào ông cũng phải bỏ thời gian ra học kiểu sống như này để dù đi đâu gặp trường hợp nào...nhất quyết cũng KHÔNG NUỐNG TAY!

Như vậy nó mới menly...chứ không thì sao thằng con trai ông lại lăm gái theo như vậy chứ?Chẳng giống ông hồi trước gì cả...

“Bố...Mọi người ngáp rồi kia...”_Ken nhăn mặt nhìn ánh mắt bố mình thay đổi xanh đỏ tím vàng...nhìn là biết đầu óc ông đã bay sang chuyện khác từ bao giờ nên anh tốt bụng lên tiếng.

“À...Hà?”_Lâm Nhất tỉnh khỏi dòng suy nghĩ nhìn quanh một vòng trước khi trả lời lại thấy mọi người ai cũng đứng ngáp ngáp dài thì không khỏi thấy ngượng ngùng...Ê! Phút trước về mặt còn lo lắng lăm lăm cơ mà sao bây giờ lại có thể thần nhiên ngáp vô tư như vậy chứ? Không được không được! Đuổi việc,nhất định không suy nghĩ mà đuổi việc ngay và luôn...ai bảo làm ông bẽ mặt thế này chứ...

“Đuổi việc! Nhất định đuổi việc hết!”_Lâm Nhất nghiêm mặt nâng tay lên chỉ trỏ hét cô này đến cô kia ra giọng quát mắng.

“Được...con và Zami vào nhà trước,bố mẹ ở lại giải quyết nốt nhé!”_Ken chờ mãi mới có được câu này,thoải mái quay đầu búng tay gọi Zami lại bảo cô đẩy xe cho anh đi vào trong biệt thự.

Ở bệnh viện đã chẳng thoải mái gì rồi! Đi về cũng chẳng khá khẩm gì hơn! Mà giờ lại đứng dưới ánh nắng thế này thì chẳng khác gì làm bữa điểm tâm cho mặt trời,anh đẹp nhưng không điên,ok?

“Đưa tiền? Là sao? Không được,không cần đưa tiền cho họ,đã làm gì cho nhà mình đâu àm phải đưa tiền”_Bị mất mặt trước bao nhiêu người Lâm Nhất thẹn quá hóa giận mắng nhểc Lệ Hi.

“Ông đúng là trẻ con...”_Lệ Hi không giận ngược lại còn cười mặc kệ chồng mình mà vẫy tay gọi trợ lý”Tiểu Sam...”.

“Dạ,bà chủ”_Tiểu Sam nhanh chóng chạy đến mà lại vô cùng tao nhã theo phong cách quý tộc,cô đã theo Lệ Hi mấy chục năm,đã qua đủ sự huấn luyện nghiêm khắc để được như này chỉ để bên cạnh bà sống chết vì bà!

Là một người phụ nữ xinh đẹp giỏi giang tháo vát mà lại từ bỏ tuổi thanh xuân chỉ để đi theo đằng sau bà! Nên Lệ hi vô cùng trọng cô,chẳng bao giờ làm cô thiệt thòi...Là con gái mà không được yêu,không cảm nhận được nỗi đau cay đắng không cảm nhận được hương vị ngọt ngào thì...cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa?

“Việc này tôi giao cho cô.Đưa tiền cho họ nhiều nhiều một chút”_Lệ Hi cười nhẹ nói với Tiểu Sam,dung nhan của cô gái này dù ở mọi góc nhìn cũng rất kiều mĩ dù ở trong mọi hoàn cảnh trang phục cũng có nét đẹp riêng...Mới 25 tuổi thôi nhưng đáng vẻ lại vô cùng trưởng thành...phải chăng bà đã mài mê công việc nà vô tình cướp đi tuổi thanh xuân của cô?Có được hình ảnh ngày hôm nay cũng là do công việc tạo nên cả,chung quy lại thì bà vẫn phải tự kiểm điểm bản thân! Sống ích kỉ không nghĩ cho người khác gì hết.

“Không được cho tiền”_Lâm Nhất vẫn kiên quyết nhứu mày nói lớn.

“Ông...thật buồn cười”_Lệ Hi nhăn mặt đến khi phọt ra được cụm từ cuối lại cười ra tiếng,cầm tay ông kéo đi...

“Làm ơn ông đừng trẻ con như vậy nữa được không?”_Lệ Hi vừa đi vừa cố nín cười nói tiếp.Bộ dạng lúc đấy thật bà thật muốn nhảy vào hôn mấy cái,sao nó lại đáng yêu vậy trời?

“Phụt”_Cái gì cơ?”_Vừa uống được một ngụm nước mát chưa kịp nuốt đã phun ra ngoài...Zami tròn tròn mắt nhìn anh như chẳng thể tin nổi những gì mình vừa tiếp thu vào đầu...“Không làm đấy chứ?...Tôi...”_Cô gờ ngón trỏ lên chỉ vào mặt mình hỏi lại lần nữa,thà rằng tai cô có vấn đề còn hơn mong những lời anh vừa nói là sự thật...“Một mình tôi phải làm hết tất cả mọi việc trong cái biệt thự này...”.

“Chính xác,xem ra tai em vẫn còn rất tốt lắm”_Ken cười trên cái vẻ mặt khó tin kia của cô,ngược lại còn giơ ngón cái lên giựt giựt ý khen tai cô vẫn còn hoạt động rất tốt,chưa bị lão hóa !

Nói xong anh tự tay lặn xe lặn di chuyển đến giá sách,mắt đảo qua vài vòng,về mặt đắm chiều suy nghĩ...

Zami đứng yên tại chỗ thờ người ra một lúc,wtf?Cà cái biết thự lớn thế này?Dọn dẹp thôi đã đủ mệt rồi mà không chỉ có vậy mọi chuyện...mọi công việc nội trợ tất tần tât đều nằm trong tay cô?Cô chỉ có 2 tay 2 chân...đâu phải bạch tuộc mà có thể một mình gánh vác từng này việc?

Không được ! Không được ! Cô phải hỏi cho ra lẽ...không thì 2 tháng tới của cô sẽ chẳng khác nào địa ngục...

Zami vội vội vàng vàng chạy đến phía tủ sách sau khi tỉnh khỏi dòng suy nghĩ,đặt câu hỏi mà bản thân đang rất rất rất thắc mắc !:“Tại sao không thuê người hầu?Một mình tôi làm sao làm hết mọi việc được”.

Ken vẫn nhìn tủ sách hết ngăn này đến ngăn kia rồi như tìm kiếm thứ gì đó,lời cô nói như bỏ ngoài tai anh nhăn mặt lẩm bầm:“Đâu rồi nhỉ?”.

“Anh muốn lấy cái gì?” Cô đang rất mong chờ câu trả lời của anh vì nó quyết định sinh mạng của cô trong hai tháng tới nên Zami muốn giải quyết vấn đề của anh nhanh chóng để đến vấn đề của mình.Chưa bao giờ cô tốt bụng tự mình đề nghị giúp đỡ thế này...

Thôi thì phá lệ một hôm vì quyền tự do tương lai vậy !

“À...”_Cuối cùng hai còn người đen của anh cũng dừng lại tại một ngăn sách không quá cao,Ken quay sang nhìn cô với ánh mắt đầy sự nguy hiểm...Chỉ ngón trỏ về phía quyển sách anh nói:“Lấy hộ tôi quyển sách đó”.

“Được”_Zami không suy nghĩ mà chĩa tay,ôm lấy quyển sách của anh không quá cao chỉ cần kiễng chân lên một chút là với lấy rồi...Cô đang rất nóng vội chỉ nhìn thoáng qua bìa sách có màu xanh rêu dày dày,anh ta cần quyển sách này để làm gì?

À mà thôi...lo thân mình trước đã ! Bàn tay anh vừa chạm quyển sách cô đã vội lấy hỏi tới tấp:“Trả lời câu hỏi của tôi được chưa?”.

Anh không vội mà chỉ nhìn thoáng qua bìa quyển sách,đôi mắt lướt nhẹ lên từng dòng chữ in hoa rồi lại chẳng để cô đợi lâu mà chia ra trước mặt Zami với một câu nói ngắn gọn:“Câu trả lời nằm ở đây”.

Nói rồi anh xoay xe tự lặn vào phòng bếp...

Cô nhìn anh khó hiểu rồi lại nhìn xuống bìa sách,đôi mắt trầm trầm lạnh lùng dần mở lớn trước từng con chữ trên bìa sách...Đọc xong mắt cô dường như thể sắp rơi ra khỏi hốc mắt,không kim lòng mà lăm lăm theo dòng chữ:“Một người hầu chuyên nghiệp cần làm như thế nào”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

“Bình bịch bình bịch...”.

“Quyển sách này...”_Zami nói được nửa lời liền dơ quyển sách lên chỉ vào hỏi:“Nghĩa là sao?Tôi không hiểu”.

“Là em không hiểu hay không muốn hiểu...”_Tự tay lấy cho mình một cốc nước,vẫn không nhìn cô mà đưa ra câu hỏi.

“Tôi thực sự không hiểu”_Zami dường như bị sự chậm chạp của anh làm cho mất tính kiên nhẫn mà đập mạnh quyển sách xuống bàn.Muốn nói gì thì nói toẹt ra,cứ úp úp mở mở hết nói đông lại nói tây ần ần ý ý...Như này chẳng phải đang làm phí thời gian vàng thời gian bạc của cô hay sao?

...

Tự tay quay xe lặn lại,anh hạ tầm mắt xuống quyển sách đang nằm bẹp dí trên bàn với con mắt đầy sự thương tiếc...chậm rãi di chuyển ánh nhìn lên người con gái trước mặt...Về mặt bức bối thiếu kiên nhẫn cứ thế mà lộ ra trước mặt,sắc hồng lại thêm đỏ vì tức giận,đôi mắt đen lạnh lùng nay tràn động chẳng khác nào một con sông thần đang trời dậy có thể hủy diệt mọi thứ nó nhìn thấy...

Im lặng một lúc lâu,khuôn mặt anh vẫn nhẹ nhàng không một chút biến chuyển trước sự giận dữ của cô,ngược lại anh còn thản nhiên nhìn cô,quan sát cô.Anh muốn tận mắt thấy từ đầu đến cuối dáng vẻ của Zami lúc tức giận nó là như thế nào !

“Ý của tôi là...bắt đầu từ bây giờ,em làm người hầu của tôi.Mọi việc của người hầu...em đều phải làm!”_Ken không nhanh không chậm nhả ra từng chữ kiên định,đây chính là mục đích chính của anh.Lí do đơn giản chỉ là...anh thích nhìn cô tức giận,về mặt đó thật thú vị!Và anh càng thích thú hơn nếu được nhìn cô tức giận mà chẳng thể làm gì để thay đổi tình thế,thú vui này...đã có từ bao giờ vậy?Câu trả lời vẫn chưa có,anh chỉ biết...mỗi khi nhìn cô

tức giận với anh...anh lại rất vui ! Chỉ có vậy thôi.

“...Tại sao?Sao bạn này có rất nhiều người hầu,anh lại đuổi hết đi?”_Zami bạn đầu cứng họng không biết nói gì,cuối cùng cũng mở miệng hỏi những điều mà cô cực kì cực kì thắc mắc.

“Vl...”

“Tôi thích...”

Tôi thích?Đơn giản vậy thôi sao?Vì anh thích tôi làm người hầu?Hay là...có ý gì khác?

“Alen...Feren...”

Chưa đầy 10 giây sau...?Dạ,thưa cậu chủ có gì sai bảo”.

“Đẫn Zami đi thăm quan tất cả các phòng trong biệt thự,nói rõ từng phòng dùng để làm việc gì,cô ấy sẽ là người hầu mới trong tòa biệt thự này...”_Ken nghiêm giọng ra lệnh,hết chỉ vào phòng này rồi chỉ góc này đến góc kia...Tuy ngoài mặt tỏ vẻ lạnh lùng như vậy nhưng bên trong anh đang phát rồ lên vì đã thành công trong công cuộc trình phục cô làm người hầu...

Thử tưởng tượng mà xem,ngày nào cũng thấy cô vất vả với công việc người hầu...Chà chà!Anh đã chờ tới giây phút này lâu lắm rồi...

“Cô Zami,đây là phòng ăn...”

“Còn đây là phòng bếp của biệt thự...”

“Phòng này là nhà tắm riêng của cậu chủ,không ai được phép bước chân vào dọn dẹp khi chưa có sự cho phép của người.Nếu không sẽ bị trừ lương”.

“Tầng này chỉ dành riêng cho cậu chủ,mỗi lần đi qua đều phải rất nhẹ nhàng,cậu chủ rất ghét bị quấy rầy.Nếu không sẽ bị trừ lương”.

“Đây là sân sau để cậu chủ dạy tập thể dục chơi thể thao”.

“Còn vườn cây này cũng là của riêng cậu chủ,mỗi lần cậu chủ ra đây hóng mát đều không được lại gần.Nếu không sẽ bị trừ lương”.

“Trong biệt thự có 3 bể bơi đều của riêng cậu chủ,muốn vào dọn cũng phải hỏi ý kiến cậu chủ,mỗi ngày sau khi cậu chủ dùng xong phải thay nước mới.Và một điều đặc biệt là cậu chủ rất ghét tắm ở bể mà đã có người tắm rồi.Nếu không sẽ bị trừ lương”.

“Bể bơi ngoài trời ở phía bên này...cũng thuộc phạm vi không được tới gần nếu chưa có sự đồng ý của cậu chủ.Có tấm kính che nắng che mưa,trời vừa đổ mưa có 3 giây để mở kính...Nếu không sẽ bị trừ lương”.

“Còn đây là...”

“Đây là...”

“Và đây là...”

...

...

...

Loạn...loạn...loạn thật rồi.Sau khi mất gần hai tiếng đi thăm quan biệt thự này,cô chẳng còn não nữa rồi...

Cái gì cũng trừ lương,trừ lương,có phải quá nghiêm khắc với người hầu không?Gần như câu nào cũng thuộc phạm vi của cậu chủ,phải xin phép mới được vào này nọ...tính ra thì phạm vi mà người hầu đi được tự do cũng cực kì ít.Mà cái điều trong 3 giây phải mở kính chắn mưa là không thể chấp nhận nổi.Chẳng may cô ở trên tầng cao thì làm sao mà phi xuống kịp đây?Quá khắc nghiệt,cô từ trước đến nay chưa bao giờ đối xử với người hầu như vậy !
Độc ác,độc ác...

...

“Reng...reng...reng”.

“Tôi đói...”

“Bình bịch bình bịch...”

“Rầm...”

“Phi phò...phi phò...”

“Sao lại chạy rầm rầm như vậy?Sao bước vào phòng không gõ cửa?Ra ngoài gõ cửa lại,có sự đồng ý của tôi mới được vào”_Ken đang nằm nghỉ trên giường mà một loạt thanh âm đổ ập vào tai tra tấn thính giác của anh khiến anh cảm thấy vô cùng khó chịu !

Trên đời này anh ghét nhất bị quấy rầy...đang tập trung vào một việc gì đó,tự nhiên lại có người gan to chắn ngang đoạn đường của anh nói về chuyện khác...Anh sẽ không nói một lời đuôi thẳng cổ ra ngoài,việc này chưa xong anh tuyệt đối không xử lí việc khác !

...

Nuốt cục tức vào tông bụng,bấm môi nắm chặt tay đi ra ngoài và không quên để lại một tiếng‘Rầm’ huy hoàng...

“Cộc...cộc...cộc...”

“Vào đi...”

“Rầm...”

“Ra ngoài mở cửa lại,nhẹ nhàng thôi”.

...

“Cạnh...”

Ken cuối cùng cũng hài lòng với kiểu ngoan ngoãn của cô,anh cầm một tờ báo lên đọc bằng mắt và hỏi cô bằng miệng...“Thế bữa tối của tôi đâu?Em biết bây giờ là mấy giờ rồi không?”.

Vào đây không mang bữa tối lên thì vào làm gì?Đừng bảo vào để ngắm anh đấy chứ?Anh biết anh đẹp rồi nhưng có nhất thiết phải như vậy không?...

“Tôi không biết anh muốn ăn gì...”_Zami hít nhẹ nhàng một hơi đưa ra câu hỏi,cứ nói cộc lốc có hai từ “tôi đói” thôi...Cô làm sao biết anh muốn ăn món gì mà mang lên?

Anh không suy nghĩ mà trả lời cô luôn,lời nói nhẹ nhàng này lại có sức ảnh hưởng rất lớn,suýt nữa thì sặc nước bọt...“Sirloin steak”.

...

“Sao vậy?Không làm được sao?”_Ken nhận thấy không có sự phản hồi của cô liền bỏ tờ báo sang một bên,đôi mày rậm nhíu lại hỏi.

“Không...Tôi làm được”_Zami hít sâu vào hơi thứ 2 mạnh dạn trả lời không nói câu nào quay lưng bước đi,ra ngoài...“Rầm”.

Ra đến ngoài nào cô mới kịp hối hận,mới nhận thức được mình vừa nói cái gì...Sirloin Steak?Chỉ ướp thịt đem lên nướng thôi đã khó khăn rồi...còn chưa kể đến cà rốt,khoai tây...Món này cô đã ăn qua không dưới 10 lần nhưng...chưa bao giờ động tay vào làm cả,chỉ biết hương vị để ướp không để tìm và làm cũng mất nhiều thời gian nữa...Với cái đưa chưa bao giờ động tay vào chuyện bếp núc như cô thì phải làm sao đây?

“Quay lại...”

Đặng sau cánh cửa gõ vang lên giọng nói uy quyền nam tính...

Quay lại?Anh gọi cô quay lại?Chắc chắn là muốn thay đổi món ăn đây àm...tốt lắm tốt lắm ! Cô cũng rất hối hận về câu trả lời vừa rồi...

“Cạnh...”...‘Cạnh’.

“Tôi...”

Zami hí hửng đi vào mới mở miệng thốt ra được một từ thì...

“Đóng cửa lại...”

“Hả?”_Cô tròn mắt nhìn anh,ngoài đầu lại nhìn cánh cửa sau lưng,đóng cái gì chứ?Cô đóng cửa rồi mà...

“Tôi bảo cô ra ngoài đóng cửa lại,mở cửa nhẹ nhàng thì đóng cửa cũng phải nhẹ nhàng,cứ rầm rầm như đi đòi nợ thế là thế nào?”_Ken lên giọng quát mắng,người con gái này không phải là bị thiếu năng trí tuệ đấy chứ.

Đóng cửa thì cứ rầm rầm,gọi vào học cách đóng cửa nhẹ nhàng thì cứ tròn mắt há há...Ăn gì mà ngu vậy?

...

Hóa ra gọi vào là để học cách đóng cửa nhẹ nhàng... Thế mà cô cứ tưởng...

“Sao còn không đi?” Thấy cô vẫn đứng thờ người ra anh liền lên giọng thúc dục, nói đùa chứ anh cố gắng nói to để ngăn cản thanh âm ọt ẹt từ bụng anh chuyển đến tai cô thôi... Chứ không thì xấu hổ chết đi được!

“Thế còn... nguyên liệu? Đừng bảo anh sẽ bắt tôi bay sang Mĩ mua đấy chứ?” Zami lên tiếng hỏi, muốn làm Sirloin steak ngon thì phải mua bên Mĩ mới chuẩn! Không phải anh sẽ đàn áp cô đến mức ấy chứ? Chỉ là một bữa tối thôi mà... có nhất thiết phải bắt cô bay sang Mĩ mua nguyên liệu không?

“Đừng lo, người hầu vừa mua đầy đủ nguyên liệu rồi, em chỉ việc làm cho tôi ăn thôi!” _Ken.

“Nếu người hầu đã mua rồi sao không bảo họ làm bữa tối cho anh đi, cần gì phải nhờ đến tôi. Tay nghề của tôi chắc chắn chẳng thể bằng họ” Zami nhún mày bất mãn kêu lên, đầu anh là đầu đất à? Bỏ anh thuê bao nhiêu người hầu kinh nghiệm đầy mình thì anh lại đuổi đi... Nhà còn 2 cô người hầu thì cũng không để họ chuẩn bị bữa tối mà lại bắt tôi... một đứa chỉ suốt ngày ăn chơi không bao giờ động tay động chân vào việc bếp núc làm bữa tối cho anh... Có bị điên không vậy?”

“Tôi thích...” _Lại là hai cái từ này được phát ra từ miệng anh... Anh thích? Cứ thích là được sao? Tôi đến đây để chăm sóc anh chứ không phải để làm theo những gì anh thích, ok?

Zami dù rất muốn phun hết mấy câu hỏi này vào mặt anh nhưng lại chẳng thể... cứ nghĩ đến hai từ “tôi thích” được chui ra từ miệng anh là lời nói của cô lại đi ngược trở về bụng.

“Còn không mau đi” _Thấy cô cứ đứng một chỗ ra như thể Ken bắt đầu lên giọng thúc dục, anh biết chờ bữa tối của cô chắc chắn không nhanh. Vậy mà cô cứ lừ thà lừ thờ chậm chạp thế này thì anh sẽ đói chết mất...

Tuy đói vậy, chỉ cần một tiếng gọi của anh thôi thì không lâu sau bữa tối thịnh soạn sẽ có đầy đủ trên bàn chờ anh xơi, nhưng cứ nghĩ đến bộ mặt tức giận mà chẳng thể làm gì được của cô thì anh lại vui lên gấp ngàn lần... Nói chung là niềm vui của anh phải đặt lên hàng đầu! Đói một chút nhưng mua được niềm vui cho bản thân... không lỗ chút nào!

“Được...” _Zami nói xong quay lưng chưa kịp bước đi thì bị gọi giật lại...

“Trả lời lại...” _Ken nghiêm giọng ra lệnh.

Zami mệt mỏi quay người lại lặp lại lời nói: “Được...”.

“Em đang chọc tức tôi phải không?” _Ken gất lên, từ trước tới giờ chưa có cô người hầu nào trả lời vô lễ như cô cả...

“Tôi không có” _Zami...

“Vâng! Trả lời lại cho tôi” _Ken.

Quá đáng rồi đó nha !!! Bắt cô đi hết cả cái biệt thự này gần hai tiếng, bắt học cách mở cửa rồi đóng cửa, bắt đích thân làm bữa tối cho anh... Bây giờ lại bắt cô phải trả lời vâng vâng dạ dạ như vậy thì đúng là không coi cô ra gì rồi...

“Tôi không trả lời” _Zami nhếch mép khoanh tay đứng chiếm chế trước mặt anh, vẻ mặt bất cần đời này khiến anh cảm thấy khó ưa mà cũng thật thích nó...

“Nếu Tiron biết chuyện...” _Ken bày ra vẻ mặt không quan tâm, tao nhả ngắt bông hoa trong lọ ở bàn cạnh giường đưa lên nhẹ nhàng ngửi mùi hương, lời nói không nhanh không chậm lại như sét đánh đùng qua tai cô...

Anh chưa nói xong cô đã vội vâng cắt ngang lời: “Vâng vâng! Tôi vâng là được chứ gì”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

“Hà???? Sirloin Steak???? Chị hỏi làm gì????” _ Hồng Mật vừa nghe xong tiếng nói bên đầu dây đã suýt ngã ngửa... Cô chủ của cô muốn hỏi cách làm Sirloin Steak...? Đùa nhau à? Có nhầm không vậy? Cô chủ của cô??? Muốn biết cách làm Sirloin Steak??? Có điên mới tin...

Zami chả biết làm gì ngoài việc thờ dài, đưa ánh mắt chán nản xuống nhìn con dao to khủng bố trong tay... Và trong đầu cô lúc này cũng chỉ tồn tại duy

nhất một câu hỏi ! Làm gì với con dao này bây giờ?

“Đúng vậy...dậy chị cách làm Sirloin Steak đi !”.

“Nhưng để làm gì mới được chứ?” _ Hồng Mận khó hiểu hỏi ngược lại,từ trước tới giờ Zami có bao giờ đụng vào nhà bếp đâu?Sao giờ lại hỏi về vấn đề này?

“Đừng hỏi nhiều,em chỉ cần chỉ cách cho chị là được rồi !” _Zami không muốn dài dòng,cô chỉ muốn nhanh chóng làm xong bữa tối để có thời gian ngả lưng thôi !

“Thôi được rồi...Chị làm nghe theo và làm nhé” _Hồng Mận cũng không muốn làm khó cô liền bắt đầu vào việc chính,nếu đã đích thân cô hỏi thì chắc hẳn việc này rất quan trọng !

“Đầu tiên lấy một cái bát ra...Cho đồ vào ướp nhưng vừa phải thôi nhé,đừng quá nhiều”.

“Bây giờ đến việc làm khoai,chị cho vào ngâm với nước muối trước đi đã...”.

“Rồi...tiếp là đến...”.

Cứ thế cứ thế,một đĩa Sirloin Steak với đầy đủ thịt,khoai tây,cà rốt,...được trưng ra trước mặt,cô không nghĩ rằng mình lại nghiêm túc kiên nhẫn lắng nghe để có được một thành quả như thế này cả...Trông rất ngon và đẹp mắt ,ăn vào chắc chắn sẽ không tệ !

Zami hí hửng cầm đĩa Sirloin Steak lên tăng hướng vào phòng anh,chỉ cần đặt chiếc đĩa này xuống bàn thôi ! Mọi thời gian sau đó sẽ chỉ thuộc về cô,ngồi ngoi,tập đàn...mọi thứ đều có thể !

“Cạnh”...”Cạnh”.

“Ngủ rồi à?” Zami theo bản năng thốt ra vài lời,nhăn mặt có chút thất vọng.Đưa tầm mắt nhìn xuống thành quả hơn 1 tiếng của mình...Vì cô chưa động vào chuyện nấu nướng bao giờ nên mất khá thời gian,cứ nghĩ là anh sẽ rất choáng khi thấy món ăn thơm ngon này từ một tay cô làm ra...Ai dè...ngủ rồi à?Cũng chỉ hơn 1 tiếng thôi mà...Đâu có lâu quá ...

Cô thờ dãi quay mặt bước đi...

“Đừng đi...”.

Giọng nói ấy...đã từ lâu lắm rồi cô chưa được nghe...

“Hà?” _Zami giật mình,tim như ngừng đập...Cô quay mặt lại,khuôn mặt vẫn vương vẻ hoảng hốt,sợ hãi...Phải cô sợ hãi ! Sợ hãi khi phải đối mặt với nó,quá đột ngột...cô không muốn nhanh như vậy,giọng nói đó...không thể xuất hiện bây giờ được...

“Là mơ...” Nhìn người con trai nằm trên giường,mồ hôi rịn đầy trán,cô mới biết anh đang nằm mơ...Hụt hẫng...?Rõ ràng là hụt hẫng mà...Con người thật kì lạ,không mong muốn nó xảy ra...nhưng đến khi đúng là nó như mình mong muốn thì lại hụt hẫng...Cảm giác khó tả này đến giờ cô vẫn chẳng thể lí giải nổi !

Zami không dám nghĩ thêm gì nữa,chỉ sợ những hình ảnh đó lại ủa về...Cô vào nhà vệ sinh,vò chiếc khăn mặt qua nước rồi lau mồ hôi trên trán anh.

Từ bàn tay truyền đến độ nóng quá mức khiến cô một lần nữa hốt hoảng...Chết rồi!Lên cơn sốt rồi !

Cô luống cuống tay chân chẳng biết phải làm gì cả,gọi hai cô người hầu kia?Không được ! Không được !Anh ta không thích như vậy...Và lại bây giờ cô đang là người hầu thân cận nhất,sao có thể đẩy lùi công việc cho người khác được.

Zami đưa tay lên gõ mấy cái vào trán,ngủ đi nào ngủ đi nào...

Từ trên giường bỗng phát ra vài âm thanh”Anh xin em đấy...đừng đi mà...”.

Giọng nói ấy...quá đỗi quen thuộc...Zami một lần nữa đứng tim...đừng mà...Thời gian cấp bách,cô không có thời gian để ôn lại kỉ niệm xưa nữa đâu,đừng có làm khó cô mà...

1 phút sau cô cũng chinh phục được tâm lí,nghe với bản thân hơn,quyết không để chuyện xưa làm cản trở chuyện nay.

Không nói thêm lời nào,cô chạy vụt ra hiệu thuốc.Nhanh chóng và vội vàng,cô không thể nghĩ gì hơn khi nhìn thấy khuôn mặt nhăn nhó đó của anh,u buồn sâu nào...như một thứ gì đó quan trọng bất ngờ tuột khỏi mình...Đau đớn !

“Đừng đi...anh cần em...đừng rời xa anh...” Tiếng nói đó vẫn vang vẳng trong căn phòng,vừa đặt chân vào cửa phòng tại cô đã thu lại hết thấy những gì phát ra từ miệng anh trong cơn mê,cô trời mới biết...nghe được giọng nói này...cô đã phải mạnh mẽ thể nào để gạt quá khứ sang một bên vì người con trai nằm trên giường kia,có một vẻ gì đó rất đũa đá,đón,cô phải đánh thức anh ra khỏi cơn mê kia.Người con gái anh nhắc đến là ai?Có phải là cô gái

đã tới bệnh viện hôm đó không? Hay là một người con gái khác?

Rất nhiều câu hỏi bao quanh đầu cô nhưng cô vẫn nhìn được... Zami tiến lại giường anh lấy cốc nước đỡ lưng anh ngồi dậy, sau khi anh uống xong xuống, cô lại đỡ anh nằm trở về giường.

Ken chìm lại vào giấc ngủ, miệng không phát ra bất cứ một câu nói van xin đau lòng nào nữa. Nhưng trên mặt anh vẫn vương lại vẻ mặt lo lắng, đau đớn, đủ để hiểu... người con gái anh nhắc đến trong mơ... quan trọng đến mức nào...

Ném đĩa Sirloin Steak vào sọt rác, cô không ăn uống gì mà leo lên phòng đã được chỉ định là phòng ngủ mới của cô.

Vợ lấy cây đàn ghi-ta Maily tặng cô nhẹ nhàng gảy từng dây đàn, nhẹ nhàng ngọt ngào, một lời ca bay ra ngoài không trung...

“Anh đã đến... rồi rồi xa...”.

“Mang theo trái tim em đi rồi”.

“Chỉ còn bóng đêm và nước mắt...”.

“Những tháng ngày đó... em chẳng thể quên”.

“Như một đoạn phim tua chậm... anh vào vai nam chính... em vào vai người con gái bé nhỏ”.

“Một kết thúc không có hậu... đến giờ em vẫn không biết anh ở đâu”.

“Em cần anh... cần anh quay lại...”.

“Dựa vào vai anh... em mệt mỏi... em gục ngã... em cần bờ vai anh để nương tựa”.

“Chân em đã mỏi mòn... em chẳng thể bước tiếp, em cần anh... mãi mãi cần anh”.

Tiếng đàn cuối cùng vừa rơi xuống... như một sự va đập mạnh vào tim cô. Đặt cây đàn sang một bên, cô lê từng bước nhỏ xuống tầng dưới và... dừng chân tại căn phòng ấy...

Dơ tay lên... rút lại... Có chút lưỡng lự? Không dứt khoát, kiên định? Đây vốn không phải tính cách của cô...

Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng cô cũng có gan vận tay nắm cửa... Anh vẫn nằm đó ngủ, một khuôn mặt yên bình, nhẹ nhàng, không vương bận, lo toan, đau đớn...

Tiến lại gần giường anh, đưa tay lên vuốt nhẹ trán Ken từ trái sang phải, cơn sốt đã dịu đi nhiều. Cô cuối cùng cũng có thể yên tâm trở về phòng ngủ...

“Đừng đi”...

2 từ đấy lại một lần nữa vang lên không trung bay vọt vào tai cô...

Nhưng... một điều lạ thường là... giọng nói đó... không còn ngọt ngào như giọng nói kia nữa... Mà nó giống một người đã tỉnh hơn một người trong mộng...!

“Anh gọi tôi?” _ Nhẹ nhàng quay đầu lại, cô bình tĩnh nhìn anh, đôi mắt mở nhẹ, đáng vẻ mệt mỏi vô cùng...

“Đừng đi...” _ Anh lặp lại hai từ ấy, đôi mắt mở lớn hơn, ánh mắt đầy sự mong đợi đầy sự van xin... khiến người ta động lòng...

Cô có chút khó hiểu, nhưng cũng tiến về phía giường anh ngồi xuống cái ghế cạnh giường, trấn an tinh thần anh bằng một câu nói: “Được! Tôi ở đây, không đi đâu hết”.

Ken nhìn cô, nở nụ cười yếu ớt... Zami sùng sốt, anh cười với cô? Từ trước tới giờ anh có bao giờ cười thế này với cô đâu?

“Sao thế?” _ Ken nhận thấy điều lạ thường liền nhanh chóng nắm bắt.

“À... không có gì” _ Zami phủ nhận, đôi mắt đảo loanh quanh rồi bất ngờ dừng lại bên cây đàn ghi-ta cách đó không xa, hai mắt cô bỗng sang rực lên.

Không nói không rằng lao ra vô lấy, xoay lên xoay xuống xem, càng xem mắt cô mở càng lớn hơn.

Gãy qua vài dây đàn cô mới thích thú quay lưng lại hỏi Ken: “Của anh sao?”.

“Ngày trước tôi từng chơi đàn” _ Ken thờ ơ đáp, hai tay bắt chéo để sau đầu, ngửa cô lên nhìn trần nhà.

“Cô biết đánh đàn?”_Ken bất ngờ hỏi thêm câu nữa,sau khi cô quay lưng lại về phía anh...Có phải hỏi câu này...hỏi thừa không nhỉ?

“Anh muốn nghe tôi chơi không?”_Zami không trả lời mà chỉ nhìn về phía cây đàn với đôi mắt thích thú,màu sắc của nó thực sự làm bắt mắt cô và nhất là từng dây đàn,chạm nhẹ vào thôi đã tiếp được thêm bao nhiêu nguồn cảm hứng vào người rồi...Và tại đây nguồn cảm hứng của cô bỗng trở lại như sóng vỗ vào bờ,Zami muốn ngay tại đây,tận dụng nguồn cảm hứng này,một lần được chơi nó...

“Được”_Ken không phản đối,anh cũng muốn xme thử cô chơi thế nào mà lại thu hút sự chú ý của Tiron đến vậy !

Ôm cây đàn ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường anh,cô hưng phấn nhìn cây đàn một lúc,cuối cùng cũng đặt đúng tư thế.Lại ngước mắt lên nhìn anh...nở một nụ cười hạnh phúc hiếm hoi trong đời...Các ngón tay phối hợp ăn ý với miệng cô,tiếng nhạc vang lên không trung cũng là lúc lời nhạc được thả tự do...

“Buổi chiều thu hôm đây...”.

“Anh ngồi bên em...em nhẹ nhàng tựa vào vai anh,cảm giác yên bình len lỏi qua từng tế bào vào sâu trong trái tim này”.

“Anh ngồi đây...bên cạnh em...trao cho em hơi thở ấp áp”.

“Để sự an toàn của anh lấp đầy...những nỗi buồn không đuổi mà vẫn đi,những nỗi lo toan sợ hãi chỉ trong chốc lát đã hóa thành niềm hạnh phúc lớn lao”.

“Một màu hồng chỉ có anh và em”.

“Xóa tan mây đen của cơn mưa ngày hôm qua...chỉ một bầu trời trong xanh”.

“Nơi chỉ có anh và em”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68

“Có hay không?...”_Tiếng nhạc cuối cùng vừa kết thúc,Zami mắt vẫn mê man nhìn cây đàn đưa ra câu hỏi...

Lại không thấy phản hồi từ đối phương,cô ngẩng mặt lên,có chút ngỡ ngàng...Anh nhìn cô trân trân ánh mắt mê man như đang lạc vào một khu rừng sâu không có lối thoát...Zami giật mình,cô đưa tay lên khua khua vài cái trước mặt anh hỏi:“Sao vậy?Anh không sao đấy chứ?”.

Ánh mắt đen có chút trần động...có thể dấu hiệu cho thấy anh đã tỉnh sau khi nghe bài hát của cô.Ken tự nhiên dời mắt sang phía cửa sổ cách đó không xa,theo bản năng mở miệng hỏi,ánh mắt vẫn mê man như vẫn còn đang đắm chìm trong giai điệu vừa rồi...“Bài này...em tự sáng tác?”.

“Phải ! “_Zami không suy nghĩ mà trả lời một cách đầy tự hào,bài hát này cô đã sáng tác...từ rất lâu rồi...Ngay từ lúc đầu cô nhìn cây đàn này cô đã biết...chỉ có cây đàn này là phù hợp nhất để đánh bài hát đó...Và cô đã không lầm ! Một bản nhạc hài hòa từ giai điệu đến lời,mọi thứ thật hoàn hảo như ra từ một khuôn,như sinh ra đã dành cho nhau...

Cô lại cúi xuống nhìn cây đàn mình đang ôm trong lòng,đôi mắt biến đổi thần thái không còn lạnh lùng như mọi ngày nữa,mà nó nhu hòa yêu thương hơn...Nhưng sâu thẳm trong đáy mắt đó bất ngờ nổi lên một tầng đau buồn,nhớ nhung...như thể cây đàn này đã gọi cho cô một quá khứ mà cô mãi chẳng thể quên.Một quá khứ đã cố quên,chỉ cần có một thứ gì đó gọi lại,mọi chuyện sụp đổ hoàn toàn...mọi thứ lại quay trở lại như cũ...và lúc đó ta mới nhận ra,thực chất mình vẫn chưa quên được...chỉ là...ta đẩy nó xuống nơi sâu nhất,của trái tim!

“Anh muốn nghe nữa không?”_Zami lại ngẩng mặt lên cười nhẹ nhìn anh,đã lâu lắm rồi cô không cảm nhận được hương vị hạnh phúc như thế này...cũng phải 3 năm rồi ấy nhỉ !

Ken bậm môi,không khó để nhận ra sự đắn đo trong mắt anh.Chẳng lẽ cô đánh thực sự tệ đến vậy sao?Thoáng qua mắt Zami một chút thất vọng,cô định lên tiếng thu lại lời nói của mình thì âm thanh từ miệng ai kia lại nahr ra ngoài không trung trước cô một bước:“Được”.

Zami hơi ngỡ ngàng nhưng rồi cũng không nói gì chỉ cúi xuống ôm cây đàn,bắt đầu cho giai điệu bản nhạc...

...

Cả tòa biệt thự như đắm chìm trong tiếng đàn của cô,giọng hát nhẹ nhàng sâu lắng...bóng dáng yêu kiều của người con gái anh nơi đây...ngay tại lúc này...Lại dịu dàng...mong manh như tấm lụa mỏng...chẳng khác nào một tiên nữ lẫm đường lạc lối vào nhà anh...

Ken cũng bị cuốn theo tiếng hát mê hoặc lòng người của cô...anh chỉ biết ngồi thờ người ra một đồng nhìn cảnh tượng mờ ảo trước mắt...

Người con gái hiền dịu bên chiếc đàn ghi-ta giọng hát mềm nhẹ... ánh trăng ngoài cửa hắt vào lúc sáng lúc tối lại càng thêm dịu hoặc lòng người... Đôi mắt đẹp nay lại chan chứa biết bao nhiêu tình cảm lạ thường...

Anh ngất ngây trước vẻ đẹp của cô... đã lâu lắm rồi... cũng đã 3 năm rồi ấy nhỉ ! Anh chưa từng thấy có người con gái nào đẹp như vậy...

“Reng... reng... reng”.

“Bụp”...

“Cộc... cộc... cộc... cô Zami... cô Zami...”.

“Cá... i... gi...” _Zami uể oải ngồi dậy nhăn mặt nói vọng ra ngoài cửa, mới sáng sớm mà đã luyện hát rồi sao? Không để cho người ta ngủ à? Hết đồng hồ báo thức lại đến người hầu... Mẹ kiếp !!!

“Cô... Zami... mở cửa cho chúng tôi...” _Người hầu dường như mất kiên nhẫn hò hét như điên... đập cửa như đi đòi nợ !

Zami mãi cũng khắc phục được cơn buồn ngủ, cố gắng lết xác tới cửa phòng...

“Hôm qua cô làm Sirloin Steak cho cậu chủ, cô đã bỏ cái gì?” _Alen gấp gáp đặt câu hỏi cho cô.

“Thì bỏ đồ cần bỏ chứ bỏ gì?” _Zami nhú mày trả lời một câu rất là vô bổ...

“Có phải cô dùng lọ này không?” _Feren dơ một cái lọ to dùng lên hốt hoảng hỏi.

Zami nhìn cái lọ hai ba lần rồi cười nhẹ chỉ vào nó: “Chính nó”.

1s...

2s...

3s...

“Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa...”.

“Nhanh chóng gọi xe cấp cứu...” _Sau khi hai cô gái đồng thanh luyện giọng thì Alen quay sang đẩy Feren leen tiếng thúc dục.

Sáng sớm tòa biệt thự đã tràn ngập tiếng hò hét rồi tiếng chân chạy bình bịch bình bịch... ồn ào quá mức quy định...

“Số điện thoại cấp cứu là gì ý nhỉ?” _Feren quay sang hỏi Alen...

“113... à không 114...” _Alen nghĩ nghĩ một lúc rồi đưa ra câu trả lời...

“115... có chuyện gì gấp lắm à?” _Zami đứng nhìn hai cô gái suýt phá tan tòa biệt thự đến nơi rồi thì lên tiếng giúp đỡ... họ muốn gọi cứu thương để làm gì vậy? Có ai ốm đau gì sao?

“À đúng rồi... 115... gọi 115” _Alen nhanh chóng tiếp nhận thông tin rồi... như tỉnh ra... cô quay sang thấy Zami quay lưng với mình định trở lại phòng thì hét lên: “Cô... đứng lại cho tôi”.

“Cái gì?” _Zami khó hiểu quay đầu lại... Cái quái gì đang xảy ra vậy? Sáng sớm đã ồn ỹ rồi... xong bây giờ người hầu còn ăn nói xác xược như thế với cô? Có làm không vậy?

“Cô phải chịu trách nhiệm, sao cô lại đầu độc cậu chủ? Muốn giết người phải không?” _Alen bức xúc nói lớn... hôm nay cô nhìn thấy lọ kia để sai chỗ còn không đóng nắp thì cô đã biết có người đụng vào rồi. Đương nhiên không phải Feren, càng không thể là cậu chủ vì anh có bao giờ sờ đến mấy đồ này đâu... Chỉ có thể là cô gái mới đến tên Zami kia thôi...

“Cô đang nói cái quái gì thế?” _Zami chẳng hiểu gì nhăn mặt hỏi ngược lại... Cái gì mà giết người cơ chứ? Hai cô người hầu này bị ngộ phim hành động rồi à? Hay sáng chưa tỉnh ngủ?

“Sao mà ồn ào vậy? Có chuyện gì sao?” _Dường như bị thức tỉnh bởi thanh âm ồn ào, Ken cúi kính lên tiếng hỏi... Mới sáng ngày ra mà đã ồn ào... không những thế hình như hai cô người hầu này còn thổi bay luật quy của biệt thự, cứ nhao nhao lên chạy qua tầng phòng anh bình bịch bình bịch. Dù tường cách âm rất tốt nhưng vẫn không thể tránh khỏi lọt tiếng hét chói tai ban này vào... Cả biệt thự lộn xộn như nhà không chủ thế này khiến anh rất không hài lòng !

Alen chẳng thêm quan tâm cao thấp mà vô lấy tay anh hoảng hốt nói rồi chỉ tay về phía Zami: “Cô ấy muốn đầu độc cậu chủ đấy ạ !”.

Trên mặt anh không lộ ra một tí biểu cảm nào, chỉ âm thầm gạt mạnh tay Alen ra nói một câu hững hờ... “Cô vẫn chưa tỉnh ngủ à?”.

“Không đâu,tôi rất tinh táo chuyện này là thật đấy.Cô ta đổ nước rửa bồn cầu vào bữa ăn của cậu chủ”_Alen nhanh chóng giải thích,cô rất tinh táo mà,những chuyện hệ trọng thế này có cho cô cũng không dám đem ra đùa giỡn...

“Hả?”.

“Cái gì?”.

Cả anh và cô đều tròn tròn mắt đồng thanh thốt lên...

“Đừng có giả ngu,ban này chẳng phải cô đã nói bỏ cái lọ này vào Sirloin Steak của cậu chủ sao?”_Feren dơ cái lọ to khủng bố ban này ra trước mặt cô nói.

“Đúng là tôi đã bỏ nó vào nhưng...”_Zami nói ngập ngừng một chút,định nói tiếp thì bên tai trái của cô đã tiếp thêm một âm thanh hung dữ hơn cả tiếng hét ban này...sức công phá lớn vậy có thể đã bay cái màng nhĩ của cô...

“Em nói cái gì?Em bỏ cái lọ nước rửa bồn cầu này vào Sirloin Steak hôm qua của tôi?”_Ken chỉ tay vào lọ đó hét lớn như chẳng thể tin nổi,dù mấy chuyện bếp núc nhà của anh không bao giờ quan tâm nhưng anh không ngu tới mức không biết cái lọ to khủng bố này là nước rửa bồn cầu...Chẳng lẽ Alen nói đúng?Cô ta thực sự muốn hãm hại anh?

Zami ngu ngơ nhìn theo hướng tay anh chỉ...cô lại ngẩng mặt lên tinh bơ hỏi một câu...?Thế cái lọ này là nước rửa bồn cầu à?”.

“...”.

“...”.

“...”.

“Ồ...thế em nghĩ nó là cái gì?”_Ken nghe xong câu hỏi của Zami tí thì ngất...Có nhầm không vậy?Đến cái lọ nước rửa bồn cầu cũng không biết...Vậy sau này không sớm thì muộn anh cũng chết vì ngộ độc thực phẩm mất thôi!

“Tôi tưởng...”_Zami chưa nói xong điều cần nói đã bị tiếng nói của Ken chen ngang đầy sự quyền uy.

Không ồn rồi! Anh phải giải quyết chuyện này xong càng sớm càng tốt...không thể để tình trạng có người mù mắt làm đầu bếp cho anh được!

“Alen xuống chỉ rõ từng gia vị trong bếp cho Zami...”_Ken nghiêm giọng nhìn Alen rồi quay qua Feren nhanh chóng giao phó công việc:“Còn cô,Feren...cô chỉ rõ cho Zami biết đồ dùng cọ rửa nhà vệ sinh”.

Phải nhanh chóng giải quyết chứ nếu để tình trạng này còn tái diễn một lần nữa thì chỉ trong 1 tuần cái biệt thự này cũng nhanh chóng bị Zami phá nát mất...

Cô chẳng biết làm gì ngoài việc ngoan ngoan đi theo Alen cùng Feren...Cũng may là hôm qua hẳn ta ngủ quên mất chứ không thì...cô sẽ mang danh kẻ sát nhân...nguy hiểm nhất...đầu độc bằng nước rửa bồn cầu...ý tưởng này sáng tạo phết!

“Cô Zami...đây là dầu ăn...”.

“Còn cái hộp to nhiều ngăn này đựng đủ các loại gia vị...”.

“Chỗ này là để bột,các loại bột dùng để làm bánh đều có đủ”.

“Bên này đựng các loại rau củ quả”.

“Bên trên cô rất nhiều tủ,tủ này đựng bát đĩa,tủ này đựng đĩa,tủ này...và tủ này...”.

“Còn ở đây là lọ cọ sàn phòng vệ sinh”.

“Lọ này để lau sàn nhà”.

“Cái lọ to dùng này chắc cô nhớ rồi nhĩ...nước rửa bồn cầu...”.

“Cái này là gậy cọ toa lét”.

“Còn lọ này...bình này...”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69

“Rầm”. Vừa trở lại phòng sau một tiếng đi tham quan nhà bếp với các phòng vệ sinh, Zami đã không ngần ngại mà ngã lên giường...

Đầu óc cô vừa choáng vừa loạn...nào là...cái này...rồi cái kia...thôi ! Sờ tóc...không nghĩ nữa,kéo lại vào trại thương điên thì vui !

Zami thực không biết tiêu chuẩn làm người hầu của cái biệt thự này nó kinh khủng tới mức nào...còn khát khe hơn cả làm việc ở công ty...!

Người hầu trong này chắc toàn dạng trâu bò,sức chịu đựng vô biên mới có thể cầm cự chỗ đứng trong đây,điều này khiến cô vô cùng nỗ lực cả về mặt thể xác lẫn tinh thần ! Tinh thần lao động của họ thật lớn lao...lớn tới mức mà không đi xin việc ở chỗ khác mà vào đây có khác gì trại cải tạo không?

Lúc đầu mới bước vào đây cô cứ ngỡ 2 tháng trôi qua rồi sẽ rất nhanh thôi...đến giờ mới biết...không nhanh như cô nghĩ !!! Ngược lại cô còn cảm tưởng như mấy thế kỉ ấy chứ...

“Reng...reng...reng...”.

“Bình bịch bình bịch...”.

“Rầm...”.

“Ra ngoài mở cửa lại...”.

“Cạnh...”.

“Đóng cửa vào”.

“Cạnh...”.

~!@#\$/%^&^*()

Sau khi ổn định được hơi thở và kiểm chế được lửa giận thì cô cũng nhanh chóng lên tiếng....:”Anh có điều gì cần”.

“Đút cho tôi ăn” _Ken chỉ tay vào bát cháo trên bàn rồi thân nhiên phun ra một câu mà không để ý rằng mặt cô đang dần đen lại...

Zami méo mồm...một lúc sau cô mới mở nổi miệng mà ngôn từ thì lung ta lung tung hết cả lên....:”Đút...đút cái..g...ì chứ?”.

Ken có vẻ không được hài lòng với cách trả lời rời rạc như này của cô cho lắm,anh nhìn cô trân trân,dáng vẻ hấp tấp này đến giờ anh mới được xem qua...Chà chà!!!Hóa ra cô còn nhiều cái thú vị mà anh chưa khám phá ra...

Ngoài mặt anh nhả lại tỏ vẻ giận dữ....:”Tôi không có thời gian ngồi nghe em tập nói”.

Hả?Cái gì cơ?Tập nói?Từ bao giờ cô có cái dáng vẻ không nghiêm túc đến thế này?Zami ban đầu có chút ngạc nhiên cứ ngỡ anh vu oan cho mình nhưng nghĩ lại thì...đúng thật ! Chết cha ! Hóa ra bản thân cô bấy giờ lại thay đổi nhiều đến vậy...không ổn rồi,phải nhanh chóng chấn chỉnh !

Khẽ ho khan một tiếng,Zami lạnh mặt đưa ra câu hỏi,bắt đầu màn võ mồm mà ngày nào cũng trải qua:”Anh bị thương ở chân...chứ đâu thương ở tay?”.

“Nhưng mà...tôi thích”...

Mẹ kiếp ! Lại hai cái từ này...cô đến đây để chăm sóc anh chứ không phải đến để nghe anh thích này thích nọ,ok?

Trong đầu Zmai như muốn nổ tung...hận không thể trực tiếp tóm lấy tóc anh dúi đầu vào bồn cầu...

Nói gì thì nói,nghe gì thì nghe cô cũng chẳng biết làm gì hơn ngoài việc ngoan ngoan nghe lời...chỉ cần nghe xong hai cái từ đó...là cô lại ngoan ngoan lạ thường,không có bất kì một sự phản kháng nào khác....thật kì diệu!

“Tốt” _Ken thấy cô không nói gì,chỉ bước từng bước từ tốn đến cạnh giường anh thì cũng cười được một cái!

Nếu ngày nào cô cũng ngoan ngoan nghe lời thế này,nếu ngày nào cũng nhẹ nhàng như thế này,nếu ngày nào cũng dịu dàng như lúc cô đánh đàn cho anh nghe...có phải tốt hơn không...

“A...” _Zami dơ thìa cháo lên trước mặt anh há to miệng “a” một tiếng như đang đút cháo cho một đứa trẻ...

Ken suýt bị hình ảnh này làm cho cười ra tiếng...!

Cố nhin cười anh há to miệng cúi đầu định ăn thìa cháo...đúng lúc nó sắp chui vào cổ họng anh...như nhớ ra điều gì đó anh lại rụt cổ về bừa môi nhăn mặt...

“Làm sao thế?Cháo không hợp khẩu vị?”_Zami nắm bắt được điểm lạ thường bèn nhanh chí hỏi,vừa nãy còn hồ hởi làm cơ mà...

“Nóng...”.

Một tiếng vừa chui từ miệng anh ra...cô nghe xong suýt nữa ngã lảo ra sàn...Anh có còn là trẻ con nữa không vậy?Nóng?Nóng không biết tự thôi à...

“...Đồ ngốc...”_Sau một lúc mím môi im lặng cô cũng phọt ra được hai tiếng mà chính cô nghe xong cũng chẳng thể tiếp thu nổi những gì vừa phát ra từ miệng mình...

“Đúng vậy!Tôi rất ngốc,vậy em hãy thổi cho tôi ăn đi”_Ken không phản kháng còn ngoan ngoãn như một đứa trẻ yêu cầu cô thổi cháo cho mình.

“Phù...phù...A”_Cô lấy hết dũng khí đưa thìa cháo lên gần miệng thổi rồi một lần nữa nhét vào trong miệng anh.

Tiếp tục một miếng nữa....”Phù phù...A”.

Miếng nữa....”Phù...phù...A”.

Cứ thế cứ thế,việc cho ăn không còn khó khăn gì đối với cô cả,Zami cũng đã thả lỏng được một chút...xem ra mọi thứ không quan trọng hóa vấn đề như cô nghĩ chỉ là cách giải quyết mới lạ này cô chưa từng thử qua...

Ngay cái lúc miệng cuối cùng vừa nằm ngon lành trong miệng anh...ngay cái lúc mà cô nghĩ mọi chuyện thật ra cũng rất đơn giản thì...

“Lau miệng cho tôi...”.

“Không phải giấy...! Hãy lấy miệng em lau miệng cho tôi”.

Ngay khi câu nói này vừa phát ra từ miệng anh,cô đứng tim...mồm không ngậm nổi,hai mắt mở thao láo nhìn anh trân trân...

Lau bằng miệng?Hình ảnh ngày ở bệnh viện lại hiện về trong đầu cô...chỉ chậm chễ một chút thôi...Tiron có thể bắt quả tang cô với người anh họ của mình...lần đó thực sự cô không dám nghĩ đến nữa...

Nếu bây giờ tiếp tục đi theo vết xe đổ đó...chẳng phải cô có lỗi lớn với anh lắm hay sao?Hơn nữa còn là vết dơ trong cuộc đời cô,nó ngày càng sâu ngày càng đậm chẳng thể xóa nhòa...

“Không!”_Cô nhẹ nhàng từ chối,một lần sai lầm đã quá đủ,không thể thêm lần nữa.

Hơn nữa,cái cách ép buộc này của anh làm bản tính kiêu ngạo trong cô trỗi dậy không ít...thách đố cô ư?Từ bé đến giờ,cô luôn là người cầm quyền,chưa bao giờ để người khác đe dọa mình cả...anh làm như này là...tự dẫn mình hại mình rồi...

Ken nhướn mày,nhìn cô một lúc lâu,tao nhã lòi ra một chai rượu macallan 25 năm tuổi hảo hạn,xuất xứ từ Scotland.Chậm rãi rót cho mình một ly...

Anh xoay đi xoay lại,con mắt nhìn đắm đắm vào thứ chất lỏng đỏ với một ánh mắt si mê...

Ken bất ngờ nâng ly tu một hơi hết sạch nhưng anh không nuốt luôn mà từ từ nhắm nháp hương vị tự nhiên của dòng rượu vang này...

Cô mất tính kiên nhẫn,đứng nhìn anh rót rượu,uống rượu?Cô không thừa thời gian.

Ngay khi Zami ra quyết định sẽ bỏ đi thì anh lại ngẩng mặt lên.Đôi mắt đẹp nhìn sâu vào trong mắt cô như thể muốn khai phá từng lớp màng để đi vào tìm kiếm cái con thú quyến rũ bao nhiêu đàn ông đó nó rốt cuộc là gì...

“Em không muốn...làm kẻ thất hứa đấy chứ”.

“Sao?”_Zami khó hiểu,nheo mắt hỏi lại.

“Ở bệnh viện...truyện quả cam...chẳng phải em đã thống nhất sau khi về đây sẽ lau miệng cho tôi hay sao?Bây giờ lại định nuốt lời?”_Ken nhếch mép,chậm rãi rót cho mình ly rượu thứ hai...

Zami mím môi,cô không biết phải nói gì lúc này,đúng là...hôm đó...cô đã đồng ý với anh thật ! Nhưng lúc đó quả thực là do bất đắc dĩ mà...cô cứ nghĩ về nhà rồi tính tiếp vậy mà...anh đã nhanh hơn cái đầu óc nhạy bén của cô một bước rồi !

“...Được” _Zami nuốt một ngụm nước bọt,cố gắng phọt ra cái từ mà cô không muốn nói nhất.

Lê từng bước chân nặng nề đến gần cô...ngay cái lúc cô cúi người xuống,chuẩn bị thực thi công việc thì...

“Khoan đã”.

“Sao?”.

Anh không nói tiếp,chỉ đưa ly rượu ra trước mặt cô,thần nhiên yêu cầu một điều hết sức vô lý....”Bón cho tôi”.

“Hả?” _Zami bật người dậy,trợn tròn mắt nhìn người ngoài hành tinh trước mặt...”mục đích anh đến Trái đất là gì vậy?”.

“Sao vậy?Chỉ là trao đổi hương vị thôi mà...” _Ken nhếch mép,cười mĩa một cái,nhẹ nhàng thanh thoát bật ra những từ ngữ cô cho là kinh tởm nhất...

“Kinh tởm” _Zami mím môi bật ra được từ ngữ miêu tả được suy nghĩ đang lộng hành trong não cô.Chỉ cần hai từ này thôi đủ biết những gì anh vừa nói nó khủng khiếp thế nào...

“Môi tôi em cũng chạm rồi...có gì mà kinh tởm?” _Ken nói xong nâng ly không tu mà nhấp nhẹ một ngụm như để thưởng thức hương vị mà cũng muốn kéo dài thời gian...nhìn bản mặt ba ngơ của cô lúc nào...đấy mới chính là thú vui của anh...!

“Anh nói vậy mà không biết ngượng ă?” _Zami không tiếp thu nổi cái yêu cầu quái gở của anh,cô khinh bỉ phun ra một câu hỏi có lẽ là thừa thãi nhất...

“Sao phải ngượng?Người nên ngượng là em...chứ không phải tôi” _Ken vẫn thần nhiên nói mà ngôn từ càng ngày càng thâm sâu mang theo mùi nguy hiểm ghê người...mà chính cái mùi vị nguy hiểm này lại tạo nên sức hút cho anh...khiến các cô gái như thiêu thân lao vào đồng lửa...biết lửa nguy hiểm mà vẫn không kìm nổi sức hút của nó...

Và Zami...có lẽ cũng không ngoại lệ...!

Một lần nữa cúi đầu xuống nhưng không phải trước mặt anh,cô ngang nhiên đoạt lấy ly rượu chậm rãi nhấp một ngụm...Mắt cô vẫn nhìn chăm chăm vào mắt anh...cái sự thách thức này đã đánh mạnh vào tâm cô...lời điểm yếu được chọn vùi bay lên nơi cao nhất để nó bùng cháy...

Tiếp tục lại gần bờ môi mỏng...Cô bất ngờ thè lưỡi ra ngoài tách hai cánh môi của anh ra,chủ động đưa môi mình vào bên trong,từ từ chậm rãi nahr từng ngụm rượu vào cái hố sâu đó...

Cô nhìn anh...anh nhìn cô...hai ánh mắt nhìn nhau bỗng dung hòa làm một...Mọi cảm xúc bay đi đâu hết...trong đầu trống rỗng...cũng chẳng màng đến chuyện gì đang diễn ra...

Chỉ là nhìn sâu vào sự ám áp trong đôi mắt kia...cô tìm thấy hai chữ “bình yên”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

“Cháu chào bác...cháu xin lỗi cháu đến muộn”.

Trần Trịnh chậm rãi ngược mặt lên,quay sát một lượt nam thanh niên trước mặt...Trong đôi mắt không có nổi một vẻ thương tiếc trước bộ dạng tội tàn của anh...

Ông nâng tay chỉ vào chiếc ghế đối diện:”Ngồi đi”.

Đúng lúc anh định ngồi xuống thì thanh âm quen thuộc từ trong miệng Zami chui ra....”Anh còn chưa xin lỗi tôi mà...”.

Torron giật mình,lại chẳng hiểu gì,nhìn quanh quanh vẫn không nhận ra một điểm quen thuộc...con người ngồi cách bàn anh không xa từ từ ngẩng đầu lên,tháo bỏ chiếc kính râm to đùng...để lộ gương mặt đẹp không tí vết,nét lạnh lùng điển hình luôn tạo sức hút cho đôi mắt cô càng thêm mê hoặc...

“Ơ...” _Torron điều chỉnh một giây rồi lại lung tung chẳng biết phải làm gì...Hôm nay anh gọi cho cô mà cô kêu bận không đi được...sao bây giờ lại có mặt ở đây? Hơn nữa còn ngồi bàn khác? Là sao?

“Kệ nó đi cháu...nó không nằm trong vấn đề quan trọng cần trao đổi” _Trần Trịnh như biết trước mọi việc, chỉ thản nhiên đọc báo nâng tách trà nhấp một ngụm không nề hà gì mà phũ phàng phun ra một câu...

“Hà?...” _Bây giờ đến lượt Torron ngạc nhiên nhìn Trần Trịnh, gia đình này thật quái dị, hết con lại tới bố như thể nắm hết tình hình trong tay...mọi việc đều nằm trong phạm vi của mình...Đến cả tương lai...sự việc bất ngờ đến mức nào cũng như đã hiểu rõ...

“Cộp...cộp...cộp”.

“Tôi về trước...tôi hết việc rồi, anh có xin được việc hay không, quyết định này nằm ở anh” _Zami bước đến nói một câu khó hiểu rồi xoay người bước đi hướng ngoài cửa ra vào trước con mắt ngưỡng mộ đồng thời cũng sợ hãi bởi hàn khí băng lạnh phát ra từ người cô...

“Cháu rất ngạc nhiên về việc Zami xuất hiện ở đây?” _Trần Trịnh bỏ tờ báo sang một bên, tao nhã khoanh chân nhìn chàng trai trước mặt.

Torron từ từ ngồi xuống...gật nhẹ vài cái thành thật...

“Cháu rất ngạc nhiên về việc bác biết trước được Zami sẽ đến mà không ngồi ở bàn chúng ta?” _Trần Trịnh không ngại ngần công khai những điều anh nhìn thấy từ đôi mắt anh...

Torron lại một lần nữa gật mạnh đầu cùng với lời nói chắc nịch: “Phải”.

“Cháu nhận thấy được ta là người như thế nào qua chuyện này?” _Trần Trịnh lại tiếp tục đưa ra câu hỏi...

Torron mím môi, suy nghĩ, anh không biết có nên nói ra không. Sau một phút cân nhắc kỹ lưỡng...anh cũng trả lời mà biết rằng câu trả lời này thật hoang đường: “Như thể bác nắm bắt mọi thứ trong lòng bàn tay, từ suy nghĩ đến hành động của người khác và bác biết giữ thái độ...không quá ngạc nhiên trước nhiều điều bất ngờ”.

Không ngờ, anh vừa mới dứt lời Trần Trịnh đã cười một tràng dài sang sảng...

Torron ngờ ngác có phần ngược, anh cũng biết cái suy nghĩ này thật hoang đường...vì có ai có thể nắm bắt được suy nghĩ của đối phương đâu chứ? Có ai có thể không bất ngờ những chuyện quá đổi kì lạ đâu chứ?

“Tốt, cháu làm rất tốt” _Trần Trịnh mỉm cười triu mến nhìn anh, trong ánh mắt long lanh một phần tia hy vọng nào đó...một chút lạ thường vô hình...

“Cháu không hiểu ý bác” _Torron đầu lại càng loạn...cười anh xong giờ khen anh tốt là sao? Anh chẳng hiểu cái quái gì cả...

“Đúng vậy...muốn trở thành một nhà lãnh đạo, chủ tịch một tập đoàn lớn...phải có phương thức làm việc riêng. Việc nắm bắt tình hình, suy nghĩ của đối phương đúng là cần phải rèn luyện nhiều, nhưng đừng lo, có ta ở đây, ta sẽ giúp cháu trở thành một vị chủ tịch tài ba. Để có thể làm dạng danh cha mẹ dưới xuôi vàng” _Trần Trịnh nói dài loằng ngoằng một câu.

“Dạng danh cha mẹ?” _Torron nhắc lại với bộ mặt ngây ngốc...

“Cháu không muốn tự đứng lên gây dựng lại sự nghiệp đã lỡ tay đổ vỡ của cha mẹ mình hay sao?” _Trần Trịnh vẫn cười nhẹ đưa ra câu hỏi...

Torron ban đầu ngờ ngạch sau đó lại gật đầu lia lịa, miệng ra nước mắt bắt tay ông cảm ơn hết lời: “Cháu cảm ơn bác, thành thật cảm ơn bác...”.

Cuối cùng anh cũng vỡ lẽ rồi, anh hiểu ý của ông là gì rồi...Vừa nãy chính là một phương thức của Trần Trịnh dạy gián tiếp cho anh hiểu để trở thành một chủ tịch của tập đoàn lớn nó khó khăn đến thế nào...nhưng...bao ngày tháng nếm trải qua mùi vị đắng cay anh cũng hiểu được phần nào về cuộc sống. Phải biết trân trọng những gì mình đang có và phải tận dụng hết sức để nó mang lại lợi ích cho mình...

Có cơ hội lần này...có cơ hội để cải thiện mình, anh sẽ quyết tâm, để có thể làm dạng danh cha mẹ dưới xuôi vàng, để không hổ thân với toàn dân thiên hạ về đứa con ngu xuẩn như anh...

Gió chiều nổi lên thổi bung hốn độn mái tóc người con gái càng thêm vẻ mộng ảo...

“Cô bé...có muốn ăn kẹo không?” _Một giọng nói già nua bất ngờ lọt vào tai người con gái...cô quay người lại, dương ánh mắt ngây thơ nhìn chiếc kẹo bảy sắc cầu vồng trong bàn tay gầy gò nổi đầy gân xanh của bà cụ...

Ban đầu Nayki bị cây kẹo làm cho thu hút...sau đó cô lại bị động lòng bởi ánh mắt bà nhìn cô...một ánh mắt chân thành, hy vọng, khao khát...

Trong đầu cô bỗng hiện lên cả đồng câu hỏi...Con của bà đầu mà để mẹ già phải tự mình kiếm sống bằng những cây kẹo mút? Sao bà lại nhìn

cô với ánh mắt như vậy?...Cô rất muốn hỏi và nhất là ánh mắt đó...làm cô động lòng...

Nayki mỉm cười nhẹ như đóa hoa nở rộ,cô rút trong túi ra một tờ tiền có giá trị lớn.

Từ từ cầm tay bà lên,nắm thật chặt để có thể truyền hơi ấm vào đó...sống một mình cô đơn chắc bà lạnh lắm...

Cô đặt vào tay bà tờ tiền rồi lấy nguyên cả rổ kẹo từ tay bà nhẹ nhàng nói: "Cháu mua hết,tiền thừa bà cứ giữ lấy,không cần trả lại đâu ạ".

Bà bán kẹo ngỡ ngàng,đôi mắt càng thêm khác thường,đứng một lúc bà mới nói: "Không...bà không có ý muốn lấy tiền của con...cái này là bà muốn tặng con".

"Tặng con?" _Nayki ngạc nhiên nhắc lại,rồi nhanh chóng cười nhẹ nắm chặt tay bà trong lòng bàn tay mình cảm động nói: "Bà đã nghèo khó như vậy rồi...không cần phải làm vậy,coi như bà bán hết số kẹo này cho con đi".

Bà lão cũng nắm chặt tay cô,ánh mắt nhìn cô càng thêm yêu thương trìu mến,cuối cùng bà cũng mở miệng: "Bà...có thể hỏi con một câu được không?".

"Được ạ" _Nayki cười thân nhiên đồng ý,chỉ là một câu hỏi của bà lão bán kẹo thôi mà,có gì khó khăn chứ !

"Con tên gì?... " _Bà lão bán kẹo nhỏ giọng nói,tuổi bà đã cao,sức không còn nhiều...bà chỉ có thể nhẹ nhàng nói vậy,mong cô nghe được...

"À..." _Nayki cứng họng...mỉm cười trên môi có chút khựng lại rồi cũng nhanh chóng che dấu đi cười nhẹ trả lời bà: "Con tên Hà Nhi...".

"À...Hà Nhi..." _Bà lão cười nhắc lại tên cô,thoảng qua đây mắt bà một chút thất vọng...rồi bà cũng mỉm cười ngẩng đầu lên nhìn cô: "Tên con rất đẹp...Hà Nhi...tên rất đẹp".

"Vậy bà tên gì?Con bà đâu mà để bà phải đi bán kẹo kiếm sống?" _Nayki có cảm giác thật thân thiết với bà,cô không ngần ngại mà hỏi thẳng vào vấn đề.

Bà lão không trả lời luôn mà kéo cô ra phía ghế đá ngồi,ánh mắt bà sâu không đáy nhìn ra mặt hồ nhẹ giọng nói....:"Cháu ta bỏ nhà đi...con ta vì sự nghiệp mà ở lại nước...ta đến đây để tìm lại cháu ta...không có nó,ta ăn không ngon ngủ không yên".

Lời nói nhẹ nhàng là vậy...mà bên trong không khó để nhận ra sự đau đớn khi cháu bà bỏ nhà đi...

Để một bà lão già nua thế này đi sang một đất nước khác tìm cháu?Có phải như vậy là phạm tội bất hiếu không?

Ngộ nhớ bà lâm bệnh nặng thì phải làm thế nào?

Hơn nữa xung quanh bà còn chẳng quen ai kiếm đâu ra người thân?

"Thế nhờ bà có bệnh thì nhờ cậy ai đây?Bà còn không có người thân bên cạnh" _Nayki bất mãn kêu lên,quá đáng quá đáng,ai lại để mẹ già đi lung tung ra nước ngoài thế này...tuổi bà cũng đã cao rồi...

Bà lão chỉ mỉm cười nhìn cô,ánh mắt thoáng qua sự yêu thương trìu mến,bà nắm tay cô thêm chặt bắt ngờ hỏi một câu: "Vậy...cháu có làm người thân bà được không?".

Nayki nhìn bà cười nhẹ không suy nghĩ mà gật đầu...Chỉ là nhận thêm một người thân thôi cũng chẳng khó khăn gì...hơn nữa...ở đất nước này...cô cũng làm gì có người thân...!

Sau khi tạm biệt bà cô tiếp tục cuộc hành trình dạo mát trong công viên,buổi chiều chỉ cần đứng đây hóng mát thôi,mọi muộn phiền sẽ nhanh chóng xua tan...tâm tình cũng được cải thiện khá nhiều.

Nayki nhìn xuống rổ kẹo trong tay thăm mỉm cười nhẹ,lôi ra một cây kẹo mút bầy sắc cầu vồng.Cô xoay đi xoay lại,cuối cùng cũng ngồi xuống cái ghế đá gần đó,bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng bóc vỏ kẹo,ánh mắt ngây thơ mong chờ như đứa trẻ lên 3...

Vừa đưa kẹo vào miệng,gọng nói nam tính quen thuộc vang lên làm tim cô như ngừng đập...một cảm giác khác lạ trong người,không...không phải vì anh...nó lạ lắm...mà cũng quen thuộc như thế từ lâu lắm rồi cô chưa trải qua: "Anh không nghĩ là em cũng có thói quen thích ăn kẹo".

Nayki mỉm môi bỗng quay đầu lại mỉm cười tinh nghịch nhìn anh,dơ cây kẹo khác lên: "Anh có muốn ăn thử không?".

Tiron không nói gì chỉ cười nhẹ chạy lại chỗ cô bắt cây kẹo từ tay cô tự nhiên ngồi xuống ghế đá...

Nayki có chút bất ngờ rồi cũng bật cười nhìn anh....:"À!Em không biết là anh cũng có sở thích ăn kẹo đó nha".

Tiron vừa đưa chiếc kẹo vào miệng bị lời cô nói làm cho ngượng,hai má đỏ lên,anh nghiêm giọng phủ nhận: "Chẳng qua anh ăn hộ em thôi,nhìn xem...cả rổ kẹo nhiều như vậy em ăn hết thế nào?".

“Nhìn mặt anh là biết điều” _Nayki cười lớn hơn...cho kẹo vào miệng lần thứ hai...bỗng một loạt hình ảnh xa xưa hiện về trong tim cô...một chút đau nhói...

Lời nói ban nãy của bà lão...”Ta đến đây là để tìm cháu...”

“Sao vậy?” _Tiron quay sang nhìn cô phát hiện điểm khác thường bèn hỏi...

“Chết rồi...” _Nayki chỉ kịp phọt ra hai từ rồi đặt rõ kẹo lên người anh chạy như bay...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71

“Đâu rồi?...?Người đâu mất rồi...?” _Nayki thở dốc,cô hoảng loạn nhìn xung quanh,ánh mắt tràn đầy sự thất vọng dần dần được phủ một lớp sương mờ...

Cấn chặt môi...Nayki cố gắng nén cảm xúc hỗn độn đang tuôn trào,điều cô phải làm bây giờ không phải là khóc...Mà là đi tìm lại bà của mình...hương vị chiếc kẹo đó...mấy năm nay vẫn chưa tàn phai trong tâm trí cô.Vị giác của cô vẫn như lần đầu ăn kẹo...một hương vị yêu thương quen thuộc chỉ có bà...mang đến...

“Em sao vậy...?” _Tiron từ đâu chạy tới,thấy bước chân cô dừng anh mới dám dừng nếu không sẽ để lạc mất cô...Cúi người xuống chống hai tay lên đầu gối...anh thở hổn hển...

Anh không nghĩ Nayki lại có thể lức cao đến vậy...chạy mấy vòng mà không dừng chân,một tiếng than cũng không có...

Nhưng sau khi bắt gặp anh mắt đầy sự tuyệt vọng còn đọng lại một tầng sương mờ nhẹ thì...anh mới hiểu lí do khiến cô quên đi một môi mà chạy loạn lên như vậy !

“Bà em...bà em đâu rồi?” _Cứ ngỡ là cô đã kìm chế được cảm xúc,cứ ngỡ cô đã mạnh mẽ lên rất nhiều sau bao lần trải qua mùi vị cay đắng...Cứ ngỡ là...cô chẳng thể rơi nước mắt thêm lần nào nữa...nhưng gặp anh...Cảm xúc dồn nén bấy lâu đột nhiên vỡ òa...

Cô không màng đến hình tượng bản thân không màng đến suy nghĩ của Zami nếu bắt gặp cảnh này...Cô lao vào ôm anh,đúi đầu vào ngực anh khóc thút thít...Nayki chỉ biết là cô cần một bờ vai...cô mệt mỏi...quá nhiều chuyện...cô muốn nghỉ ngơi một lúc...chỉ một lúc thôi...!

Tiron im lặng,anh không biết phải an ủi cô như thế nào cả...

Anh đứng yên ở đó...cho cô một môi gục đầu vào ngực mình khóc...Cả khoang ngực áo anh ướt đầm nước mắt của cô,anh vẫn mặc kệ...Vì anh biết,tâm trạng của cô không được tốt,một chút thế này...làm tâm trạng cô tốt lên cũng đáng...

“Nước...”.

“Khăn...”.

“Nho...”.

“Táo...”.

“Xoài...”.

“Không vui sao?” _Vừa bỏ miếng xoài vào miệng,thấy mặt cô cứ méo mó Ken không nhịn được đành lên tiếng hỏi...Trên đời anh chưa ghét cái bản mặt nhăn nhó như vậy,thật khó coi !

“Ừ” _Zami lườm anh một cái,bên mép hơi nhếch lên trả lời qua loa...

“Em ăn nói kiểu gì vậy?” _Ken cầm tờ báo đập”bốp” một phát lên bàn,mặt anh hiện rõ vẻ không vui với thái độ trả lời của cô...

Ngược lại với sự giận dữ của anh,mặt cô vẫn tỉnh bơ trả lời:”Ăn nói kiểu cho người ta hiểu”.

“Em...” _Ken cứng họng, bặm môi giận dữ, anh cố gắng nuốt cục tức vào trong bụng để không phi thẳng tờ báo vào mặt cô... Cái bàn mặt kiểu ngạo, nghênh ngang đó... anh hận không thể trực tiếp đập tan nó ra khỏi cô...

Ken cười ranh ma, cầm một quả nho chà vờ lên tay làm rơi xuống sàn.... “Chết rồi! Rơi nho rồi”.

Zami ngẩng mặt lên... lạnh lùng nhìn anh rồi dờn ánh mắt xuống quả nho đáng thương nằm bẹp dí dưới sàn, nước be bét...

Cô vừa cúi xuống dọn xong, lúc quay đầu lại thì thấy không phải một quả nho, mà rất nhiều quả nho... sau đó nào là vỏ chuối bay loạn trong phòng...

Zami mím môi giận dữ, cô chống hai tay ra bên hông quay người nhìn anh...

Ken thản nhiên ngồi đeo heard phone đọc báo, đầu còn gật gù theo giai điệu...

“Bộp”.

Cô giật phất tay nghe của anh ra, tự tay xé toạc tờ báo ra làm 4 mảnh trước mắt anh... Zami to gan cầm quả xoài đập vào mặt anh...

Không còn từ gì để diễn tả nữa...

Đúng là trên thế gian này người dám làm vậy với Ken chỉ có một mình Zami, chỉ có cô mới sở hữu lá gan lớn đến như vậy...

Anh tự tay lên quét mạnh một phát, từ từ ngẩng mặt lên nhìn cô: “Em có biết là chưa ai dám làm vậy với tôi không...?”.

Trong giọng nói của anh rõ ràng nhẹ nhàng, một chút lửa giận cũng không có... Nhưng nhìn sắc mặt đang dần tối cùng con mắt một phát có thể xuyên thủng da thịt cô thì... lại là một chuyện khác đây!

Zami bên ngoài vẫn tỏ ra lạnh lùng kiểu ngạo, tự tin đáp: “Vậy thì tôi là người đầu tiên rồi, vinh hạnh quá”.

“Liếm...” _Tuồng rằng anh sẽ cho cô một trận tơi bời hay đuổi cô ra khỏi nhà... vậy mà Ken còn độc đoán hơn...

Anh ta vừa nói cái gì vậy? Liếm? Đùa nhau à...

“Liếm cái gì...” _Zami hỏi lại cho chắc, không phải là anh sẽ bắt cô liếm hết chỗ xoài dính chi chít trên mặt anh đấy chứ... Nghĩ đến thôi đã thấy ghê rồi...

Ken dường như nhìn thấu tâm tư cô thản nhiên nói: “Đúng vậy! Chính cái mà em đang nghĩ đến đấy...”.

Đừng tim! Cô nghe xong không thể tránh khỏi giật mình... sao con người này lại tởm đến vậy? Đi lau mặt không phải sẽ sạch hơn nước bọt của cô sao? Đừng bảo là anh tiếc quả xoài này đấy chứ?...

“1...”.

Hả? Anh ta vừa nói cái gì.... “2...”.

“Đấy đấy... tôi làm đấy...” _Zami nhanh chóng hiểu rõ vấn đề bèn ngậm đắng nuốt cay cúi người xuống, khoảng cách không quá gần, cô vẫn có thể ngửi rõ mùi hương kích thích khứu giác của xoài... Nhưng là xoài dính trên mặt anh mà cô phải liếm thì... không bình thường tí nào...

...

“Không, tôi không làm, ghê tởm” _Zami vừa cúi xuống, nhifn cái mặt của anh chẳng hiểu sao cô cảm thấy nó thật kinh khủng...

“Tôi có được bộ mặt đẹp dễ như thế này là do ai?... Chắc hẳn em là người biết rõ nhất!” _Ken làm như không quan tâm hờ hững nói một câu...

“Do tôi” _Zami ngoan như con mèo biết nghe lời, chỉ cúi gầm mặt xuống trả lời mà không ho he tiếng nào...

“Lại đây...” _Ken vừa ngẩng mặt lên đập ngay vào mắt anh là bộ mặt như thế... anh đưa tên ra phía trước ngoắc về phía mình...

“Tôi á?” _Zami chỉ tay vào chop mũi hỏi lại rất ngớ ngẩn!

“Không gọi em chẳng lẽ tôi tự gọi tôi?” _Ken có vẻ mất kiên nhẫn với sự ngu si của cô, sao dạo này cô ở gần anh, anh cảm thấy đầu óc cô càng ngày càng giảm sút vậy... Đầu tiên là lạnh lùng, rồi ngu dần à bây giờ có lẽ là thấp hơn cả đần luôn...

Zami mím môi, bắt hai tay trước bụng lê từng bước từ tốn đến gần chỗ anh. Trong đầu cô không khỏi có suy nghĩ đề phòng, anh muốn làm gì cô? Đừng bảo lại bắt cô liếm tiếp đấy chứ?...

“Ngồi xuống”.

Cô lại ngoan ngoãn ngồi...

“Lau mặt cho tôi”.

Zami hơi khựng lại một chút...lau mặt cho anh? Lau bằng gì...đừng bảo lau bằng...

Lời nói của anh xuất hiện đúng lúc chặn ngang dòng suy nghĩ đang chạy loạn trong đầu cô....”Bằng khăn...chẳng lẽ em muốn...”.

Ken nói được nửa chừng thì dừng lại...cô đương nhiên hiểu được ý anh định nói bèn nhanh chóng ngăn chặn,tay chân luống cuống vội lấy cái khăn mặt....”Đây tôi làm ngay...”.

Việc chăm sóc người bệnh vốn không nằm trong sở trường của cô đương nhiên...lau mặt cho người khác cũng không ngoại lệ.

“Em lau kiểu gì thế?...” _Ken không được hài lòng về cách chăm sóc da mặt anh của cô cho lắm...Từ trước tới giờ người được chạm vào mặt anh là cực kì hiếm...mà người dám to gan cầm khăn chà lên mặt anh như cọ bôn cầu thì chẳng có ai...vậy mà...

Zami bỏ ngoài tai lời anh nói,cô cứ mạnh tay kì kì cọ cọ...Một lát sau chiếc khăn rơi xuống,bộ mặt của anh không những không be bét xoài như lúc trước mà còn trắng như ô mô...

Zami cuối cùng cũng mỉm cười với thành quả của mình...sau đó nụ cười của cô khựng lại,mặt từ từ tối dần và cuối cùng là vẻ mặt ngu si không hiểu chuyện gì đang diễn ra...

Mặt anh từ trắng dần chuyển thành hồng rồi đỏ đỏ...ngoài ra còn có một vết xước bé...

“Em lau mặt cho tôi...hay là lau mặt cho bôn cầu vậy” _Ken nghiêng rặng nín lại cảm xúc...cô có biết là việc cô vừa làm là gì không?Bộ mặt đẹp trai của anh có biết tay cô đã biến nó thành như thế nào không?

Zami mỉm môi im lặng một lúc rồi nhả ra hai từ khiến máu điên của anh như núi lửa tuôn trào:”Như nhau...”.

Hít sâu vào một hơi,Ken nghiêm túc nhìn Zami ánh mắt có phần đe dọa:”Em vừa nói cái gì,nói lại lần nữa,tôi nghe chưa rõ”.

“Như nhau...” _Cô không suy nghĩ mà trả lời nhanh hơn nữa còn nhấn mạnh rất rất mạnh...

“Ý của em là mặt tôi với cái mặt bôn cầu là như nhau sao?” _Ken kiên nhẫn nhắc lại,gọng trầm thấp lộ rõ vẻ không vui.

“Chính xác” _Khơi mào lửa nóng của người ta vốn là thú vui của cô,Zami thấy mặt anh càng tối lại cô lại càng lẩn tránh mà trả lời dứt khoát,hai tay khoanh vũng chaaix trước ngực gặt đầu chắc nịch,không tìm ra một chút sợ hãi hay hối tiếc nào ở cô cả.

...

Im lặng một lúc cuối cùng Ken cũng lên tiếng,bàn tay thon dài như ác quỷ đưa ra phía trước ngoắc lại phía mình:”Em lại đây”.

“Để làm gì...?” _Zami cảnh giác lùi lại phía sau,mặt hiện rõ hai chữ “Đề phòng”.

“Lại đây...” _Ken vẫn bình tĩnh ngoắc cô ra lệnh.

Zami vẫn không nhúc nhích còn lắc đầu liên tục.

“Lại đây,nhanh lên,tôi không có nhiều thời gian” _Ken nhú mày lần thứ 3 ra lệnh cho cô,mặt hiện rõ vẻ mất kiên nhẫn...Đến tận hôm nay anh mới biết sự kiên nhẫn của anh còn cao hơn anh tưởng,từ trước tới giờ chưa ai để anh phải nhắc đến lần thứ 2 mà cô còn được nhắc đến lần thứ 3 hử hoi...

Lần này Zami không lì lợn nữa mà nghe lời anh nhưng những bước chân chậm chạp của cô thật khiến máu điên trong người anh nổ tung...

Cô có phải rùa không vậy?

“Nhanh lên...” _Ken không chịu nổi liền lên tiếng thúc dục...

Sau khi trải qua đoạn đường gian nan vất vả cuối cùng cô cũng dừng chân trước mặt anh,vẻ mặt cô hồ hững bất cần đời vô cùng !

“Rốt cuộc là tại sao Tiron lại yêu em vậy?” _Ken đưa ra một câu hỏi tế nhị...nhưng lại rất phổ biến !

Zami giật mình,trong đầu cô không khỏi nghĩ đến hình ảnh chàng trai kia...Câu này anh phải đi hỏi Tiron chứ,sao tôi biết được - -

“Anh quan tâm làm gì?” _Zami nhú mày trả lời,chuyện yêu đương của cô liên quan gì đến anh đâu...

“Anh họ quan tâm em họ...không được sao?” _Ken như biết trước cô sẽ không trực tiếp trả lời câu hỏi của mình nên câu trả lời của anh rất

bình tĩnh...

“Cái này...anh phải hỏi anh ấy,tôi cũng chịu” _Zami thân nhiên nhún vai trả lời,sao hỏi câu buồn cười vậy?

“Em gặp Tiron khi nào” _Kne hỏi sang chuyện khác nhưng vẫn thuộc chủ đề riêng tư của hai người.

Bây giờ cô mới thực sự biết bộ mặt của anh nó trơ trẽn tới mức nào....Sao có thể mặt dày hỏi vậy được nhỉ?

“Anh ý tình cò nghe tôi hát trên sân thượng...” _Zami ngồi xuống vơ lấy ấm trà tự mình rót cho mình một tách trà nóng...

“Đơn giản vậy thôi sao?” _Ken như không được hài lòng với câu trả lời không được chi tiết của cô,ánh mắt mông lung nhìn vào một góc nào đó.

“Anh còn muốn thế nào?” _Zami bỗng cảm thấy bức mình,hỏi chuyện đời tư của người ta rồi bây giờ còn hỏi hai người gặp nhau khi nào... đến lúc cô trả lời lại hỏi đơn giản vậy thôi sao?Anh có bị vấn đề về thần kinh không?

Ken chuyển hướng sang nhìn cô rồi phẩy phẩy tay: “Tôi đói rồi,.ra siêu thị mua ít đồ về làm bữa tối đi”.

Zami tròn tròn mắt ,bây giờ lại còn đuổi cô đi nữa hả?Được lắm.

Cô đứng bật dậy nện từng bước mạnh bạo xuống sàn nhà...mà quên mất cô đang ở tầng của anh...làm ồn là vi phạm nội quy...

Trong đầu cô bây giờ chỉ toàn lửa nóng không nghĩ đến chuyện khác,hận không thể trực tiếp bóp nát người anh...NGÚA MẮT QUÁ ĐI!!!

Tiếng chân của cô bé dần rồi mất hẳn,trong phòng chỉ còn lại một mình anh...ánh mắt bỗng đánh lại lạnh lùng...Nhắc chiếc điện thoại lên bấm một dãy số.

Chỉ hai hồi chuông là đầu dây bắt máy với giọng phấn khởi...

“Cậu đến biệt thự gặp tôi”.

“Phải!Ngay bây giờ”.

“Tôi có chuyện muốn hỏi một chút”.

“Được!Tôi cho cậu 15 phút”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72

“Cốc,cốc,cốc”.

“Vào đi” _Đứng bên cửa sổ,dáng người Ken hoàn hảo đứng vững trải bên cửa sổ,bắt hai tay đặt sau lưng,khuôn mặt anh lạnh lùng cương nghị nhìn về phía bầu trời xa xăm. . .nơi chỉ có mây và mây...

“Cạnh...”.

“Râm...”.

“Anh có chuyện gì gọi em gấp vậy?Em đang bận mà cũng phải chạy về gấp” _Sau khi nhận được sự đồng ý từ đối phương,Tiron không khách khí mà nhảy bổ vào phòng Ken,ngã xuống chiếc giường êm ái một cách rất vô tư...

Ken không quay người lại mà hờ hững nói:“Cậu học cái thói phách lối ở nhà tôi như vậy từ bao giờ đấy”.

Tiron bật hẳn người dậy tròn tròn mắt nhìn tấm lưng cao quẩy rũ của Ken lên tiếng phản bác:“Phách lối là phách lối thế nào?Em vẫn gõ cửa phòng hoàng mà”.

Ken từ từ quay người lại,nâng tay lên chỉ vào người Tiron không khách khí phê bình:“Cậu xem. . .tự ý nằm lên giường tôi. . .còn không phải phách lối thì là gì?”.

Tiron nghệt mặt ra...rồi rất nhanh xuất hiện một nụ cười nguy hiểm...

Anh ngoắc tay về phía Ken:"Lại đây..."

Ken nhú mày không hiểu nhưng cũng nghe theo lời anh...vừa bước tới bên giường đã bị Tiron nhanh chóng túm lấy cổ áo kéo mạnh xuống giường...

Một tư thế ám muội...một bầu không khí đen tối...Nhưng khuôn mặt hai người đàn ông vẫn rất bình tĩnh còn nam tính hơn gấp tí lần...

"Cậu đang làm trò gì vậy"_Ken từ từ hỏi mắt chuyển tầm xuống bên dưới cổ áo mình...ý gì vậy?Nhớ anh quá à?Có nhất thiết phải bày tỏ nỗi nhớ bằng kiểu này không?

"Anh à..."_Tiron kéo dài thanh âm...giọng điệu uyển chuyển còn hơn cả phái nữ...

"Nói?"_Ken lạnh lùng nhếch mép phũ phàng...

Tiron mất hứng xì mặt xuống,anh dùng lực đẩy Ken sang một bên vừa chỉnh đốn lại trang phục vừa nói:"Ngày trước chẳng phải chúng ta hay ngủ cùng nhau lắm sao?Bây giờ lại còn bày đặt khách khí nữa...em cảm thấy khoảng cách không được gần cho lắm".

"Là cậu đẩy tôi đi mà"_Ken cười nhẹ bắt lỗi Tiron.

Tiron trừng mắt với anh một cái rồi quay mặt đi rút cho mình chén trà hỏi:"Vậy anh gọi em đến đây rốt cuộc là có chuyện gì?"

Ken nhìn Tiron một lúc rồi đổi hướng ra ngoài bầu trời,ánh mắt rõ ràng sự cảnh giác..."Hôm trước khi tôi nằm viện...Zami biết cậu là con xã hội đen và tự mình thành lập một tổ chức".

Tiron đang uống trà bỗng khựng lại quay sang nhìn Ken,mím môi một lúc rồi anh trả lời:"Sao nữa?"

Ken quay người lại nhìn Tiron,ánh mắt kiên định vô cùng nghiêm túc:"Tại sao cậu nói dối Zami?"

Tiron có chút giật mình trước sự nghiêm túc đột xuất của anh,vấn đề này quan trọng đến vậy sao.Im lặng một lúc...Tiron bỗng bật cười xua tan không khí căng thẳng giữa hai người bằng một câu nói nửa đùa nửa thật:"Em chỉ muốn kiểm tra độ nhạy bén của Zami thôi,có cần quan trọng vậy không?"

Ken không suy nghĩ mà nhấn mạnh từng chữ một chặt đứt mạch cảm xúc của Tiron vừa mới khơi mào..."Có,rất quan trọng.Vậy nên cậu trả lời thật cho tôi".

Nụ cười trên môi Tiron khựng lại một cách mất tự nhiên...anh từ từ đứng dậy,chậm rãi đi đến bên Ken,anh không dám nhìn Ken mà nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ,nơi có những áng mây được phủ một màu đỏ bởi ánh nắng hoàng hôn...

"Em...cũng không biết nữa,nhưng em có cảm giác không nên nói..."_Tiron nói đến đây thì quay sang nhìn Ken đến khi anh cũng quay sang nhìn mình Tiron mới nói tiếp:"Vẫn là tốt nhất".

Thở dài một hơi Ken chuyển hướng sang nhìn trời mông lung nói một câu:"Cậu nghĩ cô ấy...có phải không?"

Tiron khó hiểu nhìn anh rồi lại giật mình nhanh chóng phủ nhận trường hợp Ken đặt ra:"Không thể nào...cô ấy không thể ở đây được".

"Sao cậu dám chắc chứ?"_Ken hỏi lại câu nữa.

"Anh đang lo lắng sao?...à không...sợ hãi?Anh đang sợ hãi?Có đúng không?"_Tiron.

Ken không nói gì chỉ nhẹ nhàng gạt đầu,phải!Anh rất sợ hãi,sợ phải đối mặt với người con gái đó...anh đã cướp đi một phần cơ thể cô...dù đã được 1 năm rồi...nhưng anh vẫn không thôi cảm thấy áy náy...

Tiron cười đặt một tay lên vai Ken trấn an anh:"Đừng lo!Zami không biết võ chứ không phải do nguyên nhân nào khác".

"Sao cậu có thể dám chắc chứ?"_Dường như từng nẩy ngôn từ vẫn chưa thuyết phục được suy nghĩ riêng của Ken làm anh phải hỏi thêm một câu nữa.

Thở dài một hơi Tiron cười nhẹ để giảm độ căng:"Anh lo gì chứ?Chẳng lẽ không tin em sao?Zami thực sự không biết võ,cô ấy đã từng nói với em như vậy".

Im lặng một lúc,Ken ngẩng mặt lên nhìn Tiron cười nhẹ,ánh mắt anh cũng đã thả lỏng đi rất nhiều:"Được!Vậy là tôi có thể an tâm rồi".

Tiron không nói gì chỉ đứng lặng nhìn bầu trời đang đổi sắc ngoài cửa sổ,nhìn về một nơi nào đó...anh bỗng nhớ đến một người con gái xinh đẹp...nụ cười của cô như ánh nắng hoàng hôn...thoáng qua đáy mắt ẩn hiện tia thương nhớ lạ thường!

"Cậu...không phát hiện ra điều gì khác lạ sao?"_Ken bất ngờ quay sang đập vào mắt anh là ánh mắt nhớ nhung từ chàng trai bên cạnh,trong đầu anh liền nhanh chóng liên tưởng đến một người con gái...

“Điều gì?”_Tiron quay sang nhủ mình hỏi,có gì khác lạ chứ...Rồi anh nhanh chóng quay đầu lại xem xung quanh căn phòng rồi nhìn Ken cười tươi:”À!Phòng anh có vẻ sạch sẽ hơn rồi thì phải”.

Ken có chút giật mình lại hỏi lại như không tin nổi:”Cậu...thực sự không nhận ra sao?”.

Nụ cười của Tiron bỗng cứng lại anh liếm môi hỏi:”Thế...nhận ra điều gì?”.

Ken nhìn anh một lúc rồi quay mặt đi chỗ khác...à...anh hiểu rồi! Vậy ra người mà Tiron vừa nhớ đến không phải cô người yêu hiện tại mà là một người con gái khác...vậy thì...Tại sao?

“Zami...cậu không hỏi cô ấy đang ở đâu à?”_Ken.

Tiron nghe xong liền thử người ra một lúc rồi cười gượng:”À...cái này...”.

Anh cũng chẳng biết phải trả lời ra sao nữa,vì chính anh còn chẳng biết lí do thì làm sao mà nói ra được đây?

“Cô ấy bị làm sao à?”_Tiron giật mình sùng sốt tiến đến phía Ken gấp gáp hỏi...

“Không!Cô ấy ổn...”_Ken vỗ nhẹ vai anh cười nhẹ.

“Có điều...”_Ken nói lấp lửng thế này khiến Tiron có chút bất an lại hỏi gấp gáp:”Có điều làm sao?”.

Ken chuyển ánh mắt lên nhìn anh,không còn vui đùa như lúc trước nữa mà nó có vẻ nghiêm trọng hơn nhiều...Tiron không khỏi sùng sốt mà toát mồ hôi lạnh...”Ban đầu đến tôi còn tưởng việc đầu tiên cậu làm sẽ là hỏi Zami đang ở đâu...nhưng hình như cậu không quan tâm đến cô ấy như tôi tưởng”.

“Anh à...đâu phải đâu”_Tiron có chút gượng rồi cười cười chừa thẹn tự biện hộ cho bản thân:”Em thấy anh gọi gấp nghĩ là chuyện quan trọng nên mới bỏ qua thôi mà,người yêu em đương nhiên em phải quan tâm rồi”.

“À...”_Ken không khó nhận ra cái lý do hết sức dơ hoi của anh...nhưng Ken vẫn vờ như không hay mà ngồi xuống ghế rút cho mình một tách trà...

Tiron cảm thấy không khí có vẻ bí bách,định chạy anh ra về thì...một thanh âm trầm ổn vang lên trong không trung:”Vừa nãy tôi có hỏi Zami một câu...”.

Lời nói lấp lửng thế này đã nhanh chóng kích thích trí tò mò của Tiron,anh đành ngậm ngùi đẩy chuyện ra về ra sau mà lên tiếng hỏi:”Câu gì?”.

“Cậu có muốn biết không?...”_Ken quay sang nhìn Tiron đúng lúc anh định trả lời thì Ken lại tiếp tục cùng với nụ cười ma quái rồi anh lại nhấp tiếp một ngụm trà:”Nó sẽ khiến cậu đau lòng đấy...”_Ken ngẩng mặt lên nhìn Tiron cười:”Thế nào?Có muốn nghe không?”.

Tiron chớp chớp mắt nuốt một ngụm nước bọt nói nhỏ:”Anh cứ nói đi”.

“Tôi hỏi cô ấy...tại sao cậu lại yêu cô ấy...”_Ken mới nói đến đó Tiron đã nhanh chóng lên tiếng cắt ngang lời anh:”Anh hỏi cô ấy câu đấy làm sao mà cô ấy trả lời được...vớ vẩn...”_Tiron bắt chân trái lên chân phải có vẻ rất bất mãn.

Ken cũng không lấy làm ngạc nhiên trước thái độ của anh mà cười lớn hơn:”Cậu cũng nghĩ vậy sao?”.

“Anh học cách nói nhảm từ bao vậy Ken?”_Tiron nhếch môi...hỏi Zami câu này?Có phải thừa thãi quá không?

“Cái này...cũng là tác động từ những người xung quanh thôi mà”_Ken không giận mà chỉ cười nhẹ...

Hóa ra tình yêu nó không được hào nhoáng như vẻ bề ngoài...nó không như những gì mình nhìn thấy...

Bề ngoài ân cần lo lắng đâu đã là yêu?

Chỉ cần một chút sơ hở...một chút cừ chi...một ánh nhìn...cũng đủ biết...thực hư nó như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

“Em đẹp như đóa hoa sen...”

Sau khi chia tay...em khác rồi...

Chẳng là của anh nữa đâu...

Em xinh hơn rất nhiều...

Mãi mãi chẳng thể mang em về...chẳng thể nâng niu em như báu vật ngàn năm vô giá..."

"Tổ sư...đêm hôm còn em em anh anh cái quái gì thế?"_Zami bực mình nói với giọng ngái ngủ...

Tưởng rằng âm thanh làm phá vỡ giấc ngủ của cô sẽ nghe thấy tiếng cô mà im lặng ai ngờ...hình như đúng lúc đến đoạn điệp khúc...

"Anh vẫn mãi yêu em..."

Trợn đời trọn kiếp...

Em vẫn luôn sống trong tim..."

Zami bực mình hất tung chăn tung gối cầm lấy cái điện thoại...cuối cùng cũng tìm ra nguyên nhân đã phá tan giấc ngủ ngon của cô...chiếc điện thoại lão toét này...Cô định theo thói cũ phi vào tường đập nát nó thì bất ngờ đập vào mắt cô là một dòng chữ...cái tên quen thuộc ấy...

Cô tỉnh cả ngủ...không chậm trễ mà bất máy:"Yin à?Đêm hôm gọi có chuyện gì hả?"

"Bây giờ?Sân bay?"...

3h sáng tại sân bay...

"A...Bộp...bộp..."_Người con gái xinh đẹp đáng yêu với bộ váy ngắn đen...có điều...trông cô lúc này thì có vẻ không được bình thường cho lắm...

"Sao ở đây lắm muỗi thế nhỉ?A...bộp...chết cha mày nhé,hút máu của tao là không có kết quả tốt đâu"_Yin mắt sáng rực lên khi vừa thấy con muỗi thoi thóp thờ trên bắp tay cô...Rồi ánh mắt cô bị thu hút bởi một luồng ánh sáng kì lạ...ngẩng mặt lên một hình bóng quen thuộc...

"A!Zami..."_Từ đằng xa xa loáng thoáng bóng dáng Zami đi đến...Yin như bắt được vàng chạy đến chỗ cô.

Vừa thấy rõ mặt mũi cô Yin đã nhảy bổ vào ôm hôn như người chết sống lại!"A!...Tao nhớ mày quá...con bạn xinh đẹp..."

Cô ôm một lúc rồi buông Zami ra,Zami chưa nói được lời nào Yin đã tự ý đưa tay lên véo một phát thật mạnh vào má cô...

"Á...sao má mày mềm vậy?Sờ thích hơn nhiều...có phải nhà mày mới ra kem dưỡng da mới không?"_Yin cười tươi nhìn cô...Bàn tay còn đặt trên má Zami chưa có ý định buông ra thì đã bị Zami thay cô hất ra kèm theo một giọng nói lạnh lùng:"Từ trước tới giờ...có bao giờ tao dùng mỹ phẩm à?"

Cô nhủ mày rồi ánh mắt vô tình di chuyển xuống làn da ửng đỏ của Yin,ngoài mặt cổ tỏ ra lạnh lùng nhưng câu hỏi lại là sự quan tâm rõ mồn một:"Làm sao thế?"

"Hả?" Yin ngập thơ "hả" một câu rồi theo ánh mắt cô nhìn xuống dưới cánh tay ngọc ngà của mình...nhìn cánh tay trắng nõn bị phủ một màu đỏ nhẹ cô cười xấu hổ,không dám nhìn Zami mà cứ cúi gầm mặt xuống đáp:"À...muỗi đốt..."

Đôi lông mày hơi nhíu lại,khoé môi rất nhanh cong lên thành một đường hoàn nĩ...Zami nghe xong không những không thương xót thay đôi tay bạn mà còn khoanh tay làm dáng về thờ ơ hững hờ nói mĩa một câu:"Yin mà cũng có ngày bị muỗi đốt à?"

Cô xoa xoa bắp tay,nâng tầm nhìn lên trừng lớn mắt nhìn Zami bĩu môi:"Mày không bắt bẻ được một câu là giây sau mày chết à?"

Rồi Yin lại cúi đầu xuống nhìn cánh tay ngọc ngà của mình suýt xoa không thôi...

Mãi nói chuyện bây giờ Zami mới để ý thấy xung quanh chỉ có mỗi hai cô,kiễng chân lên một chút...đằng xa xa cũng lura thưa vài người...

"Trốn nhà?"_Bỗng dưng Zami phọt ra hai từ chẳng có đầu có đuôi,mắt vẫn nhìn quanh sân bay.

"Ừ..."_Yin theo phản xạ đáp vì đầu óc cô vẫn đang tập trung vào cánh tay đang chi chít vết muỗi đốt..."Hả...Sao mày biết..."_Yin sau khi định hình được bất ngờ ngẩng đầu lên trở mắt nhìn cô hỏi...

Zami không nói gì chỉ nhếch mép lên một chút hỏi Yin một câu không liên quan cho lắm:"Có muốn bị muỗi đốt tiếp không?"

Yin dờ mắt ra,mắt nhìn chăm chú vào ánh mắt Zami như bị thôi miên thật thà trả lời:"Không".

Zami hơi nhíu mày nhếch một bên mép lên ra vẻ hài lòng,tay phải dơ lên trước mặt Yin búng một phát từ phải sang trái rồi quay gót bước đi chỉ để lại hai chữ ngắn gọn mà xúc tích:"Đi thôi".

..."O"_Yin giật mình nhanh chóng đuổi theo bước chân Zami,cô không muốn bị bỏ rơi ở đây đâu...nhiều muỗi lắm..."Đợi tao với..."

Chiếc xe BMW sang trọng đắt tiền... là ước mơ của bao kẻ ăn trộm ăn cắp nhưng... có vẻ như... cả tốc độ lẫn chủ nhân của nó... chẳng ai có lá gan lớn để động vào...

“Vù...”.

Vào đêm tối, một chiếc siêu xe như làm chủ đường phố tự ý lao với tốc độ không thể coi thường... gió khê lùa vào khiến mái tóc hai người con gái hỗn loạn. Ánh trắng bên ngoài chiếu vào càng tăng thêm vẻ mờ ảo quyến rũ...

Một âm thanh bất ngờ vang lên... “Nụ cười của anh như ánh nắng ban mai... chỉ cần là nụ cười của anh em sẽ không bỏ lỡ một lần... chỉ cần người đó là anh... em sẽ không quên nụ cười đó...”.

“Câm miệng...” _Zami lạnh nhạt phun ra hai từ... màng nhĩ của cô thực sự hết sức chịu đựng nổi rồi...

Yin mất hứng quay sang trừng mắt với cô bất mãn chu môi lên cãi: “Tao bay cả tối một mồi mà hát một tí mầy cũng không cho là sao?”.

Zami nhìn thấy không giận mà chỉ cười lấy tay trực tiếp bóp nướm Yin lại bắt đầu khoe thể mạnh: “Một mồi? Một thì cái mồm này nên nghĩ ngơi mới đúng”.

“Á... đau...” _Yin ôm miệng kêu rên lên lút lờm cô một cái... Cái con bạn quái dị này... lúc nào cũng mạnh tay như thế, kể cả bạn thân- là cô đây cũng không nương tay đúng là... một thời làm mưa làm gió trên giang hồ...

“Đạo này làm ăn thế nào? Có tốt không?” _Zami lạnh nhạt quan tâm hỏi, đôi mắt sắc xảo đảo quanh đường lớn.

“Hả?” _Yin giật mình tim như nhảy bay ra khỏi lồng ngực bởi câu hỏi không rõ đầu đuôi của cô, dù cũng biết trước được đến 97.5% nhưng cô vẫn giả vờ ngu ngơ mong rằng suy đoán của mình sai: “Làm ăn? Cái gì?”.

Đôi long mày của Zami hơi nhíu lại một chút, làm bạn lâu năm Yin không khó nhìn ra vẻ không hài lòng sâu thẳm trong đáy mắt Zami... định lên tiếng thì Zami lại còn nhanh hơn cô một bước... mà ngôn từ phát ra từ miệng Zami càng làm cô thêm giật mình: “Tổ chức của mầy? Đạo này làm ăn có tốt không?”.

Đây có phải Zami cô quen không vậy?

Chỉ có 1 tháng không gặp nhau mà sao nó thay đổi nhanh như chong chóng vậy?

Kiên nhẫn hỏi lại một lần nữa? Đây vốn không phải phong cách của con bạn cô... Điều này kinh thiên động địa thật khiến Yin phải lo lắng không ít...

“Sao vậy? Trả lời đi chứ?” _Thấy Yin cứ nhìn mình chăm chú như người ngoài hành tinh thì Zami không khỏi cảm thấy có chút ngượng mà nghiêm giọng lên tiếng.

“À... tốt vẫn tốt” _Yin gật đầu gật lên tục như một sự khẳng định nhưng nó vẫn ẩn chứa một chút gì đó giả dối...

“Thật vậy sao? Sao tao thấy tổ chức của mầy chậm như rùa bò vậy? Lúc nào cũng giữ nguyên vị trí, không thể tiến thêm bậc nữa à?” _Zami nói vừa như khinh miệt lại cũng có một chút vẻ quan tâm đằng sau.

“À...” _Yin chẳng biết nói thế nào chỉ cười trừ... làm sao mà tiến thêm được bậc nữa? Mất át chủ bài rồi thì... tiến thêm chỉ còn đường chết!

Dón dến dón dến...

“Rầm...”.

“Đi từ từ thôi...”.

“Cảm ơn” _Do không cẩn thận va phải ghế sofa nên Zami ngã xuống đất, nửa thân dưới trên ghế nửa thân trên đập mạnh xuống sàn đá cẩm thạch lạnh băng nhưng mới thể cũng chẳng ăn thua với con người da làm bằng đồng như cô.

Cô lấy đứng tư thế đứng dậy, cố gắng nhỏ giọng hết cỡ để cảm tạ người đã quan tâm hỏi thăm mình. Quay gót tinh bước vào phòng...

“Người nào đó? Quan tâm?”.

Cô vẫn bình tĩnh từ từ quay lưng lại, một bóng dáng cao lớn sừng sững xuất hiện trước mặt cô...

Zami sẵn bản tính lạnh lùng nhiều chuyện bất ngờ cô đã trải qua nên cũng chẳng mấy giật mình, chỉ đưa tay lên bật công tắc đèn ngay cạnh đấy để nhìn rõ nét mặt không vui của Ken hơn...

Anh khoanh tay trước ngực đưa mắt nhìn lên đồng hồ trên tường...rồi lại nhìn cô không vui hỏi:”Em?4h?Tại sao bây giờ mới về nhà?”.

“...”_Zami im lặng chẳng biết nói gì...nhưng ánh mắt vẫn rất kiên định nhìn anh không chịu chùn bước,chỉ cần bản tính kiêu ngạo trong cô trỗi dậy thì ngay cả chết Zami vẫn tự tin bình tĩnh...

“Em có biết tôi ngồi đây chờ em từ 2h50 rồi không?”_Ken một lần nữa lên tiếng,gọng rõ ràng về không vui với thái độ cứng cách xử xử của cô...ít ra đi đêm cũng phải xin phép một tiếng,về gặp anh cũng phải xin lỗi một tiếng.Đây cứ im lặng nhìn anh?Thách thức tính kiên nhẫn của anh à?

Zami nghe câu này mới cô phản ứng,dơ tay lên chỉ vào mặt Ken rồi lại chỉ vào mặt mình nhắc lại câu Ken vừa nói:”Anh?Chờ tôi từ 2h50?”.

“Chính xác”_Anh gạt đầu kiên định,hai tay vẫn lạnh lùng khoanh trước ngực.Ánh mắt dõi theo từng cử chỉ động tĩnh của cô,anh thật muốn hiểu rõ tâm tư người con gái này...cô quá mức bí ẩn...cái gì cũng không biểu lộ ra ngoài...là đàn ông mà khai phá tính cách một cô gái anh cũng không làm được thì thật mất mặt...

Zami nghe xong lại rất nhanh thay đổi thái độ thành khinh miệt nhếch mép nói vài chữ:”Thế ra là đã biết tôi đi từ trước rồi?Thế mà còn bày đặt hỏi này nọ”...Vừa nói hết câu cô đã quay gót bước đi bỏ về phòng mà không để anh nói...

Nhưng nào đâu anh đã cho cô đi dễ dàng như thế?

Ken dường như bị sự thờ ơ của cô chọc giận,từ trước đến giờ chưa có người con gái nào dám vô lễ với anh như thế...cô thì càng không thể...

Anh bắt lấy tay cô siết chặt không nói câu gì dùng lực kéo cô lại...

Zami vốn rất nhạy cảm,cũng chuẩn bị trước được phần nào tâm lý khi thấy anh siết chặt cổ tay cô nên tuy lực kéo mạnh nhưng Zami vẫn chống cự được để người mình không ngã vào người anh...Cô đã có người yêu rồi...nhất định không thể tiếp xúc quá thân mật với chàng trai khác!

“Sao vậy?”_Ken không khó nhìn ra sự cảnh giác trong ánh mắt cô,cùng với hành động tạo khoảng cách này khiến anh cũng hiểu được đầu cô đang nghĩ gì...

Sự phản kháng của cô khiến anh đã bực lại càng bực thêm...không để cô kịp thở anh đã ấn cô sát vào tường.

Siết chặt hai cổ tay cô không cho cô có cơ hội lợi ngược dòng...

“Chạm môi cũng đã chạm rồi! Cảm thấy áy náy thì bây giờ cũng đã muộn rồi”_Ken nhếch mép khinh miệt nói một câu.

Zami hơi nhếch mũi,biết là sức mình chẳng chống nổi,cô quay mặt sang bên trái lấy chút oxi mìa mai một câu,đầu gì thì đầu chứ cứ đầu về khoản mồm mép thì cô vẫn chưa có đối thủ!:"Chưa bao giờ tôi thấy áy náy về những việc tôi đã làm".

“Vậy hà...?”_Ken dường như bị sự ngoan cố của cô làm cảm thấy thích thú,anh càng dồn mạnh cô vào tường hơn,gần như là đè lên hẳn người cô mà nói:”Vậy thì...cần gì phải tạo khoảng cách với tôi như vậy?”.

Thế lực của Zami tuy nhiều nhưng cô vừa đi về nên có chút mệt mỏi,thực sự bây giờ không thể đấu lại anh,cô cảm thấy thật bất lực,cứ để mặc anh muốn hà

nh xác cô thế nào thì tùy...vẫn ngoan cố nói thêm một câu nữa:”Phải tạo chứ!Phải tạo khoảng cách chứ!Loại người dơ bẩn như anh,đến cả người yêu của em họ còn không tha kia mà,tôi làm sao mà có thể gần gũi với loại người như vậy được”.

Cô bực quá không nể nang mà phun một tràng,Zami không thiết cái quái gì nữa,cô phải đấu tranh phải nói ra suy nghĩ của mình...

Ken nghe xong không vui hừ lạnh một tiếng,anh lại ép sát người cô hơn không nhanh không chậm lên tiếng:”Đồng ý lau miệng cho tôi bằng môi em!Đồng ý lau miệng cho tôi suốt hai tháng...em nghĩ?Ai dơ bẩn hơn ai đấy?”.

“Câm miệng lại đi...”_Zami ban đầu đã không ngừng tự trách mình,nay nghe thêm lời chỉ trích của anh máu điên trong cô như núi lửa phun trào...đầu óc cô như bị lửa giận làm lu mờ...

Zami không nghĩ về những cố gắng của mình nữa mà cô gồng sức dồn hết sức lực đẩy anh ra...Quả nhiên sức mạnh phi thường của cô làm anh suýt ngã ngửa ra đằng sau,Ken không khỏi thấy lạ lùng...

Nhưng...sau khi đẩy được anh ra...Từ trong người Zami như bùng phát lên một thứ gì đó khiến toàn thân cô tê cứng,đau đớn vô cùng...Cô gục ngã,một cử chỉ nhẹ cũng thấy đau...Phải chăng?Đây là giai đoạn cuối của thuốc?Sẽ khiến người ta bị bại liệt toàn thân?

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74

Ken không phải người bình thường,từ bé anh vốn rất khỏe,lớn lên học võ không biết đạt bao nhiêu huy chương,danh hiệu...

Kể ra cái này đảm bảo mọi người xong không chỉ đơn thuần hâm mộ mà còn có phần khiếp sợ...anh đã một thời đứng lên cầm đầu một tổ chức lớn...vậy mà một người con gái không biết một chút gì võ nghệ như Zami mà có thể đẩy anh ra...?

Điều này khiến anh không khỏi thấy kinh ngạc,nhưng ngay sau đó thấy cô gục xuống về mặt đau đớn thì anh càng kinh ngạc khắp bội lần...người con gái này như quyển sách trăm chương...đọc hết chương này lại đến chương khác,đường như chẳng có hồi kết...

Ken chẳng biết làm gì,đầu óc anh bây giờ đang không ngừng đưa ra câu hỏi...nhưng anh vẫn tạm gác lại mọi chuyện mà cúi xuống đỡ cô dậy.Dù anh không biết nhiều về Zami nhưng anh biết bây giờ có lẽ cô đang chịu đựng một thứ gì đó rất đau đớn...

Chỉ cần nhìn vào đôi mắt sắc sảo đang nhìn anh chằm chằm như kẻ thù kia...đôi môi mỏng lạnh khê hừ lạnh vài tiếng...

Từ khi anh đỡ lấy cánh tay cô,Zami không khách khí giương đôi mắt như mang trong mình hận thù ngàn năm với anh...nhưng nó lại mang một vẻ đau đớn lạ thường...

Không!Đây không phải đau đớn bình thường...mà là một sự nhục nhã...đúng vậy!Nhục nhã...có vẻ như...đến giờ cô vẫn không thể chấp nhận việc mình chịu đau thế này...

Người có bản tính kiêu ngạo luôn luôn muốn làm người dẫn đầu trên triệu người,vậy mà giờ đây lại gục ngã trước một người một cách đau đớn?Đau mà nhục!

Zami không nói gì,cô chỉ nhìn chằm chằm vào anh,đau đớn có nhục nhã có căm thù có...mọi thứ...như thể anh gây ra tất cả cho cô...

“Bình bịch bình bịch...”_Đây anh ra cô chạy vào phòng bán sống bán chết,chưa bao giờ anh thấy cô vội vã như thế này,chưa bao giờ anh thấy cô gục ngã...mà không thể đứng dậy như thế này...Tại sao?

“Rầm...”_Đóng cửa”rầm” một tiếng thật mạnh,dựa lưng vào tường,tim cô đập mạnh không ngừng nghỉ...

Zami mệt mỏi trườn người xuống đất,đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng...

Suốt một năm qua...cô sống mà như người chết...rất khổ sở!

Đau lắm...rất đau,bị dày vò mà chẳng thể làm gì...một mình chịu đựng...cô quen rồi!

Cô đã từng sẽ giết chết người đó...vết đau không thể lành lại này của cô...một phần cơ thể,đau lắm! Một thứ gắn chặt với cuộc đời...một thời tung hoành giang hồ...bàn tay dính máu giờ còn đâu?

Mỗi lần nhìn vào gương...cô hận không thể đi vào đánh cho mình tan xác...cảm thấy bản thân thật vô dụng...Một phế nhân!

Đến cả một thằng oắt con cũng không thể địch nổi?1 năm sống như vậy...với một con người kiêu ngạo?Có nhục không?

“Hình như gần nhà này có trộm”_Yin cầm đĩa táo vừa đi vừa nói.

“Nói”_Zami cầm tờ báo chăm chú đọc,con người đen chạy đi chạy lại liên tục đủ biết ngoài biệt tài mồm mép sắc sảo thông minh cô còn đọc rất nhanh!

“Trông mày có vẻ không được quan tâm đến câu chuyện của tao cho lắm”_Yin không vui bỏ miếng táo vào mồm nói.

Zami nghe đến đây không giận mà vẫn bình tĩnh trả lời một cách sang chảnh:”Kể hay không là việc của mày”.

“Thôi được rồi!Tao kể...”_Yin nhanh chóng lên tiếng xoa tan bầu không khí mờ nhạt...cô thừa biết tính Zami,nó cần cô không bao giờ mở miệng mà chỉ có cô tự động giúp đỡ.Và kể chuyện cũng vậy,dù như thế nào cô luôn là người phải mở miệng trước...đời thật lắm bất công!

“Tối qua,khi mày vừa về,tao lên gác chuẩn bị đi ngủ.Đi ra cửa sổ tính đóng rèm cửa thì thấy một người chẳng rõ giới tính,tuổi tác...chỉ toàn một màu đen,kín người từ trên xuống dưới...”_Yin kể lại giọng có chút run sợ,ánh mắt nhìn lên trần nhà như thể tưởng tượng lại chuyện tối qua...

Zami nghe vậy liền bỏ tờ báo xuống,định bảo cô kể tiếp thì Yin đột nhiên thay đổi nét mặt rồi bỗng cười “ha ha” như điên...

Cảnh tượng dở hơi này đập vào mắt Zami khiến cô không khỏi thấy khó hiểu,làm bạn bao năm cô chưa thấy Yin thay đổi trạng thái nhanh như thế này,nếu đi tuyền làm diễn viên cô không suy nghĩ mà ủng hộ cả tay cả chân!

Yin cứ ngồi cười,nhìn cười được một lúc nhìn khuôn mặt lạnh lùng khiếp người của Zami mà chả hiểu sao...cô còn cười to hơn?

Đúng lúc Zami định ra quyết định đưa cô vào trại thương điên thì Yin ngừng cười lên tiếng:”Mày có biết lí do tao buồn cười là gì không?”.

“Là?”_Nhìn Yin cười như vậy cô cũng thật tò mò muốn biết lí do là gì mà không ngại ngần hỏi luôn.

“Tên trộm đó đêm hôm đi ăn cắp mà lại...đeo kính râm...”_Vừa nói hết câu Yin lại lẩn ra ghế sofa cười sặc sụa,cứ nghĩ đến cảnh tượng một người lắp ló rình mò mặc đồ đen xì từ trên xuống dưới mà đeo cái kính râm to đùng vào ban đêm...Không thể nhịn cười nổi!

“Đeo kính râm?Thế thì ăn cắp thế nào?”_Zami khó hiểu hỏi,tên trộm này đầu óc có vấn đề chăng?Đi ăn cắp vào ban đêm mà lại đeo kính râm?Mất thánh à?

“Thì thế...chứ không tao cười làm gì”_Yin cười bé dần rồi im lặng,có trời mới biết đêm qua cô khó ngủ tới mức nào...cứ nghĩ đến cảnh đấy là cô lại không thể nhịn cười nổi!

“Lí do mày mất ngủ là thế à?”_Zami nhếch mép nói rồi cầm tờ báo lên hờ hững hỏi.

“Đúng vậy”_Yin lại cười nhẹ vài tiếng,cách cái trang kín đáo như vậy vừa mới lạ mà xì teen cơ mà vẫn ngu...

“Mày tinh thông võ nghệ...một thằng cướp có gì đáng sợ?”_Zami mắt vẫn nhìn dòng chữ trên tờ báo hỏi.

“Tao không biết bật hệ thống an ninh ở đây mà cũng chẳng mang đồ tự vệ...hơn nữa nhìn nó ăn mặc như vậy tao cứ nghĩ là sát thủ chuyên nghiệp đến ám sát mày nên có chút lo sợ nhưng từ khi thấy quả kính râm...”_Yin nói đến đây bỗng lẩn ra cười...từ trước tới giờ cô luôn biết kiềm chế cảm xúc,không bao giờ thái quá nhất là nói chuyện với một người nghiêm túc mà lạnh lùng như Zami. Vậy mà...không biết hôm nay cô đã cười trước mặt Zami bao nhiêu lần rồi...!

“Ám sát?”_Zami bất ngờ nhú mày nhếch mép phun ra hai từ...

Yin cầm quả táo cười cười định đút vào miệng vừa nghe cô nói thế mọi hoạt động bất ngờ khựng lại...!

“Sao vậy?”_Zami đưa tờ báo sang một bên để có tầm nhìn,quan sát sắc thái biểu cảm trên mặt Yin...có một chút giật mình?Nhưng vẫn cố gắng giữ thái độ bình tĩnh?

Yin nhẹ nhàng bỏ quả táo xuống tao nhã bắt đầu trái lên đùi phải nhẹ nhàng cười trả lời:”À...xin lỗi,chắc do tao bị ám ảnh mấy vụ giết người nhiều quá...”.

“Ồ bên đó...mày bị ám sát nhiều lắm à?”_Zami lại đưa ra một câu hỏi nữa.

Yin nghe xong chỉ cười nhẹ,cầm quả táo lên cắn một miếng rồi trả lời:”Trùm cầm đầu một tổ chức?Có bao giờ sống yên ổn đâu...”.

Câu trả lời thay cho sự khẳng định có phần nào hiểu được từ ngày làm cầm đầu một tổ chức cô không được sống thoải mái ngày nào...Bận rộn nhiều việc...có thể bị chết bất cứ lúc nào không hay...một chút sơ hở mất mạng như chơi...Cũng vì vậy mà Yin đi đâu cũng có sự cảnh giác cao...kể cả từ việc nhỏ nhất,cũng phải đề phòng!

Tuy mắt nhìn tờ báo nhưng Zami vẫn dõi theo từng sắc thái biểu cảm trên mặt Yin,nụ cười nhợt nhạt này...Chắc là...từ ngày cầm đầu một tổ chức lớn...Yin hẳn rất mệt mỏi...!

“Mệt lắm sao?”_Zami hờ hững hỏi,mặt ngoài tỏ vẻ không quan tâm nhưng câu từ lại rõ ràng rành.

Thờ dãi một hơi Yin chỉ lắc đầu cười không nói gì...một chữ!Nhưng cô chẳng thể chia sẻ được với ai cả,chỉ có thể một mình chịu đựng.

Kể cả người con gái trước mặt...người bạn thân lâu năm lúc nào cũng chia sẻ mọi vui buồn cho nhau...

Thú thực mỗi lần gặp Zami cô chỉ mong có thể kể hết mọi chuyện xảy ra trong một năm qua nhưng...lại chẳng dám ho he nửa lời vì cô biết...kể cho Zami chẳng có ích lợi gì cả...! Năm về trước,trong vụ tai nạn xe cộ!Trí nhớ cô ấy đã mất...một phần...

Có thể rất khó tin nhưng...tất cả mọi chuyện...sự thật không một chút giả dối!

Trong một quán bar nổi tiếng khắp cả nước,tiếng nhạc xập xình vang lên tự do,người người nhảy thoải mái...rượu ở bar Fouilly rất ngon...đương nhiên không phải tầm thường,dù nhà giàu mà không có quyền thế gì cũng chẳng dám bước chân vào...

Một câu linh tinh...Mất mạng như chơi! Tốt nhất là vẫn nên biết giữ mồm giữ miệng ở những nơi như thế này.

“Cạnh...”.

“Cộp...cộp...cộp...”.

Vừa bước vào bar được 3 bước...tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn vào người con gái xuất hiện...

Chiếc áo choàng đen dài tay cá tính lạnh lùng khoác trên vai, không cài khuy áo để lộ áo thể thao đen hở rốn cùng vòng 1 đầy đặn không khỏi làm phái nam chảy nước miếng...

Chiếc quần đen ngắn ngang đùi tinh tế để hở đôi chân thon dài trắng mịn là ước mơ của bao cô gái trẻ!

Đi đôi với bộ quần áo là chiếc boots đen cao gót đính kim cương, nhìn thoáng qua thôi cũng biết giá phải tính bằng tiền đô...

Mái tóc dài gọn sóng nhuộm hồng trông hết sức trẻ trung, chưa đầy 1 phút mùi nước hoa từ người cô đã nhanh chóng phân tán ra khắp nơi, mùi hương quyến rũ mà không quá hắc lại tạo nên điểm thu hút cánh đàn ông càng bị mê ly trước cô...

Yin không quan tâm mà sải từng bước đến một căn phòng...

Các chàng trai không cưỡng nổi vẻ đẹp của cô mà có người tính tiền lại gần tán tỉnh

Nhưng rất nhanh khi phát hiện ra đường cô tiến đến không phải một bàn nào đó hay sàn nhảy mà là...

Một căn phòng có cửa gỗ màu đen... căn phòng mà ít ai có cơ hội bước vào...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75

“5 triệu...10 triệu...15 triệu...”

Vừa bước vào phòng... một giọng nói bất ngờ lọt vào tai cô...

Yin hơi nhướn mày, khoanh tay nhìn cảnh tượng trước mắt khó mỉm cười...

Một cô gái, ăn mặc street style chính hiệu vô cùng hợp mắt... Từ cơ thể cô toát ra một mùi nước hoa nhẹ nhàng mê người không khỏi khiến cánh đàn ông điều đứng...

Có điều... nằm trông trơ trên sofa như ở nhà? Gác một chân lên thành ghế? Đầu một nơi tay một nơi... Nếu bộ dạng này mà đập vào mắt đàn ông thì... mất hết cả cảm xúc mà yêu thương

Dường như nói nhiều quá khiến cổ họng cô dâng lên một nỗi niềm thèm nước, giọng nói đánh thép đúng chất đàn chị lớn tiếng vang lên: “Torron, lấy nước ra đây”.

...

“Sao lâu thế...Ồ...cảm ơn...” Kyn đang đếm tiền thấy lâu quá bỗng lớn tiếng rồi ngay sau đó một chiếc cốc nước chắn trước mặt làm khuất tầm nhìn, cô theo thói quen không để ý đến người mang nước mà tự tiện cầm lấy không quên nói lời cảm ơn.

Đối với cô! Việc quan trọng phải đặt lên hàng đầu, phải được giải quyết đầu tiên đương nhiên... đếm tiền cũng không ngoại lệ.

Vừa đỡ lấy chiếc cốc Kyn đã không khách khí tu hân một hơi và... cổ cô cũng ngửa dần về đằng sau... cho đến khi...

Một khuôn mặt xinh đẹp với chiếc cằm v-line lọt vào tầm mắt cô...

Dừng hình... miệng vẫn há to đón lấy nước... cô lại quên chưa khép miệng lại để nước tràn vào quá đà...

“Phụt...” _Kyn thu đầu về phụt một phát nước bắn xa 60 cm, đúng lúc đó...

“Em xin lỗi vì đã chậm trễ. Nước của...” _Torron vội vàng chạy ra không quên nụ cười cầu hòa, anh là một trong số những người thân cận của Kyn và cũng hiểu cô không kém bạn thân là mấy.

Việc cô sai bảo luôn ưu tiên hàng đầu, vậy mà hôm nay anh lại chậm trễ tưởng rằng bị ăn một cùi trỏ vào mặt ai ngờ... còn thậm tệ hơn cả cùi trỏ ấy chứ...

Chiếc áo sơ mi hàng hiệu đang làm mưa làm gió trên thị trường vừa mới ra tuần trước... anh đã phải cật lực làm việc để mua nó về...

Hôm mặc định làm nốt công việc Kyn giao là đi chơi luôn ai ngờ...

Torron khóc trong lòng, anh giương đôi mắt đầy thương tiếc nhìn chiếc áo sơ mi mới tậu được...

Anh ngước mắt lên chỉ thấy Yin lấy tay che miệng mặt vô cùng ngạc nhiên, Kyn cũng không khác là mấy, có điều cô nhìn anh bị dính chương của mình thì cười méo mó...

“Kyn...”_Torron bặm môi hít sâu vào một hơi, giọng nói cố nín cảm xúc vang lên.

“Hả?...Ừ chị đây...”_Kyn há mồm cười méo mó ngây thơ đáp...Torron sấn tay áo tiến lại gần, Kyn giật mình đứng lên lùi lại phía sau vô tình dẫm lên thành ghế sofa...

Do không chịu nổi sức nặng của cô mà...’Rầm’...cả người lẫn ghế đều ngã ngửa.

Kyn đưa tay chạm nhẹ vào máng mặt nhăn nhó miệng suýt xoa...”Ay da...sao lại đau thế...”.

Dường như cứ ngã đó vẫn chưa làm thỏa con thịnh nộ của Torron anh vẫn tiến lại phía Kyn vẫn cái giọng trầm thấp mà đầy mùi vị nguy hiểm ấy:”Chị có biết cái áo đấy bao nhiêu tiền không?”.

Kyn tay vẫn đỡ máng đứng dậy lùi lại phía tay, tay còn lại dơ ra phía trước phẩy phẩy cười gượng nói:”Chị xin lỗi...thôi mà...đừng giận nha”.

Torron không nói gì mặt đầy âm khí vẫn một mực tiến về phía Kyn...

Cô giật mình cười cười luống cuống nói vội vàng khi thấy anh sắp chạm vào người mình:”Chẳng phải chú xin nghỉ sớm để đi...chơi sao?Đến giờ rồi đó, đi nhanh kéo bạn chờ...”.

Torron nghe vậy bỗng hét lớn vào mặt cô, tay cầm cổ áo mình kéo ra đằng trước:”Áo thế này thì đi chơi cái con khi gì nữa...”.

...

~!@#%^^&*()_

“abc...xyz...”.

“Thôi mà...chị xin lỗi...”.

“Chị hứa sẽ tăng lương cho chú...yên tâm...chị thề mà...”.

Yin đứng một bên không nén nổi mà cười thành tiếng lớn...oitroioi...

Vừa về nước mà đã được trận cười vỡ bụng chưa từng có...

Kyn mang tiếng là đàn chị nhưng tính tình rất trẻ con, cô chỉ được cái to mồm ra oai chứ thực chất lại rất hiền lành...đôi khi còn bị đàn em bắt nạt...

Torron là người đi theo Kyn lâu năm lại là đàn em đương nhiên không có chuyện sẽ ra tay làm thương tổn Kyn nên Yin chỉ đứng ngoài cuộc thương thức...cũng lâu rồi cô mới cười nhiều như vậy...

Một năm rồi...kể từ ngày xảy ra chuyện...người con gái đó...sẽ không trở về...từ ngày đó...cô sống kín đi rất nhiều đôi lúc còn lạnh lùng hơn cả Zami...vì cô biết...mình đang gánh vác một trọng trách quan trọng...bảo vệ tổ chức...

Tuy không thể vực lên nhưng Yin đã rất cố gắng, có ngày còn quên ăn quên ngủ vì xử lý chuyện của tổ chức, ngày trước trọng trách không hề nhỏ nhưng kể từ 1 năm về trước việc của tổ chức đều do một tay cô quản lý...đêm đêm chỉ công việc với công việc...có khi...thời gian nghỉ ngơi cũng chẳng có...mùi máu tanh đã che khuất một phần tâm trí cô...

“Đừng mà...đừng cù chị nữa mà...hahahah”_Cách xử lý Kyn nhanh gọn nhất vẫn là chiêu thức cũ...cả tổ chức không ai không biết đến Kyn rất nhạy cảm và có máu buồn chỉ cần chạm nhẹ vào eo thôi là cô đã nhảy cẫng lên rồi...

“Chị có biết em tích góp bao nhiêu tháng lương mới mua được cái áo này không?Chị có biết hôm nay em làm việc chăm chỉ thế nào không?”.

“Chị xin lỗi mà...đừng cù nữa...hahahah...đừng...hahaha”.

Yin chợt nhớ ra mình đến bar Fouilly không phải là để đùa...

Cô bước ra tạo khoảng cách giữa Kyn và Torron cười cầu hòa nhìn anh nhẹ giọng:”Thôi nào!Chị sẽ mua cho em một cái áo mới...có được không?”.

Torron định lên tiếng phản kháng,đâu phải anh thương tiếc mỗi cái áo này...anh còn thương tiếc cả buổi đi chơi nữa ấy chứ...anh đã làm việc chăm chỉ để được về sớm đi chơi mà lại hóa thành thất hẹn...

Nhưng giọng nói phát ra từ mồm Yin quá mức nhẹ nhàng, có thể khiến phái nam điêu đứng ngất ngây trước giọng nói của cô.

Hơn nữa nhìn vào đôi mắt trong không còn chứa nét tươi vui hồn nhiên năm đó nữa...mà thay vào đó lại là một mảng màu đen u tối...nguy hiểm có cảnh giác có hận thù có mùi máu tanh càng không thể không đến điểm danh...

Một năm qua?Cô đã thay đổi hoàn toàn...bắt đầu đứng lên cầm đầu một tổ chức đã hình thành nên cô những tính cách sát thủ này...

Anh biết từ ngày đó cô rất mệt mỏi...nhiều lúc muốn bật khóc thật to nhưng...lại cố tỏ ra bình thản trước mặt đàn em...anh hiểu mà...chắc hẳn cô đã rất mạnh mẽ để đứng lên trong cái tổ chức này...

Torron thay đổi thành nét mặt tươi vui,anh cười nhẹ:"Không sao đâu chị,cái áo đó cũng không đáng là bao mà".

Yin cũng cười lại anh đương nhiên hận thù không thể bỏ qua dễ dàng,trước khi đi anh không quên gửi tặng Kyn một cái lườm hình viên đạn làm Kyn chỉ kịp nuốt một ngụm nước miếng chứ không dám lên tiếng...

"Rầm"...Cánh cửa phòng vừa đóng lại cũng là lúc Torron khuất khỏi tầm mắt hai cô gái.

"Bụp..." Kyn cầm tờ báo ném mạnh vào cửa,mặt hầm hừ không còn vẻ hối lỗi ban nãy nữa mà lộ rõ tính đánh đá của mình:"Chị xem kia...đúng là đồ đại gái..."

Yin quan sát cử chỉ hành động của Kyn suốt từ nãy đến giờ mới không nhịn được mà bật cười nhẹ,cô em này của cô vẫn vậy,vẫn trẻ con như thế.Chỉ được cái to mồm mà lại rất nhất gan,tuy tính tình không được tốt cho lắm nhưng lộ rõ sự đáng yêu tình nghịch.

Đương nhiên đàn em phải am hiểu tính tình Kyn mà nhường cô,chứ không đến giờ sao lại để cô trèo đầu cười cở thế này...

Nói thế thôi chứ thực chất Kyn cũng không phải hạng tầm thường,tính thông võ nghệ có điều nhất gan vẫn là tính xấu mà cô không khắc phục được !

Kyn bỗng quay qua nhìn Yin khoanh tay hậm hực nói:"Chị với chị Zami đều cùng một loại người,đi đi về về thần bí ma không biết quý không hay...cứ làm người ta phải đau tim mới được à".

Yin cười nhẹ ngồi xuống cạnh Kyn nhỏ giọng đầy thành ý:"Thôi mà!Chị biết lỗi rồi,đừng giận chị mà".

Kyn quay lại nhìn Yin chu môi lên hừ một tiếng rồi nhanh chóng đổi thái độ sang tươi cười:"Được!Vậy còn được".

Cô cười hiền dịu,nhìn Kyn ngồi đếm tiền Yin liền hỏi một câu:"Dạo này làm ăn có vẻ tốt hơn nhỉ".

"À...cũng khá khá hơn..."_Kyn ngửa cổ ra đằng sau tình nghịch nhìn Yin cười,tay điều luyện đếm tiền thành thạo phát ra những tiếng "sột xoạt" mắt vẫn nhìn vào từng tờ tiền cô hỏi ngược lại Yin:"Chị...dạo này làm ăn thế nào?".

Nụ cười trên môi Yin cứng lại có chút gượng gạo...vừa mới về nước mà tận hai người hỏi chuyện làm ăn của cô...Rốt cuộc là quan tâm cô hay quan tâm tiền vậy?

Thờ dãi một hồi Yin không trách Kyn mà dựa người vào thành ghế sofa mệt mỏi trả lời:"Vẫn chẳng khá lên được là mấy".

Kyn nghe vậy bỏ mấy tập tiền xuống,vội vàng quay đầu lại nhìn Yin,về mặt mệt mỏi chưa từng có...

Giờ nhìn kĩ cô mới nhận ra...thì ra mọi chuyện không suôn sẻ như cô nghĩ...Yin có lẽ rất áp lực mới vực được tổ chức lên sau cơn sóng gió đó...

Kyn đưa tay lên chạm nhẹ vào mặt Yin nhẹ nhàng lướt qua từng nét mệt mỏi trên khuôn mặt cô...trong lòng không khỏi thấy đau xót mà tự lên tiếng trách bản thân:"Nếu chị đã mệt như vậy rồi...sao còn cố?Sao không nhờ em sang giúp?".

"Cô bé ngốc này...chị đã làm việc trong tổ chức lâu như vậy rồi,cũng nên thử một năm quản lí xem sao"_Yin đưa tay lên véo nhẹ mũi Kyn cười nhẹ.

Kyn vẫn lặng nhìn cô,người chị của mình...sau một năm đây sao?Đã không còn nét trẻ con như xưa nữa...mà thay vào đó là một trọng trách nặng nề...mùi máu tanh che khuất ánh sáng...liệu sau này?...Còn có chàng trai nào đủ dũng cảm để yêu để thương Yin nữa không?

Một cô gái suốt ngày giết người để vực lại tổ chức với mong muốn tổ chức vẫn còn có chỗ đứng trong giới xã hội đen,trải qua bao nhiêu nguy hiểm...

Kyn vẫn không thể quên được hình ảnh hơn một năm về trước của Yin...ngày đó...bàn tay tuy dính máu nhưng chỉ là những chuyện nhỏ lật vật cùng lắm cả tháng mới có một lần...vậy mà một năm sau...cô đã thay đổi...hoàn toàn lột xác...đôi mắt sắc xảo tàn ra không ít mùi vị nguy hiểm để cao cảnh giác...

Chẳng khác nào một Zami thứ hai xuất hiện tồn tại trên Trái Đất này...

"1 năm thôi sao?Zami thực sự...có thể hồi phục trí nhớ sao?".Tiếng nói vô vọng bắt ngờ vang lên,khôi phục lại trí nhớ...?Chúng ta đã làm đủ mọi cách rồi mà?Còn có cơ hội sao?Không thể nào...

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76

Yin không trả lời luôn, mà quay đầu nâng tầm mắt nhìn thế giới bên ngoài cửa sổ ... một bầu trời đêm đầy sao ... ánh mắt kiên định dứt khoát cô nhỏ giọng mang một sự nhất định: "Lần này trở về ... không phải là không có lí do ...".

Người ta thường nói ... chỉ cần có hy vọng nhất định mọi chuyện sẽ thành công ... và lần này ... cô trở về ... cũng là để hy vọng, tin tưởng bản thân lần cuối ... cô không tin ... điều mình muốn mà không thể xảy ra ...

Zami mất trí nhớ ... cô hoàn toàn có thể rời bỏ tổ chức, để nó tự sụp đổ, mất Zami giờ mất thêm cô đương nhiên không thể trụ được lâu ...

Nhưng ... cô không làm vậy, vì cô còn hy vọng ... một ngày nào đó, trí nhớ Zami được khôi phục ...

Bây giờ cô chỉ đang tạm thay Zami xử lí công việc thôi ... còn tổ chức vẫn thuộc về Zami, vẫn là của Zami không một ai có khả năng cầm đầu tổ chức ... ngoài Zami !

"Cạnh".

Về đến nhà, Zami đi một mạch vào phòng bếp mở tủ lạnh tự tiện lôi ra một chai nước khoáng tu hết sạch một hơi ... thở từng hơi thở gấp gáp ... đi gặp Yin ... cô đã phải cố gắng tỏ ra bình thản nhất có thể để sự việc không bị bại lộ !

Giờ phải đánh một giấc đã ... cô quá mệt mỏi !

Xoay người định bước đi ... trên chiếc xe lăn, người con trai xuất hiện lù lù một cục trước mặt cô, đôi mắt bình thản dõi theo từng cử chỉ của Zami không chớp mắt ...

Cô không mấy giật mình, cố gắng nén cơn đau từ tốn đi lướt qua anh nhưng ... anh đã kịp thời nắm lấy tay cô ngăn bước chân vội vã lại bằng một câu nói đầy thành ý mà cũng thật ... lạ lùng: "Đêm qua ... tôi xin lỗi!".

Zami nghe xong lại giật mình ... hần ta? Xin lỗi cô? Có làm không vậy?

Một lúc lâu sau khi điều chỉnh được trạng thái cô mới quay người lại, Ken giương đôi mắt lớn nhìn cô đầy vẻ hối lỗi ... có vẻ như sau sự việc ngày hôm qua ... anh đã cảm thấy rất áy náy !

"Hôm qua tôi đẩy anh ... có trấn thương gì nghiêm trọng không?" _ Zami quan tâm hỏi một câu, nói thật ... cô cũng cảm thấy bản thật có lỗi ...

Anh phải ngồi xe lăn lỗi tại cô ... bố mẹ Ken đã bỏ qua dễ dàng nhưng thử hỏi xem nếu hai người biết thêm chuyện cô dùng sức đẩy anh suýt ngã ngửa thì Zami còn mặt mũi nào gặp họ đây?

Có khi việc cô đồng ý chăm sóc anh 2 tháng cũng bị coi là lợi dụng thời cơ để gây thương tích cho anh ... Đến lúc đó thì cô có mười mồm cũng chẳng cãi nổi.

Cô đang hỏi thăm anh sao? Nghe xong được câu chữ phát ra từ miệng cô, các đường nét trên khuôn mặt điển trai của anh mới được dẫn ra thả lỏng ...

Anh còn tưởng cô chẳng thêm đề ý mà quay gót bước đi ... Vậy mà ngoài sự mong đợi của anh, cô còn quan tâm hỏi một câu ...

Tuy vẻ mặt ngoài lạnh lùng hờ hững là thế nhưng ... anh biết như thế này là mức quan tâm cao nhất của bạn thân cô rồi !

"Không có gì đáng nghiêm trọng cả ... cảm ơn em đã quan tâm" _ Ken nhẹ nhàng trả lời, bên khóe môi ẩn hiện ý cười nhẹ nhàng.

Đầu óc cô nhanh chóng hoạt động tiếp thu những gì mình vừa nghe được ... đã qua quá trình xử lí, Zami nhướn lông mày lên một chút, cười một nụ cười tươi không thể tươi hơn nữa ... cô đưa tay lên nhẹ nhàng mà kiên quyết tháo bàn tay anh đang trói buộc tay cô ...

Cô phủ phàng nói một câu: "Quan tâm? Cần gì phải cảm ơn tôi chứ? Quan tâm anh ... vốn là nhiệm vụ của tôi mà ...".

Vừa dứt lời, không để anh kịp nuốt trôi lời cô nói, Zami đã một mạch quay gót đi lên gác ...

Lúc anh tỉnh ra thì cũng đã muộn, bóng dáng cô đã khuất sau cầu thang ...

Cô vừa nói cái gì? Quan tâm anh ... là nhiệm vụ của cô? Có nhất thiết phải ăn nói khách sáo vậy không?

Khoảng cách giữa tôi và em... chỉ ở mức xã giao? Không thể xích lại gần hơn được à?

“Cạnh...”.

“Àm...”.

Vừa vào phòng cô đã ngã nhào xuống chiếc giường êm ái...

“Ái da...” _ Từ đôi môi mỏng gọi cảm bỗng thốt lên một tiếng xót xa, cô nhắm mắt ôm lấy bản thân theo bản năng...

Zami quên mất là cơ thể cô vẫn chưa hồi phục, cần phải tĩnh dưỡng thêm vài ngày.

Cử động nhẹ nhàng, cô nằm xuống giường... không lâu sau Zami đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cả đêm qua, cô bị nổi đau thể xác giày vò, cứ mỗi khi hai mắt cô chuẩn bị nhắm vào là từ cơ thể lại vỡ ra một sức mạnh gì đó...

Zami đến giờ vẫn không biết nó là gì cả... cô chỉ biết là... đau, nó rất đau... không chỉ thể xác mà còn cả tinh thần...

Chỉ cần đến giờ, nó như quả bom nổ trong cơ thể cô... mỗi lần đau trong đầu cô bất ngờ hiện lên những hình ảnh đau xót quá khứ...

Vì vậy... để bảo vệ chính mình khỏi những đau thương quá khứ giày vò cô đã phải luyện tập rất nhiều để làm quen với thói đi lại nhẹ nhàng.

Dù tức giận cô vẫn cố nhịn chứ không dùng sức vì cô biết, bản thân mình hoàn toàn không có khả năng.

Vậy mà đêm qua cô đã không thể kiềm chế được... Ken dồn cô vào tường, không thương tiếc phun ra những lời khinh bỉ từ tận đáy lòng...

Chính anh là người khơi mào mọi chuyện... nếu anh biết suy nghĩ mà không phát ngôn lung tung... cô đã chẳng đẩy anh ra và chịu đau đớn như thế này...

Trong căn phòng hiện đại với đầy đủ các thiết bị tân tiến nhất, người con gái xinh đẹp nằm ngủ yên bình trên giường... Nắng xuyên qua tấm kính cửa sổ nhỏ từng giọt lên đôi má hồng nhè nhẹ làm nổi bật khuôn mặt đẹp hoàn hảo như thể được một người họa sĩ tài tình vẽ nên...

Khi đã chìm sâu vào giấc ngủ... khuôn mặt cô thật thánh thiện, yên bình, nhẹ nhàng như làn gió mùa thu... Đôi môi mỏng kiêu hãnh hơi cong lên một chút không khó để nhận ra cô gái xinh đẹp này thường rất ương bướng...!

Người ta thường nói... khi ngủ... ai cũng thả lỏng toàn thân, không vương bận lo nghĩ điều gì... vậy mà... người con gái này... thật đặc biệt...

Ngay cả trong lúc ngủ, từng đường nét trên khuôn mặt cô co lại đến kì lạ... thoáng qua thôi cũng đủ hiểu kể cả lúc ngủ độ cảnh giác của Zami cao tới mức nào...!

“Em gọi anh đến đây có chuyện gì?” _ Tiron mệt mỏi bước vào phòng ngã ngay xuống ghế một cách thoải mái...

Nayki nhìn anh một lúc... cảm thấy thuốc lên tính châm lửa...

“Bộp...”.

Một lực nào đó bất ngờ đẩy chiếc bật lửa rơi ra khỏi tay cô... Nayki ngỡ ngàng rồi ngay sau đó bàn tay bỗng bị nắm chặt...

Ngước mắt lên, Tiron kiên định nhìn cô không chớp mắt: “Đừng hút nữa”.

Nayki mím môi nhất quyết không nghe theo lời anh nói, cô nắm chặt đầu thuốc đưa tay kia lên gỡ bàn tay to khỏe của anh ra...

Nhưng thế này thì đúng là lấy trứng trội với đá mà... cô vốn đã bé nhỏ nay lại đọ với một người đàn ông không thể coi là tầm thường được... đương nhiên người thiệt cũng chỉ có mình cô...

Cô sẵn tính ương bướng không chịu nghe lời, dù biết sức mình chẳng đến đâu nhưng vẫn nhất quyết đòi bằng được đầu thuốc.

“Nayki...” _ Tiron không chịu nổi lớn tiếng quát tên cô, chưa để cô kịp phản ứng anh đã tiến đến áp sát người cô vào ghế sofa...

Đôi mắt lạnh lùng nay càng thêm vẻ đáng sợ... nhưng giọng nói lại nhẹ nhàng trái ngược hoàn toàn với lời con mắt anh nói: “Rốt cuộc em hút thuốc để làm gì vậy?”.

Cô nhìn anh không nói gì... cắn chặt môi...

Xin anh đừng như vậy nữa... được không?

Anh đâu biết rằng mỗi lần anh quan tâm em như này... lại làm em nhớ đến... người em không thể quên...?

“Kệ em”_ Cô quay mặt đi vẫn kiên quyết không chịu từ bỏ...

Thở dài một hơi, Tiron nhẹ nhàng nói một câu: “Anh chỉ muốn quan tâm em thôi mà”.

Nayki nghe xong... khẽ nhếch môi cười chua xót: “Quan tâm? Là quan tâm sự quan tâm đối với một người phụ nữ... hay vẫn là... em gái?”.

Nghe xong Tiron khựng lại một chút, anh ngồi thẳng người dậy quay mặt đi chỗ khác: “Em gọi anh đến rốt cuộc là muốn nói chuyện gì? Anh còn có việc, không thể ở lại lâu”.

Nhìn anh quay sang một bên không nhìn mình, bỗng cô thấy trạnh lòng, một nụ cười giấu cợt lại hiện hữu nơi khóe môi...

Anh vẫn vậy... vẫn hèn nhát như vậy...

Chỉ là cảm nhận của bản thân thôi mà cũng không biết?

Nayki rút điều thuốc xuống, tao nhả vút đuôi trái lên đuôi phản nhẹ nhàng trả lời, anh đã muốn lắng tránh vậy cô sẽ không làm khó anh nữa...? “Yêu Zami nhiều vào, hãy cho cô ta hiểu được hạnh phúc, thế nào... mới là hạnh phúc thật sự”.

Từng lời nói nhẹ nhàng trầm thấp thoát ra khỏi miệng Nayki khiến Tiron không khỏi giật mình mà quay người lại...

Người con gái này... rốt cuộc là có ý tứ gì?

“Thế nào? Có làm được không?”_ Nayki bỗng quay sang nhìn anh cười lạnh.

Dù không biết ý tứ của cô là gì nhưng Tiron vẫn gật nhẹ đầu đồng ý... hôm nay thực sự anh không muốn nghĩ thêm nữa...

Anh sẽ trực tiếp hỏi lại rõ ràng vào dịp khác... còn hôm nay, anh thực sự mệt mỏi! Không còn tư tưởng suy nghĩ nữa... nhất là đối mặt với cô, câu hỏi vừa nãy cô đưa ra mà chưa có câu trả lời...!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Tự nhiên cảm thấy bí bách, bầu không khí trong biệt thự sao lại ngột ngạt tới vậy?

Anh chẳng thể tập trung vào công việc vì cứ cảm thấy trong lòng thật khó chịu như thiếu thiếu cái gì đó...

Ken duỗi tay ra phẩy phẩy mấy cái vào mặt mình mong có chút gió mà dường như vẫn chưa đủ.

Anh vói tay ra phía trước, dùng sức đẩy mạnh hai cánh cửa sổ sang hai bên để có thể tận hưởng một chút khí trời, làm việc mà cứ ngột ngạt thế này thì còn đâu hứng thú nữa.

Thở mạnh ra một hơi, anh đặt hai khủy vưng chãi trên mặt bàn để các ngón tay đan vào nhau rồi anh tựa cằm lên theo một thói quen nhất định.

Nhìn từng con số chạy chạy trên màn hình laptop đôi lông mày anh khẽ nhíu lại... kiên trì ngồi thêm một lúc...

Vẫn không thể tập trung được vào công việc, đầu óc anh như đã lạc đi đâu mất rồi, mặc dù gió lùa qua khung cửa sổ tập thẳng vào mặt anh không hề ít nhưng Ken vẫn có cảm giác ngột ngạt khó tả.

Đưa tay lên vùi mạnh đầu vào mái tóc của anh bỗng hỗn độn lạ thường.

Duỗi thẳng bàn tay ra ôm lấy một nửa khuôn mặt, mắt anh khép chặt, bờ môi mòng cương nghị mở hé hé...

Như thể đang suy nghĩ một điều gì đó... bất ngờ anh đưa tay lên đập mạnh chiếc laptop gập nó một cách tàn bạo.

Không nghĩ ngợi thêm, Ken di chuyển xe lăn ra khỏi phòng...

Anh phải đi để tìm kiếm niềm vui, niềm cảm hứng công việc...

Gần đến căn phòng cần tới, anh lẩn bánh chậm dần chậm dần rồi dừng hẳn...

Yên tĩnh lạ thường! Chẳng cần căng hết cả vành tai ra cũng có thể nghe rõ tiếng gió thổi... Zami đang làm gì mà chẳng có một chút động tĩnh gì vậy?

Ken xoay bánh xe tiến tiếp vào phòng, tìm anh bất ngờ đập mạnh một cái thay cho dự cảm chẳng lành... Anh lẩn xe vào hẳn trong phòng, ánh mắt anh lướt qua một lượt căn phòng rồi bất chợt dừng hẳn tại một điểm.

Từng đường nét trên khuôn mặt anh cuối cùng cũng có thể thoải mái dần ra rồi, nhìn cô ngủ ngon thế này anh cũng an tâm được phần nào...

Khoan đã... anh đang nghĩ cái quái gì trong đầu vậy? An tâm cái con khi gì thế? Vớ vẩn...

Ken phủ nhận những cảm nhận điên rồ đang bùng phát trong cơ thể, từ nhịp tim đến đường nét trên mặt, tất cả mọi thứ... chắc chắn là sai lầm rồi.

Lại một lần nữa anh đưa tay lên sờ mạnh tóc mong cho những suy nghĩ hoang đường kia biến mất nhanh chóng...

Bật chợt... một giọt mồ hôi lăn dọc từ da đầu xuống má... về mặt nhãn lại đau đốn, hai cách tay bỗng ôm chặt lấy bản thân.

Điềm lạ thường này... làm Ken không thoát khỏi sự nghi ngờ...

Zami đang gặp ác mộng sao? Mồ hôi túa ra như mưa, về mặt đau đốn quặn quại thế này... mà lại thật quen thuộc... hình như là... À... đúng rồi, hôm qua, chính xác là đêm qua anh đã thấy được về mặt này của cô... anh vẫn nhớ rõ...

Chỉ có hai từ để hình dung hết toàn bộ... đau mà nhục...!

Tĩnh sẽ rời khỏi phòng nhưng... tâm anh đã nhanh chóng chon chặt ở đây mất rồi, cứ mỗi lần quay lưng là anh lại không đành lòng... như có lực hút nào đó bắt anh ở lại... bên cô...

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ chọn lựa, cuối cùng anh cũng quyết định lẩn xe tới gần giường cô mà trong đầu anh luôn tự biện minh những lí do hết sức dở hơi...

Nuốt một ngụm nước bọt, anh dơ tay lên dần dần tiến về phía cô... Có thể là cô bị ốm mới toát nhiều mồ hôi thế này...

Ngay đúng lúc tay anh sắp sửa chạm vào trán cô thì... một tốc độ ánh sáng...

“Rắc...”

Zami bỗng mở to hai mắt bật dậy bắt lấy cổ tay anh bóp chặt vặn một vòng, tay kia nắm chặt dơ cao lên chuẩn bị giáng xuống mặt anh một đấm...

Bàn tay to khỏe của anh? Vừa bị một cô gái không biết một chút võ thuật vặn một đường?

Với anh... cái vặn tay này cũng chỉ như kiến đốt, không đáng quan trọng nhưng cái làm anh ngạc nhiên nhất vẫn nằm ở sức mạnh phi thường của cô... và tư thế chuẩn bị cho anh ăn đấm này... thật kì lạ!

Nhìn chăm chăm vào mặt cô, Ken hạ ánh mắt xuống nhìn cánh tay mình bị cô nắm chặt nhẹ giọng hỏi: “Đã thả tay tôi ra được chưa?”

Sau khi nhận thức được việc làm không đúng đắn của mình, Zami ngượng ngùng thả tay anh ra, thu lại nắm đấm chuẩn bị giáng xuống.

Cô chẳng biết phải đối mặt với anh thế nào, chỉ lơ đãng nhìn sang chỗ khác... nhưng rồi chợt phát hiện ra điều gì đó...

Cô bỗng quay phắt sang nhìn chăm chăm vào mặt anh, tay dơ lên chỉ thẳng vào mũi anh: “Anh vào đây bằng cách nào? Đừng bảo là anh giữ chìa khóa phòng này nhé”.

Ken nhú mày nhìn cô một lúc rồi quay mặt sang chỗ khác bật cười thành từng tiếng nhỏ, rồi rất nhanh chóng chưa kịp để cô phản ứng anh đã quay mặt lại nhìn cô chăm chú...

Ánh mắt này là ý gì chứ?

“Là do em bất cẩn không đóng cửa phòng nên tôi mới vào được thôi”.

“Tôi... sao có thể...?” _ Cô há to mồm tròn tròn mắt chỉ tay vào mặt mình, đôi mắt đang nhìn anh cũng được nâng lên đủ tầm nhìn tới cánh cửa... đúng là nó chưa khóa thật...

“Sao thế?” _ Một loạt biểu cảm trên khuôn mặt Zami từ ngỡ ngàng đến hiểu rõ đầu đuôi đều được vinh dự lọt vào tầm mắt anh, điều đáng nói hơn là nhìn cô thế này anh lại thấy vô cùng buồn cười... mà chính bản thân anh cũng chẳng hiểu sao?

Cô hạ tầm mắt xuống nhìn anh, một lần nữa ngại ngùng lơ đãng nhìn ra chỗ khác...

Haizz sao cô có thể bất cẩn tới mức này cơ chứ?

Từ trước tới giờ cô vốn luôn đề cao cảnh giác kể cả chuyện nhỏ nhất, vậy mà đi ngủ cô lại quên khóa cửa phòng...trời ạ!

Nếu là một năm về trước, nếu còn là người nắm quyền lực tối cao như vậy mà để sơ xuất thế này thì chỉ còn nước đập đầu vào bồn cầu mà chết thôi!

Trong vô thức, Ken không nhận được liền đưa tay lên quệt những giọt mồ hôi nhòp nháp trên trán cô, cử chỉ nhẹ nhàng như nâng niu một báu vật vô giá.

Zami giật mình nhưng không kịp phản ứng, chỉ lùi người về phía sau, ánh mắt cảnh giác nhìn bàn tay ma quỷ của anh...

Thằng cha này? Đừng bảo định vào phòng dò trò sàm sỡ nhưng không thành công liền sàm sỡ trực tiếp trước mặt cô đó nha...

Zami bấu môi một tay dơ lên tạo khoảng cách tay kia đặt ngang trước ngực, đôi mắt đầy sự cảnh giác nhìn bàn tay ma quỷ kia...

Ken hơi ngạc nhiên, não anh bắt đầu hoạt động rồi anh bật cười thành tiếng nhẹ, trầm giọng nói: "Em yên tâm...tôi sẽ không làm gì em đâu".

Lời nói rõ ràng là trấn an tinh thần đối phương nhưng tay anh vẫn ngoan cố không chịu khua tay trước cô.

Cảm xúc của Zami chưa kịp tuôn trào, trong lòng vừa mới nghĩ ngoài mặt này anh còn có mặt khác tốt hơn nhưng...anh lại thân nhiên đập tắt ngay cái suy nghĩ đó còn chưa kịp hình thành trong đầu cô bằng một câu nói: "Em không cao giá tới mức được tôi chạm vào thế đâu".

Lời lẽ này...là đang đùa...hay đang mỉa mai cô đây?

Bống! Sự việc ngày hôm qua lại như một đoạn phim ngắn quay chậm hiện lên trong đầu cô...

Ken tuy ngồi xe lăn, chân còn yếu nhưng...sức mạnh của anh tuyệt nhiên không giảm sút, chỉ trong vài giây ngắn ngủi anh có thể dồn cô vào tường và làm cô bất động ngay tại chỗ.

Cô vẫn còn nhớ rõ...anh đã hờ hững buông lời xúc phạm cô như thế nào...cô đã hận bản thân tới mức nào mà phải dồn sức bảo vệ lòng tự trọng của bản thân...cô đã phải chịu đau đớn thế nào...cô đã ngồi trước mặt anh nhục nhũ như thế nào...

Vậy mà cho đến bây giờ? Anh vẫn chưa thôi ý muốn xúc phạm cô sao?

Đánh mặt lại, Zami lạnh lùng nhìn trân trân vào đôi mắt trước mặt, cô nhếch mép nhả ra từng lời: "Vậy bàn tay kia...có thể bỏ xuống được chưa?".

Ken nhìn cô, anh nhìn rõ từng đường nét cả ánh mắt thay đổi chỉ trong vài tích tắc của Zami, lòng không khỏi cười thầm...

Đây! Niềm vui của anh cũng trời dẫy được rồi.

Không những không nghe theo lời cô, anh còn chủ động đưa tay lại gần trán cô nói một câu chẳng biết là giả hay thật: "Tôi chỉ muốn lau mồ hôi cho em thôi mà. Sắc mặt em có vẻ không được ổn cho lắm, có cần đi bệnh viện không?".

Ý gì đây? Vừa đám vừa xoa? Vừa xúc phạm cô xong mà đã có thể nói năng ân cần vậy sao?

Zami gạt tay anh ra lùi lại phía sau nhanh chóng quệt mấy giọt mồ hôi trên trán rồi nhìn anh lạnh lùng trả lời: "Cảm ơn ý tốt của anh nhưng tôi ổn, không cần đi bệnh viện làm gì".

Tường chừng nghe xong câu trả lời từ cô anh sẽ lặng lẽ ra ngoài nhưng...Ken vẫn một mực lì lợm ngồi đây, hơn nữa còn nhìn cô với ánh mắt vô cùng thích thú.

Bị nhìn chăm chú như vậy khiến cô không khỏi bức bối, dù rất muốn im lặng nhưng cô vẫn phải lên tiếng để chấm dứt hành động kì quái của ai kia: "Còn chuyện gì nữa không? Nếu không còn thì anh làm ơn đi ra ngoài hộ tôi, tôi muốn nghỉ ngơi".

Ken vẫn nhìn cô, khác với lần trước, anh không im lặng nữa mà thay vào đó anh đã mở miệng nói ra yêu cầu của mình: "Tôi muốn đi dạo...liệu có được không?".

Zami nhìn anh, mím môi một chút, cô kiên quyết từ chối: "Xin lỗi! Hôm nay tôi thực sự rất mệt, để lúc khác".

"Thực sự không thể sao? Ở trong biệt thự rất ngọt ngào, tôi không thể tập trung làm việc được"_Ken ngoan cố vẫn muốn hỏi lại cô thêm một lần nữa.

Là ai, dù là người con gái nào đứng trước vẻ đẹp của Ken hơn nữa anh lại chủ động yêu cầu thì không ai có thể từ chối được...

Nhưng...Zami khác...cô là động vật máu lạnh, là người con gái đặc biệt nhất, khác lạ trong số những người con gái đó...

Đương nhiên, việc từ chối anh đối với cô quá đơn giản, nhắm hờ hai mắt lại, Zami mệt mỏi trả lời: "Không".

Ngồi nhìn cô một lúc, cuối cùng anh cũng miễn cưỡng xoay bánh đổi hướng di chuyển...Bây giờ, chỉ chờ phép màu sẽ đến thôi...

...

“Chờ tôi thay quần áo một chút”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Hồ Bích Ngọc hôm nay cũng như mọi ngày...

Vẫn êm đềm nhẹ nhàng dịu dàng như vậy, người qua lại nơi đây không nhiều nhưng lại tạo nên vẻ yên bình hiếm thấy ở cái thành thị rộng lớn này.

Một màu nước trong xanh...hẳn nhiên hiếm thấy hồ nào lại có thể giữ gìn sạch sẽ như vậy.

Nhưng ở đây, cái thành thị này, hồ Bích Ngọc lại quá đổi bình thường, giữ gìn nước trong xanh chính là tôn trọng người nơi đây.

Truyền thống từ xa xưa này cũng chẳng biết bắt nguồn từ khi nào nhưng ai ai cũng biết hồ Bích Ngọc sinh ra đã chẳng phải bình thường...

Để có thể giữ gìn nước trong xanh thế này không chỉ từ ý thức người dân mà còn một bí ẩn nào đó...

Nên mọi người đều kính trọng, cứ một lần xả rác ra hồ chẳng khác nào xúc phạm người dân nơi đây, phạt vào kinh tế cũng chỉ cho có lệ nhưng cái chính là người đó về sau khó lòng nhìn mặt mọi người xung quanh được.

Giữa ánh nắng chiều hoàn hôn, mặt hồ Bích Ngọc long lanh phản chiếu những tia nắng lên mặt đất, lên thảm cỏ thơm ngát ven hồ.

Không khí trong lành thơm ngát mang lại cảm giác khoan khoái dễ chịu, chỉ cần đến thành phố nơi đây bước chân đến hồ Bích Ngọc này bạn sẽ nhận thấy mình thay đổi.

Mọi bụi dọc đều được gió thổi bay.

Mọi một mối đều được không khí chia sẻ cùng.

Mọi đau buồn nước mắt đều được ánh nắng chỉ trong tích tắc làm bốc hơi.

Đương nhiên những lời lẽ này đều không phải bịa đặt mà ra.

Bằng chứng là...cô...tâm trạng vốn không được tốt, nhưng nghe anh yêu cầu đi dạo trong đầu cô liền nghĩ ngay hồ Bích Ngọc nổi tiếng xưa tan mọi buồn phiền trong lòng mà đồng ý.

Và...đúng là...bước chân vào đây, tâm trạng cô đã khá lên rất nhiều...

Người con gái lạnh lùng giản đơn với chiếc quần jeans bó phối cùng chiếc áo trắng trễ vai...Mái tóc dài cột cao để lòa xòa vài lọn tóc dài trước mắt...

Gió khẽ thổi, vài lọn tóc lòa xòa vô tình che một bên mắt khiến vẻ đẹp lạnh lùng xa cách này lại thêm phần quyến rũ.

Đôi mắt sắc sảo của trí tuệ, hàng mi dài cong vút, bờ môi mỏng cương nghị.

Tất cả đều hướng tới phương trời xa xăm...chẳng ai có thể biết được cô đang nghĩ gì...muốn làm gì...nhưng...

Chẳng bằng mắt, chỉ bằng cảm nhận, chàng trai ngồi trên xe lăn trước người cô lại có thể biết được trong đầu cô bây giờ, chắc chắn chỉ có một mớ hỗn độn và anh sẽ lên tiếng giúp cô giải quyết chúng.” Đến hồ Bích Ngọc là để thư giãn cho tâm tình tốt lên, chứ không phải bận tâm suy nghĩ về mọi chuyện”.

Zami nghe xong không trả lời, chỉ tiếp tục đẩy nhẹ xe anh tiến lên phía trước, ngoài mặt một vẻ lạnh lùng xa cách, đôi mắt vẫn không thôi hướng về phương trời xa xăm nhưng quan sát kỹ, không khó nhận ra nét mặt cô đã thả lỏng đi rất nhiều...

“Bên hồ Bích Ngọc gọi nhớ thương.

Người nơi đâu...có còn sống tốt?

Em nơi đây vẫn mãi mong chờ.

Biệt tích không một câu từ biệt.

Bao đêm dài không thôi nhưng nhớ.”

(À...các bạn cho mình xin lỗi nhé,anh chàng thân cận bên cạnh Kyn mà bị Kyn lỡ miệng phụt nước vào áo mới mua tên là Nitron còn chàng cướp mới tên là Torron nhé,xin lỗi rất nhiều!)

Trong một cửa hàng quần áo hàng hiệu...

“Chọn cái khác đi,cái này không hợp với em đâu”.

“Không hợp là không hợp thế nào,cái này,chị nhất định phải mua lại cái áo này cho em”.

“Chị đã bảo là không hợp rồi cơ mà...chọn cái khác đi,ở đây thiếu gì đâu mà cứ khẳng khái chọn cái này”.

“Nhưng em thích,chị phải mua lại nó cho em”.

“Em thích là được à?Chị không mua cái này,chọn cái khác,không là thôi,đi về”.

Nitron nghe vậy tức giận mím chặt môi.”Chị làm bản áo em,về là về thế nào”.

Kyn tay vẫn tách từng chiếc áo ra xem xét,gữ vững quan điểm của mình dù anh có nói gì vẫn không nghe theo.”Vậy thì em chọn đi,chọn cái khác đi,áo này không hợp với em”.

“Chị...”_Nitron bặm môi tức giận,hai bàn tay bên hông đã sớm nắm thành nắm đấm,máu nóng trong người anh đã chính thức bị sự ngoan cố vớ vẩn của Kyn lôi lên tới đỉnh điểm...

Trong đầu nhanh chóng lóe lên một tia sáng chói mắt,anh bước lên song song Kyn quay sang nhìn cô cười một nụ cười hiền rất là hiền,hai bàn tay chắc khỏe mạnh bảo tách từng hàng áo ra.

Không quan tâm kích cỡ,màu sắc thế nào,anh vùi đầu vào tìm tìm mắt chỉ chăm chăm nhìn giá thành từng chiếc áo...

Kyn ngu ngơ lại chẳng hiểu gì,cứ nghĩ mình đã thiếu phục được Nitron,cô lại vui vẻ tìm áo...Nhưng rất nhanh thôi,anh dơ chiếc áo mình khổ công tìm được lên,nhìn vào giá thành chiếc áo,Kyn há hốc mồm,mắt như thê sắp lòi ra khỏi hốc mắt...

Mắt cô có vấn đề chăng?Hãy nói là mắt cô nhìn lầm đi mà...lầm on...

Ôi mẹ ơi,gia chiếc áo này còn đắt gấp 3 lần chiếc áo anh yêu cầu cô mua...

“Sao thế?”_Nhìn thấy bộ dạng như này của Kyn anh thực buồn cười muốn chết nhưng vẫn cố làm mặt thần nhiên hết sức.

Chậm rãi dơ tay lên,ngón trỏ run nhè nhẹ chỉ vào chiếc áo,cô nuốt một ngụm nước bọt hơi.”Chọn cái khác...có được không?”.

“À...không vấn đề”_Nitron biết trước được phản ứng cô sẽ như này mà đã tìm đến mấy bộ,cúi người xuống,chỉ một giây sau anh lại tiếp tục dơ một chiếc áo lên hỏi:”Thế cái này...có được không?”.

Tưởng rằng giá thành sẽ không như mấy cái áo trước...ai ngờ,gia thành chiếc áo vẫn nguyên si không thấp hơn chiếc áo kia là mấy...

Kyn cố giữ bình tĩnh cố gắng nghiêm mặt lắc đầu ý bảo chọn áo khác...

Nitron lại rất vui vẻ trêu đùa cô,áo nào anh dơ lên giá thành cũng đều hơn chiếc áo ban đầu gấp mấy lần,chẳng có chiếc nào phù hợp với túi tiền cô muốn bồi thường cho anh cả.

Kyn lắc đầu đến mỏi cả cổ,tới lúc hết chỗ áo thì cũng là lúc Nitron phơi bày bộ mặt thật của bà chị,anh tròng lớn mắt to tiếng:”Áo này cũng không được,áo kia cũng không được,chị muốn thế nào đây”.

Kyn ngượng tới mức chẳng còn mặt mũi nào nhìn Nitron,cô cứ trả vờ tìm áo,im lặng là vàng!

Nhưng nào đâu Nitron đã bỏ qua cho cô dễ dàng,anh thần nhiên nói toẹt ra một câu:”Tóm lại là chị không có đủ tiền để trả...đúng không?”.

Nghe tới đây,hai mắt Kyn bỗng mở lớn,cô nghiêng răng,hừ lạnh quay phắt người lại,như một sự xúc phạm,cô nhìn Nitron như muốn ăn tươi nuốt sống anh gần mạnh từng chữ:”Em nói lung tung cái gì thế?”.

“Vậy sao,cái áo nào chị cũng không đồng ý?Mà mắt lại liếc nhìn cái giá đầu tiên?”_Nitron cũng tức giận không kém.

:Chị...”_Kyn cứng họng,chẳng nói lên lời,hai hàm răng cứ dính chặt lấy nhau.

“Nếu đã không thể đền cho em cái áo đó,chị không nên phụt nước vào như vậy”_Nitron bắt đầu lên giọng,mấy năm trời rồi cơ hội để anh ra oai đâu có

nhieu,phải tận dụng tận dụng...

Kyn vẫn không trả lời,ánh mắt lơ đãng nhìn đi đâu chứ chẳng quan tâm đến cái con người trước mặt,bất chợt ánh mắt cô bị thu hút bởi một chàng trai cách đó không xa...

Áo sơ mi trắng cùng ca-ra-va nói rộng,chiếc quần bò kaki đen phối hợp với nhau một cách hoàn hảo,không lênh đi đâu được.

“Chị có biết em khổ công nhin ăn nhin uống để tích góp tiền mua được cái áo đó không?”.

“Thế mà chị,phụt một phát nước vào thôi là đi tong luôn”.

“Chị không đền được thì cứ nói đi lại còn bày đặt không hợp mới chẳng có hợp”.

“bla...ble...”.

Rất nhiều và rất nhiều mà Kyn đâu có để ý đâu...

Cô đã hồn xiêu phách lạc mất rồi,hai con mắt cứ dõi theo từng bước đi của chàng trai...

Chưa đầy một phút,tầm nhìn của cô đã bị cả lũ con gái vây quanh chàng trai che hết,về mặt họ cứ hồng hồng đỏ đỏ e thẹn...

Có người còn cả gan bước đến bám vào tay anh như tình nhân...

Không kìm được lòng,Kyn quay người chạy một mạch ra khỏi cửa hàng quần áo để mặc Nitron đứng vẫy gọi:“Này...Kyn...em chưa nói xong mà”.

Cô cứ đi,hai mắt rực lửa ngiên rã ken két,cô hận không thể một bước tới bên kia đập bay lũ con gái thói tha...

Vừa mới đến nơi,cúi người xuống,hai tay chống lên đầu gối,Kyn thở hồng hộc,thói hung hăng mọi ngày trỗi dậy,cô mạnh bạo nện từng bước chận xuống đất.

Vén tay áo lên tới khuỷu gạt từng cô gái đang che chắn hết tầm nhìn của mình ra...và rồi...

“Sao cô dám đẩy tôi?Không có mắt à?”_Một cô gái bị sức mạnh phi thường của Kyn gạt ra thì liền tức giận đứng bật dậy chống hông hất hàm.

Câu nói đầy sự chanh chua không khỏi thu hút đám con gái cùng chàng trai đứng giữ,nhìn thấy Kyn đứng ở đó,anh cũng rất bất ngờ.

Kyn nghe vậy không giận mà chỉ cười lạnh,cô khoanh tay đứng kiêu dáng bất cần đời nhếch môi nói:“Thích thì đẩy”.

Mọi người ở đây nghe Kyn nói vậy thì vô cùng ngạc nhiên “ồ” lên một tiếng,trong lòng không khỏi nghĩ thầm”cô gái trước mặt này cũng thật là to gan...”.

“Hơ...”_Mi Thục(cô gái bị Kyn đẩy) nghe vậy thì thật ngạc nhiên,con oát con này?Dám trả lời xác xược như vậy với cô sao?Đúng là không biết trời đất như thế nào mà...

Tiến lên thêm hai bước,Mi Thục một tay chống hông ngả người về phía Kyn,tay kia đưa lên chỉ vào mặt mình:“Mày biết tao là ai không mà ăn nói như vậy?”.

Kyn nghe vậy lại chỉ cười rồi thân nhiên tiến lên,dí sát mặt vào Mi Thục chiếm thế nhếch môi:“Tao là bố mày đây”.

“Chát...”.

Một cái tát bất ngờ dánh xuống má Kyn,cô không mấy bất ngờ...chỉ là...người con gái trước mặt này...đúng là có mắt như mù...

Mặt cô lênh sang một bên,nhưng cô không ngã,cũng không khóc,chỉ là...thấy thật buồn cười thôi!

Mọi người xung quanh không tránh khỏi giật mình trước cái tát quá mức nhanh gọn của Mi Thục.

Tiron thấy vậy vô cùng bất ngờ,anh tiến tới kéo mạnh tay Mi Thục,mắt mở to như không tin nổi những gì mình vừa xảy ra trước mắt mình:“Cô đang làm cái quái gì vậy?”.

Kyn liếc mắt qua Tiron một cái,y bảo cô ổn,việc này không cần anh xen vào.

Rất nhanh thôi,cô đã ngăn được đầu lên,chưa kịp để mọi người nhìn rõ mọi chuyện Kyn đã như con mãnh thú lao về phía trước túm lấy cổ áo Mi Thục dòn vào tường.

Bị đẩy mạnh và bất ngờ Mi Thục chẳng thể làm gì nổi mà cứ bị động để Kyn ả lưng đập mạnh vào tường.

Nhìn vào đôi mắt phía trước đã có phần run sợ,Kyn không kìm lòng mà nhếch mép cười mỉa gần từng chữ một:“Sau hôm nay rồi mày sẽ biết tao là ai”.

Vừa nói hết câu,Kyn đã dùng sức nâng cả người Mi Thục lên trước bao nhiêu con mắt xung quanh.

Tự dưng bị nhấc bổng lên,Mi Thục không khỏi cảm thấy khó thở,liên tục giãy dụa nhưng vô ích,cô thực sự không ngờ tới người con gái trước mặt này lại dám làm vậy với cô,hơn nữa thể lực cũng thật không bình thường. . .

“Thế nào?Sợ rồi chứ?”_Kyn nhếch mép khinh bỉ.

“Mau thả cô ấy xuống đi,lỡ cô ấy chết thì sao đây?”_Torron một phần ngạc nhiên về Mi Thục bây giờ lại mười phần ngạc nhiên về Kyn,sức khỏe của cô...thật phi thường!

“Thả là thả thế nào?Hôm nay phải xử cho nó biết thế nào vênh váo”_Kyn nghe vậy không những không nghe theo còn chống đối.

Lời cô vừa dứt...từ đằng xa xa đã xuất hiện mấy người đàn ông mặc đồ đen,hai ánh mắt bất ngờ chạm nhau. . .”Bắt lấy nó,nhanh lên”.

Một người đàn ông quay sang nhìn Kyn với ánh mắt đe dọa lớn tiếng nói:”Mau thả tiểu thư xuống,cô không thoát được đâu”.

Kyn giật mình quay sang Torron nheo mắt khó hiểu:”Ai vậy?”.

Torron luống cuống ôm đầu gấp gáp trả lời:”Nguy rồi,nguy rồi,đó là vệ sĩ của Mi Thục”.

Kyn nghe vậy không những khiếp sợ co giò chạy mà còn thản nhiên cười,thả Mi Thục xuống,hai tay phui cho nhau,chống hông đáp:”Tốt,tôi cũng muốn đánh đấm một chút”.

“Cô bị điên à...”_Torron nghe vậy hận không thể trực tiếp đấm nát mặt cô ra cho bớt ngu đi.

“Bắt lấy nó...”.

“Chạy mau...”_Kyn bất ngờ bị một lực nào đó,bắt chặt bàn tay ngay sau đó cả người cô bị lôi đi. . .

Torron chạy phía trước cầm tay Kyn chạy,cứ chạy được một đoạn anh lại ngoáy đầu lại nhìn. . .

Cô cứ như một con rối để mặc anh muốn lôi đâu thì đi,nhưng tự dưng cảm thấy mình thật ngốc nghếch.Tại sao cô lại để anh điều khiển bước chân của mình cơ chứ?

Rồi cô nhủ mảy vừa chạy vừa nói:”Chạy làm gì chứ?Tôi có thể đấu lại họ mà”.

Torron không trả lời mà chỉ kéo tay cô chạy càng xa mấy người đàn ông đang đuổi theo ở phía sau.

Không chịu nổi sự bị động này,cô bực mình vùng tay ra khỏi lòng bàn tay anh,hai con mắt nhìn anh như nhìn kẻ thù,cô nói nhỏ:”Anh không tin tôi sao?”.

Bị cô bất ngờ vùng tay ra Torron có chút ngạc nhiên không kịp đề phòng mà người chao đảo lùi lại về phía sau vài bước,anh nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bừng bừng trước mặt.

"Tôi tin cô"_Chỉ ngắn gọn vài chữ,anh lại kéo tay cô chạy trong lúc Kyn còn đang thơ thẩn nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79

“Vào đây...vào đây...”_Vừa chạy vào khúc quẹo vắng người,Torron nhanh chóng cầm tay cô kéo vào núp sau một tấm cửa gỗ.

Một tay anh bịt miệng cô để không gây tiếng động,một tay đặt dọc trước miệng ý bảo cô giữ im lặng.

Kyn cũng rất ngoan ngoãn phối hợp ản ý.

Một lúc sau. . .

“Đâu mất rồi?”.

“Chia ra,chúng nó không thể chạy xa được đâu,nhất định phải bắt về đây”.

“Tuân lệnh”.

“Bình bịch...bình bịch...”.

Tiếng bước chân chạy vội vã bé dần rồi...tắt hẳn...

“Phù...phù...”_ Vừa thoát khỏi lòng bàn tay Torron,cái mũi của Kyn đã hít lấy hít để không khí như thể chậm chễ một chút là cô ngạt thở mà chết.

Buồng tay thả Kyn ra,vẫn không an tâm,Torron kiễng chân lên ngoáy đầu nhìn đằng xa xa,đến khi nhìn rõ không còn một bóng người áo đen nào anh mới yên tâm thả lỏng cơ thể...

Rồi bất chợt anh nhìn Kyn,cái hành động của cô không khỏi làm anh thấy buồn cười...người ta nhìn ăn 3 ngày còn chưa chết,cô đây nhìn thờ có vài giây mà cứ như lâu lắm rồi.

Tiến đến cạnh Kyn,anh cười nhẹ vỗ mạnh vào lưng cô rồi nhanh chóng xoay người bước đi:”Đi thôi nào!Định thờ đến bao giờ nữa”.

“Đợi tôi với...”.

“Vì sao anh lại kéo tôi chạy theo?Tôi đã nói là tôi dư sức hạ gục chúng rồi mà”_Kyn vẫn không hiểu nổi,nheo mắt quay sang hỏi anh.

Torron không nhìn Kyn mà liếm kem nói một câu nửa đùa nửa thật:”Cô đến nhìn thờ còn không nổi nói gì tới chuyện hạ gục được từng nấy người”.

Cô nghe xong ngượng đến chín cả mặt liền quay sang gắp cỏ lên cài như tát nước vào mặt anh:”Hai chuyện đấy đâu có liên quan,tôi nhìn thờ không giỏi đâu có nghĩ là võ công cũng như vậy đâu”.

Torron quay sang nhìn cô cười nhẹ,theo thói quen anh đưa hai tay vắt chéo để sau đầu,tạo nên một cái dáng hoàn mỹ vô cùng:”Tôi biết võ công của cô không phải dạng tầm thường gì nhưng...không dây dưa với bọn họ vẫn là tốt hơn,dù cô ở lại có đấu thắng họ thì sức lực giảm đi cũng không ít,chạy vẫn là tốt nhất”.

“À...”_Kyn nghe xong thấy vô cùng hợp lí,đầu gật gật liên tục,cúi xuống v

ừa đi vừa liếm liếm cây kem ốc quề socola trên tay.

Mấy người đàn ông đó đương nhiên chỉ là con muỗi không đáng lo ngại,chi e rằng ở đó lâu,kéo dài thời gian,chẳng may tiếp thêm vài người nữa thì đúng là sức cô không định ởi.

Hóa ra chàng trai này cũng có đầu óc phết đấy chứ,cũng biết suy nghĩ tính toán kĩ càng,xem ra đúng là não anh không đơn thuần chỉ như một chàng cướp...

Như nghĩ ra điều gì đó,cô bất ngờ ngẩng đầu lên quay sang nhìn anh hỏi:”A!...Dạo này anh làm việc thế nào rồi,có tốt không?”.

Anh nghe thế không kìm lòng được thì phì cười ra tiếng,quay sang nhìn bộ mặt ngáo ngơ của cô anh cười lại lớn hơn...

“Có gì đáng buồn cười chứ?”_Kyn khó chịu trước hành động khó hiểu của anh,cô chỉ muốn quan tâm một chút thôi mà...

Ngừng cười,Torron đưa tay lên trước miệng khề ho khan vài tiếng rồi trả lời:”Cô nhìn tôi còn không biết sao?Đương nhiên là tốt rồi,không những thế,gái theo đêm không xuể”.

Kyn nghe vậy suýt làm rơi kem quay sang bĩu môi:”Anh đang khoe anh có sức hút lớn với tôi đấy à?”.

“Không phải tôi khoe,là sự thật mà”_Torron nói rồi cười nhẹ.

Nói rồi mắt anh vô tình rơi xuống cây kem ốc quề cô đang ăn rồi mắt anh lại rơi tiếp xuống chiếc bụng có chút nhô ra của cô,Torron bật cười tự nhiên đưa tay lại gắp vỗ vỗ bụng cô:”Bà cô bụng mỡ,xem ra vẫn chưa giảm đi tẹo nào,ăn kem thế này không sợ béo sao?”.

Nghe vậy Kyn đập mạnh vào tay anh mắt hừng ném kem vào thùng rác,rồi cô bỗng nói đùa anh một câu:”Nếu để họ biết anh từng đi ăn cướp thì chắc chắn sẽ không theo anh nhiều vậy đâu”.

Nụ cười trên môi Torron cứng lại,rồi lạnh dần lạnh dần ngày càng đáng sợ,ánh mắt anh thâm trầm đáng sợ nhìn Kyn...

Mà cô lại chẳng hay biết cứ trêu đùa anh với cái suy nghĩ của mình.

“Cô vừa nói cái gì?”_Torron nắm chặt cổ tay Kyn khi thấy cô chuẩn bị bước đi,anh lạnh giọng hỏi.

Kyn đang cười mà cũng bị giọng nói không vui của anh làm cho khựng lại...một cảm giác đau đớn truyền lên từ cổ tay...

Quay người lại,cô giật mình nhìn anh. . .tay còn lại đưa lên che miệng biết là mình lỡ lời,cô chỉ nói đùa thôi mà,có nhất thiết phải lạnh nhạt như vậy không?

Anh nâng tay lên chỉ vào mặt cô vẫn giữ thái độ lạnh như băng đe dọa.”Từ lần sau cảm cô được nhắc đến chuyện đó”.

Kyn nghe vậy mà cứ thờ người ra,sau khi nào tiếp thu xong những lời lẽ anh nói,anh nhủ mày,gạt tay anh ra khỏi tay mình gần cổ lên cái.”Anh cũng gọi tôi là bụng mỡ còn gì?Sao tôi lại không được gọi anh là ăn cướp chứ?”.

Torron không nói gì,anh nhìn cô với một ánh mắt phẳng lặng,không một chút biểu cảm,điều này còn đáng sợ hơn trước anh đe dọa cô. . .

Bất ngờ,anh xoay người bước đi ra đường lớn,Kyn ngu ngơ chạy theo gọi í ới.”Đi đâu vậy,đi đâu vậy”.

Sau khi đuổi kịp cô bước nhanh song song anh mặt quay sang nhìn Torron gấp gấp nói.”Anh làm sao vậy?Tôi chỉ đùa chút thôi mà”.

“Chúng ta vẫn chưa nói được gì nhiều mà”.

“Đừng đi nhanh như vậy mà”.

Ra đến đường lớn,anh coi cô như người vô hình lái nhái bên cạnh,dơ tay lên vẫy một cái,một chiếc taxi đi ngang qua bỗng rẽ lại chỗ anh. . .

Kyn còn chưa kịp phản ứng anh đã chui tọt vào ô tô,rồi chiếc xe nhanh chóng di chuyển. . .

Cô thấy vậy giật mình đuổi theo. . .không ngừng kêu la.”Này!!!Dừng lại,dừng lại đi”.

Chạy được một lúc cũng thấm mệt,mà chân cô đương nhiên chẳng bằng bốn cái bánh xe ô tô,dừng lại cúi người chống tay vào đầu gối thở hồng hộc,cô bực mình thấp giọng ném mạnh một phát ra phía trước nhưng ô tô đã đi xa mất rồi. . .

Bước ra khỏi phòng tắm với chiếc áo choàng tắm,vén tóc sang một bên,người con gái dùng khăn bông nhẹ nhàng lau mái tóc sũng nước,từ người cô toát ra hơi ẩm cùng mùi sữa tắm thơm nhẹ nhàng mê người.

Đi vào phòng ngủ. . .đôi mắt đẹp tình cờ lướt qua màn hình camera,một hình ảnh bắt mắt đập vào mắt. . .

Một người chẳng rõ giới tính,đôi mắt,ăn mặc kín mít,đeo kính râm và điểm đặc biệt và cũng nổi bật nhất ở con người này là. . .chiếc khẩu trang màu hồng hình kitty.

Yin không kìm được mà che miệng cười,hôm nay nhất định cô phải vạch trần tên cướp quái dị này!

Không chậm chễ mà cô nhanh chóng thay một bộ quần áo mặc ở nhà,cô rất háo hức muốn biết tên cướp này là ai và hấn gan to tới mức nào mà dám tìm tới đây để rình rập cả tới lần sáng thế này.

Không đi bằng cửa chính,Yin nhẹ nhàng đi ra bằng cửa sau,khi đã nhìn rõ tên cướp đang quay lưng lại với mình,cô nén cười,dón đón tiến lại gần,và rồi. . .

“Bộp*.

“Ai vậy?”.

“Anh là ai?”.

“Lí do anh rình rập ở đây là gì?”_Yin ngồi xuống ghế salon nhìn tên cướp trước mặt.Cô biết tên cướp là nam căn bản là vì giọng nói hấn lỗ lòi thốt ra quá mức nam tính còn pha thêm chút lạnh lùng,nữ giới tuyệt đối không có khả năng sở hữu chất giọng tuyệt mỹ như vậy.

Lil không trả lời mà lên tiếng hỏi.”Chủ nhân ngôi nhà này là cô?”.

“Anh có thể bỏ mọi thứ trừ quần áo được không?”_Yin đưa tay lên che miệng nín cười hỏi.

Nếu cứ để anh mặc thế này mà nói chuyện thì cô tuyệt đối không thể tập trung vào vấn đề được.

Lil cũng làm theo lời cô,cởi bỏ chiếc mũ ra,tháo khẩu trang hình kitty mà anh đã phải miêng cưỡng đeo và cuối cùng là chiếc kính râm. . .

Yin sau khi nhìn rõ bộ mặt anh thì đơ người luôn,đẹp trai tới mức hoàn mỹ,khuôn mặt lạnh lùng,bờ môi mỏng cương nghị,đôi mắt cứ lẳng lẳng nhìn cô trân trân như thể một loại bùa ma thuật mà cô bị hút hồn vào mắt rồi.

Không những vậy,anh còn cởi bỏ bộ quần áo kín mít ra ngoài,chiếc áo sơ mi phối ấn ý với chiếc quần bò nhạt tạo nên sự trẻ trung khỏe khoắn,mô hôi đổ ra dính vào chiếc áo sơ mi trắng làm nổi bật từng đường nét vạm vỡ trên người anh. . .

Yin chính thức bị cuốn vào một mê cung không lối thoát,vẻ đẹp của anh,từ vóc dáng,khuôn mặt,cơ thể. . .tất cả. . .đều hoàn mỹ!

Chương 80

“Sao vậy, trả lời đi chứ?” _Lil thấy cô không phản ứng gì liền đưa tay lên khua vài cái trước mặt cô.

Cái cô gái này thật buồn cười, ban đầu gặp anh bộ dạng còn lạnh lùng nghiêm túc mà chẳng hiểu sao bây giờ lại đờ đờ như kiểu chúng ta... Con gái có nhất thiết phải phức tạp vậy không?

“À...” _Yin giật mình, ngồi thẳng lưng lên, đưa mắt nhìn anh một loạt...

Người đẹp mà gu thẩm mỹ cũng thật độc đáo, kính râm phối với khẩu trang kitty hồng?

Được!

“Anh ngồi xuống đi đã, bắt anh đứng nói chuyện thế này thật không phải” _Yin lấy lại thần thái tao nhã bắt đầu trái lên đùi phải, đưa tay ra trước mặt hướng về chiếc ghế đối diện.

Lil cũng nhanh chóng làm theo lời cô căn bản anh đang rất muốn biết câu trả lời, chỉ có thực hiện theo lời cô câu trả lời anh cần mới có.

“Tạm thời thì chủ nhân ngôi nhà này chính là tôi” _Yin nhẹ nhàng rót hai chén trà nói.

Anh nhú mày khó hiểu, ý tứ của cô là gì?

“Cô có thể trả lời rõ hơn một chút được không?” _Lil thẳng thắn hỏi lại cô, đây chính là cơ hội để anh biết tung tích Zami giờ ở đâu, nếu nghe không hiểu thì chẳng khác nào mọi công sức mấy ngày nay anh theo dõi ở ngôi biệt thự này là uổng phí.

“Nghĩa là ngôi nhà này là của người khác nhưng tạm thời thì nó là của tôi” _Yin kiên nhẫn trả lời.

Lil gạt nhẹ vài cái, rất nhanh thôi anh đã ngẩng đầu lên đưa ra câu hỏi: “Vậy chủ nhân đích thực của nó là ai?”.

“Rốt cuộc anh muốn biết để làm gì vậy? Anh còn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy” _Yin không vui nói rồi cầm tách trà đưa lên ngang môi nhấp một ngụm nhẹ.

“Thế chủ nhân tòa biệt thự này có phải Zami không?” _Lil mặc kệ cô mà đi thẳng vào vấn đề cần giải quyết.

Yin giật mình, uống trà cũng bị sặc nhẹ, ho vài tiếng, đưa tay lên vỗ ngực cô vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Sao anh biết?”.

“Cô ấy đang ở đâu?” _Lil lại càng lấn tới hỏi thêm câu nữa...

Chỉ cần biết được câu trả lời này thôi, anh sẽ đi ngay!

“Tôi không biết nhưng hình như là cô ấy đang làm một việc gì đó quan trọng” _Yin nhìn sang chỗ khác cố nhớ lại những gì Zami nói với mình.

“Vậy cô là gì của cô ấy?” _Lil bỗng ngẩng đầu lên hỏi, chắc quan hệ giữa hai người phải rất thân thiết, chứ với con người lạnh lùng như Zami tuyệt không thể giao nó cho người xa lạ được.

Yin nghe vậy liền nhú mày: “Anh hỏi nhiều như vậy rốt cuộc là có ý gì?”. Cũng phải thôi! Làm việc trong tổ chức lâu như vậy... không muốn đề phòng cũng không được.

“Chẳng có ý gì cả” _Lil hờ hững ngả người ra đằng sau hành động tự nhiên như ở nhà này của anh làm Yin nóng mặt vô cùng.

“Thế anh nói đi, anh muốn tìm Zami có việc gì? Sao không đi công trước đảng hoàng mà phải rình rập ngày đêm? Rõ ràng là có ý đồ xấu” _Yin đề phòng khoanh tay trước ngực mặt lạnh băng nhìn anh, muốn tìm tung tích Zami à? Đâu có dễ!

“Tôi có chuyện muốn hỏi Zami? Không được sao?” _Lil mất kiên nhẫn nói, có cần quan trọng hóa vấn đề vậy không? Cứ như anh tìm Zami là để ăn thịt cô không bằng ý.

Yin im lặng một chút, con người trước mặt đúng là không có vẻ gì sẽ làm hại Zami cả, cô nhẹ nhàng trả lời thành thực, có thể anh chỉ muốn tìm gặp Zami: “Tôi là bạn thân ở bên Anh của cô ấy”.

Lil nghe vậy mừng lắm, có bạn thân của Zami trong tay, anh không tin mình không tìm được Zami!

“Chắc hẳn cô còn liên lạc với cô ấy?” _Lil hỏi tiếp.

“Đương nhiên!Bạn bè mà” _Yin.

“Vậy hôm nào cô gặp cô ấy thì gọi tôi đi cùng nhé” _Lil.

“Cô ấy bảo cô ấy có việc,e rằng tạm trong thời gian gần đây sẽ không gặp tôi” _Yin chán nản nói,tương về được quây phá thoải mái với Zami,ai ngờ...

Lil suy nghĩ một lát,rồi đứng dậy ra về,ở lại chắc chắn chẳng moi được thêm chút thông tin gì,về nhà sai đàn em điều tra vẫn là tốt nhất.

Thấy anh đứng dậy Yin cũng đứng dậy theo hỏi vội:”Anh đi đâu vậy?”.

“Tìm bạn cô” _Ngắn gọn ba từ rồi anh bỏ đi,đang làm việc à?Tôi mà bắt được cô thì cô chết chắc!Dám lừa tôi.Bỏ nhà cho bạn ở để trốn tôi?Để xem tôi bắt được cô thì cô sẽ như thế nào nhé.

“Lazy tìm Zami cho tôi,nghe nói cô ấy đang làm việc ở bên ngoài,tìm xem có chỗ nào làm việc mà ăn ở luôn ở đó” _Lil lạnh giọng ra lệnh.

Đầu dây bên kia nghe vậy thấy vô cùng kì quái mà hỏi lại:”Cô ấy mà lại đi làm việc với ăn ở bên ngoài à?”.

“Cứ làm theo lời tôi bảo đi,không cần biết nhiều” _Lil.

“Vâng”.

...

Chưa đầy 2 phút sau.

“Reng...reng...reng...”.

“Alo”.

“Cái gì?”.

“Dọn đến nhà con ở?”.

“Vậy con sẽ đi ra ngoài”.

“Con sẽ dọn ra ngoài ở”.

“Con không biết”.

“Con không thích ở chung nhà với nhiều người như vậy”.

“Chào mẹ”.

“Bộp” _Lil không đập máy mà ném thẳng chiếc điện thoại vào tường,đường như sự nóng bức cả thể xác lẫn tinh thần làm anh vô cùng khó chịu.

Lột chiếc áo sơ mi ra,anh nện từng bước nặng nề xuống sàn đá đi vào nhà tắm.

Phải tắm một cái đã,mọi chuyện thế nào tính sau!

“Chuối”.

...

“Nho”.

...

“Táo”.

...

“Khoan đã!Quả này bị hỏng,lấy quả khác”.

Zami nuốt cục tức vào bụng tiến về phía anh thay quả táo hỏng bằng một quả táo đỏ mọng.Cứ tưởng sau sự việc hôm qua anh sẽ thay đổi tính tình,sẽ nhẹ nhàng với cô hơn...ai ngờ...lại đầu vào đây cả!!!

Ken ngồi chiêm chệ trên sofa vừa cắn táo vừa đọc báo oai như một vị vua thần thái hôm nay của anh khá tốt,được nhìn vẻ mặt cau có như khi ăn ớt này của cô làm tâm trạng anh thoải mái không ít.

Liếc mắt vừa thấy cô cầm cây chổi lau nhà định lau thì anh không nhanh không chậm lên tiếng:”Lau kĩ vào một chút”.

Ngẩng đầu lên nhìn anh với ánh mắt hình viên đạn rồi lại cúi đầu lau nhà có điều tay cô đẩy cây lau nhà mạnh thật mạnh như muốn chút giận lên nó.

Ken thấy thế cười trộm vài cái,nếu ngày nào cô cũng như thế này có phải anh đã vui lên bao nhiêu không?

Bộ mặt tức đến đỏ mặt mà chẳng thể làm gì của cô còn có ích hơn 10 thang thuốc bổ đối với anh.

“Kyn...Kyn...Kyn”.

“KYN...”_Gọi mãi mà cô chẳng lên tiếng,Nitron hét lên tên cô.

“À...sao?”_Kyn lúc này mới tỉnh ngộ nhìn Nitron đáp lại mà ánh mắt vẫn mơ màng...

Nitron tiến lại chỗ Kyn ngồi,anh đưa tay lên đặt trước trán cô,tay còn lại đặt lên trán mình,nhìn về một phía nào đó nói:”Đầu có nóng,vẫn rất bình thường mà”.

“Mày làm cái gì đấy em”_Kyn chẳng hiểu nổi hành động điên rồ này,cô nhú mảy lấy tay đánh vào cái tay anh đang đặt trước trán mình vài cái.

Cô nhìn anh với ánh mắt vô cùng khó hiểu hỏi lại:”Hôm nay em có vấn đề à?”.

Nitron nhìn Kyn một lúc,nhẹ nhàng...nhẹ nhàng...

Mắt anh chớp một cái...

Cô cũng chớp một cái...

Anh chớp hai cái...

Cô cũng chớp hai cái...

“Chị có vấn đề thì có”_Đột nhiên Nitron hét vào mặt Kyn một phát.

Giật mình,cô chỉ dám ti hí mắt chứ chẳng dám mở to nhìn anh,cô bình thường mà,đầu có vấn đề gì đâu,cần gì phải nổi nóng như vậy chứ?

Giương đôi mắt ngây thơ vô tội nhìn Nitron nói:”Chị có vấn đề gì chứ.

Anh thấy vậy không thương tiếc thay mà còn nghiêm giọng kẻ:”Em bảo chị lấy cho em cốc nước lạnh chị lấy cốc nước nóng.Em bảo chị bật điều hòa thì chị bật tivi,xong giờ em gọi chị đến 3 lần cũng không nghe,còn không phải có vấn đề sao?”.

Kyn ngồi nghe mà chẳng nuốt nổi những gì anh nói mặc dù sự thật là như vậy,hôm nay đúng là...cô có vấn đề thật!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81

“Alo”.

“Được”.

“Anh đợi cậu”.

...

Ở một căn phòng khác...

“Một con vịt xòe ra hai cái cánh...”.

“Cạnh”.

“Em làm cái gì vậy?” _ Mở cửa, Ken khoanh tay trước ngực nheo mắt hỏi.

Một người con gái vẫn mang phong thái lạnh lùng bên mình, điều bộ lau nhà vẫn không thay đổi, vẫn khuôn mặt không cảm xúc đó nhưng... tiếng nhạc phát ra từ phòng cô thì... cực kì bất bình thường!

Ngẩng đầu lên, nhìn anh với con mắt quã đối bình thường, cô nhún vai trả lời rồi lau nhà tiếp: “À, tôi bật nhạc thì nó tự ra thôi”.

Lần này Ken nhìn cô với ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh luôn...

“Sao vậy?” _ Cô lại thản nhiên nhìn anh, có gì kì lạ ở đây chẳng? Chỉ là tình cờ thấy cái đầu đĩa, bật lên thì nó ra bài này thôi, có gì đáng ngạc nhiên lắm sao? Nếu vậy thì thật nhảm nhí!

Thờ dãi một cái nhẹ, anh không nói gì chỉ nhìn cô lau nhà nói hờ hững một câu rồi quay xe lẩn đi: “Tắt nhạc! Đây không phải phòng em cần lau dọn”.

“Chẳng phải vừa nãy tôi vừa lau phòng khách sao?” _ Zami nhú mày bất mãn kêu lên, thật quá đáng! Từ sáng tới giờ anh đã bắt cô lau phòng này 3 lần rồi, giờ tiếp tục lau? Một hạt bụi còn chưa có khả năng này sinh đã lau? Có nhất thiết phải hành xác cô kiểu này không vậy??

“Không nói nhiều” _ Ken không thèm để ý đến lời bất mãn của cô mà lẩn bánh xe đến gần bàn hoa quả, lấy một quả nhỏ bỏ vào miệng ngon lành.

Nhìn thái độ dửng dưng của anh cô hận không thể trực tiếp xông lên đập vào cái bần mặt đầy cho thỏa niềm tức giận.

Quyết định lần này không được chùn bước, cô để cây lau nhà sang một bên, tiến tới chiếc ghế sofa ngồi “phịch” xuống một phát.

Tiếng va chạm giữa ghế và mông đương nhiên thính giác của Ken có thể dễ dàng nắm bắt được, anh xoay bánh xe, nhẹ nhàng nhai hết chỗ nho trong miệng, nhìn cô với ánh mắt phảng lảng như mặt hồ...

“Thái độ này là sao?” _ Lúc này anh mới mở miệng lên tiếng, chưa xin phép gì cả việc còn chưa xong mà đã ngồi xuống ghế hơn nửa tiếng động lại to quá mức cần thiết...

“Không muốn làm” _ Cô ngoan cố trả lời, mệt lắm rồi! Từ khi bước vào đây, đến 1 giây bình yên cũng chẳng có, 2 tháng tới cô phải làm gì để có thể cầm cự nổi đây? Hay là cô sẽ chết trước khi rời khỏi căn biệt thự này?

Khóe môi hơi giật nhẹ một chút, anh lẩn bánh xe tiến đến gần ghế sofa nơi cô ngồi, nhẹ nhàng hỏi: “Không muốn làm thật sao?”.

“Không muốn” _ Zami thản nhiên giương mắt nhìn anh chăm chăm.

Bên khóe môi Ken bắt gặp ẩn hiện một vết tím tím nhỏ của nho đen và rồi...

“Hay là làm việc khác?”.

Zami giật mình vội vàng tránh né anh đứng dậy: “Tôi làm, tôi làm”.

Cô miễn cưỡng cầm cây chổi lau nhà, nhìn nó với ánh mắt không thể “yêu thương” hơn...

“Kìng cong... kìng cong...”.

“Ra mở cửa” _ Không ngẩng đầu lên mà Ken chỉ lạnh nhạt lên tiếng ra lệnh, mắt vẫn dõi theo từng con chữ trên mặt báo.

Zami đang lau nhà cũng khựng lại, mặt tỏ rõ thái độ không hài lòng, cô là người anh muốn bắt làm gì thì làm à?

Cô đến đây chỉ là có trách nhiệm với việc mình gây ra cho anh, chứ hoàn toàn không phải đến đây để làm ô sin cho anh, làm con rối cho anh muốn làm gì thì làm, ok?

“Anh ra mở cửa đi, tôi còn phải lau nhà” _ Nói xong cô lại cúi đầu xuống tiếp tục công việc, lau cái phòng khách đến gần 7 lần rồi, lưng cô bây giờ có thể so sánh với đường cong của con tôm chứ chẳng chơi. Hơn nữa cái đường ra cổng tường nó ngắn lắm ấy...

Bây giờ mà bắt cô lột xác ra thì quả thực là...không nổi!

“Đề đây,ra mở cửa”_ Vẫn không quan tâm đến cô,Ken nhìn vào tờ báo ra lệnh lần thứ hai.

Mím môi,Zami nhìn anh hận không thể lao đến bóp nát cổ anh...Anh thì cao cao tại thượng ngồi bắt đùi phải lên đùi trái như một vị vua và ra lệnh cho cô hết đứng lại ngồi,thật quá đáng!

Cô lại tiếp tục lên tiếng để bảo vệ cho thể xác của mình trước khi bị anh một tay bóp nát:”Mở bằng điều khiển từ xa được không?Tôi thực sự không đi nổi”.

Chẳng là từ ngày cô chuyển đến đây sống,tòa biệt thự của anh bị vô hiệu hóa hoàn toàn,đương nhiên người làm vô hiệu hóa mọi thiết bị là anh-chủ nhân tòa biệt thự này.

Anh cố tình muốn hành xác cô,mọi thứ,điều khiển từ xa của cửa ra vào,cửa chính,cửa phụ tất cả tất tần tất kể cả người giúp việc cũng dẹp đi hết và mọi chuyện đều để dành cho Zami làm.

Ngẩng đầu lên,anh hơi nhú mày không hài lòng,thoáng qua mắt lại chẳng có vẻ gì là động lòng trước bộ dạng của cô cả,anh lạnh nhạt lên tiếng:”Ra mở cửa,tôi không muốn khách của tôi mất nhiều thời gian”.

Zami đầu đã sớm tỏa khói nghi ngút,cô hận không thể lao tới bóp nát cổ anh cho rồi...

Miền cưỡng xoay người bước đi,ôi trời ơi!Sao hôm nay cái đường ra cổng nó lại xa đến thế!

Cánh cửa lớn vừa mở ra,đập vào mắt là một chàng trai đứng quay lưng lại với cô,tuy nhiên cái dáng người dong dỏng cao này,cái điệu bộ này tuyệt nhiên Zami không thể không nhớ ra mà bất ngờ thốt lên:”O!Anh đến đây làm gì?”.

Từ từ quay người lại,khuôn mặt chàng trai lộ lộ trước mặt cô,vẫn đường nét lạnh lùng trên mặt bỗng biến mất ngay sau khi anh nhận ra Zami và cũng ngạc nhiên hỏi:”Sao cô lại ở đây?”.

“Tôi...”_Nghĩ lại bản thân,biết nói thế nào nhỉ?Mà sao tự nhiên lại gặp tên điên này ở đây cơ chứ!!!

Trong đầu Lil bỗng hiện lên lời nói của Yin mà anh nghe được,khóe môi nhếch lên thành một đường cong hoàn hảo.

Anh kéo hai cái vali to đùng về phía Zami hồ hững nói một câu rồi quay lưng bỏ cô ở đây:”Vào nhà nào!Tôi sẽ tính sổ với cô sau”.

“O...ơ...Sao anh lại tự tiện vào như vậy?”_Zami muốn đuổi theo nhưng sức cô quả thực có hạn hơn nữa lại phải vác theo hai quả tạ này thì chẳng nổi...

“Phù”.

“Phịch”.

Đặt hai cái vali to khủng bố xuống sàn nhà,cô buông xuôi ngã xuống ghế sofa,cô thực sự rất mệt mỏi!

Nghe thấy tiếng động mạnh,Ken lăn xe ra phòng khách thấy vậy thì không hài lòng lên tiếng:”Dậy đi,có khách ở nhà mà em lại như thế à?”.

Giọng nói quen thuộc ấy...

Cô quên mất môi đứng thẳng người dậy,bất mãn trừng lớn mắt với anh,không thềm để ý tới hình tượng là cái gì nữa,Zami cúi người tháo đôi tông đen ra giờ lên chìa về phía anh nói:”Anh ta là ai?Sao lại vào nhà anh?”.

“Em họ tôi đến ở một thời gian”_Tuy anh không thể chấp nhận cái hành động vô lễ này của cô nhưng vẫn nhẫn lại trả lời.

Mắt Zami còn mở lớn hơn,cái dếp theo cánh tay cô cứ lên lại xuống trừng trừng đích là cái bản mặt Ken ở phía trước...”Anh biết trước rồi đứng không?Vậy sao anh không nói cho tôi”.

“Thì bây giờ em biết rồi đấy thôi”_Nhún vai anh thản nhiên nói.

Nói rồi chưa để cô kịp trả lời anh đã quay người bước đi chỉ để lại một câu ngắn gọn mà lại như quả tạ 1000 cân đè lên người cô:”Đi làm thức ăn đi,khách tôi đói rồi”.

Zami quả thực sắp phát điên,cô nghiêng răng nghiêng lợi,dậm chân bình bịch xuống đất,đúng lúc đó...

Một bóng dáng đi ngang qua,tay cầm quả táo cắn một miếng:”Không nghe thấy sao?Đi làm bữa tối đi,tôi đói rồi”.

“Anh dứt đi”_Zami ném một phát chiếc dếp bay thẳng về phía trước,tuy nhiên Lil phản xạ nhanh né được nhưng...

“Xoảng”.

“Zamiiii!!!Em làm cái quái gì vậy?”.

“Cạnh”.

“Cạnh”.

“Bên này,miếng này nữa”.

“Chưa hết đâu,còn mấy miếng nhỏ kia nữa”.

Đứng một bên nhìn cô chẳng thể làm gì mà Lil không nhìn cười được,tuy thế nhưng kể ra Ken như vậy cũng thật quá đáng.

Mà từ trước tới giờ anh đã bao giờ thấy Ken đối xử với ai như vậy đâu,đây Zami lại là con gái nữa...

Rồi tự nhiên anh lại nín cười lên tiếng nói đỡ cho cô:“Ken à!Anh làm vậy có phải hơi quá đáng không?Có nhất thiết phải bắt cô ấy tự tay nhặt từng mảnh thủy tinh không?Lỡ chẳng may đâm vào tay cô ấy thì sao đây”.

Lời anh vừa dứt,cả hai không hẹn mà cùng ngẩng đầu lên nhìn Lil,mà cả hai ánh mắt đều chung một vẻ ngạc nhiên!!!

Ken từ tốn đưa tay lên,không khách khí chỉ thẳng vào mặt Lil cảnh cáo:“Tôi còn chưa xử lí tội của cậu đâu,còn dám chen vào chuyện của tôi sao?”.

Lil xòe bàn tay đưa lên che miệng,gật đầu một cái chắc nịch,đúng là gan anh không to như vậy!

Zami bị Lil đưa từ ngạc nhiên này tới ngạc nhiên khác,sao Lil lại có vẻ rụt rè trước Ken như vậy,gỡ họ có phải đơn thuần chỉ là quan hệ anh em họ không?

“Nghĩ gì vậy còn không mau làm cho xong đi”_Ken dường như bị lời nói của Lil làm mất hứng,anh đứng dậy phui phui tay rồi quay lưng bước đi.

Bóng dáng anh vừa khuất sau tấm cửa...

“Anh ấy bị làm sao vậy?”_Lil bất ngờ kêu lên,mắt vẫn dõi về hướng cửa.

Anh cảm thấy ngạc nhiên vô cùng,Ken dạo này gặp phải vấn đề gì chẳng,anh cảm thấy Ken bây giờ cứ khang khác sao vậy,rất lạ lùng hơn nữa cũng lạnh đi khá nhiều...

Còn uẩn khúc gì mà anh chưa biết được chẳng?

“Anh sợ anh ấy?”_Zami bất ngờ đứng lên,tay khoanh trước ngực hỏi.

Lil bị hỏi bất ngờ làm giật mình,anh quay người lại,rất nhanh lấy lại sự bình tĩnh,anh trả lời nhẹ nhàng:“Anh ấy là anh họ tôi,sao tôi phải sợ?”.

“Vây mà...tôi cảm thấy anh rất sợ Ken”_Zami vẫn không thoát khỏi nghi ngờ mà tiến lại gần Lil ghé sát vào tai anh nói nhỏ,cô tin vào trực giác của mình,nó không bao giờ lừa dối cô,chưa từng...

“Cô đừng nói linh tinh...tôi còn chưa tính sổ chuyện cũ đâu đấy”_Lil bị Zami làm cho sợ mà trả lời gấp gáp rồi bỏ đi,người con gái kia là ai?Sao lại có thể đánh hơi được sự sợ hãi của anh?

Anh đã cố muốn chôn dấu nó rồi cơ mà...

“Còn không mau làm bữa tối?”_Vừa thấy bóng dáng cô xuất hiện ở phòng khách Ken đã lên tiếng ra lệnh.

“Tôi đã nói là tôi không biết nấu ăn mà”_Zami mệt mỏi trả lời.

“Không biết cũng phải nấu”_Lại một lần nữa Ken nhấn lại lên tiếng,làm khó cô là thú vui của anh nhưng...hôm nay làm khó cô anh lại chẳng thấy vui vẻ gì cả,mà chỉ muốn bắt cô làm hết thấy mọi chuyện như đề bỏ tức,trong lòng anh từ đầu xuất hiện một ngọn lửa mà chính anh còn chẳng hay.

“Ra nhà hàng được không?Tôi trả tiền”_Zami buông lời,tự nhiên ngồi xuống chiếc ghế sofa gần đó,lần này cô quyết định phải đấu tranh đến cùng với anh,dù có chết cô cũng không đi làm bữa tối đâu!

Ken nhìn cô mệt mỏi,im lặng một lúc,định lên tiếng thì...

Từ đâu,một giọng nói bay đến...

“Em không thể nuốt nổi thức ăn do cô ấy làm đâu”.

Ken dời ánh nhìn lên khuôn mặt Lil, vẻ mặt anh cứng rắn hơn trước mà lại thật kiên quyết.

Cuối cùng cũng đủ sức thuyết phục, Ken đứng dậy, đi ra ngoài mà không quên nói: “Đi thôi”.

Zami ngạc nhiên vẫn không chịu đứng dậy, rồi Ken bỗng quay người lại nhìn cô nhú mày: “Còn không mau đi, tôi đổi ý bây giờ”.

Ánh mắt anh nhanh chóng nhìn về phía Lil: “Cả cậu nữa, đang giảm cân sao?”.

“Không không! Đi chứ” _ Lil nhanh nháy cười tươi chạy theo.

Zami cũng đứng lên, trong lòng đã cảm thấy thoải mái hơn nhiều, anh ta hẳn không phải quá khó tính như cô tưởng!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Trước cửa nhà hàng Vanila-abelle 1 chiếc siêu xe sang trọng bất ngờ từ đường lớn lao đến, trông chừng nó sắp phi thẳng vào nhà hàng. ...nhưng chủ nhân của nó đương nhiên sẽ không để xảy ra chuyện tày đình như vậy.

Giữa không gian ồn ào bỗng vang lên tiếng: “Kít” dài ...

Bước xuống xe, ai ai cũng nguyên một vẻ lạnh băng.

Đứng giữa một nam một nữ, Lil lại ra vẻ vô cùng trẻ con mà vờn vai một cái nói: “Cuối cùng cũng được ăn”.

Rồi anh đột nhiên quay sang Zami nói với giọng phấn khích: “Là cô hứa sẽ trả tiền đó nha”.

“Nhìn mặt tôi giống đang lừa anh lắm à?” _ Zami nhếch mép nói.

Vừa nghe lọt những lời cô nói, khoe môi Ken nhẹ nhàng co giật ẩn hiện nụ cười xấu xa, một tay tao nhã thọc túi quần, tay còn lại lạnh lùng giơ lên phẩy một cái: “Đi thôi”.

“Đề em đây cho” _ Lil nhanh chóng cười tươi đứng đằng sau đẩy xe lăn cho Ken.

Đứng đằng sau, quan sát hai người con trai trước mặt, hai hàng lông mày cô bất ngờ nhíu lại, một tia nghi hoặc lướt qua nơi đáy mắt ...

Nhà hàng Vanila-abelle là nhà hàng Pháp nổi tiếng cả nước, ở đây quy tụ đủ mọi đầu bếp giàu kinh nghiệm, chỉ cần một lần tới đây, nếm thử dù chỉ một món, bạn sẽ chẳng thể quên nổi hương vị chúng, kể cả lần cuối cùng bạn ăn đã mấy chục năm nhưng hương vị vẫn quen thuộc như ngày hôm qua.

Đây chính là điểm đặc biệt mà chỉ có nhà hàng Vanila-abelle đem lại cho người dân một không gian ấm cúng, gần gũi, quen thuộc.

Một chiếc bàn ăn khuất sau tấm kính cửa sổ, cùng một phòng mà dường như nơi đó tách biệt hoàn toàn với những bàn ăn khác.

Yên lặng, nó không ồn ào, nó nhẹ nhàng để dành cho những vị khách đặc biệt, những vị khách cần sự yên tĩnh để thưởng thức ẩm thực của nhà hàng, sự bình yên hiếm hoi ...

Vậy mà ... hôm nay, ngay tại cái bàn ăn ấy ... lại chẳng yên lặng chút nào ...

“Các vị dùng gì?”.

“Cho tôi, một pizza hải sản và vài lon bia”.

“Còn tôi, một súp tôm, bánh nấm đậu Hà Lan rán, sò điệp rán lá Rosemary”.

“Còn anh? Anh cần dùng gì?” _ Người phục vụ ghi xong thấy chàng trai kia vẫn im lặng lướt nhìn thực đơn thì nhỏ giọng hỏi, không phải món ăn của nhà hàng khó chọn đến vậy chứ?

Ken khẽ ho nhẹ một tiếng, anh đặt quyền thực đơn xuống bàn, tay đưa lên chỉ theo từng dòng chữ anh đọc: "Tôi dùng Pate vịt, bánh mì cà chua sốt lá húng, cá hồi wasabi, cua vừng".

Người phục vụ cười nhẹ tưởng rằng kết thúc rồi vừa quay lưng đi...

"Món khai vị là bánh mì thịt nguội Parma cuộn gan ngỗng Pháp, sốt táo quế và mật ong, hạt thông nướng, salad cá ngừ."

Dở sang trang khác Ken lại tiếp tục đọc một loạt, anh đọc đến đâu mắt mọi người mở to đến đó, mỗi lần anh đọc thêm một chữ miệng mọi người mở lại càng lớn hơn, có thể nhét vừa cả quả trứng vào...

Người phục vụ suýt thì bị rơi sổ sách xuống đất...

"Ngoài ra món chính là bò Mỹ nướng, gà nướng côcrico" _ Cuối cùng cũng hết, Ken gấp quyền thực đơn lại, mỉm cười nhìn anh phục vụ nói: "Hết rồi, hôm nay ăn vậy thôi, tôi đang muốn giảm cân".

Người phục vụ thực sự choáng với tốc độ gọi món nhanh thần tốc của anh nhưng lại càng choáng hơn khi anh gọi nhiều món như vậy, một mình anh có ăn nổi không?

Toát mồ hôi, anh chàng phục vụ vừa quay người lại bị gọi lần thứ hai: "Khoan đã tráng miệng tôi dùng caramel, bánh caramel caroline Velik's, bánh pudding và một chai rượu Champagne".

Anh phục vụ ghi đến mỗi cả tay, nâng tay lên quệt vài giọt mồ hôi trên trán rồi hướng bước đi đến nhà bếp.

"Nhìn gì vậy?" _ Ken nhú mày khó hiểu hỏi, rồi quay sang nhìn Lil tốt bụng dạn dò: "Ngậm miệng lại đi, cẩn thận ruồi xâm nhập".

"Anh gọi nhiều thế để làm gì vậy?" _ Lil vẫn chưa tỉnh mà đưa ra câu hỏi, anh họ anh trong lịch sự luôn là người ăn ít nhất, ngồi ăn chung có khi còn chẳng tới 20ph nói gì đến chuyện ăn từng nẩy dồ.

Thật lạ lùng!

"Anh ăn được hết không?" _ Zami mỉm môi nhỏ giọng hỏi.

Sống ở nhà Ken chưa bao giờ cô từng chứng kiến anh ấy ăn nhiều như vậy, sao hôm nay lại...

"Tôi ăn có hết hay không?...Hắn không phải chuyện của em" _ Ken nhép mép nhìn cô với ánh mắt thách thức.

Lặng im...mím chặt môi nhưng cô lại không hề để lộ ra một chút tức giận nào.

Chẳng phải anh rất vui khi thấy cô giận dữ sao? Anh muốn điều khiển cô?

Đương nhiên, lần này cô sẽ không cho anh được như ý...

Mất một khoản tiền thôi mà...Không sao!!!

Zami tự tin khoanh tay trước ngực đối mặt với anh, từ trước tới giờ, tiền đối với cô cũng vẫn tầm thường...hôm nay coi như là làm việc thiện đi, đăng nào sống với cô một thời gian dài có muốn quay lại cái nhà hàng này ăn cũng khó!

Thấy cô sẵn sàng tiếp mình như vậy lại còn trưng ra bộ mặt kiêu hãnh thì anh không khỏi thấy buồn cười nhưng vẫn cố nén lại, cần gì phải có chứ, dù em có giận dữ hay không giận dữ vẫn khiến tôi vui vẻ vậy thôi...

...

"Hai người ngắm nhau xong chưa?"

Đồng thời, hai cái đầu thôi ngừng hoạt động mà quay sang cùng một phía, Lil chán nản nhìn, cầm cái thìa cắn cắn nói: "Đã ăn được chưa?"

Hai cái con người này thật kì lạ, đến nhà hàng không ăn mà cứ ngồi nhìn nhau...Ồ nhà chẳng lẽ không ngắm nổi sao mà phải chen chân vào cái bữa cơm của anh như vậy chứ!!!

"Ngắm cái con khỉ" _ Zami nhú mày liếc qua Ken một cái rồi cũng cúi xuống ăn.

Tuy là vậy...nhưng ánh mắt cô vẫn một sự căm thù nhìn chằm chằm vào mặt Ken và một loạt thức ăn trên bàn...

Cứ cúi xuống ăn một miếng cô lại ngẩng đầu lên miệng nhai từ tốn mà ánh mắt lại chẳng từ tốn chút nào mà chĩa thẳng vào mặt Ken.

Vậy mà anh chỉ mỉm cười tự nhiên dùng bữa, chẳng hề có phản ứng gì cả, ngược lại trong lòng lại cảm thấy vô cùng thích thú.

Anh thật háo hức muốn biết cô sẽ làm gì anh đây!!!

Không ai nói lời nào, cứ cầm mặt cầm mũi vào ăn, cả nhà hàng rộng lớn mà bỗng trở nên thật ngột ngạt, Lil tuy đói nhưng vẫn không cảm thấy thoải mái, nhất là ăn cùng hai cái con người kia, chỉ thích gây áp lực cho người khác!!!

Im lặng mãi cũng chẳng chịu nổi, Lil bất ngờ dừng ăn ngẩng đầu lên hướng về phía Ken hỏi: "Cô ấy tới nhà anh làm gì vậy?"

Cả hai đang ăn cũng khựng lại, Ken ngẩng đầu lên nhìn anh, nhẹ nhàng đặt đĩa xuống, bờ môi mỏng tách rời, chuẩn bị trả lời...

"Anh..."

"Nghe nói cô ấy đi làm việc? Vậy đến nhà anh liệu có phải..." Lil ánh mắt đầy sự nham hiểm bất ngờ liếc về phía Zami.

Mặt cô đã sớm biến sắc, tay đã sớm nắm chặt, nuốt một ngụm nước bọt.

Lil lại thản nhiên như không hay mà quay sang chờ câu trả lời của Ken.

Ken im lặng, chưa biết nói thế nào, rồi lại cúi đầu xuống cầm đĩa lên, ngừng lại trên không trung, quay sang nhìn Lil cười nhẹ: "Đừng nghĩ linh tinh, giúp việc tạm thời thôi".

Anh phải nhanh chóng trả lời để thằng nhóc này không nghĩ bậy... vậy mà...

"Hahahahaahahaha... haahahahaaha".

Buông đĩa xuống, chẳng biết trời đất là gì, chẳng biết mình đang ở đâu, Lil cứ thể cười phớ lớ như điên.

Anh biết ngay mà... ngay từ ban đầu nhìn bộ quần áo cô mặc lúc ra mở cửa là anh đã biết cô tới đây làm gì rồi.

"Haha... haha..."

Tiếng cười đứt quãng rồi nhỏ dần và... tắt hẳn...

2 con người trước mặt đều nhìn anh với cặp mắt phẳng lặng, ánh mắt thâm trầm hờ hững chẳng để lộ ra chút biểu cảm nào...

Ngượng ngùng, Lil lấy chiếc cốc trên bàn tu một ngụm rồi nói: "Nhìn gì vậy?"

"Cậu cười gì vậy?" Ken không nhanh không chậm đưa ra câu hỏi, có gì đáng cười chứ? Đều là sự thật mà...

Anh bỗng quay đầu dời ánh mắt lên người Zami...

Ánh mắt lạnh lẽo phẳng lặng như mặt hồ không một gợn sóng, cô nhìn anh... bờ môi mỏng cương nghị...

Người ngoài nhìn đương nhiên chỉ nghĩ đơn thuần cô là người con gái lạnh lùng xa cách, nhưng anh... không phải người ngoài, chỉ nhìn thoáng qua anh cũng không khó nhận ra cô đang tức giận...

Nhất là hàng lông mày đang không ngừng co giật kia...

Zami nhếch môi, lại cúi xuống ăn từ tốn một cách kì lạ.

Cô vẫn khó hiểu như vậy, đôi khi người có con mắt tinh tường như anh cũng chẳng nhìn thấu tâm tư cô.

"Ăn đi anh, kéo nguội" Lil mỉm cười tốt bụng khuyên bảo.

...

Bữa cơm cứ thế trôi qua, cho tới khi tính tiền...

"Của quý vị tất cả hết xxxxxx" _Anh phục vụ nhìn vào quyển sổ nói rồi mỉm cười.

Nhà hàng có những vị khách hào phóng thế này thật là tốt, không ăn hết mà cũng gọi nhiều món để cho người khác.

Hai người con trai không hẹn mà cùng quay sang nhìn Zami...

Ánh mắt đầy sự mong chờ thích thú.

Zami mỉm chặt môi, giận lắm!!!

Cô chậm rãi thọc tay vào túi lấy ra một tập tiền, rút ra từng tờ một, cô thương tiếc đưa cho người phục vụ.

Tối khi người phục vụ cầm vào tập tiền cô lại không nhớ rồi xa nó mà cứ nắm lấy, người phục vụ mỉm cười giật một phát rồi quay người bước đi.

Nhìn cô thương tiếc tiền thế này Ken với Lil không khỏi thấy buồn cười, chẳng phải cô nói cô trả tiền sao?

Hiếm khi có dịp được ăn bằng tiền túi Zami bỏ ra, người ta đã có tấm lòng đãi thì mình phải ăn uống nhiệt tình ủng hộ!!!

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83

“Cạnh”...

“No quá à...”

“Râm”.

Vừa đặt chân vào phòng khách, Lil đã uốn cong người về phía sau đưa hai tay trời gào thét rồi thả lỏng để cơ thể tự ngã xuống sofa một cách thoải mái.

Trên mặt vẫn còn vương lại nụ cười tươi như hoa...

Zami thì khỏi phải bàn, về mặt nhìn như chỉ muốn đắm...

Chẳng là từ ngày cô dọn tới đây chăm sóc Ken, mọi khoản chi phí của cô đều bị bố mẹ cắt đi nhiều, mà một bữa ăn đã bị hai người con trai kia làm cháy ví bảo sao không xót cơ chứ...

Ken bên ngoài trung vẻ mặt lạnh tanh nhưng trong lòng vô cùng vui vẻ, nhất là được chiêm ngưỡng khuôn mặt miễn cưỡng trả tiền cho anh phục vụ.

Thực sự nếu lúc đó mà không có ai chắc anh ngửa mặt lên trời cười phở lớ mắt...

...

“Lấy cốc nước hộ tôi luôn”.

Mất vừa kịp liếc thấy bóng dáng Zami di chuyển đến chiếc bàn kính, Lil đã nhanh chóng lên tiếng nhờ vả.

Nghe anh nói vậy cô khựng lại một chút, rồi thần nhiên rót nước cho mình không quên đáp lời: “Có chân tự đi mà rót”.

“Tôi no lắm rồi, thực sự không lết xác nổi ra đó” _ Lil.

Zami quay đúng 180 độ, nhìn anh chăm chăm, đôi mắt đảo xuống cốc nước rồi nhếch mép cười.

Tiến về phía anh chia cốc nước ra trước mặt Lil...

“Cảm ơn” _ Anh mỉm cười tay vừa dơ lên định với tới...

Cô đã nhanh tay đưa cốc nước lên cao khỏi tầm với của anh, không một lời hắt thẳng cả cốc nước vào mặt anh rồi hừ lạnh quay lưng bước đi...

Đơ vài giây...

Cái quái gì thế này...

Ngay khi bóng cô vừa khuất sau tấm cửa gỗ anh mới nhận ra bản thân đang ướt sũng nước...

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA...”

“Zamiiii, cô quay lại đây cho tôiiiii”.

Đúng lúc đó, Ken lặn xe vào phòng, nhìn thẳng em họ bị người giúp việc mới đối xử “tàn nhẫn” thì anh lại chẳng có vẻ gì cả...

Mà chỉ lạnh lùng cầm quả chuối lên chĩa thẳng vào mặt Lil đe dọa: “Câm miệng hay ăn chuối?”.

“Đạ...câm” _Lil không dám chống đối gật mạnh đầu đưa tay lên che miệng...

Haizz,cũng chỉ có đàn anh mới khổng chế được đàn em thế này!

“Cạnh”.

“Râm...”.

“Em đẹp như đóa hoa sen...”

Sau khi chia tay...em khác rồi...

Chẳng là của anh nữa đâu...

Em xinh hơn rất nhiều...

Mãi mãi chẳng thể mang em về...chẳng thể nâng niu em như báu vật ngàn năm vô giá...”.

Vâng!Lại bài nhạc chuông cô truyền ngày nào...

“Alo” _Zami tay coi thất lưng tay còn lại cầm điện thoại một môi bắt máy trả lời.

“Hôm nay có ai đến tìm mày không?” _Yin bên đầu dây gấp gấp hỏi.

Hơi nhũ mày,sao cô ấy lại hỏi chuyện này,một linh cảm gì đó,một suy nghĩ gì đó...

“Lil đến tìm mày hỏi tung tích của tao đúng không?” _Zami hỏi Yin,ngoài mặt là thế nhưng trong đầu cô đã sớm chắc chắn được linh cảm của mình mach bảo đúng,chưa từng sai lệch...

“Lil?Hắn tên là Lil à?O thế mày quen hắn à?” _Yin ngây thơ hỏi.

“Bộp...” Zami chán nản mím môi nhắm chặt mắt,đưa tay lên đập một phát vào trán mình rồi gõ vài cái...

Sao cô lại có một con bạn thân ngu hết chỗ nói thế này nhỉ?

“Mày đã nói gì với anh ta?” _Zami kiên nhẫn hỏi tiếp,cầu trời đừng để lộ thông tin,cô chúa ghét có người khác biết về chuyện đời tư của mình.

“Tao chỉ nói tao là bạn mày” _Yin.

“Anh ta hỏi gì nữa không?Mày trả lời thế nào?” _Zami.

“Hắn hỏi mày đang ở đâu và tao nói mày đang làm một công việc quan trọng gì đó” _Yin.

Suy nghĩ một chút,im lặng một chút,Zami di chuyển đến bàn uống nước rót cho mình một cốc nước nói:“Chỉ thế thôi?”.

“Đúng vậy chỉ thế thôi!” _Yin trả lời.

Zami đưa máy ra khỏi tai đang định tắt nút...

“Hắn tìm mày?” _Yin.

“Đúng vậy?” _Zami.

Một linh cảm xấu thoáng qua trong dòng suy nghĩ của Yin,cô đành giọng lại kiên định hỏi:“Mày đang ở đâu?”.

“Mày biết để làm gì?” _Zami không vui nói.

“Trả lời đi” _Yin.

“Mày...” _Zami.

“Trả lời đi,không tao sẽ lật cả cái thành phố này lên tìm đấy” _Yin lớn giọng hơn tổng đó chứa đựng một chút giận dữ...

Yin chưa bao giờ như này,chưa từng hỏi cô những câu hỏi mà cô không muốn trả lời...

Vậy mà hôm nay...phá lệ rồi đây...

Và Zami cũng vậy,chiều theo ý Kyn,chứ để cô làm mọi chuyện um xùm lên lật cả cái thành phố này lên thì mệt lắm...

“Biệt thự...”.

Trong đêm tối,một chiếc siêu xe màu bạc lao trên đường...

Tường chừng như không phanh,dù ở bất kì một đoạn đường nào tốc độ vẫn giữ nguyên không giảm,một chiếc xe lao nhanh trong đêm tối như vậy thật khiến người đi đường không rét mà run...

Chỉ cần chiếc xe này đâm vào chiếc xe khác...đảm bảo vụ tai nạn đây sẽ lớn nhất trong lịch sử...với tốc độ thế kia mà đụng sẽ thì...

Xuống gặp diêm vương uống trà cũng phải chắc tới 99%.

“Kìng coong...”.

...

Vẫn không có động tĩnh gì...

“Kìng coong...kìng coong...kìng coong”.

Người con gái đứng ngoài cửa dường như thực sự mất kiên nhẫn mà nhấn chuông một cách bừa bãi...

Vậy mà...ở một căn phòng khác...

“Tứ quý 6 nè”_Zami hả hê ném mạnh bài xuống bàn.

Nhưng...đâu phải lúc nào cô cũng được như ý đâu...

“Tứ quý 9 chết rồi nha...Hahahahaha”_Lil phấn khởi ngồi xôm hăn lên đập bài xuống cười toe toét.

Chỉ cần đợt sau nữa thôi là phần thắng sẽ thuộc về anh và cô sẽ phải làm theo lời hứa là độ mắt với anh...

Chỉ cần nghĩ tới phần thắng không sớm thì muộn lọt vào tay mình tự nhiên Lil cảm thấy sung sướng vô cùng.

“Thôi...”_Lời nói vừa lọt ra khỏi miệng Zami.

Lil chỉ chờ có thể nhanh chóng xòe bài...vậy mà trời cũng đâu cho anh như ý...

“Hai đứa bị điếc hay sao?Người bấm chuông âm ỉ suốt từ nãy tới giờ mà cũng chẳng hay chẳng biết?”_Ken lặn xe vào phòng khách bức mình nói.

“Ồ!”_Cả hai không hẹn àm cùng quay đầu lại,trên mặt ai cũng một vẻ ngu ngơ...

Chưa kịp có phản ứng gì Ken đã nâng tay lên vỗ vào mặt Lil ra lệnh:“Cậu...ra mở cửa?”.

“Anh bảo em?”_Lil trở mặt há to mồm chỉ tay vào mặt mình.

“Kìng coong...kìng coong...kìng coong”.

“Không cậu thì ai?”_Ken nhú mày nhắc lại,sao thằng em họ của anh hôm nay lại chậm hiểu thế nhỉ?

“Không được đâu”_Lil lắc đầu xua xua tay,miếng ăn tới tận miệng rồi,anh không thể dễ tuột dễ dàng vậy được.

Zami ngồi bên cạnh lại thản nhiên uống trà.

“Sao không được?”_Ken nói trong giọng rõ ràng một vẻ mất kiên nhẫn.

“Nốt vắn bài thôi anh...”_Lil nói như mếu,anh thwujc sự chỉ muốn đập đầu vào bồn cầu thôi...

“Nốt vắn bài xong dọn ra ngoài ở nhé”_Ken nói rồi quay bánh lặn đi...

“Không không anh ơi...em đi...em đi”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

“Kìng coong...kìng coong...”.

“Ai mà điên quá vậy?Rảnh quá hay sao mà bấm chuông nhiều quá vậy?”_ Vừa lộ mặt ra khỏi cổng chưa kịp nhận dạng ai với ai Lil đã bức bối tuôn một tràng

...

Chạm mặt nhau...nhận ra nhau...

3s đơ người...

Lil vẫn còn đứng đó còn chưa kịp hiểu chuyện gì Yin đã thẳng thừng xông vào như nhà không chủ...

“Này này,cô làm cái gì vậy?”_Lil giật mình quay đầu chạy vào kéo tay Yin,cái cô gái này hẳn nh chưa nói năng gì mà đã nhảy bổ vào nhà người ta như đi ăn cướp.

Từ bị động thành chủ động,Yin bám vào tay anh hỏi gấp?“Zami đâu?Anh đã làm gì cô ấy?Sao anh với Zami lại ở đây?”.

Lil bị đưa từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác cứ như cái kim đồng hồ quay đến chóng cả mặt.“Cô nói cái quái gì thế?Tôi mới phải hỏi cô mới đúng,cô tới đây vào đêm tối này làm cái con khi gì thế?”.

“Zami đâu?”_Yin vẫn không thôi găm hỏi anh,thực sự cô đang rất nóng vội.Nếu Zami có xảy ra chuyện gì thì cô sẽ hối hận cả đời mất...

Người con gái trước mặt,về mặt gấp gáp thoáng qua ánh mắt một vẻ suy sụp lo lắng khiến người ta không khỏi động lòng.

Lil tình cờ nhìn thấu con mắt đó...

3s bàng hoàng...

Anh mới gặp cô lần đầu nhưng nhìn qua cũng biết cô không hay có bộ dạng như này.

Từ trước tới giờ,đối với con gái,anh không bao giờ động lòng nhưng...lần này thì ngoại lệ rồi đấy!

“Ồ bên trong”.

“Bình bịch bình bịch”.

Bước chân gấp gáp cứ thế cứ thế không dừng,phải nhìn được mặt Zami cô mới yên tâm...

Một lần lơ lửng,vì sơ ý bất cẩn...một nửa cơ thể hoàn toàn bại liệt...

Cô không thể...một lần nữa...cho nó lặp lại...

“Rầm”.

Quá nóng vội,vừa tới cửa chính,Yin đã dơ chân lên đạp một cước.

Zami đứng đó,nhìn ra ngoài cửa sổ,vẫn vậy...Ôn trời...nó không sao.

Không kim được lòng chẳng biết trời đất là ai trong biệt thự còn người khác...

Cô cứ thế lao vào ôm Zami yên lòng nói:“Ồi...mày không sao,mày làm toa lo lắng quá”.

“Mày làm sao vậy?Có chuyện gì à?”_Zami khó hiểu hỏi,sao Yin lại vội vã thế này?

Không lẽ...chuyện đó?Cô ấy vẫn chưa thể quên?Ấm ảnh đến vậy sao...?

Buông tay ra, Yin nói như khóc: “Mày có biết mày làm toa lo lắng không? Mà đây là đâu, sao mày không về nhà mà ở đây làm gì?”.

Zami chưa kịp lên tiếng trả lời, Yin đã mở to mắt nó mà như hét lên: “Có phải cái thằng khốn nạn biến thái kia làm gì mày đúng không?”.

“Mày nói cái gì thế? Tao chẳng hiểu mày nói gì cả?” _ Zami.

“Đi, đi ra đây, đi về, không ở đây nữa, quá nguy hiểm” _ Không nói không rằng Yin mặc kệ tất cả quay lưng cầm tay Zami kéo đi hướng về phía cửa biệt thự...

Tự dưng có kẻ lạ mặt xông vào biệt thự, kệ mặc xác anh có tồn tại hay không, lại còn to gan lôi kéo người của anh đi mà chưa hỏi ý kiến anh.

Thực sự không thể bỏ qua...

“Đứng lại, cô đưa cô ấy đi đâu?”.

Ở trong này, còn một người nữa sao?

Từ từ quay đầu lại, một chàng trai với mái tóc bồng bềnh lãng tử ngồi trên xe lăn, trên mặt mang vẻ lạnh băng khiếp sợ...

Nhưng... vẫn có một chút gì đó quen thuộc, Yin nhận ra điều đó nhưng không tài nào nhớ nổi, anh ta là ai? Ở đây ngoài Lil và Zami còn tồn tại anh ta? Thật khó hiểu!!!

“Anh là ai, sao lại ở cùng Zami?” _ Yin buông tay Zami ra lạnh giọng hỏi.

Nhếch mép, Ken lăn xe lăn tới gần Yin hơn nhưn mày hỏi: “Cô biết đây là nhà ai không mà dám ngang nhiên vào làm loạn?”.

Yin cứ bị vẻ mặt đầy tự tin của anh chọc giận, gan cô lúc này mới lộ rõ là to hơn Zami tưởng: “Hừ! Nhìn mặt tôi có giống như đang quan tâm không? Nói đi, tại sao anh và thằng nhãi kia ở đây với Zami? 2 người làm gì cô ấy rồi?”.

“Phiền cô ăn nói cho cẩn thận, chúng tôi không phải như cô nghĩ đâu?” _ Ken.

“Sao tôi phải tin anh?”.

Yin vừa dứt lời...

“Yin...” _ Zami không chịu nổi bực mình cao giọng quát tên cô.

Chưa bao giờ, chưa bao giờ, Zami to tiếng với cô như vậy...

Ngờ ngàng... “Mày sao vậy?” _ Yin.

“Tao mới phải hỏi mày câu này đây?” _ Zami nhỏ giọng.

...

“Bình bịch... bình bịch...”

“Mọi người thế nào rồi?” _ Lil vội vàng chạy vào hỏi.

Vừa thấy bóng dáng Lil, Ken lớn tiếng nói: “Cậu làm cái kiểu gì mà để cô ta xông vào nhà anh thế này?”.

“Em...” _ Lil cứng họng, đúng là anh đã không nghiêm với bản thân mà để cô ấy tự tiện xông vào...

“Đừng trách anh ấy, là tự tôi vào thôi” _ Yin lên tiếng, cô không muốn vì mình mà người ta thất hòa...

“Ai cho cô vào nhà tôi mà chưa xin phép?” _ Ken quay sang Yin.

“Tôi vào để gặp Zami” _ Cô gằn cổ lên cãi, cô làm gì cũng có cái lí của nó hết, đâu phải loại người tùy tiện đâu.

Ken định lên tiếng thì...

“Thôi, tao không sao, mày về đi” _ Zami nhỏ giọng nói.

Nhiều chuyện khiến cô mệt mỏi, không thể tiếp tục làm rối bời lên nữa...

Cuộc sống của cô đã quá đủ mọi gian nan rồi...

2 chữ bình yên... quả thực chẳng dám mơ ước.

“Không được,tao không thể để mày ở đây với họ?”_Yin nói rồi liếc mắt qua hai chàng trai đang có mặt tại đây.

“Chúng tôi sẽ không làm gì cô ấy đâu,cô về đi”_Lil mệt mỏi nói,cái cô gái này thật kì lạ có nhất thiết phải quan trọng hóa vấn đề vậy không?

Cứ như anh và anh họ của anh bắt ép người quá đáng,là loại người khốn nạn ấy không bằng ý...

“Nhưng mà...”_Yin vẫn ngoan cố lên tiếng.

“Đừng bướng nữa,tao không sao”_Zami.

Cô vẫn chôn chặt chân ở đấy không chịu rời đi.

Ken quay xe phẩy tay:“Lil,tiền khách”.

“Đi thôi”_Lil tiến lên cầm tay Yin kéo đi...

Nhìn Zami một hồi lâu mãi Yin mới chịu quay đầu bước đi...

“Anh cảnh cáo cậu,lần sau có ai đến phải hỏi anh trước mới cho vào”_Ken không vui chỉ tay vào mặt Lil nói khi anh trở về...

“Bạn cô làm sao vậy?”_Bóng dáng Ken vừa khuất,Lil quay sang Zami thắc mắc hỏi.

“Không có gì...chỉ là một số chuyện thôi”_Zami nói mập mờ rồi bước đi về phòng...

Có lẽ sự việc năm ấy quá đột ngột,như một cú sốc với Yin,cô ấy không chịu nổi và có lẽ là chưa từng trải qua trong đời khiến cô ấy ám ảnh tới bây giờ...

Tuổi trẻ bị vắn đục bởi một màu máu đỏ tươi...

Zami đã làm nhiều điều tội lỗi và trong tất cả những điều mà cô cảm thấy ân hận là đã lôi kéo Yin đi theo,con đường đó...

Nếu được làm lại,cô sẽ không để chuyện đó xảy ra,ám ảnh,lo lắng...

Cô sẽ không làm vậy...

“Rào...rào...”.

Trời đổ mưa,từng vệt nước chảy dài trước kính cửa sổ...

“Ầm...ầm”_Sấm chớp thi nhau làm loạn,thình thoảng trên trời lại rạch ra một vệt sáng như thanh kiếm xoẹt ngang màn đêm...

Nằm trên giường,Zami trần trọc không thể ngủ nổi,sự việc vừa xảy ra cứ luẩn quẩn trong đầu cô...ngồi bật dậy,với lấy cây đàn Maily tặng...

Nhắc tới nó mới nhớ,dạo này cô không hay thường xuyên gặp Tiron,không biết Maily thế nào?Kỳ Minh sao rồi nhỉ?

Mai nhất định cô phải đến phòng tập gặp mọi người mới được...

Đêm là lúc người ta suy nghĩ nhiều nhất và có lẽ...đêm nay...Zami cũng vậy...

Từng tiếng đàn nhẹ nhàng ngọt ngào vang lên theo một giai điệu quen thuộc...

“Bầu trời đêm mưa rả rích”.

“Anh giờ nơi đâu...đang làm gì?”.

“Liệu có còn nhớ tới em?”.

“Xoẹt qua màn đêm...một vệt sáng”.

“Như một thanh kiếm đâm vào tim em...”.

“Bầu trời rách...trời mưa”.

“Tim em đau...em khóc”.

Bạn đang đọc truyện *Anh Đã Hứa Là Anh Sẽ Làm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.